Ahmet Ümit _ Kukla
www.kitapsevenler.com
Merhabalar
Buraya Yüklediğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden
Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır
Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz
Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir
Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından
Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda
Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem
Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz
Bilgi Paylaştıkça Çoğalır
Yaşar Mutlu
Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim
ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü
bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill
alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde
satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması
ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.
T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı
Ankara
Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.
Ahmet Ümit _ Kukla
DOĞAN KİTAPÇILIK TARAFINDAN YAYIMLANAN
AHMET ÜMİT KİTAPLARI

Şeytan Ayrıntıda Gizlidir
Sis ve Gece
Patasana
Kar Kokusu
Çıplak Ayaklıydı Gece
Masal Masal içinde
Bir Ses Böler Geceyi

KUKLA

Yazan: Ahmet Ümit

Yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ
I. baskı / Om Yayınevi, 2002
8. baskı / temmuz 2003 / ISBN 975-293-125-1
Bu kitabın 8. baskısı 1 500 adet yapılmıştır.

Kitaba katkılarından dolayı RADİKAL gazetesine teşekkür ederiz.

Kapak ve kitap tasarımı: DPN Design
Kapak illüstrasyonu: Orhan Akkaplan
Baskı: Altan Matbaacılık / Yüzyıl Mahallesi
Matbaacılar Sitesi 222/A Bağcılar - İSTANBUL

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers, 34544 Güneşli – İSTANBUL
Tel. (212) 677 06 20 - 677 07 36 Faks (212) 677 07 49
www.dogankitap.com
www.dk.com.tr

Kukla

Ahmet Ümit

DOĞAN KİTAP

Sevgili arkadaşım,
Alparslan Bayramgil'e

Pinokyo, polislere:
"İzin verirseniz şapkamı alabilir miyim?" diye sordu.

“Al, ama çabuk ol.”
Kukla, şapkasını aldı; ama kafasına koyacağına, dişlerinin arasına sıkıştırdı, denize doğru koşmaya başladı. Polisler onu yakalamanın güç olacağını düşünerek peşinden bütün köpek yarışlarında birincilik ödülü almış bir tazı saldılar.
Pinokyo hızla koşuyordu, ama köpek daha hızlıydı. Herkes bu korkunç yarışın nasıl sonuçlanacağım görmek için pencerelere çıktı, sokaklara döküldü. Ama yarışın sonunu göremediler; Pinokyo’yla köpek öylesine toz kaldırmışlardı ki, sokakta göz gözü görmüyordu.

Pinokyo, Carlo Collodi, çev. Ülkü Tamer,
Remzi Kitabevi, s. 90

İçindekiler:

Birinci bölüm 7
İkinci bölüm 10
Üçüncü bölüm 12
Dördüncü bölüm 16
Beşinci bölüm 22
Altıncı bölüm 26
Yedinci bölüm 31
Sekizinci bölüm 35
Dokuzuncu bölüm 39
Onuncu bölüm 43
On birinci bölüm 48
On ikinci bölüm 54
On üçüncü bölüm 57
On dördüncü bölüm 62
On beşinci bölüm 68
On altıncı bölüm 75
On yedinci bölüm 80
On sekizinci bölüm 88
On dokuzuncu bölüm 94
Yirminci bölüm 103
Yirmi birinci bölüm 111
Yirmi ikinci bölüm 116
Yirmi üçüncü bölüm 122
Yirmi dördüncü bölüm 128
Yirmi beşinci bölüm 138
Yirmi altıncı bölüm 146
Yirmi yedinci bölüm 151
Yirmi sekizinci bölüm 158
Yirmi dokuzuncu bölüm 163
Otuzuncu bölüm 169
Otuz birinci bölüm 174
Otuz ikinci bölüm 181
Otuz üçüncü bölüm 186
Otuz dördüncü bölüm 192
Otuz beşinci bölüm 199
Otuz altıncı bölüm 205
Otuz yedinci bölüm 212
Otuz sekizinci bölüm 218
Otuz dokuzuncu bölüm 225
Kırkıncı bölüm 236

Birinci bölüm

Gazete binasının önüne geldiğimde vakit öğleyi bulmuştu. Sabahtan beri yağan yağmur dinmiş, cüretkâr bir güneş, kül rengi bulutların arasından sıyrılıp, tatlı tatlı gülümsemeye başlamıştı. Yaşlı Plymouth'umdan inerken Tolga'yı gördüm. Fotoğraf çantası omzunda hızlı hızlı yürüyordu. Beni fark edince duraksadı.

"Merhaba Adnan Abi." Eliyle arabamın kaportasına dokunarak ekledi. "Senin Anka Kuşu yine formunda."

"Anka Kuşu" bizim 54 model Plymouth'un lakabıydı. Babamdan miras kalan arabayı gördüğü gün rahmetli Tufan Abi takmıştı bu adı ona.

"Formunda olacak tabiî. Kimin arabası?"

"Öyle, öyle de" dedi, "sahibi gazeteye biraz erken gelse daha iyi olacak."

Takılmasına aldırmadım. Gençlerin içinde en çok onu severdim. Biraz laubaliydi, ama işinin erbabıydı. İki yıl önce, yani henüz haber yapma yeteneğimi yitirmemişken hep onu alırdım yanıma.

"Daha öğrenememişsin bu mesleği" dedim başımı sallayarak. "Erken gelmek çömezlere mahsustur. Tecrübeli gazeteciler öğleden önce işe gelmez."

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı, eliyle bir hoşça kal işareti çakarak, ileride onu bekleyen beyaz Opel'e doğru yürüdü. Opel'in arka koltuğunda kendim araştırmacı gazeteciliğin üstadı ilan eden Şekip İnce oturuyordu. Baktığımı görünce, selam vermemek için başını öne eğdi. Bir zamanlar kıçımdan ayrılmayan adam, gazetede yıldızım söndüğünden beri benden uzak duruyordu. Bugün selamımızı da almamıştı. Demek ki artık ilişkileri iyice koparmak istiyordu. Ne diyebilirdim, akıllı çocuktu. Ben de ona arkamı dönerek, gazete patronumuzun "Balkanlar'ın ve Ortadoğu'nun en görkemli plazası" olarak tanımladığı, o biçimsiz, beton, çelik ve cam yığınına yürümeye başladım. Döner kapının hemen önünde iki küme oluşturan benim gibi tiryakiler tutkuyla sigaralarını içiyorlardı. İkitelli'ye taşındıktan sonra, Cağaloğlu'ndayken özgürce tüttürdüğümüz sigaralarımızı bina içerisinde içmemiz yasaklanmıştı. Zaten şehirden bu kadar uzak bir yerde çalışmayı henüz içimize sindirememişken, sigaranın dışarıda içilmesi zorunluluğunu önceleri açık bir zulüm olarak görüp direnmeye kalkmış, fakat yönetimin kararlılığı karşısında duruma razı olup, nikotin ihtiyaçlarımızı, yağmur, kar demeden kapı önünde giderir olmuştuk.

Sigara içenlerin arasından tanıdıklarımla selamlaşarak, cam fanus adını verdiğim kapıya yaklaştım. Adımımı atmamla birlikte cam fanusun beni kapıp gazetenin içine fırlatması bir oldu. Çilem bitti mi dersiniz, ne gezer. Şimdi de geçilmesi zorunlu bir kale gibi, güvenlik kapısı dikiliyordu karşımda. Arabamın anahtarını, cep telefonumu görevliye verdikten sonra kapıdan geçtim. Gazeteye her gelişimde yaptığım gibi santraldaki üç kızı başımla selamlayarak geçiş turnikesine yöneldim. Kimlik kartımı elektronik aygıta uzatıp, kendimden emin bir tavırla turnikeye girdim. O da ne? Çelik demirler geçişime izin vermiyordu. Teknik bir arıza olduğunu düşündüm. Kartı yeniden uzatarak, geçmeyi denedim. Boşuna, çelik çubukların beni geçirmeye hiç niyetleri yoktu. Halime acıyan bir güvenlik memuru yaklaştı. Kartı alıp bir de o denedi. Hayır, elektronik aygıt gerçekten de kartımı okuyamıyordu. Güvenlik memuru elinde kartımı evirip çevirirken, bende jeton düştü. Kovulmuştum. Şekip İnce'nin beni görmezden gelmesinin nedeni de buydu. Kovulduğumu o da biliyordu. Büyük olasılıkla patron onlarla bu konuyu konuşmuş, tepki göstermelerini önlemek için onaylarını almıştı. Kovulduğumuza göre demek ki kimse de bizi savunmamıştı. Belki Arif... Yok canım Arif karşı çıksaydı, beni arayıp kovulduğumu da haber verirdi. Anlaşılan o da artık beni savunmaktan yorulmuştu. Yine de ona kızmaktan kendimi alamıyordum. Edeceği altı üstü bir telefondu. Hiç değilse insanların gözü önünde böyle kapıdan dönmek zorunda kalmazdım. Bir an turnikenin üzerinden atlayıp, içeri girmeyi başta Arif olmak üzere alayına sövüp saymayı, rezalet çıkarmayı düşündüm. Ama bu duygum parladığı gibi çabucak söndü. Onlar buna değmezdi, daha da önemlisi düşündüklerimi yapacak güç yoktu bende. Olan olmuştu. Şimdi pişkin görünme zamanıydı. İçimde büyüyen bozgun duygusunu bastırıp, yüzüme rahat bir ifade yerleştirdim. Güvenlik görevlisine teşekkür ederek, elindeki kartımı aldım. Kapıya yönelecekken, duraksadım. Kapıyla aramdaki uzaklık topu topu beş altı metreydi. Kimseye çaktırmadan gitsem, hayır, hayır, böyle kuyruğumu bacaklarımın araşma kıstırıp, kaçar gibi uzaklaşmamalıydım. Nasıl olsa kovulduğumu anlayacaklardı. Onlar anlamasa bile, daha şimdiden kuşkulu gözlerle beni süzmeye başlayan bu genç irisi güvenlik görevlisi olanları ballandıra ballandıra anlatmaktan geri durmayacaktı. Santraldaki kızlara yöneldim. Biri telefonla konuşuyor, öteki not alıyor, diğeri ise mutsuz gözlerle boş boş önüne bakıyordu. Beni görünce boş boş bakması kayboldu, ama mutsuzluğu öyle kolay kolay geçeceğe benzemiyordu.

"Buyurun Adnan Bey" dedi yılgın, adeta cansız bir sesle. "Ne istemiştiniz?"

"Teşekkür ederim, hiçbir şey istemiyorum" dedim. Acınacak durumuyla alay edebilen birinin kendine güveni içerisindeydim. Az önce bana geçit vermeyen turnikeyi işaret ederek ekledim. "Duruma bakılırsa işten ayrılıyorum. Sizlerle vedalaşmak istemiştim."

Kız yine boş boş bakmaya başlayınca, bütün bu konuşmaları yapmaya kalkıştığım için kendime lanetler yağdırarak, "İşten kovuldum" diye açıkladım. "Artık görüşemeyeceğiz. Sizlerle vedalaşmak istedim."

Kızın boş bakan gözleri şaşkınlıkla büyüyünce rahatladım. Sonunda derdimi anlatabilmiştim.

"Ah, çok üzüldüm" dedi. Sonra dönerek yanındaki arkadaşlarına kötü haberi verdi. "Duydunuz mu? Adnan Bey gazeteden ayrılıyormuş."

İki kız da işlerini bırakıp bana baktılar.

"Hadi canım?" diye söylendi telefonla konuşanı, eliyle ahizeyi kapatarak.

"Evet, Kenan Bey'e yaptıklarını Adnan Bey'e de yapmışlar. Turnikenin önünde kalmış."

"Ne kadar ayıp" diye mırıldandı öteki. "Hadi Kenan Bey neyse de siz bu gazetenin direğiydiniz."

“Zaten hep iyi insanlar gidiyor” dedi hâlâ eliyle telefonun ahizesini kapatan kız. “Şu gazetede o kadar gereksiz insan varken sizi mi buldular kovacak!”

İçten görünüyorlardı, ama benim konuşmayı uzatmaya hiç niyetim yoktu, güvenlik görevlisini de unutmadan hepsine ayrı ayrı teşekkür ederek ayrıldım yanlarından.

Döner kapıdan çıkarken, kızın bahsettiği Kenan’ı düşünüyordum. İkitelli’ye taşındıktan sonra işten çıkarılan ilk üst düzey gazeteciydi. Benim gibi bir sabah işe gelmiş ve içeri girememişti. Ne olup bittiğini anlayıncaya kadar iyice rezil olmuş, sonra da çaresizce evinin yolunu tutmuştu. Kapıdan çıkmadan önce, “Demek ki İkitelli’de insan işten böyle atılıyormuş” diye mırıldandığını söylediler. Gazetecilerin arasında pek sevilmezdi Kenan. Ne yalan söyleyeyim, birçok arkadaş gibi ben de içten içe sevinmiştim onun böyle aşağılanarak işten atılmasına. Kim derdi ki bir gün ben de aynı biçimde işten atılacaktım.

Gerçekten de işten atılmayı hiç beklemiyordum. Evet, son iki yıldır işler çok kötü gidiyordu. Artık gazetecilik yaptığım söylenemezdi. Bana açtıkları köşede haftada bir suyuna tirit yazılar yazıp, durumu idare etmeye çalışıyordum. Ama benim gibi o kadar çok gazeteci vardı ki. Bir dönem başarılı işler yapıp sonra yorulan, sıkılan, bunalıma düşen gazetecileri yönetim başından atmaz, belki vefa borcuyla, belki ileride işe yarar düşüncesiyle elinde tutmaya devam ederdi. Ben de yedekte tutulan gazetecilerden biri olarak gül gibi geçinip gidiyordum. Geçinmek deyince kendi faturalarımdan önce oğlumun son okul taksiti aklıma geldi. Ödeyemezsem Funda’ya yani eski karıma çok ayıp olurdu. Kovulduğumu anladıktan sonra ilk kez panikliyordum. Geçim derdi hiç aklıma gelmemişti. Boşuna suçlamamıştı Funda beni, “Sorumsuz herif” diye... Dur dur, hemen karamsarlığa kapılmayalım. İşten çıkardıklarına göre bu adamlar tazminatımı da ödemek zorundaydılar. Kenan’ı kovduklarında tazminatını geciktirmeden ödemişlerdi. Altı yıldır bu gazetede çalıştığıma göre alacağım para da hatırı sayılır bir miktar olmalıydı. O parayla oğlanın son taksitini öder, kalanıyla da iş buluncaya kadar idare ederdim artık. Yeniden rahatlamıştım. Önüme çıkan su birikintisinin üzerinden sevinçle atladım. Ama çok geçmeden kapıldığım bu sevincin ne kadar aptalca olduğunu anladım. Elimdeki para bitince ne yapacaktım? İş bulurum, diye mırıldandım, kendimi ikna etmeye çalışarak, ama buna inanmak çok zordu. Bizim camiada, benim artık işe yaramayan bir alkolik olduğum söylentisi çoktan yayılmıştı. Hangi gazete benim gibi birini işe alırdı? Hadi eski günlerin hatırına, dostların yardımıyla işe alındım diyelim, ben bu karmakarışık kafayla, bu yılgın ruh haliyle nasıl çalışırdım? Gazete yönetimine, beni işten çıkaranlara içimden küfürler yağdırmaya başladım. Sahi bunlar beni niye işten çıkarmışlardı? Ocak ya da temmuz ayı olsa enflasyonla mücadele gerekçesiyle attıklarını düşünecektim, gazeteler genellikle bu aylarda insanları işten çıkarırdı. Ama nisanın başlarında tensikata gittikleri görülmüş iş değildi. Üstelik benden başka kimseyi çıkardıklarını da sanmıyordum. Son zamanlarda, bırakın yayın yönetmeni, yazı işleri müdürü gibi üst düzey yöneticilerini, gazetenin çaycısıyla bile kavga etmemiştim. Öyle, kimsenin etlisine sütlüsüne karışan yazılar da kaleme almıyordum. O halde neden beni işten çıkarmışlardı?

Arabama gidene kadar bunun nedenini bulamadım. Ön camında kurumaya başlayan yağmur damlalarıyla hüzünlü, ama uysal bir arkadaş gibi beni bekleyen Plymouth’uma binip, geniş göğsünde, geçen hafta Gazeteciler Cemiyeti’nde verilen kokteylin atmayı unuttuğum davetiyesini görünce gerçek kafama dank etti. Kokteylde Cengiz’e, yeni yayın yönetmenimiz Bahri Narman’ı çekiştirmiştim. İşten atılmama neden olan buydu. Bizim camiada yayılmasını istediğin bir söylenti mi var, Cengiz’e anlatman yeter. Ne yapar eder, hatta yalnızca bu haberi vermek için insanların ayağına kadar gider, olanları herkesin duymasını sağlardı. Kötülük olsun diye değil, yapısı böyle olduğundan. Anında başkalarına anlatmıştır benim yayın yönetmeni hakkında söylediklerimi ve kısa sürede Bahri Narman’ın kulağına ulaşmıştır bu haber. Aslında Cengiz’le konuşurken, bunları anlatabileceğinin farkındaydım, ama içkiden mi, yoksa iki yıldır yan gelip yattığım halde beni işten atmamalarının verdiği rahatlıktan mı, dilime engel olmamıştım. Şanssızlığım biraz da, yayın yönetmenliğine getirilen Bahri Narman’ın kişiliğinden kaynaklanıyordu. Eğer eski yayın yönetmenimiz Mazhar işbaşında olsaydı hakkında konuştuğum için asla beni işten uzaklaştırmayı düşünmez, “geveze pezevenk” diyerek duyduklarına gülüp geçerdi. Fakat Bahri Narman böyle bir davranışı asla affetmezdi. Çünkü o, gazeteyi yönetmekten çok kendini ispat için uğraşıp duruyordu. Özgüveni zayıf olduğu için sert yöntemlere başvurmaktan çekinmiyordu. Ama hakkını da yemeyelim, Bahri Narman günümüz gazete patronlarının tam aradığı adamdı. Uyanıktı, ataktı, iki dil biliyordu daha da önemlisi gazetecilik kadar ticaretten, işletmecilikten de anlıyordu. Son iki yıl içerisinde, yani ben dibi boylarken o, patronunun yeni gözdelerinden biri olmuş, genç yaşta gazetenin yayın yönetmenliğine kadar yükselmeyi başarmıştı. Ama daha alacağı çok yol, ele geçireceği çok kale vardı. Bu yüzden otoritesini sarsacak en ufak bir söylentiyi bile kaldıramazdı. Gazetecileri iyi tanımadığı için de saygınlığını ancak böyle koruyabileceğini sanıyordu. Bir gün hanyayı konyayı anlayacaktı, ama bu arada benim gibi bir düzine ekâbir gazetecinin de ekmeğiyle oynamış olacaktı.

Arabamı çalıştırırken, Bahri Narman hakkında düşünmenin bile beni yorduğunu fark ettim. Bir sigara yaktım. Arabamı hareket ettirmeden önce son bir kez, gazete binasına baktım. Gözlerim üst katta Bahri Narman’ın odasının penceresine takıldı. Acaba beni izliyor muydu? Oradan kim bilir ne kadar küçük biri olarak görünüyordum. Belki de benim umutsuz adımlarla arabama binmemi, çaresizlik içinde evime dönmemi, kendi büyüklüğünün kanıtı olarak görüyordu. Hadi canım sen de adamın işi gücü yok, gazete için hiçbir önemi kalmamış bir elemanın ayrılışını mı izleyecekti? Aklımdan bunlar geçerken pencerenin önünde bir gölge kıpırdar gibi oldu. Neden izlemesin, diye geçti aklımdan. Bunlar manyaktır. Pencereye daha dikkatli bakmaya başladım. Hayır yanılmıyordum, penceredeki kıpırtıların nedeni, beni izleyen Bahri Narman değil, yağmur bulutlarının gökyüzünde hızla çoğalmaya başlamasıydı. Güneşin kaybolmasıyla bina rengini yitirip, gökyüzünün koyu kurşunîliğine büründü. Tuhaftır, nefret ettiğimi sandığım

bu binaya bakarken, içimde hüzne benzer duyguların uyandığını hissettim, ama aldırmadım, sigaramdan derin bir nefes daha çekip, arabamın gazına usulca dokundum.

İkinci bölüm

Otobana çıkar çıkmaz yeniden başladı yağmur. Önce bir serpinti, ardından bir metre önümü bile görmeme engel olan bir sağanak. Kimse arabasına çarpılmasından hoşlanmaz, ama bendeki kaza korkusu saplantı düzeyindedir. Kaza dediysem yanlış anlaşılmasın yalnızca kendi canım için kaygılanmaktan söz etmiyorum. Kuşkusuz herkes gibi ben de yaralanmaktan, sakat kalmaktan, ölmekten korkarım, ama arabama verilecek en küçük bir zarar da bedenime alacağım bir darbe kadar korkutur beni.

Sözünü ettiğim takıntı -bakın takıntı diyorum- bana rahmetli babamdan miras kaldı. Toprağı bol olsun bizim peder, dünyanın en uysal adamıydı. Ne dışarıda içki içer ne de gecelerini arkadaşlarıyla geçirirdi. Bankadan çıkar çıkmaz soluğu evde alır, her akşam olduğu gibi bir kadeh rakısını, ailesiyle aynı masada içerdi. Mesleği olan bankacılığı ne fazla sever ne de nefret ederdi. Mesleği sevmeyi de fazla önemsemezdi zaten. İnsan para kazanmalıydı, bunun için de bir işi olmalıydı. Ailesinden sonra, yaşamda önem verdiği tek şey Amerikan arabalarıydı. Amerikan arabalarına olan ilgisini hobi diye tanımlarsam, onun bu tutkusuna saygısızlık etmiş olurum. Amerikan arabalarından bahsederken, sanki masallardaki büyülü atları tarif eder gibi yüzü gerilir, gözleri kısılır, sesi heyecanla titremeye başlardı. Belki inanılmaz gibi gelecek, ama babam sokaktan geçen arabaların seslerine göre markalarını, modellerini, kaç silindir olduklarını bilirdi.

Annem, ben doğarken öldüğü için onun bu konudaki duygularını bilmiyordum, ama üvey annem Keriman Abla hiçbir zaman anlayamamıştı babamın araba tutkusunu. Bırakın anlamayı, babamın olmadığı yerlerde onun araba sevdasıyla alttan alta alay etmekten bile çekinmemişti. Evliliklerinin ilk günlerinde babamın bu tutkusuna saygı gösterir gibi olmuş, ama sonra, özellikle de ilk eşinden olan oğlu Doğan'ın evde üvey evlat muamelesi görerek, yatılı okula gönderilmesinin ardından tavrını tümüyle değiştirmişti.

İtiraf etmek gerekirse, babam ölünceye kadar, ben de Keriman Abla gibi pek anlamlı bulmamıştım onun bu geniş arabalara duyduğu ilgiyi. Evet, arabalara binmekten hoşlanırdım, şoförlüğü daha on üç yaşındayken öğrenmiş olmakla açıkça ovunurdum. Ama babamın her sabah uyanır uyanmaz, ilk iş olarak arabasının yanına gitmesini, hafta sonlarını arabasıyla uğraşarak geçirmesini, herkes gibi park etmek için sokağı kullanmak yerine evin yakınlarında bir garaj kiralamış olmasını anlayamazdım. O garaj yalnızca arabasını koruduğu bir sığmak değil, adeta bir Amerikan arabaları tapmağıydı. Duvarın birine boydan boya bir kitaplık yapmıştı. Rafları Amerikan arabalarıyla ilgili yazılı, görsel belgelerin yer aldığı dosyalarla doldurmuştu. Neler yoktu ki bu dosyalarda? Chevrolet'ler, Plymouth'lar, Cadillac'lar, Chrysler'ler, Ford'lar, Pontiac'lar, Lincoln'ler... Bu arabaların üretildiği fabrikalar, ilk modellerinin resimleri, aksesuarları, bunlara sahip olan şarkıcılar, oyuncular, sporcular, devlet başkanları...

Pek çok insanın anlamsız bulacağı böyle bir uğraşın, babam tarafından ciddiye alınarak, ancak istihbarat servislerinde görülebilecek bir titizlikle arşivlenmesi beni derinden etkilemişti. Onun bu gizli dünyasını gördükten sonradır ki babamın Amerikan arabalarına duyduğu tutkuyu anlamaya çalışmış, nedenleri üzerinde kafa yormaya başlamıştım. Fakat daha nedenlerini bulamadan ben de bu tutkuya kendimi kaptırmıştım.

Erkekler ile otomobillerin arasındaki o tuhaf bağlılığın muhteşem birer örneği olan bu arabalar, bir heykeltıraşın elinden çıkmışa benzeyen biçimi, göz alıcı rengi, motorunun bir müzik aleti gibi ritimli işleyişinden çok, üretildiği yılların izini taşıyan gizli tarihiyle ilgimi çekmişti benim, inanın, abartmıyorum. Her araba üretildiği yılın izlerini taşır. O yıllardaki ekonomik durum, politik ortam, uluslararası ilişkilerde yaşananlar, askerİ gerginlikler, sanatsal yaratım sürecindeki inişler çıkışlar, hatta modadaki gelişmeler, otomobil dilinin özel şifreleri olarak üretilen arabanın jantlarında, kaportasında, şasisinde, motorunda, camlarında, dikiz aynalarında, lastiklerinde, boyasında yerlerini alırlar. Sürücüler bu şifreleri tam olarak çözemese de araçlarına sinmiş olan zamanın ruhu, her fırsatta kendini hissettirmeye çalışır. Bu ruhu hissetmek sürücülere hiçbir şey kazandırmaz aslında. Olsa olsa aracıyla övünürken söyleyebileceği birkaç parlak lafı daha olur, hepsi bu. Bana gelince, babamın araba tutkusunu çözmeye çalışırken, araştırmamın kurbanı olarak, bu gizli şifrelerin arasında sıkışıp kalmış, bir araba sevdalısı olup çıkmıştım. Belki de babam bunları hiç düşünmemişti bile. Belki de o sadece bu büyük arabaların albenisine kapılmıştı. Belki de uzun yıllar Anadolu kentlerinde görev yapan İstanbullu bir memur olarak, çevresindeki insanlardan farklı olduğunu göstermek için sarılmıştı araba sevdasına. Bilemiyorum. Ne yazık ki o sağken bu konuyu hiç konuşmamıştık. Gerçi konuşsak da bir sonuç çıkacağını sanmıyordum. Büyük olasılıkla o da tutkusunun nedenini bilmiyordu. Sanırım bilseydi, tutkusunu yitirirdi... Yitirir miydi? Ben bildiğim halde yitirdim mi? Ama ben de tam olarak bilmiyorum ki. Evet, nedenleri üzerine kafa yoruyorum, ne var ki henüz işin içinden çıkabilmiş değilim. Üstelik benim araba tutkum babamınki kadar güçlü de değil. Baksanıza, doğru dürüst bir arşivim bile yok... Her neyse babamın bu tutkusunun nedenlerim artık hiçbir zaman çözemeyeceğim. Belki ben öldükten sonra oğlum... Hayır hayır, onun ilgi alanı Amerikan arabaları değil, bilgisayarlar... Aklımdan bunlar geçerken bir gürültü koptu. Hemen önümde siyah bir Mercedes, bej renkli bir Volvo'ya arkadan bindirdi. Arabaların rahatça hız yapabildiği bu yolda, her an bir acemi Plymouth'uma vurabilirdi. Bir an önce, araba öğüten bu lanetli yoldan kurtulmalıydım. Aklıma yakındaki grosmarket geldi. Cuma akşamları eve

dönerken haftalık erzakımı tedarik ettiğim büyük alışveriş merkezi. Erzak dediysem hemen aklınıza kiler dolduracak, bakliyatından yeşil salatasına geniş bir liste gelmesin. Şöyle ayaküzeri hazırlanacak, rakıma arkadaşlık edebilecek beyaz peynir, sosis, hazır meze, çerez, çoğu zaman bir alışveriş arabasını bile doldurmayacak yiyecek malzemesi. Gerçi bugün cuma değildi, ama ne fark eder. Nasıl olsa artık işe gelmeyecektim. Hem evde rakı stokum da azalmıştı. Sağ şeride iyice yaklaşarak, adım adım ilerleyen arabaların peşine takıldım.

Yirmi dakika sonra marketin geniş park yerinde güvenli bir yer arıyordum. Gerçi hafta arası olduğu için market sakindi, park yerinde çok az araba vardı, yine de arabamı öyle uluorta yere bırakmak içimden gelmiyordu. Sonunda marketin sol yanında kuytu bir köşe bulabildim.

İyice azıtan yağmurda koşarak kendimi içeri zor attım. Girişte saçlarımdan akan sulan, elimle silip, kurulandıktan sonra alışveriş arabalarından birini önüme katıp, marketin kedi mamasından bilgisayara, dikiş iğnesinden buzdolabına, motosikletten su matarasına, halis tereyağından hakiki Meksika tekilasına kadar aklınıza gelebilecek her çeşit yerli yabancı maldan oluşan duvarlarının arasında uzanan dar koridorlarında ilerleyerek gerçek dostum rakıların bulunduğu raflara, yöneldim. En tüketim karşıtı olanımızı bile baştan çıkaracak bu mal çeşitliliği karşısında şaşkınlığa düşmeden, kararsızlığa kapılmadan ne istediğini bilen bir insanın soğukkanlılığı içinde, önümde duran ilk rakı kolisine uzandım. Kalınca bir naylonla sıkıca paketlenmiş koliyi kendime doğru çekerken tabanındaki yırtığı fark ettim. Koliyi anında rafına geri ittim. Biraz geç kalmış olsaydım, rakı şişeleri zeminde patlamış, ortalığı mis gibi anason kokusu kaplamış olacaktı. Daha dikkatli davranmalıydım. Raftaki rakı kolilerinin altına bakmaya başladım. Şu işe bakın, üst raftaki bütün koliler ya yırtıktı ya da şişeleri açıktaydı. Diz çökerek alttaki rafa baktım. Evet, sonunda aradığımı bulmuştum. Sapasağlam bir kolide dizili duran bir düzine şişe, daha ne düşünüyorsun, al da bizi eve götür dercesine yüzüme bakıyordu. Koliyi kaldırıp, alışveriş arabasına koyarken, gördüm onu. Tam karşımda duruyordu, yüzünde içten bir gülümseme vardı.

"Demek hâlâ rakı içiyorsun" dedi selam vermek yerine.

"Evet" dedim, çok iyi tanıdığım, ama bir an çıkaramadığım, bu uzun boylu, kır saçlı, yakışıklı adama.

Yüzümdeki ifadeden duraksadığımı anlamıştı.

"Aşkolsun Adnan" dedi, "insan hayattaki tek kardeşini tanımaz mı?"

Alaycı bir tavır takınmıştı, ama sesindeki sitem, bana geçmişi anımsatacak kadar ciddiydi.

"Doğan!" diye fısıldadım, "Doğan sen misin?"

"Benim" dedi sakin bir tavırla.

"Ama..."

"Ne aması, yoksa öldüğümü mü sanıyordun?"

"Allah geçinden versin, öldüğünü sanmıyordum da..."

"Başımın belada olduğunu düşünüyordun" diyerek sözlerimi tamamladı. Yanıtlamak yerine şaşkınlıkla yüzüne baktım. Siyah saçları iyice beyazlanmıştı, çekik gözlerinin uçlarında, ağız kıvrımlarında kırışıklıklar oluşmuştu, ama beni şaşkınlığa uğratan değişiklik bakışlarındaydı; bir zamanlar insana uzlaşmaz bir inatla, ölmeye öldürmeye giden bir savaşçının kararlılığıyla bakan yeşil gözleri yumuşamış, yenildiğini anlayan, bundan da utanç duymayan bir adamın kalender bakışlarına dönüşmüştü. Neşeli görünmeye çalışıyordu, ama konuşurken yüzünün gölgelenmesine engel olamamıştı. Evet, başı beladaydı. Yanılıyor muydum? Yanılmadığımı, sözlerini bitirince tedirginlik içinde çevresine bakınmasından anladım. Gözlerimiz karşılaşınca:

"Konuşmamız gerek" dedi.

Sözleri, çoktandır unuttuğum, meraka, kaygıya benzer bir kıpırtı yarattı yüreğimde. Şaşkındım, tedirgin olmuştum, açıkçası korkmuştum. Yine de yüreğimdeki kıpırtıdan bir hoşnutluk duydum. Demek heyecanlanabilme yetimi hâlâ koruyordum.

Üçüncü bölüm

Marketin ikinci katındaki kafeye oturduğumuzda, "Konuşmamız gerek" diye yineledi üvey kardeşim. Onu en son, yirmi yıl kadar önce Maltepe Askerî Tutukevi'nde tel örgülerin ardında görmüştüm. Hiç istemememe rağmen babamın ısrarıyla, onlarla birlikte üvey kardeşimi ziyarete gitmiştim. Bizi görünce sevinmişti Doğan, hatta belki de yaşamında ilk kez dostça bakmıştı bana. Üç arkadaş birlikte oluşturdukları ölüm timiyle, bir solcu öğrenciyi belediye otobüsünden kaçırıp, telle boğma suçundan ikinci tutuklanışıydı. İlk tutuklanmasında üç ay kadar içeride kalmış, yeterli kanıt olmadığı için serbest bırakılmıştı. Tutuksuz yargılanacaktı. Serbest kalan Doğan eve geldi. Oysa son iki yıldır evde düzenli olarak kalmıyordu. Haftada bir uğrar, yemek yer, banyo yapar, sonra çekip giderdi. Doğan evde kalmak isteyince, oğlunun geçen yıl kazandığı, ama okul solcu öğrencilerin egemenliğinde olduğu için gidemediği Yıldız Teknik Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'ne artık devam edeceğini zanneden annesi sevinçten deliye dönmüştü. Gençliğinde Demokrat Parti'yi desteklemesine, hatta Türkiye'nin idamla cezalandırılan tek başbakanı Adnan Menderes'e duyduğu sevgi yüzünden benim adımı da Adnan koymasına rağmen sağcı üvey oğlunun görüşlerine hiçbir zaman yakınlık duymamış olan babama gelince, sanırım o da Doğan'a son bir şans vermekten yanaydı. Bu yüzden eve dönmesine memnun olmuş göründü. Üvey annem Keriman Abla, her fırsatta oğluna iftira edildiğini

tekrarlayıp duruyordu. Doğan ise olay hakkında tek sözcük etmedi. Her zamanki soğukkanlılığı içinde, "Korkacak bir durum yok, mahkeme beraat kararı verecek" diyordu konu açılınca. Ama mahkeme beraat yerine yeniden tutuklama karan verdi. Sürpriz bir tanık ortaya çıkmış, Doğan'ı ve iki arkadaşını teşhis etmişti. Böylece Doğan yeniden içeri girdi, işte bu ikinci girişinde babamın ısrarıyla görmeye gitmiştim, bu onu son görüşümdü. Keriman Abla oğlu için kaygılanıyordu. Doğan ise sakinliğini koruyor. "Merak etme Anne yakında buradan çıkacağım" diyordu. Ben dahil kimse inanmamıştı ona. Ama hepimizi yanılttı, gerçekten de altı ay sonra çıktı hapishaneden. Bu kez eve gelmedi. Keriman Abla'yla konuşmuş, yeniden tutuklanmaktan korktuğu için bilinmeyen bir adrese taşınmıştı. Bizimle vedalaşmaya bile gerek görmemiş, durumu sadece annesine anlatmıştı. Babam, gece boyunca "Nereye gider bu çocuk, başına bir iş almasa bari" diyerek kaygılanır gibi davrandı, ama iyi biliyordum ki Doğan'ın gitmesine benim gibi o da içten içe sevinmişti.

İtiraf etmek gerekirse hiç hoşlanmazdım Doğan'dan. Bu sevgisizlik, yalnızca politik görüşlerimizin farklılığından ve o yıllarda bu farklılığın bir tür kan davası sayılıp, düşünceleri karşıt diye insanların gözlerini kırpmadan birbirlerini öldürecek kadar çılgınlaşmış olmasından kaynaklanmıyordu. Annesiyle birlikte evimize geldiği ilk günden beri kanım ısınmamıştı ona. Babası bir trafik kazasında ölmüştü. Annesinden başka kimsesi yoktu. Artık başka bir adamın evinde yaşayacaktı. Ama sanki bunlar Doğan'ın hiç umurunda değilmiş gibiydi. O soğuk yeşil gözleriyle dünyayı ben yarattım dercesine bakıyordu çevreye. Ne çekingenlik ne de tedirginlik vardı yüzünde. Bizim evimizde benden daha rahat dolaşıyordu. İstediği odaya girip çıkıyor, istediği eşyalara rahatça dokunuyordu. Benimkiler hariç. Bir gün olsun resimli romanlarımdan birini okumadı, plaklarımı dinlemeye kalkmadı, bisikletime binmek istemedi. Ben engellediğimden değil, aldırmaz görünmek istediğinden. Böylece, bana sen bir hiçsin, demek istiyordu. Benden dört yaş daha küçük olmasına, annesinin ve babamın tüm zorlamalarına rağmen bir gün bile abi demedi bana. Bu hali beni deli ediyordu, kavgacı bir çocuk olmadığım halde içimde onu dövme isteği uyandırıyordu. Sonunda dayanamayıp onu da yaptım.

Evimize geldikleri yılın sonbaharında, babam ona matematik çalıştırmamı söyledi. Benim için çok tatsız bir durumdu, ama babamın sözünden çıkamazdım, çaresiz kabul ettim. Doğan da benzer duygular içindeydi. Benden ders almayı hiç istemiyordu. Ne var ki o da büyüklerimize karşı gelememiş, her gün iki saat yanıma gelip rakamlar hakkında söylediklerimi dinlemek zorunda kalmıştı. Bir farkla, ben bu işten hoşlanmasam da üvey kardeşimin matematik dersini anlaması için elimden gelen her çabayı gösteriyordum. O ise hem derse hem de bana karşı ilgisiz görünüyordu, ama tuhaftır anlattıklarımı da öğreniyordu. Tekrarladığımızda, geçen ders öğrendiklerini hiç zorlanmadan aktarıyor, verdiğim problemleri eksiksiz olarak çözüyordu. Kabul etmeliydim ki oldukça zeki bir çocuktu. Daha da kötüsü bunun farkındaydı. Kendine duyduğu güven onu şımarık, kendini beğenmiş ve çekilmez bir çocuk haline getiriyordu. İki hafta sonra anlattıklarımı basit bularak, alttan alta benimle dalga geçmeye başladı. Ona iyi bir ders vermenin zamanı gelmişti. Daha zor konulara geçtim. Derse olan ilgisinin artmaya başladığım gördüm. Ama yeterli olmuyordu, olmazdı da. Çünkü ben yeterli olmasına hiçbir zaman izin vermeyecektim. Gururunu yenip anlamadığı yerleri sorma akıllılığım gösteremeyince, denklemleri çözememeye, dersi anlamamaya başladı. Bunun üzerine derse iyice asıldı. O asıldıkça ben daha zor sorular hazırlamaya koyuldum. Bunlarla başa çıkması imkânsızdı. Önce ilgisizleşti, sonra derslere gelmemeye başladı. Artık babama yakınma zamanı gelmişti, her yalnız kaldığımızda Doğan'ın konuları anlamakta zorluk çektiğini, üstelik tembel olduğunu anlatmaya başladım. Bu işe en çok şaşıran üvey annem Keriman'dı. Matematikten hiç anlamayan kadıncağız, oğlunun çalışkan bir öğrenci olduğunu, öğretmenlerinin onu çok sevdiğini söyleyerek Doğan'ı savunmaya çalışıyor, ama verdiğim ödevlerin yapılmamasını açıklayamıyordu. Babam ise anlamlı bir suskunlukla bana destek veriyordu. Babamın bu tavrı yüreğime su serpti. Demek o da, bu kendini beğenmiş oğlanın, dünyayı ben yarattım havalarındaki tavrından rahatsız olmuştu. Üvey oğlunu birkaç kez bizzat benim önümde azarlamaktan çekinmedi. Doğan kaşlarını çatarak, yüzü kıpkırmızı dinledi babamı. Ne itiraz etti ne artık çalışacağım türünden oyalayıcı sözler söyledi, yalnızca dinledi. Onun bu tavrını burnunun sürtüldüğüne, onu yendiğime yordum. Ama yanılıyordum. Doğan öyle kolay teslim olacak çocuklardan değildi. Ne var ki hemen tepki göstermedi. Derslere düzenli olarak gelmeye başladı. Artık yapabildiği kadarım yapıyor, yapamadığını da öylece bırakıyordu. Kavgayı kazandığımı düşündüğümden ben de üstüne gitmiyor, avını kontrol sahasına alan bir avcının rahatlığı içinde keyifle onun hareketlerini gözlemliyordum. Görünüşe bakılırsa kaygılanmamı gerektirecek bir durum da yoktu. Ama fena halde yanıldığımı çok geçmeden anlayacaktım.

O cumartesi, babam katılmamı istemediği için idmanlarına gizlice gittiğim mahalleler arası futbol turnuvasının ilk maçı vardı. Büyük bir heyecan içindeydim. Takımla birlikte günlerdir bu turnuvaya hazırlanıyordum. Formamı, ayakkabılarımı geceden arkadaşlardan birinin evine bıraktım, eşyalarımı sahaya o getirecekti. Ertesi sabah o sahaya hiç gidemeyeceğimi nereden bilebilirdim. Akşam yemekte Doğan, saygılı bir tavırla babama, bir ay sonra ortaokullar arasında yapılacak bir bilgi yarışması olduğunu anlatmaya başladı. Okul yönetimi yarışmaya katılabilmesi için her sınıftan üç öğrenci seçmişti. Bu öğrencilerden biri de bizim Doğan'dı. Babam onu tebrik etti, Keriman Abla'nın gözlerinin içi ışıldıyordu. Doğan sakin bir tavırla konuşmasını sürdürüyordu. Onu seçmelerinde, evdeki çalışmaların büyük yaran olduğunu söyleyerek bana bile teşekkür etmekten çekinmedi. Artık onu kesinlikle yendiğimden emin olmaya başlamıştım ki yanıldığımı kanıtlayan sözleri ardı ardına sıralayıverdi.

"Ama" dedi, "henüz yarışmaya katılacak grup belirlenmedi. Yarışmada okulumuzu temsil edecek dört kişi, sınıflardan seçilen grupların katılımıyla pazar günü okulda yapılacak sınavla belirlenecek." Yeşil gözlerini masumca kırparak konuşmayı sürdürdü. "Ben seçilebilir miyim, bilmiyorum. Biraz zor."

"Tabiî ki seçilirsin. Niye seçilmeyesin oğlum?" diye destekledi annesi.

“Sınava girecek çocukların bir kısmı üst sınıflardan, hepsi benim gibi 2. sınıftan olsaydı, korkmazdım ama...” deyince:

“Ne olacak canım” diye atıldı babam, “yarın bütün gün abinle oturur, ders çalışırsınız.”

Çiğnediğim lokma boğazıma düğümlenip kalmıştı. Güçlükle yuttuktan sonra:

“Baba yarın benim işim var” diyecek oldum.

“Kardeşinin sınavından daha önemli bir işin olamaz” diyerek, söyleyeceğim yalanı bile dinleme zahmetine katlanmadı. Bakışlarım Doğan’ın güzel yüzünde, kazandığı zafer nedeniyle ışıl ışıl yanan gözlerine takıldı. O anda, bunun günlerdir tasarladığı bir planın son halkası olduğunu anlayıverdim. İdmanlara katıldığımı görmüştü, turnuvada oynayacağımı duymuştu ve yarınki maçın benim için çok önemli olduğunu biliyordu. Maça çıkmamı önlemek için son güne kadar beklemiş, yarışma haberini de son anda vermişti. Babamın, onu çalıştırmamı isteyeceğinden, benim de karşı çıkamayacağımdan en küçük bir kuşkusu yoktu. Hem karşı çıksam da ne olacaktı, babama, yasakladığı futbol turnuvasına katıldığımı anında ispiyonlayıverirdi. Düş kırıklığı içinde yemek masasında öylece kalıverdim. Yemekten kalkınca bir bahane uydurup takım kaptanının evine gittim. Yarın maça katılamayacağımı söyledim. Kaptan küplere bindi. Bağırdı, çağırdı sonra da, “Eğer yarın gelmezsen bir daha takımda oynayamazsın” diyerek kestirip attı Böyle tehditler savurarak, beni yarınki maça getirebileceğini sanıyordu. Bilmiyordu ki, ben hiçbir zaman babamın sözünden çıkamazdım. Bu kez de öyle olacaktı, takımdan atılmayı bile göze alarak, evde oturup, Doğan’a ders çalıştıracaktım. Ama Doğan da bunu pahalıya ödeyecekti.

Ertesi sabah kahvaltıdan hemen sonra oturduk dersin başına. Arkadaşlarım futbol sahasında ısınırken, ben de matematik kitabının sayfalarını çevirmeye başladım. Doğan’ı ilk kez bu kadar istekli görüyordum; neşe içinde verdiğim problemleri çözüyor, kurduğu denklemler hakkında ayrıntılı açıklamalar yapıyordu. Ben ise kurulmuş bir makine gibi üzerime düşeni yapmaya çalışıyor, her zamanki gibi dersi anlatıyordum. Ama yüreğim her an fırtınaya dönüşebilecek öfke yüklü bulutlarla kaplıydı. En büyük korkum, bu fırtınanın zamansız patlaması, etkisinin beklediğimden daha az olmasıydı. Öfkemi denetim altında tutmak için büyük bir çaba harcıyordum. Doğan nasıl inceden inceye düşünerek benden intikam aldıysa ben beterini ona yapmalıydım. Üstelik acelem de yoktu. Nasıl olsa, oyun benim evimde oynanıyordu, o kabul etmese bile abisi sayılırdım, anlayacağınız saha ve seyirci üstünlüğü bana aitti. Benim için en uygun olan zamanda ağzının payını verecektim.

Öğleden sonra babam ve Keriman Abla alışveriş için çıktılar. Onlar gidince Doğan tedirginleşti, sanki kendisine saldırmamı bekliyormuş gibi beni kollamaya başladı. Ona şu anda saldırmak gibi bir niyetim yoktu, ama benden çekindiğini bilmek hoşuma gidiyordu. Bu memnuniyetimi ona belli etmemeye çalıştım. Büyükler evdeyken nasıl davrandıysam aynı şekilde ders çalıştırmayı sürdürdüm. Tavrım Doğan’ı önce şaşırttı, sonra sinirlerini bozdu. Derse olan ilgisi azalmaya, sorduğum sorulara yanlış yanıtlar vermeye başladı. Bunu nasıl yaptığıma kendim de şaşarak ona anlayışla yaklaştım. Sesimin tonunu yükseltmeden problemi nasıl çözeceğini anlatmaya çalıştım. Ben böyle yaptıkça Doğan’ın huzursuzluğu artıyordu. O gerginleştikçe ben daha anlayışlı görünmeye çalışıyordum. Sonunda dayanamayıp, öfkeyle:

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye bağırmaya başladı.

Saflığa vurdum.

“Nasıl, ne yapmaya çalışıyorum?” diye sordum.

“Bana numara yapma” dedi. Sağ işaret parmağını yüzüme doğru sallayarak ekledi.

“Benden nefret ettiğini biliyorum. Karşımda anlayışlı abiyi oynama.”

“Sen neden bahsediyorsun, biz kardeşiz” diyerek onu biraz daha sinirlendirdim.

“Bana kardeşim deme” dedi. Yüzünün gerildiği, yeşil gözlerinin öfkeyle kısıldığını gördüm. Doğru yoldaydım. Tam da onun söylediği gibi “anlayışlı abi”yi oynamayı sürdürdüm.

“Neden öyle diyorsun kardeşim” diye masumca mırıldandım.

“Bana kardeşim deme” diye yineledi. Sesi sertleşmişti, ama daha ileri gidebileceğini sanmıyordum, hele bana vurmaya cesaret edebileceğini aklımın ucundan bile geçirmiyordum. Bu yüzden ilk yumruğu savurduğunda hazırlıksız yakalandım. Bereket, oturduğu yerden vurmaya çalıştığı için tam isabet ettirememiş, yumruğu sol yanağımı sıyırıp geçmişti. Kavgacı bir çocuk olmadığımı söylemiştim, ama maçlarda çıkan arbedelerde kendimi savunmayı bilecek kadar da deneyimliydim. Doğan boşa giden yumruğuyla birlikte sola yatınca, hızla doğrularak sağ yumruğumu yüzüne indirdim. Yediği darbenin etkisiyle iskemleyle birlikte sırtüstü yere yıkıldı. Ben de iskemlemi iterek ayağa kalktım. Tuhaftır sakinliğimi hâlâ koruyordum. Doğan burnunu tutarak doğrulmaya çalıştı. Parmaklarının arasından süzülen kanı o zaman fark ettim. Ama hiç bozuntuya vermedim.

“Kardeşim ne oldu, çok mu canın yandı?” diye alaycı bir tavırla söylendim. Alaycı sesim onu kışkırtmaya yetmişti, ayağa fırlayarak, üzerime saldırdı. Bana yaklaşmadan önce çenesine bir yumruk daha indirme fırsatım oldu. Ama bu ilki kadar etkili olmadı, onu durduramadım. Birlikte yere yuvarlandık. Yine de ondan önce davranıp, üzerine çıktım. Ne de olsa günlerdir maç için antrenman yapıyordum.

“Niye uslu durmuyorsun” diyerek, iki kolunu da ellerimle bastırdım, onu altımda ezmeye başladım. Doğan kurtulmak için çırpmıyor, debeleniyor, ama beni üzerinden atamıyordu. Yenildiğini kabul etmesi için bir süre bekledim. Artık çırpınmıyordu, yalnızca nefret dolu gözlerle yüzüme bakıyordu. Bu kadarının yettiğini düşünerek:

“Tamam mı, uslandın mı?” dedim, kendi gücünden emin olan birinin küçümseyiciliğiyle.

Sesini çıkarmadı. Bu tavrını teslim olduğuna yorarak usulca kalktım üzerinden. Ama yanılmıştım, tam doğrulurken sol ayağıma sarıldı. Az kalsın dengemi kaybedip, düşecektim. Son anda sağ dizimi yere koyup, Doğan'ın suratına bir tokat patlattım. Tokat tam yerine denk gelmişti. Elleri gevşedi, sol ayağımı kurtarıp, hızla doğruldum. Doğan da kendini toparlayıp ayağa kalkmıştı.

Hiç beklemeden bilinçsizce üzerime atıldı. Tam zamanında geri çekildim. Öfkeyle titreyen kollan boşluğu kucakladı. Bir an duraksadıktan sonra yeniden üzerime gelerek, hedefine ulaşmayan yumruklar savurmaya başladı. Sersemlediğini, moralinin bozulduğunu daha da önemlisi yorulmaya başladığını biliyordum. İstesem onu evire çevire dövebilirdim, ama artık vurmak içimden gelmiyordu. Dikkatle onu izleyerek adım adım geriledim. Sonunda ya bayıldığından ya bana vuramayacağını anladığından durmak zorunda kaldı. Derin derin soluyarak, elinin tersiyle burnundan çenesine süzülen kanı sildi. Birden şaşkınlıkla durdu, elini kızıla boyayan kana baktı. Burnunun kanadığını ilk kez fark ediyordu. Kanı görünce çılgına döndü. Yeşil gözleri öfkeyle parıldadı. Bana atmak ya da vurmak için aceleyle çevresinde bir şeyler arandı. Ben de onunla birlikte arandım. Meyve tabağının içindeki bıçağı gördüğümde çok geçti. Doğan benden önce davranmış, bıçağı kapmıştı. Kendimi korumak için yere düşen iskemleye eğilirken bıçağı bana doğru savurdu. İskemleyi alamadan geriye çekildim. Elinde bıçakla üzerime geliyordu. Telaş içinde sağa sola bakmıyordum, ama kendimi savunacak uygun bir eşya bulamıyordum. Zaten bulsam da onu almama asla izin vermeyecekti. Sonunda sırtım pencereye gelinceye kadar çekildim. Aramızda yarım metre mesafe ya var ya yoktu.

"Öldüreyim mi ulan seni?" diye bağırdı.

Gözlerinde öfkenin yanında kazanmış olmanın vahşi gururu okunuyordu. Sopayı yiyen, bumu kanayan oydu, ama sonunda kazanmayı başarmış, beni köşeye sıkıştırmıştı. Şimdi elinde bıçağı, önünde yalvarmamı bekliyordu. Çok cesur bir insan değilim, bıçaklanmanın ne tür sonuçlara yol açacağım bilecek kadar da mantıklıyım. Ama gözlerindeki o aşağılayıcı bakış benim de aklımı başımdan aldı, sağlıklı düşünmemi engelledi.

"Öldür ulan" diye bağırdım, "öldürmezsen namertsin."

Numara yapmıyordum. Bıçağı saplamakta duraklamayacağını çok iyi biliyordum. Buna ister cahillik deyin, ister delilik, ama onun önünde alçalmayı kendime yediremiyordum.

"Hadi ne duruyorsun saplasana bıçağı" diye üstüne yürümeye başladım. Birkaç adım geriledi. Gözlerindeki o çılgınca parıltı kaybolmuş, yerini bir buz kalıbı gibi donuk, yoğun bir nefret almıştı.

"Seni uyarıyorum" dedi," bir daha bana bulaşma."

Bir an birbirimizi süzdükten sonra sanki kavga etmemişiz gibi arkasını dönüp, banyoya yürüdü. Beni asıl şaşırtacak olay ise akşam yaşanacaktı.

Kavgadan sonra kaygıyla bu olayı babama nasıl açıklayacağımı düşünmeye başlamıştım. Doğan'ın olanları bire bin katarak anlatacağından zerre kadar kuşku duymuyordum. Kendimi nasıl savunacağımı bilemiyordum. Olaya babamın gözüyle bakarsanız savunacak hiçbir tarafım da yoktu. Kardeşimi dövmüştüm, üstelik bunu maça gidemediğim için yapmıştım. Ama olaylar hiç de beklediğim gibi gelişmedi. Babam ile Keriman Abla eve dönünce, Doğan sokakta düştüğünü söyledi. Annesinin daha dikkatli ol, diye azarlamasına rağmen ne kavgadan ne futbol maçından söz etti. Önce onu bu tavrından dolayı takdir ettim, fakat düşününce bu tavrın da bir tür üstünlük taslama, meydan okuma olduğuna karar verdim. Belki de yanlış düşünüyordum, ama olan olmuştu, bizim barışmamız, dostluk kurmamız artık olanaksızdı. O günden sonra Doğan'la aramızda birbirimize bulaşmama, sınırlarımızı geçmeme konusunda gizli bir anlaşma oluştu. Birbirimizden hiç hoşlanmıyorduk, ama bunu bir kavga nedeni haline getirmeye de çalışmıyorduk. Zaten bir yıl sonra Doğan liseyi yatılı okumak için evden ayrıldı. Evim yine bana kalmıştı. Ancak tatillerde geliyordu. Aramızdaki anlaşmanın kuralları ise her zaman yürürlükteydi.

Aradan yıllar geçtikten sonra Doğan'ı böyle yenilmiş, yorgun bir halde karşımda görünce, belki ben de onun gibi olduğumdan daha doğrusu onda bir parça kendimi bulduğumdan, ortak geçmişimizi gizli bir utançla değil, ilk gençlik günlerinin heyecanına benzer bir duyguyla anımsamıştım.

Doğan ise belli ki geçmişten çok bugünle ilgiliydi. "Konuşmamız gerek" derken geçmişte yaşanan çocukça kavgalardan da karşılıklı yapılan haksızlıklardan söz etmeyeceği açıktı. Ama konuşmaya nasıl başlayacağını bilemiyor gibiydi. Doğrusu onun yerinde ben de olsam konuşmakta güçlük çekerdim. Yirmi yıl aradan sonra, üstelik pek de hoşlanmadığın üvey kardeşinin karşısına çıkıp, geçmişten konuşmak, belki de yardım istemeye çalışmak kolay olmasa gerekti. Adama, "Bunca yıldır neredeydin, annenin cenazesine bile gelmedin. Şimdi birden karşıma çıkıp, konuşmamız gerek diyorsun, bu nasıl iştir" diye sormazlar mıydı? Ama ben sormadım. Doğan'ın söze istediği zaman, istediği şekilde başlamasını bekledim. Üvey kardeşimin beni fazla bekletmeyeceğini biliyordum.

Dördüncü bölüm

"Öncelikle beni yanlış anlamanı istemiyorum" diye anlatmaya başladı Doğan. "Aradan o kadar zaman geçti ki, böyle birdenbire karşına çıkıp..." Durdu; söyleyeceği sözcükleri bulmakta zorluk çekmiyordu, hayır, bulduğu sözcüklerin durumu anlatmakta yetersiz kalacağını düşünüyordu. Bu nedenle, konuşmak yerine anlıyor musun, der gibi baktı.

Yakışıklılığını hâlâ koruyan yüzündeki eziklik öyle sahiciydi ki, "Anlıyorum, apansız çıkıp gelmen de önemli değil, ne de olsa kardeş sayılırız" demek geldi içimden, ama yapmadım. Belki yaşananlar, belki de şu andaki heyecanım engel

oldu bana. Konuşmakta güçlük çekenin yalnızca kendisi olmadığını fark eden Doğan'ın dudaklarında acı bir gülümseyiş belirdi. Sonra bu gergin anı ortadan kaldırabilirmiş gibi, elini deri ceketinin cebine sokarak sigara paketini çıkardı. İçinden bir tane çekecekken, birden anımsayıp, paketi bana uzattı.

"İçer misin?"

Aynı markayı kullanıyorduk. Bir sigara çekip dudaklarımın araşma yerleştirdim. Sigaraları o yaktı. Derin birer nefes çektik. Dumanla birlikte başından beri söylemeye çalıştığı sözcükler de döküldü ağzından.

"Başım fena halde dertte."

Hiç yadırgamadım bu sözcükleri.

"Ne zaman değildi ki" diye söylendim. Bunu yapmak için özel bir çaba harcamamış olmama rağmen kardeşinin yaramazlıklarına alışmış sevecen bir ağabeyinki gibi tatlı bir tona bürünmüştü sesim. Doğan hiç kendini savunmaya kalkmadı.

"Haklısın" dedi ezik bir ifadeyle, "aileme, sizlere hep sorun oldum." Derin bir nefes daha çekti sigarasından. "Baban, hiç de mecbur değilken kaç kere geldi ziyaretime, kaç kere para gönderdi. Zavallı annem, belki de benim yüzümden genç yaşta öldü. Mezarını bile ancak geçen yıl ziyaret edebildim."

Yine sustu. Başını öne eğerek, sol elinin serçeparmağındaki beyaz taşlı altın yüzükle oynamaya başladı. Ben bu yüzüğü tanıyordum. Keriman Abla'ya eski kocasından kalmıştı. Oğlu yatılı okula gittiği gün, Keriman Abla, Doğan'ın parmağına takmıştı yüzüğü. Doğan o yüzüğü hâlâ taşıyordu. Tek farkla henüz çocukluktan yeni çıkmış genç bir adamken orta parmağına taktığı yüzük, artık serçe parmağına oluyordu. Bakışları yüzüğüne takılmış, dalıp gitmişti Doğan. Bir an ağladığını ve gözyaşlarını görmemem için başını önüne eğdiğini düşündüm. Onu ilk kez ağlarken görecektim. İlk kez mi? Yoo, evden ayrılıp yatılı okula giderken -Keriman Abla'nın bu yüzüğü ona verdiği gün- babamın 56 Chevrolet'sinin arka koltuğundan annesine el sallarken de gözlerinde kederli pırıltılar görür gibi olmuştum, ama hemen çevirmişti başını. Daha önce ne annesi tarafından azarlandığında ne babam tarafından cezalandırıldığında ağlarken görmüştüm onu. Ne zaman azarlansa ya da yanlış bir iş yaptığı açığa çıksa, kaşlarını bile çatmadan öylece durup o buz gibi gözlerle dik dik bakardı insanın yüzüne. Şimdi bırakın yüzüme bakmayı, derdini anlatmakta bile güçlük çekiyordu. Uzanıp, dostça dokundum eline. Başını kaldırdı, hayır ağlamıyordu, ama gözlerinde öyle derin bir üzüntü vardı ki, ona gerçekten acıdım.

"Boş ver" dedim, "hepimiz hatalar yaptık."

"Benim kadar olamaz" dedi sonra içini çekerek ekledi. "Yaptıklarıma değseydi bari." Ölümün geldiğini kabullenmiş hasta bir adamın buruk dinginliği içinde konuşuyordu.

"Bunu anlamış olman da önemli" dedim. "En azından aynı hataları tekrarlamazsın."

"Tekrarlamak mı?" dedi. Sesindeki dinginlik yerini alaycılığa bırakmıştı, ama burukluk olduğu gibi duruyordu.

"Tekrarlamak için pek fırsatım olmayacak."

Nasıl yani, diye sormak yerine kaygıyla yüzüne baktım. Sigarasından derin bir nefes daha çektikten sonra açıkladı.

"Benim işim bitik." Korku yoktu sesinde, beklenti yoktu, umutsuzluk vardı, bir de umutsuzluğunun farkındaki bir adamın kendine duyduğu o tuhaf güven. "Ne tür belalara bulaştığımı biliyorsun. Belki de içinden, yukarıda birileri seni her zaman kollamıştır, yine kollayacaktır, diye geçiliyorsun. Ama bu defa farklı. Bu defa gerçekten de yolun sonuna geldim." Yine acı acı gülümseyeceğini sandım. Gülümsemedi.

"Sana geldim" dedi yalnızca. Sonra benim az önce düşünüp de söyleyemediğim sözleri mırıldandı, "çünkü sen üvey de olsa kardeşimsin. Ve başka hiç yakınım yok."

Bu sözler karşısında bırakın benim gibi yılların gazetecisini, biraz uyanık biri bile, acaba bunun altından ne çıkacak diye düşünürdü, ama tuhaftır Doğan'dan hiç kuşkulanmadım. Yenildiğini olayların onun posasını çıkarıp bir yana savurduğunu anlamak için söyleyeceklerini dinlememe bile gerek yoktu, yüzüne bakmak, sesini duymak yeterliydi. Ayrıca, Doğan'ın başı sıkışınca bana gelmesi, "üvey de olsa sen kardeşimsin" demesi ne yalan söyleyeyim beni etkilemişti. Eski karımın sözlerini anımsadım. "Sen bitmişsin. Senin duyguların dumura uğramış, artık seni hiçbir şey heyecanlandıramaz, hiçbir şey sevindiremez, artık sen gerçek anlamda kimseyi sevemezsin" demişti. Hem de bunları oğlumuzun yanında, yüzüme karşı bağıra çağıra söylemişti. Sonra da her defasında olduğu gibi hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Haklıydı. İçimin kurumaya başladığının, yaşamın artık bana tat vermediğinin ben de farkındaydım. Üstelik bunu değiştirebilecek gücü de kendimde bulamıyordum. Olayların akışına kapılmış, hiç kimseden beklentim olmadan, amaçsız, tutkusuz bir halde yaşayıp gidiyordum. Aslına bakarsanız bu durumdan şikâyetçi de değildim. Ama şimdi, içimde sevgiye, meraka, heyecana benzer bu kıpırtılar da neyin nesi oluyordu? Daha da önemlisi üvey kardeşimin benimle aynı duyguları paylaşıyor olmasıydı. Belki de bizi birbirimize yakınlaştıran ikimizi de avucuna almış olan bu yenilmişlik duygusuydu. Belki çocukken de birbirimize benzediğimizin şimdi farkına varıyor oluşumuzdu. Onun babasını, benim de annemi kaybetmenin acısını birbirimizden çıkarmanın ne kadar yanlış olduğunu belki de şimdi anlayabiliyorduk. Belki de çocukluğumuzda kaçırdığımız dostluğu artık kurabilirdik. Neden olmasın, nasıl olsa artık ne paylaşacak anne baba ne de ortak yaşanılan bir ev vardı. Öyleyse... İyimser düşüncelerim Doğan'ın sözleriyle bölündü.

"Ama itiraf etmeliyim ki yalnızca kardeşim olduğun için gelmedim sana. Biraz da, gazeteci olduğun için buradayım."

Gazeteci olduğumu hatırlatınca, meslekî alışkanlığım birden ortaya çıkıverdi. Bir anlığına da olsa az önceki masum düşüncelerim yerini alkolün henüz tümüyle öldüremediği mantığımın ardı ardına ürettiği, insanı yoran, yaşamdan

bıktıran kuşkucu sorulara bıraktı. Doğru dürüst haber dinlemememe rağmen ben bile devleti saran yeni çetelerin ortaya çıkarıldığını duyuyordum. Doğan'ın o çetelerden birinde yer almış olması hiç de uzak bir olasılık değildi. Hapisten yanlışlıkla salıverilmesi, elini kolunu sallaya sallaya yurtdışına çıkması, dışarıda devlet için birtakım karanlık işlere bulaşmış olması, daha da önemlisi idam cezasıyla yargılanırken ülkeye girip, rahatça dolaşıyor olması Doğan'ın da bu işlere bulaşmış olduğunun somut kanıtlan değil miydi? Öyleydi, öyleydi de bana niye gelmişti? Niye gelecek, başı sıkışmıştır, iyi de benim gibi düşmüş bir gazeteci ona nasıl yardım edebilir ki? Benim durumumu bilmiyorsa, beni hâlâ o eski aktif gazeteci sanıyorsa? Ben böyle düşünürken, Doğan yüzümdeki gergin ifadeyi fark etmişti.

"Belki de benden kuşkulanıyorsun" dedi. "Belki de nefret ediyorsun. Bunu anlarım. Bunun için sana kızamam. Bana hak vermeni ya da bağışlamanı da istemiyorum zaten. Sadece birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini düşünüyorum. Evet, şu anda bize gereken sadece dürüstlük. Bu yüzden olanları çekinmeden anlatabileceğim birine, sana geldim."

İyi ama bir işim bile yok, diye karşı çıkmaya hazırlanıyordum ki, bıkkın suratlı bir garson bütün sıkıntısıyla gelip tepemize dikiliverdi. İkimiz de birer sade kahve söyleyip başımızdan savıncaya kadar ayrılmadı.

"Seni belaya sokmak gibi bir niyetim yok" dedi Doğan, garson uzaklaşırken. "Tersine belki de sana iyiliğim dokunacak. Benim sonumu hazırlayan olaylar belki de senin yükselmene neden olacak."

"İşte bu zor."

Yüzündeki dinginlik ilk kez dağılır gibi oldu.

"Neden?" diye sordu.

"Biraz önce işten atıldım da."

Sandığımın aksine çok şaşırmadı. Dahası umut bağladığı bir gazeteci olarak, konumumu yitirmiş olmam onu telaşlandırmadı.

"Üzüldüm" dedi sadece. Çok sakindi. "Neden attılar?"

Bu kadar sakin olması, düş kırıklığına uğramaması ilginçti. Kafam karışmaya başlamıştı. Bunca yıl arayıp sormaması, sonra aniden bu markette karşıma çıkışı. Bu markette, yani çalıştığım gazeteye yakın bir yerde. Ağzını yoklamaya karar verdim.

"Bilmiyorum, aslında işler yolundaydı, ama bugün kapıya koydular beni."

"Birdenbire işleri boşladığını duydum. Gazeteyle fazla ilgilenmiyormuşsun."

İşte duymayı beklediğim cümleyi söylemişti. Burada buluşmamız rastlantı değildi.

"Ne zamandır beni izliyorsun?" diye açıkça sordum.

Hazırlıksız yakalamıştım; bakışlarını kaçırmaya çalıştı, ne söyleyeceğini bilemedi, sonunda:

"Ne izlemesi... ne diyorsun sen?"

"Hadi Doğan..." diye çıkıştım. "Seni çok iyi tanıyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Durdu, ciddiyetle yüzüme baktı.

"Tamam" dedi. Bakışlarında teslim olmuş bir ifade vardı. "Doğru birkaç haftadır seni izliyorum. Evlenip boşandığını, üniversiteye giden bir oğlun olduğunu, mesleğinde kötü bir dönem geçirdiğini biliyorum..."

Daha fazla konuşmasına dayanamadım.

"Beni izlemeye hakkın yoktu" dedim sertçe.

"Özür dilerim, haklısın."

"Haklı olmam hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"İnan kötü bir niyetim yoktu."

"Onun için mi, sinsi sinsi izledin beni?"

"Yirmi yıl aradan sonra karşına çıkacak cesareti bulamadım."

Çileden çıkmak üzereydim, adam sanki benimle dalga geçiyordu.

"Bana baksana sen" diye bağırdım. "Benim suratımda aptal mı yazıyor?"

Doğan kaygıyla çevreye baktı. Kafede bizden başka müşteri yoktu, ama garsonlar merakla bize dönmüşlerdi.

"Lütfen biraz yavaş konuş" dedi sesini alçaltarak. "Seni izlediğim için özür dilerim, ama inan bana başka çarem yoktu."

"Çaren var mıydı, yok muydu beni ilgilendirmiyor" diye kestirip attım. Kalkıp gideceğimi sanan Doğan panikledi.

"Lütfen" diye yalvardı. Artık garsonların bizi dinlemesine aldırmıyor olacak ki fısıldamadan konuşmuştu. "Gerçekten zor durumdayım. Bana senden başka kimse yardım edemez."

Üvey kardeşimi küçümseyen gözlerle süzerek:

"Sinsice beni izleyen insanlara yardım etmem" dedim.

"Tamam yardım etmeyeceksen etme, ama önce anlatacaklarımı dinle."

Gerçekten de ne yapacağımı bilmiyordum; bir yandan ona çok kızmıştım, öte yandan, çirkin davranışına rağmen içimden bir ses ona yardım etmem gerektiğini söylüyordu. Doğan da üsteleyip duruyordu.

"Peki" dedim sıkıntılı bir halde yeniden masaya çökerken. "Ama umuda kapılma sadece dinleyeceğim."

"Teşekkür ederim" dedi. "Sen çok iyi bir insansın. Çekip gitseydin sana kızmazdım. Belki de senin yerinde ben olsaydım, dinlemezdim bile. Dediğim gibi sen iyi bir insansın."

Aklınca beni tavlamaya çalışıyordu.

"Neyse neyse, konuya gel" dedim oflayarak.

“Bunları seni kandırmak için söylemiyorum. Gerçekten iyi birisin. Senin gibiler çok az kaldı dünyada. Ben de bu yüzden geldim sana. Tanıdığım başka gazeteciler de var. Üstelik senden çok daha iyi olanaklara sahipler. Ama onlara güvenemezdim. Bildiklerimi ancak kendim kadar güvenebileceğim birine anlatmam gerekiyordu.”

Alaycı bir tavırla başımı sallayarak mırıldandım.

“Tabiî tabiî.”

“İnanmıyorsun, ama gerçek bu.”

Küçümseyen bakışlarla uzun uzun süzdüm onu.

“Hepsi iyi güzel de neden evime ya da gazeteye gelmek yerine, benimle bu markette konuşmayı seçtin?”

“Senin güvenliğin için” dedi hiç duraksamadan.

“Ne?”

“Beni izliyor olabilirler.”

Tedirginlik içinde sağa sola bakındım.

“Merak etme, şu anda arkamda kimse yok.”

Yatışmaya başlayan sinirlerim yeniden ayaklandı.

“İşte bu güzel!” diye söylendim. “Bana ne yaptığının farkında mısın? Hırgürden, insanlardan uzaklaşmak için, işimi bile askıya almışken, sen başımı belaya sokmak istiyorsun.”

Başını öne eğmişti.

“Seni tehlikeye atmak istemem” dedi, ezik bir ifadeyle. “Bana yardım etmek zorunda değilsin. Bilmek istemiyorsan hiçbir şey de anlatmam.”

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Akıllıca davranırsak senin için hiçbir tehlike yok” diye sürdürdü sözlerini. “Yine de tümüyle risksiz bir iş diyemem.”

Artık ona değil, kendime şaşıyordum; neden hâlâ burada oturuyordum, neden rakı kolimi alıp evimin yolunu tutmuyordum, neden odamın güvenli sınırları içinde heyecanımı alkolle yatıştırmıyordum. Eski gazete patronlarımdan Rotatif Cahit’in haftada en az bir kez tekrarladığı için nefret ettiğim bir sözü vardı: “Gazetecilik insanın kanma girdi mi, çıkmaz bir daha.” Borsacıların, tiyatrocuların, balıkçıların, dağcıların, avukatların ve daha sayamayacağım kadar çok meslek grubunun kendileri için kullandıklarım bildiğim bu aptal sözcükler yüzünden mi oturuyordum bu geçmişi suçlarla örülü, bugünü belirsiz, geleceği karanlık üvey kardeşimin yanında. İnanın bana bilmiyordum. Belki de bilmediğin için kalkıp gitmemiştim. Sanırım yine aynı nedenle onu dinlemeye karar vermiştim. Ama içimden bir ses “Artık gırtlağına kadar boka battın. Onu dinlemeye başladın ya kendini kurtaramazsın” diyordu.

“Evinde ölü bulunan Bekir Kaytan ile sevgilisini duymuşsundur” diye başladı Doğan.

“Pincioğulları’nın adının karıştığı cinayet mi? Şu büyük nakliyat şirketi olan aile hani?”

Öfkeyle başını salladı Doğan.

“Pincioğulları filan vurmadı onları.”

“Gazeteler, Bekir Kaytan ve adamlarının bir ay önce Pincioğulları’nın küçük oğlunu kaçırarak fidye istediğini yazdılar. Bu yüzden Pincioğulları da Bekir Kaytan ile sevgilisini vurdurtmuş, bir de eski yüzbaşıyı kaçırmış.”

“Yalan, Bekir’i de, sevgilisini de Pincioğulları öldürmedi. Rıfat’ı kaçıranlar da onlar değil.”

“Rıfat da kim?”

“Yüzbaşı dediğin kişi.”

“Bütün bunları sen nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben de işin içindeyim.”

Şaşkınlıkla söylendim.

“Nasıl yani? Sen de katillerin arasında miydin?”

“Hayır, ben öldürüleceklerin listesindeydim. Ama o gün rastlantı sonucu eve geç kalmıştım. Eğer zamanında gitseydim ben de öldürülecektim.”

Kim öldürecekti, neden öldürecekti, diye sorularımı ardı ardına sıralamama fırsat kalmadan açıklamaya başladı.

“Üçümüz; Bekir, Yüzbaşı Rıfat ve ben evde olacaktık. Evi Bekir kiralamıştı. Sevgilisi Nihal’le birlikte yaşıyorlardı. O gün birileri gelecekti. Onlara önemli bir teslimat yapacaktık. Nihal de dikkat çekmemek için yanımızda olacaktı. Bekir’in evine giderken benim BMW arıza yaptı. Bir süre yolda beklemek zorunda kaldım. Baktım arıza giderilecek gibi değil, bir taksiye atlayıp eve geldim. Hayatımı kurtaran da işte bu taksi oldu. Çünkü katiller benim siyah BMW’yi bekliyorlardı. Eve yaklaşırken buluşma saatini yirmi dakika geçirdiğimi fark ettim. Geciktim diye telaşlanırken, birden sokağın köşesinde bekleyen siyah renkli cip dikkatimi çekti. Bu bizim Yüzbaşı Rıfat’ın cipiydi, ama içinde başka biri oturuyordu. O da buluşacağımız arkadaşlardan biriydi. Bunda ne terslik var diyeceksin. Rıfat hastalık derecesinde cipine düşkün olmasaydı ben de durumu normal sayardım. Ama Rıfat, cipini asla kimseye teslim etmezdi. Hadi Rıfat cipi teslim etti diyelim. Bu adam neden ; cipin içinde oturuyordu. Hareketi dikkat çekebilirdi? Belki de, beni uyarmak, evde tuzak olduğunu söylemek için bekliyordu, iyi de neden cep telefonumdan aramıyor da sokağın başında bekliyordu? Ne yapacağımı bilemedim. Kısa bir kararsızlıktan sonra taksiciye devam etmesini söyledim. Cipte gördüğüm adamı cep telefonuyla aradım. Adam sakin sakin konuşuyordu.

‘Tamam, seni bekliyoruz’ dedi.

‘Sen de evde misin? ‘ diye sordum.

‘Tabiî, herkes burada’ dedi.

‘Ben de az sonra gelirim,’ diyerek kapadım telefonu.

Evin bulunduğu semtten uzaklaşıp, güvenli bir bölgeye gelince, taksiden indim. Telefon kulübelerinin birinden Yüzbaşı Rıfat’ın cep telefonunu aradım. Telefon üç kez çaldı, sonra meşgul sinyali vermeye başladı. Bekir’in telefonunda da aynı durum yaşanınca, arkadaşlarımın başına kötü şeyler geldiğini anladım. 0 geceyi güvenli bir evde geçirdim. Ertesi sabah gazetelerde, herkes gibi ben de, cinayeti Pincioğulları’nın işlediğini okuyunca şaşkınlığa kapıldım. Sonra düşünmeye başladım. Düşündükçe parçalar yerli yerine oturdu. İş ortaklarımız bizi öldürmeye gelmişlerdi. Ben gelmeden neden operasyona başladıklarım ise bilmiyorum. Ya bizim çocuklardan biri durumu fark edip, onlara engel olmaya kalkışmış ya da bilemediğim başka bir nedenle acele etmeleri gerekmişti. Aşiret reisi Bekir ile Nihal’i öldürmüşler, Yüzbaşı Rıfat’ı yanlarında götürmüşlerdi. Bu işi de aramızda daha önce küçük bir anlaşmazlık çıkan Pincioğulları’na yüklemeye kalkmışlardı.”

Anlattıklarını dinlerken, Doğan’ı inceliyordum, iki kişinin öldürülmesinden, bir kişinin kaçırılmasından söz ediyordu, daha önemlisi kendisi büyük bir tehlike atlatmıştı, ama o sanki izlediği bir serüven filmini özetliyormuş gibi sakin sakin anlatıyordu.

“Yüzbaşı’dan haber aldın mı bir daha?” diye sordum. Amacım olayın ayrıntılarına girmek, Doğan’ın benden gizledikleri varsa açığa çıkartmaktı.

“Hayır. Alacağımı da sanmam. Onu da öldüreceklerdir. Bu cinayeti de Pincioğulları’nın üzerine atmaya çalışacaklar. Ama polis Pincioğulları’nı suçlayacak bir kanıt bulamadı, bulamayacak da çünkü bu işi onlar yapmadı.”

Duyduklarım inanılır gibi değildi. Öte yandan son yıllarda bu ülkede öyle inanılmaz olaylar yaşanmıştı ki Doğan’ın söylediklerinin doğru olmaması için hiçbir neden yoktu. Neye karar vereceğimi bilemediğimden, boş boş bakıyordum üvey kardeşime.

“Biliyorum” diye sürdürdü Doğan, “biraz karışık bir iş. Ayrıntıları anlatırsam daha iyi anlayacaksın, ama daha fazlasını öğrenmen için, karar vermen lazım.”

Olayın ayrıntılarını anlatmayarak merak uyandırmaya mı, yoksa kabul etmeyeceğim bir iş yüzünden başımın belaya girmesine engel olmaya mı çalışıyordu?

“Sizi ortadan kaldırmaya çalışanlar kim? Onları tanıyor musun?” diye sordum.

“İkisini çok iyi tanıyorum. Ama asıl işin başındaki adamı hiç görmedim. Benim tanıdığım iki kişiden biri onunla irtibata geçiyor. Belki o da gerçek kimliğini bilmiyordur. Ondan ‘Binbaşı’ diye bahsediyordu. Bize baskın düzenledikleri toplantıya güya ‘Binbaşı’ da gelecekti, onunla tanışacaktık. Adamlar ‘Binbaşı’ diye Azrail’le tanıştırmak istiyorlarmış bizi.”

“Peki o tanıdığın adamlar kim?”

Yanıt vermek yerine, şefkatle baktı yüzüme.

“Bak Adnan” dedi. “Bilmen gerekenleri söyledim. Otur düşün. İstersen bu bilgileri sen de araştır. Sana cep telefonumun numarasını vereceğim. Eğer bana yardım etmeye karar verirsen, ara. Yeniden buluşuruz. O zaman her şeyi anlatırım. Ama bu işe girmeyeceksen bu kadar bilgi yeter.”

Sanki konuşmamız sona ermiş gibi ne söyleyeceğimi bile beklemeden cep telefonunun numarasını yazmaya başladı. Davranışlarındaki kararlılık, bir tür düş kırıklığı yarattı bende. Vaz mı geçiyordu yoksa? Peki, ben niye vazgeçecek diye telaşlanmaya başladım böyle? Telefon numarasını yazdığı kâğıt parçasını bana uzattıktan sonra Doğan hesap istemek için garsona döndü. Bereket garson bizden tarafa bakmıyordu.

“Kabul edersem” dedim, “benden ne tür bir yardım istiyorsun?”

Garsonu unutup, bana döndü. Yüzünde konuşmaya ilk başladığımız andaki ciddi ifade belirmişti.

“Elimde çok önemli belgeler var” dedi.

“Ne tür belgeler?”

“Büyük gürültü koparacak, gerçeklerin açığa çıkmasını sağlayacak belgeler. Benimle bir röportaj yapacaksın, belgeleri sana vereceğim. Sözlerimi o belgeler kanıtlayacak. Senden istediğim sadece bu.”

“Bir röportaj.”

“Evet bir röportaj ve belgelerin kamuoyuna duyurulması. Hepsi bu.”

Hepsi bu da senin gibi birine nasıl güvenebilirim sevgili üvey kardeşim, diye geçirdim içimden.

“Sana başka bir gazeteci bulsam” diyerek tepkisini ölçmeye çalıştım. “Güvenilir bir arkadaş.”

Hiç düşünmeden başını salladı.

“Bunu unut. Senden başka kimseye güvenemem. Ya sen olursun ya da bu iş olmaz.”

Söyleyecekleri bitmiş gibi yeniden garsona döndü. Bu defa garson onu görmüştü. Eliyle hesap işareti yaptı. Garson gülümseyerek kasaya yöneldi. O yanımıza gelmeden önce aceleyle sordum:

“Diyelim ki sana yardım ettim. Röportajı ve belgeleri yayımladık. Böylece bu işten kurtulmuş mu olacaksın?”

Sanki çok aptalca bir şey söylemişim gibi tuhaf tuhaf süzdü beni.

“Ben bu işten kurtulamam. Ne yaparsam yapayım beni öldürecekler. Ama böylece yaptıklarını yanlarına bırakmamış olacağım. İnsanlar neden öldürüldüğümüzü anlayacaklar.”

Bakışlarında, boynunu eğişinde, sesinde o güçlü kabullenmişlik duygusunu hissediyordum yine. Belki biraz umutlu olsa, bundan da sıyrılırım diye düşünse, onun için üzülmeyecektim, ama bu kabullenmişliği içimi burkuyordu. Duygularımı belli etmemek için.

“Biraz abartmıyor musun? Her zaman bir çıkış yolu vardır.”
Gözlerinin yeşili iyice koyulaştı:
“Bu defa yok” dedi, “Ama önemli değil. Ben kadere inanan bir insanım. Allah ne derse o olur.”

Beşinci bölüm

Doğan, kaderine razı olmuş görünüyordu. Allah’a duyduğu inanç onu rahatlatıyor olmalıydı. Ne yazık ki benim inancım yoktu. Olsaydı, zaten böyle boşlukta kalmazdım. Dinin verdiği huzur içinde, üstelik bizimki gibi aşırılıkları laiklikle törpülenmiş bir İslamî inanışın verdiği güvenle, işimle gücümle uğraşır, mutlu yuvamda karımla birlikte oğlumuzu büyütürdüm. Ama marifetmiş gibi yaşamın anlamına, insanın varoluşuna, daha da beteri mesleğime dair tuhaf sorular sormaya başladım. Sorduğum soruların yanıtlarım buldum mu, ne gezer, ama nedense aptal kafam, burnunun dikine gitmeyi sürdürdü. Oysa üniversite birinci sınıfta yaptığımız boykot sonrası götürüldüğüm karakolda, mesaisini uzattığımız için çok sinirlenen komiser, okkalı iki tokatla beni ödüllendirdikten sonra, acıdığından mı, yoksa öğüt vermeyi sevdiğinden mi bilinmez, kenara çekip, “Bak oğlum, sen dik başlı birine benziyorsun, üstelik de cesursun, eğer böyle burnunun dikine gitmeyi sürdürürsen ya mezara girersin ya hapishaneye” demişti. Ama komiser, cesur olduğum konusunda yanılıyordu. Yediğim iki tokat, üç saatliğine kaldığım nezarethanenin pis kokusu bile beni yıldırmaya yetmişti. Bir daha bu tür eylemlere katılmadım. Düşüncelerim değişmemişti hayır, sadece kendimi tehlikeye atmak istemiyordum. Ama cesaret, kimi durumlarda, yaşam terazisinde dengeyi sağlayan önemli bir unsur. İşte bu ağırlık olmayınca ben de yaşam terazimi dengede tutamaz oldum. Denge bozulunca da, komiserin söylediği gibi mezara ya da hapishaneye değil meyhaneye girdim. Yanıtsız kalan sorular, yerine ulaşamayan karşı çıkışlar, her sabah gazeteye geldiğimde işlemeye başlayan bu kısır döngü kaçınılmaz olarak beni alkolle tanıştırdı. Kısa sürede sevdik birbirimizi. Yok hakkını yemeyeyim, alkol kalenderdir herkesi sever de ben kısa sürede delice âşık oldum ona. O, yalnızca aklımın dinmek bilmeyen sorularını, ruhumun aşın isteklerini, içimde her geçen gün biraz daha büyüyen sıkıntıyı gidermekle kalmadı, hazzetmediğim insanlardan uzaklaşmamı da sağladı. Böylece insanlık komedyasını uzaktan izleme olanağım yakaladım. Yakaladım yakalamasına da izlediğim insanlar beni bir türlü kendi halime bırakmıyorlardı ki. Eski karım “Bırak şu içkiyi” diye başımın etini yiyerek, oğlum ya okul taksiti, ya yeni bilgisayar diye karşıma dikilerek, arkadaşlarım “şanlı” geçmişimi hatırlatıp artık işin başına geçme zamanının geldiğini söyleyerek beni yeniden sahaya çağırıyorlardı. Onlara şimdi bir de Doğan eklenmişti. İşin kötüsü Doğan hakkında, Tanrı konusunda olduğu gibi kesin bir kanıya da sahip değildim. Bu durum huzurumu bozmakla kalmıyor, beni derin derin düşünmeye de zorluyordu. Oysa mantıklı bir insan için düşünecek fazla bir şey yoktu: Doğan’ın söylediklerini akıldan çıkarıp, rakı kolimi bagaja atıp evimin yolunun tutmam yeterliydi. Ama yapamadım, Doğan’dan ayrılınca da söylediklerini düşünmeye devam ettim.

Yeniden otobana çıktığımda hâlâ ne yapacağıma karar verebilmiş değildim. Yağmur dinmiş, trafikteki yoğunluk azalmıştı. Gazeteye geldiğimde bulutların arasından bir görünüp bir kaybolan güneş, utangaçlığı bırakıp, gökyüzünde cömertçe parıldamaya başlamıştı. İşten atıldığımı anımsadım. Topu topu iki saat önce gazeteden kovulmuş olmama rağmen sanki bu olay uzun zaman önce olmuş gibi geliyordu bana. Kısa süre sonra parasız kalacak olmam, eski karıma yapacağım zorunlu açıklamalar, beni arayıp üzüldüklerini belirtecek olan meslektaşlarımın sözleri, ıslak asfaltın üzerine yansıyan gri bulutlar gibi şöyle bir gölgeleyip geçti zihnimi. Kafamın içi Doğan’ın anlattıklarıyla doluydu. Uzun zamandır hiç bu kadar derin düşünmemiştim. Yaşlı Plymouth’umun genç lastiklerinin ıslak asfaltta çıkardığı sesler bile dağıtamıyordu düşüncelerimi. Yaşamda en nefret ettiğim durum, karar vermek zorunda kalmaktı. Vereceğim karar ne kadar önemliyse, nefretim de o kadar artardı. Ve şimdi ben tıpkı çocukluk günlerimde olduğu gibi yeniden nefret ediyordum Doğan’dan.

Hayır, bu işe bulaşmayacaktım. Sefil de olsa, insanlar tarafından küçümsense de ben kendime göre bir dünya kurmuştum. Üstelik bu büyük inşa sırasında kariyerimi kaybetmiş, karımdan ayrılmış, oğlumla aramı bozmuştum. Yağma yok, bu dünyayı kimsenin hele Doğan gibi vefasız bir üvey kardeşin bozmasına izin veremezdim. Birdenbire ulaştığım bu sonuç içimi güvenle doldurdu. Bu güvenle söylenmeye başladım.

“Sen git insanları öldür, eroin işine bulaş, çetelere gir, sonra gel benden yardım iste. Yemezler oğlum! Üstelik doğru söylediğin bile belli değil. Belki de beni kullanmak istiyorsun. Olmaz Doğan Efendi, git eski ülkücü arkadaşların yardım etsin sana. Zavallı Keriman Abla, Doğan yatılı okula giderken:

‘Oğlum yazları eve gel’ deyince, ‘Görevim var. Bu yaz kampta çalışacağım’ diyordu.

Kamp dediği de izci kampı değil ha, ciddi komando eğitimi yapılan bir yer. Babam:

‘Doğan bu nasıl komando kampı, siz asker misiniz? ‘ diye soracak olmuştu bir gün. Adamın lafını ağzına tıkamıştı:

‘Sen anlamazsın. Biz de askeriz, hem de para almadan, gönüllü olarak bu ülkeyi koruyoruz. Üstelik bizim kampımızda askerlerin kampından daha disiplinli, daha ağır bir eğitim var.’

Bu disiplinli, ağır kampta ‘komünist’ yaftasını yapıştırdıkları insanlar nasıl dövülür, nasıl bıçaklanır, nasıl öldürülür, bunları öğreniyordu arkadaş. ‘Komünist’ dedikleri, düşman ilan ettikleri kişiler de okulundaki, mahallesindeki çoğu kendi yaşında insanlar. Onların arasında ben de vardım tabiî. Neden o kampta sana eğitim veren ya da senin eğitim verdiğin karındaşlarına, ülküdaşlarına, davadaşlarına, bilmem ne daşlarına gitmiyorsun da benim gibi alkolik bir solcu

eskisine geliyorsun? Ellerini beline koyup, ağzını ulur gibi hafifçe yukarı kaldırıp, 'Sizin hepinizi Moskova'ya süreceğiz' demeyi pek severdin. Utanmıyor musun şimdi o Moskova'ya süreceğin adamlardan yardım istemeye? Kapağı yurtdışına atınca Almanya'dan yazıyordun ya, 'Allah'a hamdü sena olsun ki burada ülküdaşlarımın yanındayım' diye. Niye 'Allah'ın selamı üzerinize olsun' diye onların yanına gitmiyorsun da benim gibi ne eleyeceği unu ne de eleği olan bir adamın yanına geliyorsun?"

Birden sert bir korna sesiyle irkildim. Aynı anda Plymouth'umun sol şeride kaydığını fark ederek, hemen topladım direksiyonu. Yanımdan hızla geçen Volvo'daki şişman bir adam el hareketleriyle, rahmetli anam da dahil bütün sülalemi kalaylıyordu.

Bir sigara çıkarıp yaktım. Arabanın içi dumana boğuldu. Doğan'ın yüzündeki yıkılmış, ezik ifade geldi yeniden gözlerimin önüne. Sesindeki buruk tını çınladı kulaklarımda. Kendime kızmaya başladım. Bu görüntüyü sümek, Doğan'ın sesini, görüntüsünü, anıları unutmak istedim. Neden onu umursayacaktım ki? Benim için hiçbir önemi yoktu. Aramızda kan bağı bile bulunmuyordu. Üstelik kötü biriydi, yanlış bir insandı. Onunla benzer hiçbir yanımız yoktu, giysi seçimimizden, saçımızı tarayışımıza, düşünme biçimimizden, adım atışımıza, beğendiğimiz yemekten, içtiğimiz sigaraya...

İçtiğimiz sigara mı? Yok canım aynı marka sigarayı içiyorduk. Üstelik benzerliğimiz yalnızca aynı markayı seçmiş olmakla sınırlı değildi, çocuk denecek yaşta birimizin öksüz, birimizin yetim kalmış olması gibi çok daha önemli benzerliklerimiz vardı.

Doğan'ın ülkücülere katıldığı günleri anımsadım. Yatılı okulda okuyordu. Aslında onu yatılı okulda okumaya babam ile ben zorlamıştım. Açıkça söylememiştik bunu, ama her fırsatta davranışlarımızla, bu evde yerinin olmadığını hatırlatmıştık ona. Doğan daha on altısında bile değilken en yakın insanından, annesinden koparak, çıkıp gitmişti evden. Belki de bize karşı duyduğu öfke sürüklemişti onu eylemcilerin araşma ya da kimsesizliği, çaresizliği. Gerçi Doğan hiçbir zaman olayı bu biçimde yorumlamadı. Bugün, "Hepsi boşmuş, anlamsızmış" derken bile, "Yaptığım yanlışların nedenleri çocukluğuma uzanıyor, bunların sorumlusu biraz da sen ve babansın" demedi. Serzenişte bile bulunmadı. Galiba ona biraz haksızlık ediyordum. Yaşam, benim gibi Doğan'ın da posasını çıkarıp, bir kenara atmıştı. Dünyaları yakarım diyen, o cakasından geçilmeyen genç adamdan geriye bir enkaz, yalnızca bir düş kırıklığı kalmıştı. Yoksa ona yardım etmeli miydim? Babam sağ olsaydı desteklememi isterdi. Keriman Abla, eminim oğlunu kurtarmam için bana yalvarırdı. Yüreğimin yumuşamaya başladığını hissettim. Annemi hiç tanımamış olsam da Keriman Abla'yı hiçbir zaman onun yerine koyamamıştım. Aslına bakarsanız anneme dair hiçbir şey de anımsamıyordum. O beni doğururken ölmüştü; sesini duymamıştım, yüzünü görmemiştim, kokusu nasıldır bilmiyordum. Bu konuyu pek düşünmüyordum da. Birkaç kez babam, annemin çok iyi bir kadın olduğundan bahsetmişti. Yani anneme öyle fazlaca bir bağlılığım olduğunu düşünmüyordum. Üstelik evimize yeniden yuva sıcaklığını kazandıran kişi Keriman Abla'ydı. Babam, annemin ölümünden sonra uzun yıllar evlenmemişti, ilk çocukluk yıllarım aksi bir kadın olan babaannemin yanında geçmişti. O öldükten sonra babam evlenmeyi göze almıştı, belki de benim büyümemi beklemişti. Keriman Abla'yı seçmesinde yanlış yaptığı da söylenemezdi; kötü bir kadın değildi, çalışkandı, yardımseverdi, şefkatliydi. Evet, bana karşı mesafeliydi, ama bunda benim soğukluğum, daha da çok Doğan'la anlaşamamam etkili olmuştu. Biraz da bu yüzden babam ölünce, zengin otomobil arşivini benden gizlemiş, kendince beni böyle cezalandırmayı uygun görmüştü, işin kötüsü Keriman Abla öldükten sonra da arşivi bulamamıştım. Büyük olasılıkla arşivi bir eskiciye yok pahasına satmış, belki de kaldırıp çöpe atmıştı. Doğrusu o zamanlar buna çok kızmış ve üzülmüştüm. Çünkü kıymetini bilmeyen için o arşivin hiçbir önemi yoktu, oysa meraklısı için paha biçilmez değerdeydi.

Artık bunlar çok geride kaldı. Şimdi Keriman Abla'yla ilgili kötü olaylardan çok, iyi anılar geliyor aklıma. Onu bir anne gibi olmasa bile, biraz mutsuz, ama her zaman bana yardımcı olmuş, çilekeş bir kadın gibi anımsıyorum. Tuhaftır, bugün, onu bir abla gibi sevdiğimi fark ediyorum. Bunları Doğan'a anlatsam ne düşünür acaba?"Sen zaten çocukken de duygusal biriydin" der çıkar işin içinden.

Sanmıyorum, oğlan ciddi olarak değişmiş.

Değişmiş, ama gırtlağına kadar boka battıktan sonra. Kendisinin battığı yetmezmiş gibi şimdi de beni batırmak istiyor.

Hadi canım o kadar da tehlikeli bir durum yok ortalıkta. Ben gazeteciyim, onunla bir röportaj yapacağım sadece. Konuşacak olan o, suçlayacak olan o, kanıtları gösterecek olan o. Ben yansız davranırım, durumu olduğu gibi yansıtırım...

Tabiî canım, adlarını deşifre edeceğin, suçlanmalarına, servetlerini yitirmelerine, hapse girmelerine, belki de yurtdışına kaçmalarına neden olacağın insanlar da, bravo sana Adnan Sözmen, bize karşı tarafsız yaklaştın, dürüst bir gazetecilik örneği gösterdin deyip madalya takacaklar. Yahu sen nerede yaşadığım sanıyorsun? Dünyada en çok gazetecinin öldürüldüğü ülke burası! Anında nallarlar seni. Bu ülkede herkesin gözü önünde, hem de polis üniformasıyla adam kaçırıp, çatır çatır kurşuna dizdiler be. Adnan kendine gel! Üvey kardeşinle bir kez konuştun, anında etkilendin. Doğan'ın anlattıklarına kanıp, fazla risk yok, diye düşüncelere kapılıyorsun. Kim bilir bu olayın arkasında ne entrikalar vardır? Olaya karışanlara da bakar mısın; bir aşiret reisi, bir sabık yüzbaşı, bir eski ülkücü, öteki de Allah bilir önemli bir istihbaratçıdır. Susurluk Kazası gibi mübarek. Bir de fazla tehlikeli iş değilmiş. Daha ne olsun yahu? Yok arkadaş, ben bu işte yokum. Tamam, zamanında Doğan'a karşı yanlış davranmış olabilirim, haksızlık etmiş olabilirim, ama onun da gidip katil olması, karanlık örgütlere bulaşması gerekmiyordu. Doğan'ın yanlışlarının bedelini ben niye ödeyeyim? Ayrılmış da olsam bir karım var, bir oğlum var. Onların geleceğini niye karartayım? Doğan'a

bakarsak tam tersi olacak. Bu haber beni yeniden zirveye taşıyacak. Konuşmamız boyunca bunun benim için bulunmaz fırsat olduğunu yineleyip durdu. Sanki ben böyle bir fırsat istiyormuşum gibi.

İstemiyorum kardeşim, ben böyle mutluyum...

Gerçi şu bizim yayın yönetmenine haddini bildirmek, kendini dünyanın en iyi araştırmacı gazetecisi sanan Şekip İnce'ye bu işin nasıl yapıldığını göstermek güzel olurdu ama...

Boş ver ne halleri varsa görsünler, ben bu heriflere bulaşamam. Hem Doğan'ın doğru söylediği nereden belli? Kuyruğunu sıkıştırmış bir kere, kurtulmak için elinden gelen her çabayı gösterecek, her yalanı söyleyecek...

Doğan'ın yenilmiş, ezik hali geldi yeniden gözlerimin önüne, aynı anda, "Benim sonumu hazırlayan olaylar belki de senin yükselmene neden olacak" sözleri yankılandı kulaklarımda.

"Ya yalan söylemiyorsa" diye mırıldandım, "ya başından beri anlattıkları doğruysa, ya kötü bir niyeti yoksa, gerçekten bana iyilik yapmak istiyorsa?" Ulaştığım bu olumlu sonuç, sanki elime ateş değmiş gibi paniğe kapılmama yol açtı. "Hayır, hayır, istemiyorum" diye söylendim. Ben halimden memnunum. Tamam şu anda işsizim, ama nasıl olsa yakında yenisini bulurum. Beladan uzak durmalıyım. Bana ne Doğan'dan, çetelerden... Bu ülkenin, bu dünyanın çivisi çıkmış, ben mi çakacağım? Rakımı içer, keyfime bakarım. Daha adını söyler söylemez tadı damağımı yakan soğuk rakının boğazımdan kayarcasına akışını hissettim. Bu duygu bile beni rahatlatmaya yetti, işte ben buydum. Yaşamda insanın kendisini bilmesi gibi erdem yoktur, derler. Ben korkak bir insanım arkadaş; biraz da tembel. Yalnızca bu nedenlerden ötürü bile Doğan'a yardım edemem. Daha fazla kafa patlatmanın âlemi yok, durum bu kadar açık.

Tükenmekte olan sigaramdan son bir fırt çekip, kül tablasında ezdim. Dikkatimi yeniden yola verdiğimde güneşin kaybolmuş olduğunu fark ettim, siyah asfalt, anlamsızca uzanıyordu önümde. Yine yağmur geliyordu anlaşılan. Düşüncelerimi dağıtır umuduyla radyoyu açtım. Cırtlak sesli bir kadın arabesk söylüyordu. Arabesk olması fark etmezdi, ama kadının sesi gerçekten berbattı, çevirdim, bu kez kadın mı erkek mi olduğunu bile kestiremediğim bir pop şarkıcısı, dünyanın en kötü şairinin bile bir araya getiremeyeceği anlamsız sözcüklerden oluşan iğrenç bir şarkı söylemeye başladı, onu da hemen çevirdim, bir haber kanalı çıktı. Şu anda haber dinlemeye hiç niyetim yoktu; onu da çevirmek üzereydim ki, metalik sesli kadın spiker benden önce davranarak, Yüzbaşı Rıfat'ın cesedinin bir çöp arıtma merkezi yakınlarında bulunduğunu, söyledi. Dikkat kesilerek haberi dinlemeye başladım.

Ailesinin üç gündür haber alamadığı ordudan atılma Yüzbaşı Rıfat Başoğlu'nun cesedi dün sabah bulunmuştu. Başoğlu ensesine sıkılan iki kurşunla öldürülmüştü. Bu cinayetin geçenlerde sevgilisiyle birlikte öldürülen aşiret reisi Bekir Kaytan olayıyla ilintili olduğu sanılıyordu. Geniş çaplı bir soruşturmanın başlatıldığını anlatan spiker başka bir habere geçerken, ben de demek Doğan doğruyu söylüyor diye düşünmeye başladım. Ya beni yönlendirmeye çalışıyorsa? Evet, evet karar vermek için acele etmemek gerekirdi. Olayın ayrıntılarım öğrenmeden bir yargıya varmamalıydım... İyi de bunlardan bana neydi? Ben bu işi reddetmeyecek miydim? Neden hâlâ bu konuyu düşünüyordum? Neden olacak canım, Doğan üvey kardeşim, bana gelmiş yardım istemiş... Hadi Adnan, kendini kandırma... Tamam, Doğan'ın gelip senden yardım istemesi hoşuna gitti. Unutmaya başladığın anıların canlandı, mutlu oldun. Ama bu olayı bu kadar derinden düşünmenin gerçek nedeni bunlar değil. Sen yılların gazetecisisin oğlum. İyi haberin kokusunu kilometrelerce uzaktan alırsın. Doğan konuşur konuşmaz önemli bir olayla karşı karşıya olduğunu hissettin. Üvey kardeşin, sana gerçek bir fırsat sunuyor hem de gümüş yaldızlı tepside. Yapman gereken onunla oturup konuşmak, malzeme dediği her neyse onları resimlemek, kanıtlan sunmak, düştüğün zirveye hızla yeniden tırmanmak. Bu olayı düşünmeye seni zorlayan, ağzını sulandıran gerçek neden, onca alkole rağmen hâlâ öldüremediğin gazetecilik içgüdün ve her ne kadar ben köşeme çekildim, insanlardan usandım desen de bu içgüdüyü canlı tutmak için her fırsattan, her ilişkiden yararlanan o güçlü egon. Yok Keriman Abla sevgisiymiş, yok Doğan'ın yıkılmışlığıymış bunların hepsi palavra. İtiraf et, sonuçta sen de nefret ettiğin öteki insanlar gibisin. Büyük laflar söyler, büyük anlamlar yarattığını savunursun... Saçma! Benim iddiam filan yok! Ben anlam peşinde bir insan değilim. Benim için ideallerin hepsi öldü. Öyle mi, bunlara inanıyor musun gerçekten? İnsanlardan uzak durmak da bir tür iddia değil mi? Onları küçümsemek, yaşamına bir anlam katmıyor mu? Ama kendine de haksızlık etme. Çünkü bazı meslektaşların böyle bir fırsat yakalasaydı hiç düşünmeden en yakın arkadaşını harcamaktan bile çekinmez, hatta bu uğurda cinayeti bile göze alabilirdi.

"Yeter, kesin artık" diye bağırarak, kafamın içinde konuşup duran sesleri susturmaya çalıştım. Ama onların susmayacaklarım biliyordum, bu yüzden hâlâ haberleri sunmayı sürdüren spikeri susturdum, bir sigara daha yakıp, sanki buradan uzaklaşırsam sorun çözülecekmiş gibi öfkeyle gaz pedalına bastım.

Altıncı bölüm

Plymouth'umu Taksim'deki otoparkta güvenli bir köşeye çektikten sonra kendimi akan kalabalığa bırakıp, Beyoğlu'na doğru sürüklenmeye başladım. O anda kalabalıktan biri olmanın ne kadar huzur verici olduğunu fark ettim. Kimse tarafından tanınmamak, ne düşündüğünün, nereye gittiğinin bilinmemesi insanın içini güvenle dolduruyordu. Tanınmış insanları düşündüm, izlenenleri, tedirgin bir yaşama mahkûm olanları. Şimdi şu kalabalıktaki insanlar gibi güvenli adımlarla, salınarak yürümek için neler vermezlerdi. Ve ben salak adam, güvenliğimi, bu tatlı huzurumu

ortadan kaldıracak bir tehditle karşı karşıya olmama rağmen, tehlikeyi göremiyor, kararsızlık içinde bocalayıp duruyordum. Böyle kendimi suçlamamın, tedirginliğe kapılmamın bir anlamı olmadığını da biliyordum. Nedeni ister merak olsun, ister meslek hırsı, ister iyilik yapma duygusu, Doğan'ın anlattıklarını düşünmeden duramıyordum.

Aslına bakarsanız bana gereken bilgiydi. Doğan'ın çizdiği resim ne kadar gerçekti, anlamalıydım. Bu da çok zor değildi. Bizim çocukların takıldığı bara uğramam yeterliydi. Yüzbaşı'nın cesedi bugün bulunmuştu, konuyu ben açmasam bile mutlaka anlatacak biri çıkardı. Ama vakit henüz erkendi. Bizim millet, mesai sonrası düşerdi bara. Oturup ağır ağır demlensem, onlar gelene kadar çoktan kelle olurdum. Ne soru soracak halim kalırdı ne de anlatılanları dinleyecek. Keşke dönüp, Erol'a uğrasaydım. Çalıştığı gazete çok ilgilenmişti bu konuyla. Epeyce bilgi vardır onlarda. Yok, yok, iyi yaptım gitmemekle. Gazetenin Yayın Yönetmeni Nusret Kıvılcım pek sevmez beni. Hoş hangi gazetenin yayın yönetmeni seviyor ki? Üstelik daha ilk soruda çakardı durumu Erol. Sen birkaç yıldır hiçbir haberle ilgilenme, birdenbire ortaya çıkıp aşiret reisi Bekir'in ölümüyle ilgili sorular sor. Bu olayla ilgilendiğimi kimsenin anlamasını istemem. Daha ben bile ne yapacağıma karar vermemişken...

Sahi vermedin mi? Öyleyse neden bu kadar düşünüyorsun? Nereden bilgi alsam diye neden kıvranıp duruyorsun? Dürüst ol Adnan, sen bu işi yapacaksın. Daha Doğan'ı görüp, önemli bir haberle karşı karşıya olduğunu sezdiğin anda bu işi yapmaya karar vermiştin. Kesinlikle hayır. Ben karar filan vermiş değilim. Yalnızca düşünüyorum. Belki dışarıdan birine danışsam daha doğru olacak, birdenbire çok içine girdim bu olayın. İyi de kime anlatabilirim ki? Gazetecileri unut, hiçbirine söyleyemem. Altın bulmuş gibi aranda atlarlar üzerine. Atlasınlar, itirazım yok da Doğan'a söz verdim, ayıp olur çocuğa. Ayıp olmasından öte yazık olur. Olay basına yansımadan temizlerler oğlanı. Bizim içimizde de az mı gizli çeteci var?

Funda'ya anlatsam; evet ayrıldık ama, yine de ondan yakın kimse yok bana. Hem Funda temkinlidir, eğer bu işte bir tehlike sezerse bana engel olur. Evet, evet bu iyi fikir. O benim gibi kararsız değildir, olayı anlatır anlatmaz ne yapmam, daha doğrusu ne yapmamam gerektiğini söyler.

Funda hemen şurada, Kazancı Yokuşu'nda büyük bir reklam şirketinde müşteri temsilciliği yapıyor. Gitmeden önce telefon etmeliyim; işi filan olur, zor durumda bırakmayalım kızı. Cep telefonumu çıkarıp, tuşlara dokundum. Tatlı bir kadın sesi, aradığım telefonun kapalı ya da kapsama alanı dışında olabileceğini söyledi. Toplantıda olabilir miydi? Belki de kent dışına çıkmıştır, belki yolculuk yapıyordur. Doğrudan reklam şirketini arayarak bir kez daha şansımı denemek istedim. Telefonu sekreter kız açtı. Funda Hanım'ın kendini iyi hissetmediğini, öğleden sonrası için izin alıp eve gittiğini söyledi.

"Rahatsızlığı önemli mi?" diye sordum kaygılanarak.

"Sanmıyorum, Funda Hanım başının ağrıdığını söyledi. Soğuk almış galiba."

Funda'nın evi, daha doğrusu eski evimiz Cihangir'deydi. Ayrılınca ben Beşiktaş'ta küçük bir daireye taşındım. Funda ile oğlum Umut burada kaldılar, iki adımlık yer, uğraşanı; belki yardıma ihtiyacı vardır kızcağızın. Uyuyorsa? Baksana cep telefonu da yanıt vermiyor. Yardım edelim derken rahatsız etmeyelim. Umut nerede acaba? Allah bilir, ya okulun kantininde takılıyordur ya da son sevgilisiyle buluşmuştur. Cihangir'deki evin bir anahtarı hâlâ bende. Kapıyı çalmadan girsem, yakışık alır mı? Niye yakışık almasın canım. Yirmi yıl birlikte yaşadık. Asıl onu uyandırıp rahatsız edersem yakışık almaz. Eski günlerdeki gibi ona güzel bir çorba pişiririm, uyandığında hoş bir sürpriz olur. Hem geçen yıl haşlandığımda Funda beni yalnız bırakmamıştı hiç. İşte borcumu ödemek için iyi bir fırsat. Ama evde çorba malzemesi var mıdır caba? Markete gidip, malzeme almalıyım. Dur dur, önce şu kösedeki çiçekçilere uğrayayım; Funda nergislere bayılır.

Yarım saat sonra elimde poşetler ve dört buket nergisle, tam on yıl boyunca her sabah indiğim, her gece çıktığım merdivenleri tırmanıyordum yine. Mesleğimden nefret etmeme neden olan etkenlerden biri de işte bu merdivenlerdir desem, eminim ki insanlar güler, artık duymaktan bıktığım "alkol senin belleğini bulandırmış" teranesini tekrarlardı. Ama doğruyu söylüyordum. Bana kısır bir döngünün içinde koşturup durduğumu gösteren, aslında yaşamımın ne kadar monoton olduğunun farkına varmamı sağlayan yer işte bu aşınmaya yüz tutmuş merdivenler, daha doğrusu bu ahşap tırabzanlardı. Mesleğimden bahsederken kısır döngü, monoton tanımlamalarını kullanmamın kafaları karıştıracağını biliyorum. Gazeteciliğin son derece hareketli bir meslek olduğunu, monoton bir iş olmadığını, dahası bu koşuşturmacaya dayanamayan pek çok meslektaşımızın daha altmışına varmadan kalp krizinden ölüp gittiğini herkes bilir. Son üç yıla kadar ben de gazeteciliğin bir günü ötekine benzemeyen, sizi farklı insanlarla, farklı olaylarla karşılaştıran, heyecan verici bir meslek olduğu kanısındaydım. Sonra aslında günlerimizin birbirinin aynı olduğunu fark ettim. Evet, olaylar farklıydı, mekânlar farklıydı, insanlar farklıydı, ama değişmeyen tek şey bizim haber peşinde koşturmamızdı. Bu durum hiç değişmiyordu. Haber ne kadar heyecan verici, ne kadar ilginç, ne kadar komik, ne kadar üzücü olursa olsun bu konumumuz hiç değişmiyordu. Olay yerine gidilecek, görgü tanıklarıyla, olayın taraflarıyla röportaj yapılacak, fotoğraf çekilecekti. Gerekiyorsa konunun uzmanı bulunacak, ona görüş sorulacak, ama her durumda haber o akşama yetişecekti. Ertesi gün, belki de aynı gün başka bir habere gidilecek, yapılanlar bir kez daha tekrarlanacak... tekrarlanacak... tekrarlanacaktı.

Toprağı bol olsun, iki yıl önce sirozdan ölen, Tufan Abi iyi dostumda Gazetenin spor servisinde çalışırdı. Spor servisinde çalışırdı dediysem, yanlış anlaşılmasın, Tufan Abi, futboldan başka konu bilmeyen gazetecilerden değildi. Yaşamda tanıdığım en bilgili, en kalender, en hoşsohbet adamlardan biriydi. Bazen lafı Uzatır, bir öğretmen edasıyla konuşurdu, ama yine de onu dinlemek gerçek bir keyifti. Aslen felsefe öğretmeniydi, ama bir sonra öğretmenliği bırakıp uzun yıllar basketbol antrenörlüğe yapmıştı. Bu yüzden olsa gerek insanları çok iyi tanıyordu. Basketbol kadar

sevdiği bir spor dalı daha vardı: araba yarışları. Nerede bir araba yansı varsa, spor servisi şefinin ağzından girer burnundan çıkar, yolluk, ödenek buldurur, bulduramazsa parasını kendi ödeyip, kapağı oraya atardı. Bir keresinde araba yarışlarını izlemek için İtalya'ya gitmişti. Döndüğünün ertesi günü yemekhanede karşılaştık. Sohbet ederken, İtalya'daki yarışta dünyaca ünlü bir Alman yarışçının kaza sonucu yaşamını yitirdiğini söyledi. Olaydan çok etkilenmiş görünüyordu. Onu teselli etmek için otomobil yarışlarında bu tür kazaların olabileceğini anlatmaya çalıştım. Ama Tufan Abi başını sallayarak, olayın sandığım gibi olmadığını söyledi. Yarışçı çok deneyimliymiş. Onun gibi usta bir sürücü böyle bir kazaya meydan vermezmiş. Kazayı kuşkulu buluyordu. "O zaman araştırsaydın" dedim. Araştırmıştı zaten. Olaydan hemen sonra yarışçının aynı zamanda en yakın dostu da olan menajerine gitmiş. Menajer de:

"Bu bir kaza değildi" demiş. "O kendini öldürdü."

"Ama neden?" diye sormuş Tufan Abi.

"Çünkü bu meslekten sıkılmıştı."

Tufan Abi anlayamamış, "Nasıl sıkılabilir ki? Her yarış yeni bir heyecan, yeni bir tutku, yeni bir tehlike" diye söylenmiş.

"O da tam bunlardan sıkıldı" demiş menajer. "Başkaları için heyecan, tutku, coşkulu anlar olarak görülen mesleği, onun için belli aralıklarla tekrarlanan bir döngü olmaya başlamıştı. O, bu pistlerde çok yarış kazandı, ama siyah asfaltın üzerinde bir yerlerde yaşamının anlamım kaybetti. Belki de o anlamı bulurum diye yine bu asfaltın üzerinde ölmeyi seçti."

"İyi ama sıkıldıysa başka bir iş yapsaydı" diye itiraz edecek olmuş Tufan Abi. "Kendini öldürmek neyi halleder ki?"

Menajer tuhaf tuhaf bakmış Tufan Abi'ye:

"Araba yarışçılığından sıkılan insan bütün işlerden sıkılır" diyerek, konuyu kapatmış.

Tufan Abi'nin anlattıklarından etkilenmiştim ama:

"Bütün yarışçılar için bunu söyleyemeyiz" demekten kendimi alamadım.

Tufan Abi de bana katılıyordu.

"Haklısın" dedi. "Ölen yarışçı fazla derinine inmiş."

Demek ki fazla derinine inmemek lazımdı. Bu cümleyi Tufan Abi mi söyledi, yoksa ben mi uydurmuştum hatırlamıyorum, belki ikimiz de söylememiştik, belki yalnızca düşünmüştüm. Belanda bile düşünmemiştim de sonra yarışçının trajedisini hatırladığımda aklımdan geçmişti... Her neyse, önemli olan fazla derine inmemekti ve ben bu düşünceye yürekten inanıyordum, a zamanla bu erdemli saptamayı unuttum. Aslına bakarsanız yarışçıyı da yaptığı kazayı da unutmuştum. Ta ki rüyamda yarış görene kadar. Yarışçı, kıvırcık saçlı, kısa boylu, bebek yüzlü bir gençti. İşin tuhaf yanı onu hızla giden arabasının içinde değil, bizim apartmanın merdivenlerinde, tırabzana oturmuş yaramaz bir çocuk gibi aşağı kayarken gördüm. Merdivenlerden hızla kayıyor en alta inince de koşarak yukarı çıkıyor, yeniden tırabzana binip kendini aşağıya bırakıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Yarışıyorum" dedi. "Bu nasıl yarış?" dedim.

Bunun üzerine elini sürücü giysilerinin içine sokarak küçük bir bilgisayar çıkardı. Şu anda dünyanın yetmiş ülkesinde benim gibi yetmiş kişi yarışıyor. Performansımız bu bilgisayarlarla ölçülüyor. Kimin birinci olacağı bu şekilde tespit edilecek. "Bu yarış ne zaman başladı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Fark etmedin mi?" dedi, önemli bir konuyu atlamışım gibi. "Sen kapıdan çıkınca başladı." "Peki ne zaman bitecek?" "Sen eve dönünce."

Uyandığımda, otomobil yarışçısının sesi kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu: "Sen kapıdan çıkınca başladı... Sen eve dönünce bitecek."

O zamanlar hep aynı saatte düzenli olarak gazeteye giderdim. Dönüş saatim belli olmazdı; peşinde olduğumuz haberin akışına göre geç de gelebilirdim, erken de. Ama her sabah en geç saat onda gazetede olurdum. Yarışçıyı rüyamda gördüğüm sabah evden çıkarken gözlerim, ahşap tırabzanlara takıldı. Eskimişti, metal kısımları paslanmış, ahşap kısımlarının yer yer cilası kalkmıştı. Ünlü yarışçının tırabzandan kayarak aşağıya indiği sahne yeniden belleğimde canlandı. Ölü yarışçı merdivenlerden kayarak bana bir mesaj mı vermeye çalışıyordu? Hemen sağduyum devreye girdi. Bir rüyadan böyle abuk sabuk sonuçlar çıkardığım için kendimi suçlayarak, bu tuhaf düşünceleri attım kafamdan. Bunlar uykuda kontrolsüz kalan aklımın ürünüydü. Kendi kendime güldüm, elimi tırabzanların üzerinden kaydırarak merdivenlerden indim. Ama gün boyu yarışçıyı aklımdan çıkaramadım. Sonunda dayanamayıp, Tufan Abi'ye gittim. Beni dikkatle dinledi. Anlatacaklarım bitince de:

"Yok" dedi, "ölen yarışçı kıvırcık saçlı, çocuk yüzlü biri değildi. Kısa saçlı, yüzünün hatları sert, iriyarı bir adamdı. Ama rüyada bir mesaj olduğu konusunda haklısın. Ölü yarışçının ruhu mu getirdi, yoksa kontrolsüz kalan akim mı yarattı, bilmiyorum, ama bu mesaj hepimizin bir dolap beygiri gibi aynı çemberin içinde dolanıp durduğumuzu anlatıyor. Dolap beygirinin en büyük şansı gözlerinin bağlı olmasıdır. Böylece hayvancağız aynı çember içinde dolanıp durduğunun farkında olmaz. Aslına bakarsan, bizim gözlerimizde de tıpkı dolap beygirindeki gibi bir bağ vardır. Bu bağ, çocukluğumuzun, aldığımız eğitimin, meslek edinmemizin, para kazanmamızın, âşık olmamızın, kendimizi başkalarına kabul ettirmemizin, basanlarımızın, başarısızlıklarımızın, sevinçlerimizin, hüzünlerimizin, her gün boğuşmak durumunda kaldığımız daha binlerce zorluğun görünmez, incecik zarlarından oluşur. Daha çocukluğumuzdan itibaren, biz farkına varmadan bu zarlar üst üste gelir, gözlerimizi kapatır, yaşamın bir kısır döngü olduğu gerçeğini görmemizi engeller. Böylece tanıştığımız her insanın, karşılaştığımız her olayın, yaşadığımız her günün birbirinden farklı olduğunu düşünmeye başlarız. Ama ne yazık ki bizim aklımız, dolap beygirininkinden daha fazla gelişmiştir. İlişkiler ne kadar karmaşık, insanlar ne kadar farklı, olaylar ne kadar renkli, ne kadar hızlı, ne kadar

değişken olursa olsun, bir noktada, gerçeği; yani yaşamın hepimizi aynı konumda oynamaya koşullandırdığını, dolap beygirlerinden farklı olmadığımızı anlarız. Herkes anlar demiyorum, şu dünyada o kadar çok mutlu salak var ki, belki onlar anlamaz. Ne yazık ki senin benim gibilerin bunu anlaması kaçınılmazdır. Anlayınca da ya boş veririz -ki bence en iyi çözüm budur- ya da dert ediniriz. Dert edinenler arasında kimileri bu yazgıyı değiştirmeye çalışır. Ama kendi halinden memnun yaşayan bu salaklar çağında, değişikliği gerçekleştirmek çok zordur. Değişimin bedeli sanıldığından daha ağırdır. Bizim Alman yarışçı gibi insan canından bile olabilir."

Tufan Abi'nin söylediklerine katılmıyordum. Yüzümdeki memnuniyetsiz ifadeden ne düşündüğümü anladı.

"İpin ucunu kaçırdım, canını sıktım değil mi?" dedi.

"Yok abi sohbet ediyoruz, işte" diyecek oldum.

"Hayır hayır" dedi başını sallayarak, "keşke öğretmenliği bırakmasaymışım. Anlatmayı, böyle ders verir gibi konuşmayı çok seviyorum."

Oysa ben anlatma biçiminden çok anlattıklarının yanlış olduğunu düşünüyordum. Çok karamsar bir tablo çizmişti. Evet, yaşam sıkıcıydı, ama aynı zamanda neşeliydi de. Çok fazla acı vardı ama mutluluk da vardı. Sadece olumsuzluklara bakarak bir değerlendirme yapmak hiç de doğru değildi. Bu düşüncelerimi sakınmadan söyledim Tufan Abi'ye.

"Böyle düşünmene sevindim" dedi, "demek ki sen umudunu yitirmemişsin. Umarım hiçbir zaman da yitirmezsin diyeceğim, ama ne yazık ki yitireceğini çok iyi biliyorum."

"Görürüz" dedim, sanki bir iddiayı başlatırmış gibi. Bunları söylerken, onun dediği gibi biri olmayacağıma yürekten inanıyordum. O günden sonra da her zamanki gibi işimi yapmayı sürdürdüm. Her sabah kalkıyor, gazeteye gidiyor, şu haber senin bu haber benim canla başla çalışıyordum. Ama sabahları kapıdan çıkarken, nedense yarışçının söylediği sözleri anımsamadan edemiyordum. "Kapıdan çıkınca başladı... Eve dönünce bitecek."

Önceleri yalnızca sabah evden çıkarken duyuyordum bu sözleri, ama sonra akşamlan merdivenleri tırmanırken de duymaya başladım. "Kapıdan çıkınca başladı... Eve dönünce bitecek." Yine de umursamadım. Umursayıp ne yapacaktım; Funda'ya anlatsam çok çalıştığımı, çok yorulduğumu söyler, hemen tatile çıkmamızı önerirdi. Ya da bir psikologa görünmemi. Oysa ben iyiydim. yarışçının sesini duymak dışında hiçbir rahatsızlığım yoktu. O da yakında nasıl olsa geçerdi. Ama geçmedi. Tersine artık gazetenin kapısından girerken, asansörde çalıştığım kata çıkarken, masamda otururken hatta yazı işleri toplantısında bile yarışçının sesini duymaya başladım. İçimden Tufan Abi'ye küfretmeye başladım. Bütün bunlar onun yüzünden olmuştu. Nereden anlatmıştı şu yarışçının hikâyesini. Tufan Abi'yi aradım. Akşam buluşalım, dedim. Bizimkilerin takıldığı ban önerdi, kabul ettim. Akşam bara gittiğimde Tufan Abi kafayı çoktan bulmuştu. Olanları anlatmaya başlayınca, birden ayılır gibi oldu. Anlattıklarımı dinleyince, ben söylemiştim, demedi, ama hiç de şaşırmadı. Sanki içimi okurmuş gibi:

"Beni suçluyorsun değil mi?" dedi.

Yanıt vermedim.

"Beni suçlaman doğru değil. Belki gözündeki bağın çözülmesine ben neden oldum. Ben sadece Alman yarışçının hikâyesini paylaşmak istemiştim seninle. Böyle olacağını bilseydim, inan onu da yapmazdım. Beni suçlama, çünkü içindeki sıkıntıyı ben yaratmadım. O hep vardı. Alman yarışçıyı rüyanda görmene neden olan da bu sıkıntıdır. Korkarım sen de bana benzeyeceksin, yani sıkıntının esiri olacaksın. Belki bir tatile çıksan iyi gelir ya da psikologa gitsen..."

Aklın yolu birdi, benim düşündüğüm, karımın önereceği seçenekleri sunuyordu. Onun bu tavrı beni daha da sinirlendirmekten başka işe yaramadı. Konuyu kapattım. Yanımıza başka arkadaşlar da geldiler, rakılar tazelendi, sohbet gazetedeki dedikodulardan, ülkenin ekonomik durumuna, hükümetin içindeki çatlaktan dünyayı saran enerji krizine kadar yayıldı. Bardan çıktığımda kalabalığın ağır salınımlarla bir aşağı bir yukarı dolandığı Beyoğlu restoranlarından, insanlarından, lağımlarından yayılan kokuya rağmen daha güzel bir yermiş gibi göründü gözüme. Sıraselviler'e dönerken yolumu kesip, yan yalvaran yan tehdit eden bir tavırla, "Abi bir yüz binlik atsana" diyen tinerciye hiç çekinmeden bir milyonluk banknotu uzattım. Kısa bir şaşkınlıktan sonra çocuk parayı kaptığı gibi daldı kalabalığın arasına. Eve nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Gözümü açtığımda yatağımdaydım. Funda sarsarak beni uyandırıyordu. "Hadi gazeteye geç kalacaksın." Gazeteye geç mi kalacaktım? Panik içinde doğrulmaya çalıştım, ama başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Yeniden yatağa uzandım. Funda'ya gazeteyi aramasını, biraz geç kalacağımı söylemesini istedim, iki saat daha uyumuşum. Yeniden kalktığımda baş ağrım hâlâ geçmemişti, ama canımı dişime takıp doğruldum. Duş aldım, bir şeyler atıştırdım, bir aspirin içtim, ardından koyu bir kahve hazırladım. Sonunda kendime gelebilmiştim. Tıraş oldum, giyindim. Aceleyle kapıdan çıktım. Merdivenlerden indim, arabama doğru giderken, yarışçının sesini duymadığımı fark ettim. Sevinçle söylendim: "Evet, ne gece eve geldiğimde ne şimdi kapıdan çıkarken o sesi duydum."

Başım zonklamaya devam ediyordu, ama neşem yerine gelmişti. Arabama atlayıp hızla gazetenin yolunu tuttum. Demek ki artık normale dönüyordum. Ama yanıldığımı, gazeteye girince anlayacaktım. Masama oturup, bilgisayarımı yem açmıştım ki yayın yönetmeni asık bir suratla karşımda dikilerek, sabahki toplantıya neden gelmediğimi sormaya bile gerek görmeden, takip etmem gereken haberleri peş peşe sıraladı. Kaybedecek zaman yoktu, hemen işe koyulmam, ardı ardına telefonlar etmem, randevular almam, görüşmeler yapmam gerekiyordu. Yayın yönetmeni odadan çıkar çıkmaz, yarışçı sessizce içeri girdi, kronometreyi çağrıştıran bilgisayarını, elbisesinin içinden çıkarıp masama koyarak, aynı nakarata başladı: "Kapıdan çıkınca başladı... Eve dönünce bitecek."

Ama ona inat işlerimi yapmayı sürdürdüm. Aranması gereken herkesi aradım, görüşülmesi gereken kişilerle görüştüm, yarınki gazeteye girecek haberimi hazırladım. Bütün bunları yaparken barışçının varlığını hep yanımda hissettim, sesi ise kulaklarımı tırmalamaya devam ediyordu. Mesai bitip kendimi bara atıncaya kadar böyle sürdü. İkinci kadehten sonra yarışçı yok oldu ve dünya yeniden yaşanır bir yer haline gelmeye başladı. Tahmin edeceğiniz gibi ertesi gün işe biraz daha geç gittim, yayın yönetmeni bu defa açıkça azarladı beni, ama hiçbir işe yaramadı, sonraki gün gazeteye gittiğimde vakit öğleyi geçmişti. Böyle böyle o muhteşem kariyerimi mahvettim, karımdan boşandım, oğlumdan uzaklaştım. Ama yarışçıyı yaşamımdan çıkarmayı da başardım. Artık bu merdivenleri tırmandığımda, bu tırabzanlara dokunduğumda ne yarışçının görüntüsü geliyor gözlerimin önüne ne de sesini duyuyorum. Bunun nasıl bir rahatlık olduğunu, insana nasıl bir huzur verdiğini tahmin edemezsiniz.

Şimdi aynı merdivenleri çıkarken beni tedirgin eden tek şey komşulara yakalanmaktı. Hemen ahiret suallerine başlarlardı çünkü. İyi miymişim, işlerim nasılmış, eve dönecek miymişim? Bu yüzden sessiz, ama hızlı adımlarla tırmandım merdivenleri. Eski dairemin kapısına gelince elimdeki paketleri çabucak yere indirerek, anahtarı çıkarıp hemen daldırdım kilide. Sanki kilit beni tanımış gibi hiç zorlanmadan açılıverdi. Paketleri yeniden kucaklayıp, yılların verdiği alışkanlıkla, usta bir ayak hareketiyle kapattım kapıyı. Bu evde yaşanıldığını, burasının bir yuva olduğunu kanıtlayan, aşina olduğum bir koku karşıladı beni. Karımın her sabah sürdüğü yasemin kokusu, İtalyan stili ahşap mobilyaların, cennet desenleriyle bezenmiş halıların, yenmiş yemeklerin, içtiğimiz içkilerin, temiz çamaşırların, arada bir alman çiçeklerin, kitapların, hediye paketlerinin, sıkıntılarımızın, kavgalarımızın, sevişmelerimizin, sevinçlerimizin, hüzünlerimizin, ümitlerimizin kokusu. Bu kokuyu ciğerlerime çekerek, mutfağa yöneldim. Parmaklarımın ucuna basarak yürürken, bir yandan da kısa koridorun sonundaki yatak odasına bakıyordum. Sesi o anda duydum. Çok iyi tanıdığım bir sesti bu; ritmik, giderek hızlanan tatlı bir gıcırtı. Karımla sevişirken, oğlumuz bizi duymasın diye, defalarca uğraştığım halde bir türlü engelleyemediğini yatağımızın gıcırtısı, bakışlarım kısa koridorun sonundaki kapıda öylece kalakaldım. Demirden bir pençe yüreğimi yakalamış acımasızca sıkıyordu. Bir dakika, dedim, kendi kendime. Belki de yanılıyorsun. Belki de rüyasında kâbus görüyor, sağına soluna dönüyordur. Demir pençe gevşer gibi oldu. Yeniden dinledim. Ama yanılmıyordum, gıcırtıya şimdi Funda'nın kesik kesik inlemeleri de katılmıştı. Demir pençe bütün kuvvetiyle yüreğimi sıkmaya başladı. Soluğumun kesildiğini hissettim. Bütün bedenim soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Parmaklarımın aralandığını, avucumdan kayan poşetlerin parke zemine düştüğünü fark ettim. Cam kavanozun patlaması dairenin içine yayıldı. Ne almıştım, kırılan neydi çıkaramadım, ama bu ses yatağın gıcırtısıyla birlikte Funda'nın inlemesini de kesti.

"Dur, dur, dışarıda biri var" diye söylendi eski karım. Sesi sanki uzun bir koşu yapmış gibi soluk soluğa çıkıyordu.

"Ne... ne?" gibilerinden bir erkek sesi yanıt verdi. Onun sesi de soluk soluğaydı. "Ben bir şey duymadım."

Adamın, Funda'yı öpmek için yeniden üzerine eğildiğini düşündüm.

"Hayır, hayır, eminim" dedi Funda. Adamın kollarından sıyrılmış olmalıydı. "Dışarıda biri var."

Yatak yeniden gıcırdadı. Gıcırtı eskisinden daha uzundu, ama ritmini yitirmişti. Funda yataktan kalkıyordu, şimdi terliklerini giyecek -terliklerini giymeden asla yürümez- kapıyı açacak, bir elimde çiçekler, bir elimde aptallığım, yerde alışveriş poşetiyle beni mutfağın kapısında yakalayacaktı. Utanmış, şaşkın belki öfkeli bakışlarını görür gibi oldum. Sonra kendi ezikliğim, düş kırıklığımı taşıyamaz hale gelen omuzlarım geldi gözlerimin önüne. Hayır, hayır onunla yüzleşemezdim. Aldığım ağır darbeden sonra bunu nasıl yaptığıma şaşarak hızla dönüp kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım. Sanki Funda arkamdan gelip beni yakalayacakmış, işlediğim büyük suçu yüzüme vuracakmış gibi koşarcasına indim merdivenlerden. Apartman kapısından çıkarken, onun için aldığım nergislerin hâlâ elimde olduğunu fark ettim. Pencereden bakarsa çiçekleri görebilirdi. Eski karısının kapısından dönen aptal kocanın elinde çiçeklerle kös kös yürüyüşünü içime sindiremedim. Nefretten değil, ama zorunluluktan hepsini girişteki çöp sepetine bırakıp, çıktım.

Yedinci bölüm

Umudun yaşamı güzelleştirdiğini söylerler, yalan. Umut düş kırıklığı yaratmaktan, gereksiz yere acı çekmemizi sağlamaktan başka bir işe yaramaz. İnsana gereken yalnızca gerçektir: basit, yalın ve kaba gerçek.

Funda'yla ayrılmıştık... Ayrılmak mı? Funda beni terk etmişti, işte gerçek buydu; oysa ben, aptal gibi, onunla yeniden bir araya gelebileceğimiz umudunu taşıyordum. Bu yüzden eski karımın bir başka erkekle beraber olduğunu öğrendiğimde şoka uğramış, kıskançlık krizlerine girmiş, derinden yaralanmıştım. Akıl vermeyi sevmem, ama bu kez kendi deneyleriyle öğrenmiş bir adam olarak, gönül rahatlığıyla şunu söyleyebilirim: "Bize gereken gerçektir, hayalden, büyüden, rüyadan arınmış gerçek. İçinize işleyen bakışlara kanmayın, hiçbir bakış masum değildir; buna çocuklarınki de dahil. Tatlı sözlere inanmayın; yalansız söz olmaz. Şarkılara, şiirlere, romanlara, oyunlara, filmlere kulak asmayın; onlar olanları değil, olması gerekenleri söyler. Çiçeklerin narin güzelliği, günbatımının lezzetli kederi, gökyüzünde usulca kayan ak bulutlar, denizlerin menevişli kıpırtısı, toprağı yemyeşil bir buğu gibi kaplayan ağaçların sevinç veren görüntüsü yüreğinizi yumuşatmasın, onlar volkan, deprem, fırtına, sel gibi büyük felaketleri gizlemek için yaratılmıştır. İçinizi kararttığım için üzgünüm, ama ne yazık ki durum budur.

Eski evimden ayrılıp, yeni evime gelene kadar üzerinde tekrar tekrar düşündüğüm, evde bir büyük rakının dibine yaklaşırken tekrar tekrar ulaştığım sonuç buydu. Ertesi sabah ardı ardına çalan zil sesiyle uyandım. Önce telefon

sandım, sonra birinin çılgın gibi kapının ziline bastığını fark ettim. Sızdığım kanepenin üzerinde doğrulurken konuğum zili çalmakla yetinmeyip eliyle kapıya vurmaya başladı. Vursun, umurumda bile değil diyeceğim, alt kattaki Füruzan Hanım'a ayıp olacak. Hızla toparlanarak kapıya yöneldim. Yürürken, yoksa yürümeyi denerken mi demeliyim çünkü her adım atışımda sanki küçük çaplı bir deprem oluyor da birileri bastığım zemini hafifçe sağa sola çekiyormuş gibi tatlı tatlı sallanıyordum. Akşam yine çok içmişim, diye geçirmedim kafamdan, her akşam çok içmeye başladığımdan beri artık bu nakaratı kullanmıyordum. Sonunda hedefime ulaştım, karşılaşacağım kişiyi merak bile etmeden açtım kapıyı. Gelen Funda'ydı. Onu karşımda görünce, tuhaftır ne kıskançlığa kapıldım ne de öfke duydum; yalnızca derin bir yorgunluk, bir bezginlik, bir tükenmişlik hissettim.

Merhaba bile demeden azarlamaya başladı beni:

"Dakikalardır kapıyı çalıyorum. Neredesin Allah aşkına? Öldüm meraktan."

Onunla konuşmayı istemiyordum; özür dilemesini ya da biz artık kan koca değiliz, ben istediğim kişiyle beraber olurum, bunu anlayışla karşılamalısın demesini istemiyordum. Onun bana acımasını, ondan nefret etmeyi, hatta ona bakmayı bile istemiyordum, ama kapıyı da yüzüne kapatamazdım, kenara çekildim, içeri girdi.

"Gece defalarca aradım seni. Cep telefonun kapalı. Evdekini çevirince de telesekreter çıkıyordu. Eve gelmemişsindir, diye düşündüm. Bugün öğleden sonra yeniden aradım, yine telesekreter çıkınca kaygılandım. Atlayıp geldim."

Kapıyı kapatıp, dönünceye kadar bir makineli tüfek hızıyla ardı ardına sıralamıştı bu sözcükleri.

"Korkacak ne var ki?" dedim, pelteleşmiş dilimin ağzımın içinde rahatça dönmesine kendim de şaşarak. "Her gece geç saatlere kadar içtiğimi, ertesi gün de öğleye kadar uyuduğumu bilmiyor musun?"

Dargın dargın baktı.

"Marifet" dedi, "nerdeyse övüneceksin. İyi mi yani şimdi bu?"

Yanıt vermedim, o da karşılık beklemiyor olacak ki sofayı geçip küçük salona girdi. Ama girer girmez de eliyle burnunu tutarak:

"Off her taraf rakı kokuyor" diye söylenmeye başladı.

"Benim için bir sakıncası yok" dedim. Sesim karşımda bir yabancı varmış gibi soğuk çıkmıştı. "Davetsiz misafirlere gelince" diye sürdürdüm aynı soğuk tavırla, "kusura bakmasınlar, onlar için alışkanlıklarımdan vazgeçemem."

Sertçe döndü, gözlerini yüzüme dikerek inatla bakmaya başladı. Aynı anda gözlerim kararır gibi oldu. Funda'nın bir siluete dönüştüğünü gördüm, ama bu çok kısa sürdü, sonra eski görüntüsüne kavuştu. Görüntüsüne kavuşur kavuşmaz da:

"Çocuk gibisin Adnan" diye tatlı sert azarlamaya başladı. Bir yandan konuşuyor bir yandan da küçük sehpanın üzerindeki telesekreterin sesini açıyordu. "Koca adam oldun hâlâ kendine bakmayı bilmiyorsun."

Telesekreterimle işi bitince, yine ne söyleyeceğimi bile beklemeden mağrur adımlarla pencereye yöneldi. Önce kalın perdeyi, sonra altındaki tülü çekti tam pencereyi açacakken.

"Bırak onu!" diye bağırdım. Artık ona haddini bildirmenin zamanı gelmişti. Funda'nın davranışlarındaki rahatlık kayboldu. Yüzünde şaşkın, biraz da incinmiş bir ifade belirdi.

"Ben sadece içeriyi havalandırmak..."

"İstemiyorum" dedim sözünü ağzına tıkarak, "ben burayı havasız seviyorum."

Sesimin gerektiğinden yüksek çıktığının farkındaydım, ama bu hoşuma gidiyordu. Yine de Funda'nın şaşkınlığı çok sürmedi, toparlanıp yaklaştı.

"Niye bu kadar öfkelisin?"

Sesinde şefkat tınıları oynaşıyordu, bakışları yumuşamıştı, engel olmazsam bana sarılacaktı. Gözlerimi kaçırarak, yan döndüm.

"Öfkeli filan değilim. Sadece düzenimin bozulmasını istemiyorum."

Dönmem onu yıldırmamıştı, gelip karşımda durdu.

"Hayır" dedi. Boyalı dudakları arsız bir gülümsemeyle aralanmıştı. "Sen bana kızgınsın, ama buna hakkın yok."

"Ben sana kızgın filan değilim" dedim. Duygusuz, vurgusuz, tonsuz bir sesle konuşuyordum. "Kiminle istersen onunla yatarsın."

Biliyorum, son cümleyi söylemesem daha iyi ederdim, ama söylemiş bulundum. Hayret, öfkelenmedi. Gözlerimin içine bakarak mırıldandı:

"Bütün mesele bu, değil mi?"

Ne kadar önemsiz bir konuya takıldığının farkında mısın, der gibiydi. Masum bir cümle gibi görünüyordu. Böyle düşünebilirdim, hatta düşünmeye başladım bile ama bakışlarım yüzüne kayınca gerçek olanca çıplaklığıyla serildi gözlerimin önüne. Funda'nın yüzünde sandığım türden bir endişe yoktu, yarattığı etkiyle sarhoş olan birinin kibri vardı. Hırsla gerginleşen dudaklar, hafifçe öne çıkan altçene, belli belirsiz açılıp kapanan burun kanatları, gözbebeklerindeki doygunluk... O anda anladım Funda'nın ruh halini. Bir erkekle yatmış, mutlu olmuştu, ama daha ö si başka bir erkek bundan dolayı acı çekiyordu. Bedeniyle, m. huyla yani bütün varlığıyla bir erkeği mutlu ederken ötekini derinden yaralamıştı. Kendisi ise hem mutlu olmuş hem de acı misti. Şu anda bu iki duyguyu birden yaşıyordu. Kadınlar i yalnızca kadınlar için mi, bütün insanlar için bundan daha büyült bir doyum olabilir miydi?

Funda bana kızsaydı, küfretseydi, vursaydı ya da özür dileseydi, sanırım onunla barışırdım. Boynuna sarılır ağlar, kendimi toparlamam için bana yardım etmesini isterdim. Ne yazık ki, onun bu anlayışlı tavrının ardındaki gerçek yüzünü, yalın bencilliğini görmüştüm. İşte bu, beni çileden çıkarıyordu. Ama Funda bunun farkında değildi. O garip bir

transa girmişti; benliğinin hiçbir zaman doymayacak açlığını gidermek için beni konuşturmak; nasıl yıkıldığımı, nasıl öfkelendiğimi, nasıl aşağılık duygusu içinde kıvrandığımı işitmek istiyordu. Ruhunu benim ezikliğimle, çektiğim acıyla doyurduktan sonra belki de bana sarılacak, gözyaşlarımı parmaklarıyla kurulayıp, bir anne, bir sevgili gibi saçlarımı okşayacak, belki de benimle sevişecekti.

"Neden konuşmuyorsun?" dedi, uzanıp elimi tuttu.

"Bırak" diyerek öfkeyle çektim.

Yine sinirlenmedi. Artık düşüncelerimde yanılmadığımdan emindim.

"Sen neden buradasın?" dedim. "Aylardır kapımı çalmadığın halde şimdi neden geldin?"

"Yapma" dedi aynı anlayışlı ses tonuyla. "Ne zaman davet ettin de gelmedim?"

"Şimdi de davet etmedim, ama buradasın" dedim, sonra ona vermediğim elimi boşlukta savurarak ekledim. "Zaten bunların hiçbir önemi de yok."

Dudaklarında yine o anlayışlı gülümseme belirdi.

"Nasıl yani" dedi. Sözlerime inanmadığı açıkça belli oluyordu. "Beni yaşamından çıkarıyor musun?"

Yüzüne bakmak istedim, ama aynı maskeyle karşılaşacağımı bildiğimden bunu yapmadım.

"Geç bile kaldım" dedim bakışlarımı kaçırarak, "sen beni çoktan çıkarmışsın."

"Saçmalama" dedi. Güya öfkelenmişti, ama gözleri keyifle ışıldıyordu. "Sen benim en iyi dostumsun."

"Benim dostum filan yok" diyerek kestirip attım.

Uzlaşmayacağımı anlayınca işi iyice arsızlığa vurdu.

"İstesen de istemesen de beni yaşamından çıkaramazsın" dedi ellerini göğsünde kavuşturarak. "Çünkü bir oğlumuz var."

"Hiç fark etmez. Oğlumun annesi de olsa, her önüne gelen erkle yatan bir kadın benim dostum olamaz" diye bağırdım.

Funda darbe yemiş gibi sendeledi. Biri, ruhunda uyanan fırtınayı lekelemeye çalışıyor, duygularını, isteklerini iğrenç buluyor, açıkça hakaret ediyordu. Onu gençleştiren, güzelleştiren, gözlerindeki anlamı derinleştiren tutku, yerini basit bir öfkeye bıraktı.

"Terbiyesizlik ediyorsun" dedi. "Ben önüne çıkan her erkekle yatacak bir kadın değilim."

"Bir zamanlar ben de öyle düşünürdüm. Ama artık emin değilim. Kim bilir, belki biz evliyken de bu adamla ilişkin vardı."

"Nasıl böyle düşünebilirsin?" dedi. Duyduklarına inanamamış gibi gözleri iri iri açılmıştı. "Adnan kendine gel."

Birden onun boyalı saçlarını, yüzündeki kırışıklıkları, gevşeyen derisini gördüm; belki daha önce de bunlar dikkatimi çekmişti ama şimdi, eski karımın her geçen gün yaşlılığa biraz daha yaklaşmakta olduğunu şaşmaz bir gerçeklik olarak fark ediyordum. Bu duygu, kinimi gemleyip beni daha hoşgörülü yapacağına öfkemi iyice artırıyor, daha acımasız biri haline getiriyordu.

"Asıl sen kendine gel" diye gürledim. "Şu haline bak! Yaşlanıyorsun, yüzündeki çizgiler ne kadar da artmış. Artık olgun bir kadın olup, bir anneye yakışır gibi davranacağına, ucuz orospular gibi karşına çıkan ilk erkekle kırıştırmaya kalkıyorsun."

Sözüm biter bitmez gözümün önünde bir şimşek çaktı. Sendeleyerek arkadaki divana düştüm. İtiraf etmeliyim ki, Funda her zaman fizik olarak da benden güçlü bir kadın olmuştu. Son yıllarda bedenim alkolle iyice zayıf düştükten sonra, eski karımın yüzüme aşk ettiği bir tokat bile beni devirmeye yetmişti. Başımı kaldırdığımda, Funda'nın yaşla dolan gözlerini, titreyen dudaklarını gördüm.

"Sen zavallı bir ayyaşsın" dedi.

Döndü bir iki adım attı, beni böyle bırakıp gideceğini sandım, içimdeki öfke daha da büyüdü. "Asıl zavallı sensin" diye bağırmak üzereydim ki, durdu. Yavaşça döndü:

"Sana acıyorum..." diye söylendi. Bana acımadığını, şu anda benden ölesiye nefret ettiğini çok iyi biliyordum. Bana doğru birkaç adım attı. Toparlanmaya çalıştım, ama durdu.

"Sen... sen..." diye kekeledi; o kadar kızmıştı ki, söyleyeceği sözü bulamıyordu. Sonunda "Sen sen sen adi bir adamsın..." diyebildi.

"Asıl adi sensin" diyerek ayağa kalktım. Aklıma gelen ilk cümleyi söyleyiverdim. "Allah bilir o yattığın puşt, Umut'un yaşındadır."

Funda'yla defalarca tartışmalarımız, kavgalarımız olmuşa ama onunla hiçbir zaman böyle konuşmamıştım. Ona neden böyle söylediğimi de bilmiyordum. Belki ben biriyle yatacak olsam genç birini tercih ederdim de ondan, belki de sen ancak çocuğum yaşındaki erkekleri kandırabilirsin diyerek Funda'yı küçümsemek istediğimden, belki artık yaşlandığımın fena halde farkında oluşumdan, belki... belkisini bilmiyorum, söylemiştim işte.

Funda'nın gözlerindeki nefretin büyüdüğünü, tiksintiye dönüştüğünü gördüm. Karşısında bir pislik varmış gibi bakıyordu bana

"Bana bunları nasıl söyleyebiliyorsun?" diye bağırarak üzerime gelmeye başladı, sonra ne yapacağına karar verememiş gibi durdu. Yenilmiş bir suratla yeniden yüzüme baktı.

"Sen çok iğrenç bir adamsın" dedi. Düş kırıklığı içinde başını sallayarak ekledi. "Sen bitmişsin."

Gözyaşlarını ilk o zaman fark ettim. Bir damla sağ yanağından süzülerek, çenesine kadar indi.

“Sen adam olmazsın” diye sürdürdü titrek bir sesle. Yine sözcük bulmakta zorluk çekiyor olmalıydı ki, “Allah belanı versin. Allah belanı versin” diye tekrarlayarak döndü. Kapıya doğru yürümeye başladı. Bedeninin sarsıldığını gördüm. Onu ağlatmayı başarmıştım. Bu hem keder, hem gurur verdi bana. Gururum, kederimi bastırmakta gecikmedi.

“Kaç bakalım” diye seslendim arkasından, “söyleyecek sözün olmayınca kaçarsın tabiî.”

Karşılık vermedi, dönüp bakmadı bile, yalnızca yürürken bedeni daha çok sarsılmaya başladı.

“Git, defol! Bir daha da beni arama!” diye yineledim, belki küfretmek, vurmak için geri döner umuduyla. Ama dönmedi. Kapının açıldığını duydum. Hızla kapanmasını bekledim, kapanmadı. Evet, kapı kapanmadı. Yoksa Funda gitmemiş miydi? Öfke, umut, keder karışımı duygularla kapıya yaklaştım. Yaklaşırken de:

“Ya Umut eve gelip, seni o herifle birlikte yakalasaydı?” diye söyleniyordum. “Ne söyleyecektin çocuğa... İnsan biraz utanır... Ya komşulardan bir gören olsaydı...”

Funda’dan hiç ses çıkmıyordu. Sofaya gelince orada olmadığını gördüm, ama kapı açıktı. Belki de dışarıda kapının önünde bekliyordu. Kapıya yaklaştım. Kimse yoktu, basamaklardan sendeleyerek inen bir kadının merdivenlerde yankılanan ayak seslerini duydum yalnızca. Öfkeyle kapadım kapıyı. Salonun ortasına gelince ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. İçimden bir ses, ne yaptın sen, diyordu, kızcağızın kalbini kırdın. Az bile yaptım diye susturdum o mıymıntı sesi. Funda bunu çoktan hak etmişti. Hak etmiş miydi? Ama o artık senin karın değil. Bir erkekle birlikte diye onu namussuz olmakla suçlayamazsın. Suçlarım, diye söylendim kendi kendime. Tamam Funda artık benim karım değil ama en yakın arkadaşım. O da “Ben senin yaşamdaki en yalan dostunum” demiyor muydu? Üstelik oğlumun anası. Böyle bir ilişkisi olduğunu bana söylemeliydi. Bunu benden gizlememeliydi. Belki de söyleyecekti, belki olaylar o kadar hızlı gelişti ki vakit bulamadı. Hayır efendim, bu gerekçelerle avutamam kendimi İsteseydi vakit bulurdu, isteseydi söylerdi, ama söylemedi. İşte gerçek bu. İyi oldu ağzının payını verdiğim, artık bana karşı daha dikkatli olur. Belki de hiç konuşmaz. Konuşmasın. Böylece ondan kurtulmuş olurum. Birden gözlerim ellerime kaydı, rüzgâra tutulmuş yaprak gibi titriyorlardı. Bir duble rakı bana iyi gelirdi. Yemek bile yemeden mi? Belki bira? Bira var mı ki evde? Olması lazım, iki gün önce bir kasa almıştım. Mutfağa yönelmiştim ki telefon çalmaya başladı. Ben, akşam bunun sesini kısmamış mıydım? Anımsadım, yaptıklarından sonra bile kendinde hâlâ yaşamıma hükmetme hakkını gören Funda Hanım gelir gelmez telefonumun sesini de açmıştı. Ama benim telefondaki kişiyle konuşmaya hiç niyetim yoktu. Önemliyse telesekretere not bıraksın, diye düşündüm.

Buzdolabının kapağını açarken, telefonun zili birkaç kez çalmış, telesekreter devreye girerek evde olmadığımı, mesaj bırakabileceklerini söylemişti. Bira şişesini alıp başıma dikerken:

“Merhaba, ben Doğan” dedi telefonun öteki ucundaki. Sesindeki heyecanı fark etmem için bu üç sözcüğü söylemesi yetmişti. “Cep telefonun kapalı. Bu seni evden beşinci arayışım. Çok önemli gelişmeler oldu. Mutlaka görüşmeliyiz.”

Sekizinci bölüm

Doğan’ı tümüyle unutmuştum. Telesekreterde sesini duyunca, “Bir sen eksiktin” diye söylendim. “Tam zamanını buldun arayacak! Funda yetmezmiş gibi bir de seninle uğraşacağız şimdi.” Biramdan iri bir yudum daha aldıktan sonra biraz sakinleştim. Başına kötü bir olay gelmesin, diye düşündüm. Görüşmemizin üzerinden ancak yirmi dört saat geçmişti, kötü ne olabilirdi ki? Belki de beni işe bulaştırmak için numara yapıyordur eşşoğlueşek. Funda’dan sonra şimdi de Doğan; benim yaşamımda hiç mi güvenebileceğim biri olmayacak ya? Doğan’ın pek numara yapıyor gibi bir hali yok; sesi ne kadar gergin. Gerginse gergin, ne yapayım. Benim derdim başımdan aşkın, bir de onunla uğraşamam şimdi. Hem öldürecek halleri yok ya Doğan’ı. Yok mu? Bekir’i, sevgilisi Nihal’i, Yüzbaşı Rıfat’ı öldürmediler mi?

Bira şişesi kucağımda telesekreterin yanındaki koltuğa çöktüm. Telesekreterin arkasındaki duvarda Funda’nın genç kız hali gümüş bir çerçeveden işveli gözlerle bana bakıyordu. Öfkeyle indirdim çerçeveyi. Ters çevirerek, sehpanın üzerine bıraktım. Artık onu düşünmek istemiyordum. Biramdan bir yudum daha aldıktan sonra telesekreterin içindeki bandı başa aldım. İlk mesaj Funda’dandı. Dinlemeye bile gerek görmeden hızla geçtim. İkinci mesaj Ariftendi.

“İşten atıldığını duydum. Neredesin? Gelir gelmez beni ara” diyordu.

“Siktir puşt” diye söylendim. “Sanki atılacağımdan haberi yokmuş gibi bir de nağme yapıyor.” Sonraki iki mesaj yine Funda’dan, geçtim. Evet işte Doğan.

“Adnan mutlaka görüşmemiz lazım. Çok önemli.”

Aynı gergin ses, aynı tedirginlik. Söylediği gibi, Doğan böyle tam beş mesaj bırakmıştı telesekreterime. Başı gerçekten belada olmalı, diye düşündüm eski bir alışkanlıkla telesekreterdeki bütün mesajları silerken. İyi de ben ne yapabilirdim ki? Funda’nın söylediği gibi kendine bile faydası olmayan biri başkasına naşı] yardım edebilir? Funda saçmalıyor. O kadar da kötü durumda değilim. Dün Funda’ya gitmeden önce pekâlâ kafam yerindeydi Kendimi toparlamıştım, hatta neredeyse Doğan’ın önerisini kabul edecektim. Ama dün eski karanın beni hâlâ sevdiğini sanıyordum, yeniden başardı bir gazeteci olursam belki evliliğimi kurtarırım, diye düşünüyordum. Şimdi riske girmem için hiçbir neden yok. Funda kendine başarılı birini bulmuş. Belki yakında onunla evlenir de. Sahi kimdi acaba evdeki herif? Kim olursa olsun, artık hiçbir önemi yok. Öyle deme, ya tanıdıksa, eski arkadaşlardan biri filansa. Yok canım, hiç sanmıyorum. Funda benim arkadaşlarımı sevmezdi. Aman aman sevmesin. Bir de onu dert etmeyeyim şimdi. Milletin diline düşeriz valla. “Adnan’ın eski karısını filanca düdüklüyormuş...” Düşüncesi bile korkunç. Böylece

bizimkilerin takıldığı barlara da gidemeyiz. Niye gitmeyeyim ki? Kadından boşanmışım, kiminle isterse onunla yatar, bundan niye utanç duyayım? Funda'yla kavga ederken böyle söylemiyordun ama. Başlayacağım Funda'ya da, evliliğine de... Asıl düşünmem gereken Doğan. Belli ki fena sıkıştı oğlan. Şaka değil, üç ceset var ortada. Dördüncü de pekâlâ Doğan olabilir. Tabiî anlattıkları doğruysa. Güya dün akşam bara uğrayıp, doğru mu söylüyor, yalan mı, kontrol edecektik. Funda'ya gideceğim tuttu. Sana ne Funda'nın hastalığından... Dur dur şu Arif'i bir arayayım. Onun kulağı deliktir, bu konuda mutlaka bir şeyler duymuştur. Telefonun tuşlarına bastım. Arif'in bezgin "Alo"sunu duyana kadar üç kere çaldı telefonun zili. Kim olduğumu öğrenince, yavşamaya başlamasından, işten atılacağımdan kesinlikle haberi olduğunu anladım.

"Nasıl yaptılar bunu sana?" diye başlayacakken:

"Arif bırak bu ayakları" diyerek onu susturdum. "Bilmek istiyorsan söyleyeyim, sana kızgın filan değilim. Gerçi bana önceden haber verseydin de, kapıda rezil olmasaydık iyi olurdu, ama neyse..."

"Lan valla haberim yoktu" diye üstelemeye kalktı.

"Arif dedim üstüne basa basa, "yapma, biz birbirimizi tanırız. Atılacağımdan haberin vardı, ama atılmamı istememişsindir. Benim için de önemli olan bu. Artık bu konuyu kapatalım. Sen ne yapıyorsun?"

"Nasıl olalım baba" dedi iç geçirerek. "Şu yeni yayın yönetmeni Bahri Narman'la anlaşamıyoruz. Yakında beni de kapıya koyarlarsa şaşma."

Yalan söylüyordu; Bahri Narman'ın en yakın adamlarından biri olmuştu, ama yüzüne vurmadım.

"Ya şu Yüzbaşı Rıfat cinayeti ne iş?" diye sordum. "Daha önce, bir aşiret reisi ile sevgilisi öldürülmüş galiba."

"Pincioğulları yaptı deniyor, ama ortalıkta ne kanıt var, ne silah. Niye sordun?"

"Böyle yaşamaktan sıkıldım, galiba işe döneceğim."

Bu kez Arif gülmeye başladı.

"Hadi canım" dedi, "hayatta inanmam."

Yanıt vermediğimi fark edince:

"Sahi mi söylüyorsun lan?" diye üsteledi.

"Aslına bakarsan bilmiyorum" dedim. Onun fikrini almak yararlı olabilirdi. "Ama böyle yaşamaktan da sıkıldım. Yüzbaşı Rıfat cinayetini haberlerden öğrendim, ilginç geldi. Belki bu olayla başlayabilirim, diye düşündüm."

"Olabilir aslında" dedi. Sustu. "Neden olmasın?" dedi yeniden. "Ama biliyorsun, bu herifler tekin değil. Dikkat etmek lazım." Yeniden sustu. "Dalga geçmiyorsun değil mi?" diye sordu yeniden.

İnsanlar üzerinde nasıl bir izlenim bırakmıştım ki en yakın arkadaşım bile artık bana güvenmiyordu. Kendimle ne kadar övünsem azdı.

"Dalga geçmiyorum, ama bu işi yapmayı istediğimden de henüz emin değilim. Biraz bilgi toplayayım, dedim."

"İşe dönmek istemene çok sevindim" dedi. Sesindeki coşku içten olduğunu söylüyordu. "İlla bu iş olması gerekmez. Sen ilgilendikten sonra haber mi yok! İstersen öteki gazetelerle konuşayım senin için."

"Yok yok, acele etme" dedim. "Önce iyi bir malzeme yakalamalıyım. Elim boş gitmek istemiyorum."

"Sen ciddisin galiba. Yav valla çok sevindim. Yapacağım bir şey varsa... Bilirsin senden esirgemem."

"Bilirim" dedim. "Şu Yüzbaşı cinayetiyle ilgili gazetede çıkan haberler lazım bana."

"Ne demek hemen yollarım. Aslında bizim Şekip İnce'yle konuşsan. Bu haberi o kovalıyor çünkü."

"O herifi boş ver. Şekip İnce'den alacağımız bilgi de eksik olsun. Aman bu konuda konuştuğumuzu bile duymasın. Hiç sevmez beni. Bir bok bildiğini de sanmıyorum ya varsa da söylemez zaten. Hele bu haberle ilgilendiğimi duyarsa, açıkça taş koymaktan bile çekinmez."

"Öyle, pis heriftir Sekip" diyerek beni onayladı Arif. "Ama sen merak etme, onun haberleri de dahil bugüne kadar gazetede o, kan bütün yazılan yollarım sana. En geç yarın elinde olur."

"Teşekkür ederim, bir gelişme olursa seni yine ararım. Senden ricam, konuştuklarımız aramızda kalsın. Ortalıkta fol yok yumurta yok. Adnan büyük olay peşinde deyip, kendimizi rezil etmeyelim. Anlıyorsun ya."

"Anlıyorum, merak etme. En kısa zamanda yüz yüze görüşelim. Daha ayrıntılı konuşuruz."

"Tamam, görüşürüz" diyerek kapattım telefonu.

Arif doğru söylüyordu. Bu herifler tekin değildi, dikkatli olmak lazımdı, işin aslını öğrenmeden Doğan'ı aramamalıydım. Belki aslını öğrendikten sonra bile onu aramamalıydım. Ya da arayıp kusura bakma ben bu işi yapamayacağım, sen başka birini bul, demeliydim. Evet evet, doğruyu söylemek gerekirse benim bu işi yapacağım filan yok. Ama Doğan böyle düşünmüyor. Beni eski Adnan sanıyor. Yok canım, o kadar araştırmış. Ne halde olduğumun farkında. Belki de inanmaktan başka çaresi yok. Yoksa yok, ne yapayım, pis işlere bulaşırken bana mı sordu! Ona yardım etmek zorunda değilim.

Sıkıntıyla bira şişesini yeniden başıma diktim aynı anda midemde bir yanma hissettim. Aç açına bira iyi gelmemişti tabiî. Dün geceden beri doğru dürüst yemek yememiştim. Yemek istemiyordum, ama bu mide beni rahat bırakmazdı. Hatırladığım kadarıyla yiyecek bir şey de yoktu buzdolabında. Aman sanki ne olacak? Bir parça ekmek ile birkaç zeytin yeter de artardı. İnadına biramdan bir yudum daha alıp, mutfağa yöneldim. Bir parça ekmek attım ağzıma, zeytin kalmamıştı, ama peynir vardı. Güçlükle geveledim ekmek ile peyniri. Biramı sonuna kadar içtim, ama hâlâ kendime gelememiştim. Belki banyo yapsam. Tabiî ya ılık suyla bir duş aldım mı kendime gelirim. Ya Doğan? Banyoya girmeden arasam mı şunu? Boş ver, bunca yıl bensiz idare eden adam, birkaç saat daha bekleyebilir nasıl olsa.

Banyoya girince eski bir alışkanlıkla gözlerim aynaya kaydı. Çizgileri her geçen gün biraz daha derinleşen yüzümde, benim bile çözmekte zorlanacağım karmakarışık bir anlam vardı. Yorgundum, kederliydim, endişeliydim. Altlarında siyah torbacıklar oluşmaya başlayan gözlerim kararsızlıkla bakıyordu. Sol yanağım belirgin bir biçimde kızarmıştı. Dokundum, hâlâ ateş gibi yanıyordu. Lafa gelince bir de yufka yürekliyim derdi Funda. Nasıl vurmuş baksana. Böyle söylenince aynadaki adam aklan kanlanmış gözlerini yüzüme dikerek:

"Az bile yaptı" dedi. "Sen daha fazlasını hak ediyordun."

Adamın konuşmasına şaşırmadım da öyle söylemesi zoruma gitti.

"Nedenmiş o?" diye sordum.

"Neden olacak, haksızsın, üstelik haksız olduğunun farkına varaktan âcizsin, saygısızsın, kabasın, terbiyesizsin, çürümüşsün, hayatında güzel olan ne varsa kendinle birlikte çürütüyorsun..." Daha fazla dayanamadım.

"Yeter!" diye bağırdım. Bakışlarımı aynadan kaçırarak tekrarladım. "Yeter! Kes artık."

Kesti. Aynaya bakmamaya dikkat ederek hızla giysilerimi çıkarmaya başladım. Gömleğimin düğmelerini açarken, yine ellerimin titrediğini fark ettim.

"Gerginlikten" diye mırıldandım. "Karı sinir minir bırakmadı ki bende."

Sonunda giysilerimden kurtulup, duşun altına girebildim. Önce soğuk, ardından sıcak sonra istediğim ılıklıkta akan sular, sanki düşünce kalıntılarını sökecekmiş gibi hızlı bir ritimle başıma çarpan damlalar, bedenimi kaplayan rahatlık... Funda'yı, Doğan'ı, içinde bulunduğum boktan durumu unutarak kendimi suyun tatlı sıcaklığına bıraktım. Banyoda ne kadar kaldım bilmiyorum, ama çıktığımda kendimi yeniden doğmuş gibi hissetmesem de tedirginliğimden kurtulmuştum, ayak parmağımdan saç telime kadar bedenimi tatlı bir uyuşukluk kaplamıştı. Yeniden mi uyuyacaktım? Ne sakıncası vardı? Ayaklarım beni kendiliğinden yatak odasına götürdü. Yatağın üzerine oturmuş saçımı kurularken içim geçmiş, uyumuşum.

Uyandığımda akşam ezanı okunuyordu. Doğruldum, ağzımda metalik bir tat vardı, hafiften başım ağrıyordu. Pencereden dışarıya baktım, hava kararmaya başlamıştı. Ayaklarımı sürüyerek, yeniden banyoya girdim. Soğuk suyla yüzümü yıkadım. Sol yanağımdaki kızarıklık geçmişti, ama bir günlük sakal yüzümü gölgeliyor, iyice yaşlı gösteriyordu beni. Tıraş olmaya üşendim. Zaten ne gerek vardı. Birden fena halde acıktığımı hissettim. Ama ne dışarı çıkacak ne de yemek yapacak halim vardı. Adam sen de, düşündüğüne bak, köşedeki köfteciye telefon eder, yiyecek bir şeyler ısmarlarım. Banyodan çıkınca, köfteciye telefon etmeden önce televizyonu açtım; haber kanallarından birine rast geldi.

Ekranda maliye bakanı vardı. Piyasalardaki tedirginliğin gereksiz olduğunu, ekonomik programın aksaksız olarak yürüdüğümü anlatıyordu. Yine borsa düşmüş olmalı, diye geçirdim aklımdan. Telefona giderken, maliye bakanının sevimsiz suratının yerini kadın spikerlerden birinin bakımlı, güzel yüzü aldı.

"Sevgili izleyiciler, daha önce duyurduğumuz bir haberin ayrıntıları elimize ulaştı" diye başladı konuşmasına. "Daha önceki haber bültenlerimizde TEM Otoyolu'nun Florya çıkışında, bir BMW otomobilin sürücüsüyle birlikte yakıldığını söylemiştik. O haberin bantları elimize ulaştı, şimdi görüntülerle birlikte haberin ayrıntılarını sunuyoruz."

Ekranda alevler içinde yanan bir araba belirdi. Kamera arabanın çevresini saran kalabalığı aşıp, yaklaşmaya çalıştı, ama polisler tarafından durduruldu. Kameraman biraz daha dolandıktan sonra uygun bir yerde durdu. Bu arada kadın spiker haberi okumayı sürdürüyordu.

"Bugün saat on yedide Florya yakınlarında, 34 YK 7689 plakalı, BMW marka bir araç yanmaya başladı. Olay yerine gelen görgü tanıkları sürücünün de aracın içinde olduğunu tespit ettiler. Yangının bir anda büyümesi nedeniyle araca yaklaşamayan görgü tanıkları, baygın halde yatan sürücüyü kurtarmayı başaramadılar. Ancak yangının sönmeye yüz tutmasından sonra araca yaklaşabilen görevliler, sürücünün direksiyona kelepçelenmiş olduğunu fark ettiler. Bu, olayın bir kaza değil, cinayet olduğu kuşkusunu artıyor. Olay yerinde geniş bir araştırma başlatan Emniyet yetkilileri, bedeni tümüyle yanan sürücünün kimliğini saptamaya çalışıyor."

Hemen Doğan geldi aklıma. Onun kullandığı araba da BMW'ydi. Doğan'ı arasam... Dur ya, ben ne yapıyorum böyle? Bu türden olaylar ilk kez olmuyor M. Her cinayeti Doğanla bağlantılandırmaya kalkarsam işim var. Bu öyle sıradan bir cinayete benzemiyor ama, baksana herifi bileğinden direksiyona bağlayıp ateşe vermişler arabayı. Bir borsacıyı da böyle öldürmüşlerdi. Belli ki yine çete işi. Allah bilir, yakmadan önce ensesine de bir kurşun sıkmışlardır. Umarım sıkmışlardır, yoksa ölene kadar acı içinde kıvranmıştır zavallı. Onun yerinde olmak istemezdim. Kimdi acaba? Doğan olmasın da. Yok canım, sanmıyorum. Doğan öyle kolay kolay avlanacak bir adam değil. Neyse yakında çıkar işin kokusu. Baksana arabanın plakasını filan saptamışlar, diye düşünürken kapı çalındı. Köfteci mi acaba, diye düşündüm bir an, ama sonra henüz sipariş vermediğimi anımsadım. Funda mı yoksa? içimde kabaran sevinç dalgasına kendim de akıl sır erdiremeyerek usulca kapıyı araladım. Kapıda takım elbiseli iki adam duruyordu. Yanlış adrese gelmiş olmalıydılar. Kapıyı açınca, irikıyım olanı:

"Adnan Sözmen siz misiniz?" dedi.

Demek ki yanlış adrese gelmemişlerdi.

"Benim, ne vardı?" dedim.

"Bizimle gelmeniz gerekiyor Beyefendi."

Adamları tepeden tırnağa süzdükten sonra:

"Siz kimsiniz?" diye sordum.

Soruyu yine irikıyım olanı yanıtladı.

“Emniyetteniz. Ben Komiser Yalvaç, bu da yardımcım Güngör.”

Aynı anda ikisi de kimliklerini çıkararak, burnumun dibine kadar soktular.

“Anlamıyorum” dedim, “benimle ne işiniz olabilir ki?”

“Kardeşiniz” dedi Komiser Yardımcısı Güngör.

Alttan alta hissetmeye başladığım gerçeği söylemişti sonunda. Demek haklıymış Doğan. Demek yalan söylemiyormuş. Hızla geçti bunlar kafamın içinden. Polislerle aramızda gitgide derinleşen suskunluğu bozmak için.

“Kardeşim mi?” diye sordum. “Doğan’dan mı bahsediyorsunuz?”

Ondan bahsettiklerini çok iyi biliyordum, ama olanları anlamak için zamana ihtiyacım vardı.

“Evet, Doğan Sözmen.” Yanıtlayan Yalvaç’tı. “Ne yazık ki kardeşinizin kullandığı araba yandı.”

Gözlerimin önüne az önce haberlerde izlediğim BMW’yi saran alevler geldi. Belleğimi zorlayarak alevlerin arasında başı direksiyona düşen kömürleşmiş cesette Doğan’a benzer bir yan bulmaya çalıştım, ama bulamadım. Alacağım yanıtı bile bile emin olmak için yine de sordum:

“Az önce haberlerde gösterdikleri yanan BMW den mi söz ediyorsunuz?”

Komiser Yalvaç şaşırmış gibiydi.

“Şu gazeteciler de amma hızlı ha” diye homurdandı yardımcısına bakarak. Gazetecilere kızmış mıydı, yoksa özeniyor muydu belli olmuyordu.

“Peki” dedim heyecanımı bastırarak, “arabadaki kişinin kardeşim olduğundan emin misiniz?”

“Çok kötü yanmış” dedi Yalvaç. Yüzünü buruşturmasından cesedi görmüş olduğu anlaşılıyordu. “Teşhis etmekte güçlük çekiyoruz. Bu yüzden size geldik.”

Dokuzuncu bölüm

Morga ilk gelişim değildi bu. Birkaç yıl süren polis muhabirliğim sırasında sıkça girip çıkmıştım bu soğuk, sevimsiz mekâna. Ama buraya ilk gelişim çok daha öncelere, henüz mesleğe başlamadığım, öğrencilik günlerime kadar uzanıyordu. Bizim sınıftan Bülent adında bir çocuk okulun bahçesine konulan bombanın patlaması sonucu ölmüştü. Yakın arkadaşım değildi Bülent, ama okulda benimle gezerdi. İzmirliydi, babası yoktu, annesi yatalaktı. Polis, teşhis için beni götürmüştü morga. Ürkütücü bir görüntüydü; boynundan aşağısı paramparçaydı, ama tuhaftır yüzünde pek yara yoktu, teşhis etmem zor olmamıştı.

Doğan’ın cesedi için bunu söylemek zordu. Komiser Yalvaç, örtüyü çekince, içimin kalkmasına engel olamadım. Yanmış et kokusu bir anda morgun geniş salonunu doldurmuştu. Üzerine örtülen beyaz örtüyle tam bir karşıtlık oluşturan bu kömürleşmiş et yığınının Doğan’a ait olduğu konusunda hiçbir belirti yoktu. Üzerindeki giysiler iyice yanmıştı, yanmayan kumaş parçaları ise erimiş, bedenine yapışmıştı. Cesedin başı, günlerce toprağın altında kalan bir kavun gibi kararmış, biçimsizleşmiş, özelliklerini yitirmişti. Sıcağın etkisiyle yerlerinden fırlayan gözbebekleri, iyice açılan ağzı olmasa bunun bir insan kafası olduğunu anlamak bile zor olurdu. Cesede bakarken Doğan olamayacağını düşündüm, düşündüm değil de, bu yanmış, şekilsiz bedenin, atletik yapılı, güzel yüzlü üvey kardeşim olamayacağını, olmadığını hissettim. Doğan’ın anlattıklarını anımsayınca hislerimde yanılıyor diye düşünmekten de kendimi alamadım. Cesedin bulunduğu BMW onundu, peşinde onu öldürmek isteyen birileri vardı, son anda benimle görüşmek için çırpınıp durması da gösteriyordu ki büyük bir tehlike içindeydi. Üstelik ben hislerimde yanılmakta uzman sayılırdım. Daha dün Funda konusunda büyük düş kırıklığı yaşamamış mıydım? Yani mantığım bu ceset Doğan’a ait olabilir derken, yüreğim hayır olamaz diyordu. Belki de bu yüz. den içimde üzüntüden çok bir tedirginlik vardı. Polisler de durumumu anlamış olacaklar ki:

“Yoksa kardeşiniz değil mi?” diye sordu Komiser Yalvaç.

“Doğan’a benzemiyor” dedim. Sesim mırıldanır gibi çıkmıştı Bakışlarım cesede saplanıp kalmıştı. “Ama bu Doğan olmadığı anlamına gelmez. Baksanıza tümüyle yanmış.”

“Yüzük, kolye, künye takar mıydı?” diye sordu Güngör. Bunu söylerken başıyla cesedin sol elinde, bir zamanlar serçeparmağın bulunduğu yerde, eriyerek kemiğe yapışmış altın parçasını gösteriyordu. Bu bir yüzük olmalıydı. Hemen Doğan’ın serçe parmağındaki yüzüğü anımsadım. Yaklaşarak baktım, o yüzüğün bir de beyaz taşı olmalıydı, ama göremedim. Aynı yüzük olduğundan emin olamadım. Sol elin serçeparmağına takılan bir yüzükten yola çıkarak da bu cesedin Doğan’a ait olduğunu söylemek istemedim.

“Onun da sol serçeparmağında altın bir yüzüğü vardı ama” dedim, “beyaz taşlı, iri bir yüzüktü.”

Yalvaç ilgiyle dinledi beni.

“Erimiş, biçim değiştirmiş, söz ettiğiniz yüzük olabilir.”

“Olabilir” dedim.

“Boyu, posu konusunda ne diyorsunuz? Kardeşinizden daha mı kısa, yoksa daha mı uzun? Daha mı şişman?”

Bakışlarımı ilk kez cesetten alarak Güngör’e döndüm.

“Görmüyor musunuz” dedim, “ceset tümüyle yanmış, boyunu posunu nasıl anlayayım?”

Haklı olduğumu bilmelerine rağmen sanki bir açıklama yapacakmışım gibi iki polis de gözlerini dikmiş umutla bana bakıyorlardı.

“Ama” dedim onların beklentilerini boşa çıkarmamak için. “Son görüşmemizde konuştuklarını hatırladığımda bu cesedin pekâlâ Doğan’a ait olabileceğini söyleyebilirim.”

Güngör’ün yorgun gözbebeklerinden bir ışık geçti.

“Son görüşmenizde mi?”

Polislerin görüşmemizle ilgilenmesi beni tedirgin etmişti. Ama belli etmemeye çalıştım.

“Dün... dün görüştük.”

“Nerede?”

“Çalıştığım gazetenin yakınlarındaki bir markette.”

“Markette mi?”

İkisi de tuhaf tuhaf yüzüme bakmaya başlayınca: “Yani marketin kafeteryasında” diye açıklama gereği duydum. “Görüşme teklifi sizden mi, yoksa ondan mı gelmişti?” diye sordu Yalvaç. Onunla karşılaştığımızdan beri ilk kez yüzünde bu kadar ciddi bir ifade görüyordum.

“Ne ondan ne de benden” dedim. “Görüşmemiz bir rastlantıydı.” “Rastlantı mı?” diye sordu Güngör. Şaşırmamıştı. İnce dudaklarında sana inanmıyorum diyen pis bir gülümsemeyle beni süzüyordu. “Sahi mi?”

“Bu konuşmayı merkezde yapsak daha iyi olacak” diyerek cesedin üzerini yeniden örtüyle kapattı Yalvaç.

Koridora çıkınca rahatlayacağıma daha beter bir kaygı kaplamıştı yüreğimi. Kendime kızıp duruyordum, hangi akla uyup söylemiştim ki Doğanla görüştüğümüzü. Adamları iyice kuşkulandırmıştım işte. İyi de, ya dün Doğan’ı izlemişlerse ya onunla görüştüğümü zaten biliyorlarsa? Olabilir mi? Neden olmasın? İzini başka nasıl bulabilirlerdi? Bulabilirlerdi de ne demek? Ne yani Doğan’ı polisler mi öldürdü? Belki bu ikisi değil, ama eski ekibinden birileri. Aşiret reisi Bekir’i, Yüzbaşı Rıfat’ı öldürenlerden biri... Eve gelecek birinden bahsetmemiş miydi Doğan? O kişi her kimse çok önemli biri olmalı. Belki de ekibi kuran kişi. İyi de adam kendi eliyle kurduğu ekibi niye yok etsin? Neden olacak, artık onlara ihtiyacı kalmadığı için. Bu türden ekipler pis işler yapmak için kurulur. İşleri bitince de ekip üyeleri, hele de bizim Doğan gibi her yerde arananlar temize havale edilir. Böylece kirli geçmiş bir daha ortaya çıkmamak üzere silinmiş olur. Ne güzel kurdum. Bakalım gerçekten böyle bir ekip var mı? Var mı da ne demek? Doğan anlattı ya. Doğan’a ne kadar güvenebilirim ki? Ya üvey kardeşim beni de aktörlerinden biri yaptığı pis bir oyuna kalkışmışsa? Dur ya, neler düşünüyorum böyle. Ayıp lan, çocuğun cesedi beş metre ötemde yatarken neler geçiyor aklımdan. Gerçi bunları düşünmem için haklı nedenlerim var. Neden ceset tümüyle yanmış? Neden olacak maktulün kimliği açığa çıkmasın diye. Güzel, ama insanın aklına hemen şu soru geliyor. Peki katiller, neden Yüzbaşı Rıfat’ın, aşiret reisi Bekir’in hatta adamın dostu Nihal’in kimliğini gizlemeye kalkmadılar? Tersine, ölümlerini hemen kamuoyuna açıkladılar. Evet ama, durumu tümüyle çarpıtan bir senaryoyla açıkladılar; onları Pincioğulları’nın öldürdüğünü öne sürdüler. Bu da Doğan’ın ifadesi. Gerçek durumun ne olduğunu bilmiyoruz ki. Bildiğimiz katillerin önceki cinayetlerinde, Maktullerin kimliğini gizlemeye gerek duymazken Doğan’ın kimliğini gizlemeye çalışmaları. Ama bu da çok saçma bir girişim çünkü BMW’nin Doğan’a ait olduğu biliniyor. Bu yüzden gelip buldular ya beni... Ne? Bir dakika bir dakika... Doğan aranan bir adam değil mi? Evet öyleydi. Bildiğim kadarıyla, cezası kesinleşmişti, yakalanır yakalanmaz içeri atılacaktı. O zaman nasıl oluyor da Türkiye’de bir araba sahibi olabiliyor, nasıl oluyor da ehliyet alabiliyor? Daha da önemlisi polis bunu bilmesine rağmen nasıl oluyor da onu yakalamıyor? Demek ki Doğan’ın bir çetenin için de olduğu doğruydu. Yoksa ona bu ayrıcalıklar tanınmazdı. Aslına bakarsanız bu hiç de şaşırtıcı değil. O halde bu polisler benden bir şeyler gizliyorlar. Belki de beni Doğan’ı teşhis etmek için değil, bir zanlı olarak aldılar. Bakışlarım kendiliğinden sağ yanımda yürüyen Yalvaç’a kaydı.

Benden bir baş kadar daha uzundu. Bir ayı gibi adımlarını içeri atarak yürüyordu, iri kafasındaki sık saçları yer yer kırçıllaşmıştı, elmacık kemikleri çıkık, göz çukurları derindi. Göz çukurlarının derinliği kahverengi gözlerini iyice koyulaştırıyordu. Bu gözlerde zekâdan çok insanı ürküten bir sertlik vardı. Sol tarafımdaki Güngör ise amirinden oldukça farklıydı. Orta boyluydu, ama atletik bir vücuda sahipti, ablak yüzü çıkık bir alınla taçlanmıştı, bal rengi gözleri insana kuşkuyla bakıyordu. Bu bakışların arkasındaki beyin konusunda henüz kararımı vermiş değildim; Güngör gerçekten de zeki biri miydi yoksa kurnazlık yapmaya çalışan basit bir polis miydi ileride anlayacaktım. Ama şu ana kadar bana hiç açık vermemişlerdi. Belki de gerçekten beni yalnızca teşhis için getirmişlerdi buraya. Doğan’ı benim öldürdüğümü sanmıyorlardı herhalde... Yok canım daha neler! Dur, dur hemen rahatlama öyle. Doğan’ı öldürdüğümü düşünmeyebilirler, ama onunla görüştüğümü biliyorlardı. Görüşmemizde Doğan’ın gizli bilgileri bana anlatmadığım nereden bilsinler? Ve eğer Doğan’ın bunu yaptığını düşünüyorlarsa, onun başına gelenlerin benim de başıma gelmesi an meselesidir. Güvenlikçiler bu konuda ev kadınlarıyla aynı ilkeyi benimserdi: temizliğe başlayınca yanda bırakmak olmaz. Yani benim için yolun sonu görünüyor demekti. Bunu düşünmek bile korkunç. Tüylerimin diken diken olduğunu, bacaklarımın titrediğini hissettim, ama belli etmemek için adımlarımı onlarınkine uydurmaktan da geri kalmadım.

Kapıdan çıkıp, polislerin aracına binerken yeniden Yalvaç ile Güngör’e baktım; daha önce göremediğim bir mimik, gizlenmiş bir ifade, sinsi bir kıpırtı bulurum umuduyla. Ama sivillerin suratlarında hiçbir değişiklik yoktu. Her günkü görevlerini yapıyor gibiydiler. Gerçi içerde Doğanla görüştüğümü söylediğimde ikisi de önemli bir ipucu yakalamış gibi heyecanlanmışlardı, ama morgun kapısından çıkınca beni Emniyet’e götürüp, ifademi alarak görevlerini tamamlamak isteyen iki memurdan farkları kalmamıştı. Güngör direksiyona geçti, Yalvaç yanıma oturdu. Bana da arka koltuğa oturmak düştü. Aslına bakarsanız bu oturma biçimini rahatlatmış, kaygılarımı bir ölçüde gidermişti. Âdettendi, polisler zanlı birini, elleri kolları serbest, öyle rahatça arkalarına oturtmazlardı. Zanlının kaçmasına ya da kendilerine

saldırmasına engel olmak için kelepçelerler yahut zanlının iki yanına kendileri otururlardı. Demek ki beni zanlı olarak görmüyorlardı. Hemen sevinmemeliydim; belki de zanlı olarak görüyorlardı da onlara zarar veremeyeceğimi düşünüyorlardı. Öyle ya boğazlanmaya giden bir koyun, üstelik öldürüleceğini de bilmiyorsa, kasaplarına ne yapabilirdi ki? Yok yok bu kötü düşünceleri atmalıydım kafamdan. Emniyet'teki herkesin çetelerle ilişkisi olacak değildi ya? Hiç mi iyi insan yoktu bunların arasında? Hem çetecileri yakalayanlar da yine Emniyetçiler, bu devletin güvenlik güçleri değil miydi? Onlardı, ama olay açığa çıktıktan sonra. Hayır hayır, ben fazla kötümser davranıyordum. Baksana adamlar Doğan konusunda tek bir soru bile sormuyorlardı bana.

Gerçekten de Emniyet'e gidinceye kadar Doğan konusunu bir daha açmadılar. Böylece rahatlamaya başladım. Demek ki kaygılarım yersizdi. Kendimi boş yere paranoyaya kaptırmıştım. Hep böyle oluyordu zaten, bir terslik olsa bunu hemen sistemleştirip, sağlam bir komplo teorisiyle açıklardım. Büyüklerimizin iç ve dış düşmanlarla sanlıyız sözleri, her Türk vatandaşı gibi beni de derinden etkilemişti. Buna meslekî nitelikler de eklenince, sağlam bir paranoyak olup çıkmıştım işte. Yine de içkiye başlamadan önce, kendimi frenlemeyi, işi sınırında bırakmayı bilirdim. İçkiye başladıktan sonra fren filan kalmadı, daha beter hale geldim. İçki aklıma gelince bakışlarım ellerime kaydı. Sanki Komiser Yalvaç dönüp bakacak, çok önemli bir sırrımı görecekmiş gibi korkuyla sakladım ellerimi. Sonra bu yaptığımın ne kadar aptalca olduğunu düşündüm. Belki de ellerimin titrediğini onlara göstermeliydim. Böylece benim, zavallı bir alkolik olduğumu düşünür, o korktukları işleri yapacak kişi olmadığımı anlarlardı. Öncekinden daha aptalca olan bu düşünceyle ellerimi sakladığım yerden çıkardım. Hatta görmeleri için titreyen ellerimi Yalvaç'ın burnunun dibine kadar uzatıp, sigarasından istedim. Sanki eski bir tanışmışız gibi hiç şaşırmadı bu isteğime, hemen uzattı paketini. Bir tane çekerken:

"Elleriniz titriyor" dedi.

Sevindim bunu söylediğine; hem ellerimi görmüştü, hem de bana açıklama fırsatı veriyordu.

"İçkiden" dedim pişkinlik içinde. "Arayı açınca hemen başlıyor titremeye."

Karşılık vermedi Yalvaç. Yalnızca dönüp tuhaf tuhaf baktı suratıma. Baksın, ben amacıma ulaşmanın keyfi içinde arkama yaslanıp, sigaramı tüttürmeye başladım. Ama bu keyif uzun sürmedi. Birden büyük bir yanlış yapmış olabileceğimin farkına vardım Alkolik olduğumu söyleyerek belki de onlara beni nasıl öldüreceklerine dair önemli bir ipucu vermiştim. Beni boğduktan sonra tıpkı Doğan gibi evimde yakacaklar ardından da, alkolik gazeteci Adnan, sızıp, kendi sigarasının ateşiyle çıkan yangında yaşamını kaybetti, diye açıklayacaklardı. Yok canım, bunu yapmazlar. Yapmazlar mı? Yapmazlar çünkü üvey de olsa iki kardeşin yanarak can vermesi dikkat çeker. Bulduğum açıklama doyurucuydu. Rahatlayarak arkama yaslanmıştım ki, Yalvaç yeniden başını arkaya çevirerek:

"Gazeteciliği tümüyle bıraktınız mı?" diye sordu.

Demek gazeteci olduğumu biliyorlardı. Bunu bilmelerinin benim için iyi mi, kötü mü olduğuna karar vermeye çalışırken:

"Eskiden daha sık görürdük adınızı" diye sürdürdü Yalvaç. "Artık haber yapmıyorsunuz galiba."

"Yapıyorum" dedim. Bu "yapıyorum" öylesine çıkmıştı ağzımdan. Aslında yapmıyorum, demeliydim. Bu olaylar, bu entrikalar, bu cinayetler bana göre değil. Ben bu işlerle uğraşmayı bıraktım. Ben yalnızca kendimle uğraşıyorum. Kafayı ağır ağır ölmek olayına taktım, akciğerlerim sigaraya, karaciğerim alkole ne kadar dayanır onu merak ediyorum, demeliydim. Diyemedim. "Yapıyorum" diye yineledim. "Eskisi kadar sık olmasa da haber yapıyorum. Biraz yoruldum, ama gazeteciliği bırakmadım."

"Bırakabileceğinizi de sanmıyorum" dedi Yalvaç. "Ben gazeteciliği polisliğe benzetirim o sizi bırakmazsa, siz de onu bırakamazsınız. Tabiî sözünü ettiğim iyi gazeteciler ile iyi polisler. Gerçi onlar da o kadar azaldı ki."

Ben yaşamım boyunca hiç iyi polis tanımamıştım. Tanımamış olmam iyi polis bulunmadığı anlamına gelmiyordu, ama karşılaştıklarım benim umudumu kırmaya yetmişti. Yine de Yalvaç'ın gazeteciler, özellikle de benim hakkımda söyledikleri ilginçti. Tam seçemediğim yüzüne dikkatle baktım. Gerçekten böyle mi düşünüyordu yoksa yakınlık kurup, kolayca laf almak için mi bunları soruyordu? Ama Yalvaç çoktan öne dönmüş, kalın ensesiyle beni bir başıma bırakmıştı. Yılmadım:

"Beni okur muydunuz?" diye sorarak konuyu canlı tutmaya çalıştım.

"Okurdum" dedi. Bu kez başını çevirmemişti. "Fırsat buldukça tabiî. " Bir süre sustu. Sonra yeniden bana döndü. "Gerçeği söylemek gerekirse, sizin asıl okurunuz benim amirimdi: Başkomiser Rauf."

Başkomiser Rauf. Bu ismi bir yerlerden hatırlıyordum.

"O sizi çok iyi tanırdı" dedi sanki ne düşündüğümü anlamış gibi. "On beş yıl önce siz polis muhabiriyken tanışmışsınız."

Birden anımsadım; şişman, çopur suratlı, insana hep kederli gözlerle bakan, kel Rauf'tu bahsettiği komiser. O da en az Yalvaç kadar iriyarıydı. İlk bakışta insana korku veren sert bir görünüşü vardı, ama tanıdıkça o kadar da kötü bir adam olmadığını anlardınız. Gazetecilerle tatlı sert bir ilişkisi vardı. Polisin işi bitinceye kadar bizi olay mahalline kesinlikle sokmazdı. İri bedeniyle tam bir karşıtlık oluşturan tiz sesiyle, "Katiyen olmaz, cinayet mahalli incelenmeden, değil siz, rahmetli Abdi İpekçi mezarından kalkıp gelse, sokmam" derdi. Bana özel bir sempati duyduğunu sanmıyorum, çünkü hiçbir zaman ayrıcalık tanımamıştı. Açıkçası benim de onu sevdiğim söylenemezdi. Yıllar sonra karşılaştığım bir komiserden, adamın benim için iyi duygular taşıdığını öğrenmek tuhaftı.

"Başkomiser Rauf diye mırıldandım. "Demek yazılarımı okurdu ha?"

"Evet, hepsini okurdu. Kesip sakladığı bile olurdu."

Şaşkınlığım, giderek artıyordu. Başkomiser Rauf gibi öyle çok da önemli olmayan bir polisin benim yazılarımı merak etmesi, kesip saklaması gerçekten de tuhaftı.

"Ne yapıyor şimdi?" diye sordum. "Hâlâ görevde mi?"

"Ne yazık ki öldü" dedi Yalvaç. Bunu söylerken iç geçirmişti. Rauf'u gerçekten de sevdiği belli oluyordu. "Emekli olduktan iki yıl sonra kalp krizinden öldü."

Rauf'un polis minibüsünde sigara tüttüren hali geldi gözlenen önüne.

Yaa çok üzüldüm. Allah rahmet eylesin, iyi adamdı." Çok iyi bir adamdı" dedi Yalvaç üstüne basa basa. "Keşke hepimiz onun gibi olabilsek."

Hepimiz onun gibi olabilsek derken, neyi kastediyordu? İyi bir aile babası olmayı mı, iyi bir polis olmayı mı, iyi bir arkadaş olmayı mı, iyi bir yönetici olmayı mı, neyi? Hatırladığım kadarıyla Rauf o zamanlar Asayiş'te çalışıyordu. Doğan'ın davasına da Asayiş mi bakıyordu acaba? Hiç sanmıyorum. Böyle önemli bir olaya siyasî Şube'nin bakması gerekmez mi? Nasıl öğrenmeli bunu?

"Başkomiser Rauf Asayiş Şubesi'nde çalışıyordu değil mi?" diye sordum. Az önceki ses tonumu hiç bozmamıştım. Yanıtlamadan önce Yalvaç bana döndü yeniden. Yüzünde bu soruyu neden sorduğunu biliyorum türünden bir ifade mi vardı, bana mı öyle geldi, karar veremedim.

"Siz tanıdığınızda Asayiş'teydi. Sonra farklı görevlerde bulundu."

"Farklı görevler" işte bana söyleyeceği bu kadardı. İri bedenine bakıp, Yalvaç hakkında yanılmıştım anlaşılan. Adam göründüğünden daha zekiydi. Konuyu deşmeye çalışmanın da bir anlamı yoktu. Ama ortak bir tanıdığımızın çıkmasına da sevinmiştim. Ne kadar şanslıydım ki bu kişi Yalvaç'ın sevdiği bir amiri daha da önemlisi benim hakkımda iyi duygular besleyen biriydi. Üstelik bu tanışıklığımızı söyleyen kişi Yalvaç'tı. Artık yüreğime kümelenen kara bulutların dağılması gerekirdi. Ne gezer, iyimserliğim, caddenin başındaki yeşil ışığın yanması için beklediğimiz zamandan daha kısa sürdü. Deneyimlerimle biliyordum ki bir polis sana iyi davranmaya başladığında, senden alacağı çok bilgi var demektir. Sorgunun ilk adımı polisin sana iyilikle yaklaşmasıdır, son adımında neler olacağı ise senin onlara nasıl yaklaşacağına, neler anlatacağına bağlıdır.

Onuncu bölüm

Emniyet'e geldiğimizde de Güngör ile Yalvaç'ın tavırları değişmemişti. İlk karşılaştığımız anki gibi soğuk, ama kibar davranmayı sürdürüyorlardı. Emniyet'teki öteki odalarla kıyaslandığında konforlu sayılabilecek aydınlık bir ofise aldılar beni. Girdiğimiz odanın Emniyet müdür yardımcısının makamı olduğunu düşündüm nedense. Yoksa Yalvaç'ın böyle bir unvanı vardı da bana mı söylememişti. Yüzünde gezinen soru dolu bakışlarımı yanlış yorumlayan Yalvaç:

"Yemek yediniz mi?" diye sordu.

Karnımın açlığıyla ilgilenecek halim yoktu, bir an önce yalnız kalmak, salim kafayla olanları düşünmek istiyordum.

"Yemedim ama" dedim.

Gerisini dinlemedi bile:

"İyi, bir şeyler söyleyelim, birlikte yeriz" dedi. Aramızdaki soğukluğu kırmak istercesine içten bir tını vardı sesinde.

"Ancak yemek parasını ben ödersem kabul edebilirim" diyecek oldum:

"Mümkün değil" dedi Yalvaç kesin bir tavırla. "Siz bizim misafirimizsiniz."

Yemek seçimini onlara bıraktım. Üçümüze de kuşbaşılı pide söylediler, yanında onlara ayran, bana kola. Güngör telefonla yemek siparişini verirken, Yalvaç yeniden sigara paketini bana uzattı. Masanın arkasında oturuyordu, ben masanın önüne karşılıklı olarak konulan deri koltuklardan sağ taraftakine yerleşmiştim. Uzanıp paketten bir tane sigara çektim. Yerime oturmadan önce Sigaramı yine o yaktı. Siparişi verdikten sonra Güngör de karşımdaki koltuğa çökmüştü. Sigara içmiyordu, ancak dumandan da rahatsız olmuş görünmüyordu.

"Kardeşinizle aranız pek iyi değildi galiba?" diye sordu birdenbire. Sesi, ne zamandır sigara içiyorsunuz, der gibi doğaldı, sakindi. Ama nedense ben oturduğum koltukta toparlanma gereği hissettim. Bu davranışım her ikisinin de gözlerinden kaçmamıştı

"Neden böyle düşünüyorsunuz?" diyerek soruya soruyla karşılık verdim.

"Hiç üzgün görünmüyorsunuz" dedi Güngör. "Allah göstermesin benim kardeşimin başına böyle bir iş gelse üzüntüden kahrolurdum."

"Ölen kişinin Doğan olduğu belli değil ki."

"Olmadığı da belli değil."

"Öyle..." dedim. Bir süre suskun kaldıktan sonra açıklama gereği duydum. "Doğan'la yıllardır görüşmüyorduk. Aileden uzak kalmayı seçmişti. Annesini bile görmeye gelmiyordu."

"Annesini mi?" dedi Güngör. Şaşırmış görünüyordu. "O sizin de anneniz değil mi?"

"Değil" dedim. "Doğan benim üvey kardeşim. Onunla aramızda hiçbir kan bağı yok. Benim babamla onun annesinin evlenmesinden doğan bir akrabalık var sadece."

"Bu kötü işte" diye mırıldandı Yalvaç, "demek öz kardeş değildiniz ha."

Öz kardeş olmamamızın neden kötü olduğunu anlayamamıştım, ama sormadım.

“Hayır, değildik” dedim.

“Kan bağı olan başka bir akrabası filan vardır herhalde...” dedi. Bunları söylerken önce bana sonra Güngör’e bakmıştı.

Umutsuzca başımı salladım.

“Bildiğim kadarıyla yaşayan hiçbir akrabası yok.”

“Emin misiniz? Amca, dayı, teyze, yeğen filan...”

“Yok. Keriman Abla’nın kimi kimsesi yoktu. Doğan’ın gerçek babası da kimsesiz bir adammış. Bilemiyorum yine de baba tarafım yoklarsanız belki birileri çıkar ama...”

“Buna gerek yok Amirim” dedi Güngör kendinden emin bir tavırla. “Annesinin mezarından alacağımız doku örneği işimizi görür.”

“Doku örneği mi?” diye mırıldandım.

“DNA testi” diye açıkladı Güngör. “Cesedin Doğan’a ait olup olmadığını anlamanın en sağlam yolu bu.”

“Keriman Abla’nın mezarını mı açacaksınız?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Başka çaremiz var mı?” dedi Güngör. Mezar açmaktan onun da hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

“Zavallı kadın” diye söylendim, “mezarda bile oğlundan kurtulamadı.”

“Annesi de sevmez miydi Doğan’ı?” diyerek yeniden sorguya döndü Güngör.

“Severdi” dedim kısaca.

“Ya babanız?”

“Babam da ben de onunla iyi geçinmek istiyorduk. Ama olmadı. Anlaşamadık. Doğan bizi hiç sevmedi. Sanırım babamla evlendiği için alttan alta annesine de kızıyordu.”

“Üvey baba elinde büyümeyi kim ister ki?” diye atıldı Güngör. Anlaşılan konuşmanın tansiyonunu yükseltmek istiyordu. Ama ona bu fırsatı vermeye hiç niyetim yoktu.

“Haklısınız” dedim, “bir çocuğun üvey baba ya da anne elinde büyümesi hoş değil. Tabiî Doğan için durum daha da zordu. Çünkü o üvey babanın evine gelmişti.”

“Yine de babanızı takdir ettim” dedi Güngör. Doğan’ın tarafını tutmaktan vazgeçmişti anlaşılan. “Baksanıza kendi nüfusuna geçirmekte sakınca görmemiş Doğan’ı. İkinizin de soyadı aynı.”

“Keriman Abla’ya yani Doğan’ın annesine söz vermişti” diye açıkladım. “Verdiği her sözü tutardı babam.”

“Neyse” dedi bir süredir konuşmayan Yalvaç. “Bunlar ailevi meseleler. Bize şu buluşma nasıl oldu anlatır mısınız biraz?”

“Buluşma değildi” dedim. Bu yanıtı verirken, onlara karşı daha dikkatli olmam gerektiğini de anlamıştım. Ben buluştuk dememiştim, görüştük demiştim. “Tümüyle rastlantıya dayanan bir görüşmeydi” diye sürdürdüm sözlerimi. “Gazeteden çıktıktan sonra alışveriş yapmak için otoyolun yakınlarındaki grosmarkete girmiştim. Doğan da alışveriş yapıyormuş, böylece karşılaştık.”

“Kaç yıldır görüşmüyordunuz?” Yalvaç’ın sesinde önemli bir problemle karşılaşmış olmanın dalgınlığı vardı.

“Yirmi yıl kadar oldu” dedim. “Doğan arandığını öğrenince eve uğramamaya başlamıştı. Yurtdışına çıkınca da bir daha haber alamadık ondan.”

“Neden aranıyordu?” Bunu bilmiyor olabilirler miydi? Katilini bulmaya çalıştıkları maktul hakkında bilgi almadan soruşturmaya başlarlar mıydı? Bu soruların yanıtını bulmayı sonraya bırakarak:

“İki arkadaşıyla birlikte, solcu bir öğrenciyi öldürmüştü” dedim.

“Öyle mi?” dedi gözlerini yüzüme dikerek. “Nasıl olmuş?”

“Öğrenciyi otobüsten kaçırıp, boğarak öldürmüşler.”

“Öldürmüşler diyorsun” dedi yeniden konuşmaya katılan Güngör. Sesi manidar çıkmıştı. “Emin gibisin.”

“Mahkeme o yönde karar verdi.”

Ablak yüzüne alaycı bir ifade yayıldı.

“Mahkemeler yanlış karar verebilir. Daha da önemlisi mahkûm edilen sanık yakınları hep mahkemenin yanlış karar verdiğin; söylerler.”

“Görgü tanıkları vardı, dahası ona yardım eden iki kişi cinayeti Doğan’ın organize ettiğini söylediler.”

Kısa bir süre suskun kaldı Güngör. Ardından:

“Politik görüşleriniz uyuşur muydu?” diye sordu. “Yani gençken demek istiyorum.”

“Uyuşmazdı” dedim. Verdiğim yanıtın kesinliği tuhaf bir biçimde cesaretlendirmişti beni. “Doğan ülkücüydü, ben solcuydum.”

“Üvey kardeşinizi sevmemeniz için bir neden daha” dedi Güngör sırıtarak.

Doğan’ı sevmez miydim, doğrusunu söylemek gerekirse artık bu sorunun yanıtını tam olarak ben de bilmiyordum. Ama:

“Haklısınız Doğan’ı sevmezdim” dedim.

“Konuya dönecek olursak” diyerek sözümü kesti Yalvaç. “Bu görüşme meselesinde benim kafamı kurcalayan bir nokta var. Doğan, Ataşehir’de bir dairede kalıyormuş. Sizinle karşılaştığı market ile oturduğu dairenin arası otuz kilometre. Çok daha yakınında benzer marketler varken alışveriş yapmak için neden o kadar yol gitsin?”

İyi soruydu. Umursamaz görünmeye çalışarak:

“Bilmem” dedim. Ellerim kendiliğinden yana açılmıştı. “Belki marketin bulunduğu bölgede bir işi vardı. Geçerken marketi gördü...” Birden dün yağmur yağdığını, otoyolun tıkandığını anımsadım. “Hem o sırada sıkı bir yağmur başlamıştı, birkaç araba kaymış kaza olmuştu. Sanırım yolun açılmasını beklemek için markete girdi.”

“Size böyle mi söyledi?”

“Hayır, ama ben de markete aynı nedenle girmiştim.”

Yalvaç sigarasından derin bir nefes çektikten sonra izmariti kül tablasına bastırarak söndürdü. Gözlerini yüzüme dikerken, sıkıntıyla ofladı.

“Bu söylediğiniz beni ikna etmiyor. Doğanla İkitelli’deki bir markette karşılaşmış olmanız hiç inandırıcı değil.”

“Ne yani?” dedim gerginleşerek. “Yalan söylediğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Hemen alınmayın canım. Ben size yalan söylüyorsunuz demedim.”

Soğukkanlılığını koruyor olması dikkatimi çekmişti. Beni sinirlendirerek ağzımdan laf almaya mı çalışıyordu?

“Belki de Doğan sizi izliyordu. Markette karşılaşmanızı sağladı, bunu da bir rastlantıymış gibi göstermek istedi.”

Bu kadar doğru bir tahminde bulunması, yeniden tedirginliğe kapılmama neden oldu. Bakışlarım sigara izmaritini tutan elime kaydı, titremesi artmıştı. İzmariti kül tablasına bastırarak, ellerimi denetlemek için dizlerimin üstüne koyduktan sonra:

“Olabilir” dedim. “Ama bunu neden yapsın?”

Yanıt hazırdı.

“Çünkü size söyleyecekleri vardı.”

“Miras meselesinden bahsediyorsanız, bunun için açıkça beni araması ya da evime gelmesi daha doğru olmaz mıydı?”

“Ne mirasıymış bu?” diye Güngör atıldı yeniden.

“Üvey annem Keriman Abla ölünce Kuzguncuk’taki ahşap ev ikimize kaldı.”

Bir an ikisi de ne soracağını bilemedi, gözlerini dikip, beni izlemekle yetindiler.

“Bakın” dedi Yalvaç sonunda. “Sizinle açık konuşmak istiyorum. Biliyorsunuz, Doğan Sözmen yasadışı işlere bulaşmış bir şahıstı. Yeraltı dünyasıyla ilgili önemli bilgi ve belgelere sahip olduğunu düşünüyoruz. Yıllar sonra sizinle buluşmak istemesinin nedeni belki de bu bilgileri sizin aracılığınızla kamuoyuna ulaştırmaktı. Eğer öldürülen kişi o ise, büyük olasılıkla bu sebeple öldürüldü. Belki de öldürüleceğini bildiği için belgeleri size ulaştırmak istiyordu...”

İçimden Doğan’a küfürler yağdırarak, olanı biteni anlatıp kurtulayım şu işten diye düşündüm, ama hemen vazgeçtim. Bana inanacaklarının garantisi var mıydı? Ya Doğan bana konuyu açmış, olanları anlatmış, diye düşünürlerse? O zaman başımı iyice belaya sokmuş olurdum. Hem onları hiç tanımıyordum. Nasıl güvenebilirdim bu insanlara?

“Bana bu tür konulardan bahsetmedi. Eski günlerden konuştuk. Ben ona annesinin cenazesine gelmediği için sitem ettim. O da benden özür diledi.”

“Peki şu anda ne iş yaptığını filan sormadınız mı?”

Artık açıkça yalan söylemekten başka çarem yoktu.

“Sormadım” dedim. İnandırmak için yalanımı geliştirmeye başladım. “Ama paraya ihtiyacı yok gibiydi. Çünkü ona mirastan bahsettim. ‘Bir ara hallederiz’ dedi. Paraya ihtiyacı olsa evi satalım filan derdi.”

Geçmişten söz etmedi mi? Ya da siz merak edip sormadınız mı? Sizinle görüşmediği yirmi yıl boyunca ne yapmış?”

“O konuda konuşmadık” dedim kesin bir ifadeyle. “Ne o anlatmaya kalktı ne de ben merak edip sordum. Çünkü üç aşağı beş yukarı neler yaptığını biliyordum. Gazetelerde ayrıntılarıyla yazdı”

“Öyle mi?” dedi Yalvaç. Sanki olanları bilmiyormuş gibi şaşkın bir ifade takınmıştı. “Neler yapmış?”

“Yapmayın” dedim inanmayan gözlerle yüzüne bakarak, “bunları bilmiyor olamazsınız.”

Pişkin pişkin sırıttı Yalvaç.

“Tamam Doğan’ın dosyasında o dönem hakkında bilgiler var ama bunlar çok yetersiz. Bildiklerinizi bizimle paylaşırsanız mutlu oluruz.”

“Bildiklerimin hepsi gazetelerde var. Zaten benim kaynaklanın da onlar. Ama yine de kabaca söyleyeyim. Almanya’da adam yaralama, Hollanda’da uyuşturucuyla yakalanma, Brüksel’de Ermeni Kilisesi’ne patlayıcı madde atma, Fransa’da silahlı çatışmaya katılma... İrili ufaklı daha birçok suç. Türkiye’ye geldikten sonraki dönemi ise sizin gibi ben de bilmiyorum.”

“Önemli olan da o dönem” diyerek oturduğu koltukta sabırsızca kıpırdandı Güngör. “O dönem hakkında konuşmadınız mı?”

“Yoo, konuşmadık.”

Kısa bir suskunluk oldu.

“Peki, Rıza Aslan’dan da mı bahsetmedi?” diye sordu Yalvaç.

“Rıza mı?” diye sordum anlamaya çalışarak.

“Rıza Aslan” dedi Yalvaç

“İlk kez duyuyorum. Kim bu adam?”

“PKK itirafçısı. Doğan’ın en yakın arkadaşı. Aynı dairede kalıyorlarmış.”

“Şimdi nerede bu adam?”

“Birden kayıplara karıştı. Doğanla kaldıkları daireye gittik. Orada yoktu. Akrabalarına sorduk, günlerdir görmemişler. Bu yüzden size soruyoruz ya. Belki nerede olduğunu siz biliyorsunuzdur?”

“Nereden bileyim. Hiç bahsetmedi. Gerçi ben de ne iş yaptığım, kimlerle çalıştığını sormadım.”

“Bunu da anlayamıyorum” dedi Yalvaç. “Hadi üvey kardeşinizi sevmiyorsunuz, bu yüzden neler yaptığıyla da ilgilenmiyorsunuz, ama siz bir gazetecisiniz. Karşınıza herkesin merak ettiği soruların yanıtım bilen adamlardan biri çıkıyor. Ona nasıl olur da soru sormazsınız? meslekî güdüleriniz, alışkanlıklarınız sizi nasıl rahat bırakır?”

Birden kahkahalarla gülmeye başladım. Hayır, sıkıştığım köşeden kurtulmak için rol yapmıyordum. Gülmek içimden geliyordu.

Polis şaşkın gözlerle izliyorlardı beni. Biraz toparlanınca özür diledim, ama bu polislere yetmedi.

“Eee?” dedi Yalvaç, “bize de anlatmayacak mısınız?”

“Anlatacağım” dedim hâlâ bedenimi sarsmayı sürdüren gülme krizimin son dalgalarını kontrol etmeye çalışırken. “Ama korkarım inanmayacaksınız. Gerçekten de ne meslekî alışkanlıklarım, ne de güdülerim harekete geçmişti Doğan’ın karşısında.”

Yalvaç sıkıntıyla ensesini kaşımaya başlamıştı, Göngör’ün açık renk gözbebeklerinde ise sana inanmıyorum diyen bir ifade vardı.

“Bana inanmadığınızı biliyorum” dedim. “Size daha komik bir şey söyleyeyim: Doğanla karşılaşmadan on beş dakika önce işten atıldığımı öğrendim. Yıllardır çalıştığım gazete hiçbir açıklama yapmadan kapının önüne koymuştu beni. Niye, biliyor musunuz?”

Biraz olsun dikkatlerini çekmeyi başarmıştım. Yalvaç ensesini kaşımayı bırakıp bana bakmaya başladı, Güngör’ün gözbebeklerindeki ışıltılar ise aniden sönüvermişti.

“Çünkü” diye sürdürdüm, “patronlarım artık benim gazetecilik içgüdümü, meslekî alışkanlıklarımı yitirdiğime inanıyorlardı. Beni işten attıklarında doğal olarak onlara çok kızmıştım. Ama şimdi sizin sorularınızı yanıtlarken ne kadar haklı olduklarım anladım. Evet, çok önemli haber kaynağı olabilecek biriyle karşılaşıp, ona soru sormayan kişiden gazeteci filan olmazmış. Patronlarım bunu benden önce anlamıştı.”

“Ama...” diyecek oldu Yalvaç.

“Biliyorum eskiden çok iyi gazeteci olduğumu filan söyleyeceksiniz. Doğru eskiden öyleydim, artık yoruldum. Gazetecilik beni sıkıyor. Sadece gazetecilik değil, bu dünya da sıkıyor beni. Bütün bunlar saçma sapan işler. Beni ne Doğan ne yeraltı dünyası ne de kusura bakmayın ama, siz ilgilendiriyorsunuz.”

Susup yeniden yüzlerine baktım; Yalvaç inansam mı, inanmasam mı çizgisine gelmişti, Güngör ise her zamanki kuşkulu halini sürdürüyordu.

Söylediklerime inanmıyorsanız gazeteye telefon edip işten atılıp atılmadığımı öğrenebilirsiniz. Yine de inanmıyorsanız artık ne yapayım, gözaltına alın beni.”

Yalvaç yumuşamıştı. Rica ederim Adnan Bey ne gözaltına alması?” dedi. Sesindeki anlayışlı hava en azından bu raundu kazandığımı müjdeliyordu.

“Siz burada konuğumuzsunuz. Yazılı ifadenizi verdikten sonra gidebilirsiniz. Lütfen yanlış anlamayın. Biz de görevimizi yapmaya çalışıyoruz. Yasadışı kişiler içimize kadar sızmış, onları temizlemek, devlete eski saygınlığım yeniden kazandırmak istiyoruz. Hepimizin amacı bu, değil mi?”

Boşvermişliğe vurmanın tam sırasıydı.

“Valla sizi bilmem, ama benim amacım filan yok. İfademi ne kadar çabuk alırsanız o kadar iyi olur. Bir an önce buradan çıkın evime gitmek, rakımı içmek istiyorum.”

“Tamam tamam, sizi yollayacağız” diyerek Yalvaç bana bir kart uzattı. Kartın üzerinde ne isim ne unvan vardı, yalnızca bir cep telefonu numarası. “Şu telefon numarasını alın. Kardeşinizle ilgili herhangi bir gelişme olursa ya da aklınıza bir şey gelirse hemen bizi arayın. Gece ya da gündüz fark etmez.”

Kartı alıp cebime koyduktan sonra:

“Artık gidebilir miyim?” diyerek toparlanmaya başladım.

“Durun bakalım. Buradan çıkmak o kadar kolay değil.”

Bu sözler Güngör’ün ağzından çıkmıştı. Tedirginlik içinde başımı ona çevirdim. Gerginliğe yakın bir ciddiyet vardı yüzünde. Yalvaç da şaşırmış gibiydi, anlamaya çalışan gözlerle meslektaşını süzüyordu. Güngör’ün yüzündeki ciddiyet birden dağıldı, gülümseyerek ekledi:

“Yemeğinizi yemeden sizi hiçbir yere bırakmayız. Siz de bilirsiniz aç karnına rakı fena çarpar.”

Orospu çocuğu benimle dalga geçiyordu.

On birinci bölüm

Yalvaç ile Güngör’den yakayı sıyırıp kendimi Emniyet binasının dışına attığımda saat on biri bulmuştu. Binadan uzaklaşır uzaklaşmaz hemen bir taksiye atladım. Taksinin genç şoförü:

“Nereye abi?” deyince kararsızlığa düştüm. İçerdeyken tek isteğim eve kapağı atmaktı. Ardı ardına yaşanan olayların allak bullak ettiği zihnimi rakıyla sakinleştirip, olanları enine boyuna düşünecektim. Ama dışarı adımımı atar atmaz yalnız kalmayı istemediğimi fark ettim.

“Taksim’e gidiyoruz” dedim. Aslında hâlâ nereye gideceğim konusunda kesin bir fikrim yoktu. Funda’ya gitsem... Bütün olanlardan sonra mı? Özür dilemek için geldiğimi sanır. Fena mı olur? Böylece barışırız. Hayır efendim ben ondan özür dilemem. Özür dileyecek biri varsa bu Funda’dan başkası olamaz. Neden, boşandığı kocasını aldattığı için mi? O kadar basit değil. Karmaşık olan neymiş? Aman boş ver, şimdi bu konuyu düşünecek halim yok. En iyisi bizim çocukların takıldığı bara gitmek. Hem arkadaşları görmüş olurum, hem de olay hakkında bilgi alırım. Yalvaç ile Güngör doğru dürüst bilgi vermediler bana. Gerçi artık olay hakkında bilgi alsam ne olacak? Doğan öldürüldü ya da öyle sanılıyor; her iki durumda da artık bu işten kurtulmuş oluyorum. Birden, böyle düşündüğüm için büyük bir utanç duydum. Bırakın Doğan’ın üvey kardeşim olmasını, iyi ya da kötü birçok olayı birlikte yaşamış olmayı; onunla daha dün konuşmuştum. Benden yardım istemişti. Bense, ona yardım edemediğim için vicdan azabı duymak şöyle dursun, öldüyse kurtuldum diye olasılık hesaplan yapıp, için için seviniyordum. Ne oluyordu bana? Ben insan uğruna mı yitiriyordum? Niye insanlığımı yitireyim canım. Ben kötülük yapmamıştım ki. Kötülük yapan, cinayet işleyen, eroin işine bulaşan, adam yaralayan, çete kuran biri.

Bunları yapması için onu ben zorlamamıştım. Hatırlamıyorum ama yapmaması için tartıştığım bile olmuştur. Ama o kendine böyle bir yol seçti. Sonunda da gırtlağına kadar boka battı. Ne demişler su testisi su yolunda... Kendine bile hayrı olmayan ben onu düştüğü pislikten nasıl kurtaracaktım? Doğan da kurtarmamı istememişti zaten. O öldürüleceğini biliyordu, kendini buna hazırlamıştı, tek istediği katillerinin işledikleri cinayetlerin yanlarına kâr kalmamasıydı. Benden istediğinin hepsi buydu. Hepsi bu muydu? Ya söylemedikleri? Söylemediklerini beni tehlikeye atmamak için söylemedi. “Bu işi kabul etmeyeceksen daha fazlasını öğrenmemelisin” dedi. Dedi demesine de... O halde? Bilmiyorum, Allah kahretsin bilmiyorum. Yine de bütün bunlardan sorumlu olan kişi, beni gecenin bu saatine kadar poliste süründüren kişi Doğan’dan başkası değil. O yanıma gelmeseydi, benimle konuşmak istemeseydi, bütün bunlar başıma gelmezdi. Hiç sanmıyorum; Doğan’ı dün görmemiş olsaydım bile bu gece beni Emniyet’e götürürlerdi. Çünkü benden başka yakını yok. Nasıl olmaz canım. Rıza Aslan adında bir ortağı varmış ya. Ama ne ortak, PKK itirafçısı. Niye şaşırıyorum ki tam üvey kardeşime göre biri. Belki Doğan’ın başka yakınları da vardır. Bir sevgili, hatta bir eş, çocuklar... Neden olmasın, adamın yirmi yıldır neler yaptığını bilmiyorum ki. Yok canım, karısı olsaydı teşhis için onu götürürlerdi, beni değil. Belki de götürmüşlerdir. O da tanıyamayınca, şanslarını bir kez de benimle denemek istemişlerdir. Belki de Doğan’la görüştüğümüzü tespit ettikleri için, özellikle beni götürdüler teşhise. Ağzımı yoklamak için. Hadi hadi, yine paranoyaklaşma... Adamlar benden öğrendiler Doğan’la karşılaştığımızı. Sahi öldürdüler mi acaba Doğan’ı? Birden Doğan’ın bana verdiği telefon numarasını hatırladım. Gün boyunca kapalı olan cep telefonumu çıkardım, açıp, Doğan’ın numarasını tuşladım. Aldığım yanıt umut kinciydi; aradığım numaraya ulaşılamıyordu. Yeniden denedim sonuç aynıydı. Morgda gördüğüm cesedin kararmış bedeni canlandı gözlerimin önünde. Yoksa o gerçekten de Doğan mıydı?

“Yok canım Doğan olamaz” diye mırıldandım.

“Buyur abi” dedi şoför.

Anlaşılan sesli düşünmeye başlamıştım.

“Sana söylemedim” dedim.

Şoför aynadan tuhaf tuhaf baktı yüzüme. Ne oluyordu bana? Baksanıza, nerede olduğumu, ne yaptığımı unutmaya başlamıştım. Bakışlarımı kaçırarak, kendimi toparlamalıyım, diye düşündüm Taksim’e gidinceye kadar da aldığım bu karara sadık kaldım aklımdan geçen düşünceleri kendime saklamayı başardım.

Gazetecilerin takıldığı bar her geceki gibiydi; yoğun sigara dumanından daha da koyulaşan bordo bir ışığın altında meslektaşlarım gecenin akışına uymuş ağır ağır demleniyorlardı. Barda Erol ile Nedim’i gördüm. Farklı gazetelerde çalışıyorlardı, ama ikisi de devlete sızan çeteler konusunda uzman sayılırdı. Son cinayetlerle ilgili bilgileri vardır; olaylar hakkında işime yarayacak yorumlar yapabilirler. Daha da önemlisi bu mekânda içkiye en kolay ulaşabileceğim yerde onlar duruyordu. Onlara doğru yönelmiştim ki, biri kolumdan yakaladı. Başımı çevirince bizim Arifle burun buruna geldim.

“Nerdesin oğlum?” diye çıkıştı. “Akşamdan beri seni arıyorum.”

Bu ilginin nedenini anlayamamıştım.

“Niye, ne oldu ki?” diye söylendim.

Şaşırma sırası ona gelmişti.

“Duymadın mı?” dedi. Bunları söylerken buram buram alkol kokan nefesi yüzümü yalamıştı. “Üvey kardeşin öldürülmüş.”

“Duydum, duydum” dedim usulca başımı sallayarak. “Ama ölenin kardeşim olduğu belli değil.”

Sanki sesim gerektiğinden yüksek çıkmış gibi, Arif tedirginlik içinde sağa sola bakındıktan sonra,

“Gel şöyle sakin bir yere geçelim de öyle konuşalım” diye fısıldadı.

Onun baktığı yerlere ben de göz attım, ama içten bir tavırla bana el sallayan Erol ile Nedim dışında bizimle ilgilenen hiç kimseyi görmedim. Onları başımla selamladıktan sonra Arif’e döndüm.

“Niye böyle fısıldar gibi konuşuyorsun?”

“Deli misin oğlum” dedi. Kınayan bakışlarını yüzüme dikmişti. ‘Böyle konular bağıra çağıra konuşulur mu? Buradakiler ne yamyamdır bilmiyor musun? Anında atlarlar haberin üstüne.”

İki yıl önce Arif’in üzerinde çalıştığı çok önemli bir haberin, en yakın arkadaşı Saim tarafından çalınarak rakip gazetede yayımlandığını anımsadım. Haberin elinde patlaması bir yana millete de alay konusu olmuştu çocuk. Eğer bu

konu hakkında çok fazla bilgim olsaydı gösterdiği titizlik nedeniyle ona hak verebilirdim, ama iki gündür yaşadığım onca olaya rağmen elimde haber değer taşıyan hiçbir malzeme yoktu.

Bence sen bu olayı biraz abartıyorsun" dedim. Abartıyor muyum?" dedi. Dikkatle yüzüme bakarak, anlamlı ilamlı gülümsedi. "Bu defa beni atlatamazsın Adnan." Sonra elimden tutarak barın arka taraflarına sürükledi. "Gel şuraya celim de rahat rahat konuşalım."

Çaresiz, sürüklendim Arif'in peşi sıra. Barın bahçesine bak pencerelerden birinin yanındaki masaya yaklaştık. Yaklaştığımda masada sarışın bir kadının oturmakta olduğunu fark ettim. Kadın bana bakıp gülümsüyordu. Ben bu kadını bir yerlerden tanıyordum. Onu hatırlamaya çalışırken,

"İnci" diyerek imdadıma yetişti Arif. Hatırlamıştım; İnci magazin dergilerinde çalışan kızlardan biriydi. Kız dediğime bakmayın en az otuz beşinde vardır. Erkeklere düşkün olduğu için, camiada onu pek ciddiye almazlar, ama ben severim, harbi kızdır. Kafamdan bunlar hızla geçerken, "Bize biraz izin verir misin, iş konuşacağız da" diye tamamladı sözlerini Arif.

İnci duymamış gibiydi. Elini bana uzatarak:

"Merhaba Adnan" dedi. "Nasılsın? Duyduğuma göre işten çıkarmışlar seni."

Ben de gülümseyerek elini sıktım.

"Öyle oldu İnci. Boş ver. Sen nasılsın?"

İnci'nin kendisini takmadığını gören Arif dikleşerek sözlerini tekrarlamayı denedi.

"İnci bize izin versen de..."

"Git başka yerde konuş" dedi İnci.

Arif'in suratı bombok olmuştu. Açıkçası ben de İnci'nin biraz kırıcı davrandığını düşündüm. Oysa İnci daha içindekileri dökmemiş olacak ki sesini yükselterek çıkışmayı sürdürdü. "Ulan, ne hıyar adamsın sen be. Daha az evvel beni yatağa atma umuduyla yılışıp duruyordun. Adnan'ı görünce bana köpek muamelesi yapmaya kalkıyorsun."

"Ama İnci..." diyecek oldu Arif.

"Ne aması lan. Seni ben mi çağırdım? Şurada oturmuş, sakin sakin cinimi içiyordum, gelip oturabilir miyim, diye sırnaşmadın mı? Şimdi de yavuz hırsız misali beni kendi masamdan kovuyorsun."

"Yapma İnci, ne kovması. Ben sadece senden bir ricada bulundum."

"Sen, beni yeniyetme gazeteci kızlarla karıştırdın galiba. Bana öyle ricada micada bulunamazsın tamam mı?"

Arif sıkıntıyla yüzünü ekşiterek:

"Çok abarttın be İnci" dedi, "kırk yılda bir ricamız oldu senden. Keşke ağzımı açmaz olaydım. Elbet bir gün senin de işin düşer bana."

Arif geri çekilmeye başlamıştı, ama İnci'nin hiç de alttan alan bir hali yoktu.

"Benim ne işim düşecek sana" dedi sonra yüzünde tatlı bir ifadeyle bana dönerek açıkladı.

"Kusura bakma Adnan. Lafım sana değil. İstersen oturabilirsin."

"Sağol, daha sonra görüşürüz" dedim alınmadığımı gösteren bir gülümsemeyle. Bu arada öfkeyle sağa sola bakınan Arif, sonunda aradığını bulmuştu.

"Gel abi, şuraya geçelim" diyerek beni sağ taraftaki boş masaya sürükledi. İnci'den uzaklaşırken:

"Amına koduğumun karısı" diye söylendi. "Tenezzül edip masasına oturduk ya götü kalktı orospunun."

"Bence kız haklı be Arif" dedim. "Biraz kaba davrandın. Önce kızın yanına otur, sonra da onu masasından şutlamaya kalk. Olacak iş mi abi."

"Bırak Adnan ya. Savunma bana şu karıyı. Motorun Allahı işte. Camiada vermediği kimse kalmadı."

Sanki kendisi motor değildi. Üç kez evlenmiş boşanmıştı, bizim piyasanın en hızlı zamparası olarak geçinirdi. Söylediklerinin ne kadarı gerçekti bilinmez, ama ne zaman ağzını açsa bir çapkınlık macerası anlatırdı. Neyse şimdi Arifle bunları tartışacak halim yoktu. Canım fena halde rakı çekiyordu, masaya otururken bakışlarım garsonu aramaya başlamıştı bile. Ama Arif'in de benim isteklerimle ilgilenecek hali yoktu. Oturur oturmaz, damdan düşer gibi girdi lafa:

"Bak Adnan bu büyük iş oğlum. Tek başına altından kalkamazsın. İkimiz sırt sırta verirsek patlatırız bombayı. Millet görür araştırmacı gazetecilik nasıl olurmuş, haber nasıl yapılırmış..."

Bıraksam anlatmayı sürdürecekti.

"Bir dakika, bir dakika" diye kestim. "Ne bombası, ne haberi, ne araştırmacı gazeteciliği? Sen neden bahsediyorsun oğlum?"

Durdu. Suratında hınzır bir ifade belirdi.

Hadi Adnan, biz birbirimizi tanırız. İki yıl olan bitenle ilgilenme sonra birdenbire beni arayıp Yüzbaşı Rıfat cinayetini soruşturmaya başla, ardından üvey kardeşin Doğan olduğu sanılan biri yakarak öldürülsün. Bunların rastlantı olduğunu mu düşüneyim?"

"Polise de aynısını söyledim. Ne isterseniz düşünün. Ama benim bu işle bir ilgim yok."

Konuşurken, bir yandan da garsonu aranmayı sürdürdüm.

Dernek polisteydin" dedi. Sesinde haklı çıkmanın güveni seziliyordu. "Tabiî ya. Aklın yolu birdir. Onlar da anlayıverdiler gerçeği. Hemen sorguya aldılar seni."

"Onlar da sen de istediğiniz kadar saçmalamakta serbestsin." dedim, elimle yan masaya içki götüren Garson Hakkı'ya yanımıza gelmesini işaret ederken. "Benim içki içmem lazım."

“Bunu bana yapma be” dedi. Bakışlarımı Garson Hakkı’dan içkiyi alıp Arif’e döndüğümde yüzüme yalvarırcasına baktığını gördüm.

“Polislere yalan söyle, ama beni kandırmaya kalkma” diye sürdürdü. “Bu işi tek başıma yapacağım de, seninle olmaz de. Ama beni keriz yerine koyma.”

Sıkıntıyla iç geçirdim.

“Abi niye anlamıyorsun? Elimde bilgi filan yok benim.”

“O halde niye Emniyet’e götürdüler seni?”

“Teşhis için, başka niçin olacak?”

Sesim sert çıkmıştı, ama ondan özür dileyecek halim de yoktu. Gözlerindeki merhamet dilenen ifade yerini kınayıcı, ısıran bakışlara bırakmıştı. Aldırmadım. Önce, yanımıza yaklaşan Hakkı’ya:

“Her zamankinden” dedim.

“Tamam Adnan Abi” dedi, gidecekken hatırlamış gibi döndü: “Çerez?”

“Sadece sarı leblebi” dedim gülümseyerek.

Arif, garsonla konuşmamın bitmesini sıkıntıyla beklemişti.

“Öyle pis pis bakma yüzüme” dedim. “Kızması gereken biri varsa o da benim. Gazeteden atılacağımı bildiğin halde, haber vermedin. Beni kapılarda rezil ettin.”

Bakışları dağıldı.

“Valla billa...” diyerek inkâra kalkıştı.

“Hiç inkâr etme” dedim. “Bundan adım gibi eminim. Ya benden ümidini kesmiştin ya da boş tarafına geldi, her neyse beni aramadın.”

“Yanlış değerlendiriyorsun” diyerek yeniden söze girecek oldu.

“Yanlış filan değerlendirmiyorum Arif. Bu yüzden sana kızdığımı da sanma. Seni anlıyorum. Ama sen de beni anla. Bu konuda fazla bilgim yok. En önemlisi de bu işe bulaşmak istemiyorum.”

Sözlerim etkili olmuştu, kendini savunmaya kalkmadı, suçlu suçlu gülümseyerek konuyu değiştirdi.

“İşe bulaşmak istemiyorsan neden beni arayıp konu hakkında bilgi toplamaya kalkıştın?”

Ona Doğanla karşılaştığımı anlatamazdım.

“Olaylarda Doğan’ın adı geçince, neler olduğunu merak ettim” diye açıkladım. “Üvey de olsa oğlan kardeşimiz.”

Yemezler diyen gözlerle bir süre süzdükten sonra,

“Seni tanırım Adnan” dedi. “Bunca zamandır üvey kardeşin hakkında bir tek iyi laf çıkmamıştı ağzından. Bir faşist eskisi için acı duyup, olayı araştıracak adam değilsin sen. Üstelik gazetelik yapmamak için köşe bucak kaçarken bunu hiç yapmazsın. Başka bir şey var, bundan adım gibi eminim.”

Bu kez de ben anlamlı anlamlı gülümsedim.

“Dediğin gibi olsa bile” dedim. “Artık eski Adnan Sözmen yok. Eski bağlantılarımı, ilişkilerimi yitirdim. Ha deyip işe başlamaya kalksam kaç kişi güvenir, inanır bana.”

“Ben de bunu söylüyorum işte. İlişkilerini, bağlantılarını yitirdin. Ama benimkiler duruyor. Kimse sana güvenmiyor, ama bana güveniyor. Bu işi birlikte yapabiliriz.”

Bir an durdu, inançla gözlerime bakarak sürdürdü.

“Şaka değil Adnan, yeniden işe dönebilirsin. Yeniden aranan bir gazeteci olabilirsin. Kokusunu alıyorum, önemli bir haberin üzerinde oturuyorsun.”

Boş gözlerle süzdüm Arif’i.

“Peki bu işten senin çıkarın ne olacak?” diye sordum. “Bildiğim kadarıyla durumun sağlam. Gazete patronuyla da yayın yönetmeniyle de aran iyi. Senin gibi ekâbir bir adam bu yaştan sonra bu tür haberlerin peşinde koşturmaz.”

“Amma yaptın ha” dedi. Suratında, sahteliğinden emin olduğum alıngan bir ifade belirmişti. “Ben gazeteciyim oğlum. İyi gazeteci göze girmek, yükselmek için değil, içgüdüsünü dinlediği için haber yapar.”

Pişkinliğin bu kadarı da ancak Arifte olurdu.

“Yalancıyı?” dedim.

Suratındaki alınganlık dağıldı, bir an ifadesiz kaldı sonra:

“Valla yalan söylemiyorum” diye savunmaya geçti.

“Arif ayıp oluyor” dedim. “Bunca yıllık arkadaşız. Hiç değilse bana katakulli yapma. Ne oluyor, neyin peşindesin?”

Bakışlarını kaçırdı. Bir sigara yaktı, çenesini kaşıdı hatta bir ara yan masadaki İnci’ye bile baktı. Tam anlatmaya başlayacaktı ki garson rakımı getirdi. Anlatacaklarını merak ediyordum, ama yine de rakımdan ilk yudumu alıncaya kadar bekleyebilirdim. Tadını çıkarmak için gözlerimi kapayarak, anasonun tatlılaştırdığı alkolün bedenime yayıldığını hissedene kadar süze süze içtim.

“Durum sandığın gibi değil” dedi Arif. “Ben de bıçak sırtındayım. Her an işime son verebilirler. Bizim dönem sona eriyor Adnan. Zımba gibi oğlanlar var. İyi eğitim almışlar, çekirdekten yetişme gazeteciler. Yerimizi onlar alacak. Hatır gönül devri kapanıyor, patronla aranın iyi olmasının hiçbir önemi yok. Herkes yaptığın işe bakıyor. Bizi gladyatörlere çevirdiler, arenaya atıyorlar ve iyi dövüşmeyeni oyundan çıkarıyorlar.”

“Belki sen farkında değildin, ama biz eskiden de arenadaydık be Arif” dedim söylediklerini çok önemsemediğimi göstermek için

“Farkında olmaz mıyım? Ama artık koşullar daha acımasız. Dövüş hızlandı oğlum, kan gövdeyi götürüyor. Hile hurda, kalleşlik ne yaparsan yap, ama milletin ilgisini çekecek haberi sen kap, diyorlar”

Arif’in ses tonundaki gerginlik beni etkilemişti. Yine de onun doğruyu söylediğinden emin değildim. Rakımdan bir yudum daha alıp:

“Bunları zaten biliyoruz” dedim “hâlâ sadede gelmedin.”

“Durum şu oğlum” dedi. Yüzünde buruk bir ifade belirmişti. “En kısa zamanda beni de gazeteden şutlayacaklar. Ama bir fırsat var.”

“Neymiş o?”

“Bizim grup altı aydır muhalif bir gazete çıkarmaya hazırlanıyor. Bizzat patron söz etti bundan.”

“Evet, evet ben de duymuştum.”

“Bu gazetenin yayın yönetmenliği için Yılmaz Babür’ün ismi geçiyor.”

“Tanırım iyi çocuktur.”

“Haklısın sıkı çocuk. Çok parlak işler yaptı. Gazeteciliğin yanında bir televizyon kanalında haber yorumlan da yapıyor.”

Arif’in lafı nereye getireceğini anlamıştım, ama atılmamı bana haber vermediği için biraz acı çektirmek istiyordum.

“Eee güzel işte” dedim umursamaz görünerek. “Demek ki çocuk bu görevi hak ediyor.”

İrkilerek yüzüme baktı.

“Sen ne diyorsun Adnan!” dedi. Sesi ihanete uğramış gibi titriyordu. “Bu benim sonum olur. Beni de işten atacaklar diyorum. Tek umudum bu yeni gazete. Eğer bu haberi birlikte yaparsak, ikimiz de kurtuluruz. Sen de yeni gazetede işe başlarsın.”

Rakı kadehime uzanırken,

“Bence abartıyorsun” dedim. “Patron seni çıkarmaz.”

“Çıkaracak” dedi. “Sen uzak kaldın gelişmelerden haberin yok. Daha iki hafta önce hepimizi toplayıp açıkça konuştu. ‘Babam olsa gözünün yaşına bakmam’ dedi. Üstelik bunları gözümün içine baka baka söyledi. Şaka değil Adnan, sokağa atacaklar bizi.”

Rakının üçüncü yudumu ilk ikisinden daha lezzetli gelmişti. Dudaklarımı usulca yalayarak:

“O mu” dedim yarı şaka yarı ciddi bir tavırla. “Ben zaten sokaktayım.”

“Tamam işte” dedi. Artık umursamazlığım onu rahatsız etmiyordu Kafasında tek bir amaç vardı: beni ikna etmek. “Senin de yeni bir işin olacak. Eski kariyerini yeniden kazanacaksın. Herkes senden bahsedecek.”

“Bunları istediğimden emin değilim” dedim.

Şaşırmış gibiydi, sigarasından derin bir nefes çektikten sonra:

“Bence sen kendini tanımıyorsun” dedi. Suratındaki ifadeden, bakışlarındaki anlamdan, sesinin tınısından, bunu beni ikna etmek için söylemediğini anladım.” Belki de gece boyunca ilk kez dürüst davranıyordu. “Sen gazetecisin oğlum. Dikkat et gazeteciydin demiyorum, sen gazetecisin. Yorulursun, ara verirsin, kaçarsın, alkole sığınırsın, hatta bu meslekten nefret edersin, ama bu işi bırakamazsın. Bıraksan da iş seni bırakmaz. Gazetecilik öyle orospu bir meslektir ki ölünceye kadar ne akimi ne bedenini ne de yüreğini rahat bırakır.”

Bu lafları o kadar çok duymuştum ki Arif’in bakışlarındaki içtenlik bile beni etkileyemedi.

“Yine tıraşa başladın” dedim sıkıntıyla. “Bari işe yarasa. Hiçbir işe yaramayacak. Çünkü elimde senin sandığın gibi bomba bir haber yok. Olsaydı da bu haberi yapar mıydım bilmiyorum. Çok yoruldum be Arif. Kendimi yaşlanmış hissediyorum. Bazen kılımı kıpırdatacak hal bulamıyorum kendimde.”

“Bulamazsın tabiî” dedi. Bir dostun sıcaklığı vardı sesinde. “Çok içiyorsun. Tamam biz de içiyoruz, ama sen bokunu çıkardın. Bunun sonu yok oğlum. Bir yerde dur demeyi bilmelisin. Bak işten de atıldın. Ne yapacaksın? Nasıl geçineceksin? Oğlunun okul taksitini nasıl ödeyeceksin?”

Doğru söylüyordu, ama ben yine de rakı kadehine uzandım. Kocaman bir yudum aldıktan sonra:

“Bilmiyorum Arif” dedim. “İnan bana bilmiyorum.”

“Bilmeyecek ne var? Elindeki malzemeyle ortalığın amma koruz.”

Dayanamayıp patladım.

“Lan malzeme malzeme diyorsun, bir bok yok elimde. Sen neyi biliyorsan ben de onu biliyorum. Çete içinde bir hesaplaşma var- Birbirlerini temizlemeye başlamışlar. Hasbelkader benim üvey kardeşim de o çetedekilerden biri, ama bunlar dışında bildiğini bir şey yok.”

İnanmamış gözlerle beni süzdükten sonra,

“Gerçekten başka bir şey yok mu?”

Doğan’ın istediklerini ona söyleyemezdim. Üstelik söylediklerim yalan da değildi.

“Yok” dedim, “valla yok. Hepsi bu. Ama belki sen...”

“Aslında benim de bildiklerim üç aşağı beş yukarı bunlar Ayrıntılar çok muğlak. Bir temizlik harekâtı yaşanıyor, bu keşi Türkiye vitrinini yeniden düzenliyor. Devlet ya da hükümet için de birileri kendisini kurtarmak için maşaları ortadan kaldırmayı planlıyor. Bunlar kim dersen, eski içişleri bakanından, kimi polis şeflerine, üst düzey subaylara kadar bir sürü kişinin adını sıralayabiliriz, ama elimizde hiçbir belge, kanıt yok.”

“Olsa ne olacak Arif?” dedim. “Onların yargılanabileceğim düşünüyor musun?”

“Düşünmüyorum, ama en azından kamuoyu vicdanında mahkûm edilirler” dedi. Bunu söylerken bakışlarını kaçırıp, sigarasını kül tablasına bastırdı.

“Belki” diye söylendim umutsuzca. “Yine de kamuoyuna fazla güvenme. Kamuoyunun belleği zayıftır, çok çabuk unutur.”

“Sikmişim kamuoyunu” dedi dudak bükerek. “Biz mesleğimizi yapalım yeter.”

“Ama gördüğün gibi kendimizi bile aydınlatamıyoruz.”

“Öyle” dedi Arif yılmış bir sesle. Sanki son umudunu da çekip almıştım elinden. Artık pes edeceğini umuyordum, ama yanılmıştım, Arif öyle kolay kolay teslim olacak adamlardan değildi. “Bence erken karar veriyorsun” dedi. Gözlerinden tuhaf bir ışıltı geçti. “İstersen saçmalık de, ama hissediyorum, sana bilgi gelecek.”

“Öyle mi?” dedim alaycı bir tavırla. “Şimdi de müneccimliğe mi başladın?”

“Müneccimlik değil oğlum. Bu işin merkezinde senin üvey kardeşin var. Üvey kardeşin öyle boş bir adam değil. Sadece onu haber yapsak bile büyük olay olur.”

“Ama ne olduğunu bilmiyoruz ki” dedim. “Öldü diye haber yaparsın, canlı çıkar, yaşıyor dersin ölü çıkar, rezil olursun.”

Bakışlarını masanın üzerine indirip sustu. Bu kez tamam, artık yakamı bırakır diye düşünmeye başlamıştım ki başını kaldırdı.

“Yok abi” dedi. O tuhaf ışıltı yeniden gelip oturmuştu gözlerine. “Biz bu işin peşini bırakmamalıyız. Göreceksin acayip ekmek çıkacak bu işten.”

On ikinci bölüm

Beni eve Arif bıraktı. Oturduğum daire Beşiktaş’ta Fulya yokuşuna yakın bir sokağın sonundaki apartmandaydı. “Sokağa girme” dedim Arif’e biraz yürümek istiyordum. İyi de yapmışım, morg, Emniyet, bar, bütün gün kapalı kalmıştım. Nemli bir rüzgâr karşıladı beni; nemli ama baharın yaklaştığım müjdeleyen ılık bir rüzgâr. Yine yağmur yağmış olmalıydı; rüzgâr, damlacıkları belli belirsiz yüzüme çarpıyordu. Hayır, artık yağmur yağmıyordu, saçaklardan, pervazlardan, bulutlardan gelen serpintiler olmalıydı. Çiçekbozuğu bir yüz gibi delik deşik olan yolun ortasında irili ufaklı su birikintileri oluşmuştu. Buraya kadar normaldi. Yağmur yağdığında her sokak sakini gibi ben de bu manzarayla karşılaşmaya alışmış, birikintilerin arasında seke seke yürümek konusunda epeyce deneyim edinmiştim. Normal olmayan, bu karanlık sokaktaki su birikintilerinin yakamoz gibi ışıyarak, asfalt yolu gümüş renkli ışıkların yanıp söndüğü bir tabelaya dönüştürmesiydi. Önce, artık uyanıkken de düş görmeye başladın diye kendimi suçladım. Alıştığım o karanlık sokak görüntüsüyle yeniden karşılaşmayı umarak gözlerimi ovuşturdum, ama açtığımda görüntünün değişmemiş olduğunu gördüm: sanki zeminine lambalar döşenmiş gibi bütün sokak ışıltılar içindeydi. En yakın su birikintisine yaklaştım. Yaklaşınca sudan yayılan ışıltı kayboldu, başına gelince de karanlık ve kirli bir su birikintisine dönüşüverdi. Allah Allah, ulan ya biri benimle dalga geçiyordu ya da yavaştan kafayı yemeye başlamıştım. Anlamak için ayağımın ucunu birikintiye aldırdım, suyu karıştırdım. Hiçbir olağanüstülük yoktu. Bildiğimiz yağmur birikintisiydi. Gözlerim hâlâ aynı birikintide yürüyüp uzaklaştıkça su yeniden ışımaya başladı. Durdum, sanki birilerini yakalayacakmış gibi hızla yeniden birikintinin başına geldim, yine karardı. Ha siktir, ne oluyordu ya? Başka bir birikintiye yöneldim. Yine aynısı oldu. Başına geldiğim birikinti aniden kararıyordu. Galiba, Arif’in de söylediği gibi artık içkiyi azaltmalı, belki de tümüyle bırakmalıydım. Hadi canım, bunun içkiyle ne ilgisi vardı. Tamam kafam cilalıydı, ama kendimi kaybedecek kadar içmemiştim daha. İçseydim bu ışıltılı yolun farkına bile varmazdım zaten. Birden rüzgâr hızlandı ve bizim sokağın zemininde yanan lambalar aniden sönüverdi. Hoppala! Bu neyin nesiydi?

Şaşkınlık içinde sokağın ortasında bir o birikintiye bir bu birikintiye bakarken burnumun üstüne düşen irice bir damla olanları anlamama yol açtı. Hemen yukarı baktım. Başımın üstünde duman renginde kocaman, parlak bir bulut vardı. Rüzgâr sanki, çok önemli bir nesnenin önünü kapatmış gibi bulutu hoyratça sürüklüyor, sürüklerken de gövdesinde delikler açarak, parçalara ayırmaya çalışıyordu. Bulutsa direnmeye gerek duymadan, rüzgârın önü sıra sürükleniyor, seyrekleşiyor lime lime olup gecenin rengine karışıyordu. Bulut dağıldıkça, su birikintilerini birer lamba gibi yakan gerçek de ortaya çıkıyordu: bu, bir dolunaydı. Evet, evet’ bildiğimiz dolunay. Gölgelerinden kurtulmuş, arsız bir göz gibi dikiliyordu tepemde. Sanki bu iri, gümüşten göz şu anda dünyadaki öteki nesnelere boş vermiş, sadece benimle ilgileniyor gibiydi; kirpiklerimi kırpışımdan, adım atışıma kadar en küçük hareketimi bile kaçırmamak için bütün dikkatiyle beni izliyor, bununla da yetinmiyor varlığıyla, ışığıyla, yaşadığım sokağı güzelleştiriyor, her gün geçtiğim yolu renklendiriyor, aklımı karıştırıyordu.

İşte mucizeler böyledir, dedim kendi kendime, hepsi yanılsamadan ibarettir. Bir an gözümüzü boyarlar, su birikintilerini pırlanta, delik deşik sokağımızı cennet yolu sanırız. Çocukluğumuzdan kalan o masum şaşkınlık duygusunu tatmaya başlarız; heyecanlanır, merak duyar, farkına varmadan yaşama bağlanırız, ama bu uzun sürmez, gerçek kısa sürede ortaya çıkar ve mucize diye bir şey olmadığını, bunun bir yanılsama olduğunu anlarız. Eski karanlık sokak, kirli su birikintileri önümüze serilir. Şaşkınlığımız, heyecanımız, merakımız kaybolur. Burada tek mutlu olan mantığımızdır; alışkın olduğu duruma yeniden dönülmüş, işler yoluna girmiştir. Korkulacak, kaygı duyulacak, çözümlenecek bir olay yoktur. Yaşam normal akışına dönmüştür. Dönmüştür de iyi mi olmuştur? Bu sorunun yanıtını,

değil ben, yıllarca kafasını felsefeyle bozan rahmetli Tufan Abi bile bulamamıştır. Bulmadığı için de, tıpkı benim yaptığım gibi kendini içkiye vererek aklının kapısını bu ve benzeri sorulara kapatmayı seçmiştir. İçmenin tek, sakıncası, nerede duracağım, nereye kadar devam edeceğini bilemektir. Bazen ölçüyü kaçırırsın bazen de tıpkı bu gece olduğu gibi yeterince içmezsin. Yeterince içmediğin için de ay dedenin küçük oyunlarına alet olursun.

Keşke Arif'in hezeyanlarına biraz daha katlansaydım, diye mırıldandım. Kendimi yorgun hissetmesem geri dönüp barda ya da Andon'da çene çalacak birini arayabilirdim. Ama bacaklarım titremeye başlamıştı, üstelik on-on beş metre ilerdeki evim beni çağırıyordu. Dolunayın yarattığı mucizeyle, aklımı daha fazla karıştırmasına izin vermeyerek, ışıltılı birikintilerin arasından süzülüp oturduğum apartmana yürümeye başladım.

Apartmanımızın en iyi yanı karşısında bina sakinlerinin park yeri olarak kullandıkları bir arsanın olmasıydı ki evi kiralamamda bu boş arsanın önemi büyüktü. İstanbul'da yaşayanlar bilir, binalardan oluşan bu ormanda park yeri her zaman sorundur. Hele benim gibi arabasını gözünden bile sakınan biri için çok daha büyük bir sorundur. Apartman kapısına yaklaşırken, bir önsezi mi, bütün gün arabamı görmemiş olmanın verdiği huzursuzluk mu, bilemiyorum, bir dürtü beni park olarak kullandığımız arsaya yönlendirdi. Arsaya yaklaşırken gözlerim sıra sıra dizilmiş bir düzineye yakın arabanın arasında benim güngörmüş Plymouth'umu arıyordu. Önünü bordo bir Nissan'ın kapatmasına, üzerine yandaki binanın koyu gölgesi düşmesine rağmen onu bulmakta güçlük çekmedim. Açık mavi kanatlarını kapamış, derin düşüncelere dalmış bir anka kuşu gibi bıraktığım yerde, sabırla beni bekliyordu. Onu görünce kederim kayboldu, içimdeki tedirginlik dindi. Her gün karşılaştığınız halde varlığı sizi sıkmayan, ne sıkması, içinizi her zaman sevinç, güven benzeri duygularla dolduran dostlardan biriyle karşılaşmış gibi gülümsedim. Bordo Nissan'ı geçip, saygıyla yaklaştım Anka Kuşumun yanına. Ay ışığının sanki beyazmış gibi gösterdiği maviliğine şefkatle dokundum. Ön camında parıldayan yağmur damlalarını elimle sildim. Ona dokunurken içimin içime sığmadığını hissediyordum. Dışarıdan biri beni görse, eminim bu adam manyak, sanki arabasını okşuyor, diye geçirirdi içinden. Bir keresinde ben de babamı bu halde görmüş, artık bunuyor galiba diye kaygılanmış, biraz da arabasını -o zamanlar 68 model çağla yeşili bir Chevrolet'si vardı- kıskanmıştım. Babam hiçbir zaman böyle şefkat yüklü gözlerle bakmamıştı bana, hiçbir zaman böyle ivgiyle dokunmamıştı saçlarıma. Eminim babamı böyle görseydi annem de, Keriman Abla da kıskanırlardı 68 model Chevrolet'yi. Biliyorum sağlıklı bir duygu değil bu. Peki sağlıklı olan duygu nedir Allah aşkına? Babam ömrü boyunca sevip sevmediğini bile bilmediği -ki bence sevmiyordu- bir işte çalıştı. İki kadınla evlendi başlarda onları sevmiş olsa bile, sanırım günlük yaşamda yasak savma biçimine dönüşen ilişkiler yaşadı. Bana dair beklentilerine gelince, babam mühendis olmamı istiyordu, ben ise hiçbir zaman teknik bir mesleğe heves etmedim. Lisede edebiyat bölümünde okudum, bol bol şiir yazdım, sonra da gazeteciliği seçtim. Yani babam bir anlamda bende de aradığını bulamadı. Bu konuda hiç konuşmadık, ama sanırım yaşamının büyük bir düş kırıklığı olduğunu düşünüyordu. Belki düşünmüyordu da, tıpkı benim gibi bu kırgınlığı içinde hissediyordu. Araba sevdası galiba buralarda bir yerlerde anlam kazanıyor. Bilemiyorum, belki kendi duygularımı babama yakıştırıyorum. Böylece yalnız olmadığımı kendime kanıtlamaya çalışıyorum. Kendime kanıtlamaya çalıştığıma göre demek ki kuşkularım var, olsun, öyle ya da böyle, arabam beni rahatlatıyor. Bu davranışım alışılmadık, saçma, toplum dışı olsa da kime ne? Beni mutlu ediyor ya siz ona bakın.

Parmaklarımı Anka Kuşumun kaygan teninde gezdirerek yan kapışma geldim. Ceplerimle biraz cebelleştikten sonra anahtarları bulup, açtım kapıyı. Kapıyı açar açmaz, deri koltuklardan yayılan kokuyu, hoş bir kadın parfümü gibi içime çektim. Bu da kesmedi, geçip koltuğa oturdum. Yıllardır uzak kaldığım bir dosta dokunur gibi, sımsıkı sarıldım direksiyona. Eğer etrafım arabalarla kapatılmış olmasa, çıkıp bir tur atmayı bile düşünebilirdim. Bir süre öylece kaldım, sonra bir sigara yaktım. Derin bir nefes çekip, dumanı ön cama doğru savurdum. Kül rengi duman, cama çarpıp dağılırken, işte diyordum kendi kendime, benim yaşamım bu. İşte, diyordum ben buyum. Biliyorum, hiçbir sağlam dayanağı yok bu yaşamın. Alkol, tembellik, insanlardan kaçma ve araba sevdası üzerine kurulu bir yaşamın sağlam dayanakları olabilir mi? Olmasın, ama bu bana iyi geliyordu. Şu anda, arabamın içinde, kafam hafif tütsülenmiş sigaramı içerken, yağmur sonrası bahar toprağı gibi doygun, kendimle, sadece kendimle mi, tüm dünyayla barışık hissediyordum. Ruhum, kalbimin ritmine uymuş gökyüzündeki bulutlar gibi iri parçalara ayrılıp, huzur içinde seyrekleşip, ağırlığından kurtuluyordu. Kendimi, gökyüzünün, dolunayın, yağmur damlalarının, ıslak su birikintilerinin, bu yaşlı sokağın, içinde oturduğum Plymouth'umun, damarlarımda dolaşan alkolün, ağzımdan çıkan kül rengi dumanın bir parçası gibi hissediyordum. Varlığım onlarla anlam kazanıyor, mutlu oluyordum.

Şu anda ne Doğan'ın öldürülmüş olabileceğinin ne Funda'nın beni aldatmış olmasının ne Arif'in ısrarlarının, hiçbirinin, hiçbir konunun önemi yoktu. Bu insanlar yakınımda olsalar da ben tepem-gezinen dolunay kadar uzağım onlara; gözlerimi keyifle kısarak arabamın ön camından dışarıdaki ıslak geceyi izlerken, şöyle bir duyarsızlıkla hatırlıyordum yaşananları. Keşke bu sonsuza dek sürse, diye geçiriyordum içimden. Keşke sonsuzluk şu an bana verdiği doygunluktan başka bir şey olmasaydı... Böyle kaptırmış, kendimle tatlı tatlı konuşurken birden yandaki koltuğun üzerinde geçen hafta Gazeteciler Cemiyeti'nde verilen kokteylin davetiyesi dikkatimi çekti. Bu davetiye arabanın göğsünde durmuyor muydu? Onu en son gazeteden ayrılırken fark etmiştim; evet arabamın göğsünde duruyordu. O zaman elime alıp bakmış mıydım? Hayır, davetiyeyi görmüş, kokteylde yayın yönetmeni hakkında yaptığım konuşmayı hatırlamış, atılma nedenimin bu konuşma olduğunu anımsamıştım. Ama davetiyeye dokunmamıştım. Oradan bir şey alırken düşürmüş olmalıyım, diye düşünürken bakışlarım sağ taraftaki kapıya kaydı. Mandalı yukarıdaydı, yani kapı kilitli değildi. Oysa ben yalnızca girdiğim kapıyı açmıştım. Geçen akşam açık bırakmış olabilir miydim? Hayır, bu imkânsızdı. Ne kadar dalgın olursam olayım, arabamın kapısını kilitlemeden inmezdim.

Üstelik eve gelirken ağzıma gram içki koymamıştım. İçki koymamıştım, ama Funda'nın evinden geliyordum, büyük bir şoka uğramıştım. Yaşadığım yıkımın etkisiyle unutmuş olabilir miyim? Neden olmasın? Yıkılmıştım, uğradığım ihanet, yaşadığım düş kırıklığı, ruhumu kemiren kıskançlık gözlerimi kör etmişti. Kapının kilitli olmaması pekâlâ dikkatimden kaçmış olabilir. Tamam da o kapı en az bir haftadır hiç kullanılmamıştı ki... Dur bakayım, galiba en son Umut binmişti arabaya. Ne zamandı? Sanırım salıydı. Yok yok salı demiştik de beyefendinin işi çıkmış çarşamba buluşmuştuk. Evet, çok iyi hatırlıyorum, geçen çarşambaydı. Bilgisayarına bilmem ne kartı taktıracakmış. Üzerimde para yoktu, bankaya birlikte gitmiştik. O günden sonra da kimse binmemişti bu kapıdan. Beş altı gündür kapı açık geziyor olabilir miydim? Hayır, olamaz. Hadi bir gece dalgınlığıma geldi diyelim, bu kadar zaman arabamın kapısını kilitlemeden orada burada bırakmam imkânsız. Hele geçen ay giriş katındaki Salih Bey'in Broadway'i çalındıktan sonra kapıları tek tek kontrol etmeden ayrılmıyordum arabamdan. O halde, bu ne anlama geliyor? Ne anlama gelecek biri arabama girmiş, hemen iç lambaları yaktım. Telaşla araştırmaya başladım. Torpido gözünü açtım, hiçbir olağanüstülük görünmüyordu. Zaten çalınabilecek değerli bir eşya da yoktu ki. Kasetler, ruhsat, hiç kullanmadığım bir yol haritası, otomobil spreyi, iki paket selpak mendil, yarım paket sigara, bir küçük el feneri, Tufan Abi'nin hediye ettiği metalik bir içki matarası, birkaç tane ceza makbuzu. Hırsız bunları çalıp da ne yapsın? Her zamanki gibi geç de olsa da jeton sonunda düştü. Arabama girenler hırsız değildi. Doğan'ın peşinde olan kişilerdi? Benim evde olmadığımı anlayınca, arabama girmişler, Doğan'ın bana bırakmış olabileceği fotoğraf, silah belki doküman gibi kanıtlar aramışlardı. İyi de arabamı nasıl açmışlardı? Kelebek camını kırıp... yok canım işte ikisi de sapasağlamdı, inip arabamı bir de dışarıdan kontrol ettim. Ne kaportada ne camlarda ne de kapı kilitlerinde bir zorlama, bir sıyrık, bir darbe izi görülmüyordu. İçeri bu kadar kolay nasıl girmiş olabilirlerdi? Daha bu soru kafamdan geçerken beliren yanıt, canımı iyice sıkmıştı. Plymouth'umun iki deste anahtarı vardı; birini hep üzerimde taşırdım, diğeri ise evde dururdu. O anahtarla kapıyı açmış olmalıydılar. Demek ki eve de girmişlerdi. Belki de hâlâ evde beni bekliyorlardı. Gözlerimi evimin kapışma, pencerelerine çevirdim. Tedirgin, ama dikkatli bakışlarla bir süre izledim. Kapıdaki ıssız karanlıktan, camlara yansıyan ay ışığından başka bir şey görünmüyordu. Belki de bu arsada, hemen burnumun dibinde, şu arabaların arasına sinmiş beni izliyorlardı. Birden panikleyerek çevreme bakınmaya başladım, ama sakin sakin sabah olmasını, sahiplerinin gelip motorlarını ısıtmasını bekleyen arabalardan başka bir şey göremedim. Bu sessiz görüntü beni ikna etmedi, bagajdan levyeyi alıp da sanki adamların tabancalarına bu demir parçasıyla karşı koyabilirmişim gibi otoparktaki arabaların yanlarını, önünü, arkasını kontrol ettim. Hiç kimseyi bulamadım. Bakışlarım sokağa kaydı; kimsecikler yoktu. Evet, evimin etrafı temizdi, ama ya içerisi? Bakışlarım yeniden apartmanın kapışma, dairemin pencerelerine kaydı. Tıpkı sokak gibi sakin görünüyordu. Bu görüntüye güvenebilir miydim? Pencerelerimin arkasındaki karanlıkta acaba neler dönüyordu? Bir an, içimden Yalvaç ile Güngör'ü arasam, diye geçirdim. Ayrılırken telefonlarım vermişlerdi. Çağırsam anında biterlerdi burada. Ama biraz düşününce bundan da vazgeçtim. Eğer arabama, evime birilerinin girdiğini öğrenirlerse, bana yönelik kuşkularının iyice artmasından, Doğan'la aramızda çetelerle ilgili bir bilgi alışverişi yaptığımızı sanmalarından korktum. Böyle düşünmemde, içimdeki bir sesin, adamların evi arayıp, gittiğini söylemesinin de etkili olduğunu belirtmeliyim. Öyle ya, isteseler, ben evdeyken de silahlarını çekip içeri girerlerdi. Ya da daha sokağa girdiğim anda kafama silahı dayayıp, beni birçok yargısız infazın yapıldığı Sapanca yakınlarına götürüp sorgular, sonra da basarlardı tetiğe. Bunların kimseden korkusu yok ki. Gerçi o günlerin geride kaldığından söz ediliyordu. Artık rahatça adam öldüremedikleri açıklanıyordu, ama Doğan'ın aracındaki cesede ne demeli? En azından kendilerine zarar vereceğinden emin olmadan kimseyi öldürmüyorlardı. Gazeteci öldürmenin pek akıl kârı bir iş olmadığını da uzamışlardı. Onların istedikleri en son şey kamuoyunun dikkatini üzerlerine çekmekti. Doğan da bunu bildiği için geldi ya bana Böyle düşününce biraz rahatladım. Bu adamların beni öldürmek gibi bir niyetleri yoktu; en azından şimdilik. Elimde belge var mı yok mu onu araştırıyor olmalıydılar. Yani onlar da tıpkı polis gibi Doğan'la ne konuştuğumuzu bilmiyorlar. Belki de beni tedirgin ederek, nasıl davranacağıma bakıp, önemli bilgilere sahip olup olmadığımı anlamaya çalışıyorlar. O halde gürültü çıkarmamakta, hatta arabamın arandığını bile görmezden gelmekte yarar vardı. Zaten benim gibi bir alkoliğe de bu yakışırdı. Yaşananları fark etmemek, olanı biteni görmemek, aptal rolünü sürdürmek. Hemen levyeyi, aldığım yere arabamın bagajına koydum. Koyarken de başka bir olasılık üzerinde düşünmeye başladım. Ya aracıma kimse girmediyse, ya kapıyı kilitlemeyi unuttuysam, davetiyeye de farkında olmadan dokunduysam, o da koltuğun üzerine düştüyse. Olamaz. Neden olmasın? Bir keresinde evde de kahve suyu koyup, uyuyakalmamış mıydım? Umut telefonla aramasaydı yangın çıkacaktı evde. Son zamanlarda gazeteye yazdığım yazıların günlerini şaşırıp birkaç saat içinde güç bela yetiştirmek zorunda kalmamış mıydım? Yine dalgınlığıma geldiyse, tıpkı bu sokağa girdiğimde su birikintilerine yansıyan ay ışığını bir mucize sanmam gibi, kendi dikkatsizliğim sonucu yerinden Kayan davetiyeyi, unuttuğum için kilitlenmeden kalan kapıya bakarak da birilerinin peşimde olduğunu sanabilirdim. Sanabilirdim, ama arabam söz konusu olunca biraz duraksıyordum. Yine de bilemiyorum. İnsanlık hali, belki de dalgınlığıma gelmiştir, belki Umut, inerken açık bırakmıştır, benim de gözümden kaçmıştır. Belki... Belkilerin sonu yoktu. Eğer birileri arabama girdiyse, bunu anlamanın yolu, evi kontrol etmekten geçiyordu. Arabama girildiğini nasıl anlamışsam, evime girilmişse onu da anlardım. Arabamın kapılarını dikkatle kilitleyip, sakin görünmeye çalışarak evimin yolunu tuttum.

On üçüncü bölüm

Apartmanın önüne gelince kapı açık mı kapalı mı diye baktım; olması gerektiği gibi kapalıydı. Olması gerektiği gibi diyorum çünkü kapıcı Nazmi Efendi son derece pimpirikli bir adamdır. Eğer gece saat ondan sonra içeri birinin girdiğini fark ederse, hiç üşenmez, bodrum katındaki dairesinden çıkıp, merdiven aralığından, "Kimdir o?" diye seslenir. Apartmanda geceleri en çok dışarı çıkan kişi ben olduğumdan, Nazmi Efendi'nin merdiven aralığından seslenmeleri artık sıkıntı vermeye başlamıştı. "Benim Nazmi Efendi, ben altı numara" diye sertçe çıkışarak kaç kez terslemiştim adamcağızı. Oysa şimdi, binaya girerken, Nazmi Efendi'nin "Kim o?" diye seslenmesi için neler vermezdim. Böylece binaya yabancıların girip girmediğini ya da sokakta kuşkulu kimselerin görünüp görünmediğini rahatça öğrenebilirdim. Ama ne kapıyı gerektiğinden sert kapatmama ne ışıkların yanmasına ne de basamakları gürültülü biçimde çıkmama rağmen Nazmi Efendi'nin sesi duyulmuyordu. Apartman her geceki gibi sakin görünüyordu; kendi halinde insanlar olan komşularım çoktan uyumuş olmalıydılar. Yine de bir konuşma, bir tıkırtı, bir ayak sesi duyar mıyım diye kulaklarımı açıp, pür dikkat kesildim. Hiçbir ses duyamadım. Temkinli adımlarla basamakları çıkarak, daha düne kadar benim için yeryüzünde en güvenli liman olan, ama şimdi belki de yaşamımı tehdit edecek bir uzağa dönüşen evime yaklaştım. Apartmana girmeden önce feride kimsenin olamayacağına kendimi ikna etmiş olmama rağmen kapının önüne gelince yeni bir kararsızlık dalgası kapladı benliğimi. Ya yanılıyorsam, ya adamlar Doğan'ın benimle görüldüğünü öğrenmişlerse? Doğan'ın elindeki bilgileri, belgeleri bana verdiğini sanıyorlarsa? Daha da önemlisi arkalarında hiçbir pürüz bırakmak istemiyorlarsa? Eğer düşündüğüm gibiyse şu anda evimde beni bekliyor olmaları işten bile değildi. Eve girsem belki de bir daha canlı çıkamayacaktım. Öte yandan eğer evdeyseler benim apartmana girdiğimi de görmüş olmalıydılar. Yani artık çizgiyi çoktan geçmiştim, geriye dönüş yoktu. Birden büyük bir korkuya kapıldım. Sanki düşündüklerim bir varsayım değil de gerçekmiş gibi gelmeye başladı. Kapıyı açıyordum, içeri girer girmez bir tabanca dayıyorlardı başıma. Kafamda canlanan görüntüler o kadar gerçekti ki tabancayı başıma dayayan adamın tütün kokan nefesini bile duyabiliyordum Ben neler oluyor, demeye kalmadan enseme mermer küllüklerden biri iniyor ve yere yığılıyordum. Hayır, hayır neden bayıltsınlar ki? Bunu yapmazlardı. Tersine sessiz kalmamı söyleyerek, Doğan'dan neler öğrendiğimi anlamaya çalışırlardı. Ama belki de beni rahatça sorgulayabilecekleri daha güvenli bir yere götürmek isterlerdi. Öyle ya, ne de olsa burası benim evimdi. Konuşmamakta direnirsem zor kullanmak durumunda kalabilirler, benim acı içinde haykırışımı duyan komşular hemen polisi arayabilirlerdi. O zaman bayıltmaları mantıklıydı. Evet, evet onlar için en doğrusu beni rahatça sorgulayabilecekleri bir yere götürmekti. Ama bu durumda evime girmelerine gerek yoktu ki, beni sokakta yakalamaları daha mantıklı değil miydi? Gecenin bu saatinde sokakta kimse yoktu, böylece daha az dikkat çekmiş olurlardı.

Kafamdan bunlar geçerken birden kapının aralığına sıkıştırılmış bir kâğıt parçası gördüm, ikiye katlanıp, tam kilidin hizasında kapı aralığına sokuşturulmuştu. Hemen alıp açtım. Görür görmez oğlum Umut'un kargacık burgacık yazısını tanıdım. Doğan'ın arabasında bulunan ceset haberini televizyonda duymuş, hemen beni aramıştı. Telefonlardan yanıt alamayınca -artık şu cep telefonunu açık tutmayı becermeliydim- merak edip eve gelmiş, bulamayınca da bu notu bırakmıştı. "Saatin kaç olduğu fark etmez. Gelir gelmez beni mutlaka ara, seni merak ediyorum" diyordu. Oğlumun bıraktığı not beni hem rahatlatmış hem de mutlu etmişti. Rahatlatmıştı; içeride birileri olsa bu notu kapının üzerinde bırakmazlardı. Mutlu etmişti; demek ki dünya üzerinde hâlâ beni düşünen birileri vardı. Anahtarımı kilide sokarken, Umut'un Doğan'ı tanımadığını hatırladım. Bırakın tanımayı, evde Doğan'ın lafı o kadar az geçmişti ki, bir üvey amcası olduğunu bile bilmezdi. Ama yazı onundu, çocuk merak edip, eve kadar gelmişti. Birden sis dağıldı, olanları anladım: Funda!

Tabiî ya, Funda yollamıştı buraya. Kavgalı olduğumuz için kendisi gelememiş, Umut'u yollayıp haber almaya çalışmıştı, ihtiyacım olduğunu bilse gözünü kırpmadan koşa koşa gelirdi de. Gelir miydi, söylediğim o kadar ağır laftan sonra?.. Hiç duraksamadan yanıtladım bu soruyu: gelirdi. Funda artık bir erkek olarak beni istemeyebilirdi, ama bir arkadaş, bir dost olarak her zaman sevecekti. Bunu adım gibi biliyordum. Adım gibi gerçeği, Funda, oğlumu buraya yollayarak bir kez daha kanıtlamıştı.

İçeri girip kapıyı ardımdan kaparken kafamdan geçen bu düşünceler yine duygularımı allak bullak etti. Funda'ya çok mu kötü davranmıştım? Kötü de söz mü? Ona hakaretler yağdırmış, kızcağızın ne orospuluğunu bırakmıştım ne yalancılığını. Ona böyle davranmaya hakkım yoktu. Artık o benim karım değildi. Kiminle isterse onunla beraber olurdu. Eğer onunla dostluğumu sürdürmek istiyorsam, yaşamına saygı göstermeliydim. Bunu söylemek kolaydı, ama bunu bir de yüreğime anlat. Suratını bile görmediğim bir adamın bizim eski yatağımızda, Funda'nın üzerinde tepinmesini kabul edemiyorum işte. Bak hâlâ tepiniyor diyorum. Hâlâ Funda'yı küçümseyici sözcükleri seçiyorum. Neyse, ha tepmiyor, ha sevişiyor ne haltsa işte. O görüntü gözlerimin önünde canlanınca kan beynime sıçrıyor, kendimi kaybediyorum. Ama Funda kaybetmiyordu. Onca aşağılamaya, onca hakarete rağmen kızcağız yine de beni merak ediyor, benim için üzülüyordu. Belki de şu anda evde oturmuş, kaygı içinde, benden gelecek telefonu bekliyordu.

Adımlarım kendiliğinden telefonun bulunduğu sehpaya yöneldi. Tam ahizeyi kaldıracaktım ki; ya telefonu gerçekten de Funda açarsa, diye düşündüm, ona ne diyecektim? Ne diyeceğin belli değil mi, özür dileyeceksin. Özür dilemek... Evet; doğru olan buydu. Ama bir güç elimi kolumu bağlıyor, eski evimin numarasını çevirmeme engel oluyordu. Yine de bu gücü yenip eski evimi arayabilirdim, ama telesekreterin yanıp sönen ışığı tam zamanında gözüme çarptı. Hazır olmadığım bir telefon konuşmasını ertelemek için bundan daha haklı bir gerekçe, daha iyi bir fırsat bulamazdım. Aklım hemen isteğimin emrine girdi ve ben, "Doğan mesaj bırakmış olmasın" diye söylenerek, telesekreterimin tuşlarına

okundum. Bandı başa alıp, dinlemeye başladım. İlk mesaj Arif'tendi. Heyecanlı bir sesle "Beni ara" diyordu, ikincisi kendisini araştırmacı gazeteciliğin üstadı sanan Şekip İnce'dendi. Herif da havaya girmiş, burnundan kıl aldırmadan dolaşıyordu ortalıkta. Oysa gazeteye ilk geldiği günü hatırlıyordum. O zamanı Cağaloğlu'ndaydık. Kış sonlarıydı, bizim Tufan Abi bunu çağırmış:

"Fotoğraf çekmesini biliyor musun?" diye sormuştu. Kendini göstermek için yanıp tutuşan Şekip İnce, "Evet, biliyorum" diye atılmıştı.

"O zaman şu makineyi al" demişti Tufan Abi. "Galata Köprüsü'ne git. Zula bir yer bulup, gözünü, gökyüzünden ayırma. Bugün cemre düşecek fotoğrafını çek. Bak çekmeden gelme, öteki gazeteler haber atlatır yoksa."

Bu çaylak en küçük bir kuşku duymadan, esas duruşa geçerek makineyi alıp çıkmıştı dışarı. Dışarıda da buz gibi bir hava vardı Çıkar çıkmaz bütün servis basmıştık kahkahayı. Akşama kadar köprünün üzerinde beklemiş, eğer rastlantı sonucu oradan geçen bizim servisten birini görmese daha da bekleyecekmiş. Gördüğü kişi, "Ne bekliyorsun?" diye sormuş. Şekip İnce de bütün salaklığıyla "Cemrenin resmini çekeceğim" demiş. Adamcağız gülmeye başlamış, sonra da "Oğlum cemrenin fotoğrafı çekilir mi? Bunlar seninle kafa bulmuşlar" diyerek, onu gazeteye yollamış. Günlerce milletin alay konusu olmuştu. Ama o yıllar geride kalmıştı. Herif şimdi, kendini İkitelli'nin en hızlı gazetecisi olarak görüyordu.

Telesekretere bıraktığı mesajda. "Mutlaka konuşmalıyız Adnancığım" diyordu. Doğan'ın üvey kardeşim olduğunu öğrenince, kıçı tutuşmuş, dün sabah gazetenin önünde yüzüme bakmaya bile tenezzül etmezken, işi düşünce beni aramaya başlamıştı. Daha çok arayacaktı. Üçüncü mesaj Umut'tandı. Kâğıtta yazdığına benzer sözcükleri yineliyor, o da Arif gibi beni ara, diye bitiriyordu mesajını. Hepsi buydu. Doğan'dan hiçbir haber yoktu. Nasıl olurdu? Dün geceden beri ardı ardına arayıp duran Doğan, bu ısrarından bir anda nasıl vazgeçerdi? Telefonun yanındaki koltuğa çöküp, bir sigara yaktım. Yoksa, gerçekten de öldürmüşler miydi Doğan'ı? Yanmış ceset olayını öğrendiğimden beri ilk kez bu varsayıma inanmaya başlıyordum. Belki de başından beri yanlış düşünmüştüm. Düşünme değil de bir tür histi bu. Kanlı canlı, gülen, konuşan birinin o şekilsiz, yanmış et yığınına dönüşmesini kabul etmek kolay değildi. Şimdi düşününce, üstelik Doğan'dan da haber alamayınca bu varsayımın gerçekleşmiş olabileceğine umutsuzca inanmaya başlıyordum. O cesedin Doğan olmaması için hiçbir neden yoktu. Tıpkı aşiret reisi Bekir, sevgilisi Nihal ve Yüzbaşı Rıfat gibi pekâlâ onu da öldürmüş olabilirlerdi. Üvey kardeşim de böyle olacağını söylememiş miydi zaten? Söylemişti ama, inanmamıştım çocuğa. Doğan'ın "Önemli değil... Allah ne derse o olur" diyen sesi çınladı kulaklarımda. Yok yok, diye cesaretlendirdim kendimi. Doğan öyle kolay kolay tongaya düşecek biri değildir. Hem adamların peşinde olduklarını da biliyordu. Hayır Doğan'ı ele geçirmiş olamazlardı, iyi de o zaman neden aramıyordu beni? Belki fırsat bulamamıştı. Benim morga, ardından da Emniyete götürüleceğimi biliyor, en azından tahmin ediyor olmalıydı. Doğan gibi bu işlere bulaşmış biri için bunu kestirmek hiç de zor değildi. Peki o zaman ceset kime aitti? Onu öldürmek isteyenlerden birine ait olabilirdi. Doğan yakın dövüşte ustaydı, çok iyi silah kullanırdı. Katilinden önce davranıp onu öldürmüş sonra da... Hadi canım, Süpermen değil ya bu adam?

Kendi kendimle sohbeti iyice koyulaştırıp, zaten çok da yerinde olmayan aklımı iyice zıvanadan çıkarmak üzereyken, telefon sanki beni bu durumdan kurtarmak ister gibi çalmaya başladı. Karşıdaki kişinin Doğan olmasını umarak hızla kaldırdım ahizeyi. Ama arayan Doğan değil, oğlum Umut'tu. "Alo" der demez:

"Baba nerdesin ya?" diye söylenmeye başladı. "Akşamdan beri seni arıyorum öldüm meraktan."

Bu çocuğun böyle dangıl dungul yetişmesinde ne kadar payım var diye düşünürüm sık sık; ulaştığım sonuç, hep Funda'dan daha fazla olduğu yönündedir.

"Seni merakta bıraktıysam özür dilerim oğlum" dedim alınmış bir sesle.

Kısa bir suskunluk yaşandı aramızda.

"Yok canım önemli değil" dedi. Hayret, kabalık yaptığını anlamıştı. Bizim oğlanda gelişmeler vardı. "Kapıcı Nazmi Efendi senin iki adamla birlikte çıktığını söyledi. Biz... yani ben, seni merak ettim."

Biz deyince, tahmin ettiğim gibi Funda'nın telefon başında benden haber beklediğini anladım. Annene ver de onunla konuşayım, demek geçti içimden, ama utandığımdan mı, yoksa hâlâ ona duyduğum öfkenin yatışmamış olmasından mı bilmiyorum bunu yapmadım.

"Ben iyiyim" demekle yetindim, "merak etme."

Peki nedir, televizyonda duyduğumuz haber doğru mu? Arabada öldürülen kişi Doğan Amca mı?"

Sorduğu soru değil de Umut'un bu soruyu sormuş olması beni korkuttu. Hiç istemediğim halde ailem de işin içine girmeye başlamıştı.

"Bilmiyorum" diyerek geçiştirmeye çalıştım. "Belli değildir, ceset yanmış, emin olmak güç."

Ama konu Umut'un ilgisini çekmişti. Ne kadar geçiştirmeye çalışırsam, sanki Umut da o kadar merak ediyordu.

"Karanlık biriymiş ha. Haberlerde söyledi. Uyuşturucu cinayet, kumarhane baskını filan."

"İyi biri değildi" dedim.

"Onu sevmez miydin?"

"Sevmezdim" dedim. Bu kadar kesin konuşmuş olmak beni de şaşırttı, ama kararlılıkla sürdürdüm. "O da beni sevmezdi."

"Kapıcının söylediği adamlar kimdi? Hani evden birlikte çıkmışsınız?"

"Polislerdi, cesedi teşhis için götürdüler."

"Bu iş senin başını belaya sokmaz değil mi Baba?" diye sordu. Sesinde sıkıntıdan çok kaygı vardı.

“Yok canım, niye başımı belaya soksun ki. Bu iş bizi ilgilendirmez... Neyse” dedim, “şimdi boşver bunları da, sen ne yapıyorsun anlat bakalım. Dersler nasıl gidiyor?”

Konunun değişmesine sevindiğini tazelenen sesinden anladım.

“İyi iyi” dedi kendinden emin bir sesle. “Ama asıl bombadan haberin yok. Hani şu burs vardı ya.”

Bir an anımsayamadım.

“Hangisi?”

Bu soruma bakıp, sakın benim oğluyla ilgilenmeyen kötü bir baba olduğum düşünülmesin. Durum farklıydı. İyi bir üniversiteye girebilmiş pek çok genç gibi Umut’un da en büyük ideali bir an önce bu ülkeden kaçmaktı. Bir zamanlar nasıl ki bizim kuşak, ülkemizi, dünyayı kurtarmaya çalışıyorduysa, bu çocukların pek çoğu da yurtdışına kapağı atıp, kendilerini kurtarmaya çalışıyordu. Yıllardır yaşanan kepazelikleri yakından tanımış biri olmama, ülkenin, dünyanın daha iyi bir hale gelmesine olan inancımı yitirmeme, hatta bu gençleri anlamama rağmen onlara hak veremi-yordum. Bu yüzden Funda’yla da çok tartışmıştık. Kendine göre sağlam gerekçeleri vardı.

“Biz kurtulamadık, bırak çocuk kurtulsun” diyordu. Ama ben yurtdışında okumanın, İyi bir meslek sahibi olmanın, para kazanmanın insanı kurtaracağından emin değildim. Aslına bakarsanız toplum ya da birey olarak insanın kurtulacağından da ciddi kuşkularım vardı. Alet, makine kullanıyor olması, iletişim için diller yaratması, düşünce sistemleri geliştirmesi, insanın aklını ve ruhunu olgunlaştıramamıştı. Bundan sonra olgunlaştıracağından kuşkuluydum. Ama kuşkulu olduğum o kadar çok şey vardı ki, teorimi doğru dürüst savunamıyordum bile. Sonuçta her zaman ki gibi Funda’nın dediği oldu. Ben sadece bu konudaki kuşkularımı Umut’a söylemekle yetindim. Bu davranışım bile Funda’nın anında tepki aldı. Yok efendim ben eskilerde kalmışım, çocuğun kafasını karıştırıyormuşum. Bir daha da konuşmadık zaten. Umut da annesinin çizdiği yolda pek hızlı olmasa da ilerlemeye başladı. Plan gereği önce Galatasaray Lisesi’ni bitirdi, ama üniversiteye girmeye gelince işler karıştı. Bizim oğlan, düşünüldüğü gibi Boğaziçi Üniversitesi’nin İşletme Bölümü yerine, İstanbul Üniversitesi’nin İşletme Bölümü’nü kazandı. Annesi, “Ben oğlumu o okula yollamam” diyerek kestirip attı. “Niye canım nesi varmış okulun, ben de İstanbul Üniversitesi’ni bitirdim” bile diyemedim. Çünkü, dediğim an, “Bitirdin de ne oldu?” diyerek, durumumu tartışmaya açacağını çok iyi biliyordum. O sıralar dibe doğru yol almaya başlamış olduğumdan böyle bir tartışmanın benim hayrıma sonuçlanmayacağından emindim. Böylece, yılda altı bin dolar ödeyerek oğlumuzu İngilizce eğitim yapan özel üniversitelerden birine göndermeye başladık. Ama bu da yetmedi. Funda, “Yabancı ülkelerde yaz bursları var, onlara başvur, her yaz Amerika ya da İngiltere’ye giderek dilini geliştir, o ülkelerin kültürünü yakından tanı” diye çocuğun başının etini yemeye başladı. Daha doğrusu ben başının etini yediğim sanıyordum oysa derslerinde çok başarılı olmayan Umut bu konuda inanılmaz bir istek göstererek, annesini hiç utandırmadı. Yerli, yabancı vakıfların, okulların, özel kurumların verdiği ne kadar burs varsa hepsine başvurdu. İşte bu yüzden, telefonda, burs kazandım deyince hangisi olduğunu anlayamamıştım. Ama Umut merakımı hemencecik gideriverdi.

“Şu Boston’daki vakfın verdiği burs.” Bu açıklama da yetmemiş, hangi vakfın hangi bursu olduğunu yine anlamamıştım, ama iyi bir baba olarak anlamış gibi göründüm.

“Eee, kazandın mı yoksa?” diye sordum.

“Yes Daddy” diye haykırdı, “yazın Amerika’ya gidiyorum. Üç ay ordayım.”

Sevinmem gerekirdi, ama karşımdaki kişi Umut olduğu için, önce bu haberin gerçekliğinden emin olmak gerekirdi. “Doğru mu söylüyorsun?” diye sordum.

“Ayıp ediyorsun Baba” dedi düş kırıklığı içinde, “ne zaman yalan söyledim”

“Çook” dedim pişkin bir sesle, “ama şimdi bunun önemi yok, aferin. Bak şimdi takdir ettim seni.”

Alınganlığı hemen kayboldu. Kayınpederden -rahmetli Mercan’da kumaş ticareti yapardı- aldığına emin olduğum tüccar yeteneği devreye girdi.

“Kuru kuruya takdir olmaz...”

“Ne olacak peki?”

“Bilmem artık, baba olan sensin. Sen düşüneceksin.”

Böyle söylediğine bakmayın, bana aldırmayı düşündüğü her neyse, onu kesinlikle biliyordu. Ne yapalım, mademki çocuk bursu kazanmıştı, ben de iyi bir baba olarak istediğini alacaktım.

“Tamam. Yarın saat birde Taksim’deki pizzacıda buluşalım Hem yemek yer, hem de ödeyeceğim kefareti konuşuruz.”

“Anlaştık. Yarın öğlen ordayım. Hoşça kal.”

Daha iyi geceler bile diyemeden kapattı yüzüme telefonu Hoş kapatmasa ne olacaktı. Annene selam söyle diyecek halim yoktu herhalde. Yoktu, ama yine de bu telefon konuşması yanın kalmış gibi geldi bana. Bu duyguyla bir süre daha elimde tuttuğum ahizeyi koyarken, bakışlarım telefonun yanındaki çerçeveden bana bakan Funda’nın fotoğrafına kaydı. İrkildim. Ben sabahleyin bu resmi, sehpanın üzerine ters çevirerek koymamış mıydım? Kafam karıştı. Bütün dikkatimi toplayarak sabahı hatırlamaya çalıştım. Resim sehpanın hemen üzerinde, duvarda asılıydı. Funda öfkeyle evimden çekip gittikten sonra, onun fotoğrafta hâlâ gülümseyen bakışlarını görünce dayanamamış, çerçeveyi duvardan indirmiş, ters çevirip sehpanın üzerine bırakmıştım. Ters çevirmiş miydim? Çevirmiş olmam gerekiyordu, çünkü onun yüzünü görmeye dayanamadığım için duvardan indirmiştim. Çerçeveyi sehpanın üzerine bırakıp, mutfağa gitmedim mi? Hayır öyle olmadı. Çok iyi hatırlıyorum. Mutfağa önce gitmiştim. Buzdolabından birayı aldıktan sonra telefonun başına gelmiş, çerçeveyi de duvardan o zaman indirmiştim. Evet aynen böyle oldu. Ama çerçeveyi indirdikten sonra

resme bakmamış olabilirdim. Funda'ya öfkelenmiştim, yüzünü görmeye bile dayanamıyordum. Resmine niye bakayım? Olabilir miydi? Hatırlamıyordum. Tıpkı arabamın kapısını kilitlemediğimi, davetiyenin nasıl olup da koltuğa düştüğünü hatırlamadığım gibi. Yoksa alkol hükmünü gösteriyor, beynim ağır ağır ölüyor muydu? Yok canım neden ölsün, diyerek toparladım kendimi. Bütün ayrıntıları hatırlıyorum işte. Hatırladığım için davetiyenin yerin de olmaması, resmin çevrilmiş olması dikkatimi çekiyor ya. evime birinin girmiş olabileceği olasılığı yeniden belirdi kafamda. Bakışlarım daktilomun durduğu küçük masanın çekmecesine takıldı. Arabamın yedek anahtarlarını bu çekmeye saklıyordum. Hemen kalkıp, çekmeceyi açtım. Kira makbuzları telefon faturaları, iki banka defteri, zamanı geçmiş bir uçak bileti, kullanmadığım eski bir kol saati, bir tıraş losyonu, mürekkebi tükenmiş bir dolmakalem, eski düğmeler, bir fener gözüme ilk çarpan bunlar oldu. Ellerimle bu ıvır zıvır yığınını karıştırıp anahtara ulaşmaya çalıştım. Tek tek kira makbuzlarının altına baktım, sanki arasına sığabilirmiş gibi banka defterlerini kontrol ettim, telefon faturalarını dışarı çıkardım; yok. Arabamın anahtarları yoktu. Bu nasıl olurdu? Öfkeyle çekmeceyi olduğu gibi dışarı çıkardım. İçindekilerini yere boşalttım. Çömelip yeniden aramaya başladım, ama boşuna, anahtar ortalıkta görünmüyordu. Belki bir köşeye sıkışmıştır diye, yeniden çekmecenin içine baktım, bomboştu. Demek ki tahminlerim doğruydu. Demek ki birileri hem evime hem de arabama girmişlerdi. Belki de hâlâ içerideydiler. Bu düşünce bütün bedenimin korkuyla sarsılmasına yetti. Panik içinde etrafa bakınmaya başladım. Her gece bana arkadaşlık eden şu duyarsız ışığın altında kendilerine özgü bir gururla salonu dolduran eşyalar dışında hiçbir şey göremedim. Pür dikkat evin içini dinledim: arada bir takırdayan buzdolabımın gürültüsünden başka bir ses duymadım. Ayağa kalktım, kalbimin hızla çarpmasına engel olmaya çalışarak, temkinli adımlarla mutfağa yöneldim. Işığı yaktım. Kimse yoktu. Lavaboda kaç gündür yıkanmayı bekleyen bulaşıkların arasından, iki gün önce sucuk kestiğim ucu sivri ekmek bıçağını aldım. Yine temkinli adımlarla yatak odasına yürüdüm. Elimde bıçakla usulca girdim içeri. Hayır, burada da kimse yoktu. Banyoya da baktım. Sonuç aynıydı: evde kimse yoktu. Bunu bilmek beni rahatlatmıştı. Kapıya yöneldim. Kapıyı açıp dışarıdan ve içeriden kilidi incelemeye başladım. Kurcalandığına dair hiçbir belirti görülmüyordu. Tekrar tekrar baktım. Hayır, kimse kapıyla oynamamıştı. Kafam yeniden karışmaya başladı. Yoksa yanılıyor muydum? Yoksa arabanın anahtarlarını başka bir yere mi bırakmıştım? Bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Belki de artık polisi arasam iyi olacaktı. Ama onları ne diye çağıracaktım? Arabamın kapısının kilidi açık kalmış, davetiye koltuğun üzerine düşmüş, karımın fotoğrafının olduğu resim çerçevesi ters çevrilmiş ve anahtarlarımı bulamıyorum mu diyecektim? Adamlar eve nereden geliyorsun, diye sormazlar mıydı? Bardan geldiğimi öğrenince ya da mutfaktaki bir koli rakıyı görür görmez, gecenin bu saatinde polisi boş yere meşgul edeceğim için deyip beni azarlamazlar mıydı? Belki de en iyisi evden çıkıp gitmekti. Ama nereye? Üstelik kaçarsam, adamlar benim gerçekten de önemli bilgilere sahip olduğumu sanıp, peşime düşmezler miydi? Ne yapacağımı bilemeden kapım açık bir süre öylece durdum. Sonra yeniden beni avutan, sinirlerimi yatıştıran düşünceye sarıldım. Ya yanılıyorsam ya gerçekten de yaptıklarımı unutmaya başladıysam. Bir süre içmemeliyim diyerek evime girip, kapıyı kapattım.

Kimin, nereden, nasıl geleceğini bilmeden birilerini beklermiş gibi odanın ortasında çaresizce dolanıp duruyordum. Eğer buzdolabının kapağını açıp, derin bir dinginlik içinde beni bekleyen rakı şişesini görmeseydim belki sabaha kadar da dolanıp duracaktım. Ardı ardına yuvarladığım birkaç kadehten sonra eşyalar olaylar, kaygılar, kederler ağırlıklarını yavaş yavaş yitirmeye başladı. İçimde nedensiz bir mutluluğun kıpırdandığını hissediyordum. Yükseliyordum, durmadan yükseliyordum ulaştığım yerlerden daha basit, daha katlanılabilir, daha güzel görünüyordu dünya. Yükseldikçe kendime dönüyordum. Kendime döndüğüm yerde büyük başarılar, neşeli anılar, gurur duyacağım davranışlar değil, sadece ben vardım. Uyuşmuştum, ama içimde belki de varlığını hiç fark etmediğim bir his uyanmış, bana derin bir görme, sezme, kavrama yeteneği vermiş, beni ıvır zıvırların kirliliğinden, küçük ayrıntıların sıkıntısından kurtarıp, bütün yaşamımı yalın bir biçimde gözlerimin önüne serivermişti. Daha da önemlisi bu görüntüyü, kendimi, kendi yaşamımı sevmiştim. Bunun dışındaki her eşya, her ses, her görüntü rahatsız eder olmuştu beni. Odamın ışığı bile. Sonunda dayanamayıp lambaları da söndürdüm. Tuhaf, odam hâlâ aydınlıktı! Dışarıdan yansıyan gümüşten bir ışık yerdeki tüyleri dökülmüş halıyı, duvardaki ilk hevesle çektiğim fotoğrafları, oturduğum masayı, rakı şişesini, elimdeki kadehi, bedenimi aydınlatmayı sürdürüyordu. Üstelik bu ışık beni rahatsız da etmiyordu. Yerimden kalktım, odamın perdelerini merakla ardına kadar açtım. Tabiî ya oydu. Birkaç saat önce sokakta karşılaştığım dolunay penceremin biraz üzerinde durmuş, sanki korkma, ben buradayım, der gibi içeriyi aydınlatmayı sürdürüyordu. Yürekten selamladım onu. Elinden geldiğince sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ardından konuşmaya başladık. Neler mi konuştuk? Aklımıza gelen her konuyu, her meseleyi konuştuk. Hatta ona Doğan'ın başına neler geldiğini arabama, evime birilerinin girip girmediğini bile sordum. Şu anda ne söylediğini tam olarak hatırlamıyorum, ama kaygılarımı gideren yanıtlar verdiğini sanıyorum; çünkü onunla konuştukça rahatlıyordum. Uzun zamandır kimseyle böyle güzel bir sohbet yapmamıştım. Ne yazık ki konuşmanın en güzel yerinde uyuyakalmışım.

On dördüncü bölüm

Gözlerimi açtığımda ne dolunay vardı ne de gecenin geç saatlerine doğru yakaladığım o tatlı huzur. Yeni günle birlikte eski kaygılanın depreşmişti. Korkuyla kalktım sızdığım divandan, salonu, mutfağı, banyoyu, yatak odasını yeniden gözden geçirdim. Kapı açılmamıştı, eşyalar yerli yerindeydi. İçeri kimse girmemiş gibiydi. Ama bundan emin

olamazdım. Temkinli olmayı sürdürmeli, içimdeki huzursuzluğu büyütmeye devam etmeliydim. O sırada gözlerim günlerdir kurulmadığı halde her nasılsa çalışmayı sürdüren, duvardaki baba yadigârı saate kaydı: on iki kırk beşti. Birden Umut'u hatırladım. Saat birde pizzacıda buluşmayacak mıydık? Umut'un her zamanki gibi geç kalacağını çok iyi biliyordum, ama yine de sıkı gazetecilik günlerinden kalma "dakik olma hastalığıyla" hemen toparlanmaya başladım.

Sokağa çıkınca Plymouth'umu mu alsam, yoksa bir taksiye mi binsem, önce karar veremedim. Belki bir taksiye atlasam daha çabuk giderdim, ama akşam yaşadığım gerginlikten sonra arabamı burada bırakmaya gönlüm razı olmadı, öteki araçların gitmesiyle, görkemli güzelliği iyice ortaya çıkan Anka Kuşuma yöneldim. Arabama binerken çevreme şöyle bir göz atmadan da edemedim. Sokak sakin görünüyordu, kuşku uyandırıcı ne bir araç ne bir insan vardı. Caddeye çıktıktan sonra da peşime birileri takıldı mı, diye dikiz aynasından sürekli arkayı yokladım. Bir an kurşunî bir Toyota'dan kuşkulandım, ama bu araç yokuşun tepesine ulaştığımızda peşimden kopup Nişantaşı'na saptı. Yine de emin olamadım, yanımdan geçen arabalara baktım, sürücülerine dikkat ettim; olağandışı bir şey göremedim. Gerçi bizim araba damgalı eşek gibiydi. Bunca araç bolluğunun içinde bile hemen göze çarpardı. Üstelik adamlar izleme konusunda son derece profesyonel olmalıydılar, eğer peşime düşmüşlerse, bunu ruhum bile duymayabilirdi. Hoş, duymasa ne olurdu? CIA başkanıyla görüşmeye değil oğlumla yemeğe gidiyordum. Böyle düşünmeme rağmen, Plymouth'u Atatürk Kültür Merkezi'nin otoparkına, asık suratla bekleyen öteki arabaların yanına bıraktıktan sonra da pizza restoranına gidinceye kadar, sağımı solumu kontrol etmeye devam ettim.

Restorana geldiğimde saat biri on geçiyordu, tahmin ettiğim gibi bizim oğlan hâlâ ortalıklarda yoktu. Giriş kapısının hemen önünde, "Lütfen Görevliyi Bekleyiniz" tabelasının emrine uyarak dikilmeye başladım. Çok geçmeden, dudaklarındaki gülümseyiş de üzerindeki üniforma gibi, dünyanın birçok metropolünde pizza restoranları olan bu şirket tarafından yaratılmış olan görevli genç bir kız geldi yanıma. Sigara içiyor muydum? Baş işaretimden, "evet'i kapınca:

"Buyurun" dedi.

Peşi sıra yürüyerek, gösterdiği masaya yerleştim.

Umut'la hep buraya geldiğimizden, yemek öncesi seremoninin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyordum. Az sonra masaya mönüyü getirecekler, salonun doluluk durumuna göre kısa ya da uzun bir seçme süresi tanıyacaklar, sonra garson çocuk gelip ne yemek istediğimi soracaktı. İçerisi tıklım tıklım olduğuna göre bekleme süremin epeyce uzun olacağı anlaşılıyordu. Eh, Umut Efendi de ortalıkta görünmediğine göre bundan bir şikâyetim olamazdı. Ama umduğum gibi olmadı daha masaya yeni oturmuştum ki garson çocuklardan biri yanımda bitiverdi. Elindeki mönüyü kibarca masamın üzerine bıraktı, buraya kadar alıştığım gibiydi, ancak garson uzaklaşmayıp başımda dikilerek, sipariş vermemi beklemeye başlayınca, şaşırdım, hatta bir parça da sinirlendim. Neden böyle sıkboğaz ediyorlardı ki insanı? Aslına bakarsanız ne ısmarlayacağımı çok iyi biliyordum: ekstra zeytinli süper süprem pizza. Tahmin edeceğiniz gibi bu Umut'un tercihiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, benim damak tadıma da uygundu. Bu nedenle oğlum gelmeden rahatlıkla siparişi verebilirdim, ama yapmak istemedim. En az onlarınki kadar yapay bir kibarlıkla:

"Düşünmem için biraz izin verir misiniz?" dedim.

"Tabiî efendim" dedi garson. Sesinde ne alınganlık ne de utanç vardı. Yaramdan ayrılınca hemen solumdaki masada yemeklerini bitirmiş olan genç çiftin yanına yaklaşarak:

"Afiyet olsun, pizzanızı nasıl buldunuz efendim?" diye sordu.

İyi bulmuşlardı, herkes mutluydu, sorun yoktu. Ben garsonu izlerken, bir bakışın ağırlığını üzerimde hissettim, başımı o yöne çevirince uzun boylu, sağlam yapılı, saçları kazıtılmış gençten bir la göz göze geldik. Hemen bakışlarını kaçırdı. Yoksa bu herif onlardan biri miydi? Eğer öyleyse yaşamımın yanlışım yapmış, onları elimle oğluma getirmiştim. Çaktırmadan, adamın hacetlerini kontrol ederken, nasıl böyle bir yanlış yaptığımı düşünerek kendime kahrediyordum. Sonra bu düşüncenin de çok aptalca olduğu sonucuna vardım. Korucubaşı Bekir'i, Yüzbaşı Rıfat'ı ve Doğan'ı öldürecek kadar güçlü olan insanların oğlumun arlığından habersiz olmalarına olanak var mıydı? Aklımdan bunlar geçerken irikıyım genç gülümseyerek, pencere önündeki masalara yöneldi. Gülümsediği yöne bakınca, bu ayı yavrusu delikanlının bedensel olarak karşıtı sayılabilecek ince bir kızın, ona el salladığını gördüm. Demek olay benimle ilgili değildi, demek sevgilisiyle buluşmaya gelmişti. Derin bir soluk alarak, arkama yaslanırken, birden durdum. Aslında rahatlamamın ne kadar yanlış bir duygu olduğunu anladım. Hayır, ne beni izlediğinden kuşkulandığım yeni birini görmüştüm ne de daha önce önem vermediğim bir olayı anımsamıştım, bütün bunlardan çok daha vahim bir durum vardı. Göz göre göre paranoyaklaşıyordum. Böyle giderse, yakında Umut'tan da Funda'dan da kuşkulanmaya başlayacaktım. Acaba ben de bir psikologa mı gitseydim? İyi de ne anlatacaktım adama? Doğanla buluşmamızı mı söyleyecektim, yoksa daha gerilere gidip, rüyalarıma giren yarışçıdan mı bahsedecektim? Mutlaka meslek yaşamımı öğrenmek isteyecektir. Gazeteciliğin hangi yönünü anlatacaktım ona? Mesleğimizde son on yılda görülen bozulma, çürüme ve yozlaşma benim de yaşamımı etkiledi mi diyecektim? Ya Umutla ilişkilerimiz? Bak bu da çok önemli. Belki de sorunlarımın temelinde oğlumla yakın bir ilişki kuramamış olmam yatıyor. Belki de ayrıldığımızda Umut'un karımla -pardon eski karımla- kalmak istemesini kaldıramadım. Yok canım, hiç de kendimi öyle kötü hissetmedim. Tamam çocuğumla olan ilişkilerim beni etkilememiş olabilir, ya babam? Kuşkusuz annemin daha ben doğarken ölmüş olması da önemli. Daha da önemlisi üvey bir annenin elinde büyümenin yaratmış olduğu travma. Off, bunları düşünürken bile yorulmuştum. Neyi, hangi olayı, nasıl anlatacaktım ben psikologa?

"Selam Baba" diyen Umut'un sesiyle dağıldı düşüncelerim.

“Selam Umut” dedim. O karşımdaki iskemleye yerleşirken, kısa kesilmiş kumral saçlarını, henüz hiçbir kırışıklığın yerleşmediği yüzünü, benimkilerden bir ton açık kahverengi gözlerini, çenesini çevreleyen seyrek sakalını hatta başlarda yadırgadığım sol kulağındaki küpeyi, sevgiye, gurura benzer duygularla seyrettim

“Ne düşünüyordun kara kara?” diye sordu. Sorarken de sağ gözünü, sanki karşısında bir arkadaşı varmış gibi hınzırca kırptı. Bir an kuşkuya kapıldım. Yoksa Funda anlatmış mıydı aramızda geçenleri?

“Zil takıp oynayacak halim yok ya” dedim. Hiç istemediğim halde yanıtım biraz sert kaçmıştı. Funda’nın yaptıklarını anımsayınca kendime engel olamıyordum. Sesimi biraz yumuşatarak sürdürdüm. “Doğan Amca’nın başına ne geldiği belli değil. Üstelik işten de atıldım.”

Yüzündeki hınzır ifade kayboldu, kahverengi gözlerindeki parıltı donuklaştı.

“Demek işten atıldın ha, bilmiyordum.”

Bir süre anlamak istercesine baktı. Eğer Funda’nın yaptıklarını da biliyorsa, zavallı babacığım hepsi üst üste gelmiş diye düşünüyor olmalıydı.

“İşten atılmanın Doğan Amca’yla bir ilgisi var mı?” diye sordu.

“Sanmıyorum” dedim, “ama belli de olmaz. O mesele epeyce karışık.”

“Doğan Amca’dan da bir haber yok, değil mi?”

“Yok” dedim sesimi kısarak. “Polisin elinde bir tek o yanmış ceset var. Başka ne bir haber çıktı ne de bir iz bulundu.”

“Ne oldu Baba?” dedi Umut. Kahverengi gözleri tedirginlik içinde yan masadakileri taramaya başlamıştı.

“Ne? Ne, ne oldu?” dedim, ben de kuşkuyla yandaki masalara bakarak.

“Yani birden sesini alçaltarak konuşmaya başladın da.”

“Sesimi mi alçalttım?” dedim. Gülümseyerek, oğlumun eline güvenle dokundum. “Hay Allah farkında değilim.”

Doğan konusunu kapatmanın artık zamanı gelmişti. Bakışlarımla garsonu aramaya başladım, salata barının yanında dikildiğini görünce, yanımıza çağırdım. Garson hızla yaklaşırken:

“Kurt gibi acıktım” dedim Umut’a dönerek. “Her zamankinden mi yiyoruz?”

Gençlik ne güzel şeydi, en küçük bir olay bile yaşananların ağırlığını silmek için yeterliydi. Umut’un yüzündeki ciddiyet dağıldı.

“Evet” dedi. Sonra, yanımızda bitiveren garsona dönerek açıkladı: “Süper süprem, ekstra zeytinli, tabiî kola.”

Garson sanki önemli bir fizik formülü kaydediyormuş gibi ciddi bir suratla siparişimizi adisyona yazdıktan sonra, alıştığımız ses tonuyla:

“Pizzanız 17 dakika içinde hazır olacak efendim” dedi. Garson hızlı adımlarla uzaklaşırken,

“Ee anlat bakalım” dedim oğluma dönerek, “neymiş şu burs hikâyesi?”

“Telefonda söylediğim gibi bir üniversite vakfının verdiği burs. Acayip güzel olacak Baba. Üç ay üniversitede eğitim yapacağım, özel dersler alacağım.”

“Psikoloji üzerine mi?”

“Sosyal psikoloji. Özellikle de marjinallerle ilgileniyorlar. Gay’ler, lezbiyenler, karavanda yaşayanlar, işsizler, evsizler gibi toplumun kabul etmek istemediği kesimler.”

Gülmeye başladım.

“İşsiz gazetecilerle de ilgileniyorlar mı?”

“Bilmem, belki ilgileniyorlardır” dedi. O da gülümsemeye başlamıştı.

“O zaman birlikte gidelim Boston’a.”

Ciddi miyim, yoksa şaka mı yapıyorum emin olamamıştı, soran gözlerle baktı yüzüme.

“Ama öğrenci olarak katılmayacağım derslere. İşsiz ve mutsuz bir gazeteci olarak beni kobay yaparsınız artık.”

Gülümsemesi dudaklarında dondu, aniden ciddileşmişti.

“Annem biliyor mu işten atıldığını?”

“Sanmıyorum.”

“Dün sabah konuşmuşsunuz, ona söylemedin mi?”

Neyin peşindeydi bu çocuk?

“Söylemedim.”

“Neden? Yoksa kavga mı ettiniz?”

İçimdeki sıkıntı sesime de yansımıştı.

“Annen öyle mi söyledi?”

“Annem bir şey söylemedi, ama Doğan Amcamla ilgili haberi duyunca seni, benim aramamı istedi. ‘Niye’ diye sordum. ‘Sonra konuşuruz’ diyerek geçiştirdi. Sen de annemle konuşmak istemedin. Neler oluyor Baba?”

“Bir şey olduğu yok” dedim bakışlarımı kaçırarak, “annenle ayrıyız biliyorsun. Her zaman konuşmamız gerekmiyor. Gerekseydi ayrılmazdık zaten.”

Söylediklerim bakışlarındaki soru işaretini kaldırmaya yetmemişti. Sanki bir şeyler daha söylemem gerekirmiş gibi gözlerini yüzüme dikerek beklemeye başladı. Ona, anneni başka bir erkekle yakaladım, diyecek halim yoktu herhalde. Yardımıma kola sürahisini getiren garson yetişti. Hemen cam sürahiyi alıp, bardaklara doldurmaya başladım. Fakat Umut ısrarlıydı. Doldurduğu koladan bir yudum bile almadı. Bakışları yüzümde kilitlendi. Aldırmamaya çalışarak, kolamdan içtim.

“Hımm çok güzel, tam istediğim soğuklukta” diye mırıldandı.

Ama kolanın soğukluk derecesi umurunda değildi Umut aklını annesiyle aramızda geçenlere takmıştı. Sessiz kalarak yanıt alamayacağını anlayınca da sorulara başladı.

“Yoksa Ethem Amca’yla mı karşılaştın?”

“Ethem Amca da kim?” diye sordum. Kıskançlığım o kadar güçlüydü ki sesimdeki titremeyi engelleyememiştim.

“Annemin erkek arkadaşı” diye açıkladı. Doğal görünüyordu sadece biraz daha ciddileşmişti. “İki aydır birlikteler.”

“Keşke annenin bir erkek arkadaşı olduğunu daha önce söyleseydin” dedim.

Umut tedirgin olmuştu, hemen savunmaya geçti.

“Sana bunu benim söylemem yanlış olurdu.”

“Nedenmiş o?”

“Annemin söylemesi gerekirdi. Ben söylersem ispiyoncu durumuna düşmüş olurdum. İkiniz de yetişkin insanlarsınız. Kendi sorunlarınızı kendiniz çözmelisiniz. Anneme de defalarca söyledim. Bir ilişkisi olduğunu seninle konuşması gerekirdi.”

Oğlan haklıydı, cebimdeki sigara paketine uzandım. Çıkarıp, bir tane yaktım. Umut da bir tane aldı, içtiğini bilmiyordum. Aldırmadım, sigaraya mı başladın, diye sormadım bile. Uzanıp yaktım sigarasını. Kahreder gibi derin bir nefes çekti.

“Nasıl biri bu Ethem?” diye sordum.

“Ressam. Annemle bir reklam kampanyası sırasında tanışmışlar. Bana sorarsan biraz kıl bir herif. Tanışır tanışmaz ne kadar bilgili olduğunu göstermeye kalktı. Bir de ne zaman karşılaşsak, şunu yapsan iyi olur, bunu yapmasan iyi olur yollu akıl vermeye kalkıyor. Bilmiyorum belki adam kendini kanıtlamaya çalışıyor-dur. Açıkçası ben pek hazzetmedim heriften.”

“Ama annen...”

Kısa bir sessizlikten sonra,

“Annem, adamdan hoşlanıyor” Başını çaresizlik içinde sağa eğerek söylemişti bu sözleri. “Ethem’le beni tanıştırdıktan sonra, annemle sert bir tartışma geçti aramızda.”

“Adamın yanında mı?”

“Yok canım, Ethem gitmişti. Ben herifi sevmediğimi söyledim. Annem sorun çıkaracağımı anladı. Beni karşısına oturttu. ‘Bak Umut’ dedi. ‘Ben kırk altı yaşındayım. Hayat çok hızlı akıyor. Yapmak istediklerim için yeterli zamanım yok. Ethem’den hoşlanıyorum. Bana uygun biri. Ne olur bana güçlük çıkarma. Senden rica ediyorum. Bana anlayış göster’ dedi.”

Umut annesinin sözcüklerini aktarırken, küçümseyici, kindar gülüş dökülmüştü dudaklarımdan.

“Biliyorum Baba klişe laflar bunlar” dedi. “Ama annem benimle hiçbir zaman bu tavırla konuşmamıştı. Bazen davranışlar, sözcüklerden daha önemlidir. Ben, anneme inandım. Tamam herifi sevmiyorum, sevmem de gerekmiyor zaten, ama arada annem var. Annem belki de yaşamında ilk defa ciddi bir konuda benden yardım istedi. Bunu geri çeviremezdim.”

Umut’u anlıyordum, dahası Funda’yı da anlıyordum, ama şu Ethem denen herifin adını her duyduğumda içimdeki kıskançlık, üzerine benzin dökülmüş soba gibi parlıyordu.

“Kaç yaşında bu Ethem?” diye sordum.

“Senin yaşlarında olmalı. Onun da üniversiteye giden bir oğlu varmış. En gıcık olduğum yanı da beni oğluyla kıyaslaması.”

Umut, beni üzmemek için mi Ethem’den hazzetmediğini söylüyordu yoksa gerçekten de adamı sevmiyor muydu, bilmiyordum, ama böyle konuşması hoşuma gidiyor, yaralı ruhumu okşuyordu.

“Eğer çok ters gelmeyecekse, sana bir şey soracağım Baba.”

Toparlanmaya çalıştım, yüzümdeki ezik ifadeyi değiştirir umuduyla kendimi gülümsemeye zorlayarak:

“Neymiş, sor bakalım” dedim.

“Annemi hâlâ seviyor musun?”

Yanıta geçmeden önce, sigaramdan derin bir nefes daha çektim. Dumanı sıkıntıyla üfledikten sonra:

“Bilmiyorum Umut” dedim. “Annenin erkek arkadaşı olduğunu öğrenene kadar bu konuyu sorgulamamıştım bile.”

“Ne yani?” diye sordu şaşkınlıkla. “İlişkinizi hiç düşünmedin mi?”

Düşündüm tabiî. Yürütemiyorduk. Anneni suçlayacak değilim. Büyük oranda bunun suçlusu bendim. Biliyorsun, bir tür depresyon geçiriyordum. İnsanlardan, kendimden, her şeyden kaçmak istiyordum. Annen pek anlamadı beni. Ama yardımcı olmaya çalıştı. Olmadı, ben toparlanamadım, doğrusu toparlanmak istediğimi de pek sanmıyorum. Yine de annen benim için hep var oldu, araya başka birinin gireceğini, annenin bir erkek arkadaşı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Belki düşünmüştüm de, bunun gerçekleşebileceğine inanmıyordum. Neden, dersen, buna verecek yanıtım yok. Ne zaman ki annenin bir erkek arkadaşı olduğunu öğrendim, işte o zaman sarsıldım.”

“Annem mi söyledi?”

“Hayır, rastlantı sonucu öğrendim.”

Umut bunu önemsemiş görünüyordu.

“Nasıl öğrendiğimin hiç önemi yok.”

“Bence var” dedi. “Eğer annem sana bu ilişkisini anlatsaydı, daha kolay kabul ederdin.”

Çocuk doğru söylüyordu. Funda bir erkek arkadaşı olduğunu bana anlatsaydı, daha az acı çekerdim, daha az sarsılırdım. Ama bunu düşünmemişti. Belki de düşünmek istememişti, düzeltmek için çok uğraştığı, çaba harcadığı halde, hiç düzelme belirtisi göstermeyen eski kocasına, yeni ilişkisi hakkında hiçbir açıklama yapmak zorunda hissetmemişti kendini.

"Neyse" dedim. Bu "neyse"ydi oğluma mı yoksa kendime mi söylediğimden emin değildim. Toparlanmak gerekti. İçim kıskançlık ve öfkeyle doluydu, ama eski karısı için acı çeken, aldatılmış adam görüntüsünü de kendime yakıştıramıyordum.

"Neyse" diye yineledim. "Hayat devam ediyor. Söyle bakalım ne alacağız sana?"

Sanki söylediğimi anlamamış gibi tuhaf bir ifadeyle baktı.

"Hani kuru kuruya kutlama olmaz, demiştin ya telefonda. Bursu kazandın sana borçluyum, ne istiyorsun."

Umut hiç beklemediğim bir tepki gösterdi.

"Boş ver hediyeyi Baba" dedi. Umursamaz bir tavırla sigarasını kül tablasına bastırırken ekledi. "Bu defa bir şey almasan da olur. Hem işten de atılmışsın. Bence asıl önemlisi senin bu olayla yüzleşmen."

"Ne demek şimdi bu?" dedim.

"Annemle konuşmalısın. Onun yanlış yaptığını düşünüyorsan yüzüne söylemelisin, sen yanlış yaptıysan özür dilemelisin. Yani bu işi çözmelisiniz. Böyle kırgın, dargın yaşayamazsınız."

Umut'un bir uyarıyı andıran sözleri beni sinirlendirdi.

"Asıl sen bu işe karışmasan iyi olur" dedim.

"Ben bu işe karışmak zorundayım Baba" dedi. Kafa tutarcasına gözlerini gözlerime dikmişti. "Siz birbirinizi görmüyorsunuz, ama ben ikinizi de görüyorum. Annem dünden beri iki karış suratla dolaşıyor evde."

Anlaşıldı, beyefendinin huzurunu bozmuştuk.

"Sorunlarımızla seni rahatsız ettiğimiz için çok özür dilerim." dedim işi alaya vurarak. "Ne yazık ki bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok, ama sana akıllıca bir yol önerebilirim. Birimizin yanında ötekinden söz etmezsin olur biter."

"O kadar basit değil" dedi. Allah Allah çattık belaya. Tartışmayı uzatmak istemedim. "Tamam, ben kendi adıma söz veriyorum senin canını sıkmam. Annenden de böyle bir söz kopardın mı, tamam, rahat ettin gitti."

"Baba sen beni ne zannediyorsun Allah aşkına" dedi iki elini yana açarak. "Sorumsuz, hıyar herifin biriymişim gibi davranma Sorun sadece benim canımın sıkılması değil. Hiçbirimizin canı sıkılmamalı."

Sigaramdan son bir nefes daha alıp, izmariti kül tablasında ezdikten sonra:

"İyi de Umutçuğum" dedim. İçimde büyüyen öfkeyi güçlükle zapt ediyordum. "Ben ne yapabilirim? İş koptu bir kere."

"Ne demek koptu ya? Siz bunca yılın arkadaşısınız. Lafa geldi mi şu güçlüğü şöyle göğüsledik, şu zor zamanı böyle atlattık diye övünüp durursunuz, bu sorunu mu çözemeyeceksiniz?"

Resmen azarlıyordu çocuk beni. Sanki ben onun babası değil de oğluydum.

"Yeter Umut" diye patladım. "Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Sesim sandığımdan da yüksek çıkmıştı, yan masadakiler dönüp tuhaf tuhaf bize bakmaya başladılar.

"Bak gördün mü?" dedim sesimi kısarak, "millete rezil olduk sonunda."

"Boş ver milleti" dedi Umut. "Önemli olan sensin. Önemli olan annem. Bu konuyu çözmelisiniz. Erteleyerek bu işten kurtulamazsınız. Çözmezseniz kendinizden de birbirinizden de nefret edeceksiniz. Bu sorun hep yanı başınızda olacak, en iyisi bunları gidip annemle konuşmak."

Haklıydı biliyordum, ama ne haklı olduğunu söylemek ne de annesiyle konuşmak istiyordum.

"Sen hiç merak etme büyük psikolog ben bununla başa çıkmasını bilirim" diyerek geçiştirmeye çalıştım. Umut niyetimi sezin-lemisti, derin bir soluk alıp, yeni bir ikna konuşmasına hazırlanıyordu ki, cep telefonum çalmaya başladı.

"Alo" diyerek açtım.

Alo Adnan Bey" dedi karşıdaki tanıdık ses. "Ben Komiser Yalvaç."

İsmi bile umutlanmama yetmişti komiserin. Merhaba Komiser Bey, hayrola Doğan'dan bir haber mi var?"

"Ne yazık ki hayır. Siz bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Hayır."

"Anlaşılan biraz daha bekleyeceğiz. Yarın Keriman Hanım' mezarını açacağız."

"Mezarı mı açacaksınız?"

"Evet, işleri hızlandırdık, savcılıktan izin yarın çıkıyor. Cesedi teşhis için Doğan'ın annesinden doku almamız gerekiyor."

"Anladım, DNA testi için."

"Aynen öyle. Mezarın açılışında bulunmanın kanunî hakkınız olduğunu söylemek istiyordum."

Bir mezarın açılışını görmek hiç de hoş değildi. Duraksadım Kısa bir süre de olsa sessiz kalmamdan, ne düşündüğümü anlamıştı Yalvaç.

"Aslında sizin gelmenizi, biz de istiyoruz" dedi. "Hem mezarı bulmamıza yardım edersiniz hem de biraz daha sohbet etme imkânı buluruz."

Kibarca gelmemi emrediyordu adam.

“Peki” dedim, “kaçta buluşacağız?”

“On bir iyi mi? Karacaahmet Mezarlığı’nın girişinde. Merhume Karacaahmet’te yatıyordu değil mi?”

“Evet, Karacaahmet’te. Anlaştık o zaman. Yarın on birde buluşuyoruz.”

Telefonu kapatıp, masanın üzerine koyarken:

“DNA testi mi yapacaklar?” diye sordu Umut.

“Doğan’ı teşhis için başka çare yok. En sağlam yol buymuş.”

“Sağlam ancak biraz zaman alır. Kemik dışında elverişli bir doku bulabilirseniz bir ay kadar sürer. Sadece kemik bulursanız sonuç almak için iki ay beklemeniz gerekir.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Ayıpsın ya Baba” dedi. Az önceki gergin hali gitmiş, eski neşesini yeniden kazanmıştı. “Biz psikolojiyi boşuna mı okuyoruz. İleride profilci olacağız.”

“Profilci mi? O da ne lan?”

“Katillerin kişiliklerini tahlil ve tahmin eden psikologlara profilci denir. Profilciler Amerika’da FBI’ la birlikte çalışıyor. Bizim Emniyet Teşkilatı da yakında uygulamaya başlar.”

Ne diyordu bu çocuk böyle?

“Sen ciddi misin?” diye sordum.

“Kesin bir kararım yok” dedi kendinden emin bir tavırla. “Ama bu mesleği yapmayı düşünüyorum yani.”

“Oğlum sen kafayı mı yedin?” dedim. Artık sesimin yüksek çıkmasına dikkat ediyordum. “Manyaklarla, katillerle, sapıklarla mı uğraşacaksın?”

Ben ne kadar sinirlenirsem Umut da o kadar sakinleşiyordu. Belki de biraz önceki tartışmamızın intikamını alıyordu.

“Birilerinin uğraşması gerek” dedi buz gibi bir ses tonuyla.

Nelere özeniyordu bu salak çocuk?

“Oğlum” dedim, “bak daha çok gençsin. Bu cinayet minayet işleri, katillerin ruh dünyası filan ilginç geliyor sana. Ama çok tehlikeli işler bunlar. Aklını başına topla.”

“Sanki bilir gibi konuşuyorsun ya Baba?” dedi. Söylediklerime açıkça dudak büküyordu.

“Biliyorum tabiî lan” dedim. “Tam beş yıl adliye muhabirliği yaptım ben. Cinayetler, sapıklıklar, hırsızlıklar neler gördüm neler. Beş yıl sonra da bıraktım. Bıraktım ne kelime apar topar kaçtım. Pis bir dünyadır orası. İnsanı hasta eder.”

“Hasta olmak için katillerle konuşmaya gerek yok ki. Dünya gırtlağına kadar boka batmış durumda. Kiminle konuşsam hasta ediyor zaten beni.”

Umut bu sözlerle beni mi iğneliyordu, yoksa öylesine mi konuşuyordu bilmek zordu, bilmek de istemiyordum zaten. Bugün yeterince tartışmıştık, daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum. İşin ilginci Umut’un da bir daha bu konuyu açmamasıydı. Ne pizzamızı yerken ne de daha sonra elmalı turtalarımızı mideye indirirken, annesiyle barışma meselesine geri döndü. Yemek boyunca yaptığımız tartışmaları unutmuş gibiydi. Unutmadığını, hesabı ödeyip kalkarken:

“Ee senin şu hediye işini konuşmadık” deyince:

“Bana bir hediye vermek istiyorsan annemle barış” demesinden anladım.

On beşinci bölüm

Umut beni şaşırtmıştı. Şaşırtmaktan öte sıkı bir yaşam dersi vermişti. En yakınındaki insanları bile tanımayan önyargılı bir adam olduğumu bir güzel göstermişti bana. Bir de çocuğu, çevresiyle ilgilenmemekle, sorumsuz biri olmakla suçluyordum. Asıl sorumsuz olan bendim; oğlumun büyüdüğünü, değiştiğim, dünyaya bambaşka gözlerle bakmaya başladığını bile fark edememiştim. Gerçi o profilci saçmalığı biraz canımı sıkmıştı, ama yemek boyunca ne kadar akıllı uslu laflar etmişti oğlan. Benim hakkımda ne düşünüyordu acaba? Sahi bir gün sorsam...

Ne yani, ben nasıl biriyim, diye mi soracağım? Niye sormayayım, bir psikologa gitsem diye düşünmüyor muydum, işte sana psikolog. Peki oğlum, sen hiçbir gazetede dikiş tutturamayan, içki düşkünü, ailesini, karısını kaybetmiş bir zavallısın derse, ne bok yiyeceğim? Benim oğlum böyle şeyler söylemez. Neden söylemesin, bugün gerçekleri tek tek çarpmadı mı suratıma? Söylemez çünkü, ben bu duruma yeteneksizliğim, aptallığım ya da şanssızlığım yüzünden düşmedim, böyle yaşamayı kendim seçtim. Bırak şimdi bahaneler bulmayı, biz sonuçlardan bahsediyoruz.. Sonuç dedik de sahi ne yapacağım şu Funda meselesini?

Ne yapacağım belli. Gidip konuşacağım kızla. Öff, benim için ölüm bu be. Hiç öyle düşünme, bu işten kaçış yok. Umut’un da söylediği gibi Funda’yla mutlaka konuşmam lazım. Konuşmam lazım, ama şimdi değil. İş küllensin, aradan biraz zaman geçsin, öyle.

Zaman deyince bakışlarım saatime kaydı. İki buçuğa geliyordu. Ne kadar kötü bir saat, nereye gidecektim ben şimdi? Bara gitsem, bu saatte mi? Valla garsonlar içeri bile almazlar beni. İlk randevusuna sevgilisi gelmeyen acemi bir âşık gibi Taksim Meydanı’nın ortasında durmuş, ne yapacağımı bilmeden sağa sol kınıyordum. Keşke Umut’u bırakmasaydım, diye geçirdim içimden. Arabaya atlar gezerdik. Şimdi Kuzguncuk ne güzeldir. Geceki yağmurun

ardından deniz yeşile kesmiştir, tepedeki ki mis gibi toprak, taze ot, ıslanmış yaprak kokusuyla doludur. Neden kendim gitmiyorum, dedim birdenbire. Aniden kapıldığım bu fikir bana çok çekici geldi. Bu çekicilikte, Doğan'la karşılaşmış olmamın, Kuzguncuk'ta çocukluğumuzun geçtiği evi anımsatmasının da payı var mıydı, bilmiyorum. Çok da düşünmeye gerek duymadan -çünkü düşünmeye başlayınca gitme fikri çekiciliğini kaybedecekti- otoparka yöneldim.

Dolmabahçe Sarayı'nın, o çok sevdiğim uzun boylu çınar ağaçlarının altından geçerek, Barbaros Bulvarı'na vurdum. Trafik sakin diye sevinirken, Yıldız Teknik Üniversitesi'nin önünde arabalar çoğalmaya başladı. Yavaşlamak zorunda kaldım, evet Boğaz Köprüsü günün bu saatinde bile tıkalıydı. Bunun canımı sıkmasına izin vermedim. Madem trafiğin sıkışmasına çare yoktu ben de manzaranın tadını çıkarmaya çalışırdım. Öyle de yaptım. Köprü üzerinde kaldığım dakikalarda, altımızdan akan kıpırtılı yeşil suların, bir kolunun anlaşılmaz bir kıskançlıkla Yeni Cami ile Galata Kulesi'nin araşma girmesini, ama bedeninin sisler içindeki Topkapı Sarayı'nın önünden kıvrılıp, genişleyerek, açık griye, daha doğrusu süt beyazına dönüşerek uzaklarda, çok uzaklarda ufuk çizgisiyle buluşup gökyüzüne karışmasını, defalarca işittiğim halde her defasında tatlı bir hayrete düşmekten kendimi alamadığım gizemli bir masalı dinler gibi hayranlıkla izledim.

Kuzguncuk'a geldiğimde saat üç buçuk olmuştu. İcadiye Caddesi boyunca karşılıklı olarak sıralanan ağaçların arasından geçerek, kilisenin karşısındaki sokağa girdim. Arabamı yıllardır beklemeye alışık olduğu iki katlı ahşap evimizin biraz berisine park ettim. İnmeden önce kapısındaki zili sökülmüş, camları tozdan bir tabakayla kaplanmış, balkonundaki çiçekleri kurumuş, ahşap yüzeyindeki boyalan dökülmeye yüz tutmuş, çocukluğumun geçtiği evi seyrettim. Sokaktaki ahşap evlerin, bizimki dışında hepsi aslına uygun olarak yeniden yapılmıştı. Keriman Abla'nın da benim de yeniden yapım için verecek paramız olmadığından bizimki olduğu gibi kalmıştı. En az elli yıllık olan ev, her yıl yapılan ufak tefek onarımlarla ayakta güçlükle duruyordu. Bir iki yıl daha müdahale edilmezse, kendiliğinden çökebilirdi. Belki kuzguna yavrusu güzel görünür, diyeceksiniz ama inanın bu sokaktaki en güzel ev bizimkiydi. Mimarlar ne kadar özenli olsalar, taş ne kadar ince çalışsalar da evlerin yeniden yapılması bir zaman ilk hallerinin yerini tutmuyordu. Bizimki belki eskiydi belki göz kamaştırıcılığını yitirmişti, ama bence ötekiler daha sahiciydi. Bu semte dair izler, bu semtte yaşananlara dair anılar, betonların, ahşapların, boyaların altında kalmamıştı. Yaslı, yorgun haliyle de olsa bu ev, sadece konut olarak değil aynı zamanda insanlara yaşamın geçiciliğim anlatan bir anıt gibi sokağın başucunda dikilmeyi sürdürüyordu.

Kuzguncuk'a gelirken eve girmeyi hiç düşünmüyordum, arabacın yönünü buraya çevirmem bile düşünerek olmuş bir iş değildi; alışkanlıkla yönelmiştim, belki de bizim yaşlı Plymouth kendisi getirmişti beni eski komşularımızdan hiçbirinin oturmadığı bu sokağa. Niyetim, sahile inerek, banklardan birine oturup, denize karşı sigaramı tüttürmekti. Daha sonra da belki Çınaraltı'ndaki kafeye girip, bir çay içerdim. Gerçi deniz kıyısındaki balık restoranını işleten arkadaşlara rastlarsam, ısrarlarına dayanamayıp, rakı sofrasına oturacağımı da adım gibi biliyordum. Ama bir zamanlar arkadaşlarımla top koşturduğum sakin sokağımıza girdiğimde bütün bu düşüncelerimin değişeceğim bilmiyordum. Olmuştu işte, sanki büyülenmiş gibi eski evimizin önünde kalakalmıştım.

Sonunda niyeti iyice bozdum, arabadan inip eve yöneldim. Tabiî, daha önce torpido gözünü eşeleyip, diplere kaçmış olan anahtarı bulmam gerekti. Keriman Abla'nın ölümünden beri girmemiştim bu kapıdan içeri. Aradan bir yıl geçtiği için kilidin güçlük çıkaracağım düşünerek, dikkatle çevirdim anahtarı, hayret, kolayca açılıverdi. Kapının açılmasıyla birlikte yoğun bir küf kokusu çarptı burnuma. Hiç yabancısı değildim bu kokunun. Ailecek İstanbul dışına çıktığımız uzun tatil dönüşlerinde, bu kadar yoğun olmasa da aynı kokuyu duymaya alışmıştım. Özellikle az güneş alan giriş katında daha çok hissedilirdi. Kokuyu yararak girdim içeri. Oldukça karanlıktı. Önümü, açık kapıdan sızan gün ışığının yardımıyla görebiliyordum ancak. Kapının solunda yer alan elektrik düğmesine dokundum. Yerde, annemin çeyiz olarak getirdiği Hereke halısından, Keriman Abla'nın çerçevelettirip duvara astırdığı simle işlenmiş nakış işlerine, mutfağın girişindeki emektar hasadan, geniş pencereyi sımsıkı örten kadife perdelere kadar sofadaki eşyalar, merhaba, dercesine aydınlandılar. Kapıyı kapatıp, anıları ürkütmekten korkarcasına çekingen adımlarla ilerledim. Her adımımda gıcırdayan ahşap zemin, Keriman Abla'nın:

Ziya Bey artık şu tahtaları söküp, marley yaptıralım" diyen sesini hatırlatıyor, ardından, "Olur, olur Hanım" diyen babamın hiçbir zaman yerine getirmeyeceği bu sözleri söylerken yüzünde beliren bıkkın, umursamaz ifadeyi canlandırıyordu gözlerimin önün de. Beş basamaklı merdiveni çıkıp sofanın ortasına ilerlerken bakışlarım bir zamanlar Doğan'ın kaldığı odanın kapısına takıldı, odaya yöneldim. Kapı kolunu çevirip, yavaşça ittim. Gıcırdama dan açıldı. Oda hatırladığım gibi kalmıştı; sağ duvara yanaştırılmış, el işlemesi bir battaniyeyle örtülmüş karyola, karyolanın yanaştığı duvara yapıştırılmış 50x70 boyutlarında aya karşı uluyan bir bozkurt posteri, pencere kenarında bir masa, masanın yanında Alparslan Türkeş'in Dokuz Işık'ı, Temel Görüşler'i, Ziya Gökalp'in Türkçülüğün Esasları, Nihal Atsız'ın Bozkurtların Ölümü, Kurt Karaca'nın 1. Milliyetçi Türkiye, Necdet Sevinç'in Ülkücüye Notlar, Yazarını Kurşunlatan Yazılar, İlhan Darendelioğlu'nun Türkiye'de Milliyetçilik Hareketleri, Sorulu Cevaplı Milliyetçi Hareket Partisi gibi kitapların sıralandığı küçük bir kitaplık, kitaplığın alt rafında ise Genç Arkadaş, Hasret adlı dergilerle, Hergün adlı ülkücülerin çıkardığı günlük gazetenin nüshaları yer alıyordu. Bir zamanlar adını duyduğumda bile tüylerimin diken diken olduğu bu kitaplara, dergilere, gazetelere şimdi kötü günlerde çekilmiş fotoğraflarmışçasına buruk, hüzünlü duygularla bakıyordum. Oysa, bir defasında bu odaya girip duvardaki afişi indirmeyi, bütün kitapları parçalamayı ne kadar çok istemiştim.

1978 yılının 16 martıydı. O günlerde İstanbul Üniversitesi ülkücülerin işgali altındaydı. Sayıca üniversite öğrencilerinin küçük bir azınlığını oluşturan ülkücüler, devletin gizli, polisin açık desteğiyle okulları ele geçiriyor,

bizim gibi solcu öğrencileri öldürüyor, yaralıyor, dövüyor, okullara girmemize engel oluyorlardı. Ancak 1978 yılının ocak ayında kurulan sosyal demokratların ağırlıkta olduğu azınlık hükümeti işbaşına geçince, biz işgalleri kırma zamanının geldiğini düşünerek okullara toplu olarak gitme kararı aldık. Toplu olarak gitmek zorundaydık, çünkü üniversite gibi Beyazıt semti de ülkücülerin işgali altodaydı. Bütün öğrenciler bir noktada buluşup okula öyle gidiyor, çıkarken de aynı şekilde toplanarak üniversiteyi terk ediyorduk. Hükümetin değişmesine rağmen hâlâ devletten destek almayı sürdüren ülkücüler, ellerine geçen her fırsatta üzerimize saldırıyor, bizi yıldırmaya çalışıyorlardı, ama yapılan provokasyonlar işe yaramıyor derslere katılmaya, sınavlara girmeye devam ediyorduk. Ancak ülkücülerin öyle kolay kolay teslim olmaya niyetleri yoktu. Mademki okuldaki işgali kırmıştık bunun bedelini de ağır ödemeliydik. Ödedik de, 16 mart 1978 günü okuldan toplu olarak ayrılan arkadaşlarım bombalı bir saldırıyla uğradılar. Ben günlük bir gazetede staj yaptığımdan o rastlantı sonucu okula gitmemiştim. Patlamada sekiz arkadaşım parçalanarak öldü, onlarcası yaralandı. Saldırıda ölen çocuklardan biri bizim sınıftandı. Şimdi hangi şehirden geldiğini unuttum, ama güneydoğuluydu, ailesi çok yoksuldu, Kürt'tü, belki de bu yüzden solcuydu. Hem çalışıp hem okuduğu için benim sınıfta tuttuğum notları alır, sınavlara öyle hazırlanırdı.

O gece İstanbul'daki solcu öğrencilerin hepsi Beyazıt'ta buluşmuştu. Çevrede ülkücülerin gittiği kahvehaneler, kafeler, bilardo salonları, kitapçıların hepsi basıldı, dağıtıldı, yakalanan sağ görüşlü öğrenciler dövüldü. Uğradığımız şok öyle sarsıcı, acımız öyle büyüktü ki, dünyanın en barışçı -yoksa korkak mı demeliyim- insanı olan ben bile, bir ara elimde bir taşla Beyazıt Meydanı'ndaki ülkücülerin Küllük adlı kahvehanesinin camını indirirken buldum kendimi. Binlerce öğrenci o geceyi İstanbul Üniversitesi'nde geçirdik. Cenazeler, faşistlere lanetler yağdıran büyük bir kalabalığın katılımıyla kaldırıldı. Cenazeden sonra eve geldiğimde uykusuzdum, yorgundum, ama öfkem hâlâ geçmemişti. Yemek masasına oturduğumuzda, olaylardan tedirgin olan babam bana dikkatli olmam yönünde uyarılarda bulunuyordu, o sırada Keriman Abla söze karıştı:

"Bugün Doğan telefon etti" dedi. "Olayı öğrenmiş, 'Adnan'da bir şey var mı' diye soruyor."

Doğan'ın adını duyar duymaz kendimi kaybettim.

"Başaramadınız, Adnan yaşıyor deseydin. Arkadaşlarını öldürdünüz, ama yine başaramayacaksınız. Tarih nasıl Hitler'in ağzına sıçtıysa Türk halkı da sizin ağzınıza sıçacak deseydin..."

Bağırarak konuşuyordum. Zavallı kadıncağız elinde kaşığı sofranın başında donup kalmıştı. Babamın da ondan farkı yoktu, her zaman ölçülü, terbiyeli biri olarak gördüğü oğlu, gözleri dönmüş deli gibi bağırıyor, saygısızca annesine çıkışıyordu. Bense öfkemi yenememiş, iskemlemi iterek kalkmıştım masanın başından, yüksek sesle faşistlere küfürler ederek, Doğan'ın odasına gelmiştim. İçeri girip odayı dağıtmama ramak kalmıştı ki, şaşkınlığını çabuk atlatan babam kapıda yakalamıştı beni.

"Kendine gel Adnan" diyerek güçlü kollarıyla omzumdan yakalayıp, duvara yaslamıştı beni. "Bu işte Doğan'ın ne suçu var? Çocuk senin için kaygılanmış. Şu senin yaptığın işe bak."

Ama öfkem dinecek gibi değildi.

"Bunlara inanma Baba. Doğan gibiler, beni öldürüp, sonra gözyaşı dökerler."

Bağırıyordum, bağırmaktan öte sanki babama yalvarıyordum. Ama babam yalvarışımı duymuyordu, her zamanki sakin, kendinden emin bakışlarını yüzüme dikti.

"Sen ne söylediğinin farkında değilsin" dedi. "Kimse seni öldürmek istemiyor. Kendine gel. Git yüzünü yıka."

Beni o kadar iyi tanıyordu, üzerimdeki otoritesinden o kadar emindi ki, bu sözleri söylerken omzumu bırakmıştı. Söyledikle ne uymamayı, içeri girip, o posteri parçalamayı ne kadar çok isterdim, ama yapamadım. Uslu uslu Doğan'ın kapısından uzaklaşarak banyonun yolunu tuttum. Musluğu açarken, bakışlarım yüzü üzüntüyle çarpılmış, haksızlığa uğradığı halde bunu kanıtlayamayan birinin çaresizliği içinde bocalayan aynadaki genç adama kaydı. Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Ağlamak iyi geldi Hep iyi gelir zaten. Sakinleştim. Yeniden masaya döndüğümde Keriman Abla yerinde yoktu. Yemek zehir zıkkım olmuştu, sessizce yiyip kalktık. O akşam hiçbir şey söylemedi babam. Ertesi sabah yanıma geldi, Keriman Abla'dan özür dilememi istedi. Öfkem dinmişti, açıkçası biraz da utanmıştım kadıncağıza bağırdığım için. Babamın isteğini hemen yerine getirdim. Keriman Abla affetmiş gibi göründü, ama sanırım o geceden sonra benden soğumaya başladı. İki yıl sonra Doğan tutukevine girince sanki oğlunun başına gelenlerin sorumlusu benmişim gibi benden iyice uzaklaştı. Ama babam sağken sorumluluklarım yerine getirmekten kaçınmadı, hiçbir zaman açıkça tartışmadı benimle. Babam öldükten sonra artık duygularını gizlemesi için hiçbir neden kalmamıştı. Bırakın beni, çok sevdiğini söylediği Umut'a bile ilgisiz davranır olmuştu. Plymouth'a el koyuşum iyice gerginleştirmişti ilişkimizi. Yine de ona saygıda kusur etmemeye çalışıyordum. Arada bir uğrayıp hatırını soruyor, bir ihtiyacı varsa karşılamaya çalışıyordum. Benden hiç yardım istemediği gibi eve her gidişimde de sözü mutlaka Doğan'a getiriyor, oğlunun nasıl iyi bir çocuk olduğundan, ama iyilerin bahtının hep kara olduğundan bahsederek, alttan alta iğnelemeye çalışıyordu. Aldırmıyordum. Zavallı kadının kötü bir yaşamı olmuştu. İki kez evlenmiş ikisinde de kocasını kaybetmiş, tek oğlunun başına da gelmedik iş kalmamıştı. Son yıllarda ondan haber bile alamıyordu. Gerçi çok daha önceden de uzun süreler haber alamadığı olmuştu, ama babamın ölümünden sonra belki de uğraşacak başka konusu kalmadığından iyice oğluna takmıştı kafayı. Daha önce oğlunu düşünmüyordu demek istemiyorum, sonuçta Keriman Abla bir anneydi; Doğan için az gözyaşı dökmemişti. Yine de bir evi, kocası vardı, bu oğlu da başka sorumluluklar da yüklüyordu ona. Ama babam ve beni de saymazsak, ölü mü sağ mı olduğunu bile bilmediği tek Doğan'ı kalmıştı. Giderek daha kötü davranıyordu bana. Araba meselesinde gerçekten de çok kızmış olmalıydı. "O arabayı alıyorsun, ama yarısı benim oğlumun" demişti. Oysa babam ölmeden önce:

“Arabamı sen al Adnan” demişti. “O şahsiyetsiz, montaj üretimi arabalara binme artık. Yalnız senden bir ricam olacak, Keriman ölünceye kadar bu evden hak isteme. Kadıncağız rahatça otursun.”

Üstelik Keriman Abla’nın yanında olmuştu bu konuşma. Ama babam öldükten sonra üvey annemin tavrı değişmiş, “Bu arabayı satalım” diye tutturmuştu. Arabanın parasıyla, her geçen gün biraz daha eskiyen evi tamir ettirmeyi düşünüyordu. Arabayı satmayalım ben sana yardım ederim, demiştim. Kabul etmemişti. Açık konuşmak gerekirse ben de babamın bana bıraktığı bu en değerli mirası kaybetmek istemiyordum. Onunla fazla tartışmaya girmedim, arabayı alıp gittim. Kadıncağızın yapacak hiçbir şeyi yoktu. Eski komşulardan birine, “Doğan olsaydı Adnan bunu yapamazdı” demiş. Kanser olduğunu öğrenip, onu hastanede ziyaret ettiğimde, kanı çekilmiş yüzünde iyice belirginleşen ela gözlerini nefretle yüzüme dikerek:

“O araba sana haram olsun” dedi. “O araba Doğan’ımın hakkıydı. Yıllardır hakkını yediniz onun. Hep dışladınız onu. Bu eve yakıştıramadınız. Geldiği zaman da bir sığıntı gibi yaşadı bu evde. En alt katta tuvaletin yanında bir oda verdiniz oğluma.”

Gerçek onun hatırladığı gibi değildi. Belki de babamın ya da benim, yaşamına müdahale etmemizi önlemek amacıyla Doğan kendisi seçmişti en alttaki odayı. Hatta babam:

“Oğlum sen burada geceleri korkarsın, gel yukarıda Adnan Abi’nin odasında kal” dediğinde:

“Ben hiçbir şeyden korkmam” diyerek kestirip atmıştı.

Keriman Abla’nın suçlamaları beni üzse de pek takmıyordum. Zavallı kadıncağızın bunları söylerken aklı başında değildi, gördüğü kemoterapi nedeniyle delirium oluşmuş, halüsinasyonlar görmeye başlamıştı. Kendine gelemeden de öldü zaten. Bu meselede beni en çok üzen, babamın arşivini sakladığı oymalı ceviz sandığın kaybolmasıydı. Aslında sandık Keriman Abla’nındı. Babam emekli olmadan önce Amerikan arabalarıyla ilgili kırk küsur yıldır topladığı belgeleri, arabasını park etmek için kiraladığı bir garajda saklıyordu. Ama emekli olduktan sonra aldığı maaş, fazladan bir garaj kirası vermeyi zorlaştırınca, son arabasını benim Plymouth’umu- evin önüne park etmeyi göze almak zorunda kalmış, o muhteşem arşivini de eve getirmişti. Her nasılsa Keriman Abla da çeyiz sandığını, arşivini saklaması için babama vermişti. Babamın ölümünden sonra biraz metazori bir ta arabayı alınca, Keriman Abla bu sandığı benden saklamış, ne zaman isteyecek olsam, bir şey bahane ederek, konuyu geçiştirmişti.. Hasta olduktan sonra ise konuşamaz olmuştuk zaten. İşin kötüsü Keriman Abla’nın ölümünden sonra da sandığı bulamamam di. Aklımdan bunlar geçerken birden bakışlarım odanın zeminin kaydı. Burada kıl dokuma bir Kürt kilimi yok muydu? Zemindeki ahşabın renginden bir ton daha açık olan kilim büyüklüğündeki alan sorumu hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde cevaplıyordu. Biri yerdeki kilimi toparlayıp götürmüştü. İyi de kim almış olabilirdi?

Aslında kilimi kimin aldığından daha önemli bir soru vardı: evi kapayıp giderken o kilimin burada olup olmadığı. Aklımı zorladım, ama boşuna, cenaze telaşıyla odadaki kilimin yokluğunu pekâlâ fark etmemiş olabilirdim. Belki Umut hatırlardı? Umut mu hadi canım sende! O kendi havasındaydı. Nereden hatırlayacak. Belki Funda... O kesinlikle hatırlardı işte. Bir ayrıntı uzmanıdır Funda. Ama şimdi telefonu açıp da, “Hatırlıyor musun, Keriman Abla’nın ölümünden sonra evden çıkarken, Doğan’ın odasında bir Kürt kilimi var mıydı, yok muydu?” diye soramam ki. Off ne kadar çok yaşamıma girmiş bu kadın. Ayrı yaşıyor olmamıza rağmen hâlâ ona ihtiyaç duymayı sürdürüyorum. Odadaki Kürt kilimi sorununu, Funda’yla barışmadan sonraya ertelemeye karar vermişken birden sorunun yanıtı kendiliğinden geliverdi. Doğan’ın odası aydınlıktı. Bunda ne mi var? Doğan’ın odasına girince ışığı açmamıştım, holden yansıyan ışığın ise içeriyi bu kadar iyi aydınlatması imkânsızdı. Ama içerisi gündüz gibi aydınlıktı. Çünkü, bir yıl önce evden çıkarken büyük bir dikkatle kapattığımız kalın kadifeler çekilmiş, yalnızca tül perde kalmıştı pencerede. Yani? Yanisi, açık değil mi? Bizden sonra eve biri girmişti. Kafam birden tıkır tıkır işlemeye başladı. Masanın üstündeki küllüğe yaklaştım. Küllükte üç izmarit duruyordu. İzmaritin birini elime alıp, baktım. Bu sigara Doğan’ın ve benim kullandığımız markaydı.

“Doğan” diye mırıldandım. Çünkü başka kimsede evin anahtarı yoktu. O halde kıl kilimi de Doğan almış olmalıydı. Acaba Doğan buraya ne zaman gelmişti? BMW’si yandıktan sonra mı, önce mi? Eğer araba yandıktan sonra uğramışsa Doğan hâlâ yaşıyor

Ama şu izmaritlerden bunu anlamak, en azından benim için çok zordu. Belki Yalvaç’ı aramalı, bu izmaritleri de incelemeleri için ona vermeliydim. Bir an kapıldığım bu fikirden vazgeçtim. Acele etmemekte yarar vardı. Üstelik eve giren Doğan ise kilimi aldığı halde kitapları neden bıraksındı? Bakışlarım yeniden kitaplığa kaydı. “Neden bırakmasın ki?”diye midim kendi kendime. Artık bu kitaplarla ilgisi kalmamıştı, zamanlar uğruna ölümlere gidip geldiği bu yazılar artık onu etkileyemiyor, heyecanlandıramıyor, yönlendiremiyordu. Belki Doğan da, benim gibi yalnızca buruk bakışlarla izlemekle yetiniyordu bir zamanlar her satırını yutarcasına okuduğu, her düşüncesini kutsal bir buyrukmuş gibi belleğine yerleştirdiği bu kitapları Belki de hâlâ inanıyordu bu kitaplarda yazılanlara da, onları alıp götürmeye fırsatı olmamıştı? Dikkatle odayı incelemeye koyuldum. Perdelerin açık olmasından, yerdeki halının yokluğundan, kül tablasındaki izmaritlerden başka bir değişiklik yoktu. Belki evin öteki bölümlerinde bir şeyler bulurum umuduyla, dışarı çıkıp, merdivenlere yöneldim.

İkinci katta merdivenin hemen karşısındaydı benim odam. Evlenince, kitaplarım, kasetlerim, daktilom, fotoğraf makinem neyim varsa alıp götürmüştüm. Keriman Abla da odaya eski eşyalarını yerleştirmişti. Onların yatak odası ile benimkinin arasında, sokağa bir balkonu da olan ince uzun bir oturma odası yer alıyordu. Oturma odasını enlemesine geçip, yatak odasına yöneldim, içeri girdim, perdeleri çekmek yerine ışığı yaktım.

Perdeleri neden çekmediğimi bilmiyorum. Belki içeri gün ışığı düşerse burada yaşananların mahremiyetinin bozulacağını düşündüğümden, belki Keriman Abla'ya duyduğum tuhaf saygıdan. Keriman Abla'nın ölümünden sonra bu eve gelmeyişimin nedeni de sanırım bu tuhaf saygıyla ilgiliydi. Ben evin her zaman kadına ait olduğunu düşünmüşümdür. Funda'yla ayrılınca evi de bu yüzden ona bırakmıştım zaten. Bunun nedeni sadece kadının evde en fazla zaman geçiren kişi olmasıyla ilgili değil, aynı zamanda evi, içinde yaşayan kişileri, eşyaları, nesneleri düşünmesiyle, olarla ilişkiye girmesiyle de ilgilidir. İlişki derken temizleme, toparlama, düzenleme gibi fiziksel davranışlardan söz etmiyorum. Bir aileden biri, ister bir çiçek, ister bir iskemle ya da bir örtünün kadının onlarla duygusal bir ilişkiye girmesinden söz ediyorum. Bu duygusal ilişki olmadan bir evin yuva sıcaklığı taşıması ansızdı zaten. Erkekler bu türden bir ilişki geliştiremezler mi, düşünülebilir. Belki gerçekleştirebilirler, ama binlerce yıl önce bu ilişkiyi kurmuş olan kadınlarla kıyaslayacak olursak uzunca bir zaman acemilik yaşayacakları da bir gerçektir. Annemi anımsamadığım için bir yorum yapamayacağım, ama babam burada üvey annemden daha çok yaşamış olmasına rağmen evi Keriman Abla'sız düşünemez hale gelmiştim. Her köşede, her eşyanın üzerinde onun izi, onun kokusu vardı. Yatak odasından içeri girince de alışkın olduğum o düzenlilik, o temizlik karşıladı beni. Hastaneye giderken, belki de bir daha dönmeyeceğini bile bile evin her tarafı gibi, yatak odasını da toparlamıştı. Cenazede sonra eve geldiğimizde, ben sadece babamın arşivini sakladığı sandığı aramıştım. Funda ise:

"Keriman Hanım'ın eşyalarına bakmayacak mısın?" diye sormuştu. Bu, Keriman Abla'nın dünyasına girmek anlamına geliyordu. O anda büyük bir saygısızlık gibi geldi bu bana. Ölümün yarattığı boşluktan yararlanarak onun mahremiyetini çiğnemek gibi bir şey. Bu işi Doğan'ın yapması gerektiğini bahane ederek, her köşesi bana Keriman Abla'yı hatırlatan bu evden bir an önce ayrılmak istemiştim. Funda bu tavrımı sanırım biraz yadırgamıştı, ama üzüntülü halime bakarak fazla da üstelememişti. Perdeleri çekip çıkmıştık evden. Aradan bir yıl geçtikten sonra bile benzer duygular taşısam da Doğan'ın başına gelenlerin çözümlenmesi için artık eşyaları karıştıracak cesareti kendimde bulmaya başlamıştım.

Ne aradığımı bile tam olarak bilmeden, öncelikle yatağın sol tarafındaki komodinin üst çekmecesini açarak koyuldum işe. Yastık kılıfları, yatak çarşaflan katlanarak, yerleştirilmişti çekmeceye. Biraz karıştıracak oldum, belli belirsiz bir lavanta kokusu çalındı burnuma. Keriman Abla'nın yıkadığı çamaşırlar lavanta kokardı. Az önce de anlatmaya çalıştığım gibi o ölmüştü, ama sanki onun ruhu hâlâ bu evde yaşamayı sürdürüyordu. Çekmecede ilgimi çekecek başka bir şey yoktu. Alt kattakine baktım; Keriman Abla'nın kışları giydiği bir gecelik, kalın iki çift çorap, el işi bir yatak örtüsü. Üçüncü çekmecedekiler de farklı değildi; hiç açılmamış bir nevresim takımı, dantelleri sökülmüş bir tül perde. Perdeyi yoklarken bir kabarıklık hissettim. Çekmeceyi iyice çekip, perdenin araşma baktım. Yanılmamıştım perdenin arasında küçük bir mücevher kutusu duruyordu. Kutuyu açtım; içinde biri burmalı iki altın bilezik, babamın olduğunu sandığım bir nikâh yüzüğü, beş tane Cumhuriyet altını vardı. Zavallı Keriman Abla küçük hazinesini demek burada saklamıştı. Kutuyu perdelerin arasına sıkıştırıp, çekmeceyi yeniden kapadım. Komodinle işlenmiş cevizden yapılma elbise dolabına yöneldim. Dolabın iki tarafını da açtım, burada naftalin kokusu lavantayı bastırmıştı. içinde ilk gözüme çarpan zemindeki ahşap kutu oldu. Bu kutuyu çok iyi tanıyordum. Babam yaşamındaki tek yurtdışı gezisinden, 1976'da gittiği Almanya'dan getirmişti bir zamanlar purolarla dolu olan bu kutuyu. Güya öğle ve akşam yemeklerinden sonra birer puro içerek sigarayı bırakacaktı. Olmadı tabiî, purolar bitince sigaraya yeniden başladı. Ancak kutu atılmadı, puro yerine bizim değerli evraklarımızı korumaya devam etti.

Kutuyu alıp, yatağın üzerine oturdum. Kapağını açtım, katlanmaktan yırtılmaya yüz tutmuş bir tapu vardı en üstte. Evin tapusuydu. Daha fazla yırtılmasın diye dikkatle katlayıp yanıma koydum. Kutuda bir fotoğraf gözüme çarptı. Fotoğrafta babam, Keriman Abla, Doğan ve ben vardık. Evin arka bahçesinde bir masanın başında oturuyorduk. Önümüzde büyükçe bir tepsinin içinde karpuz dilimleri vardı. Fotoğrafın çekildiği zamanı anımsıyordum. Sonbaharın başlarında bir pazar günüydü. Ertesi gün okullar açılacaktı, ikindi vakti oturup karpuz yemiştik. Ama fotoğrafı kimin çektiğini anımsamıyordum. Keriman Abla çok mutlu görünüyordu, gözlerindeki ışıltı bu küçücük fotoğrafta bile belli oluyordu. Gençliğinde çok güzelmiş. Belki de babam Keriman Abla'nın güzelliğine kapılıp evlenmişti onunla. Bak bunu hiç düşünmemiştim. Annem nasıl bir kadındı acaba? Güzel miydi, çirkin miydi. Belki de vasat biriydi. Baksana ben de erkek güzeli bir adam değilim. Babam da değildi ya. Annemin resimlerini görmüştüm, kötü çekilmişlerdi, kötü tabedilmişlerdi, yüzünü net olarak seçemiyordum. Belki de bu nedenle, onun yüzünü hiçbir zaman kafamda canlandıramadım. Annem benim için yüzü, sesi, kokusu olmayan bir kadın olarak kaldı hep.

Fotoğrafın altında ters çevrilmiş başka bir evrak daha vardı. Elime alınca bunun bir öğrenci kimliği olduğunu anladım. Sol üst kösesine üvey kardeşimin ciddi, adeta kavga edercesine bakan bir gençlik fotoğrafı yapıştırılmıştı. Bu kimlik lise son sınıfa aitti. Hiç sınıfta kalmamıştı Doğan. Beni şaşırtan yanlardan biri de üvey kardeşimin her zaman başarılı bir öğrenci olmasıydı. Kesin olarak bilmemekle birlikte ülkücü hareketle lise birde tanıştığını tahmin ediyorum. Çünkü arkadaş bir yıl sonra sıkı bir militan olup çıkmıştı. O debdebeli günlerde bile karnesine tek zayıf düşmemişti. Gerçi o zamanlar bu durumu, okuduğu lisedeki öğretmenlerin genellikle ülkücü kökenli olmasına, onlar gibi düşünen öğrencileri sınıfta bırakmadıklarına yoruyordum. Ama Doğan, benim de sonradan tanışacağım -çalıştığım gazetelerden birinde eğitim sayfasını yönetmişti bir süre- solcu matematik öğretmeni Zeki Bey'den de iyi notlar almayı başarmıştı. Yok canım, oğlanın kafası işliyordu. Onun bu yeteneğini bilen Zeki Bey de çok üzülürdü Doğan'ın ülkücü olmasına.

"Hiç çalışmasa da dersi izlemesi yetiyordu konuyu anlamasına" derdi. Sonra çözemediği bir problemin karşısındaymış gibi başını sallayarak eklerdi: "Böyle zeki çocuklar nasıl inanır Turan saçmalığına, ırk üstünlüğüne?"

Bu soruya çevremdeki insanlar oldukça farklı yanıtlar vermişlerdi. Babam, "Arkadaşları yüzünden" diye yanıtlardı bu soruyu "İnsanı iyiye de kötüye de götüren arkadaştır. Doğan kötü insanlarla arkadaş olunca yoldan çıktı."

Tufan Abi ise olaya başka açıdan yaklaşırdı. Ona göre Doğan var olmak için ülkücülüğü seçmişti. Ailesinden kopan -ki Doğan'ın böyle bir ailesinin olduğundan da söz edilemezdi- kimliğini arayan genç bir insan için örgüt, cesaretini, yeteneklerini, zekâsını, kısacası kendini gösterebileceği ideal bir alandı. Doğan o yaşlarda henüz yeterli bilgiye sahip olmadığı için seçimi de bilinçli olmamıştı. Kendi yaşındaki pek çok ülkücü gibi büyük bir nefretle mücadele ettiği sosyalizm hakkında en küçük bir bilgiye bile sahip değildi. Gençlerin ideal uğruna kendilerini feda etme duygusu, büyük umutlan, varlıklarım kanıtlama çabaları, bunlara bir de romantizm eklenince, senaryosunu başkalarının yazdığı bu kanlı serüvenin gönüllü oyuncuları oluyorlardı. Doğan'ı çeken de işte bu serüvendi. Tufan Abi sözcükleri seçerek, tane tane konuşurken, ben, "Ne serüven ama! Vatanı için dövüşen ülkücüden, para için adam öldüren bir katile dönüşmek" diye düşünmekten kendimi alamazdım.

Politika konularında uzman olan gazeteci dostum Erol'a göre ise, Doğan gibi insanların olaylara karışmalarının iki nedeni vardı; birincisi, bugün demokrasi, demokrasi diye çığlıklar atıp, ardı ardına bildirgeler yayımlayan büyük sermaye sahiplerinin, o zamanlar kendilerini tehlikede görerek, yükselen sol muhalefeti sindirmek için, devletin güvenlik güçlerinin yanı sıra ülkücüleri de açık ya da gizli olarak kullanmaları ve kışkırtmaları, ikincisi ise uluslararası arenada yaşanan soğuk savaştı. Eğer Soğuk Savaş olmasaydı, eğer NATO ve Varşova Paktı olmasaydı, eğer Türkiye Sovyetler Birliği'ne komşu bir ülke olmasaydı, ne Doğan ne de öteki ülkücü militanlar silaha sarılırlardı. Onların örgütlere katılmasında, hatta bu örgütlerin oluşturulmasında ülkemizin bulunduğu coğrafya en önemli rolü oynamaktaydı.

Keriman Abla ise oğlunun bu işlere bulaşmasının nedenini babasız büyümesine bağlardı. Orada yüzümüze karşı söylemediği bir düşüncesi daha vardı: "Eğer siz ona iyi davransaydınız, bu evde kalsaydı başına bunlar gelmezdi."

Ne felsefî, ne psikolojik, ne sosyolojik, ne politik dayanakları olan bu açıklama bence gerçeğe en yakın olanıydı. Bugün düşündüğümde Keriman Abla'ya daha fazla hak vermekten kendimi alamıyorum. Doğan'ın ülkücü örgütlerin eline düşmesinde hem babam hem de ben önemli bir rol oynamıştık. Ona daha anlayışlı yaklaşabilseydik, yatılı okula gitmeyecekti. Belki de onu bambaşka bir yazgı bekleyecekti. Ama o zamanlar ben de çok gençtim. Babam ise geleceği görmekten âcizdi. Görseydi buna izin vermezdi.

Doğan'ın lise kimliğini yerine koyarken, evrak kutusunda dörde katlanmış, bir başka kâğıt dikkatimi çekti. Çıkardım, kâğıdı açtım. Mektuba benziyordu. Kısa bir duraksamadan sonra okumaya başladım.

Kıymetli Keriman Teyzeciğim,
Allahın selamı ve rahmeti üzerine olsun.
Göndermiş olduğun tarhanayı, gül reçelini, turşuyu ve çorapları aldım. Ne zahmet ettin. Çok sağol. Beni düşünmüş olman bile, ne büyük kıvanç. Köyün muhtarı elinde paketlerle gelince bir an Doğan'la hapishanedeki günlerimizi hatırladım. İnşallah bir daha o günleri yaşamayız. Doğan'dan hâlâ bir haber alamadığını yazıyorsun aklına kötü şeyler getirme. İyi şeyler düşünenler, iyi şeylerle ödüllendirilirler. Ben bugün Doğan'ın çıkıp geleceğine inanıyorum. O, Allah'ın esirgediği kullardan biridir. Orada, burada hakkında dedikodular yapılıyormuş. Söylenenlerin hiçbirine inanmıyorum. İnsanlar yoldan çıktılar, sahtekâr ve yalancı oldular. Ben bu yüzden onlardan kaçtım. Belki Doğan da kaçıyordur. Çünkü Doğan da inanmış bir Müslüman'dır. Sen de kalbini temiz tut. Ve Allah'ın adaletine inan. Biliyorum ve inanıyorum ki tez zamanda oğluna kavuşacaksın.
Mübarek ellerinden saygıyla öperim.
Kabul edersen ikinci oğlun Resul.

Ben daha önce duymuştum ben bu Resul ismini, ama nereden? Doğanla hapishanede birliktelermiş, belki oradan. Belki Keriman Abla anlatmıştır. Baksana mektubu sakladığına göre önem verdiği biri olmalı bu Resul. Bu mektuptan bir şey çıkacağını sanmıyordum, ama yine de katlayıp cebime koydum. O sırada cep telefonumun zili yankılandı kulaklarımda. Açtım.

"Alo" dedi Arif sırnaşık bir tonda. "Adnancığım ne yapıyorsun?"

"Hiiiç" dedim. Yine bir sürü senaryo çıkaracak diye babamın evinde olduğumu söylemekten çekindim.

"İşin yoksa gelsene" dedi, "sana bir yemek ısmarlayayım. Biz Sarayburnu'ndaki Sepetçiler Kasrı'ndayız. Manzara muhteşem üstelik tam senin seveceğin cinsten çok da güzel alaturka yemekler yapıyorlar."

Sepetçiler Kasrı'ndaki restoranı duymuştum. Gazetecilerin takıldığı bir yer değildi. Üstelik konuşurken biz demişti Arif.

"Siz kimsiniz?" dedim yarı alaycı yarı kuşkulu bir sesle.

"Ben ve bir arkadaşım. Dur hemen pirelenme, güvenilir bir arkadaş. Doğan hakkında epeyce şey biliyor. Senin de duymanı istedim."

"Bak yine bu haber meselesiyse..." diyecek oldum.

"Yok oğlum, senden hiçbir şey istemiyorum. Doğan'ın yakın geçmişte neler yaptığını bilen birini bulunca senin de konuşmak isteyeceğini düşündüm." Kararsızlığımı anlayan Arif, "Keyfin bilir" dedi. Alındığı belli oluyordu. "Sanki seni cinayet işlemeye çağırıyoruz. Tamam oğlum, gelme."

Neden böyle söylediğime kendim de şaşarak:

“Yok yok, geliyorum” dedim.

“İyi o zaman bekliyoruz.”

Telefonu kapatırken, bunu neden yapıyorum, diye sordum kendime. Sonra yanıt aramaya bile girişmeden, sorduğum sorunun saçmalığını düşünmeye başladım. Ne vardı yaptığımda? Arkadaşlar beni yemeğe davet etmişler, ben de kabul etmiştim, iyi bir açıklamaydı, bir de içimde usuldan kıpırdanmaya başlayan şu tedirginlik olmasaydı.

On altıncı bölüm

Sepetçiler Kasrı, Topkapı Sarayı ile denizin arasında kalıyordu. Asfalt yol ile tren raylarını saymazsak, sarayın dış bahçesinin denize uzanan bir devamı gibiydi. İstanbul’un değişik semtlerindeki birçok kasır gibi burası da yeniden düzenlenerek restoran haline getirilmişti.

Restoranın hemen yanındaki otoparka girince kara kuru bir görevli, saygıyla kapımı açıp, anahtarı istedi. Otoparka girip çıkan çok olduğu için arabayı nereye çekeceklerini en iyi onlar bilirmiş. Bu yüzden anahtarım onlarda kalmalıymış. Pek çok park yerinde karşılaştığım bu davranıştan nefret ediyordum. Ama söylediklerini yapmaktan başka çarem de yoktu. Anahtarı teslim ederken, belki işe yarar diye, kara kuru adama, arabama dikkat etmesini, ikide bir kıpırdatmayacağı sakin bir köşeye çekmesini söyledim. Beklediğimin aksine -genellikle otopark görevlileri bu isteğimi önemsemez, yanıt bile vermeden, arabayı kendi kafalarına göre bir yere çekerlerdi- ilgili davrandı adam.

“Hiç merak etme abi” dedi, “ben de hastasıyım bu arabaların. Benim de 51 model bir Dodge’um vardı. O arabalar eski diye kaldırılmadan önce Eminönü-Taksim arasında dolmuşçuluk yapardım.”

Trafikte giderken orta yaşın üzerindeki insanların anılarından biriyle karşılaşmış gibi, dudaklarında tatlı bir gülümseyişle arabamı gözlediğini, hatta bazılarının kendilerini tutamayıp Plymouth’umun el boyasıyla korunan kaportasına dokunmadan edemediğini bildiğimden, adamın sözlerini garipsemedim.

“Bu arabalar kadın gibidir abi” diyordu otopark görevlisi, “ilgini esirgedin mi hemen küser.”

Sevindim böyle bir adamla karşılaştığıma, arabamı artık gönül rahatlığıyla bırakabilirdim.

Tarihî dokusu korunarak yeniden restore edilen binada bizimkileri bulmak zor olmadı. Daha kapıdan içeri adımımı atar atmaz Arif’in pencere kenarında, denizi gören masaların birinden el salladığını fark ettim. Karşısındaki adamın sırtı dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Gülümseyerek yaklaştım. Arif beni ayakta karşıladı.

“Nasılsın dünden beri?” diyerek yapmacık bir tavırla sarılıp öptü. Sonra karşılık vermemi bile beklemeden adama dönerek,

“Seni en yakın arkadaşım Adnan’la tanıştırayım” dedi. Adam da ayağa kalkmıştı. Benim boylarımdaydı, siyah saçları seyrelmiş, yer yer ağarmaya başlamıştı. Açık kahverengi gözlerindeki o belirgin güven duygusu da olmasa yüzünde dikkat çekici hiçbir özellik yok denebilirdi. Elli yaşlarında olmalıydı, ama koyu gri takım elbisesinin içinde dimdik duruyordu. Gösterişe kaçan bir içtenlikle elimi sıkarken:

“Merhaba” dedi. “Ben Müfit.”

Ben daha soğuk bir tavırla:

“Memnun oldum Müfit Bey” dedim.

Adamdan uzak durmaya çalıştığımı anlamıştı Arif.

“Müfit de senden iyi olmasın, çok iyi bir arkadaştır” diye açıkladı yerine otururken. İyi arkadaş Müfit, ben Arif’in yanına oturana kadar, ne kadar iyi olduğunu kanıtlamak istercesine ayakta kalmayı sürdürmüştü.

“Ne zamandır tanıştırmayı düşünüyordum sizi. Kısmet bugüneymiş.”

Arif’in en az Müfit’inki kadar abartılı davranışı, yalan olduğu açıkça belli olan bu sözleri, tedirginlik duymakta ne kadar haklı olduğumu kanıtlıyordu. Ama olan olmuş, buraya gelmiştim bir kere. Üstelik Arif’in beni kandırdığı da söylenemezdi, biraz da bile bile, Müfit’in Doğan hakkında neler söyleyeceğini merak ettiğimden kabul etmiştim davetini. O halde Arif’i suçlamak yerine bu Müfit denen adamdan neler öğrenebilirdim, ona bakmalıydım.

“Rakı değil mi?” diye sordu Arif.

O zaman fark ettim iki adım ötemde saygıyla bekleyen garsonu.

“Evet” dedim başımı sallayarak. Garson masadaki karafakiden, leylek boynu küçük kadehime -artık içkili yerlerde kullanılmayan bu kadehleri gördüğümde restoran benden geçer notu almıştı- rakımı doldururken, bakışlarım dışarıda usulca kıpırdanan kül rengi denize takılmıştı.

“Nasıl dediğim kadar yok muymuş?” diye atıldı ne düşündüğümden habersiz olan Arif. “Manzara muhteşem değil mi?”

Gerçekten de öyleydi, beklediğim renkte olmasa da insana bir ferahlık, kaçıp gitme duygusu veren deniz, penceremizin altından başlayıp, solda Karaköy Limanı’na, karşıda irili ufaklı birçok tekneyle birlikte Kız Kulesi’ni de içine alarak ve boğazı -ve kelepçe gibi vurulan köprüye aldırmadan, bütün görkemiyle Kuleli Askerî Lisesi’ne kadar uzanıyordu. Ben manzaraya göz atarken: “Müfit de bana buranın geçmişini anlatıyordu” diye sürdürdü konuşmasını Arif. “Üç yüz elli yıl önce...” Hatırlayamamıştı. “Kim yaptırmıştı?” diye sordu.

“Sultan İbrahim” dedi Müfit gülümseyerek.

“Adının niye Sepetçiler olduğunu biliyor musun?” diyerek bana döndü Arif.

“Nereden bileyim?” dedim.

“Çünkü kasır yapılmadan önce bu yörede hasırcılar ve sepetçiler varmış. Padişah da sepet örmeye meraklı olduğundan kasrın adını Sepetçiler koymuş.”

Arif’in bütün şirinliği üzerindeydi. İlgilenmiyor görünmek ayıp olacaktı.

“Peki neden yapmışlar bu kasrı?” diye sormak zorunda kaldım.

Arif yerine Müfit yanıtladı.

“Demiryolu yapılmadan önce burada sarayın kayıkhanesi bulunuyormuş. Sarayburnu’ndaki akıntıdan uzak olan bu kıyıdan denize açılmak daha kolay oluyormuş. Ayrıca padişah bu kasırdan donanmanın sefere çıkışını ve dönüşünü izlenmiş.”

“Ehh hadi Sultan...” diye kadeh kaldırmak istedi Arif. Ama padişahın adını bir kez daha unutmuştu salak.

“Sultan İbrahim” diye hatırlattı yeniden Müfit. Kadehleri altlarından usulca dokundurduk birbirine. Sultan İbrahim nasıl bir adamdı bilmiyorum, ama rakı enfesti. Masada muhammaradan taramaya, babagannuştan, tahinli favaya, semizotu salatasından taratora kadar hem göz zevkini hem damak zevkini doyuracak zenginlikte dokuz meze tabağından içinde peynir olanını önüme Çekerken:

“Tarihçi misiniz Müfit Bey?” diye sordum.

Müfit Bey hınzırca gülümsedi. Bu gülümseyiş, yeteneğinin fark edilmesinden duyduğu mutluluktan mıydı, yoksa “tanımak için çaktırmadan sorulabilecek en akıllı soruyu buldunuz, ama ben âyetinizin ne olduğunu çok iyi biliyorum” mu, demek istiyordu, Anlamak zordu. Ama sorumu yanıtlamakta hiç duraksamadı.

‘Ne yazık ki değilim” dedi. “Benimki amatörce bir merak.”

“Engin gönüllü davranıyorsunuz” dedim, irice bir peynir kalıbını tabağıma alırken. “Bilgileriniz basit bir merakın çok ötesinde. Sahi mesleğiniz ne demiştiniz?”

Aynı gülümseme boydan boya yayıldı dudaklarına.

“Mesleğimi söylememiştim” dedi. Sonra başını sallayarak ekledi. “Bütün bunlara hiç gerek yok Adnan.” Duraksadı. Gözlerini yüzüme dikerek sordu. “Size Adnan diyebilir miyim?”

“Tabiî” dedim, “rahat olun lütfen.”

“Ben istihbarat teşkilatındanım.”

Doğrusunu söylemek gerekirse bu kadar açık sözlü oluşu beni şaşırtmıştı, ama belli etmedim.

“Hangisinden?” diye sordum.

Soruyu soruşum da, ses tonum da manidardı. “Hangisinden” derken, MİT’i mi kastediyordum, ülkedeki öteki güvenlik birimlerinin istihbaratlarım mı, yoksa CIA, Mossad gibi yabancı bir istihbarat örgütünü mü, belli değildi.

Arif’in iskemlesinde sıkıntıyla kıpırdanarak, iç geçirdiğini duydum. Sorun çıkarmaya başladığımı düşünüyordu. Müfit ise onun aksine çok sakindi.

“Aslına bakarsanız ben antiterör uzmanıyım. Övünmek gibi olmasın, ama en iyilerinden. Bu özelliğim nedeniyle birçok güvenlik biriminde görev aldığımı söyleyebilirim; buna Millî İstihbarat Teşkilatı da dahil”.

“Emniyetle hiç işiniz olmadı mı?”

Müfitle benim oynadığımız bu gergin söz diplomasisine Arif’in sinirleri dayanamadı.

“Söyledi ya” diye çıkıştı bana, “hepsinde çalışmış işte.”

Arif’i yanıtlamaya hazırlanırken:

“Bence Adnan’ın sorusu haksız değil” diyen Müfit, beni gereksiz açıklamalardan kurtardı. “Memlekette o kadar çok istihbarat birimi var ki ister istemez insanın kafası karışıyor. Şimdi Emniyet kadrosunda görev yapıyorum, ama yardım isterlerse ötekiler için de seve seve çalışırım. Önemli olan bu memlekete hizmet etmek.”

Adamın bu kadar açık konuşmasını, içtenliğine mi, yoksa gizleyeceği daha fazla bilgi olduğuna mı yormalıydım? İstihbaratçıları tanıyordum, sanki adaletin ortaya çıkmasını istiyormuş gibi önünüze şaşkınlık yaratacak bir bilgi atarak, acemi muhabirlerin ya da sansasyonel haber peşindeki gazete yöneticilerinin ilgisini çekip, onları istedikleri şekilde yönlendirmeye çalışırlardı. Çoğunlukla da bu bilgiler gerçeğin küçük bir bölümünü içerir, kamuna olayların çarpıtılmış halini sunmaktan başka işe yarardı. Açık görünmeye çalışan Müfit de acaba çok daha büyük bir gerçeği mi gizliyordu?

Arif sanki düşündüklerimi fark etmiş gibi:

“Müfit’e güvenebilirsin” diye lafa karıştı. “Onunla beş yıl önce ‘Hilal’deki Uyuşturucu’ başlıklı dosyayı hazırlarken tanışmıştık. O zamanlar güneydoğuda görev yapıyordu. Beni hiç yanıltmadı. Müfit daha önce karşılaştığın güvenlik görevlilerine benzemez.”

Çatalımın ucundaki peyniri ağzıma atıp çiğnedikten sonra:

“Müfit’e” dedim. Duraksayarak adama döndüm, “ben de size Müfit diyebilir miyim?” diye sordum.

Aynı içten tavırla gülümseyerek:

“Tabiî” dedi, “memnun olurum.”

“Müfit’e” diyerek kaldığım yerden devam ettim, “güvenmediğimi nereden çıkarıyorsun. Senin arkadaşın benim de arkadaşım sayılır. Hem ortalıkta güven duyup duymamakla ilgili önemli bir konu mu var?”

Arif, anlamamazlığa vurup bu iş beni ilgilendirmiyor tavırlarına girdiğimi fark edince, ağzımın payını vermeye hazırlanıyordu ki yine yardımıma Müfit yetişti.

“Affedersin, ama kardeşinin öldürülmesi ya da kaybolması senin için önemli bir konu değil mi?”

Bunları söylerken yüzünde ne bir heyecan ne bir öfke belirtisi vardı.

“Öncelikle Doğan benim kardeşim değil, üvey kardeşim” diye düzelttim. “Onu tam yirmi yıldır hiç görmedim. Yani anlayacağınız aramız pek iyi değildi.”

Ben de en az Müfit kadar sakin görünmeye çalışıyordum. Sözüm bitince kadehimi alıp, tadını çıkara çıkara rakımdan kocaman bir yudum aldım.

“Fakat Doğan senin gibi düşünmüyordu” dedi Müfit, ben kadehimi masaya koyarken. “Eğer öyle olsaydı, seni görmek istemezdi.”

Doğanla görüştüğümü nereden biliyordu bu adam? Nereden bilecek polislerden öğrenmiştir. Ona ne yanıt vereceğimi düşünürken, masaya oturduğumdan beri bana sinir olan Arif: Hani Doğan’la görüşmemiştin?” diye çıkıştı. Ben, Doğan’la görüşmedim demedim. Sadece bu meseleye “ulaşmak istemediğimi söyledim.”

“Ayıp ulan” dedi, incinmiş bir sesle, “biz bu olaydan ne haber diye kıçımızı yırtıyoruz. Sen de bizden bilgi kaçırıyorsun.”

Bıkkın bir tavırla başımı salladım.

“Bilgi sakladığım filan yok. Neden anlamak istemiyorsun. Be bu olayla ilgilenmiyorum.”

Öfke dolu gözlerini yüzüme dikerek:

“İlgilensen, kendin haber yapacak olsan içim yanmayacak” dedi. “Çocuk ne yapsın, bomba gibi bir haber yakaladı değerlendin yor, diyeceğim. Ama...”

“Bomba gibi haber filan yok” diye kestim sözünü. “Doğan’la karşılaşmamız bir rastlantıydı.”

Müfit’in güldüğünü fark ettim.

“Neden güldün?”

Sesim biraz sert çıkmıştı.

“Kusura bakma” dedi, “ama buna kimse inanmaz.”

“İster inansınlar, ister inanmasınlar umurumda bile değil” dedim. “Gerçek bu.”

Titreyen elimle, uzanıp kadehimi aldım. Büyükçe bir yudum daha içtim. İçerken de sakin olmalısın, diye kendime telkinde bulunuyordum. Ama Arif, inadına beni kızdırmak için elinden geleni yapıyordu.

“Gerçek bu değil” diye karşı saldırıya geçti. “Bunu sen de biz de çok iyi biliyoruz.”

Demek “biz de” ha. Kırk yıllık arkadaşımız leş peşinde koşan çakallar gibi etrafı eşeleyip duran şu antiterör uzmanı mı, istihbaratçı mı, ne bok olduğu belirsiz herifle anında bana karşı birlik olmuştu. Kendimi tutamam kabalaşır, küfrederim diye korktuğumdan, yanıt vermedim, sanki konuşulan konu benimle ilgili değilmiş gibi, bakışlarımı pencereye çevirerek, denizi, daha doğrusu Kara köy Limanı’ndan demir almakta olan bir Bulgar şilebini izlemeye başladım. Gözlerim şilebin lombozlarında, keşke şu anda kamaralardan birinde olsaydım, Doğan’ı, Arif’i, Yalvaç’ı, Güngör’ü, Müfit’i -gerçek adı Müfit miydi bakalım; Müfit’tir canım Arif beş yıldır tanıyormuş ya herifi- hepsini geride, ölümleri, cinayetleri, soruşturmalarıyla baş başa bırakıp, bilmediğim limanlara doğru uzaklaşsaydım, diye geçirdim kafamdan. Ama bırakın o şilebe atlayıp kaçmayı, bunu düşünmeye bile izin yoktu. Arif’in susmasını fırsat bilen Müfit başlamıştı konuşmaya.

“Seni o kadar iyi anlıyorum ki” dedi. Ses tonu yumuşacıktı. “Seninle hiç alakası olmayan bu işe bulaşmak istemiyorsun.”

Dudaklarımda yapmacık bir gülümsemeyle arkadaşıma döndüm,

“Anladın mı Arif” dedim. “Müfit ne kadar güzel anlattı. İşte hepsi bu.”

“Ama” dedi Müfit, sözü yarıda kalmış birinin acelesiyle, “ne yazık ki bulaştın.”

“Nasıl yani” diye ciddileştim, “üvey kardeşimle bir markette karsılaştım, diye suçlu mu sayılacağım?”

“Sakin ol” dedi Müfit. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu, demin dostça bakan gözlerinde çelik gibi sert bir ifade belirmişti.

“Ne yazık ki öyle. Çünkü üvey kardeşin sıradan biri değil. Onunla görüştüğün için suçlu da sayılabilirsin, hatta başına daha kötü işler de gelebilir.”

Sesindeki yumuşaklık da kaybolmuştu, ama tehdit havası yoktu sözlerinde. Kötü bir gerçeği açıklamaya çalışan bir adamın tarafsızlığı içindeydi.

“Ama bu... bu çok saçma.”

“Türkiye bu tür saçmalıklar yüzünden hayatı kayan insanlarla dolu” diye kesti sözümü. “Bak” diye sürdürdü, “biliyorum beni yeterince tanımıyorsun. Ama bu ülkede sana yardım edebilecek tek kişi benim.”

Ölü mü sağ mı olduğunu bilmediğim üvey kardeşime, yanımda somurtuk bir suratla oturan en yakın arkadaşıma küfürler yağdırarak, neden geldim bu görüşmeye, diye geçirdim aklımdan. Sanki gelmeseydim, beni rahat bırakacaklardı da. Bir sigara çıkardım, Müfit fırsatı kaçırmadı, bana yardım etmeye hazır olduğunu kanıtlamak istercesine uzanıp yaktı hemen. Dolu dolu bir duman çektim.

“Bana neden yardım etmek istiyorsun?” diye sordum. “Arif’i anlıyorum, bu işten bir yayın yönetmenliği çıkarmak istiyor, ama sen neyin peşindesin?”

“Ben sadece görevimi yapıyorum” dedi Müfit arkasına yaslanarak. “Senin bu işlere bulaşmadığından eminim, ama bizden bir şeyler gizliyorsun.”

Sustu. Kararlı bir ifadeyle yüzüme baktı. Yaptığı tahminin doğru olduğunu belirtmek istercesine başını öne doğru sallayarak sürdürdü sözlerini.

Birbirimize ihtiyacımız var. Belki bana güvenmiyorsun. Belki de çeteden biri olduğumu düşünüyorsun. Böyle düşündüğün için suçlamıyorum seni. Ülkede yaşanan son olaylarda güvenlik güçleri ne yazık ki kötü bir sınav verdi. Susurluk Davasından sonra devlet kendi içinde büyük bir temizlik operasyonuna girişti. Kanunsuzluğa bulaşmış asker, polis, istihbaratçı kim varsa, tek tek tespit edilerek, görevden uzaklaştırılmaya başlandı."

"Ama henüz kökleri tümüyle kazınmadı, değil mi?" diye sordum.

"Ne yazık ki hayır. Mücadele devam ediyor. Doğan'ın mensup olduğu çete de kökü kazınamayan gruplardan biri. Epeydir onların peşindeyiz. Devletin güvenlik birimlerinden bazı kişilerin de içinde olma olasılığı da var. Ama bu şahıslar kimdir, nasıl bir faaliyet içindedir, elimizde delil yoktu. Biz delil bulmaya çalışırken, duymuşsundur, korucubaşı Bekir ile sevgilisi vuruldu. Ardından Yüzbaşı Rıfat ölü bulundu. Çetede bir şeyler oluyordu, bu aradığımız delili bulmak için bir fırsat olabilirdi. Doğan'ı yakın takibe aldık."

Merakım ağır bastı.

"Benimle görüşmesini de o zaman mı tespit ettiniz?"

"Evet" dedi Müfit. Sanki bunu yaptıkları için üzülüyormuş gibi yüzünde sıkıntılı bir ifade belirmişti.

"Tabiî beni de izlemeye aldınız hemen."

Ne söyleyeceğini bilemezmiş gibi bir an duraksadıktan sonra:

"Başka çaremiz yoktu" dedi. "Öncelikle senin kim olduğunu bilmiyorduk. Sonra öğrendik tabiî."

Eğer bu adamlar Doğanla görüştüğüm andan beri beni izliyorlarsa evime, arabama birilerinin girip girmediğini de biliyorlar demekti.

"Arabama, evime girildiğinden kuşkulanıyorum" dedim. "Adamlarının, bunun farkına varmış olması gerekir."

Az önceki şaşkınlık belirdi yüzünde.

"Böyle bir rapor gelmedi bana" dedi. "Herhalde yanılıyorsun."

Bu yanıttan şu sonuç çıkıyordu; evime, arabama kimse girmemişti, eğer girdiyse de bu işi yapanlar Müfit'in elemanlarından başkaları olamazdı. Gerçeği öğrenmek şu anda imkânsızdı.

"Peki" diyerek konuyu değiştirdim, "beni sorgulayan polisler, onlar da sizin adamlarınız mı?"

"Hayır, onlar Terörle Mücadele'de. Ben doğrudan Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bağlı olarak çalışıyorum. Onlar, benim böyle bir soruşturma yürüttüğümü bilmiyorlar. Bilmelerini istemediğimiz için biz de müdahale etmiyoruz. Topladıkları bilgiler bana da geliyor doğal olarak. Ama bu işe karışmamalarını tercih ederdim. Çünkü bizim işimize engel oluyorlar. Eğer devreye girmeseydiler. seninle doğrudan görüşmek niyetindeydim, ama onlar işe bulaşınca sana Arif aracılığıyla ulaşmanın daha uygun olacağına karar verdim..."

Müfit anlatmayı sürdürüyordu, ama kafam Doğan'ın izleniyor olmasına takılmıştı.

"Anlayamadığım bir şey var" dedim Müfit'in sözünü keserek, "Adamlarınız Doğan'ı izliyorsa öldürülmesine nasıl izin verdiler?"

Hiç duraksamadan yanıtladı Müfit. Öncelikle şunu söylemeliyim, henüz Doğan'ın öldürüldüğünden emin değiliz. Yoksa siz onu teşhis ettiniz mi?"

"Hayır" dedim başımı sallayarak. "Ceset çok kötü yanmış."

"Biliyorum. Bu yüzden DNA testi sonuçlanmadan onun Doğan olduğunu söyleyemeyiz. Sorunuzun yanıtına gelince ne yazık ki Doğan sizden ayrıldıktan sonra izlendiğini fark edip, adamlarımı atlatmıştı"

Yaşananlar söylediklerini doğruluyordu. Doğan da telesekreterime başım belada, diye mesaj bırakmamış mıydı? Demek ki Müfit'in elemanlarını karşı tarafın adamları sanmıştı. Ne şanssızlık! Böyle bir yanılgıya düşmeseydi şimdi yaşıyor olacaktı. O anda beliren başka bir olasılık kafamı iyice karıştırdı. Ya Doğan'ı Müfit'in adamları öldürdüyse?"Kimi yöneticiler bizi kullandı, şimdi de ortadan kaldırmak istiyor" dememiş miydi Doğan? Bu yöneticilerden biri de neden Müfit olmasın? Karşımda oturan istihbaratçıyı bir kez daha inceledim. İçten görünüyordu, söyledikleri de bu tavımı destekliyordu. Hem Doğan'ı öldürmüş olsa, neden bu olayı kurcalamaya kalkışsın? Unutturmaya çalışması daha mantıklı olmaz mıydı? Sigaramın uzayan külünü, tablaya silkerken:

"Anlayamadığım bir konu daha var" dedim. "Doğan'ın, izleme işinde uzman olan adamlarınızı atlatması biraz garip değil mi?"

Sorumu yanıtlamadan önce Müfit de rakısından bir yudum aldı. Yüzünün hafifçe ekşimesinden iyi bir içici olmadığını anlamıştım. Kadehini avuçlarının arasında tutarak:

"Doğan'ı tanımıyorum derken, doğruyu söylediğin anlaşılıyor" dedi. "Doğan eline bir silah geçirip, mahalledekileri haraca bağlayan o çapulcu takımından biri değil. O her anlamda çok iyi yetiştirilmiş bir eleman."

Sustu, bakışları avucundaki kadehe kaymıştı. Benim bakışlarım da aynı noktada kilitlendi. Kendimi tutamadım:

"Rakını ısıtacaksın" diye uyardım.

Hiç istifim bozmadı.

Üstünüze afiyet biraz üşütmüşüm. Boğazım yanıyor o yüzden özellikle ısıtıyorum."

Hiç rakı içmeseydin o zaman diye geçirdim içimden, ama söyleyemedim. Adam zevksizse bundan bana neydi. Ben kafamdaki sorunun yanıtını öğrenmeliydim.

"Her anlamda çok iyi yetişmiş eleman da ne demek?"

Bir süre dikkatle yüzüme baktı.

"Bu söylediklerimi yazmaya kalkarsanız, kesinlikle inkar ederim" dedi. "Ama mademki birbirimize karşı açık olmalıyı, gerçekleri de bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Bunları söylerken fatura almazsanız yüzde on indirim yaparım diyen bir ayakkabı tezgâhtardan kadar rahattı.

O alaycı gülümseyiş bu defa benim dudaklarıma yayıldı.

"Benden çekinmen için hiçbir neden yok" dedim. Basımı Arif'i işaret ederek ekledim. "Korkman gereken biri varsa o şu günlerde hızlı gazeteciliğe soyunan Ariftir."

Tatlı tatlı güldü Müfit.

"Orasını bilmem artık. Meslek yaşamım boyunca öğrendiğim en önemli kurallardan biri de asla gazetecilere güvenilmeyeceğidir"

Yapmacık bir ifadeyle asıldı Arif'in suratı. Aslında benim sorular sormamı konuşmamızın olumlu bir yola girmekte olduğunun işareti sayarak, alttan alta neşelenmeye başlamıştı.

"Aşkolsun Müfit" dedi, "ne kötülüğümüzü gördün bugüne kadar."

"Bugüne kadar görmemiş olmam bundan sonra görmeyeceğim anlamına gelmez."

Üçümüz de gülmeye başladık. Müfit'in söyledikleri komik olduğu için mi gülüyorduk, yoksa henüz gerçek düşüncelerimizi söylememiş, deyim yerindeyse kartlarımızı açmamış olmanın verdiği gerginlik sinirlerimizi bozmuştu da, biraz rahatlamak mı istiyorduk, bunu kestirmek zordu.

On yedinci bölüm

Kahkahaları koyuverdiğimizi gören garson yeniden masamıza yaklaşmış, "Sıcak yemeklerin servisine başlayalım mı" diye sormuştu. Ben tok sayılırdım, hele masadaki konuşmanın ucu Doğan'a bağlanıp, Müfit merakımızı uyandıracak bir girizgâh yapınca, hiç yemek düşünecek halim kalmamıştı. Kulaklarını ardına kadar açmış, gözlerini Müfit'in ağzına dikip bekleyen, Arif'in görünüşüne bakılırsa onun da benden geri kalır yanı yoktu. Sıcak yemek lafını duyunca Müfit bir an duraksamış, ama bizim ilgilenmediğimizi anlayınca o da, "Daha sonra" diyerek garsonu başımızdan savmıştı.

"Şaka bir yana, söyleyeceklerimin aramızda kalması gerçekten önemli" dedi anlatacaklarına başlarken, yeniden ciddileşmişti. "Senin üvey kardeşinin bu işlere yatkın vasıfları vardı. Eğer ülkücülere bulaşmamış olsaydı ondan çok iyi bir antiterör uzmanı ya da istihbaratçı olurdu. Zaten o da bunun farkına varmakta gecikmedi. Ülkücü hareketin basamaklarını birer ikişer hızla tırmanırken, yapılan yanlışları da görerek, devleti ve milleti korumanın sadece kendi teşkilatlarının çalışmasıyla olmayacağını anladı, herhangi bir siyasî partiyle ilgisi olmayan, ama vatanını, devletini korumak isteyen vatansever kişilerle ilişkiye geçti."

Müfit'in söylediklerini tam olarak anlayamamıştım.

"Yani ülkücü hareket içindeyken başka bir örgütün hesabına mi çalışmaya başladı?"

"Öyle de denebilir. Biliyorsunuz o zamanlar Sovyetler Birliği henüz yıkılmamıştı. Komünistler Türkiye'yi NATO'nun yumuşak karni olarak görüyorlardı. Ülkenin durumu hiç iyi değildi, pahalılık önlenemiyor, bazı mallar bulunamıyor, tek başına hiçbir parti iktidar olamıyordu. Her gün silahlı çatışma, her gün eylem, her gün ölüm vardı. İstanbul'da Ümraniye kurtarılmış bölge ilan ediliyor, Ankara'da ODTÜ'ye jandarma giremiyor, İzmir'de Kara kale'ye kızıl bayrak çekiliyordu. Hükümet çaresiz, polis çaresiz, yargı çaresizdi. Sovyet yanlısı TKP en güçlü sol örgütlerden biri haline gelmiş, hükümete karşı anti faşist bir cephe kurmaya çalışıyordu. Devrimci Yol adlı sol örgüt Karadeniz bölgesinde direnen komiteleri oluşturuyordu. Ana muhalefet partisi CHP içinde bile komünizm yandaşları güçleniyordu. Ülke komünizmin kucağın düşmek üzereydi. İşte bu noktada, ülkeyi düştüğü çamurdan kurtaracak, devletini komünizme karşı koruyacak, asker, bürokrat sivil vatanseverlerin oluşturdukları bir teşkilat ortaya çıktı. Doğan gibi bazı ülkücüler de bu oluşumun içinde yer alıyordu, ama teşkilat, onların partilerinden, ocaklarından, derneklerinden bağımsızdı. Belki kısa vadede amaçlan aynıydı, ancak onlardan hem daha profesyoneldi, hem daha geniş kesimleri kucaklıyordu hem de onlar gibi ırkçı ütopyalar peşinde koşmuyordu."

Arif de benim gibi neden bahsedildiğini anlayamamış olacak ki:

"Teşkilat teşkilat deyip duruyorsun Müfit" dedi. "Allah aşkına şunun adını söyle de bilelim."

"Adı filan yok." Müfit heyecanlanmış gibiydi. "Kaynağında millet var, devlet var. Daha doğrusu kendini korumaya çalışan devletin refleksi var. Bu refleksin sonucunda çıktı teşkilat ortaya."

Sonunda bende jeton düştü.

"Anladığım kadarıyla Kontrgerilla'dan bahsediyorsun" dedim.

"Yani bildiğimiz Özel Harp Dairesi mi?" diye atıldı Arif.

Müfit'in yüzünde, bir uzmanın acemilerin bilgisizliği karşısında duyduğu sıkıntıya benzer bir ifade belirdi.

"Kontrgerilla, Özel Harp Dairesi, Emniyet, MİT, Gladio, Ergenekon... siz gazeteciler ad koymayı ne kadar çok seviyorsunuz. Oysa ad bulmak aynı zamanda sınırlandırmak anlamına gelir. Daha geniş düşünmelisiniz, evet sözünü ettikleriniz de var, ama teşkilat çok daha geniş kesimlerden oluşuyordu. Bunu fark eden Doğan kimi ülkücü yöneticilerin ikazına rağmen ilişkiye geçmişti teşkilatla."

"Doğan mı teşkilatı, yoksa teşkilat mı Doğan'ı bulmuştu?" diye sordum.

Müfit'in açık kahverengi gözleri bulanır gibi oldu.

“İnanın bilmiyorum” dedi. Sanki bu bir anlık kaçışla gerekli cesareti toplamış gibi yeniden bakışlarını yüzüme dikti. “Hem ne fark eder ki? Önemli olan Doğan’ın o hareketin içinde yer almış olması. Böylece Doğan sadece ülkücülerin kamplarında öğrendikleriyle yetinmedi. Gerçi o kamplarda ülkücü gençleri eğiten astsubaylar da aynı vatansever oluşumun içinden geliyorlardı. Doğan aynı zamanda teşkilatın eğitiminden de geçti...”

“Ve teşkilatın planına uygun olarak eylemlere katılmaya başladı.” diye tamamladım sözlerini.

Müfit bir bana, bir Arif’e baktı.

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Şimdi düşününce bundan yirmi küsur yıl önce yapılanları onaylamak imkânsız gibi görünüyor. Bugünden bakıp geçmişi yargılamak çok kolay.” Alınmış gibiydi. Sesi duygusal bir tonla perdelenmişti. “Ama hiç adil değil. O günleri gözünüzün önüne getirin: Sovyetler, Afganistan’ı işgal etmiş, İran’da devrim olmuş, mollaların mı yoksa komünist Tudeh Partisi’nin mi iktidara geleceği belli değil. Yunanistan dışında komşularımızın hemen hepsi Sovyet uydusu. Çevremizdeki çember adım adım daralıyor. Ülke kargaşa, kıyamet içinde...”

Düş kırıklığına uğramıştım; bu herif bizim bildiklerimizden başka bir şey anlatmıyordu. Her cümlesini, her sözcüğünü artık ezbere bildiğim bu hikâyeyi önce generallerden, sonra darbe yanlısı profesörlerden, politikacılardan, gazetecilerden dinleye dinleye artık gına gelmişti. Bir de, alay eder gibi, size çok önemli şeyler söyleyeceğim, aman bunları kimse duymasın diye ikaz etmişti bizi.

“Kusura bakma Müfit, ama bu hikâye yeni değil” dedim. “Solcuların da senin vatanperver teşkilatının da neler yaptığını biliyoruz. Daha önemlisi o zamanlar yaratılan kargaşanın, terörün, akan kanın darbe için nasıl haklı bir gerekçe oluşturduğunun da farkındayız. Bize vereceğin başka bilgiler yok mu?”

Müfit’in yüzü karardı, masaya oturduğumdan beri sakinliğim ilk kez yitirir gibi oldu. Yine de kendini tutmayı başardı.

“Henüz konuya girmedim” diye açıkladı. “Ama bunları anlatmasaydım, Doğan’ın hikâyesi eksik kalacaktı.”

Arif, çıkışımı biraz sert bulmuştu.

“Bence bırakalım da istediği gibi anlatsın” diyerek Müfit’e destek çıktı. “Ben de çok duydum bu hikâyeleri, ama bir kere daha dinlersek ölmeyiz herhalde.”

“Zaten Doğan’ın hikâyesine geçiyorum” diyerek tartışmayı kesti Müfit. “Dediğim gibi Doğan bu mücadelede ülkücülerin yeri olmadığını anlamıştı. Teşkilatla tanıştı. İnkâr etmeye gerek yok. Başbuğu’nun yanı sıra, senin de söylediğin gibi teşkilatın verdiği görevleri yerine getirdi.”

“Otobüsten bir öğrenciyi kaçırıp, telle boğarak öldürmek de teşkilatın verdiği görevlerden miydi?” diyerek yeniden kestim sözünü.

Duraksadı, yanıt vermeden önce kadehine uzandı, hayret ünlü istihbaratçımız da benim gibi rakının koruyuculuğuna sığınıyordu demek. Bu defa yüzünü buruşturmaz, diye düşündüm buruşturdu. Sonra sanki sinirlenmesinin nedeni rakıymış gibi zavallı kadehçiği masaya hoyratça bırakırken:

“Ben de bunları onaylamıyorum” dedi. Konuşurken burun kanatları titremeye başlamıştı. “O dönem yurtdışında görev yaptığımdan bu eylemlerin hiçbirinden de sorumlu değilim. Sağcı ya da solcu fark etmez, bu ülkede ölen herkes beni üzer. Ben bu olayda taraf değilim. Ben bir devlet görevlisiyim. Devletin çıkan benim için her şeyin üstündedir.”

“Benim seni suçladığım filan yok” dedim. “Sadece merak ettim”

Aslına bakarsanız adama bu açıklamayı yaptırmış olmak bile beni mutlu etmişti.

“Olayın ayrıntılarını bilmiyorum” dedi. “O kaçırma olayının sorumlusunun kim olduğundan da haberim yok. Bunu ancak Doğan anlatabilir bize.”

“Ölmediyse” diye hatırlattım.

“Ölmediyse tabiî!” diye tekrarladı.

Aramızdaki söz düellosu Arif’i rahatsız etmişti.

“Neyse” diye Müfit’e döndü Arif. Sanki neler olduğunu çok merak ediyormuşçasına sordu: “Sonra ne oldu?”

Hiç nazlanmadı Müfit.

“Milliyetçi koalisyon hükümetinin yıkılıp yerine sosyal demokratların ağırlıkta olduğu azınlık hükümetinin kurulmasıyla rüzgâr tersine döndü. Doğan da pek çok ülkücü gibi o sıralarda tutuklandı. Ancak Doğan uyanıktı, yıllarca içeride kalmaya niyeti yoktu, kalmadı da. Üç ay kadar sonra hapisten kaçtı.”

“Kaçtı mı, yoksa yanlışlık sonucu mu bırakıldı?” dedim.

Müfit yüzümdeki kararlı ifadeyi görmüş olacak ki yutkunarak açıklama gereği duydu.

“Hapishaneden kaçmasına büyük ihtimalle ülkücüler yardım etmiştir.”

Sanki bir şey söylememi bekliyormuşçasına Müfit bir süre daha yüzüme bakıp, benden yanıt alamayacağını anladıktan sonra yeniden sözlerine devam etti.

“Doğan, askerî darbeye kadar sahte kimliklerle, yeraltında yaşadı. Askerî darbe haberini evinde radyoda duydu. Önce sevindi, iktidara geldiklerini, artık hakkındaki davanın düşeceğini, sokaklarda korkusuzca dolaşacağını sandı. Ancak gelen haberler bütün ülkücüler gibi onun da kafasını karıştırmıştı. Askerî yönetim harıl harıl Türkeş’i de arıyor, devletin radyosu, televizyonu teslim olması için çağrı üstüne çağrı yayınlıyordu. Sonunda Türkeş teslim oldu Doğan’a gelen haber ise bir an önce ülkeyi terk etmesi seklindeydi. Pasaportu ve çıkış için gereken para hazırdı. Karışık bir kafa, incinmiş bir onurla darbenin ikinci haftasında kapağı Viyana’ya attı. Vize sorunu çözülünceye kadar Avusturya’da kaldıktan sonra İsviçre’ye geçti. Mimarisinden, müziğine, yemeğinden giyimine kadar hiçbir şeyine alışık olmadığı

İsviçre'de bir süre kaldı Aslında dostların arasında sayılırdı, ülkücülerin yoğun olarak bulunduğu Olten kentinde yaşıyordu, ama mutsuzdu, daha da önemlisi umutsuzdu. Ülküdaşları gibi olanları anlayamıyor, gelişmeleri yorumlamakta güçlük çekiyordu. Sonunda olanları anladı: halkın desteğini kazanmak isteyen askerî yönetim sol kadar sağa da karşı olduğunu göstermek, tarafsız olduğunu kanıtlamak için onları feda etmiş, kurunun yanında yaş da çıtır çıtır yanmaya başlamıştı.

Zor günlerdi. Avrupa'daki bozkurtların arasında sert tartışmalar yaşanıyordu. Doğan da Olten kentinden sık sık Almanya'ya geçiyor, tartışmalara katılıyor, neler yapılması gerektiği konusunda öteki ülkücülere akıl veriyordu. Ama Avrupa'daki ülküdaşları bundan hoşlanmadılar. Doğan'ın ülkedeyken istihbarat örgütleriyle ilişkide olduğu yönünde haberler de gelmeye başlayınca, ondan kaçar oldular. Bu uzaklaşma, iki kişinin yaralandığı bıçaklı, tabancalı bir kavgayla kopuşa dönüştü. Almanya'daki ülküdaşları polise onun adını verdiler. Tutuklandı, ama uzun süre içeride kalmadı. İşte bu tutuklanmadan sonra Doğan belki de ilk kez dünya üzerinde yapayalnız olduğunu anladı. Ve belki de başka çaresi kalmadığından, Türkiye'den gelen silah arkadaşlarıyla bir çete oluşturup, adam yaralamak, fidye istemek, küçük çapta uyuşturucu kaçakçılığı yapmak gibi kanunsuz işlere bulaştı."

Müfit bunları anlatırken, Doğan'ı son gördüğümde yüzünde beliren yenilmiş, yılgın ifade canlandı gözlerimin önünde. Heyecanı dinmiş, orta yaşlı o yorgun adam, gençken evdeki tartışmalarımızda, gözleri çakmak çakmak olan, yumruğunu burnuma doğru uzatarak:

"Biz Tanrı Dağı kadar Türk, Hira Dağı kadar Müslüman'ız" diyen tutkulu Doğan'a hiç benzemiyordu.

"Uyuşturucu işi için Hollanda'yı seçmişti. Sık sık Almanya'dan Hollanda'ya geçiyordu. Ancak Hollanda'da uyuşturucu satışını elinde bulunduran Liceli Kürtlerle sorun çıktı. Doğan ile arkadaşları sorunu yerinde çözmek için Hollanda'ya geçtiler. Çatışma iki hafta kadar sürdü, Hollanda polisi Liceli Kürtlerin tarafını tutunca Doğan adam yaralamaktan yeniden içeri girdi. Altı ay kadar hapis yattı, cezasını çekince de sınırdışı edildi. Doğan yine Almanya'ya dönmüştü. Ama burada da şansı yaver gitmedi. Bir ihbar sonucu, eroin satılan bir mekânda yakalandı. Suçu kanıtlanmamıştı, yine de bir yıl hapis, içeriden çıkınca da Almanya'dan sınırdışı edilme cezası aldı. Ancak ne olduysa işte o hapishanede oldu. Bir yıl kadar yatması gerekirken, Doğan iki ay sonra içeriden çıkıverdi. Çıkınca da uyuşturucu ticaretine yeniden başladı. İnanılmaz gibi görünüyordu, ama gerçekten de Alman polisi ondan uzak duruyordu."

Müfit bu durumun açıklamasını bizden bekliyor gibi susarak yüzümüze bakmaya başladı. Arif, onun beklentisini boşa çıkarmamak için bir tahminde bulundu:

"Yani, Alman polisine mi angaje oldu?"

"Alman İstihbarat Örgütü'ne" diye düzeltti Müfit. "Almanlar, birçok ülke gibi uyuşturucu kaçakçılığını tümüyle önleyemeyeceklerinin farkındaydılar. Bu yüzden uyuşturucu ticaretini denetim altında tutarak yaygınlaşmasını engellemeyi seçtiler. Doğan bu noktada stratejiye dahil oldu. Onlarla işbirliği yaparak, uyuşturucu piyasasında neler olup bitiyor rapor edecek, yeni kaçakçıların türemesini engelleyecekti. Doğan bu hizmeti 1982 yılına, yani Türkiye'nin Ermeni teröristlere karşı yurtdışında operasyonlar zincirini başlatmasına kadar başarıyla sürdürdü.

Aralarında ASALA'nın da bulunduğu Ermeni terör örgütleri Türkiye'nin yurtdışındaki temsilciliklerine karşı eylemler yapmaya başlamış, bu saldırılarda birçok elçilik görevlisi yaralanmış ya da öldürülmüştü. Kanada'da Türk askerî ataşesinin aynı şekilde katledilmesi bardağı taşıran son damla oldu. Askerî yönetim teröristlere aynı yöntemle karşılık verme karan aldı: dişe diş, göze göz. Ama mücadele kitabına uygun yapılmalıydı. Darbe nedeniyle zaten çok eleştirilen Türkiye Cumhuriyeti'nin uluslararası alanda terörist damgası yememesi için devletin resmî görevlileri bu operasyonlarda mümkün olduğu kadar az yer almalıydı.

Daha önce Millî İstihbarat Teşkilatı'nda görev almış bir uzmanın sorumluluğunda, sivil kişilerden oluşan ve birbirini tanımayan farklı timler organize edildi. Şunu da itiraf etmeliyim ki o sıralar ben de MİT'te çalışıyordum. Bu yüzden olanları yakından biliyorum. Her neyse operasyon için düşünülen timlerin bir bölümünün Avrupa'da yaşayan ülkücü mültecilerden oluşturulmasına karar verildi. Ülkücülerin temsilcileriyle Fransa'da görüşülerek, operasyona katılma önerisi götürüldü. Ülkücülerin temsilcileri haklarındaki davaların düşmesini, ülkeye rahatça girmelerinin sağlanmasını ve hapisteki kimi yandaşlarının salıverilmesini istediler. Onların önerilerine ne yanıt verildi bilmiyorum, ama sonuçta aralarında Doğan'ın da olduğu Avrupa'da yaşayan bir eski ülkücü, 'Marsilya' adı verilen operasyona katılmayı kabul etti. Doğan çok iyi silah kullanan biriydi, ama operasyona, lojistik destek verecekti. Uyuşturucu trafiği nedeniyle yakından tanıdığı Avrupa'daki yeraltı dünyasından yararlanarak, bilgi toplayacak, yalan bilgi yayacak, hedefleri yemleyerek istenilen bölgelere çekecek, gerekirse -ki bu çok güvenli bir yol değildi, ama çaresiz kalınırsa denenebilirdi- operasyonlarda kullanılacak silah sevkıyatını bu yoldan yapacaktı.

'Marsilya Operasyonu' çeşitli aralıklarla dört yıl kadar sürdü. Operasyonun çok başarılı olduğunu söylemek zor. Ülkücü tim, çeşitli anıtların, arabaların, dükkânların bombalanması ile aralarında bir teröristin infaz edilmesi olayının da bulunduğu 28'e yakın eylem yaptıklarını iddia etti. Bu eylemlerden bazıları gerçekleştirilmişti, bazılarının yapıldığı ise kesinlik kazanamadı."

Müfit'in bu anlattıklarını da daha önce gazetelerde okumuştuk. Ancak bunları bir istihbaratçının ağzından duymak ilginçti, daha da önemlisi, Doğan'ın başından geçen, benim bölük pörçük bildiğim olayları sırasıyla öğreniyor olmamdı. Ama kafamı kurcalayan bir başka soru yine Müfit'in sözünü kesmeme yol açtı.

"Sen de olayların içinde miydin?"

İnkâra kalkışmadı, doğal bir tavırla:

“Bu konuda bilgi veremem” dedi. “Ancak şu kadarını söyleyeyim ki ben o zamanlar resmî görevliydim. Az önce de anlattığım gibi devlet bu operasyonlarda mümkün olduğunca resmî görevli kullanmadı.”

“Yani katılmadın?”

Üstelemem onun sadece gülümsemesine neden olmuştu.

“Dediğim gibi, bu konuda konuşmaya yetkili değilim.”

“Zaten konumuz da Müfit değil” dedi Arif. Suratı ciddi, sesi sıkıntılıydı. İkide bir soru sorarak Müfit’in sözünü kesmeme iyice içerlemişti anlaşılan. “Marsilya Operasyonu’ndan sonra neler oldu?”

‘Dur bir sigara içeyim, bir soluklanayım yahu” dedi Müfit. “Aşka geldik ha bire anlatıyoruz.”

Aldığı mezelerin henüz yarısını bile yiyemediği tabağının yanında duran paketi alıp bana uzattı.

“Yakar mısın?”

Yeni içmiştim, başımı sallayarak istemediğimi aldı. Sigaralarını ben yaktım. Yıllarca içmemiş gibi, özlemle derin bir nefes çekip, dumanı, keyifle savurduktan sonra:

“Marsilya Operasyonu’nun ardından Doğan’ın işleri rast gitmeye başlamıştı” diyerek kaldığı yerden anlatmayı sürdü “ASALA’ya karşı düzenlenen operasyonları Avrupa’daki istihbarat örgütleri de yakından izliyordu. Özellikle ASALA’nın Orly Havaalanı’ndaki kanlı eyleminden sonra -ki bu eylemde Türklerin yanı sıra Fransız ve Amerikan vatandaşları da yaşamını yitirmişti- bize destek olmasalar bile gizli bir onay vermiş gibiydiler ancak operasyonlardan sonra bu eylemlere katılan ülkücüleri mercek altına almaktan çekinmediler. Olaylara katılan birçok ülkücü gibi Doğan da açığa çıkmıştı. Daha çok bu nedenle, biraz da Almanya’nın uyuşturucuyla mücadelede stratejisini değiştirmesiyle, Doğan’ın Alman istihbaratçılarıyla balayısı sona erdi. Aradan iki ay geçmeden de yakalanıp tam dört yıl boyunca yatacağı hapishanenin yolunu tuttu.”

“Bir başka deyişle devlet onu koruyamadı” dedim.

“Bunda haklısın” dedi. Suçlu bir çocuk gibi kısık çıkmıştı sesi. “Doğan ve arkadaşlarına vaat edilenler yerine getirilemedi.”

“Neden?”

Soruyu soran Arifti.

“Devletin başında olanlar ile operasyonu yönetenler arasındaki anlaşmazlık yüzünden” dedi Müfit. Bu işe onun da canının sıkılmış olduğu belliydi. “Doğan’ın arkadaşlarıyla pazarlık yapanlar devletin başındakiler değildi. Operasyon sona erince verdikleri sözleri de kolayca unuttular. Operasyonu yönetenler ise zaten MİT’in dışından seçilmişti, yani kararlar üzerinde çok fazla etkileri yoktu. Hatta bu nedenle Esenboğa Katliamı’ndan sorumlu olarak yakalanan, ama yaptığı açıklamalarla Lübnan’da ASALA’nın çökertilmesinde önemli bir rol oynayan Leon Ekmekçiyan da af sözü verildiği halde idam edildi. Böylece kabak Leon Ekmekçiyan’da olduğu gibi, devlete yardım eden ülkücü timin de başına patladı. Cezalarının affedilmesini, ülkeye birer kahraman olarak dönmeyi hayal ederken, büyük bir düş kırıklığına uğradılar.”

“Doğan’ın tepkisi ne oldu?”

Bu defa ben sormuştum.

“Tam olarak bilmiyoruz, ama MİT’ten nefret ettiği kesindi. 1991’in başlarında Türkiye’ye döndükten sonra ‘Marsilya Operasyonu’ için kendisiyle bağlantı kurmuş olan elemanımızla yeniden karsılaşınca bunu açıkça söylemekten de çekinmemiş, ‘Sizden mutlaka hesap soracağız!’ demişti.” ki siz bu adamlarla görüşüp durumu anlatmayı gerekli görüyorum her açıdan tümüyle değişmişti. Ben artık MİT’te değil, Emniyet’te görev yapıyordum.”

“Neden ayrıldınız MİT’ten?” diye sordum.

Hiç duraksamadan yanıtladı:

“Emniyet’te bana daha çok ihtiyaç duyulduğu için. Türkiye’nin Güneydoğusunda düşük yoğunluklu bir savaş sürüyordu. Antiterör-uzmanı olarak orada daha yararlı işler yapabilirdim. Böylece Emniyet kadrosunda bölgeye gittim. Bölgede durum kritikti. Önceleri pek önemsenmeyen PKK önemli mevziler kazanmaya başlamıştı. İstanbul, Adana, İzmir gibi büyük şehirlerde de etkinliğini her geçen gün biraz daha artırıyordu. Kürt işadamları, güneydoğulu uyuşturucu baronları PKK’yı açıkça desteklemekten çekinmiyorlardı. Ordu, PKK’ya karşı farklı savaş modelleri denemeye başlamış, polis içinde özel tim kurulmuş, ama henüz sonuç alınamamıştı. Paniğe kapılan hükümet tıpkı ASALA’ya yapıldığı gibi PKK’ya karşı da göze göz, dişe diş bir mücadele yürütme kararı aldı. Örgütün öncelikle büyük kentlerdeki lojistik destekçilerinin önü kesilmeliydi. Yani PKK’yı destekleyen Kürt işadamlarına, mafya babalarına gözdağı verilmeli, yasal örgütleri, gazete ve dergileri baskı altına alınmalıydı. Ama yasalar devletin elini kolunu bağladığından, bu işi gayri resmî yoldan halletmek gerekiyordu. MİT, son zamanlarda asker-sivil çatışması nedeniyle yıpranmıştı, ordu da Emniyet de kendi istihbarat teşkilatlarını oluşturmuşlardı, ama bu üç örgütün arasında koordinasyon yerine anlamsız bir gerginlik yaşanıyordu. Üstelik hükümet bu üç örgütün istihbaratına da tam olarak güvenmiyordu. En doğru çözüm, İçişleri Bakanlığı’na bağlı olarak çalışacak, esnek, hızlı, her türlü operasyon el faaliyeti gerçekleştirebilecek, yari legal yeni bir örgüt oluşturmaktı. Böylece bizim küskün ‘Marsilya’ gazilerine yeniden işbaşı yapma fırsatı doğdu.”

“İyi güzel de” dedim. “Devletten iki defa kazık yedikten sonra üçüncü kez nasıl oldu da bu görevi kabul ettiler?”

“Önce kabul etmemişler zaten. Ancak işin başında doğrudan içişleri bakanı olunca, üstelik artık sahte kimlikle de olsa ülke kapılarının kendilerine açık olduğunu duyunca yumuşamışlar. Ama bana kalırsa Doğan ve arkadaşları, bu

defa bize kazık atılmasına izin vermeyeceğiz, diye karar aldılar. Nasıl olsa silah ellerindeydi, bu defa kendileri için savaşacaklardı."

"Bu kararların alındığı bir toplantı mı yapılmış?" dedi Arif.

"Belki böyle bir toplantı, böyle bir konuşma olmadı, ama eminim hepsinin kafasında bu vardı. Türkiye'ye döndükten yaptıklarına bakarsanız bunun böyle olduğunu anlarsınız. Ekip Kürt işadamlarını öldürerek işe başladı. Yüzlerce kişilik listeler çıkarıldı. Öncelikle göze batanlar, en çok tanınanlar ölümleri sansasyon yaratacak kişiler kaçırılıp, son derece profesyonel bir yöntemle, başlarının arkalarına sıkılan tek kurşunla ortadan kaldırıldı. Kürt işadamlarının ölümü, büyük yankı yarattı, PKK destekçileri arasında korku saldı. Hükümet memnundu, istihbarat örgütleri memnundu, ben de memnundum. Ancak gelişmeler bizi büyük bir düş kırıklığına uğratacaktı.

Estirilen karşı terör PKK yandaşlarının, örgüte sempati duyanların paniğe kapılmasına neden olmuş, hepsi örgütle bağlarını inkâr etmeye başlamışlardı. Türkücülerden, mafya babalarına, işadamlarından, aşiret reislerine kadar pek çok Kürt kökenli vatandaş kendi adının listede olup olmadığını öğrenmeye çabalıyor, adının listede olduğunu öğrenenler, araya ricacılar koyarak, büyük miktarlarda paralar verip adını sildirmeye çalışıyordu. Çete bu işten büyük paralar kazandı. Olanları öğrenince, duruma müdahale etme gereği duyduk, ancak güçlü olduklarının farkına varan eski ülkücüler bizi dinlemek istemediler."

"Yani açıkça 'Bize karışamazsınız' mı dediler?" diye sordum.

"Hayır, açıkça söylemediler, ama para filan almadıklarını iddia ettiler. Ama aldıklarını biliyorduk."

"Onlara engel olmaya kalkışmadınız mı?" diye atıldı Arif.

"O sırada bir savaş sürüyordu. Eğer kendi elemanlarımızla çatışmaya girseydik bu PKK'nın işine yarardı. Haraç işini abartmamalarını umarak, yaptıklarına göz yummak zorunda kaldık. Ama yıllarca devlet tarafından üvey evlat muamelesi gören eski bozkurtlar bununla yetinmediler. Boru hattından kaçak petrol çalmaktan tutun da ihalelere fesat karıştırmaya, bankaları dolandıranlardan haraç almaya, adam kaçırmaya kadar her türlü pis işe karıştılar. Hatta bir ara o kadar azıttılar ki işi Azerbaycan'da darbe yapmaya kadar götürdüler. Ama başaramadılar."

"O kadar cinayet, adam kaçırma, uyuşturucu kaçakçılığı...Bütün bunlar olurken kazara olsun yakalananlar, kimliği açığa çıkanlar olmuyor muydu?" diye sordum.

"Olmaz mı, tabiî oluyordu. Ama hemen, 'Emniyet Genel Müdürlüğü uzmanı' olarak düzenlenmiş kimliklerini gösterip kolayca sıyırıyorlardı yakayı. Eğer bu da yetmezse, çetenin Emniyet'te üst düzey bağlantıları, hemen devreye giriyor, gerekli yerleri arayarak serbest bırakılmalarını sağlıyordu. Ne yazık ki çete büyüyüp Emniyet'teki yöneticilerden yandaş bulmaya başlamıştı."

" Yani Doğan yakalandığı zaman, hakkında bir kişinin öldürülmesinden dolayı verilen hüküm olduğu halde onu serbest mi bırakıyorlardı?"

"Hayır, hepsinin üzerinde sahte kimlikler vardı. Kimse onun Doğan Sözmen olduğunu bilmiyordu ki. Sanırım Doğan bir ara, şimdiki ortağı PKK itirafçısı Rıza Aslan'ın kimliğini kullanmıştı. Bu yüzden kazara yakalandıklarında gerçek kimlikleri ortaya çıkmıyor, sicilleri temiz görünüyordu. Gerçi sabıkalı oldukları belirlense bile yine serbest kalırlardı. Çeteyi kuran yöneticiler onlardan desteklerini hiçbir zaman esirgemediler. Tek istedikleri biraz dikkatli olmalarıydı. Hükümet için işin kitabına uygun yürümesi çok önemliydi. Bu yüzden, aileleriyle ya da arkadaşlarıyla görüşmek gibi gerçek kimliklerini açığa çıkaracak girişimlerden uzak durmalarını istiyorlardı. Temkinliliği elden bırakmamak gerekiyordu, ama çetedekilerin kendilerine güveni o kadar artmıştı ki çoğu bu karara uymadılar. Basına yansıyan düğün resimlerini filan biliyorsunuz."

"Doğan uymuştu" dedim. "Annesinin cenazesine bile gelmemişti."

Bu sözlerime hiç şaşırmadı Müfit.

"Baştan da söylediğim gibi Doğan gerçekten de farklıydı."

"Onu yakından tanır gibisin?"

"Evet, yakından tanıyorum. Bir dönem ben eğitmiştim onu. Onun çalışmalarda bedensel dayanıklılığını ve zekâ üstünlüğünü görünce şaşkınlığa kapılmıştım. Bu kadar hırslı, bu kadar sakin, bu kadar cesur ve bu kadar zeki biriyle ilk kez karşılaşıyordum. Müthiş bir yetenekti." Arif, bu sözleri abartılı bulmuştu.

"Ne adammış şu senin üvey kardeşin be" diye söylenmekten kendini alamadı.

"Bu işlerin içinde olmadığın nasıl da belli" dedi Müfit, Arif'e dönerek. Küçümseme yoktu sözlerinde, sadece bilmediğin konuda yorum yapma der gibiydi. "Cesaretin en büyük düşmanı zehir, soğukkanlılığın ki ise hırs. Bunlar ateş ve buz gibidirler. Birbirlerini yok ederler. Çok cesur adam gördüm, ama inan bana hiç biri yeterince akıllı değildi. Akıllıların çoğu ise cesaretin aptallık olduğunu düşünüyordu. Çevremde pek çok hırslı insan ama hemen hepsi, onları isteklerine ulaştıracak olan asıl özellikten sabırdan, serinkanlılıktan yoksundular. Serinkanlı olanlar ise hırslı olamayacak kadar uyuşuk ve tembeldiler. Eğer bu doğru özellik aynı kişide buluşmuşsa, ben o adama dikkat etmek gerekir, derim. Doğan işte böyle biriydi."

Arif altta kalmayı kendine yedirememiş olacak ki:

"Ama sonunda o da postu deldirdi" dedi.

Müfit'in bir kaşı kalktı.

"Bundan o kadar emin olma" diye mırıldandı. Durum henüz belli değil, kesin konuşmak için erken, anlamına gelen sözler değildi bunlar. Müfit'in yüzündeki ifade son derece açıktı: Doğan'ın öldüğüne inanmıyordu. Emin olmak için sordum:

“Yani sence üvey kardeşim sağ mı?”

“Bak Adnan” dedi. Konuşurken bana doğru eğilmişti. “Biz faili meçhul cinayetleri soruştururken iki sorunun yanıtını araştırırız. İlki, cinayetin nasıl işlendiği sorusunun yanıtını bulmaktır: yani maktul hangi silahla, nerede, ne biçimde öldürülmüş bunu araştırırız. İkincisi ise cinayetin kime yaradığı sorusunun yanıtını aramaktır. Maktulün varsa düşmanlarını, ölümünden çıkar sağlayacak kimseleri ortaya çıkartırız. Doğan olayında, ilk soruyu yanıtlamaya çalışırken ilginç bir durum ortaya çıkıyor. Çetenin pek kullanmadığı bir yöntemle, Doğan varsayılan kişi önce öldürülüyor, sonra yakılıyor. Ceset yakılmasının kriminolojideki anlamı şudur: Maktulün kimliğini gizlemeye çalışmak, ölmemiş birini ölmüş gibi göstermek.”

“Vay anasını be!” dedi Arif şaşkınlıktan iri iri açılmış gözlerini kırparak. “Sen şimdi Doğan’ın kendini ölmüş göstermek için başka birini yaktığını mı söylüyorsun?”

Müfit ima ettiği varsayımın açıklanmasından rahatsız olmuş gibiydi.

“Kesin böyle olmuştur demiyorum” dedi. “DNA testi bize gerçeği söyleyecek, ama bence bu da göz ardı edilmemesi gereken bir varsayım. Doğan’ın becerilerini de göz önüne alacak olursak bu işi yapabilecek biri olduğunu görürüz.”

Daha önce bunu düşünmüş olmama rağmen yine de karşı çıkma gereği duydum.

“Başka bir olasılık daha var” dedim. “Katiller bizim böyle düşüneceğimizi bildiklerinden, Doğan’ın yaşadığı düşüncesini yaymak için cesedi yakmış olamazlar mı? Senin de söylediğin gibi Doğan’ın çetesindekilerin hemen hepsi profesyonel.”

“Bir dakika, bir dakika” diyerek Arif girdi araya. “Kafam çıfıt taşına döndü be. Şimdi sen katillerin kafa karıştırmak için mi Doğan’ı yaktıklarını söylüyorsun.”

“Evet.”

“Tamam da bunun katillere yaran ne?”

“Soruşturmayı yanlış yöne çekerek, vakit kazanmak” diye benden önce açıkladı Müfit. “DNA testinin sonuçlanması en az bir ay sürer. İzleri silmek ya da kapağı yurtdışına atmak için iyi bir süre.”

Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra bana döndü. “Tabiî bu da mümkün. Ancak çetedekiler bugüne kadar bu infaz yöntemini pek kullanmadılar.”

“Belki ihtiyaç duymadıkları için kullanmamışlardır. Ama Doğan meselesinde...”

“İşte bu noktada çetedekilerin Doğan’ı neden öldürmek istedikleri önem kazanıyor” diyerek sözümü kesti. “Bunu öğrenebilirsek düğümü de çözeriz.”

Bunun yanıtını Doğan anlatmıştı bana. Ama ben onlara söylemeli miydim, bundan emin değildim. Geriye yaslanarak, denize baktım. Denizin rengi iyice koyulaşmıştı, birden, pencereye düşen damlaları fark ettim. Yağmur yağarken denizi izlemeyi her zaman sevmişimdir.

“Yağmur başlamış” dedim. Sesim sanki bir müjde verir gibi sevinçli çıkmıştı.

Müfit tuhaf tuhaf yüzüme baktı. Arif sözlerime aldırmadan kadehine uzandı. Anlaşılan benden başka kimseyi ilgilendirmiyordu yağmur. Rakısından bir yudum aldıktan sonra:

“Sahi son karşılaşmanızda ne konuştunuz Doğanla?” diye sordu Arif.

“Hiiç” dedim.

Hazırlıksız yakalandığım için bir an ne yanıt vereceğimi bilememiştim.

Başımı çevirince Müfit’in sana inanmıyorum diyen bakışlarıyla karşılaştım.

“Akil vermek gibi olmasın ama, bence yanlış yapıyorsun Adnan” dedi. “Bilgileri saklayarak bu işten uzak duramazsın. Ancak bize yardım edersen, bu işten zararsız, hatta kariyerine başarılı bir sayfa ekleyerek çıkabilirsin...”

Müfit konuşmasını sürdürürken, Doğan hakkında bir şeyler bildiğimden nasıl bu kadar emin olabiliyor diye düşündüm. Belki de sadece beni izlemekle yetinmemişler telefonlarımı da dinlemişlerdir. Öyleyse Doğan’ın beni defalarca aradığını, telesekreterime mesajlar bıraktığını da biliyorlardı. Neden olmasın, onlar için telef dinlemek çocuk oyuncağıydı. Çoğu zaman savcıdan izin almaya bile gerek görmüyorlardı. Öyleyse Müfit bunu neden söylemiyordu? Beni izlediklerini anlatmıştı, telefonu dinlediklerini de pekalâ açıklayabilir, “Doğan sana böyle mesajlar bıraktı. Senden ne gibi bir yardım istiyor?” diye sorabilirdi. Belki de bu bilgisini, benim doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak için kullanmak istiyordu. Anlatacaklarımla Doğan’ın bıraktığı mesajdaki sözcükler bir birini tutuyor mu, tutmuyor mu, bakacak, ona göre hakkımda karar verecekti. Zaten izlediklerini de kendiliğinden söylememiş ben sorunca itiraf etmek zorunda kalmamış mıydı? Hem Doğan’ın bana söylediklerini anlatsam ne kaybederdim ki. Üstelik Doğan öyle önemli bir şey de söylememişti. Evet, anlatırsam, belki de bu işten tümüyle kurtulur, eski sakin yaşamıma dönebilirdim.

Yine de küçük itirafıma başlamadan önce, rakımdan bir yudum daha almadan edemedim.

“Peki” dedim, Müfit’e dönerek. “Size Doğanla neler konuştuğumuzu anlatacağım. Ama sizden bir ricam var. Artık beni rahat bırakacaksınız. Çünkü benim bu işlerle hiçbir ilgim yok. Bu tür olayların kariyerime katacağı başarılan da istemiyorum. Doğan’ın bana söylediklerini şu ana kadar anlatmayışım da bu yüzdendi zaten.”

“Anlaştık” dedi Müfit, “bu olaylarla ilgin yoksa, emin ol, biz de seni rahatsız etmeyeceğiz.”

Bunun üzerine olanları harfi harfine anlattım. Doğanla görüşmemizin bir rastlantı olmadığını, üvey kardeşimin benden yardım istediğini, elinde çok önemli belge ve bilgilerin olduğunu, bunları haber yapmam koşuluyla bana vermek istediğini, ama benim bu talebi reddettiğimi söyledim.

“Elindeki bilgi ve belgelerin ne olduğu, nerede bulunduğu konusunda bir şey söylemedi mi?” diye sordu Müfit.

“Söylemedi. Haber yapmayı kabul etseydim, hepsini verecek, her şeyi anlatacaktı.”

“Yüzbaşı Rıfat’ın ölümü hakkında da bir şey söylemedi mi?”

Doğan’ın, arkadaşlarının ölümleri hakkındaki yorumunu olduğu gibi aktardım.

“İlginç” dedi Müfit. “Onları öldürenlerin kimler olduğu konusunda hiç mi ipucu vermedi?”

“Hiç” dedim. “Sanırım gereksiz yere başımın belaya girmesini istemiyordu. Eğer önerisini kabul etseydim, biri dışında bütün isimleri açıklayacaktı.”

“Biri dışında mı?”

“Adam işin başındaki kişiymiş. Sadece ona ‘Binbaşı’ diye hitap edildiğini biliyor.”

“Binbaşı mı?” diye tekrarladı Müfit, gözlerini iri iri açarak.

“Evet, ‘Binbaşı’ diyorlarmış. Belki Silahlı Kuvvetler’den biridir” diye tahmin yürüttüm.

Ne onayladı ne karşı çıktı Müfit sadece kaşlarını çatarak bir üre düşündü. Bir sonuca ulaşamamış olacak ki yeniden bana döndü.

“Bu Binbaşı hakkında hiç mi bilgi vermedi? Ne bileyim boyu, posu nasıldır, yaşı kaçtır, saçı ne renktir, bıyığı, sakalı var mıdır, memleketi neredir?”

“Hayır, hiç karşılaşmamışlar.”

“Desene Sarı Çizmeli Memet Ağa.” Bir süre daha düşündü. “Neyse bu Binbaşı işini daha detaylı etüt edeceğiz. O görüşmeden sonra Doğan bir daha aramadı mı?”

“Aradı. Daha doğrusu aramış, ben evde yoktum. Telesekreterime başının belada olduğunu, acilen görüşmemiz gerektiğini bildiren mesajlar bırakmış.”

“Bunun üzerine sen onu aramadın mı?”

“Aramadım. Belki üç yıl önce olsa arardım, ama artık bu tür olaylar beni heyacanlandırmıyor. Yaşamımdan memnundum, bunu bozmak istemiyordum.”

“Anlıyorum” dedi Müfit. “Yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Eğer yeni bir haber çıkarsa mutlaka bana bildir. Söz seni bu işin dışında tutacağım.”

“Sağol” dedim. Deminden beri konuşmaya katılmayan arkadaşıma döndüm. “Tamam mı Arifçiğim. İşte benim bütün bildiğim bunlar. Artık sen de beni rahat bırakırsın değil mi?”

Arif pişkin pişkin sırıttı.

“Bırakmasına bırakırım da ben bu anlattıklarını yazarım abi.”

Kan beynime sıçramıştı. Ne diyordu bu herif ya?

‘Hani beni bu işe bulaştırmayacaktın” diye gürledim. Dur lan, sinirlenme hemen. Senden duyduğumu belirtmeyecegim. Gazeteci haber kaynağını açıklamak zorunda değildir.”

“Bin çıkıp da bunları kanıtla derse, ne halt yiyeceksin?”

Gözlerinde hınzır bir ifade belirdi.

“Katillerden başka kim bu soruyu sorabilir? Herhangi bir kişiyi suçlamayacağım ki. Sadece işlenen dört cinayetin arkasında bu çetenin olduğunu yazacağım. Hatta ima edeceğim.”

“Ne olacak yazınca? Bunu yılın gazetecilik olayı diye yutturacağını mı sanıyorsun?”

Ne kadar safsın dercesine, başını salladı.

“Haber yaşıyor oğlum. Öyle ya da böyle bu olay bir yerlerde patlak verecektir. Hem Müfit de işin içinde. Bir gelişme olursa bizi unutmaz herhalde.” Bir an susup, manidar bir ifadeyle Müfit’e bakmıştı.

Deneyimli istihbaratçı, her anlama gelebilecek bir tavırla basını sallamakla yetindi.

“Biz tohumları ekelim de” diye sürdürdü Arif. “Başak ne zaman fışkırırsa fışkırsın.”

“Mahsulün bol olsun” dedim. “Ama bunları benden duyduğunu söylemeye kalkarsan yalanlarım, zor duruma düşersin.”

Sırnaşık bir hareketle elini omzuma attı.

“Ayıp ettin be Adnan, ben seni satar mıyım hiç” dedi.

Omzumu elinden kurtarırken:

“Orasını bilmem” dedim, “ben söylemiş olayım da.”

On sekizinci bölüm

Evin önündeki boş arsaya geldiğimde, gece çökmüş, yağmur hızını iyice artırmıştı. O kadar şiddetli yağıyordu ki, apartmanın kapısı ile arabamın arasındaki uzaklık elli metre bile yokken oraya kadar yürümeyi ya da koşmayı göze alamadım. Park ettikten sonra bir süre arabanım içinde oturup yağmurun dinmesini bekledim. Tavana öfkeyle çarpan damlaların sesini dinlerken, içimde nedenini bilmediğim, tatlı bir dinginlik duyuyordum. Kendimi böyle iyi hissetmemin nedeni, sadece Müfit’in, “artık seni rahatsız etmeyeceğiz” diye söz vermesi değildi. Kuşkusuz bu da iyi bir nedendi, ama daha önemlisi, Doğan hakkında bildiklerimi başkalarıyla paylaşmış olmamdı. Bir sırrı taşımanın korkunç ağırlığından kurtulmuştum. Herkes benim gibi midir, bilmiyorum, ama ben insanların yaşamlarını hem merak eder hem de bunları öğrenmekten gizli bir tedirginlik duyarım. Bir gazeteci için kötü bir özellik mi? Hiç de değil. Gazeteciliğin temelinde merak vardır. Meraktan sonra araştırma gelir, gerçeği bulunca da işiniz bitmez,

öğrendiklerinizi başkalarıyla paylaşmadığınız sürece olay ne kadar önemli, öğretici, etkileyici, bilgilendirici olsa da hiçbir zaman habere dönüşmez. Olay paylaşıldığı sürece haberdir. Sabun köpüğü birçok olayın, uyanık gazetecilerin becerileriyle, kamuoyuna ustaca iletilerek habere dönüştüğünü hepimiz görmüşüzdür. Yani benim insanların yaşamını merak etmem, ardından da dedikoducu mahalle kadınları gibi bildiklerimi başkalarına anlatmak için yanıp tutuşmam, mesleğim -yoksa eski mesleğim mi demeydim- için olumsuz değil, son derece yararlı bir özelliktir. Bilinen nedenlerden ötürü, ne yazık ki Doğan'ın bana anlattıklarını yazamazdım, ama bildiklerimi Müfit ile Arif'e söylemek bile beni rahatlatmaya yetmişti, işin güzel yanı artık kimseye yalan söylemek zorunda kalmayacak olmamdı. Gerçi Yalvaç ve Gün bu durumu öğrenince biraz bozulacaklar, belki bana terslik çıkarmaya kalkışacaklardı. Çok dert etmiyordum. Ne de olsa Müfit konum olarak onların üstünde yer alıyordu, başımı fazla ağrıtamazlardı. Belki Müfit öğrendiklerini onlara söylemeye bile gerek duymazdı. Zaten işe yarar ne öğrenmişti ki? Doğan'ın anlattıkların gerçek olup olmadığı bile belli değildi. Kendini kurtarmak için gerçekleri çarpıtarak böyle bir senaryo da yazmış olabilirdi. Baksanıza Müfit, cesedin yanmış olmasını Doğan'ın ölmemiş olabileceğine dair önemli bir ipucu olarak değerlendiriyordu.

Gerçekten de ölmemiş olabilir miydi Doğan? Ölmediyse bulunan ceset kimin? Kimin olacak, garibanın birinin. Morgdaki görevlilerden birine ya da bir mezarlık bekçisine yüklü bir rüşvet vererek, kimsesiz birinin cesedini almıştır Doğan. Hadi canım o kadar kolay mı bu iş! Ya cesedin gerçek sahipleri bir yerlerden çıkıp gelirlerse ya da rüşvet verdiği görevlinin namusluluğu tutar, olanları anlatırsa, bütün plan anında çökerdi. Ayrıca cesedi yanında taşı, elini direksiyona kelepçeleyip arabayı yak, bütün bunlar büyük riskti. Yolda hiç mi kimsenin dikkatini çekmezdi? Üstelik olay akşamüzeri cereyan ediyor, yani trafiğin en yoğun olduğu saatler. Karışık iş? Her neyse, kafamı yormama gerek yoktu, artık olay benden çıkmıştı. Allah Müfit'e kolaylık versin. Pek kolay olacağa benzemiyor, ama adamın işi bu. Kim bilir bunun gibi kaç olayla uğraşmıştır? Hem üvey kardeşimi de benden daha iyi tanıyor? O eğitmiş. Belki de ilişkileri sadece eğitimle kalmamıştır, o anlattığı operasyonlara birlikte katılmış olmaları da büyük olasılık. Aman ne halt etmişlerse etmişler, bana ne. Ben bildiklerimi anlattım işte. Doğan'a karşı da haksızlık yapmış sayılmam. Eğer onu öldürdülerse, bunu niçin yaptıklarına dair ipuçlarını güvenlik güçlerine bildirmiş oldum. Gerçi Doğan, söylediklerini güvenlik güçlerine değil kamuoyuna duyurmamı istiyordu... Ne yapayım, benim durumum bunu yapmaya elverişli değildi. Üstelik ona söz filan da vermedim.

Sahi şu Müfit nasıl bir adamdı acaba? Bu konuyu hiç düşünmemiştim. Ya yalan söylüyorsa ya soruşturmayı Doğan ölmedi diyerek başka yönlere çekmeye çalışıyorsa? Susurluk Davası'nda Müfit'in konumundaki pek çok polisin boğazlarına kadar pisliğe battığını hep birlikte öğrenmedik mi? Müfit de pekâlâ onlardan biri olabilirdi. Öyleyse neden benimle görüşmek istedi? Neden olacak? Doğan'ın bana neler anlattığını söylemem için. Söyledim de. Peki inandı mı söylediklerime? Bu da onun sorunu. Onun sorunu? Yalan söylediğimi düşünürlerse, Doğan'ın olası katillerin kim olduğunu bana söylediğine inanırlarsa, beni de üvey kardeşimin yanına yollamakta bir an bile duraksamazlar. Doğru Müfit'in çeteye dahil olduğunu sanmıyorum. Olsaydı, ortaya çıkmaya, iki gazeteciyle oturup bu konuları konuşmaya cesaret edemezdi. Adam kendi ağzıyla söylemedi mi gazetecilere güvenmediğini. Yine ne yapıp etmiş, kafamı karıştıracak düşüncelere kapılmayı başarmıştım. Yok abi, aklımı bu türden, kanıtsız, delilsiz abuk sabuk sorularla karıştırıp, huzurumu bozmaya hiç niyetim yoktu. Müfit'e neden güvenmeyecektim ki? Adam olabildiğince açık davranmadı mı bana? Doğan hakkında bilmediğim birçok şeyi anlatmadı mı? O halde neden kuşkulanacaktım ki ondan? Hem arada Arif vardı. Arif iyi bir gazeteci sayılmaz, ama insanları iyi tanır kiminle iş yapılacağını, kiminle yapılmayacağını çok iyi bilir. Müfit'e yönelik en küçük bir kuşkusu olsaydı, bırakın benimle tanıştırmayı, onunla görüşmezdi bile. Yine de bugünkü görüşmeyi Arif'in mi, yoksa Müfit'in mi istediğini öğrenmekte yarar var.

Kafamdan bunlar geçerken, arabamın tavanını döven damlaların öfkesinin geçmekte olduğunu fark ettim. Yağmur henüz şiddetini yitirmemişti, ama tıpırtıların ritmi yavaşlamıştı. Belki bir daha bu fırsatı bulamayabilirdim, ıslanmayı göze alarak, çıktım arabamdan. Koşar adım apartmanın kapışma ulaştığımda, pardösüm ıslanmış, saçlarımdan yüzüme sular süzülmeye başlamıştı. İçeri girmeden ıslak bir kedi gibi silkelendim, saçlarımdaki suyu elimle silmeye çalıştım. Ama gayretime rağmen içeri girdiğimde ayakkabılarıma bulaşmış çamur ile üzerimden süzülen suların, kapıcımızın karısı Döne'nin haftada iki gün büyük bir titizlikle temizlediği apartmanımızın zeminini kirletmesine engel olamadım. Bu ayıbımı gören kimsenin bulunmamasına şükürler edip, içerdeki paspasa da ayakkabılarımın altını silerek, merdivenleri tırmanmaya başladım. Apartman sessizdi. Duyulan tek gürültü bir televizyondan yayılan konuşmalardı. Hem dublaj yapan sanatçıların seslerine aşina olduğumdan hem de konuşmalardaki klişe lafların bolluğundan bunun eski Türk filmlerinden biri olduğunu anladım. İkinci kata çıkınca sesler iyice arttı, konuşmaları daha net olarak duymaya başladım. Dört numarada oturan Füruzan Hanim yine televizyonda nostalji sineması izliyor olmalıydı, Füruzan Hanım eski İstanbulluydu. Altı ay önce ölen kocası emekli Hâkim Müştak Bey de Füruzan Hanım da beni gazetedeki yazılarımdan tanıyorlardı. Özellikle Müştak Bey, birkaç yıl önce henüz inancını, umudunu, cesaretini ve hırsını yitirmemiş bir gazeteci olduğum sıralarda yolsuzluklar hakkında yazdığım yazıyı beğenerek okunmuş. Bu nedenle olacak ikisi de bana çok yakın, adeta dostça yaklaşırlardı. Ne zaman karşılaşsak halimi hatırı sorar, her fırsatta beni evlerine davet ederlerdi. Bu davetlerde bir zamanlar sıkı bir içici olan Müştak Bey artık tek dubleyle yetinse de, benim kadehi dudaklarıma götürüşümü, rakı içişi hayranlıkla izler, sanki benim aldığım tadı kendisi de alıyormuş gibi gözlerini doygunlukla kapatırdı. Ben de ipin ucunu kaçırmam, üçüncü kadehten sonra izin isteyip kalkar, kalanına evde devam ederdim.

Füruzan Hanım'ın yaşı yetmişin üzerindeydi, ama kendisini bırakmamıştı, onu hiç saçı başı dağınık, gelişigüzel elbiseler içinde görmemiştim. Merhum Müştak Bey gibi her zaman şık, her zaman nazik, her zaman ölçülüydü. Bunu

nasıl başarmışlardı bilmiyorum, ama elli yıl mutlu bir beraberlik sürdürmüşlerdi. Müştak Bey hâlâ karısına âşık gibiydi. Ona bakarken feri kaçmış gözleri ışıkla dolar, ondan bahsederken kanı çekilmiş ince dudakları tatlı bir gülümseyişle canlanırdı. Eşinin bir zamanlar Moda Plaj güzeli seçildiğini de fısıldamıştı kulağıma, ama Füruzan Hanım bundan hiç söz etmemişti.

Müştak Bey öldüğünde Füruzan Hanım metin görünmüştü. İtiraf etmek gerekirse bu tavrı beni biraz şaşırtmış, yoksa Müştak Bey'e söylediği o tatlı sözler, o ince davranışlar numara mıydı, diye düşünmeme yol açmıştı. Ama Kadıköy'de oturan kızı, annesini yanına almak isteyip de, "Ben, Müştak Bey'in -kocasına her zaman bey diye hitap ederdi- anılarından uzakta yaşayamam" deyince, ona abartısız, ama derin bir sevgiyle bağlı olduğunu anlamıştım. Aslında bu sevgiyi anlamak için, bana anlatmaktan büyük keyif aldıkları hayat hikâyelerini hatırlamam da yeterliydi. Müştak Bey'le evlendikten sonra İstanbul'u bırakıp, şehir şehir Anadolu'yu dolaşmıştı. Gösterişli, iyi bir çevresi olan, yani koca bulmakta zorlanmayacak bir İstanbul kızı için, alışık olmadığı şehirlerde, alışık olmadığı bir yaşamı sürdürmek o kadar kolay kabul edilecek bir seçenek değildi. Zaten anladığım kadarıyla da Anadolu'nun küçük şehirlerine uyum sağlamakta epeyce zorlanmıştı. Tıpkı uzun yıllar taşrada görev yapan babam gibi, o da gurbet günlerinden söz açılınca derinden bir iç çekerek, İstanbul'u nasıl özlediğini anlata anlata bitiremezdi. Daha kötüsü yıllar sonra Füruzan Hanım özlediği şehre döndüğünde, o eski İstanbul'un yerinde yeller estiğini görmüştü. Evet, Boğaz eski Boğaz'dı, Moda eski Moda'ydı, Kadıköy eski Kadıköy'dü, ama bildik ahşap köşklerin yerini beton binalar almaya başlamış, sokaklar çirkinleşmiş, arabalar çoğalmış, deniz eski maviliğini yitirmişti. En kötüsü de insanların düşünceleri, davranışları, alışkanlıkları değişmişti. Anadolu'dan azgın bir nehir gibi akan göç dalgasının sürüklediği insanların ayakta kalmak adına, çevrelerindeki kimseyi düşünmeden yaşama hoyratça saldırmalarını anlayabiliyordu da ayni okulda okuduğu arkadaşlarının, yıllardır aynı mahalleyi paylaştıkları komşularının, hatta öz kardeşlerinin değişen davranışlarına bir anlam veremiyordu. Merhum Müştak Bey.

"Para, milletin dini imanı para olmuş" diye açıklardı bu değişim nedenini.

"Para olur muymuş canım" derdi Füruzan Hanım ince kaşlarını kaldırarak, "insanlar para için bu kadar alçalır mı bu kadar fenalaşır mı? Başka bir neden olmalı."

Bu nedenin ne olduğunu bilemezdi kadıncağız. Bildiği, insanların her geçen gün biraz daha kabalaştığı, bencilleştiği, acımasızlaştığı başka tür bir "mahluka" dönüşmeye başladığıydı. Müştak Bey sağken birlikte geçmişi anar, İstanbul'un haline yazıklanırlardı. Eşi ölünce tek başına dert yanar olmuştu. Dert yanmanın da çare olmadığını bildiğinden, eski Türk filmlerinde kalan İstanbul'un, çocukların rahatça denize girebildiği küçük rıhtımlarını, huzur içinde uzanan bomboş caddelerini, uzun boylu kızılçamlarını, sarmaşıklarla taçlanmış kameriyeleriyle geçmişi bugüne bağlayan ahşap köşklerini izler, zamanın acımasızca silip süpürdüğü anılarını bu siyah beyaz karelerde arardı. Bu gece de bazen uçları nakışlı mendiliyle gözyaşlarını kurulayarak, bazen genç kızlığından kalma şen kahkahalar atarak izlediği o filmlerden birinin karşısına geçmişti anlaşılan.

Füruzan Hanım'ın kapısının önünden geçip bir kat yukarıdaki daireme çıktığımda soluk soluğa kalmıştım. Anahtarı kilide sokup çevirirken, aklıma bir James Bond filminde gördüğüm numara geldi. Kahramanımız odasından ayrılırken kapının arasına bir saç teli sıkıştırıyordu. Kapı açılınca saç teli düşeceğinden, kendisinden habersiz odasını ziyaret edenlerin olup olmadığını anlıyordu. Basit, ama etkili bir yol diye düşündüm, ama sonra bunlara gerek kalmadığını anımsadım. Artık benim peşimde olacakları sanmıyordum. Yine de ışıkları yaktıktan sonra bir anormallik Var mı diye dairemi kontrol etmekten kendimi alamadım. Yoktu. Her şey bıraktığım gibiydi. Islak giysilerimi çıkarıp, saçlarımı bir avluyla banyoda kurulamaya başladım. Dağınık saçlarımı taramak için aynanın karşısına geçince, uzunca bir zamandır hissettiğim o duyguya kapıldım yine. Kendime bakarken sanki babamın yüzünü görür gibi oluyordum. Oysa ilk gençlik yıllarımda babama hiç benzemediğimi düşünürdüm. İtiraf etmek gerekirse bu düşünce hoşuma da giderdi. Çünkü babamı pek yakışıklı bulmazdım. Daha doğrusu o yıllarda özdeşleştiğim sinema oyuncuları ile babamın benzer yanını pek bulamazdım. Ancak orta yaşa adım atınca babama benzediğimi fark ettim. Belki de bu yüzden olacak babamın epeyce yakışıklı bir adam olduğunu düşünmeye başladım. Babam öldüğünde ise bütün gençliğim boyunca hem fiziksel hem düşünsel olarak tümüyle farklı olduğumu sandığım bu adama -şaşılacak şey- her iki açıdan da çok benzediğimi anladım. Bu gerçekliği aynaya her bakışımda fark ediyorum; saçlarım benzer biçimde henüz kırkıma gelmeden ağarmıştı, alnımdaki çizgiler henüz o kadar derinleşmese de aynı aralıklarla uzanıyor, sol şakağımda mercimek büyüklüğündeki küçük leke aynı siyahlığa ulaşabilmek için her geçen gün biraz daha koyulaşıyor, sağ gözüm onunki gibi sola oranla daha az görüyordu. Tıpkı onun gibi yirmi beşimden beri okuma gözlüğü kullanıyordum. Gözlerimin altındaki torbaların büyüklüğü bile onunkiyle aynıydı. Babam gibi giderek dünyayı, olayları, insanları daha az umursuyorum. Sanırım öldüğüm gün bu değişim tamamlanacak ve ben tabutumda yatarken tıpkı babam olacağım, işin en güzel tarafı bu düşüncenin artık beni hiç rahatsız etmiyor oluşu. Ne rahatsız etmesi -ölümümden sonra oğlum da aynı şeyleri düşünür mü, bilmiyorum ama- var oluşumuzun böyle doğal bir yolla süreklilik kazanmasından ötürü içim güvenle doluyor, sanki yaşadığım kanıtlanıyormuş gibi bir tür doygunluk duyuyordum.

Salona girince belki Doğan'dan bir haber vardır diye telesekretere bakmaktan kendimi alamadım. Yoktu. Telesekreterimdeki tek mesaj Şekip İnce'dendi: "Elimde üvey kardeşinin ölümüyle ilgili önemli olabilecek ipuçları var. Acilen görüşmemiz gerek. Konuyu Bahri Narman'la da konuştuk. Belki benim çalışmama sen de katılmak istersin. Lütfen beni ara" diyordu. Uyanık, aklınca beni kandıracaktı. Elinde bilgi olan kişi, dün işten kovdukları adamı arayıp gel birlikte çalışalım der miydi? Ama avucunu yalasın, işi kaçırmıştı. Şimdi Arif yarın yayımlanacak yazının başına oturmuş, keyifle tuşlara vurmaya başlamıştır bile. Sabahleyin gazeteyi açıp da Arif'in yazısını okuyan Şekip İnce'nin

suratını görmek isterdim doğrusu. Makaleyi okur okumaz yayın yönetmenimiz Bahri Narman'ın yanında alacaktır soluğu. Alı al, moru mor, haberi ben hazırlamıyor muydum?" diye soracaktır. Arif'in yerinde başkası olsaydı Bahri Narman, onu çağırıp zılgıtı çekerdi. Ama Arif'in gazete patronuna yakın olduğunu bildiğinden, Şekip İnce'yi yatıştırmaya çalışacaktır.

"Sen de yap, o da yapsın haberi. Böylece olayın üzerine iki koldan yürümüş oluruz" diyecektir. Şekip İnce başından beri bu olayın üzerinde kendisinin çalıştığını, bunun haksızlık olduğunu tekrarlayacaktır. Sonunda Bahri Narman dayanamayıp:

"İstersen bu işi sen Arifle görüş" diye savacaktır başından... Şekip İnce'de gurur olmadığı için Arif'e gidecek, öfkesini bastırarak: "Abi bu haberi ben yapıyordum" diye mızmızlanacaktır. Arif de işi pişkinliğe vurup:

"Zaten ben de haberin senin çalıştığın bölümüyle ilgilenmiyorum. Hem bizim gibi usta iki gazetecinin bu olayın üzerine gitmesinde yarar var, çünkü çok boyutlu, karışık bir iş" diyecektir.

Şekip İnce sonunda kuyruğunu kıstırıp dönecektir masasına. Yarım saat kadar kendini yedikten sonra Arif'i yenmek için kolları sıvayıp yeniden girişecektir işe. Ama bir sonuca ulaşamayacaktır. Müfit kelek atmazsa bu haberin rantını Arif yiyecektir. Hiç küçümsemiyorum, elimizde henüz yeterli belge, kanıt olmamasına rağmen çok önemli bir haber bu. Susurluk Skandalı'ndan sonra unutulmaya başlayan çeteleri yeniden gündeme getirecek. Yani bu haberi patlatacak olan gazete en az bir hafta gündemi belirlemiş olacak. Ama bu, yeni çıkacak gazetede Arif'e yayın yönetmenliği getirecek mi, orası belli değil. Çünkü gazetelerde anlayış değişti. Aslolan, milletin benimseyeceği -millet dediysem yetmiş milyonluk ülkede bizim gazeteyi okuyan üç yüz bin kişi demek istiyorum- yeni bir vizyon yaratmak, bu vizyonun gerektirdiği bir biçim ve içerikle çok satışı yakalamak. Gazete ve gazetecinin bağımsızlığı, topluma doğru haber vermek, siyasî iktidarın, çıkar Çevrelerinin hatalı uygulamalarını eleştirmek, kamuoyunda şeffaflığın geçerli olmasına katkıda bulunmak, insan haklarına dayalı bir demokrasinin gelişmesine yardımcı olmak gibi bizlere okutulan ilkelerin hepsi fasa fiso artık. Önemli olan gazetenin başarılı bir işletme haline getirilmesi. Bir çetenin daha ortaya çıkarılması çok önemli olmakla birlikte, gazetenin başarılı bir işletme olmasına ne kadar katkı sağlayacağı oldukça tartışmalı bir konu. Ne yazık ki o kadar uyanık geçinmesine rağmen, benim sevgili arkadaşım Arif bu gerçeği göremiyor. Belki görüyor da, patronun ona son bir kıyak yapacağını sanıyor. Böyle düşünerek fena halde yanılıyor. Bir gazetenin, artık bir fabrika gibi işletilmesi gerektiğini göremeyen bizim gibi "eski kafalılar"ın devri kapandı. Eğer kendimizi içkiye vermemeyi ve aldırmaz görünmeyi başaramazsak, kendiliğimizden istifa etmezsek, bırakın yayın yönetmenliği gibi önemli bir göreve getirilmeyi, acilen gazeteden uzaklaştırılmamız gerekiyor. Ama benim salak arkadaşım, bomba gibi bir haber bularak, durumunu hâlâ sağlamlaştıracağını sanıyor. Sanırım insanların yanlış yapma hakkı da var. Ben uyarsam da Arif bu hakkını sonuna kadar kullanacak. İşin tek güzel tarafı bu olayda Arif'in Şekip İnce'ye karşı, dolaylı olarak da Bahri Narman'a karşı mücadele ediyor olması. Mücadele nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, onların canını sıkacağı açık. Eh, bu da, kendi intikamını alma çabasından yoksun olan benim gibi biri için az mutluluk değil.

Neşem iyice yerine gelmişti. Sepetçiler Kasrı'ndan ayrılırken kısa bir süreliğine veda ettiğim içkime yeniden dönebilirdim. Rakımı doldurmak için mutfağa geçmeden önce televizyonu açtım. Nedense bu akşam evde ses olsun istiyordum. Sadece ses değil, renkli görüntülerin yansımalarıyla doldu salonun içi. Kadınlara yönelik şarkılı türkülü bir yarışma programı vardı açtığım kanalda. Eşcinsel bir erkek sunucu, konuklarından daha çok kırıtarak, kendince şirinlikler yaparak, izleyicileri ekran başına toplamaya çalışıyordu. Ben aradığı türden bir izleyici değildim. Değiştirdim, bu kez bir ekonomi kanalı çıktı karşıma. Rakamlar farklılaştığı halde son yirmi yıldır değişmeyen konu vardı gündemde: ekonomik kriz. Ekonomi önemli işti, saygı duyardım, ama şimdi çekemezdim. Bu kez bir belgesel kanalı bulmuştum. Dünyanın en büyük teleskobundan alman görüntülerin eşliğinde bir erkek sesi, evrenin oluşumuna dair varsayımları anlatıyordu. Uzay boşluğunda küçücük lambalar gibi yanan yıldızlar, patlamalarla renklenen sonsuzluk, bilmem kaç bin ışık yılı uzaklıktaki kara delikler... Bunları yorumlamaya çalışan bilim adamlarının henüz yeterli dayanaktan yoksun, çekingen teorileri... Galiba aradığım kanalı bulmuştum. Ne Doğan ne Funda ne Arif ne Müfit ne Şekip İnce, işte beni bütün bunlardan uzaklaştıracak, aklımın zararsız varsayımlarla yorgun düşmesini sağlayacak bir program.

Aceleyle mutfağa geçip kendime rakı doldurdum. Çerez tabağımı da yanıma alarak kuruldum televizyonun karşısına. Yüzünü görmediğimiz sunucu evrenimizin bir patlama sonucu oluştuğunu anlatıyordu. Bu patlamayla oluşan evren aynı zamanda genişlemeye de başlamıştı. Ama bu genişleme bir gün son bulacak ve evren yeniden toparlanacaktı. Bunun anlamı şuydu: şimdilik evrende akıllı yaşamı yaratmış tek yıldız olduğu bilinen dünyamız gezegeninde sonunda boku yiyecek, belki de evreni yaratan o patlamadan önceki haline geri dönecekti.

Durum böyleyken, yaşamı o kadar da ciddiye almanın, koşturanın yırtınmanın, çabalamanın bir anlamı var mıydı? Ne demişti Hayyam: "Tasını şarapla doldur, gözlerin toprakla dolmadan."

Sunucu, düşüncelerimden habersiz, evrenin yeniden toparlanmaya başlamasının milyarlarca yıl alabileceğini söylüyordu, insanoğlu ya da başka gezegenlerdeki canlılar gerekli teknolojiyi bulurlarsa bu geri çekilmeye rağmen uygarlıklarını sürdürebilirlerdi. Gülmeye başladım. Öteki gezegenlerde durumu bilmiyordum, ama bizde teknolojik gelişme böyle sürerse güneşin sönmesine, evrenin büzülmesine gerek kalmadan insanoğlu, yaşamı da dünyayı da çok önceden halledecekti.

Rakımdan bir yudum daha alırken, sunucununkinden farklı bir ses çalınır gibi oldu kulağıma. Kumanda aletiyle televizyonun sesini kısarak, dinledim. Yanılmamıştım, kapının zili çalıyordu. Kimdi acaba? Toparlanıp, açtım kapıyı. Karşımda o nazik gülümseyişiyle Füruzan Hanım duruyordu.

"İyi akşamlar Adnan Bey."

"İyi akşamlar, buyurun" dedim. İçeri girmesi için yana çekildim.

"Yok, hiç girmeyeyim" dedi. Elinde tuttuğu zarfı uzatarak ekledi: "Bunu size getirdiler. Evde bulamayınca bana bıraktılar."

"Öyle mi?" diyerek aldım zarfı. "Size de zahmet oldu. Buyurun bir çayımı için."

"Çok teşekkür ederim. Bu akşam benim kız gelecek, başka zaman inşallah."

Füruzan Hanım geldiği gibi sessizce indi merdivenleri. Kapıyı kapatırken, bakışlarım elimdeki küçük zarfa kaydı. Üstünde iri harflerle "Adnan Sözmen" yazıyordu, altında da adresim sıralanmıştı. Göndericinin adının olması gereken yerde küçük harflerle Umut Sözmen" yazıyordu. yanında bir de cep telefonu numarası yer alıyordu. Ama ne bu yazı oğlumun yazısına benziyordu ne de telefon numarası onundu. Daha da tuhafı bu numarayı bir yerlerden hatırlıyor oluşumdu. Tam zarfı açıyordum ki, aklıma gelen bir olasılık beni durdurdu. Ya bu bir bombalı bir mektupsa? Mektubu sarsmamaya özen göstererek, ışığa doğru tuttum. Zarfın içinden birbirine çarpan iki metalin çıkardığı türden bir şıkırtı geldi. İyice korkmaya başladım. Yine de zarfı elimden bırakmadan, daha dikkatli biçimde ışığa yaklaştırdım. İçinde bir kâğıt olduğunu fark ettim. Kâğıdın arasında da az önceki şıkırtıyı çıkaran anahtara benzeyen iki küçük karaltı seçebildim. Bombalı mektupların düzeneği hakkında doğal olarak hiçbir bilgim yoktu. Ama iki anahtardan oluşmadıklarından emindim. Dikkati bırakmadan zarfı masanın üzerine koydum. Bir makasla ya üstünden kestim. Sonra yavaşça zarfı aralayarak içine baktım. Hayır korktuğum gibi bomba filan yoktu, ama kâğıt ve anahtar konusunda yanılmamıştım. Zarfın içinde bana yazılmış bir mektup ve iki anahtar vardı. Mektupta şunlar yazıyordu:

Kıymetli Kardeşim Adnan,

Muhtemelen sen bu yazıları okurken, ben ölmüş olacağım. Adamlar çok yaklaştılar. Onları artık fark edebiliyorum. Belki de fark etmemi istiyorlar. Alaşehir'de kaldığım dairenin hemen köşesinde duruyor cipleri. Burayı nasıl bulduklarını anlayamıyorum. Ortağım, kader arkadaşım Rıza'dan başka bilen kimse yoktu bu daireyi. Herhalde beni izlediler. Aklıma başka bir ihtimal gelmiyor. Ben, öldürüleceğimi biliyorum, ama o kadar ucuza gitmeyeceğim. Onlardan bir ikisini de yanımda götüreceğim.

Bu zarfı onlar farkına varmadan, kapıcının oğluyla kargoya verdim. Senin ve benim dışımda bu zarfı sana yolladığımı bilen yok. Biliyorum, sen bu işlere bulaşmak istemiyorsun. Tercihine saygı duyuyorum. Keşke sana bu notu yazmasaydım. Keşke bu anahtarları yollamasaydım. Ama elimdeki belgeleri verebilecek, senden başka güvenilir kimse yok. Eğer bunlarla ilgilenirsen, Ataköy 9.-10. Kısım, D 25 Blok, X Kapısı, No: 45 adresteki, anahtarını gönderdiğim daireye git. Daire son derece güvenlidir. Rıza dahil kimse orayı bilmiyor. Çetedekilerin isimleri, fotoğraflar, silahlar ve banka cüzdanları, televizyonun içindedir. Eğer ilgilenmiyorsan, bu notu yak, anahtarları da denize at. Allah'ın selameti üzerine olsun.

Doğan

Mektubu okurken önce şaşırdım, ardından öfkelenmeye başladım sonra büyük bir korkuya kapıldım. Neydi bu başıma gelenler? Tam yakayı sıyırdım, ortalık sütliman oldu derken, şimdi de bu mektup çıkmıştı karşıma. Ne yapmaya çalışıyordu bu Doğan? Önce, silahların, belgelerin olduğu dairenin adresini, anahtarını yolluyor, ardından da, istemezsen bütün bunları unut gitsin, diyor. Sanki üç kişi öldürülmedi, sanki burada oyun oynuyoruz. Ne kadar sorumsuz bir adam bu ya? Bir de utanmadan, "Biliyorum, sen bu pisliklere bulaşmak istemiyorsun. Tercihine saygı duyuyorum" diyor.

Ulan tercihime saygı duyuyorsan niye yolluyorsun bu zarfı bana. ".. elimdeki belgeleri verebilecek, senden başka güvenilir yok" diye bir de gerekçe göstermeye kalkıyor. Yağma yok. Ama bu oyuna gelmem arkadaş...

Masanın başında ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilemeden öfke içinde Doğan'a küfürler yağdırıp, duruyordum. Sonra birden paniğe kapıldım. Ya birileri içeri girip de elimde bu notu bulur anahtarları görürse. Bunları hemen yok etmeliydim. Doğrusu bu muydu? Peki ya bu zarfın bana geldiğini tespit ettilerse? Doğan kimse bilmiyor, diye yazmış. Ona ne kadar güvenebilirim ki. Baksana gizli sandığı evini bile bulmuşlar.

O anda başka bir olasılık belirdi aklımda. Ya bu zarfı Doğan değil de beni sınamak için Müfit yolladıysa? Olabilir miydi? Neden olmasın, istihbaratçılarda oyun çoktur. Ama bunu anlamak kolaydı- Doğan cep telefonunu yazıp vermişti bana. Nereye koymuştum o kâğıdı. Hemen ceketime uzandım. Ceplerimde yoktu. Doğan'ı arayıp bulamadığımı anımsadım. Telefonun bulunduğu sehpaya yöneldim, numaranın yazılı olduğu kâğıt parçası, rehberin altındaydı. Nottaki harflerin yazılışıyla zarftakileri karşılaştırdım. Bunun için uzman olmaya gerek yoktu, sıfırlar, birler, üçler, beşler yani ne kadar rakam varsa tıpatıp aynıydı. Mektup gerçekten de Doğan'dan geliyordu. İyi o zaman gönül rahatlığıyla yok edebilirdim mektubu.

Birden olayları Müfit gibi yorumladığımı fark ettim. Doğan'ın ölmediğine, bu yanmış ceset olayının kendini gizlemek için başvurduğu bir komplo olduğuna inanıyordum. Yok, henüz kesin olarak inanmıyordum, ama sağ da olsa ölmüş de olsa üvey kardeşimin bana yaptığının büyük kötülük olduğunu düşünmeye başladım. Ya Doğan'a yapılanlar? Devlet iki kez kullanmış onu, üçüncüsünde de ortadan kaldırmayı seçmişti. İyi de ben ne yapabilirdim. Doğan baştan

düşünmeliydi bütün bunları. Doğan için çetelerle, onların arkasındaki güçlerle mücadele etmeyi nasıl göze alabilirdim? Belki de en doğrusu gerçekten de mektup ile anahtarları Müfit'e teslim etmek. Niye ona vereyim canım. Bu zarf bana hiç gelmemiş gibi yaparım konu kapanır, gider. Fena fikir değildi. Mektubu yakmak için mutfağa yönelmek üzereydim ki ya bu adres lazım olursa, diye düşündüm. Durdum. Neden lazım olsun? Bir zarf geldi diye bu işe bulaşacak halim yoktu herhalde, bulaşmayacaktım ama... Aması maması yok. Mektubu hemen yakmalı, anahtarları da ilk fırsatta Marmara'nın dibine yollamalıydım. Fakat hâlâ masanın başında dikilip duruyordum. Bu mektubu okuyuncaya kadar duyduklarımın haber olarak hiçbir kıymeti harbiyesi yoktu. Ama bu mektup, çarpıcı -Arif'in deyimiyle bomba gibi- bir haberin bilgi ve belgelerinin yerini söylüyordu bana. Bunları kullanmamak için bir gazetecinin ya deli olması, ya çok korkması, ya yüklü bir rüşvet alması ya da ölmüş olması gerekirdi. Ben deli değildim, kimseden rüşvet de almamıştım ve henüz ölü de değildim, tamam korkuyordum, ama beni engelleyen korku değil, bu işlerin içine yeniden girecek olmamdı. Dünyanın en zor işi gibi geliyordu bu bana. Üstelik bunu yapmak için bir nedenim de yoktu. Üvey kardeşimin intikamını almak için desem onun öldüğü bile belli değildi. Kaldı ki ölse bile, Doğan gibi birinin intikamını almaya kalkışır mıydım bundan bile emin değildim. Birkaç yıl önce olduğu gibi mesleğimde iyi bir yere gelmek için desem artık hırsımı kaybetmiştim. Funda'yla yeniden başlayabilme umudu olsa, yaşam konforumu yükseltmek uğruna, istemediğim halde, kendime bile ihanet ederek, gazeteciliğe iyi bir kariyerle dönmek için bu habere balıklama atlardım, ama Ethem adındaki ressamın yaşamımıza girmesiyle bu gerekçeyi belki de sonsuza kadar yitirmiş oldum. Ülkemin gelişmesi, demokrasinin kurulması, insan haklarının eksiksiz sağlanması için filan demiyorum bile. Çünkü bu kavramlar son günlerde sıkça kullanılsa da bu ülkede kimsenin umurunda olduğuna inanmıyorum. Durum böyleyken, neden bu haberi yapmaya kalkışacaktım?

Belki de en doğrusu Arif'i çağırıp, Doğan'ın yolladıklarım ona teslim etmekti. Hiç değilse o amacına ulaşırdı. Ben de Bahri Narman ve Şekip İnce'den dolaylı da olsa intikamımı almış olurdum. Evet, evet mantıklı olan buydu. Mutfağa gitmek yerine telefona yöneldim. Hatta telefon sehpasının yanındaki koltuğa oturup, ahizeyi elime bile aldım, ama olmuyordu, parmaklarım bir türlü tuşlara gitmiyordu. Baktım ki bundan kaçış yok, sonunda gerçeği kendime itiraf edebildim: adına ister meslekî alışkanlık, ister gazetecilik içgüdüsü densin, benim çoktan öldüğünü düşündüğüm o duygu, içimde uyanmış, uyanmakla da kalmamış, benlik adına neyim varsa hepsini ele geçirerek, ayağıma kadar gelen bu müthiş haberden bir çırpıda vazgeçmememi sağlamıştı. Başından beri anlattığım o dünyaya boşvermişlik halleri, günlük yaşama katlanamama durumları, içkiye sığınmalar filan palavra değildi. Gerçekte ben hâlâ o ruh hali içindeydim, ama tuhafta bu haber de aklımdan çıkmıyor. Bunun açıklamasını da yapamıyorum. Savunma olarak belki genel geçer şu cümleyi söyleyebilirim: hiç kimse yaşam yolculuğunda başından sonuna kadar tutarlı kalamaz; tutarsızlık, tıpkı ölmek gibi yazgımızda vardır. Olmasaydı diye sorulacak olursa, derhal amatör felsefenin piri rahmetli Tufan "Olmasaydı, yaşam da siz de çok sıkıcı olurdunuz" sözleri dediğini anımsatırım.

İki de bir bütün bu laf salatasını kendimi rahatlatmak için uydururum. Öyle ya da böyle, olan olmuştu. Doğan beni etkilemeyi basarmış, yaşamımı rayından çıkarmıştı. Üvey kardeşimi daha baştan reddedemeyişim, Emniyet'teki sorgudan sonra bir iki şey öğrenirim umuduyla gazetecilerin takıldığı bara gidişim, Arif'in yemek davetini kabul edişim, hatta Doğan'ın söylediklerini Müfit'e anlatışım bu yüzdendi. Ama bu gerçeği anlamam ve itiraf etmem de o kadar kolay olmamıştı. Sarhoştum aydım, böyle yaşamaktan caydım, diyerek, birdenbire yeniden gazeteciliğe dönmek olacak iş değildi. Bu itirafı yaptığım şu anda bile, henüz bu haberin üzerine gidebilme gücünü kendimde bulabilmiş değilim. Ancak elimdeki malzemeyi de en yakın arkadaşım olmasına rağmen bir başka gazeteciye kaptırmak içimden gelmiyordu. Aklım yap dese bile ruhum razı olmuyordu. İyi de ne yapacaktım ben? Kalkıp adresteki daireye gitsem. Bu çok riskli olurdu. Büyük olasılıkla Müfit'in adamları hâlâ evi izliyordu. Anında düşerlerdi peşime. Ondan sonra işin yoksa Müfit'e samimi olduğunu kanıtlamaya çalış. Ayrıca bu adamların katil olma olasılığı da vardı. Belki de beni Doğan'ın sakladığı silahları ve belgeleri bulmak için izliyorlardır. Hayır, hayır şimdi o daireye gidemem. Olayın soğumasını beklemeliyim. Gerçi bizim Arif işi ısıtmak yanlısı, ama elinde söylentilerden başka bir şey olmadığı için başarılı olacağını sanmıyorum. Bu arada belki yanmış cesedin Doğan olup olmadığına dair yeni bilgiler de ortaya çıkar. Bakalım, mektupta "Ortağım, kader arkadaşım" dediği Rıza neler anlatacak. Anladığım kadarıyla Yalvaç ile Güngör onun peşinde. Evet, evet, en doğrusu beklemek. Üstelik bu haberi yayımlayabileceğim bir gazetem bile yok. Gerçi Bahri Narman'ı arasam, elimdekilerden biraz bahsetsem, adam özürler dileyerek, ayaklarımın altına kırmızı halılar sererek, gazeteye yeniden kabul eder beni. Ama artık o gazeteye dönmemeliyim. İnadına, rakibimiz olan, Erol'un çalıştığı gazeteye gitmeliyim. Onlar da bayılacaklar bu habere. Hangi gazete olsa bayılır.

O halde zarftakileri saklayacak güvenli bir yer bulmalıydım. En güvenilir gizleme yöntemi, saklamak istediğiniz nesneleri, benzer malzemelerin arasında, herkesin görebileceği yerlerde tutmaktır. Eğer onu benzerlerinden ayırırsanız, hemen dikkat çeker, ilk aramada bulunur. Oysa benzerlerinin arasında bulunması çok daha zordur. Bu yüzden adresi, fihristime Tufan Abi'nin adının bulunduğu sayfaya yazdım, anahtarları da anahtarlığı geçirdim.

Yeniden televizyonun karşısındaki koltuğa döndüğümde sunucu, evrenin hâlâ insanoğlunun çözemediği dev problemlerden biri olmayı sürdürdüğünü anlatıyordu. Her dağın derdi kendine göreydi; Doğan da benim için en büyük problemlerden biri sürdürüyordu.

On dokuzuncu bölüm

Yalvaç ile Güngör'ün beyaz Renault'su Karaacahmet Mezarlığı'nın içinde, idare binasının önünde bekliyordu beni. Güngör arabanın burnuna oturmuş, taşların üzerindeki isimleri okur gibi merakla, az ötedeki mezarlara bakıyordu. Plymouth'umu, Renault'nun yanına çekerek, indim. Hava açmış, istekli bir bahar güneşi mezarlığın ıslak toprağını kurutmaya çalışıyordu. Toprak, ölümün o kadar da korkulacak bir şey olmadığını kanıtlamak istermişçesine mis gibi kokuyordu. Belki de bu koku yüzünden, eninde sonunda benim de benzerlerinden birinde kalıbımı dinlendireceğim mezarlara bakarken, mezarlığa her gelişimde hissettiğim o saygıyla karışık ürkütücü duyguya bu defa kapılmadım.

"Merhaba" diyerek yaklaştım Güngör'e.

Selamımı almak yerine:

"Tam zamanında geldiniz" dedi. Bunları söylerken saatine bakmayı ihmal etmemişti. "Sizin gecikeceğinizi sanırken, Adlî Tıp görevlileri gecikti."

"Neden gecikeceğimi düşündünüz?" diye sordum. O anda arabanın kapısı açılmış Yalvaç da aşağı inmişti. Ama sorumu Güngör yanıtladı:

"Eee dün bütün öğleden sonra içince, sabah biraz zor kalkacağınızı düşündük."

Ne demek istiyordu bu adam? Yoksa dün Müfitle buluştuğumu öğrenmişler miydi? Anlamamazlığa vurdum.

"Nasıl?"

Elindeki gazeteyi burnuma doğru uzatan Yalvaç araya girdi.

"Dün konuştuklarınızı unuttuysanız" dedi, "arkadaşınız Arif'in yazısını okuyunca hatırlarsınız."

Ne, adi herif, yoksa yazısında benden de mi bahsetmişti? Yalvaç'a yanıt vermeden önce, uzattığı gazeteyi alarak Arif'im yazısının bulunduğu sayfayı aramaya başladım.

"Birinci sayfadan giriş yapmış, devamı 19'da" diye açıkladı Yalvaç. Sesinde ihanete uğramış birinin, incinmişliği seziliyordu.

Birinci sayfayı çevirince, ortalara doğru bir yerde "Susurluk Hortladı" başlığıyla karşılaşıverdim. Başlığın altındaki spotta "Aşiret reisi Bekir Kaytan, Nihal Uzunel, Yüzbaşı Rıfat Başoğlu ve Doğan Sözmen cinayetlerinin üstündeki sır perdesi aralanıyor. Doğan Sözmen'in gazeteci kardeşi Adnan Sözmen'in ve üst düzeyde bir Emniyet görevlisinin açıklamalarına göre olayın arkasında Susurluk'takine benzer bir çete var." Yazıların yanında da bizim Arif'in ağzı kulaklarına varan küçük bir fotoğrafı yer alıyordu. Yazının devamını okumak için 19. sayfayı çevirdim Sayfanın tümü bu habere ayrılmıştı. Anlaşılan Bahri Narman oldukça cömert davranmıştı Arif'e. Şekip İnce kudurmuştur kıskançlığından. Yazıyı okudukça ben de öfkeden kuduruyordum. Sanki ona, beni bu işe bulaştırma dememişim gibi, dün ne konuştuysak, harfi harfine döktürmüştü eşşoğlueşek. Cebinde bir teyp taşıyor olmalıydı. Yoksa bu kadar ayrıntıyı nasıl hatırlayacak? İki de kutu açmış, birine bizim Doğan'ın biyografisini, ötekinde de Susurluk Davası'nın kronolojisini eklemişti. Ayrıca sayfada öldürülen aşiret reisi Bekir Kaytan'ın, sevgilisi Nihal Uzunel'in, sabık Yüzbaşı Rıfat Başoğlu'nun fotoğrafları da yer alıyordu. Bir yandan yazıyı okurken, bir yandan da başımda dikilen iki polise ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Bu yazılanları Arif'in uydurduğunu, aramızda böyle bir konuşmanın geçmediğini söylesem... Ben, ona sadece Doğanla görüştüğümüzü anlattım, Arif bu görüşmeyi üvey kardeşimin benden yardım isteyecek olmasına yorumlamış, desem...

"Büyük yanlış yaptınız Adnan Bey" diyen Yalvaç'ın sesiyle kesintiye uğradı düşüncelerim. "Hiç konuşmamanız gereken birine her şeyi açıkladınız."

Arif'i kastettiklerini sanarak:

"Haber tamamen uydurma" dedim. "Ben ona sadece Doğan'la görüştüğümüzü söyledim. Kafasına göre bir hikâye yazmış."

"Haber uydurma değil" dedi Yalvaç. "Elimizdeki bilgilerle uyuşuyor. Ama daha mühimi bunları Müfit'in öğrenmiş olması."

Müfit'i de biliyorlardı. Dünkü görüşmemizi sadece gazeteden öğrenmemişlerdi öyleyse. Belki Müfit'in amirleri anlatmıştır bunlara. Demek ki Emniyet'in içinde de gizli bir çatışma sürüyordu. Bu durumda yanlış yapan ben değil, onlardı.

"Anlayamadım, Müfit de Emniyet'ten değil mi?" diye sordum, kaybettiğim güveni yeniden kazanmıştım. Ama onlar hâlâ bir çuval inciri bok ettin dercesine bakıyordu yüzüme.

"Gecen gün bizi iyi dinlememişsiniz" dedi Yalvaç. Sesi, yanlış yapan öğrencisini azarlayan bir öğretmeninki gibi tok ve otoriterdi. "Size, devleti yeraltı dünyasından temizlemeye çalıştığımızı söylemiştik. Bunun anlamı şu: adamlar hâlâ içimizdeler."

"Bir dakika, bir dakika" diyerek kestim sözünü. "Ben soruma yanıt almış değilim. Müfit Emniyet'ten mi, değil mi?"

"Emniyet kadrosunda."

"Peki, Doğan olayını soruşturma yetkisi var mı?"

Yalvaç'ın bakışlarındaki kararlı ifade yumuşamaya başladı.

"Var ama" diyecek oldu. Saldırıya geçmenin tam sırasıydı.

"Bunun aması filan yok" dedim. "Adam bana geliyor. Sizlerden de bahsederek bu işi kendisinin soruşturduğunu söylüyor. Yanında da yıllardır birlikte çalıştığım, gazeteci arkadaşım var. Bana, Doğan hakkında sorular soruyorlar,

ben de tıpkı sizin sorularınızı yanıtladığım gibi onlarınkileri de yanıtlıyorum. Ama şimdi siz karşıma geçmiş benden hesap soruyorsunuz."

"Hatalısınız Adnan Bey" dedi deminden beri konuşmamızı dinleyen Güngör. "Hiç bahane bulmaya kalkışmayın. Doğan'la neler konuştuğunuzu gizlediniz. Yani soruşturmayı engellemeye çalıştınız."

"Ben soruşturmayı filan engellemeye çalışmadım... Dahası bu nasıl iştir, anlayamıyorum" diye sürdürdüm yakınmamı. "Bu davada ben kime güveneceğim? Kim bu soruşturmanın sorumlusu, siz mi, yoksa Müfit mi? Bunu öğrenmek için Emniyet Genel Müdürlüğü'ne dilekçe mi yazmam gerekiyor?"

"Sakin olun" dedi Yalvaç, "sizi anlıyorum. Kafanız karıştı. Ama siz de bize eksik bilgi verdiniz."

"Hayır" diyecek oldum.

"Hayır filan demeyin boşuna. Size ısrarla Doğan'la neler konuştuğunuzu sorduk. Ailevî meseleler diye geçiştirdiniz. Oysa Doğan tehlikede olduğunu söyleyip, yardım istemiş. Bunların hiçbirini anlatmadınız bize."

"Ama..."

İtirazlarımı dinlemek zahmetinde bulunmadı bile.

Bakın" dedi, "biz bunak değiliz. Neler konuştuğumuzu çok iyi hatırlıyoruz. Eminim siz de hatırlıyorsunuz. Her şey ortada, eksik bilgi verdiniz."

Doğru söylüyordu, inkâr etmenin anlamı yoktu.

Tamam, Doğan'la görüşmemizin ayrıntılarını anlatmadım size."

"Ne ayrıntı ama" diye mırıldandı Güngör. Mırıldanırken bana ters ters bakmayı da ihmal etmemişti. Aldırmadım. Sözlerimi sürdürdüm.

"Açık konuşmak gerekirse size fazla güvenememiştim. Biliyorsunuz çeteler her yanı sarmış."

"Müfit'e nasıl güvendiniz?" diye sordu Yalvaç. Koyu renk gözlerinde kıskançlığa benzer bir parıltı yandı, söndü.

"Çünkü Müfit, Doğan hakkında epeyce şey anlattı bana Siz ise tek bir sözcük bile söylemediniz. Hep benden öğrenmeye çalıştınız"

Sinirli sinirli güldü Güngör.

"Duydunuz mu Amirim?" dedi. "Adnan Bey'in güvenini kazanmak için elimizdeki bilgileri ona vermemiz gerekiyormuş."

Yalvaç uzatma dercesine, kısa ama sert bir bakış attı yardımcısına, sonra devam etmem için bana döndü.

"Söylediğim gibi" dedim. "Müfit, konuyu sizden daha iyi biliyormuş gibi geldi bana. Hem Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bağlı çalıştığını söyledi. Oysa siz Terörle Mücadele Birimi'ndeymişsiniz. Yani bu olaya bakan kişi kendisiymiş."

Bu sözler Güngör'ü çıldırtmaya yetti.

"Yalancı puşt" diye böğürdü. "Bir de bizi küçük görüyor. Göstereceğiz biz ona dünyanın kaç bucak olduğunu." Kendine hâkim olamıyordu, öfkeyle arabanın lastiğine bir tekme savurdu. Sonra bana döndü. "Bu işe biz bakıyoruz kardeşim, anladın mı? Müfit değil..."

Güngör tepinmeyi sürdürecekti ki, Yalvaç:

"Kendine gel" diyerek uyardı. Sonra bana döndü. "Zaten bizim için de önemli olan Müfit değil, Doğan. Bence hâlâ geç kalmış sayılmayız. Bildiklerinizi anlatırsanız bu yanmış ceset olayını bir an önce çözeriz."

Bakışlarındaki o karanlık gölge olmasa daha çok güvenecektim bu adama.

"Bildiklerimin tümünü Arif yazmış ya" dedim elimdeki gazeteyi sallayarak. "Başka bildiğim bir şey yok."

İkisi de yüzlerinde kuşkulu bir ifadeyle beni süzdüler. Açıkça sana inanmıyoruz, diyorlardı. Haklılardı da. Ama onlara dün gelen mektuptan söz etmeye hiç niyetim yoktu. Ortalık durulmadan, taşlar yerine oturmadan ne onlara ne de Müfit'e bu konudan söz etmeyecektim.

"İşte bundan korkuyordum" dedim. "Korktuğum başıma geldi sonunda."

"Neden korkuyordunuz?"dedi Yalvaç.

"Doğan'ın bana anlattıklarını söylersem, daha fazlasını bildiğimi sanacağınızdan."

"Başından anlatsaydınız sanmazdık" dedi Güngör.

Yardımcısının benimle tersleşmesinden rahatsız olan Yalvaç, bizi yeniden tartıştığımız konuya getirdi.

"Doğan hakkında bildiklerinizin hepsi bu mu?"

"Evet Doğanla ne konuştuysak satırı satırına orada yazılı. Bahir teklifte bulundu, ben de kabul etmedim, hepsi bu. Ne belge verdi ne isim ne de adres."

"İsim vermiş" diyerek yeniden araya girdi Güngör.

Anlamamıştım. Bu herif benim bilmediğim bir şeyi mi biliyordu?

"Bir Binbaşı'dan söz etmiş" diye söylendi.

"Haklısın" dedim. Rahatlamıştım, bu herifin bir bok bildiği yoktu. "Başlarında Binbaşı lakaplı birinin olduğunu söylemişti."

Sanki emin olmak istiyormuş gibi yeniden sordu.

"Başka isim vermedi mi?"

"Vermedi" dedim başımı sallayarak.

Güngör'ün gergin yüzüne alaycı bir ifade yayıldı.

"Peki yarın bir başka gazetede, bu davayla ilgili yeni açıklamalarınızla karşılaşırsak..."

“Karşılaşamazsınız, çünkü bildiğim bir şey yok.”

Yalvaç uyarır gibi, dikkatle baktı yüzüme.

“Adnan Bey” dedi. Sözcüklerin üzerine basa basa konuşuyordu. “Bu iş sandığınızdan da önemli. Siz Müfit’in söylediklerine boş verin. Biz, bizzat içişleri bakanının talimatıyla bu işi soruşturuyoruz. Bildiklerinizi bizimle paylaşırsanız iyi olur.”

Tıpkı onun gibi ben de sözcüklerin üzerine basa basa:

“Neden anlamamakta ısrar ediyorsunuz” dedim. “Doğan’ın söylediklerini size anlatmamakla hata yapmış olabilirim, ama tekrar ediyorum, bu konuda bildiğim başka bir şey yok.”

“Ama öğrenirseniz...”

‘Öğrenirsem söz, önce sizi arayacağım” dedim.

Bunu yapacağımı sanmıyordum. Ama onlar da bana güvenmiyorlardı zaten. Yani duygulanınız benzerdi. Sadece duygularımız değil, birbirimize kazık atmak için seçtiğimiz yol da aynı değil miydi? Aramızda en küçük bir güven olmamasına rağmen, yardımıma vaadinde bulunarak, birbirimizin gözünün içine baka baka yalan söylüyorduk. Bir motor gürültüsüyle dağıldı düşüncelerim. Başımı kaldırınca, metalik gri bir Toyota’nın yaklaştığını gördüm. Toyota’da üç kişi vardı. Araba yanımıza gelince arka koltukta oturan iki kişi indi. ikisi de ellili yaşlarını sürüyor olmalıydılar.

Biri kısa boylu ve zayıf, öteki orta boylu ve toplucaydı. Kısa boylunun, bir zamanlar siyah olduğunu sandığım gür saçları iyice beyazlanmıştı. Orta boylu olanın dikkat çekecek kadar küçük bir kafası vardı. Kafasının en göze batan yeri, küçük birer yelkenleri andıran kulaklarıydı. Saçlarının dökülmüş olması kulaklarının yelkenliğini daha da artırıyordu. Kısa boylu olanı, “Bendeniz Doktor Orhan” diyerek, kibar bir tavırla üçümüzün de elini sıktı, sanki bütün gece kitap okumuş gibi yorgun bir ifade vardı gözlüklerinin ardındaki gözlerinde. İnsana dalgın dalgın bakıyordu. Yelken kulaklı olanı da onu izledi. “Ben de Savcı Mürsel.” Savcının gözlerinde yorgunluk değil, sıkıntı vardı. Neden buradayım, der gibi bakıyordu suratımıza. Bizi, onlara Yalvaç tanıttı. Aracın sürücüsü bu kısa tanışma törenini camını yan yarıya açtığı pencereden ilgisizce izliyordu. Onu tanıştırmak görevi de Orhan’a düşmüştü

“Yardımcım Ercan.”

Akademik unvanını söylemeye gerek duymamıştı. O kadar da önemli bir adam değildir, havasındaydı. Ercan ise hiç aldırmamıştı onun tavrına. Pencereden bir baş işaretiyle hepimizi selamladıktan sonra:

“Mezar çok mu uzakta?” diye sordu.

Hatırlamak için şöyle bir göz attım mezarlığa.

“Biraz uzak” dedim, “ama yol dar, arabayla gidemeyiz.”

“Arabaları burada bırakabiliriz o zaman.”

“Ayaklarımız çamur olmasın” dedi Savcı. Sıkıntısı iyice artmış gibiydi. “Toprak hâlâ ıslak.”

“Merak etmeyin” dedim, “yürüyeceğimiz yol asfalt.”

Arabaları burada bırakacağımızı anlayan Ercan da inmişti. Orhan’ın yarı yaşında olmalıydı. Uzun boyluydu, atletik bir bedeni vardı, omuzlarına dökülen kumral saçları gün ışığında pırıl pırıl yanıyordu. Arabadan ince gözleri Plymouth’uma takıldı. Şimdi dokunacak diye geçirdim içimden. Yanılmamıştım; terbiyeli bir tavırla, incitmekten korkarcasına, parmağıyla dokundu Anka Kuşumun kaportasına. Sonra Fransızların Amerikan arabaları için kullandığı deyimi mırıldanarak yaklaştı yanımıza.

“Güzel Amerikalı ha.”

Gülümseyişi hoşuma gitmişti.

“Sever misiniz bu arabaları?” dedim.

“Şoförlüğü bu arabaların üzerinde öğrendim” dedi, “Dayım Kadıköy-Bostancı arasında bu arabalarla dolmuşçuluk yapardı.”

Biz konuşurken, savcının bakışları da arabama kaymıştı, yüzündeki sıkıntılı ifade yerini bir an puslu bir meraka bıraktı.

Dikkati dağıldı, yine bıkkın gözlerle bakınmaya başladı. Sohbetimizle hiç ilgilenmiyor olacaklar ki konu hakkında bir söz bile çıkmadı ağızlarından. Hatta Yalvaç daha ne bekliyoruz, der gibi bakınca, gerekli işareti alan Güngör:

“Gidelim mi Savcı Bey?” diye sordu. “Gidelim” dedi savcı. “Belediye’den kimse yok mu?” Başıyla ilerdeki tek katlı binayı gösterdi Güngör, “işçilerle birlikte, içeride bekliyor. Siz yürüyün ben onları alıp geliyorum.”

Ercan, Toyota’dan, dışı metal kaplamalı bir çanta aldıktan sonra Keriman Abla’nın mezarına doğru yürümeye başladık.

“Dayımın bir Ford’u vardı” diye anlatıyordu Ercan. “Kaç model olduğunu unuttum şimdi. Ben o arabada öğrendim şoförlüğü. Sizinki gibi direksiyondan vites. Süspansiyon filan sağlam. Rahmetli dayım, ‘Kahveyi döşemeye koy, bas gaza, tek damla dökülürse namerdim’ derdi. Öyle konforlu araba.”

O konuşurken birkaç adım önümüzde yürüyen Doktor Orhan’ı izliyordum. Bir sigara yakmıştı. Eski pardösüsünün kirli yakasına dökülen kepekleri gördüm. Onun da benim gibi boşanmış olduğunu düşündüm, bir an. Alyans var mı diye sol eline baktım, vardı.

“Bu arabaları ortadan kesip, uzattıklarını biliyor muydunuz?” diye sordu Ercan.

Biliyordum. Bizim dolmuşçular, daha çok yolcu almak için bu arabaları ortadan kesiyor araya ek yaparak bir sıralık daha yer kazanıyorlardı. Böylece arabalara iki sıra yerine üç sıra koltuk konulmuş oluyordu. Babam buna çok kızıyordu tabiî.

“Tatsız bir iş” dedim, “bu arabalar orijinal haliyle güzel.”

“Haklısınız ama dolmuşçular ne yapsın. Ekmek parası.”

Orhan, Amerikan arabaları sohbetimizden sıkılmış olacak ki geriye dönerek:

“Ne zaman gömülmüştü anneniz?” diye sordu. Bunu sorarken, yardımcısını küçümseyen bakışlarla süzmeyi de ihmal etmemişti.

“Bir yıla yaklaşıyor.”

Yanıtlarken, onun yanına gelmiştim.

‘Hıım” dedi. Önemli bir mesele çözüyormuş gibi dalgınlaşmıştı. Yan yana biraz yürüdükten sonra yeniden bana döndü, “sansımız varsa dördüncü evre başlamamıştır.”

Soran gözlerle baktığımı görünce,

“Dördüncü evrede DNA testi için elverişli doku bulmak zordur, cürüme epeyce ilerlemiştir. Ceset neredeyse iskelet haline gelir. Tabiî sabunlaşma olmadıysa.”

“Ne sabunlaşması?” diye sordum. Sorarken de yardım umuduyla bir an Ercan’a baktım. Ercan, bizim hoca yine başladı Allah sana kolaylık versin, dercesine sıkıntıyla başını sallamakla yetindi.

“Efendim” dedi Orhan sigarasının külünü silkeleyerek, “nadir de olsa cesetlerde sabunlaşma dediğimiz olay görülür. Yani ceset çürümez, uzun süre dış görünüşünü muhafaza eder. Annenizin bedeni şişman ve yağlı mıydı?”

Adamın neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu yine de yanıtladım.

“Hasta olmadan önce kilolu sayılırdı.”

“Öldüğünde diyorum efendim.”

“Kanserdi. Epeyce zayıflamıştı.”

“Şu halde sabunlaşmanın olması zor. Alkolik de değildi herhalde.”

“Anlayamadım neden sordunuz?”

“Çünkü efendim, bilhassa alkoliklerde yaşanır bu sabunlaşma olayı.”

Başımı çevirip Ercan’a baktım yeniden. Alaycı bir gülümsemeyle Orhan’ın arkasından başını sallayıp duruyordu. Anladığım kadarıyla enteresan bir adamdı bu Orhan.

“Yok efendim” dedim, ben de bıyık altından gülerek “alkolik değildi.”

“O zaman sabunlaşma olmaması lazım.”

“Fakat Hocam” diyerek konuşmaya katıldı Ercan. Bu arada o da adımlarım hızlandırıp bizimle birlikte yürümeye başlamıştı. “Asıl önemlisi çürümemiş doku bulmamız. Biliyorsunuz kemiklerden alınan örneklerle DNA tespiti biraz zaman alıyor.”

Ercan’ın, Orhan’ı kışkırtıp, daha çok konuşturmak için böyle davrandığını anlamıştım. Herhalde bu adama başka türlü katlanamıyordu.

“En önemlisi kan” dedi Orhan. Bunu söylerken burnunun üstüne düşen gözlüklerini eliyle geri doğru itmişti. “Eğer taze kan olsa DNA testi çok kolay yapılabilir. Ama öleli bir yıl oldu diyorsunuz. Bu iş bizi zorlayabilir.”

“Öyle mi?” dedim.

Sesimin biraz kaygılı çıktığını fark eden Orhan:

“Ama merak etmeyin” dedi. “Teknik çok ilerledi. Amerika’daki FBI laboratuvarlarında usul neyse biz de aynısını uyguluyoruz.

“Hatta daha da ilerisi” dedi Ercan, “onlarda üzerinde çalışacak ceset bulmak sorun oluyor. Bizde kimsesiz cesetten çok ne var?”

Yardımcısının kendisiyle alay ettiğinin farkında olmayan Orhan hemen bu konuya açıklık getirmeye başladı.

“Yanlış Ercan evladım, yanlış” dedi. Bunu söylerken sağ işaret parmağını hafifçe yardımcısına doğru sallamayı ihmal etmemişti. “Onlarda bizden daha çok kimsesiz ceset var. Ama onların yasaları daha sıkı olduğu için, üzerinde çalışacakları kadavra bulmakta zorlanıyorlar.”

Bu yanlışlığı giderdikten sonra, gözlerinde güven veren ışıltılarla bana döndü.

“Kalbinizi ferah tutun. Öyle ya da böyle, bu testten mutlaka sonuç alırız.”

“Teşekkür ederim” dedim. “Bu çok önemli.” Ercan, yöneticisiyle alay ettiğimi sanarak, başım çevirip sessizce kıkırdadı. Oysa teşekkür ederken içtendim. Yanan cesedin Doğan’a ait olup olmamasının belirlenmesi, en önemli sorunun yanıtını verecekti.

Aramızda bu konuşmalar geçerken, hemen arkamızdan gelen Yalvaç ile savcı ağızlarını açıp tek bir sözcük bile söylememişlerdi. Ne aralarında ne de bizimle konuşmadan başlarını hafifçe öne eğmiş, düşünceli adımlarla ardımız sıra yürüyorlardı. Keriman Abla’nın mezarına ulaşıncaya kadar Orhan, sanki karşısında ilk otopsisini yapmaya hazırlanan pratisyen bir doktor varmış gibi çürümenin öteki üç evresini de anlatmıştı bana. Söyledikleri ilginç olduğu kadar, korkunçtu. Hiç duymamayı isterdim. Ama beni asıl şaşırtan, Orhan’ın ölüler hakkında anlattıklarından çok, Keriman Abla’nın mezarı oldu. Mezarı görünce şaşkınlıktan dilimi yutacaktım neredeyse. İki taşın bulunduğu mütevazı mezar, nakışlı mermerlerden oluşan bir anıta dönüşmüştü. Önce yeri şaşırdım galiba, diye düşündüm. Sağa sola bakındım. Yo, işte buraya kadar uzanan asfalt yol, işte mezarın yanındaki akasya ağacı, işte on adım ilerdeki bilmem kimin hayrat için açtırdığı çeşme. Duraksadığımı fark eden Yalvaç yanıma geldi.

“Ne oldu?” diye sordu.

Bir dakika, bir dakika" diyerek mezara yaklaştım. Mermerin üzerindeki Fatiha yazısının altındaki isme baktım. Keriman Kaya yazıyordu. Yazıyı Yalvaç da okumuştu.

"Soyadınız Sözmen değil mi?" diye sordu.

"Sözmen" dedim, "ama mezar yeri burası. İlk isim de doğru, ama soyadı tutmuyor. Bir de..."

Yalvaç heyecanlanmaya başlamıştı.

"Bir de..."

Mezar yaptırılmış. Burası böyle değildi."

"Yani" dedi Savcı Mürsel, eliyle kafasını kaşıyarak, "bura annenizin mezarı mı, değil mi?"

"Onun mezarı olması lazım. Ama 'Kaya' soyadını hiç duymadım."

"İlk evliliğindeki soyadı olmasın?" diye sordu Mürsel.

"Değil, ilk evliliğindeki soyadı 'Göksu'ndu. Kaya nereden çıktı anlamadım!"

"Kızlık soyadıdır" dedi Orhan. "Mezarı kim yaptırmıştı dediniz?"

"Muhtemelen üvey kardeşim Doğan yaptırmıştır."

"Tamam işte" diye atıldı Doktor Orhan. "Delikanlı kendi babasından da, af buyrun sizin babanızdan da nefret ediyordur. Bu nedenle de annesinin mezarına kızlık soyadını yazdırmıştır. Anne-oğul baba münasebetleri mühim meseledir. Üstat Freud bu konu üzerine nazariyeler inşa etmiştir."

Orhan'ın söyledikleri akla yatkındı. Doğan annesinin mezarını yaptırmış, mermerin üzerine de annesinin kızlık soyadını yazdırmıştı. Annesini hiç evlenmemiş olarak kabul etmek isteyen bir evlat. Tuhaf. Oğlan annesine mi âşıktı acaba? Dur, hemen pislik yapma. Annesinin iki evliliğinde de mutsuz olduğunu düşündüğünden böyle yazdırmıştır. Keriman Abla da çocukluğunda ne kadar mutlu olduğunu anlatmaz mıydı hep?

"Mezarı bulmuşsunuz" diyen bir sesle, hepimiz geriye döndük. Konuşan adam Yalvaç'ın yanında yürüyordu. Şişmanca bir adamdı. Yani öldüğünde, Orhan'ın anlattığı sabunlaşmaya aday olabilecek tiplerdendi. Yüzü şişmanlara özgü o sevimlilikle aydınlanıyordu. Onların ardında siyah ciltli kocaman bir defter ile kazma, kürek taşıyan üç kişi daha geliyordu. Yanımıza yaklaşınca:

"Belediye'nin mezarlıklarla ilgili yetkilisi Cemal Bey" diyerek onu tanıttı Güngör. Cemal Bey, başıyla hepimizi selamladıktan sonra kara kaplı defteri taşıyan kişiye, sanki bizim az önceki konuşmalarımızı duymuş gibi:

"Kadir çevir şu defterin sayfalarını da bakalım. Açacağımız mezar gerçekten de bu mu?"

Mezarlık bekçisi olduğunu sandığım Kadir, kara kaplı deften beyaz mermerin üzerine koyarken Cemal açıklamaya başladı.

"Size güvenmediğimden değil. Yanlışlıkla başkasının mezarını açarız. Neme lazım. Biz işi sağlam tutalım da."

"Çok haklısınız" dedi savcı. "Biz de tereddüde düşmüştük zaten."

"Düşersiniz. Mezar bulmak hiç de kolay değildir. Şu İstanbul'da her gün kaç kişi ölüyor biliyor musunuz? Defin işleminin gerçekleşmediği gün yok. Kabristan büyüyor, genişliyor, ölüleri almaz oluyor. İki ay sonra geldiğimde ben bile şaşırıp kalıyorum.

Konuşurken bir yandan da defterin sayfalarını açmaya başladı.

"Eveet, bakalım; üçüncü pafta, sekizinci sokak, dokuzuncu yer. Tamam burası." Kendinden emin gülümsedi, tombul yanakları bahar güneşinin altında tatlı tatlı ışıdı. Eliyle deftere vurarak, "bu defter yanılmaz" dedi. "Keriman Sözmen değil mi?"

Bunu sorarken bizden alacağı yanıta güvenmeyerek, mermerin üzerindeki yazıyı okumak için başını kaldırdı.

"Eveet Keriman..." Duraksadı. Gülümseyişi yüzünde dondu. Yeniden baktı. "Ama burada Keriman Kaya, yazıyor?"

"Maalesef öyle" dedim. "Ben de anneminkine değil de yanlış mezara mı geldik acaba diyordum."

Cemal'in bütün neşesi kaçmıştı. Bir kaşını kaldırarak, bu esrarengiz durumun sorumlusunun aramızdan hangimiz olduğunu anlamak istercesine tek tek yüzümüze baktıktan sonra:

"Siz bu mezarı niye açmak istiyordunuz?" diye sordu.

Deminden beri Cemal'in gösterisini izleyen Savcı Mürsel, sonunda dayanamayıp patladı.

"Bu seni ilgilendirmez. Burası Keriman Sözmen'in mezarı mı değil mi onu söyle."

Cemal'in tombul yanakları sarkar gibi oldu.

"Ama efendim" dedi. "Ya yanlış mezarı açarsak ya bir salgın hastalığa neden olursak. Bu işten beni sorumlu tutarlar sonra..."

Daha konuşacaktı ki defteri taşıyan Kadir:

"Bu mezar Keriman Sözmen'in" diyerek araya girdi.

Kadir'in aniden ortaya çıkarak sözünü kesmesine daha çok sinirlenen Cemal:

"Sen nereden biliyorsun?" diyerek çıkıştı adamcağıza.

"Niye bilmeyecekmişim, ben bu mezarlığın bekçisi değil miyim?"

Savcı sıkıntıyla başını salladı.

"Bırakın da anlatsın."

Cemal bunun hesabını sana sorarım gibilerden bekçiye tehditkar bir bakış attıktan sonra emrini verdi.

"Nereden biliyormuşsun, anlat da öğrenelim bakalım."

"Altı ay önce müteveffanın oğlu geldi. Mezarı yaptırmak istediği söyledi. Hiçbir masraftan kaçınmayarak, bu güzel mezarı kaptırdı. İşte bizim Memet de şahittir."

Mezarı açacak işçilerden zayıf olanıydı Memet. Cemal'in hışmından korktuğundan, çekingen bir tavırla başını sallayarak Kadir'i onaylamakla yetindi.

"Adam çok zengindi. Mezarı yaptırmak için Dursun Ustayı tuttu. Dursun Usta'yı herkes bilir, İstanbul'da onun üstüne mezarcı yoktur. En iyi mermeri, en iyi çimentoyu kullandırdı. Ben Dursun Usta'nın yalancısıyım, orta halli bir ev yaptıracak kadar çok harcamış. Mezar bitince de 'Annemin vasiyeti vardı' diyerek 'Kaya' soyadını kazıttı buraya."

"Sen de buna izin mi verdin?" diye kükredi Cemal.

"İzin vermeyip ne yapacağım? Müteveffanın oğlu. Annemin vasiyeti var, diyor."

Kadir'in yanıtı Cemal'i iyice çileden çıkardı, yüzü kızarmaya burun delikleri öfkeyle açılıp kapanmaya başlamıştı ki:

"Demek ki mezar burası" diyen savcının sesiyle konu değişti "O zaman işe başlayalım."

Cemal, seninle sonra görüşürüz dercesine öfkeyle Kadir'e bakmakla yetindi. Ama Kadir'in onu pek umursadığı yoktu. Bunu belli etmekten de çekinmiyordu.

"Memet mezarı açarken dikkat edin" diyerek, çalışmaya koyulan iki işçiyi uyardı. "Mermerleri yaralayıp, berelemeyin." Sonra bize dönerek sürdürdü sözlerini. "Dursun Usta, bu mezar için çok uğraştı. 'Haçan' derdi, 'öyle bir mezar yapacam ki, ha burdan geçen herkes dönüp bakacak.' Öyle de yaptı. Kardeşiniz de cömert adamdı. Ne isterse verdi Dursun Usta'ya. Üstelik bir pafta aşağıya Havva Aslan adına bir mezar daha yaptırdı. Arkadaşının annesiymiş."

Havva Aslan, ortağı Rıza'nın annesi olmalıydı, iyilik yapmaktan da geri durmamıştı Doğan.

Kadir konuşurken Memet ile arkadaşı mezarı açmaya başlamıştı bile. Savcı bir süre işçileri izledikten sonra, yüzünü buruşturarak;

"Bu iş zaman alacak" dedi. "Keşke mezar açıldıktan sonra gelseydik."

"Yok Savcı Bey" dedi Memet, alnında biriken teri elinin tersiyle silerken. "Şu mermer kapağı kaldırdık mı, mezarın toprağına vardık demektir. Ondan sonrası bir cıgara içimlik iş. Ben de çalıştım bu mezarın yapımında. Oradan biliyom."

Doğru söylemişti Memet, biz ilerdeki akasya ağacının gölgesinde sigaralarımızı bitirinceye kadar açmıştı mezarı. Mezardan çıkıp, bize doğru seslendi:

"Bizim işimiz tamam Savcı Bey. Müteveffa açığa çıktı."

Bunun üzerine Ercan çantayı açtı. Orhan'la birlikte üzerlerine birer önlük giyip, ellerine plastik eldivenler geçirip, burunlarını maskeyle kapattılar. Sonra çantayı yanlarına alıp mezara yöneldiler. Yalvaç ile Güngör de onlarla beraber ilerledi. Ben gitmek istedim. Keriman Abla'yı eski haliyle hatırlamak daha güzeldi. Savcı ve Cemal de bizimle kalmıştı.

"Efendim, az önceki davranışım için özür dilerim" diyerek savcıya döndü Cemal. Sonra başıyla, ekibe yardım eden Kadir'i göstererek. "Bu adam beni çok sinirlendirdi. Mezarlarda değişiklik yapılıyor, benim haberim olmuyor. Ona göre hava hoş. Bir yanlışlık olsa, hesabını benden sorarlar."

Savcı sessiz kalınca, bunu söylediklerinin onaylanmasına yoran Cemal açıkça Kadir'i çekiştirmeye başladı.

"Efendim ben bu adama çok iyilik ettim. Söz meclisten dışarı, bu ayı Sivas'tan geldiğinde, fırından ekmek bile alamazdı. Hanımın hemşerisi diye onu bu işe yerleştirdim. Becerdi mi dersiniz, ne gezer. Bir geceyarısı gelip kapımı çaldı. Beti benzi atmış. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

'Ne oldu?' dedim.

'Ben korkuyorum Cemal Abi' dedi. 'mezarlardan sesler geliyor.'

'Ne sesiymiş o? ' dedim.

'mezarlar gümbürdüyor' dedi.

Güldüm, tabiî.

'Salak oğlum' dedim, 'ölüler bir ayını doldurunca karınları patlar, duyduğun ses ondan.' Yine de korktu o gece mezarlığa gitmeye. Şimdi de ben mezarlık bekçisiyim diye afra tafra yapıyor deyyus. Ama ben göstereceğim ona dünyanın kaç bucak olduğunu..."

Cemal daha hızını alamamıştı, kafamızı şişirmeyi sürdürecekti ki cep telefonum çalmaya başladı. Cemal'i savcıyla baş başa bırakıp uzaklaştım. Arayan bizim medya grubuna bağlı televizyon kanalından genç bir muhabir. Arif'in yazısını okumuşlar, ana haber bülteninde canlı yayına katılır mıymışım? Hem de Şekip İnce'yle birlikte. "Katılamam" dedim. Genç muhabir üstelemeye kalkınca, "Kardeşim için yas tutuyorum, lütfen saygı gösterin" dedim. Özür dileyerek kapattı. Şu Şekip İnce'deki yüzsüzlüğe bakin! Anlaşılan ana avrat küfretmezsem bu herif yakamı bırakmayacak. Öte yandan, televizyoncuların beni aramasından gizli bir sevinç duydum. Neden böyle bir sevince kapıldım, anlamıyorum. Yine itiraf etmeliyim ki Arif'in adımı yazısında geçirmesine de o kadar kızmamıştım. Ama bu, onu arayıp fırçalamama engel olmayacaktı. Başımı kaldırıp, hâlâ savcıya, Kadir'i çekiştiren Cemal'i görünce Arif'i için bundan daha uygun bir zaman olmadığını anladım.

Tuşlara bastım, telefonun zili uzun uzun çalmaya başladı. Beyefendi uyanmış mıydı acaba?

"Alo" dedi dipdiri bir sesle.

"Alon batsın lan" diye çıkıştım.

Sesimi tanır tanımaz gülmeye başladı.

"Gül eşşoğlueşek, gül" dedim. "Seni elime geçirirsem tam güleceksin."

"Adnancığım, ben bir görüşme yapıyorum, seni sonra..." diyecek oldu.

"Hele bir kapat telefonu" dedim. "Ağzına sıçarım senin."

“Demek önemli.” Resmî bir hava vermişti sesine, sonra karşısındaki kişiye dönerek, “Bir saniye hemen geliyorum” dedi.

Röportaj yaptığı kişinin yanında fırça yemek hoş değildi tabiî. Ama bu onun sorunuydu.

“Lan ne adi adammışsın” diye sürdürdüm. “Dün ne konuştuk biz?”

“Konuştuk da olmadı abi ya” dedi mırıltıya benzer bir sesle.

“Olmadı diye bir şey var mı? Hani adımı yazmayacaktın?”

“Dur be Adnan, kızma hemen.”

Sesi şimdi daha yüksek çıkıyordu. Röportaj yaptığı kişiden uzaklaşmış olmalıydı.

“Nasıl kızmayayım lan. Eksik bilgi verdim diye polisler beni içeri atmakla tehdit ediyorlar.”

“Yav kusura bakma. Sekip İnce pislik yaptı. Bahri Narman dallaması da, ‘Kaynaklarını yazmazsan bu haberi kullanamayız’ dedi.”

“Sikicem o Bahri Narman ile Şekip İnce’yi zaten.”

Öfkemin, ortak rakiplerimize yönelmesini fırsat bilerek yavşamaya başladı Arif.

“Hiç merak etme Adnancığım” dedi. “Yakında Şekip İnce’nin işi tamam. Haberle benim ilgilendiğimi görünce, suratı kirece kesti ibnenin. Sonra sıra Bahri Narman’a gelecek.”

“Haber nasıl gidiyor peki?”

“Müthiş! Pincioğulları’yla görüştüm. Olayla ilgilerinin olmadığını söylüyorlar. Müfit de bu işi onların yapmadığına inanıyor. Birilerinin hedef saptırmaya çalıştığını söylüyor. Ama daha önemlisi konuyla ilgili telefonlar almaya başladım. Beni kim aradı biliyor musun?”

“Kim?”

“Rıza Aslan.”

“Öyle mi, ne diyor?”

“Doğan’ı çetedekilerin öldürdüğünü söylüyor. Kendisi canını güçbela kurtarmış. Daha o gece kapağı yurtdışına atmış. ‘Eğer can güvenliğimi sağlarsanız, gelip şahitlik de yaparım’ diyor. Haberi okuyunca, yardımcı olmak istemiş. Emniyet Teşkilatından birkaç isim verdi. Bir kişi daha varmış, ama onu tanımıyormuş. Lakabını söyledi. Tahmin et.”

“Binbaşı mı?”

“Aynen öyle.”

“Polisler kimmiş?”

“Bunu sana söylemeden önce Emniyetten onaylatmam lazım.”

Söylemek istemiyordu. Üstelemedim. O da, konuyu geçiştirmek için:

“Bir de kim aradı biliyor musun?” diye sordu.

“Nereden bileyim?”

“Aşiret reisi Bekir Kaytan’ın kardeşi Selahattin. Yüz yüze görüşmek istiyor. Söyleyecekleri varmış. Akşamüzeri buluşup ayrıntılı olarak konuşacağız. O zaman anlarız her şeyi. Olay büyüyor oğlum. Sana demiştim acayip ekmek var bu işte.”

“Şu anda sen kiminle röportaj yapıyorsun?”

“Ben de onu söyleyecektim. Bombalardan biri de bu. Az önce müstakbel yengenin karşısında oturuyordum.”

“Ulan” dedim, “bu kadar yoğunlukta zamparalığa da zaman buluyorsun ha.”

“Yanlış anladın oğlum. Hatun benim değil, Doğan’ın sevgilisi.”

“Ne?Doğan’ın mı?”

“Evet. Sana bahsetmedi değil mi? Muhteşem bir parça. Üvey kardeşin ağzının tadını biliyormuş. Neyse, akşam Yakup’a gel. Hem bir şeyler yer, hem de öğrendiklerimi anlatırım sana.”

“Ama hesabı sen ödeyeceksin” dedim.

“Merak etme oğlum. Sen benim haber kaynağımsın. Gazete ödüyor.”

Telefonu kapatırken, iş gerçekten de büyüyor, diye düşündüm. Bunlar iyiye işaret. Rıza Aslan, Doğan’ın sevgilisi, Bekir Kaytan’ın kardeşi ortaya çıktı. Olayın parçalan belirmeye başladı. Böyle giderse gerçek yakında anlaşılacaktı. Bu düşünce bir an paniğe kapılmama neden oldu. Ben bir şeyler mi kaçırıyordum? Sonra, hani sen bu işle ilgilenmiyordun, diye suçladım kendimi. Hırs yapmanın anlamı yoktu. Bu olayı Arif’e bırakmalıydım. Oğlan uğraşıyor işte. Hatta Doğan’ın yolladığı anahtar ile adresi de ona vermeliydim. O zaman tümüyle çözülürdü olay. Evet doğrusu buydu, böylece hem Doğan’ın katilleri yakalanır hem de Arif -yayın yönetmeni olur muydu bilmiyorum ama- gazetede iyi bir yere gelirdi. Belki beni de yeniden işe aldırırdı. Evet, evet, en doğrusu buydu. Doğrusunun bu olduğunu bilmeme rağmen yine de içim bir türlü rahatlamıyordu.

Telefonumu cebime koyarken, mezarda çalışanlara baktım. Cemal’in gevezeliğinden bıkan savcı da yanlarına gitmişti. Tabiî Cemal de peşinden. Mezarın başında Kadir’i yakalamış söylenip duruyordu, ama bekçinin bakışları cesedin üzerinde çalışmakta olan Orhan ile Ercan’a çevrilmişti. Pensler, makaslar, bisturiler naylon karat torbalan, küçük kavanozlar elden ele geçiyor, sanki önemli bir ameliyat yapar gibi Orhan büyük bir titizlikle çalışıyor Ercan ise tam tersi, son derece rahat, adeta umursamaz bir tavırla ona yardım ediyordu. Hatta bakışları sık sık mezar taşlarına konup kalkan serçelere, sakalara kayıyor, yaptığı işi unutuyordu.

Operasyon bir saat kadar sürdü. Sonunda Adlî Tıpçılar, polisler ve savcı, Kadir ile işçileri mezarın başında bırakarak yanımıza geldiler.

“Her bakımdan şanslıydık” dedi Orhan. Önlüğünü, maskesini ve elindeki eldiveni çıkarmıştı. Ercan giysileri çantaya yerleştirirken o açıklamasını sürdürdü. “Çalışmak zor olmadı. Test için elverişli dokular bulduk.”

“Yani ne kadar zamanda sonuç alırız?”diye sordu Yalvaç.

Orhan, sanki yanlış bir şey sormuş gibi, gözlüklerinin üzerinden, iriyarı polisi süzdükten sonra:

“Bu işler kolay değil” dedi. Başıyla Mürsel’i işaret ederek ekledi. “Savcı Bey’in de çok iyi bildiği gibi acele edersek yanlış yapabiliriz.”

Savcı Bey somurtuk suratını sallayarak onayladı. Daha önce de defalarca birlikte çalıştıklarını sandığım doktoru, bizim iriyarı polisten daha yakın buluyordu kendisine.

“Biliyorum Doktor Bey” dedi Yalvaç sevimli görünmeye çalışarak. “Ama ne zaman sonuç alabileceğimizi öğrenirsek...”

“Muhtemelen bir ay zarfında” dedi Orhan. Daha fazla ısrar etme dercesine, buyurgan bir tonla ekledi. “Gerçeği öğrenmek için biraz beklemeniz gerekecek.”

Yirminci bölüm

Mezarlıktan ayrıldığımızda güneş iyice yükselmişti. Öfkesi yatışmak bilmeyen Cemal’i, sıkı bir azar işitecek olan Kadir’i ve bu kavganın sessiz tanığı olacak işçileri mezarlığın girişindeki binada bırakıp, önce Adlî Tıpçılar ile savcıyı taşıyan Toyota ayrıldı, ardından polislerin beyaz Renault’su, son olarak da benim buz mavisi Plymouth’um. Ama Yalvaç arabasına binmeden önce, yanıma gelip:

“Bakın bu işin şakaya gelir tarafı yok. Müfit’e karşı dikkatli olun. Bir şey öğrenirseniz, mutlaka bize bildirin” diye bir kez daha uyarmayı ihmal etmedi.

Ben de dudaklarıma masum bir gülümseyiş, gözlerime içten bir ifade yerleştirip:

“Hiç merak etmeyin” dedim, “bir şey öğrenirsem bunu duyan ilk siz olacaksınız.”

Mezarlığın önünde uzanan asfalt yola çıkınca, Toyota ile Renault, Avrupa yakasına geçmek için Boğaz Köprüsü’ne yöneldiler, ben ise nereye gideceğimi bilmeden aracımı asfalta doğru sürdüm. Yeniden eve mi dönseydim, ama hava o kadar güzeldi ki canım dört duvar arasında kapalı kalmayı hiç istemiyordu. Arabanın penceresini hafifçe indirdim. Toprak, deniz, güneş, çam, çiçek, kısacası tazelik kokan bir rüzgâr hücum etti içeriye. Rüzgârı dolu dolu çektim içime. Beynime yeniden oksijen gittiğinden mi nedir, sabahtan beri hiçbir Şey yemediğimi anımsadım. Uyanamamaktan korktuğum için kurduğum saat çalar çalmaz yataktan fırlamış, tıraşımı olup atmıştım kendimi sokağa. Mezar açacak olmanın verdiği tatsızlığın üzerine bir de polislerle tartışmanın gerginliği eklenince açlığımı filan unutmuştum. Gerçi öyle yemek yemeye düşkün bir adam değildim, ama yine de erken kalktığımda bir iki lokma atıştırmadan duramazdım.

Şimdi de midemde açlığın ağır ağır yayılmaya başladığını hissediyordum. Şöyle güzelinden bir karnıyarık, yanında az pilav ile turşulu bir mevsim salatası. Eh hiç fena olmazdı. Üstelik bunları yiyeceğim, leziz Osmanlı yemekleri yapan Kanaat Lokantası, Üsküdar’da yani bulunduğum yerden ancak birkaç kilometre uzaktaki bu lokantaya da Tufan Abi götürmüştü beni.

“Hayatın dört temel zevki vardır” derdi rahmetli: “Bilgi edinme, sanat, yemek ve sevişme. İnsan yaşamı bu dört zevk üzerin de yükselir. Gerisi fasa fiso.”

Aslına bakarsanız pozitif bilimlere hiçbir merakı yoktu, felsefeyi sevdiğini söyler, ama sadece Antik Yunan filozoflarından Sokrates’i okurdu, o da Platon’un yazdığı kadarını.

“Yeni felsefecilerden bir bok anlamıyorum” diye itiraf etmekten de çekinmezdi. Sanat konusunda da öyle gelişmiş bir adam olduğu söylenemezdi, daha çok edebiyatla ilgilenir; tıpkı felsefede olduğu gibi bu alanda da klasikleri okumakla yetinirdi. Ahım şahım bir cinsel hayatının olduğu da söylenemezdi, ama yemek konusunda gerçek bir uzmandı. Değme gurmelere taş çıkartacak kadar bilgili ve deneyimliydi. Hiç tanınmamış, ama leziz yemekler yapan mahalle aralarındaki esnaf lokantalarından, Boğaz’a nazır balık restoranlarına, Cihangir’deki turşucudan, Beşiktaş’taki muhallebiciye, Vefa’daki bozacıdan, Fatih’teki helvacıya kadar İstanbul’un neresinde ne yenir ne içilir, ezbere bilirdi. Yemek söz konusu olunca hiç üşenmezdi. Hiç unutmam, bir sonbahar öğlesinde karnıyarık, pilav yemek için Cağaloğlu’ndan kalkıp Üsküdar’a gitmiştik. Şimdi, hazır Üsküdar sırtlarına kadar gelmişken, üstelik karnım da fena halde açken, bu lokantada yemek yemeden gitmem, bırakın kendime yapacağım haksızlığı, Tufan Abi’nin de ruhunu rahatsız eder, kemiklerini sızlatırdı. Biraz bu kaygıyla, daha da çok, mideye indireceğim yemeklerin hayaliyle, hiç duraksamadan arabamın burnunu Üsküdar’a çevirdim. Ama isteklerimiz ile rastlantılar arasındaki o tuhaf denge hep benim zararıma çalıştığı için, daha yüz elli metre bile gitmeden cep telefonum çalmaya başladı. Telefonun ekranında beliren numaraya baktım, hiçbir anlam ifade etmiyordu. İçimden bir ses açma, dedi ama açtım. Arayan bir kadındı.

“Adnan Sözmen’le mi görüşüyorum?”

Sesi çok derinden geliyordu.

“Buyurun” dedim.

“Ben Demet Hümay.”

Bu isimde birini taramıyordum.

“Tanışmadık ama ben Doğan’ı yakından tanıyorum” diye açıkladı. Hâlâ kadının kim olduğunu anlayamamıştım, eğer:

“Telefon numaranızı Arif Bey’den aldım” demeseydi, daha da anlayamayacaktım. Bu, Arif’in az önce bahsettiği, Doğan’ın sevgilisi olan kadındı.

“Siz.-” dedim. Lafın arkasını getiremedim. Doğan’ın sevgilisi mi, nisanlısı mı, yoksa kız arkadaşı mı, demeliydim karar veremedim.

“Biz çok yakındık” diyerek beni rahatlattı kadın. “Doğan benim için özel biriydi.”

Sesi titremeye başlamıştı.

“Anlıyorum” dedim.

“Ama ben bir şey anlamıyorum” dedi. İsyan eder gibiydi. “Siz kardeşisiniz bilirsiniz, Doğan’a ne oldu?”

Son sözcükler güçlükle çıkmıştı ağzından. Sanırım ağlamaya başlamıştı.

“Maalesef ben de bilmiyorum” dedim. Tuhaf kendimi suçlu gibi hissetmiştim. “Polis olayı soruşturuyor.”

Bir süre konuşmadı. Gözlerini kuruluyor diye düşündüm.

“Buluşmalıyız” dedi birdenbire. “Buluşup konuşmalıyız. Şu anda neredesiniz?”

“Arabadayım, Üsküdar’a gidiyordum.”

“Bana gelemez misiniz? Ben Divan Oteli’nin pastanesindeyim.”

Yanıt vermeyince:

“Birbirimize anlatacağımız şeyler olmalı” dedi. “Lütfen gelin. Doğan için bir şeyler yapmalıyız. Bize ihtiyacı olabilir.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Ne olur gelin” diye yineledi kadın. “Doğan’ın ikimizden başka kimsesi yok.”

Telefonu açmamam gerekiyordu açmıştım, hiç değilse bu teklifi kabul etmemeliydim, ama yanlışlıklar insanda alışkanlık yapıyordu:

“Peki geliyorum” dedim.

“Çok teşekkür ederim. Sizi bekliyorum.”

Kadının sesi öyle minnettar bir tona bürünmüştü ki onu reddetmediğime memnun oldum. Açlığımı bastırıp, Tufan Abi’nin ruhumun beni anlayacağını düşünerek, ilerdeki ışıklardan döndüm. Az önce polislerin Renault’su ile Adlî Tıpçıların Toyota’sının geçtiği yola çıkıp ben de Boğaz Köprüsü’ne doğru yol almaya başladım.

Demek Doğan’ın bir sevgilisi vardı. Olmasa şaşardım zaten, yakışıklı çocuktu. Dahası, iyi konuşurdu, ataktı, zekiydi, cesurdu.

Eh, parasının olmadığı da söylenemezdi. Kadınlar için bunda iyisi Şam’da kayısıydı. Üniversiteye giderken de bir kız arkadaş vardı. Kız arkadaş değil de sözlü diyordu onlar. Ülküdaşıymış sizin anlayacağınız bir dişi kurt; biz de Asena diyorduk aramızda Şu işe bakın kızın gerçek adını unutmuşum. Her neyse, ince bir yüzük bile takmışlardı. Esmer, balık etinde bir kızdı. Gelip Keriman Abla’nın elini bile öpmüştü. Doğan’ın hapishaneye girmesi ardından kapağı yurtdışına atmasıyla ilişkileri bozulmuş, ayrılmışlardı anlaşılan. Yurtdışında da sevgilileri olmuştur Doğan’ın Olmuş mudur? O fırtınalı, çirkef hayata aklı başında hangi kız dayanır? Olsa olsa fahişelerle düşüp kalkmıştır. Sen de elinde çamur, her fırsatta karalıyorsun çocuğu. Ne yapayım? Mal ortada: adam katil, uyuşturucu satıcısı, gaspçı, gizli servislerin tetikçisi... Daha bilmediğim ne marifetleri vardır, kim bilir? Böyle bir hayata bakıp iyi şeyler düşünmek olanaklı mı? Doğan da bunların farkındaydı zaten. Onu kullandıklarını, sonra içi boş bir kutu gibi fırlatıp attıklarını anlatmadı mı? Onun söylemesi başka, kötü niyetli tahminlerde bulunmak başka. En berbat insanların bile içinde masum bir yer vardır. Doğan, o boktan yaşamı sürerken, olağanüstü bir aşk da yaşamış olabilir. Hatta böyle bir aşk yaşamış olması, karısına bağımlı kalmış birine kıyasla çok daha olasıdır. Hadi canım, onun yaşadığı aşktan ne olacak? Bütün ilişkileri birilerine kazık atmak üzerine kurulu. İşte tam da bu yüzden, bütün yaşamı kirli ilişkilerle örülmüş olduğundan, bir kadına en masum, en temiz, en iyi, en güzel anlamını yüklemiş olabilir. Sanmıyorum. Doğan gibi insanlarda sevme yeteneği yoktur. Öyle mi? Peki hangi tür insanlarda sevme yeteneği vardır? Mesleğinin zirvesindeyken işi bırakan orta yaşlı gazetecilerde mi? Nedir bu sevme yeteneği? Bir kadına ömür boyu duyulan bağlılık mı? Üstelik kadının seni sevmemesine rağmen, iyi söylüyorsun da aşk denilen şey de bu değil mi zaten; ulaşılmaz olana duyulan güçlü istek. Bırak artık kendi kendini kandırmayı, Funda’ya âşık filan değilsin. Eğer o Ethem denen ressam ortaya çıkmasaydı, böyle özlemlere kapılıp üzüntü filan da duymayacaktın. Ne yapayım, insan elindeki değerleri kaybedince anlıyor. Yapma Allah aşkına, sen Funda’yı üç gün önce değil, aylar önce kaybettin. Üstelik bundan da çok rahatsız değildin. Ama ressamı öğrenince, aldatılmış kocayı oynayıp, kendine acımaya başladın. Ne yapacaktım? Funda da birini buldu, ne güzel oldu, diye zil takıp oynayacak mıydım? Anlamıyor musun, onu kaybediyorum. Yaşamımdaki önemli insanlardan biri göz göre göre benden uzaklaşıyor. Orası kesin, ama bunun farkına varmak için biraz geç kalmadın mı? Hem nasıl olsa böyle durumla karşılaşmayacak mıydık? Funda henüz genç bir kadın mutlaka bir erkek arkadaşı olacaktı. Olacaktı, ama bunun bu kadar acı vereceğini bilmiyordum. Funda’ya belki artık asık değildim, ama onu seviyordum. Tanıdığım kadınların içinde güzeli değildi, ama en iyisi, en zekisi, en tatlısıydı. Daha da önemlisi biz çok iyi arkadaştık. Artık onun gibi birini bulabileceğimi sanmıyorum. Arıyor musun ki? Arasam da bulmam çok zor. Mesela Funda, asla Doğan gibi biriyle birlikte olmazdı. Az önce söylemek istediğim de buydu. Doğan türünden insanlar Funda gibi nitelikli kadınlarla asla ciddi bir ilişki yaşayamazlar. Kesin konuşmadan

önce, Doğan'ın sevgilisiyle tanışmalıyız. Kadını... sahi adım ne demişti? Demet... Demet Hümay. Onu tanımadan bir şey söyleyemeyiz. Belki o da iyi bir insandır, iyi olabilir, ama bilmiyorum, bir şeyler eksiktir bence...

Arabamı, Divan Otel'inin önündeki otoparka bırakıp, pastanenin döner kapısından içeri girinceye kadar bu düşünceler uçuşup durdu kafamın içinde. Trenlerdeki yemekli vagonları andıran ince uzun pastanede sadece üç masa doluydu. Pencere yanındaki iki masadan ilkinde, genç bir kadın ile orta yaşlı bir erkek oturuyordu. Onların hemen yanındaki masa ise biri siyahı, diğeri sarışın, sivil giyimli olmalarına rağmen nedense asker olduklarını düşündüğüm iki yabancı erkek tarafından işgal edilmişti. Buluşacağım kadın, en köşede, sırtı aynalı duvara, yüzü dışarıya dönük olarak oturan şu siyahlı kadın olmalıydı. Ona yürüdüm. Beni görmüştü, sağ elini hafifçe kaldırarak, gülümsedi. Hoş bir gülümseyişi vardı.

"Merhaba. Demet Hanım değil mi?" diye sordum. "Siz de Adnan Bey'siniz" dedi elini uzatarak. "Köşe yazılarınızdaki fotoğraflardan tanıyorum sizi."

Uzattığı eli sıkıp, karşısındaki koltuğa yerleşinceye kadar kadının güzel olup olmadığı konusunda bir karara varamamıştım, otuz yaşlarında olmalıydı. Omuzlarına dökülen siyah saçları gibi renk bir bluz giymişti. Teni saçının tersine insanı şaşırtacak kadar beyazdı. İnce bir yüzü vardı, düzgün kaşlarının altında, pek de uzun olmayan kirpiklerinin arasından koyu yeşil bir çift göz kederle bakıyordu. Konuşmaya başlamadan önce, sanki cesaretini toplamasına yardım edermiş gibi masanın üzerindeki sigara paketinden bir tane çekip dudaklarının araşma yerleştirdi. Büzülmüş kalın dudakları, gözlerindeki kederi tamamlıyor, makyajsız yüzünü daha ince, daha solgun gösteriyordu. Uzanıp sigarasını yakarken, belli belirsiz bir parfüm kokusu çalındı burnuma- güzel kadınmış, diye düşündüm. Yeşil gözlerinde ölgün bir ışık parlayıp sondu.

"Teşekkür ederim" dedi.

Ben de kendi paketimden bir sigara çıkardım; yakarken,

"Doğan çok bahsederdi sizden" dedi. "Onu etkileyen insanlardan biriymişsiniz."

O bunları söylerken çakmağımı masanın üzerine koymak üzereydim, durdum, yüzüne baktım. Şaşırdığımı fark etmişti.

"Evet" diye yineledi, "sizin ilginç bir insan olduğunuzu söylerdi. Türünüzün son örneğiymişsiniz."

Nefret ederdim bu benzetmeden, yine de gülümsedim. Daha da ileri gidip, Doğan'ın benim hakkımdaki bu düşüncesiyle ilgileniyormuşum gibi görünmek için:

"Türünün son örneği ha!" diye mırıldandım.

Alındığımı zanneden Demet'in solgun yanakları hafifçe pembeleşti.

"Hay Allah kaş yapayım derken göz çıkartıyorum" dedi yutkunarak. "Yani sizin dürüst bir insan olduğunuzu, gazetecilerin arasında sizin gibilerin kalmadığını söylerdi."

"Allah razı olsun" dedim, "kardeşim de olsa bizi takdir etmesi güzel."

"Yazılarınızı ben de okurdum" dedi. "Şu banker olayının ortaya çıkarılmasında çok başarılıydınız."

"Onlar eskidendi, artık yazı bile yazdırmıyorlar bana."

Hayır, hayır böyle söyleyerek, kendimi kadına acındırmaya çalıştığımı sanmayın sakın; bu konu her açıldığında olduğu gibi kalender bir tonda çıkmıştı sesim.

"Büyük haksızlık" dedi.

"O kadar çok haksızlık var ki dünyada" dedim. Bunu söylerken sesim de, yüzüm de ciddileşmişti. "Şimdi beni boş verin de Doğan'ı konuşalım" dedim. Aslında ben bu konuyla pek ilgilenmiyorum, diye sürdürecektim ki kadın fırsat vermedi.

"Evet Doğan'ı konuşalım" dedi. Yüzü yeniden kederlenmişti. Sesi telefondaki gibi titremeye başlamıştı. "Neler oluyor Adnan Bey? Siz gazetecisiniz bilirsiniz. O arabadaki ceset..." Doğan miydi, diye soramadı. Yeşil gözleri buğulandı, kirpiklerinin ucundan yaşlar sökün etmeye başladı. Karşımda ağlayan kadın görmekten nefret ederdim. Şu anda yapmam gereken en doğru davranış, bu olaya bulaşmak istemediğimi açıklayarak, kısa yoldan çekip gitmekti. Ama karşımdaki kadın, sevdiği adamı bulmak için tek çare olarak beni görüyordu. Tıpkı Doğan gibi o da kendisine yalnız benim yardım edeceğimi düşünüyor olmalıydı. Üstelik sevdiği adamın kardeşi olarak, onu reddedebileceğimi aklının ucundan bile geçirmiyordu. Ben de reddetmedim zaten. Derin bir iç geçirdikten sonra, uzanıp kadının dirseğine dokundum.

"Ağlamayın" dedim. "O cesedin Doğan'a ait olduğu bile belli değil."

Sözümü dinlemedi tabiî, rahatlayıncaya kadar ağlamayı sürdürdü. Sonra sigara paketinin yanında duran kâğıt mendillerden birini çekip, gözyaşlarını kuruladı. Kurularken de:

"Özür dilerim. Her şey o kadar ani oldu ki, kendimi toparlayamadım" dedi.

"Ne yazık ki öyle" diyerek onayladım. "Ben de henüz şaşkınlığımı atabilmiş değilim."

Gözlerini kuruladıktan sonra:

"Siz de cesedi gördünüz değil mi?" diye sordu.

"Gördüm."

"Doğan'a hiç benzemiyor değil mi?"

O da görmüş olmalıydı. Umut verecek sözler söylememi istiyordu.

"Benzemiyor" demekle yetindim.

Beklediği sözleri duyamayınca:

“Ama emin olamayız değil mi?” dedi düş kırıklığı içinde. “Çünkü tümüyle yanmış.”

“Haklısınız. DNA testi sonuçlanmadan, cesedin Doğan’a ait olup olmadığını anlamak imkânsız. Testin sonuçlanması ise en az bir ay sürecek.”

Kızarmış gözlerini yüzüme dikerek:

“Bir ay bekleyecek miyiz?” diye sordu.

“Başka çaremiz yok.”

Gözlerindeki çaresizlik gitgide derinleşiyordu.

“Biz bir şeyler yapamaz mıyız?”

“Ne yapabiliriz ki?” dedim. “Polis olayı soruşturuyor.”

‘Ben o polislere güvenmiyorum.”

“Hangi polislere?”

“Teşhis için beni morga götüren, sonra da sorgulayan iki komisere. Biri iriyarı hantal, öteki orta boylu, atletik yapılı.”

“Yalvaç ile Güngör mü?”

‘Evet, evet isimleri buydu. Doğanla ilgili bir sürü soru sordular. Gerekirse yine arayacaklarmış. Hiç güven vermiyorlardı insana.”

Bu kadın benim bilmediğim bir şey mi biliyordu? Hiç sormasam mı acaba? Neden sormayacakmışım, Arif puştu, çarşaf çarşaf yazmıştı adımı zaten. Ha bir eksik, ha bir fazla artık ne fark ederdi ki?

“Neden güvenmiyorsunuz onlara?” diye sordum. Sesimde adeta kendine güven tınısı, eski günlerimi anımsattı bana. Ama p önemsemedim. Dikkatimi Demet’in anlattıklarına verdim.

“Sordukları sorular, davranışları biraz tuhaftı. Katilleri bulmaktan çok Doğan’ın yaptıklarıyla ilgileniyorlardı. Doğan’ın ortağı Rıza Aslan şimdi neredeymiş? Doğan’ın bankalarda ne kadar parası varmış? Arkadaşları kimlermiş? Eski ülkücülerden kimlerle görüşüyormuş? Akrabalarını tanıyor muymuşum? Hangi otellerde kalırmış filan.”

“Ama” diyerek sözünü kestim, “katilleri bulmak için bu soruları sormaları çok normal. Bana da benzer sorular sordular. Niye kuşkulandınız ki?”

Doğan’ınkilerden daha koyu olan yeşil gözleriyle, kısa bir süre beni inceledikten sonra:

“Sadece sorular değil, davranışlarında da insanı kuşkulandıran bir yan vardı. Bilmiyorum, katillerle değil, Doğanla ilgileniyorlarmış gibi geldi bana. Belki de Doğan’ın ölmemiş olduğunu düşünüyorlar.”

Bu türden düşüncelere ben de kapılmıştım, ama Demet polisler hakkında daha kesin yargılara sahip gibiydi. Bazı konularda -hele bu konu sevdiği erkekle ilgiliyse- kadınların önsezilerine güvenmek gerektiğine inanan insanlardandım.

“Sizce neden böyle düşünüyorlar?” diye sordum.

Demet sorumu yanıtlayacakken garson masamıza yaklaştı. Garsonu görünce karnımın açlığı yeniden depreşti. Bana bir dilim üzümlü kek ile çay, Demet’e de kapuçino söyledik.

Garsonu savdıktan sonra Demet:

“Doğan tehlikeli işlerin içindeydi” diyerek başladı açıklamaya. “Ama bu işlerde yalnız değildi, Emniyet’ten bazı kişilerle işbirliği içindeydi.”

“Bu kişilerden bahsetti mi size? Ya da onlarla karşılaştınız mı?”

“Doğan ketum bir insandı. İşleri hakkında hiç konuşmazdı. Rıza Aslan’ı tanırdım sadece. Hiçbir zaman da arkadaşlarıyla tanıştırmadı beni. Bir de Bekir’in kardeşi Selahattin’le tanıştım. Birlikte yurtdışına seyahat etmiştik.”

Yine dalgınlaşmıştı Demet.

“Yurtdışına mı?” diye sordum.

“Evet, İsviçre’ye gittik.”

“Doğan’la sık sık yurtdışına seyahat eder miydiniz?”

“Pek sık değil. Bir kere İtalya’ya gittik, iki kez de İsviçre’ye.”

“Neden İsviçre?”

“Doğan’ın orada, Olten kentinde arkadaşları vardı.”

“Ülkücüler mi?”

Bu sorgudan Doğan’ın aleyhine bir sonuç çıkaracağımı zanneden Demet:

“Eski ülkücüler” diye açıkladı. “Ama hepsi bırakmış o işleri, iş sahibi olmuşlar. Anılarını filan anlatırlardı, ama hiç politika konuşmazlardı yanımda.”

Durdu, sigarasını dudaklarına götürdü, ama elindeki izmaritin filtresine kadar yanmış olduğunu fark edince, kül tablasına bastırdı. Kendisini izlediğimi görünce, masumca gülümsedi, sonra ciddileşerek son sözlerini söyledi: “Zaten Doğan da hoşlanmazdı politikadan.”

“Başka tanıdıkları yok muydu İsviçre’de?”

“Bir de eski patronu vardı. Abraham Avriel adında bir Musevî. Bir ara Doğan yanında koruma olarak çalışmış. Adam, Doğan’ı çok seviyordu. Ülkücü arkadaşlarından çok farklı bir adamdı. Doğan da çok severdi onu. Bazen, ‘Keşke hep İsviçre’de Abraham’ın yanında kalsaydım’ derdi.”

“Türkiye’de tehlikeli işlere bulaştığı için mi böyle söylerdi?” diye sordum.

Yanıt vermedi, ama güzel gözlerindeki kederli bakışlar beni onaylıyordu. Yine de bu bana yetmedi.

“Doğan’ın tehlikeli işlere bulaştığını nasıl öğrendiniz? O mu anlattı?” diye üsteledim.

“O anlatmadı” dedi. Yine duraksadı. Düşündüğünü sandım, hayır anımsamak ağır gelmişti. Bu kadın, Doğan’ı gerçekten seviyordu anlaşılan. Yeşil gözleri yeniden buğulandı. Ama ağlamadı. Eliyle, benim asker sandığım iki yabancının oturduğu masayı gösterdi.

“İlk bu masada karşılaşmıştık.”

Bana döndü, dudaklarında buruk bir gülümseyiş vardı.

‘Evet” dedi, “onunla da ilk kez bu pastanede buluşmuştuk. Eski kocam Namık, kızım Burçin’i kaçırmıştı. Aslında tam kaçırmak da denemezdi, mahkeme Burçin’in benim yanımda kalmasına karar vermiş, ama babasının da istediği zaman kızını görebileceğini, evine götürebileceğini söylemişti. Eski kocam, Burçin’i o saat almış, bir daha da getirmemişti. Onu arayınca:

“Kızım benim yanımda kalacak’ dedi. ‘İstersen mahkemeye başvur, aylar sürer, ama istediğim parayı verirsen, Burçin’i yollarım.”

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Ben ailenin tek kızıyım. Babam ve annem çok yaşlı, onlara söylemeye de korkuyordum. Ankara’da tanıdık bir Emniyet müdürü vardı. O aklıma geldi. Arayıp durum bildirdim.

‘Polise gidersen bu iş uzar, ben sana bir dostumu yollayacağım, o kısa yoldan halleder meseleyi’ dedi.

Gerçekten de o telefonu kapattıktan yarım saat sonra Doğan aradı. Adını vermedi, ama Emniyet müdürünün kendisini aradığını söyleyerek:

‘Size nasıl yardımcı olabilirim? ‘ diye sordu.

Kızımın kaçırıldığım söyleyince:

‘Bu iş telefonda konuşulmaz’ dedi. ‘Buluşmamız gerek. Adresinizi verin size geleyim, ayrıntıları konuşalım.’

Ne yalan söyleyeyim, bu tür işlerle uğraşan birinin evime gelmesini istemiyordum.

‘Evim uygun değil, dışarıda görüşsek’ dedim.

Hiç itiraz etmedi.

‘Olur. İki saat sonra Divan Pastanesi’nde buluşalım’ dedi. ‘Ama gelirken eski kocanızın ve kızınızın resmini getirmeyi unutmayın.’

O gün sanırım yine bu saatlerde, az ilerdeki masada oturup konuştuk. Onu ilk gördüğümde çok şaşırdığımı söylemeliyim. Hiç de beklediğim gibi biri değildi. Çok şık giyinmişti. Ne sert bir yüzü vardı ne argo konuşuyordu ne de davranışları kaba sabaydı. Sanki karşımda iyi eğitim görmüş, yetenekli bir işadamı vardı. Konuya girmeden önce:

‘Burarım frambuazlı pastasından yediniz mi? ‘ diye sordu. ‘Hayır’ deyince ‘mutlaka denemelisiniz’ dedi. Benim itiraz etmeme bile fırsat bırakmadan garsonu çağırıp, hem kendisine hem de bana frambuazlı pasta, yanında da birer kapuçino söyledi. Onun bu oldubittisi canımı sıkmıştı.

‘Bakın’ dedim, ‘pasta yiyecek halim yok. Bir an önce kızımın bulunmasını istiyorum.’

Gözleri aydınlandı.

‘Hiç kaygılanmayın. Kızınızı bulacağız. Ama önce pastalarımızı yiyelim.’

Kendinden o kadar emindi ve öyle buyurgan bir sesi vardı ki; çaresiz kabul ettim. Sonra olanları anlattım. Kocam Namık’ın eski bir manken olduğunu, evlendikten sonra benim paramla bir mankenlik ajansı açtığımızı, ancak kumara olan tutkusu yüzünden işi batırdığını, bu yetmezmiş gibi babamdan kalan tekstil fabrikasının başına geçmek istediğini, bunu reddedince de aramızın çok bozulduğunu, sonunda ayrıldığımızı, ama onun sırtımdan inmek istemediğini, her fırsatta borç ya da yardım talep ettiğini, isteklerini geri çevirince de kızımı kaçırarak yüklü miktarda fidye istediğini anlattım. Doğan sessiz, ama dikkatle dinledi beni. Namık ile kızımın resimlerini aldı. Namık’ın adresini, takıldığı yerleri, arkadaşlarının kimler olduğunu küçük bir deftere not etti. O gün de tıpkı bugünkü gibi gözyaşlarıma engel olamıyordum.

‘Lütfen ağlamayın’ dedi, ‘eğer eski kocanız, kızınızı yurtdışına kaçırmadıysa, en geç bir hafta içinde çocuğunuza kavuşmuş olursunuz.’

Ertesi akşam evimizin kapısı çalındı. Açtık, kızım Burçin kapının önündeydi. Sımsıkı sarıldım ona. Yanında adının Rıza olduğunu sonradan öğreneceğim Doğan’ın yardımcısı vardı. Gözlerim Doğan’ı aradı. İlerde, siyah BMW’sinin önünde bekliyordu. Burçin’i bakıcısına teslim edip, Doğan’ın yanına gittim. Teşekkür edip bu iyiliğin altından nasıl kalkabileceğimi sordum.

‘Bana borcunuz yok’ dedi.

‘Neden?’ diye sordum.

‘Anneler kutsaldır. Sizin gibi güzel bir anne daha da kutsaldır’ dedi.

‘Hiç değilse buyurun bir kahvemizi için’ diye eve davet ettim.

‘Unuttunuz mu’ dedi iğneleyici bir tavırla, ‘evinizin uygun olmadığını söylemiştiniz.’

Utanmıştım, ne söyleyeceğimi bilemedim. Uzanıp elimi tuttu, avucuma, bir kâğıt sıkıştırdı.

‘Canınızı sıkmayın’ dedi. ‘Bana gerçekten de hiç borcunuz yok. Ama benimle frambuazlı pasta yiyip, kapuçino içmek isterseniz, telefonum avucunuzun içindeki kâğıtta yazılı.’

Başka hiçbir şey söylemeden BMW’sine binip gitti. Olayın ayrıntılarını ertesi gün gazetelerden öğrendik. Eski kocam, komalık oluncaya kadar dövüldükten sonra boş bir arsaya atılmıştı. Onbeş gün yoğun bakımda kaldı. Kendine geldiğinde, tanımadığı insanla tarafından dövüldüğünü söyledi. Bir daha da beni rahatsız etmedi. Doğan’ı arama konusunda kararsızdım. Kızımı kurtarmıştı, ama Namık’ı bu hale getiren bir adamla görüşmem ne kadar doğru olurdu,

bilmiyordum. Onu bana gönderen Emniyet müdürünü badını. Teşekkür ettim, ama asıl niyetim Doğan hakkında bilgi almaktı.

"Delikanlı çocuktur' dedi Emniyet müdürü. 'Bakma bu işlerle bulaştığına çok iyi adamdır.'

Emniyet müdürünün bu sözleri beni cesaretlendirmeye başladı. Şimdi düşünüyorum, belki Doğan'la görüşmeye zaten karar vermiştim de, Emniyet müdürünün söyledikleri bahane olmuştu. Böylece buluştuk Doğan'la.

'Bana kendini anlat' dedi.

'Bunu neden istiyorsunuz?' diye sordum.

'Tıpkı sana benzeyen bir sevgilim vardı' dedi.

'O yüzden mi benimle görüşmek istediniz' diye sordum.

'Hayır' dedi, 'sen ondan hem daha güzelsin, hem de daha iyisin'

Sözleri hoşuma gitmişti, ama belli etmemeye çalıştım.

'Sevgilinizi tanımıyorum, ama siz benim iyi olduğumu nasıl anladınız? ' diye sordum.

'Konuşmandan belli oluyor. Sözcükleri söyleyiş tarzın, senin dürüst biri olduğunu gösteriyor' dedi.

İnsanın konuşmasından iyi ya da kötü olduğu belli olur mu?' dedim.

'Olur' diyerek anlatmaya başladı. Almanya'da hapishanede yatarken bir kavgaya karışmış. Onu tek kişilik bir hücreye kapatmışlar. Yan hücrede, yaşlı hastalan üzerinde deneyler yaparak onların ölümüne neden olan Rüdiger adında bir psikolog yatıyormuş. Hücrede kaldığı iki ay boyunca, birbirlerini görmeden Psikolog Rüdiger'le saatlerce sohbet etmişler.

İnsanın iyi olup olmadığının ilk belirtileri gözlerinde saklıdır, derler bu doğru değil' demiş ona psikolog. 'Bu aptalları kandırmak için uydurulmuş bir yalandır. Sözcükleri söyleyiş biçimi, konuşurken yüzün aldığı hal, daha çok ele verir insanı. Ama herkes göremez bunu. Anlayabilmek için ayrıntıları okuyabilme yeteneğinin olması gerekir.'

Doğan, adamın sözlerini aktarırken, dudaklarında o çokbilmiş gülümsemesiyle bana bakıyordu.

'Ve siz ayrıntıları okuyabiliyorsunuz' dedim. Bunları söylerken alaycı bir tonda çıkmıştı sesim. Ama hiç aldırmamıştı Doğan.

'Evet' dedi, 'özellikle sizin yüzünüzdeki ayrıntıları çok iyi okuyabiliyorum.'

Ukala bir tavrı vardı, ama bu ona çok yakışıyordu. Güçlüydü, kendinden emindi ve bunun farkındaydı. Daha ilk gördüğüm anda etkilenmiştim ondan. Tanıdıkça daha da ilginç gelmeye başlamıştı. İkinci kez buluştuk, tahmin edeceğiniz gibi arkası geldi; iki hafta sonra sevgili olmuştuk."

Demet bunları anlatırken yüzündeki keder dağılır gibi olmuş, yeşil gözlerindeki menevişler, tatlı tatlı ışımaya başlamıştı. O sırada garson elindeki tepsiyle siparişlerimizi getirdi. Görmüyordum ama herhalde benim kahverengi gözlerim de ışıl ışıl yanmaya başlamıştı. Çünkü sonunda açlıktan guruldamaya başlayan mideme iki lokma bir şey girecekti. Duygusallığın verdiği ağırlıkla Demet'in sessiz kalmasını fırsat bilerek, kekimden iri bir lokma koparıp, iştahla çiğnemeye başladım, ardından kocaman bir yudum çay yuvarladım mideme, inanın bu bile, kendimi toparlamama yetmişti, ikinci lokmayı ağzımda çiğnerken:

"Onu en son ne zaman görmüştünüz?" diye sordum.

Kapuçinosundan bir yudum aldıktan sonra,

"Bir ay kadar önce" dedi. Menevişler söndü, keder yeniden ölgünleştirdi gözbebeklerini. "Ayrılmıştık. Üç yıldır süren ilişkimiz, sona ermişti."

Yeniden sigara paketine uzandı. Ben çayımı içmekle meşgul olduğum için, bu kez sigarasını yakmaya yetişemedim. Neden ayrıldınız, diye sormadan anlatmaya başladı.

"Onu zorladım. Onunla evlenmek istiyordum. Onu içinde bulunduğu hayattan kurtarmak istiyordum. Burçin'i çok severdi, ama hep bir oğlu olmasını istediğini konuşmalarından anlardım. Kadınca bir numara yaptım. Hamile kaldım. Böylece benimle evlenmek zorunda kalacağını düşündüm. Ama olmadı. Öğrenince çok bozuldu.

'Anlamıyor musun' dedi. 'Benim geleceğim yok. Ben kimseyle evlenemem. Ben çocuk yapamam. Bu hem sana hem de çocuğa karşı sorumsuzluk olur. Çocuğu aldırmalısın.'

İlk kez benimle bu kadar kesin konuşuyordu. Söylediklerinden çok yüzündeki katılık etkilemişti beni. Sanki tanıdığım Doğan gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Söylediğini yaptım, ama duygularım fena halde incinmişti.

'Bir süre görüşmeyelim' dedim.

'Sen bilirsin' dedi, 'kararına saygı duyarım. Yalnız, şunu unutma, ben sana hiçbir şey için söz vermemiştim. Belki çok katı, çok acımasız biri olduğumu düşünüyorsun, ama zamanı gelince anlayacaksın ki, bu davranışım senin ve kızının yararınadır.'

Ona inanmadım. Bu yüzden de bir daha hiç aramadım. Aslında Doğan'ı hâlâ seviyordum, ama olanlardan sonra onu aramayı kendime yediremiyordum. Ben aramadığım için Doğan da aramıyordu. Biliyorsunuz çok gururlu bir insandı. Onu reddeden bir kadına ^la yalvarmazdı. Son günlerde bir neden yaratsam da arasam diye kıvranmaya başlamıştım ki kötü haberi aldım. Geç kalmıştım."

Kapuçinosunu unutmuştu, sigarasından dolu dolu bir duman daha çekti. Bu arada ben keki bitirmiş, çayımı yarılamış olma rahatlığıyla:

"Doğanla görüştüğünüz günlerde, başının belada olduğunu birilerinin peşine düştüğünü filan söyledi mi?" diye sordum.

Demet'in yüzü ciddileşti, geniş alnında birkaç kırışıklık ortaya çıktı.

“Susurluk Kazası’ndan sonra çok tedirgin olmuştu. Bunun bir kaza olmadığını, devletin içindeki birtakım güçlerin, büyük bir tezgâh çevirdiğini, kendisi gibi vatanseverleri temizlemeye çalıştığını söylüyordu. Birkaç ay diken üstünde yaşadı. Ankara’ya gitti, birileriyle görüştü. Dönünce, işlerin nasıl gittiğini sordum, hiç ayrıntıya girmeden, ‘Üst düzeyde insanlarla görüştüm. Mesele çözüldü’ dedi. Ama ben ona inanmadım. Huzursuzluğu sürüyordu.”

“Binbaşı diye birinden söz etti mi?”

“Binbaşı mı? Hayır. Bir defasında jandarmadan bir generalle yemek yediğini söylemişti, ama hiç Binbaşı lafı geçmedi.”

“Kimmiş bu general?”

“Bilmiyorum, adını söylemedi. Sadece, ‘Bugünlerde orduya yakın durmakta yarar var’ dedi. Onların güvenini kazanırsa mesele kalmayacağına inanıyordu.”

“Belki Binbaşı’yla da o yüzden ilişkiye geçti. Onların kendini koruyacağını düşünüyordu.”

“Ama koruyamadılar” dedi Demet. Gözleri yine yaşarmaya başlamıştı. Bıraksam yeniden hüngür hüngür ağlayabilirdi.

“Ben de bunu anlayamıyorum” dedim. “Doğan peşinde birilerinin olduğunun farkındaydı. Onun gibi uyanık biri, nasıl olur da bile bile adamların tuzağına düşer?”

“Bunu ben de çok düşündüm. Doğan gerçekten de çok dikkatli, çok uyanık bir insandı. Söylediği saatte gelirdi. Her zaman farklı yollardan giderdi. Niye diye sorduğumda, ‘Düşmanları şaşırtmak için’ derdi. Eğer Doğan öldürüldüyse, bu işte mutlaka o Rıza denen itirafçının parmağı vardır. Hiç sevemedim onu. İnsanın yüzüne gülen, ama ardından her türlü pisliği yapabilecek biri. Kaç kere aç gözlerle bana bakışını yakaladım. Oysa Doğan’ın yanında yenge yenge diye saygıyla, el pençe divan dururdu.”

“Ama Doğan güveniyormuş ona.”

“Çünkü çok sinsiydi. Doğan’ı çok iyi tanıyordu. Onun her istediğini, itirazsız yerine getirirdi. Ama ben o adama hiç güvenmedim. Kendi arkadaşlarını ele vererek canını kurtaran biri, Doğan’ı da kolayca satar.”

Demet’in söyledikleri mantıklıydı, öte yandan Rıza, Arif’i arayan Doğan’ın katillerini ihbar etmişti. Doğan’ın tuzağa düşürülmesine önayak olan kişi bunu neden yapsın? Gerçi Arif’i araması da tuhaftı; neden bir gazeteciyi arıyor da polise gitmiyordu? Neden olacak, polise güvenmediğinden. Doğan’ın katili olarak Arif’e iki polisin ismini vermiş. Bu doğruysa adam Emniyet’e gider mi? Zaten daha o gece kapağı yurtdışına atmış. Demek ki durum çok ciddi. Yine de “Can güvenliğimi sağlarsanız, gelip şahitlik de yaparım” demiş. Dur bakalım Arif’in araştırmasından ne çıkacak? Rıza’nın verdiği isimlerin aslı var mı, yoksa bir oyalamaca mı? Eğer Rıza’nın söyledikleri doğruysa Doğan’ın başına ne geldiği de anlaşılır.

Bunların hiçbirini Demet’e anlatmadım tabiî.

“Şu anda bu düşünceler birer olasılıktan ibaret” dedim. Konuşurken, onu sakinleştirmek için, eline dostça dokunmuştum. “Soğukkanlı olmalıyız. Bu iş böyle kalmaz. Yakında olaylar patlak verir. Kötümserliğe kapılmadan, gelişmeleri beklememizde yarar var.”

“Haklısınız” dedi Demet. Gözleri acı çeken biri gibi kısılmıştı. “İrtibatı koparmayalım ne olur. Bir gelişme olursa lütfen bana haber verin.”

“Hiç merak etmeyin, sizi haberdar ederim” dedim, ama bunu yapabileceğimden pek emin değildim.

Yirmi birinci bölüm

Pastaneden Demetle birlikte çıktım. Hiç üşenmeden Volkswagen Golf’üne kadar eşlik ettim. Demet, onu kırmayıp görüşmeye geldiğim için defalarca teşekkür edip elimi dostça sıktıktan sonra bindi arabasına. Golf Volkswagen’in, Elmadağ Caddesi’nin akmakta olan taşıt kalabalığında kayboluşunu izlerken, Demet’in sandığım gibi biri çıkmamasına sevindiğimi fark ediyordum. Neden sevindiğimi bilmiyordum. Belki onun gibi Doğan’ı gerçekten seven, aklı başında bir kadınla karşılaşmayı beklemediğim için. Gerçi Demet’in güzel bir kadın oluşu da duyduğum memnuniyette etkili olmuştu, ama beni asıl etkileyen onun fiziki görünüşü değil, ne yaptığını bilen, sorumluluk sahibi bir insan olmasıydı. Aklımdan bunlar geçerken bir tür çelişkiye düştüğümün de farkındaydım. Çünkü aynı Demet, öz kızını kaçırmaktan bile çekinmeyen para düşkünü birini kendine eş olarak seçebilmişti. Böyle bir kadını sorumluluk sahibi olarak tanımlamak, ne kadar doğruydu? Ama atalarımız hatasız kul olmaz, demiş. Eğer olaya soğukkanlılıkla bakabilirsek, Demet’in gerçek kişiliğini görebiliriz. Baksanıza hâlâ Doğan’a yardım etmek için yanıp tutuşuyordu kadıncağız. Karşısına makul insanlar çıkmadıysa o ne yapsın? Hem biraz düşünürsek, Demet’in seçiminde büyük bir yanlışlık olmadığını da görürüz. Kadınların çoğu için -belki erkeklerin çoğu için de- yaşamdaki en önemli mesele güvenliktir. Sahiden âşık oldukları, kendilerini kaybettikleri -genellikle ilk gençlik çağlarında yaşanan- nadir anları bunun dışında tutuyorum. Güvenlik denilen o sıcak dünyanın da en iyi aile ocağında sağlanacağına Ulanır kadınlar. Sadece kadınlar mı? Evli olmaktan sık sık şikâyet etmelerine rağmen erkeklerin çoğu da inanır buna, inanmasalardı aile kurumu bunca yıldır ayakta kalır mıydı? Her neyse, aile denilen bu yaşlı kurum ise; öncelikle sevecen, hoş bir es ha da önemlisi ondan yapılacak şirin mi şirin çocuklar, ama daha önemlisi medarı maişet motorunun yürümesi için gerek para demektir.

Öğrendiğimiz üzere Demet'in paradan yana derdi yok. Yani işin önemli kısmı kendiliğinden çözülmüş. Sıra sevecen, şefkatli, çocuğunun babası olabilecek yakışıklı bir eş bulmaya gelince, sanırım o iş de biraz kendiliğinden yoluna girmiş deneyimli çapkın, ama züğürt manken Namık, Demet'in ne istediğini doğru saptayıp, ideal koca olacak adam rolünü başarıyla sahneleyerek onu dünya evine sokmakta güçlük çekmemiş. Yani Demet evlenmek için de fazla çaba harcamamış. Gelin görün ki evlendikten sonra çok daha fazlasını harcamak zorunda kalmış Ama Demetçik bunu nereden bilsin? Hanyayı konyayı anladığında ise artık çok geçmiş. Doğan meselesine gelince; bizim üvey kardeş, manken Namık'ın tersine son derece sert, ama dürüst bir insan olarak çıkmış karşısına. Kim olduğunu, ne işle uğraştığım filan gizlememiş ondan. Hoş istese de gizleyemezmiş ya. Belki Demete yaşamındaki her şeyi -örneğin katil olduğunu- anlatmamış, ama yalan da söylememiş. Gerçi katil olduğunu söylese Demet ondan vazgeçer miydi? Bunu bilemiyoruz. Çünkü o dönemden kalan pek çok katil, şimdi toplumun saygın üyeleri olarak, hatta bir zamanlar memleketin bölünmesine engel olmuş vatanseverler olarak, aramızda ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşmayı sürdürmüyorlar mı? Büyük Türk milleti onları bağrına bastığına göre, Demet gibi kendi halinde bir kadının da Doğan'a kollarını açmasında ne sakınca olabilir ki? Ama Doğan bugün de pis işlerle uğraşmayı sürdürüyor diyebiliriz. Buna karşılık olarak Demet de yeşil gözlerini, kararlılıkla yüzümüze dikip, politikacısından gazetecisine, işadamından askerine kadar herkesin burnuna kadar boka battığı bu ülkede, kim temiz kaldı, diyerek pekâlâ kendini savunabilir. Üstelik Demet'in sevgilisini bu karanlık yaşamdan çekip almayı istediğini de çok iyi biliyoruz. Bu düşüncelerinde içten olduğuna inanmamak için hiçbir neden de yok. Çünkü onun kafasının bir köşesinde de -bütün kadınlarda olduğu gibi- erkeğini kendi yaşamının bir parçası haline getirmek isteği bulunduğunu öğrenmiş bulunuyoruz. Zavallıcık, Doğan'ın zayıf yanını saptadığını da sanarak, ona erkek bir evlat verirsem değişir düşüncesiyle hamile bile kalmış. Ama üvey kardeşim -benim tanıdığım Doğan'a yakışır bir davranışla- Demet'e de karnındaki çocuğa da sırtını dönerek, erkek kararlılığının ne olduğunu dosta düşmana göstererek, çekip gitmiş.

Belki de böyle düşünerek Doğan'a haksızlık ediyorum. Belki üvey kardeşim müstakbel karısına ve oğluna kendi çektiği acıları tattırmamak için Demet'in hamile kalmasına karşı çıkmıştı, kimbilir. Aslında tam bu noktada kendi düşüncelerimin de kesinlikten uzak olduğunu belirtmeliyim. Benim kafamda da birbirlerinden oldukça farklı iki Doğan var. İlki yıllar önce tanıdığım, ikincisi ise birkaç gün önce karşılaştığım Doğan. Ama nedense üvey kardeşimi düşündüğümde yıllar önceki Doğan daha çok geliyor gözlerimin önüne.

Ardı ardına yankılanan klakson sesleriyle dağıldı düşüncelerim. Başımı çevirince lacivert bir Peugeot'nun caddeye çıkmak için, benim yoldan çekilmemi beklediğini gördüm. Otoparkın kaldırımında durmuş, kınayan bakışlarla beni süzen otopark görevlisinin yanına geriledim hemen. Peugeot sertçe geçti yanımdan.

"Abi dikkat et, gözünü seveyim" dedi görevli. "Az kalsın çarpacaktı sana."

"Çarpacaktı değil mi?" dedim, başımı sallayarak, "dalgınlık işte."

Görevli, ne adamlar var gibilerden beni bir kez daha süzdükten sonra içeri girdi. Ben de Plymouth'uma yöneldim, ama birkaç adım atmıştım ki, akşam Arifle buluşacağımı hatırladım. Saate baktım: 15:30'a geliyordu. Bu durumda arabayı burada bırakmak daha doğruydu. Beyoğlu'na inip, karnımı doyurman, orada burada vakit geçirerek akşamı beklemeliydim.

Hava biraz serinlemişti, pardösümün yakasını kaldırıp, Gezi Parkı'nın yanındaki kaldırımdan Taksim'e yürümeye başladım. Parkın kapışma yakın, Afrika'da yapılmış ağaç işi duvar süslemelerini satan zayıf, uzun boylu iki Nijeryalı işportacı ile beş on metre ileride, yere yaydığı örtünün üstünde kucağındaki bebeğini emziren dilenci kadını saymazsak kaldırımda ilgi çekecek hiçbir Şey yoktu. Tembel adımlarla önüm sıra yürüyen birkaç kişi, arada bir yanımdan geçen dalgın yüzlü insanlar. Nijeryalılara yaklaşınca bakışlarım tezgâhlarındaki bir maska kaydı. Geniş bir alın, kalın dudaklar, tıpkı satıcılarınınki gibi ince ve ciddi bir yüz. Adamlar kendi yüzlerini resmetmişler ahşaba; yüzlerindeki çıkıntı ve çukurluklar, kıvrımlar düzlükler ve çizgiler daha da ciddileştirmiş ahşabı. Bu mask gibi kıpırtısız insan yüzleri, bu insan yüzü biçimlenmiş masklar, kim bilir neler gizliyorlardır suskun görüntülerinin altında? Tıpkı Demet'in yeşil gözlerini daha da derinleştiren sırlar gibi. Evet, yine döndük Demet'e. Doğanla ilgili bana anlatmadığı bilgiler olabilir mi? Neden olmasın? Ben bildiklerimin tümünü anlattım mı ona? Onun da her şeyi anlatmamış olması büyük olasılık. Belki de bu işte Doğanla birliktedir Doğan'ın kendini öldürülmüş gibi gösterip, yakasını sıyırmayı plandığını varsayarsak, bu senaryoda Demet de görev almış olabilir. Demet, üvey kardeşime artık bu işleri bırak, kendimize sakin düzenli bir yaşam kuralım, dediğinde, büyük olasılıkla bizimki tıpkı bana söylediği gibi, ben bıraksam da çetedekiler beni bırakmaz, demiştir. Demet bunun başka yolu yok mu deyince de, üvey kardeşim kafasındaki planı açıklamış, böylece iki sevgili kafa kafaya verip, Doğan'ı öldürülmüş gibi gösterecek bir senaryo hazırlayarak, birlikte uygulamaya koymuş olabilirler. Üvey kardeşim saklandığı köşeden olayların soğumasını beklerken, Demet de benimle ilişkiye geçerek, soruşturmanın seyrini en güvenilir ağızdan öğrenip, sevgilisine gelişmeler hakkında bilgi vermeyi görev edinmiştir. İyi de Doğan gibi bir profesyonel, kendisine bağlılığından kuşku duymasa da Demet gibi bir amatörü böyle çetrefil bir işe bulaştırır mı? Baksanıza polis benden sonra onu da sorguya almış. Doğan deyince ilk akla gelecek isimlerden biri de o... Yok, yok, Demet'ten kuşkulanmakla yanlış yapıyorum. Doğan onu bu işlere bulaştırmaz. Eğer böyle bir planı varsa, bunu yalnız başına uygulamak zorundadır. Bu konuda ne Demet'e ne de başka birine güvenemez.

Aklımı bu düşüncelerle meşgul edip, ağır adımlarla İstiklal Caddesi'nin girişine kadar yürüdüm. Güneş ışıkları tam benim sevdiğim kıvama gelmiş, -Tufan Abi, sağ olsaydı, "Güneş rakı burcuna girdi" derdi- yumuşak bir bal rengine bürünmüştü. Sanki batmadan önce son kez, cadde boyunca çalkalanmakta olan insan kalabalığını aydınlatmak için boynunu eski apartmanların arasından uzatıp tatlı tatlı sırıtıyordu yaşlı hergele. Ama aşağıdaki insan kalabalığının

arasında güneşin bu girişiminin hakkını veren tek kişi, bir köşede tezgâhını açmış, caddeye sarışınlık yayan ılık ışınların altında sıcaktan mahmurlaşmış sesiyle:

"Akşam simidii, haydiii akşam simidiii!" diye bağıran simitçiydi. Simitçiyi görünce, açlığım yeniden depreşti. Pastanede yediğim bir dilim üzümlü kekle duruyordum. O anda bakışlarım yolun solundaki Hacı Baba Restoran'a kaydı. Burada hem bir şeyler yer, hem de biri iki kadeh atıp, kafayı cilalayarak vakit geçirirdim. Daha fazla düşünmeden restoranın kapısına yöneldim. Merdivenleri tırmanmaya başlamıştım ki, işten atıldığımı, cebimdeki nakit parayı artık daha dikkatli harcamam gerektiğini anımsadım. Belki de arka sokaklardaki esnaf lokantalarından birine gidip karnımı doyurmam daha mantıklı olurdu. Nerdeyse vazgeçip, bu kararı uygulayacaktım ki, kredi kartım geldi aklıma. Onunla öderdim, daha gazeteden tazminatımı da almamıştım. Niyetimi bozmadan iştahımı kaçırmadan aynı istekle merdivenleri tırmanarak çıktım. Bu vakitlerde bile tenha değildi restoran. Mutfağın önünde sergilenen en iştahsız kişilerin bile ağzını sulandıracak çeşit çeşit; mezelerden gözlerimi güçlükle alarak, restoranın Aya Trias Kilisesi'nin bahçesine bakan pencerelerinin yanındaki masalardan birine yöneldim. Ama oturmaya fırsat kalmadan birinin adımı seslendiğini duyarak, döndüm. Az önce önünden geçtiğim masadan Erol bana sesleniyordu. Yanında kankası ve zamparalık arkadaşı Nedim, karşılarında da iki tane hatun. Yaklaşırken kadınları süzdüm. Yabancıya benziyorlardı. Yanılmamıştım. Nedim, "İtalya'dan gazeteci arkadaşlar: Gisella ile Rosalina" diye tanıştırdı. Birkaç yıl önce PKK'nın lideri Abdullah Öcalan'ın mahkemesi sırasında Roma'da karşılaşmışlardı. Gisella açık kumraldı. Sarıya yakın saçları omzuna kadar iniyordu, biraz büyükçe, ama kemikli yüzüne çok yakışan burnun altındaki kalın dudakları, insana öpüşmenin erdemlerini anımsatıyordu. Ne yazık ki Rosalina için aynı şeyi söylemek oldukça güçtü. Kadıncağız oldukça zayıftı, kalın kaşlarının altındaki açık renk gözleri, çıkık elmacık kemiklerinin iyice derinleştirdiği göz çukurlarından arsız, neredeyse bir tartışma başlatacakmış gibi sert bir ifadeyle bakıyordu insana. Bu kadarla kalsa iyi, uzun esmer yüzünde ilk dikkat çeken yer, ince dudaklarının üzerindeki koyu renk tüylerdi. Tüy dediğime bakmayın, kadının dudağının üstündekiler yeniyetme bir delikanlının terlemeye başlayan bıyıkları kadar kalındı. Dört meslektaşın oturma biçimlerinden ve Erol'un yüzündeki sıkıntıdan anladığım kadarıyla da güzel olmayanı, ona düşmüştü. Yine bu nedenle olacak Erol, pardösümün ucundan yakalamış, kendi masalarına oturmam için ısrar ediyordu. Ama açlıktan midem kazınırken, ne onları ne de İtalyan arkadaşlarım kaldıracak halim yoktu. Erol'un davetini kibar bir dille reddederek, gözlerinin kaymaya başlaması kadar, tabaklarındaki yiyeceklerin azalmış olmasından yemeğin sonuna geldiklerini fark ettiğim meslektaşlarımı baş başa bırakıp, az önce gözüme kestirdiğim masaya yöneldim. Hiç sektirmeden, hemen tepeme dikilen garsona, öğle Vakti hayalini kurup da yiyemediğim karnıyarığın yanına, barbunya Pilakisi, salata, beyaz peynir bir de küçük rakı söyledim. Gar-sonun getirdiği kızarmış ekmeğe sürdüğüm tereyağıyla nefsimi körelttikten sonra, sanki günlerdir içmemişim gibi günün ilk rakı özlemle, tadını çıkara çıkara mideye gönderdim.

Benim karnım doymuş, kafam hafiften cilalanmaya baslarken, Erolların masası yavaşça ayaklanmıştı. Elimle hoşçakalın diye işaret ederek, onları uğurlamaya hazırlanıyordum ki biri yanıma geldi.

"Oğlum" dedi yardım isteyen bir ses tonuyla, "beni kurtar kurtarsan sen kurtarırsın. Benimle işin olduğunu, konuşman gerektiğini söyle. Yoksa geceyi Rosalina adındaki bu bıyıklı karıyla geçirmek zorunda kalacağım."

"Niye lan nesi var kadıncağızın" diye takıldım önce. "İnce uzun, manken gibi hatun."

"Dalga geçmenin sırası değil ya. Ocağına düştüm diyorum. Kurtar beni şu gudubet karıdan."

"Aklını başına topla Erol" dedim, işi yokuşa sürerek. "Bakma böyle göründüğüne, bu kadınlar çok ateşli olurmuş."

"O zaman sen git onlarla" diye çıkıştı. Sonra durdu, yeniden yalvarmaya başladı: "Şaka yapmıyorum oğlum? Bütün geceyi ben bu kadınla geçiremem. Yan yolda bırakmak da olmaz. Bugün Arif'in gazetede çıkan haberi üzerine konuşacağız, de. Hem gerçekten de konuşmak istiyorum. Nedir bu üvey kardeş olayı?"

Erol beni ikna etmeye çalışırken, ortalıkta bir şeylerin döndüğünü fark eden Nedim de yaklaşmıştı masamıza.

"Ne oluyor ya?"

"Ben Adnan'la kalıyorum abi" dedi Erol kesin bir tavırla.

Nedim'in suratı allak bullak olmuştu.

"Niye? Ne oldu ki?"

"İş konuşacağız" diye açıkladı Erol. "Hani şu yanan BMW deki adam var ya, o Adnan'ın üvey kardeşiymiş."

Doğru mu gibilerden baktı Nedim suratıma.

"Ne yazık ki öyle" diye onayladım Erol'u.

"Başın sağ olsun" dedi. Adamakıllı bozulmuştu, ama üvey kardeşimin öldüğüne değil, Erol'un benimle kalacak olmasına. Şimdi belki de birlikte olmayı düşündüğü İtalyan, arkadaşını yalnız bırakmamak için su koyuverecek, Nedim de bu gece yalnız yatacaktı.

"Tamam da kızlara ne diyeceğim şimdi?" diye söylendi Erol'a dönerek.

"Olayı anlat yeter oğlum. Hem bu akşam sizi sikeceğiz diye senet mi verdik kanlara. Eminim onlar da böyle bir haber bulsalar anında ekerlerdi bizi."

Nedim'in yüzü daha da karıştı. Erol'un kendisinin de burada kalmasını istediğini zannetmişti.

"Bir dakika" diye anında koydu itirazını. "Kusura bakma burada kalmıyorum. Adnan'ın ölen kardeşi için üzgünüm, haber beni ilgilendirmiyor. Ben Gisella'yı bırakıp, bu masada çete hikâyeleri filan dinleyemem arkadaş." İstediği sonuca ulaşmaktan memnundu.

"Sen bilirsin, ama ben buradayım abi."

Sıkıntıyla iç geçirdi Nedim.

"Hiç değilse, gel kızlara bir hoşça kal, de. Bu Türkler de ne hayvan heriflermiş demesinler ardımızdan."

Erol'un buna hiçbir itirazı yoktu. İtalyan meslektaşlarının yanına gidip, yüzüne ciddi bir ifade yerleştirip, iki de bir beni göstererek gerekli izni kopardı. İşin tuhafı kadınlar bu işe bozulmamışlardı. Gerçekten de yüzlerinde ne bir düş kırıklığı ne de burukluk vardı. Merakla bana baktıktan sonra Erol'a dönerek, başlarını sallayarak bir şeyler söylemişlerdi. Belki de kadınların başından beri yataklarını bizimkilerle paylaşmak gibi bir amaçları yoktu da bu iki zampara öyle olduğunu sanmışlardı. Eğer öyleyse bu gece Nedim'in avucunu yalaması büyük olasılıktı. İyi olurdu pezevenge. Böylece her gördüğü kadına atlanamayacağını anlardı. Anlar mıydı, çok zor. Erol anlamış mıydı, ne gezer. Arif gibi, çapkınlıkları yüzünden sona eren iki evlilikten sonra adam hâlâ uçkurunun peşinde dolanıp durmuyor muydu? Gerçi Ariften farklı olarak, Erol'un ikinci evliliği biraz rastlantıyla sona ermişti, ama öyle ya da böyle sonuç değişmiyordu: eşlerinin onu boşamasının nedeni çapkınlığıydı. İlk karısından boşandıktan sonra bir daha evlenmemeye yemin etmişti Erol. Ama ancak iki yıl dayanabildi. Bir bankada müdür yardımcısı olan Hülya'yı görür görmez âşık oldu ve sanki kadın kaçacakmış gibi en kısa zamanda da dünya evine girdi. Hülya, kocasının ününü duymuştu, ama evlenince bu işleri bırakacağını düşünüyordu. Kadının iyi niyeti işte; huylu huyundan vazgeçer mi? Evlendiğinin daha ikinci ayında başlamıştı bizimki kaçak et kesmeye. Bahtsız olduğundan da kısa sürede karısının kulağına gitmişti yaptıkları. Hülya sıkı kadındı, sağlam bir kavga çıkarıp anında kapıya koymuştu Erol'u. Bizimki araya ricacılar koyarak, yemin billah ederek, bin dereden su getirerek, sonunda bir daha çapkınlık yapmayacağına ikna etmişti kızı. Yapmadı da, ama Hülya yaptığını sandı. Dediğim gibi Erol aramızdaki en şanssız kişiydi. Birkaç yıl önce Sting ile Dustin Hoffmann'ın bir tekneyle güney sahillerimize indiği haberi gelince, gazeteler hemen acar elemanlarını Marmaris'e yolladılar. Konuyla hiç ilgisi olmadığı halde, yayın yönetmeni Erol'u da Marmaris'e yollamış.

Belki de Erol bizi yolla bedava bir tatil yapalım demiştir. Orasını bilmiyoruz. Bildiğimiz, bizim acar gazetecilerin Marmaris'te aradıklarını bulamadığı. İki star daha çok teknede vakit geçirmişler. Karaya çıktıklarında ise bizimkileri atlatmış ya da röportaj tekliflerini nazik, ama kesin bir tavırla reddetmişler. Gazeteciler ancak uzaktan çekilmiş resimlerin süslediği uyduruk yazılarla olayı haber yapabilmişler. Sanatçıların teknesi gidince de bizimkilerin isi bitmiş. Ertesi gün İstanbul'a döneceklermiş, ama arkadaşlar o gece, eski bir gazeteci olan Nahifin barına takılıp küfelik oluncaya kadar içmişler. Erol dayanıklı çocuktur, içkiye bana mısın demez sınıra geldiğini fark edince de içmeyi bırakır. O gece de öyle olmuş, ama yeniyetme gazeteci kızlardan biri sızıp kalmış masanın üzerinde. Kimse kızı götürmeyi göze alamayınca bizimkinin iyilik daman tutmuş, sızan meslektaşını alıp kendi odasına götürmüş. Kızı yatağına yatırıp, kendi de divana uzanmış. Buraya kadar her şey normal, ama ertesi sabah karısı Hülya'nın arayacağı tutmuş. O sırada Erol tuvalette, hiçbir şeyden haberi olmayan genç kızımız uyku mahmurluğuyla açmış telefonu. İşte ne olduysa o zaman olmuş. Kızın sesini duyan Hülya çıldırmış. Erol'un tüm açıklamalarına hatta sızan kızın gidip bizzat konuşmasına rağmen Hülya nuh demiş peygamber dememiş. Böylece karısını çok seven Erol ikinci evliliğini de sonlandırmak zorunda kalmıştı. Ben bunları anımsarken, Erol, İtalyan meslektaşlarım uğurlayarak rahatlamış bir surat ve kurnaz bir gülümsemeyle döndü masama. Karşımdaki iskemleye yayılırken:

"Oh be" dedi, " yırttık."

Kadehlerden birini önüne çekip teklifsizce rakı doldururken sürdürdü sözlerini.

"Şu Nedim ibnesine bak. Hatunlardan güzel olanını kendine ayırmış, bir de bana gel oğlum karıları ayarladım, diye haber salıyor."

"Sanki onun yerinde sen olsan farklı davranırdın" dedim.

Başını kaldırmadan, kaş altından ciddi bir suratla yüzüme baktı. Bozulduğunu sandım, ama hemen gevşedi.

"Doğru söylüyorsun be" dedi. "Bakma böyle konuştuğuma. Hatun o kadar güzel ki, elimden gelse ben de ona yazılırdım."

"Eee papaz her zaman pilav yemez."

"Yemez" dedi kalender bir tavırla. Rakısına biraz su ekleyip» kadehi kaldırdı. "Neyse İtalyan meslektaşların şerefine içelim."

İçtik.

"Sahi oğlum nedir bu üvey kardeş hikâyesi?" Yüzü birdenbire yılıştı. "Anlat bakalım neler oluyor?"

"Anlatacak bir şey yok. Her şey Arif'in yazdığı gibi."

Durdu, dikkatle yüzüme baktı.

"Onu anladık da sen bu haberi niye Arif'e bıraktın?"

"Artık yüreğim kaldırmıyor be Erol. Yok çetesiymiş, Emniyeti'ymiş, askeriymiş, hangi biriyle uğraşacaksın ya?"

O zaman bize paslasaydın diyeceğini sandım ama:

"İyi öyleyse" dedi, "sen böyle istiyorsan."

"Öyle istiyorum" dedim yeniden kadehime uzanırken, "durup dururken başıma iş alamam abi."

Ben rakımı içerken, gözleriyle beni izliyordu Erol.

"Peki Arif niye soyundu bu işe? Bildiğim kadarıyla epeydir haber peşinde filan koştuğu yoktu."

Rakımı yudumladıktan sonra yanıtladım sorusunu.

"Bağlı olduğu medya grubu haber ağırlıklı, saygın bir gazete çıkaracakmış."

"Evet, ben de duydum."

"İşte o gazeteye yayın yönetmeni olmaya çalışıyor."

“Ne! Bu herif aklını kaçırmış.” Kıs kıs gülmeye başlamıştı Erol. “Kimse onu yayın yönetmeni yapmaz” diye söylendi. “Öyle bir gazetede hiç şansı yok.”

Düşündüğüm şeyleri söylüyordu, yine de itiraz ettim.

“Niye öyle söylüyorsun? Arif iyi çocuktur.”

“Abiciğim bunun iyi ya da kötü olmakla ilgisi yok. Arif öyle bir gazeteye yayın yönetmeni olacak niteliklere sahip değil...” diyerek başladı yeni gazetecilik anlayışında Arif gibi, benim gibi, bizim gibi insanların başarı şansının oldukça az olduğunu sıralamaya. Haklı olduğunu bildiğimden sessiz kalarak onu dinliyordum ki cep telefonum çalmaya başladı.

“Pardon Erolcuğum” diyerek açtım telefonumu. “Alo?”

“Alo Adnan Abi” dedi karşıdaki ses. Bu sesi tanıyordum, ama olduğunu çıkaramıyordum.

“Evet buyurun ben Adnan.”

“Alo Adnan Abi” diye yineledi. Ses tedirgindi, uğursuz bir heyecanla titriyordu. Kaygılanmaya başlamıştım.

“Evet” dedim sabırsız bir tonda.

“Adnan Abi ben Tolga” dedi. Hah şimdi tanımıştım işte, bu bizim fotoğrafçı Tolga’ydı.

Ooo merhaba” dedim, “sen, beni arar miydin, hayrola?”

“Maalesef hayır değil abi” dedi çocuk. “Arif... Arif Abi bir kaza geçirmiş.”

“Ne? Ne? Ne diyorsun oğlum sen?” diye kekeledim.

“Siyah bir cip” dedi Tolga, “siyah bir cip çarpıp kaçtı, Arif Abi...” Sustu. “Arif Abi kurtulamadı. Gelirsen biz... yani ben Taksim’deyiz, İlkyardım Hastanesi’nde....”

Telefonu kapattı. Cep telefonum elimde öylece kalmıştım Arif ölmüştü. Tolga öyle söylüyordu. Doğru muydu? Olabilir miydi? Tolga neden yalan söylesin, gözleriyle görmüş çocuk.

“Ne oldu, kötü bir şey mi var?” diyen Erol’un tedirgin sesiyle dağıldı düşüncelerim. Dünyanın en zor işiydi olanları açıklamak Hiç düşünmeden, Tolga’nın söylediklerini sıralamaya başladım

“Arif dedim, ama tuhaftır sesim Tolga’nınki gibi titremiyordu Arif’in öldüğünü kavrayınca yüreğimde keskin bir acı belirmişti ama korku duymuyordum. Gerçekten de tuhaftı Doğan’ı gördüğüm andan beri bana yoldaşlık eden tedirginlik duygusu bir anda kaybolmuştu. Merakla gözlerimin içine bakan Erol’u daha fazla bekletemezdim: “Arif ölmüş” dedim yine fotoğrafçı çocuğun sözlerini kullanarak, “siyah bir cip çarpıp kaçmış.”

Yirmi ikinci bölüm

Polis muhabiriyken aldığımız çatışma ihbarları sonrasında yaralıların, hatta cesetlerin resmini çekmek için defalarca gelmiştim Taksim İlkyardım Hastanesi’ne. Ölülerin, yaralıların başında dövünen, çaresizlik içinde doktorlardan, hastabakıcılardan yardım isteyen insanları görmeye alışıktım. Ama ilk kez bir yakınımın ölümü için geliyordum buraya. Daha öncekilerin hepsi benim için gazetede yer alacak birer haberdi. Kuşkusuz, insanların acı çekmesinden, üzülmesinden etkilenirdim, ama bu olayların hiçbiri bana işimi unutturamazdı. Ben bir gazeteciydim, benim için önemli olan, yaralının ya da yalanlarının çektiği acı ve üzüntüden çok yazacağım haberin değeriydi. Amacım, sıradan gazete okurlarının bile ardı ardına sıralayabileceği, olayın neden, nerede, ne zaman, nasıl olduğunu ve kimin ya da kimler tarafından gerçekleştirildiği sorularının yanıtım bularak, gerçeğin resmini çizmekti. Ama şimdi Erol’la birlikte hastanenin kapısından girerken farklı duygular içinde olmalıydım. Çünkü öldürülen bir yabancı değil, bizim Arifti. Ona kızdığım anlar çok olmuştu, ama bunların hiçbiri Arif’in en yakın arkadaşım olması gerçeğim değiştiremezdi. Şimdi onun ölümüne üzülüyor olmalıydım. Üzülüyor olmalıydım ne demek, Arif’in ölümü için duyduğum keder ya da acı beni şoka sokup, mantıklı düşünmemi engelliyor olmalıydı- Ama olmamıştı, tersine, daha önce haklarında tek bir sözcük bile bilmediğim insanların başından geçen olayları haber yaparken içimde uyanan meraktan bin kat daha fazlasını hisseder olmuştum. Bu merak öylesine güçlüydü ki onun yanında en yakın arkadaşımın ölümüne duyduğum üzüntü hiç kalırdı. Bu tür duygular taşımamda cinayeti çözerek, arkadaşımın intikamını alma isteğimin belirleyici olduğunu söyleyip kendimi rahatlatabilirdim, ama durumum bundan biraz daha karışıktı. Sanki yıllar önceki başarılı gazetecilik günlerine dönmüşüm gibi, keder yüreğimde en küçük bir gölge bile bırakmıyor, algılarım ardına kadar açık, zihnim tıkır tıkır işliyordu. Arkadaşının ölüm haberiyle kılmış bir insan değil de, karmaşık olayların arkasındaki gerçekleri bulmaya çalışan bir gazeteci gibi hırslı hissediyordum kendim Ne kadar zorlarsam zorlayayım, Arif’in, sadece on beş-yirmi metre ötemizde, acil servisin duvarları arasında yatan taze cesedinin görüntüsü bir türlü gözlerimin önünde canlanmıyordu. Akimi hep o siyah cipteydi. Bekir Kaytan, sevgilisi Nihal ve Yüzbaşı Rıfat’ı öldürenler ile Arif’e çarpanların aynı kişiler olduğundan kuşku yoktu. Doğan’ı öldürenler de aynı katiller olmalıydı. Doğan’ı öldürenler mi? İyi de üvey kardeşimin öldüğünden emin değildik ki. Değildik, ama Doğan’ın söyledikleri teker teker çıkıyordu işte Bu da onun öldürülmüş olabileceği olasılığını güçlendiriyordu.

“Acil servise mi gideceğiz?”

Erol’un sorusuyla toparlandım.

“Evet” dedim, başımla soldaki koridoru göstererek, “şuradan dönmemiz gerek.”

Acil servisin koridoru yakanlarını bekleyen endişeli bir kalabalık tarafından doldurulmuştu. Topluluk, yeni yaralı ve hastalan taşıyan sedyelerin hızla geçmesiyle şöyle bir dalgalanıyor, sonra yine kaygılı, ağır devinimine dönüyordu.

Yine de bu sessizliğe aldanmamak gerekirdi, içlerinden biri hastasının dakikalardır kan kaybetmesine rağmen, doktorun hâlâ ona bakmadığını söyleyerek her an ortalığı birbirine katabilirdi. Bu durumda, polisler olaya müdahale eder, bağırıp çağıran kişi derhal hastane dışına çıkarılırdı. Burada yaşam hiç de dışarıdaki gibi akmıyordu. Hasta yakınları, hastabakıcılara, hemşirelere, doktorlara kızarlardı. Doktorlar, hastabakıcılar, hemşireler yani her gün bu cehennemin içinde yaşayanlar ise tıpkı ellerinin arasında ölmekte olan insanlara davrandıkları gibi onların yakınlarına da aynı soğukkanlılıkla yaklaşırlar, işlerini kendi bildikleri gibi yürütmeye devam ederlerdi. Ancak bazen onlar da bu gerginliğe dayanamaz, kendilerim kaybeder, hasta yalanlarıyla yaka paça birbirlerine girerlerdi. Erol'la acil servisin koridorlarında, yanımızdan hızla geçen sedyede, üzerindeki beyaz örtüyü kana boyayarak yatan yaralıya, telaşla omzumuza çarpan yakınlarına aldırmadan yürürken, kendi ruh halimi hastane görevlilerininkine benzetiyordum. Onlar gib1 olayların dışından bakıyordum yaşananlara. Sanki mantığım bütün duygularımı ele geçirmiş gibiydi. Arif'in öldürülmüş olması, bundan sonra onu hiç görmeyecek, hiç konuşmayacak oluşum -ki benim gibi pek fazla arkadaşı olmayan biri için bunlar önemlidir- ölümünden önceki olaylar takılıyordu aklıma. Telefonda Son konuşmamızda, Emniyete gideceğim, demişti Arif. Ve kardeşimin ortağı Rıza onu aramış, Doğan'ın katilinin polisler olduğunu söylemiş, zanlıların isimlerini vermişti. Evet, Arif bunları anlatmıştı. Ben polislerin ismini sormuştum, o da "Emniyet'e doğrulatmam gerekiyor" demişti. Yani öldürülmeden önce Emniyet'e gitmiş olmalıydı. Sonra... Sonra Tolga'yla buluşmuşlardı Neden? Büyük olasılıkla bir röportaja gitmek için. Tamam hatırladım. Korucubaşı Bekir Kaytan'ın kardeşi Selahattin'le görüşecekti. Görüşmeyi haber yapmak istemiş olmalı ki fotoğrafçı Tolgayı da yanına almış. Erol'la, acil servisin koridorunda yürürken hastalarından haber almaya çalışan endişeli yüzler arasında Tolga'nınkini arıyor, ama bir türlü göremiyordum. Belki cesedi teşhis için onu da acil odasına almışlardı. Koridoru boydan boya geçmiştik, sadece hasta ya da yaralıların alındığı acil odasının kapısından girmek üzereydik:

"Buradayız" diyen biri, omzuma dokunarak beni durdurdu. Dönünce, Müfit'in üzüntüyle çarpılmış yüzüyle karşılaştım. Bir açıklama yapmak yerine, "Başın sağ olsun" diye sürdürdü sözlerini.

"Senin de" dedim. Artık acil servise girip Arif'i görmenin de gereği yoktu. Birlikte koridorun sakin bir köşesine yürüdük.

"Cip bulundu mu?" diye sordum Müfit'e.

Bakışlarını kaçırdı.

"Henüz değil" dedi. "Ama araştırıyoruz. Bulunması için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Bunları söylerken yeniden gözlerime baktı. Olanlardan kendini sorumlu tuttuğunu anladım. Bu iyiye işaretti. Davanın üzerine gidecek demekti. Hem zaten bu olaydan biraz da o sorumluydu. Cesaret vermeseydi, Arif belki de bu işe soyunmaktan vazgeçerdi.

"Bunun bir kaza olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" dedim.

"Karar vermek için erken. Bir şey söylemek için cipi bulmamız lazım."

"Aynı siyah cipten Doğan da bahsetmişti" diye üsteledim.

"Anlatmıştın" dedi, ama hâlâ kararsızlığı sürüyordu.

"Bir şey daha var" dedim. "Arif bugün seninle görüştü mü?"

"Aramış, ama ben güvenlikle ilgili bir toplantıdaydım. Uzun sürdü. Çıktığımda da kötü haberi verdiler. Sen konuyu biliyor musun?"

Müfit konuşurken onu izliyordum; doğal görünüyordu, tavırlarında kuşku uyandıran hiçbir yan bulamadım.

"Doğan'ın ortağı Rıza Aslan, Arif'i aramış" diye açıkladı "Olaylarla ilgili üst düzey birkaç polisin ismini vermiş. Arif ban Emniyet'e soracağım demişti. Seninle konuşmadığına göre kiminle konuşmuş olabilir?"

"Bilemiyorum. Başka kimi aramış olabilir ki?" Müfit zihnini yoklamak için bir an düşündü. "İnan bilemiyorum. Ama araştırırız. Eğer bizden biriyle konuştuysa hemen ortaya çıkar." Sustu kuşkuyla çevresine bakındıktan sonra fısıldarcasına sordu: "Arif' şüpheli polislerin kimler olduğunu sana söyledi mi?"

"Ne yazık ki hayır."

Müfit'in kederli yüzü, sıkıntıyla biraz daha karardı.

"Hay Allah, o isimler önemli olabilirdi."

"Bence Rıza Aslan bu işin peşini bırakmaz. Başka birilerini daha arayıp o isimleri açıklayacaktır."

"Haklı olabilirsin, Doğan'ın katili Rıza değilse tabiî."

"Katili o olsa da işe yarar. En azından Rıza'nın yalan söyleyip söylemediğini anlarız."

"Anlar mıyız?" dedi. Yüzünde manidar bir ifade belirmişti. "Bakıyorum sen de işin içine girmişsin."

"Hayır, hayır" dedim başımı sallayarak, "öyle bir niyetim yok. Ama en yakın arkadaşı öldürülünce, ister istemez mantık yürütüyor insan."

Müfit'in yüzünde metin bir ifade belirdi. Elini omzuma koydu.

"Hiç merak etme Adnan. Öyle ya da böyle katilleri bulacağız. Bütün ihtimalleri göz önünde tutuyoruz. Geniş kapsamlı bir soruşturma başlattım..."

O anda arkadaki kalabalığın arasında Tolga'nın kıvırcık saçlarını görür gibi oldum, başımı uzatınca, delikanlının üzüntülü yüzü çıktı karşıma. Beni görünce, her zaman yaptığı gibi önce gülümsemeye çalıştı, sonra bunun anlamsızlığını fark ederek toparlandı. Müfit hâlâ:

"Onları yakalayacağız. Bu defa kaçamayacaklar" diye açıklamalar yapmayı sürdürüyordu. Ondan izin isteyip Tolga'ya yaklaştım.

“İyi misin?” diye sordum.

Tolga yanıt vermek yerine, böyle bir durumda nasıl iyi olabilirim dercesine yüzüme baktı.

“Yani biraz toparlandın mı?” diye düzelttim. “Konuşabilecek misin?”

Ne demek istediğimi anlayan Tolga:

“Toparlandım abi” dedi, “ konuşabiliriz.”

“O zaman dışarı çıkalım. Hastanenin bahçesinde bizi kimse rahatsız etmez.”

Tolga hiç itiraz etmeden katıldı bana. Tam istediğim gibi olmuştu. Ne konuştuğumuzu anlamayan Müfit ile Erol koridorda kalmışlardı.

Bahçeye çıkınca dışarıdan gelenlerin göremeyecekleri bir köye çekildik. İki sigara çıkarıp, yaktım. Tolga sigara kullanmazdı ama ikramımı geri çevirmedi. Sanki kırk yıllık tiryakiymiş giderinden bir nefes çekti, dumanı sıkıntıyla savurmasını izledikten sonra:

“Bak Tolgacığım” dedim. Kendinden emin bir adammış gibi konuşuyordum, bırakın Tolga’yı, sesim bana bile güven veriyordu. “Kafanı iyice toparlamanı istiyorum. Olanları bana anlatmalısın. Arifle ne zaman buluştunuz, nereye gidiyordunuz, cip çarpmadan önce dikkatini çeken birileri ya da bir şeyler oldu mu? Bütün gördüklerini, duyduklarını, hissettiklerini bir gazeteci, bir fotoğrafçı titizliğiyle, bana anlatmanı istiyorum. Hiçbir detayı atlama ne olur.”

“İstesem de atlayamam zaten” dedi Tolga. “Olanlar gözümün önünden bir türlü gitmiyor.”

Teselli amacıyla, dostça yanağına dokundum:

“Senin için çok zor olmalı” dedim.

“Gerçekten de zor abi.”

Gözlerinin sulandığını hissettim, ama kendini bırakmadı.

“Neyse abi” dedi, “Anlatayım sana olanları. Arif Abi bu sabah yataktan kaldırdı beni. Dün bir haber için Sekip Bey’le Çanakkale’ye gitmiştik. İstanbul’a sabaha karşı döndük. Sabahleyin uyanamamışım. Arif Abi’nin telefonuyla kalktım. Saat on bir filandı.

‘Bütün randevularını iptal et’ dedi, ‘akşamüzeri çok önemli bir habere gideceğiz.’

Ben de bugünlerde Sekip Bey’in haberinde çalıştığımı söyleyerek, ‘O çağırırsa ne yapayım? ‘ dedim.

‘Şekip İnce seni aramayacak. Ben yayın yönetmeniyle konuşup isi hallettim, eğer Şekip İnce arayacak olursa, bana söz verdiğini, bir sorun varsa benimle konuşmasını söyle’ dedi.

Duraksadığımı fark edince:

‘Ah Tolga ah’ dedi, ‘hiçbir şeyden haberin yok. İşler kızışıyor. Ortalığın amına koyacağız. Öteki gazeteler nal toplayacak. Herkes senin çektiğin fotoğrafları kullanacak.’

O böyle keyifle söylenince ben de merak ettim. ‘Kiminle röportaj yapacağız abi?’ diye sordum.

‘Bekir Kaytan’ın kardeşi Selahattin’le görüşeceğiz. Adam öğleden sonra dörtte Tarlabaşı Bulvarı’nın üzerindeki Harran Otelinde bizi bekleyecek. Seninle lobide buluşuruz’ dedi.

Kendinden çok emindi, ama ne yalan söyleyeyim yine de K araması canımı sıkmıştı. Şekip İnce’yi bilirsin, kıl herifin tekidir. Arif Abi’nin Şekip İnce’nin uğraştığı dosyayla ilgilenmeye başladığını duymuştum. Arada kalmaktan korkuyordum. Korktuğum gibi de oldu; yarım saat bile geçmemişti ki Şekip İnce aradı. Bir silah tüccarıyla röportaja gideceğimizi söyledi. Ben de Arif Abi’ye söz verdiğimi, bu kez başka bir fotoğrafçı bulmasını rica ettim Bunu duyan Şekip İnce küplere bindi. ‘Eğer benimle gelmezsen seni gazeteden attırırım’ diye tehditler savurdu. Ben de, ‘Arada kalmak istemiyorum seninle gelmemi istiyorsan Arif Abi’yle konuş’ dedim. İyice sinirlenen Şekip İnce, ‘Ben kiminle konuşacağımı çok iyi biliyorum’ diyerek telefonu yüzüme kapattı. Pis herif, muhtemelen, Yayın Yönetmeni Bahri Narman’a şikâyet edecekti beni. Etsin umurumda bile değildi. Zaten bıkmıştım bu gazeteden. Şekip İnce’nin suratını görmemek için gazeteye bile gitmedim. Kararlaştırdığımız saatte otele geldim. Arif Abi ortalıkta yoktu. Dış görünüşlerinden röportaj yapacağımız kişiler olduklarını tahmin ettiğim üç kişi otelin lobisinde oturuyordu. Fotoğraf çantamdan benim gazeteci olduğumu anlamış olacaklar ki, içlerinden biri yanıma gelip, Selahattin Bey’in beni beklediğini söyledi. Yanlarına gittim. Selahattin beni ayakta karşıladı. Otuz yaşlarında uzun boylu, kısa saçlı, çakır gözlü, gür bıyıklı oldukça yakışıklı bir adam. Nazik diyemeyeceğim ama, yol yordam bilen biri. Oturur oturmaz ikramlara başladı. Çay, kahve yoksa viski, cin mi içermişim? Adamları pervane gibi dönüyorlar etrafımda. Önce adam beni Arif Abi sandığı için böyle davranıyor, diye düşündüm. Arif Abi daha gelmedi galiba, gibilerden, benim sandıklan kişi olmadığımı anlatmak istedim. Hiç şaşırmadı Selahattin.

‘Gelir daha. İstanbul’dur, yollar kalabalıktır’ dedi.

Küçük sehpanın üzerindeki bizim gazeteyi görünce anladım. Arif Abi’nin yazısının yanında bir de fotoğrafı vardı. Fotoğraftan benim Arif Abi olmadığımı anlamışlardı. Yani ortalıkta hiçbir yanlış anlaşılma yoktu. Rahatlamam gerekirken kendimi daha tuhaf hissetmeye başladım. Koca aşiret reisi, sanki karşısında İstanbul valisi varmış gibi davranıyordu bana. Ne diyeceğimi, nasıl oturacağımı şaşırdım. Selahattin ise kırk yıllık ahbabıymışım gibi senlibenli konuşmaya, memleketini, Urfa’yı, Harran’ı anlatmaya başlamıştı. Sağ yanımda oturduğu için, otelin önünden akmakta olan Tarlabaşı Bulvarı’nı rahatça görebiliyordum. Bir yandan Selahattin’i dinliyor, bir yandan da Arif Abi gelse de şu durumdan kurtulsam diye yolu gözlüyordum.

‘Bizim oralar çok değişti gurban’ diye anlatıyordu aşiret reisi, at değil, koca bir deniz yaptı dövlet. Sen gitmiş mişen oralara?’

‘Gittim. Çok fotoğraf çektim GAP’ta’ dedim.

Fotoğraf deyince Selahattin'in çakır gözleri gölgelendi.

'Bizim fotoğrafımızı da çekecek misen?' diye sordu.

'Çekeceğim' dedim, 'fotoğrafsız röportaj olmaz.'

Canı sıkılmıştı Selahattin'in, bıyıklarını çiğnemeye başladı.

'Kusura bakma gurban, ama fotoğraf çekmek yok' dedi birdenbire. 'Biz burada gardaşımızın gani için bulunmaktayız. Fotoğraf bize uymaz. Film artisleri gibi gazetelerde boy göstermek bize yakışmaz.'

Tartışmaya hiç niyetim yoktu.

İstemezseniz çekmeyiz' dedim, 'Arif Abi gelsin de.'

'Yok' dedi, 'çekmeyin. İstemeyiz.'

Arif Abi'yi o anda gördüm. Caddenin karşısında, geç kaldığım fark etmiş, acele ediyordu, ama bizim tarafa geçmesi için trafiğin durmasını bekliyordu. Onu görünce ne kadar rahatladığımı tahmin edemezsin.

'İşte Arif Abi de geliyor' dedim.

Bunu söylerken caddeden geçmekte olan araçlar seyrelmiş, Arif Abi de kaldırımdan caddeye ilk adımını atmıştı.

'İyi o zaman' dedi Selahattin. 'Gelsin, ama fotoğraf istemem. Ölümüz daha soğumamışken fotoğraf olur mu?'

Bunları söylerken bana değil de dışarıya Arif Abi'ye doğru bakmıştı. Ben de bir şey söylemeden bakmayı sürdürdüm. Arif Abi çevik adımlarla yolun ortasına kadar geldi, ama birden duraksadı, yüzü şaşkınlık ve korkuyla çarpıldı. Bu hali göz açıp kapayıncaya kadar sürdü. Kendini toparlayıp, hızlandı, bize doğru koşmaya başladı. Siyah cip işte o anda ortaya çıktı. Daha ne olduğunu bile anlayamadan hızla Arif Abi'ye çarptı. Arif Abi'nin havada savrulduğunu, az önce durduğu karşı kaldırıma düştüğünü gördüm. Cip durmadı bile, son sürat yoluna devam etti. İlk şaşkınlığımı atlatır atlatmaz, otelin kapısından dışarı fırladım. Selahattin ve adamları da benimle birlikte dışarı fırlamışlardı. Arif Abi'nin başına gittiğimizde bütün bedeninin titremekte olduğunu gördüm. 'Ambulans, ambulans çağırın!' diye bağırarak geçen arabaları durdurmaya çalışırken, Selahattin yanıma geldi,

'Faydasız gurban' dedi. 'Arif Abey ölmüştür.'

Kendimi ondan kurtarıp, Arif Abi'nin başına döndüm. Titremesi durmuştu, gözleri hafifçe aralanmış, ağzının kenarından süzülen kan çenesini aşarak kaldırıma ulaşmıştı. Kaldırımdaki kızıllığı ilk o zaman fark ettim. Ağzından süzülen o ince der nasıl olur da kaldırımın tümünü kaplayacak kadar bir kan oluşturur diye düşünürken,

'Kafasını kötü vurmuştur' diye açıkladı yeniden yanımda beliveren Selahattin. 'Ama acı çekmemiştir. Düşer düşmez ölmüştür."

Öldüğüne inanmamıştım. 'Ambulans, ambulans!' diye bağırmayı sürdürdüm. Ambulans gelmedi, ama Selahattin'in adamları bir araba buldular hemen. Arif Abi'yi o arabaya bindirip, hastaneye getirdik. Doktorlar da Selahattin'in söylediklerini tekrarladılar: 'Başını kötü çarpmış, muhtemelen de çarpar çarpmaz ölmüş '

Sonrasını biliyorsun."

Tolga'nın gözleri yaşarmaya başlamıştı. Kendini bırakmasına bu defa ben fırsat vermedim.

"Cip tam önünüzde çarpmış, plakasını filan alamadın mı?"

"O kadar ani oldu ki ne olup bittiğini anlayıncaya kadar cip ortalıktan yok olmuştu."

"İçindekileri de göremedin mi? Cipi kim kullanıyordu? Kaç kişiydiler? Nasıl adamlardı?"

Umutsuzca başını salladı Tolga:

"O telaş içinde hiçbir şey göremedim. Hem, sanırım cipin camları siyahtı. Hani şu içerisini göstermeyen camlardan."

"Peki sonra, Arif yerde yatarken dikkatini çeken bir şey, birileri olmadı mı?"

Tolga'nın mavi gözbebekleri kuşkuyla derinleşti.

"Bunun bir kaza olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Olmayabilir. Arif tehlikeli bir işle uğraşıyordu. Her ayrıntıya dikkat etmeliyiz."

Konuşurken sesimin kendiliğinden fısıltıya dönüştüğünü fark ettim.

"Haklısın Adnan Abi" dedi Tolga. O da fısıldar gibi konuşuyordu. "Ama olay yerinde benim dikkatimi çeken bir şey olmadı. Kuşku uyandıracak birilerini de görmedim."

Sesimi ayarlayarak sordum:

"Polis ne zaman geldi olay yerine?"

"Çok geç kalmadılar. Önce bir trafik polisi, sonra ekipler... Sanırım birkaç dakika sonra yanımızdaydılar. Hastanedeyken de az önce senin yarımdaki Müfit geldi. Önemli bir adam galiba, o gelince sadece polisler değil olayla ilgilenen başkomiser bile kendine çekidüzen verdi. Müfit, benimle konuştu. Sana söylediklerimi ona da anlattım."

"İyi yapmışsın" dedim. "Bir şey daha soracağım. Selahattin ile adamları hep yanında mıydı?"

"Yanımdaydılar, hastaneye de benimle birlikte geldiler. Çok yardımcı oldular. Bence iyi insanlar. Hem senin üvey kardeşini de tanıyorlar."

"Doğan'ı mı?"

"Evet, Selahattin öve öve bitiremedi Doğan'ı. Yok şöyle babayiğitmiş, yok böyle cesurmuş."

"Neden daha önce bahsetmedin bu konudan?"

"Sormadın ki. Sen Arif Abi'yle ilgili konuları anlat demiştin."

Çocuğu sıkıştırmanın anlamı yoktu.

"Haklısın" dedim sakinleşerek. "Nasıl açıldı Doğan konusu?"

"Hastanede beklerken, 'Doğan'ın ardından, bu gazeteci abeyi de yedi puştlar' dedi Selahattin.

Ben de ‘Doğan Sözmen’den mi bahsediyorsunuz’ diye sordum.

‘He, tanır mısan?’ dedi.

Ben de, ‘Kardeşini tanırım’ dedim.

‘Sahi mi söylersin? Biz de onunla konuşmak isteriz, bana telefonunu versene’ dedi. Ben de verdim.”

Son sözü söylerken, yanlış yapmış bir çocuğun ürkekliği çökmüştü Tolga’nın mavi gözlerine. Benden tepki alamayınca:

“Vermese miydim?” diye sordu.

“Önemi yok Tolgacığım, artık hiçbir şeyin önemi yok. Hem benimle konuşmak istiyorsa telefonumu nasıl olsa bulurdu.”

Belki de bulsa daha iyi olur diye geçirdim içimden. Olayları bir de ondan dinlemek ilginç olurdu. Sigaramdan bir duman daha Çektim, ağzıma bir acılık bulaştı. Yarısı içilmiş sigarayı yere atıp, topuğumla ezdikten sonra:

“Bu Selahattin hâlâ hastanede mi?” diye sordum.

Yok abi, polisler çoğalmaya başlayınca ‘Bize müsaade Tolga . Bir şeye ihtiyacın olursa çekinme ara’ deyip çıktılar hastaneden. Ama konuşmak istiyorsan buluruz. Sanırım gittiğimiz oteli akrabaları işletiyor.”

“Şimdilik gerek yok. Nasıl olsa polisler ifadelerini alacak” dedim. Dışarıda hava kararmaya başlamıştı. “Hadi içeri girelim. Erol yalnız kaldı” diyecektim ki Erol’un yanında Arif’in kızı Filiz ile yaklaşmakta olduğunu gördüm. Bu durumda karşılaşmayı deyeceğim son insandı Filiz. Bizim Umut’tan bir yaş daha küçüktü. Hukuk fakültesinde okuyordu. On beş yıl kadar önce Basınköy’de altlı üstlü dairelerde komşuluk yapmıştık Arifle sıralar bizden çıkmazdı. Çok güzel bir çocuktu. At kuyruğu yapmış bal rengi saçlarını sallayarak, Umutla birlikte koştururlardı evin önündeki küçük bahçede. Funda ile benim ikinci çocuğumuz gibiydi Filiz. Umut’a annesinin öldüğünü söylemek ne kadar güçse, şimdi Filiz’le konuşmak da en az o kadar güçtü benim için. Onu yanıma getirdiği için Erol’a içimden küfürler yağdırarak onlara yöneldim.

“Doğru mu Adnan Amca?” dedi Filiz. Yüzünün yarısı gölgede kalıyordu, ama yine de gözlerindeki yaşları görebiliyordum Olayı yeni öğrenmiş olmalıydı. Olanları henüz tam anlamıyla kavradığı söylenemezdi.

“Büyük talihsizlik... bu olmamalıydı” gibilerden bir şeyler geveledim.

“Kurtulmayacak mı?” dedi.

Anlaşılan baban ameliyatta filan demişlerdi. Kızcağız babasının kurtulabileceğini düşünüyor olmalıydı. Sözlerim onu daha da şaşırtmış, iyimser düşüncelerini elinden almıştı.

“Babam ölecek mi?” diye yineledi karşımda dikilerek.

Bu işkenceyi daha fazla uzatmanın yaran yoktu.

“Çok üzgünüm Filiz” dedim.

Uğradığı şok yeterince güçlüydü, ancak yine de sözlerimi yanlış anladığım sanıyor olacak ki dikkatle yüzüme bakıyordu. Öfke yoktu bu bakışlarda, nefret yoktu, suçlamıyordu da, sadece gerçekten de babamın öldüğünü mü söylemek istiyorsun, diye soruyor, bırakın alacağı yanıtı merak etmeyi, bu soruyu sormuş olmaya bile kendini inandıramıyordu. Bakışlarına daha fazla dayanamadım.

“Çok üzgünüm” diye tekrarladım, “Evet, ne yazık ki baban öldü.” Ama sözcüklerim hiçbir işe yaramadı. Söylediklerimi duymamış gibi aynı ağır bakışlarla beni süzmeye devam etti. Sonra, sanki ben acı gerçeği açıklamamışım gibi, birdenbire:

“Onu görmem gerek” dedi. “Babamı görmeliyim.”

Hızla söylemişti bunları; sesi bastırmaya çalıştığı kederin etkisiyle iyice cılızlaşmıştı.

“Merak etme göreceksin” dedim uzanıp elinden tutarak, “ama önce biraz konuşalım.”

Elini hızla çekti.

“Konuşacak ne var ki” diye çıkıştı. Metin görünmeye çalışıyor, ancak artık sesini kontrol edemiyordu. “Babamı...” diye yineledi. Sallandığını fark ettim.

“Allahım, babam öldü” diye bağırdı.

Düşeceğini anlayıp, omuzlarından yakaladım. Adnan Amca, babam öldü” diye yineledi. Adnan Amca bana babamı geri ver, der gibiydi. Babasını geri veremedim tabiî. Daha onu avutacak hiçbir söz de söyleyemedim. Birdenbire omuzuma sarılıp ağlamaya başladı. Çocukken yaptığım gibi, artık kumrala dönen saçlarını şefkatle okşamaktan başka bir şey yapmadım. Sarsılan bedeninin sol yanında çarpan kalbini hissediyordum. Çocukluk günlerinde Umutla birlik olup, oyun gereği saldırdıkları anlar canlandı gözlerimin önünde. O zaman da bedenime yaslanan minik bedeninde kalbi heyecanla küt küt atardı. Birden kendimi bir boşluğun ortasında buldum. Benim, Filiz’in, Tolga’nın, Erol’un bu hastanede ne işimiz vardı? Selahattinler, Müfitler kimdi? Bu adamlar yaşamımıza nereden sızmışlardı? Bildiğim bütün yanıtlar bir anda hükmünü yitirmişti. Mantığım artık hiçbir açıklamayı kabul etmiyordu. Daha beter günlerin bizi beklediğini hissediyor, güçlü olmak istiyordum, ama yapamıyordum. Filiz yüreğinin bir kıpırtısıyla, bütün savunma sistemimi yerle bir etmişti. Boğazımdan boğum boğum yükselen acıya daha fazla engel olamadım. Arif’e mi, Filiz’e mi, kendime mi, hatta Doğan’a mı olduğunu bilmeden içimden geldiği gibi ağlamaya başladım.

Yirmi üçüncü bölüm

Eve döndüğümde saat henüz sekiz bile olmamıştı. Oysa hastanede, Filiz'in yanında geçen her dakika bana hiç bitmeyecekmiş gibi uzun ve sıkıntılı gelmişti. Gerçi kızcağız ilk şoku atlattıktan sonra biraz sakinleşmiş, babasının ölümünü kabullenme sürecine girmişti, ama bu sanıldığı kadar kolay bir iş değildi. Şaşkınlık ve acıyla yüklü gözlerim artık yüzüme dikerek, babam öldü mü, gibi sorular sormasa da yeniden döndüğümüz hastane koridorunda sık sık kendim kaybedip, başını omzuma yaslarak ağlıyor, onun gözyaşları, iç çekişleri henüz toparlanmaya başlayan zihnimi yeniden karıştırıp, sağlıklı düşünmemi engeliyordu. Hastaneye ilk geldiğimde çelikten bir zırh gibi beni koruyan dinginlik, yerini üzüntü, öfke, yenilmişlik dalgalarıyla allak bulak olmuş kararsız bir ruh haline bırakmıştı. Her kararsızlık anımda, ilk çözüm olarak beliren kaçma, uzaklaşma isteği kendini bütün yakıcılığıyla hissettiriyor, ama eski bir arkadaşa, daha da çok kendi çocuğum gibi sevdiğim Filiz'e duyduğum sorumluluk elimi kolumu bağlıyor, bu lanet olası hastanenin ilaç, keder ve çaresizlik kokan koridorlarına saplanıp kalmamı gerekli kılıyordu. Bu zor durum Filiz'in annesi Bilge'nin gelmesine kadar sürdü.

Bilge ilk karısıydı Arif'in. Sanılanın tersine kadınlar, erkeklerden daha mantıklıdır, ama bu konuda hemcinslerinin hiçbiri Bilge'nin eline su dökemez. Onun yanlış bir karar verdiğini ya da söylediklerinin dışına çıktığını hiç görmedim. Aşırılıklardan uzak, kendi çizdiği alanda mutlu olmasını bilen ender insanlardan biriydi. Belki çok renkli bir insan değildi, hatta kimilerine göre sıkıcı bile sayılabilirdi, ama Arifle çok iyi uyum sağlamışlardı, bana sorarsanız, Arif ondan ayrılmakla yaşamının en büyük hatasını yapmıştı. Bunu kesin olarak bilmek güç, ama eğer Arif, Bilge'den ayrılmasaydı büyük olasılıkla şu anda yaşıyor olurdu. Çünkü Bilge onun sağduyusuydu, freniydi, aklıydı. Arif, "sevgili törpüm" diye bahsederdi ondan. "Sevgili törpüm" derken bu hem olumlu hem olumsuz anlamda kullanırdı. Bilge'nin tek kusuru Ariften beş yaş büyük olması, kocasından daha çabuk yaşlanması, bedeninin daha hızlı çökmesiydi. Bilge otuz beşine geldiğinde, orta yaşlı bir kadın görüntüsü almışken, Arif daha yirmilik delikanlı gibi dolaşıyordu ortalıkta. Bizim camiada önemli bir nitelik sayılan çapkın adam olma gayreti de araya girince Arif kısa sürede yoldan çıktı. Zavallı Bilgecik, bir sabretti, iki sabretti, baktı olmayacak, Arif'i kapıya koydu. O günden sonra da mesafeli bir ilişki tutturdu eski kocasıyla. Bizim Funda gibi yeni birini de bulmadı, yaşamını kızına, Filiz'e adadı.

Hastaneye geldiğinde Bilge'nin de yüzünde hepimizin yaşadığı o tuhaf şaşkınlık, olayı kavrayamamanın acizliği okunuyordu. Yine de kendini tutmayı, acısını yüreğinde boğmayı, hepimizden daha metin görünmeyi başardı. Bilge'yi yakından tanıdığım için, yanımızda dikilen Erol'un, kadın sanki Arif'in ölümüne hiç üzülmüyor diyen bakışlarını yakaladığımda, arkadaşımın ne kadar yanıldığını çok iyi biliyordum. Çünkü Bilge, onu genç bedenler yüzünden terk etse de eski kocasını hâlâ seviyordu. Bu, sadece yaşananlardan çıkardığım bir varsayım değil, bizzat Bilge'nin itirafıyla ulaştığım bir sonuçtu.

"Onu çok iyi anlıyorum" demişti bir konuşmamızda. "Bana haksızlık yaptığını da düşünmüyorum. Eğer ortada bir haksızlık varsa, bunu doğa yapıyor kadına." Bunları söylemesine rağmen aslında çok kırıldığı her halinden belli oluyordu. "Her neyse Adnan" diye sürdürmüştü sözlerini başını usulca sallayarak, "olan olmuş. Hem seni istemeyeni zorla tutamazsın M. Ama belki onun da hevesi geçer, bir gün o da durulur. O zaman..." Sözünü tamamlayamamış, dudaklarında buruk bir gülümsemeyle, dolu dolu gözlerle bakmakla yetinmişti yüzüme. Ama ben onun, "O zaman geri dönecek ve bütün yaptıklarına rağmen ben yine yanında olacağım" demek istediğini anlamıştım. Bu duygularını bildiğim için Arif'in ölüm haberini aldığında nasıl etkilendiğini, neler hissettiğini de tahmin edebiliyordum. Ama böylesi bir felaket anında bile Bilge'nin davranışları o kadar ölçülüydü ki işin içyüzünü bilmeyenler -tıpkı bizim Erol gibi- onun için ne kadar duyarsız bir kadın, diye düşünebilirlerdi. Ancak çok dikkatli kimseler, Bilge'nin metanetli yüzündeki mimikleri okuyabilir, yazgısıyla barışmış bu güçlü kadının Arif'e duyduğu o çaresiz sevgiyi, yeryüzünde en değer verdiği insanı tamamıyla yitirmiş olmanın tarifsiz kederini görebilirdi. Ama acısının bilinmesini, paylaşılmasını istemeyen Bilge'nin kederinin açığa çıkmasına fırsat tanımayacağı açıktı. Nitekim hastaneye gelişinin üzerinden on-on beş dakika bile geçmeden, az önce benim okşadığım kızının kumral saçlarını, şefkatli elleriyle geriye tarayarak:

"Hadi Filizciğim" demişti, "artık eve gidelim. Burada kalmamın bir yararı yok." Aynı zamanda gözpınarlarında beliren gözyaşlarına sakın akmayın uyarısı da olan bu sözcükleri otoriter, ama sıcak bir sesle dile getirmişti. Onun önerisi beni de rahatlatmıştı; böylece, takılıp kaldığım bu hastaneden kurtulacak, olanlar üzerine ayrıntılı olarak düşünme fırsatı bulacaktım. Ama Filiz sanki bana ayıp olacakmış gibi gözlerini yüzüme dikip, bu doğru olur mu Adnan Amca, dercesine bakınca, bir an ne diyeceğimi şaşırdım.

"Adnan Amcan da perişan halde" dedi Bilge. Çok iyi tanıdığım uzlaşmaz kararlılığını takınmıştı yine. "Onun da eve gidip, dinlenmesi lazım."

Ama ben, gerçek durumumu gizlemeye çalıştım.

"Yok canım" dedim, "beni dert etmeyin şimdi, benim dinlenmeye filan ihtiyacım yok."

Zavallı Filizcik kararsızca bir annesine bir bana bakmaya başlamıştı ki bu kez Müfit girdi araya.

"Bilge Hanım haklı" dedi. "Burada sersefil olmanızın bir anlamı yok. Bence eve gitmeniz daha yararlı olur."

Bunu genç kıza bakarak söylemişti, ama Filiz için onun değil, benim düşüncelerim önemliydi. Bakışlarını yine bana çevirdi. Bu kez cesaretimi topladım. Eh ne yapalım, demek ki gitmemiz gerekiyor, dercesine elimi çaresizce iki yana açtım. Uysalca boyun eğdi Filiz; eliyle gözyaşlarını kurulayıp, burnunu çekerek toparlandı. Annesinin koluna girerken ben de onlarla çıkmak üzere hazırlanıyordum ki Müfit engel oldu.

“Kal da biraz konuşalım” dedi.

Ne yalan söyleyeyim Müfit’in önerisine sevinmiştim. Çünkü hastanenin önüne çıktığımızda Filiz, Adnan Amca sen de bizimle gel, diyebilirdi. Hiç istemememe rağmen ben de genç kızı kırama-yarak onlara takılabilir, bu tatsız saatleri uzatabilirdim. Yine de kibarlığı elden bırakmak istemedim.

‘Onları evlerine bırakacaktım” diyecek oldum.

Başıyla Erol’u işaret ederek:

Eminim arkadaş yardımcı olur” dedi.

“Tabiî” dedi Erol, “hiç merak etme, ne gerekiyorsa yaparım.”

Böylece Bilge ve Filizle kucaklaşıp, onları uğurladım. Ayrılırken boynuma sarılan Filiz bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. Bilge hâlâ kendini tutuyordu. Acısıyla yüzleşmesi için henüz erkendi. Onun sırası eve gidince gelecekti: Filiz uyuduktan sonra odasına kapanacak, kendi acısını ancak özgürce o zaman yasayacaktı. Bir süre onların uzaklaşmasını izledikten sonra yanımda dikilmekte olan Müfit:

“Seninle açık konuşacağım Adnan” dedi. “Cipi bulamıyorum. Bütün İstanbul polisini ayağa kaldırmamıza rağmen cip avuçlarınızın arasından kayıp gitti. Bundan sonra bulmamız çok dalı zor. Ne markasını biliyoruz ne plakasını. Belki de...” Durdu, söyleyeceklerine nasıl tepki vereceğimi anlamak için beni süzdükten sonra devam etti. “Belki bu gerçekten de bir kazaydı.”

Ne diyordu bu adam!

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordum.

“Kabul ediyorum zayıf bir ihtimal, ama yine de ihtimal. Böyle faili meçhul yüzlerce kaza dosyası var elimizde.”

Anlamak için Müfit’in yüzüne baktım. Olayı geçiştirmeye mi çalışıyordu, yoksa gerçekten de böyle mi düşünüyordu?

“Ama o kazalarda ölen insanlar karanlık bir cinayeti araştırmıyorlardı” dedim sinirli bir ses tonuyla. “Üstelik şu siyah cipi de unutmayalım.”

“Hiç aklımdan çıkmıyor zaten” dedi. Derinden bir iç geçirdi. “Ama bazen inanılmaz rastlantılar olur.”

Bakışlarımdan rahatsızlık duymuş olacak ki açıklamaya çalıştı.

“Olayı tersinden düşünelim. Eğer siyah cipin çarptığı kişi Arif olmasaydı yahut Arif olsa bile Doğan’ın davası gibi karanlık bir haberle ilgilenmiyor olsaydı, hepimiz bunun bir kaza olduğunu düşünürdük. Oysa şimdi komplo teorileri geliştirmeye çalışıyoruz.”

“Yanılıyorsun” dedim başımı sallayarak, “komplo teorisi geliştirmeye çalışmıyoruz, zaten bir komplonun içerisindeyiz. Bu senin söylediğin teyzemin hayaları olsaydı dayım olurdu muhabbetine benziyor.”

Bunları söylerken sesim biraz yüksek çıkmıştı. Koridordaki hasta yakınları gibi üniformalı polisler de ilgiyle bize bakmaya başlamışlardı.

“Beni yanlış anlamanı istemem” dedi Müfit. “Ben bu olayın bir kaza olduğunu iddia etmiyorum. Büyük ihtimalle olay bir cinayet, ama kaza olma ihtimali de var. Çok zayıf da olsa böyle bir ihtimal var. Ben bundan söz ediyorum. Bilmem anlatabildim mi?”

Durup dikkatle yüzüme baktı. Arif senin olduğu kadar benim de arkadaşım. Onun katilinin bir an önce yakalanmasını senin kadar ben de istiyorum, der gibiydi. Ama bunları söylemek yerine: “Bizim meslekte her ihtimali göz önünde bulundurmak gerekir” sürdürdü sözlerini. “Bazen hiç düşünmediğimiz bir ayrıntı, önündeki pek çok delilden daha kolay götürür bizi sonuca.”

Onu şimdi anlamıştım, deneyimleriyle edindiği meslekî bir gerçekten söz ediyordu. Bir araştırmada çok farklı ayrıntılarla karşılabileceğini, en belirgin kanıtın ya da izlenimin her zaman en doğru sonuca götürmediğini anlatmaya çalışıyordu. Ama bu yaptığı şey son derece gereksizdi. Çünkü durum o kadar açıktı ki titiz davranmanın, ayrıntılı düşünmenin hiçbir anlamı yoktu. Doğan’ı yakanlar, Arif’i de öldürmüşlerdi; işte gerçek buydu. Bunu anlamak için kriminolog olmak gerekmiyordu. meslekî kaygılarını dile getirmeye, beni farklı sonuçlara hazırlamaya çalışan Müfit’e bunları anlatmadım o da suskunluğumu fırsat bilerek konuşmasını sürdürdü:

“Ama sen haklısın, öteki ihtimalleri göz ardı etmesek de bir cinayet olduğunu düşünerek yürüteceğiz soruşturmamızı. Doğan’ın yakılması ile bu olayın arasındaki bağlantılar üzerinde duracağız.”

Sustu, elini omzuma koyarak devam etti.

“İşte bu noktada senin yardımına çok ihtiyacımız olacak. Artık Arif de yok. Belki de Rıza Aslan seninle bağlantı kurmak isteyecektir. O bağlantı kurmak istemese bile bir gazetecinin bu işin üzerine gitmesinde yarar var. Üstelik sen olayın bütün ayrıntılarını biliyorsun. Söz, biz de yardımcı oluruz sana. Seni koruruz.”

Acı acı gülümsedim.

“Arif’i koruduğunuz gibi mi?”

Yüzü kıpkırmızı oldu Müfit’in.

“O bizden koruma istememişti.”

Durdu. Açıklaması onu da tatmin etmemişti.

Açıkçası, adamların bu kadar cüretkâr davranacağım ben de kestiremedim” dedi. “Ama şimdi durum farklı. Senin kılına zarar gelmesine izin vermeyiz.”

Daha önceden de söylediğim gibi ben bu işte yokum" dedim. Hiç düşünmeden dökülmüştü bu sözcükler ağzımdan. Ne yapacağımı tam olarak ben de bilmiyordum. Aslına bakarsanız, hâlâ bu islere bulaşmak istemiyordum. Ama bunca olan bitenden sonra unu söylemeye hakkım olmadığını da biliyordum. Müfit de bunun farkındaydı.

Yine de erken karar verme" dedi, "eve git, bunu bir düşün."

"Tamam, düşünürüm."

Düşündüm de iyice çöken akşamın içinde hastaneden Divan Oteli'nin otoparkına yürürken, Plymouth'uma binip eve gelip arap sabunu kokan merdivenlerimizi tırmanıp daireme girince hep bu konuyu düşündüm. Kapıyı açıp daireme girince tuhaf duyguya kapıldım. Sanki bu anı daha önce yaşamış gibiydim. olaya bulaşsam mı bulaşmasam mı düşüncesiyle evimin kapısını açmış, karanlıkta sessizce beni bekleyen eşyalarımı görünce de derin bir kararsızlığa kapılmıştım. Şimdi de aynı duyguları yasıyordum işte. Bana neler oluyordu, yavaştan aklımı kaçırmaya başlıyordum galiba. Sanki bir yardımı dokunacakmış gibi, pardösümü bile çıkarmadan mutfağa gidip, buzdolabını açtım, kallavi bir rakı kadehi doldurdum. Tam kadehi dudaklarıma götürüyordum ki telefon çalmaya başladı. Arayan her kimse cam cehenneme. İçkimi yudumlamadan onu yanıtlamaya hiç niyetim yoktu. Ağzımdan başlayan uyuşukluğun damarlarıma yayıldığını hissedinceye kadar içtim elimdeki kadehten. Derinden bir oh çektikten sonra, hâlâ zırıldamayı sürdüren telefonun ahizesini kaldırdım.

"Alo, buyurun."

"Alo, Adnan Sözmen'le mi görüşüyorum?" dedi cızırtıların arasından boğuk bir erkek sesi.

"Evet, benim."

"Ulan puşt" diye birden bağırmaya başladı adam. Önce olanlardan haberi olmayan eski bir arkadaş şaka yapıyor sandım ama ses, "siz kiminle dans ettiğinizi biliyor musunuz lan ibneler" diye sürdürünce işin ciddi olduğunu anladım.

"Bir dakika Beyefendi" diyecek oldum,

"Beyefendinin de senin de amına koyayım lan" diye gürledi herif.

Sinirlenmeye başlamıştım.

"Biraz terbiyeli olun" dedim

"Oraya gelirsem terbiye neymiş öğretirim sana. Şimdi kulağım aç da beni iyi dinle. Ne bok yediğinizin farkındayız. O Doğan olacak ibneye söyle elimizden kurtulmayı düşünüyorsa çok yanılıyor.

Doğan'ın adını duyunca, jeton düştü; bunlar üvey kardeşimin peşindeki adamlardı. Anlamadığım konu ise Doğanla konuşmamı istemeleriydi. Doğan'ı öldüren bunlar değil miydi? Nasıl olur da öldürdükleri biriyle irtibata geçmemi isteyebilirlerdi?

"İş işten geçmeden teslimatı yapsın" diye sürdürdü adanı tehditlerini. "Bizden kurtuluş yok. Cehennemin dibine gitse buluruz onu. Ama çaldıklarını teslim ederse..."

Adamın söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım.

"Doğan ne çaldı?" diye sordum. "Neden bahsettiğinizi inanın bilmiyorum."

"Tabiî ya, nereden bileceksin" dedi adam alaycı bir sesle. Gergin bir kahkaha yükseldi telefonun öteki ucundan. "O zaman Doğan'a sor. O anlatsın."

Anlaşılan bunlar Doğan'ın sağ olduğuna inanıyorlardı. Ya da bana öyle görünmek istiyorlardı.

"Duymadınız mı Doğan öldü" dedim. Bunu biraz da tepkilerini ölçmek için söylemiştim.

"Sen o masalı git kargalara anlat." Sesi yeniden tehditkâr bir havaya bürünmüştü. "Doğan denen soysuzla çevirdiğiniz numarayı yuttuk mu zannediyorsun?"

Yok canım adam gerçekten de Doğan'ın sağ olduğunu düşünüyordu. O halde üvey kardeşimi öldüren kişiler bunlar değildi. Doğan'ın başka düşmanları da mı vardı yani? Tabiî Doğan gerçekten öldürüldüyse. İşler giderek daha da karmaşık bir hal almaya başlamıştı.

"Benim numarayla, tezgâhla ilgim yok" dedim. "Ama olanları anlatırsanız size yardımcı olmaya çalışırım."

"Bizimle dalgamı geçiyorsun lan!" diye gümbürdedi herif. "Gel bir de röportaj yapalım istersen!"

"Büyük bir yanlış yapıyorsunuz."

"Bana bak gazeteci, bırak bu dünyadan habersizmiş ayaklarını. Seni de Doğan'ı da çok iyi biliyoruz. Bizi oyalamaya kalkmayın. Bir an önce yapın şu teslimatı, yoksa ikinizin de anasını sikeceğiz."

"Lütfen, bir saniye beni dinler misiniz?" diye çabaladım.

"Sen beni dinle. Eğer Doğan yarın akşama kadar teslimatı yapmazsa, seni de oğlunu da eski karını da eski karının ressam sevgilisini de... Tövbe tövbe... Sana ne diyorum anlamıyor musun? Teslimatı yapmaktan başka çareniz yok. Hem de eksiksiz olarak."

"Durun, bekleyin" dememe kalmadan küt diye kapattı herif yüzüme telefonu. Elimde telefonun ahizesi öylece kalakaldım. Sonunda, bütün kaygılarım tek tek gerçek olmaya başlamıştı. Ama inanılmaz şey, adamla konuşurken Arif'in ölüm haberini aldığımdakine benzer bir sakinlik çökmüştü üzerime. Hayır, yeter, bıktım artık, ne olacaksa olsun türünde bir boşvermişlik değildi bu. Tersine, olayları anlamaya, çözümlemeye, gerçeği görmeye yarayan bir dinginlikti. Tıpkı hastanede Filiz gelinceye kadar yaşadığım duygusallıktan, aşırılıktan uzak, gerektiğinden daha mantıklı o ruh haline benziyordu bu. Böyle hissetmemin nedeni, belki de başıma gelebilecek her türlü kötü olasılığı daha önce düşünmüş, günlerdir bu olayın tedirginliğini taşımış, bir anlamda bütün olayları yaşamış olmamdı.

Doğan bana bu işi önerdiğinde, kabul etmemiştim; çünkü huzurumu bozmak, sevdiklerimi tehlikeye atmak istemiyordum. Ama artık ne huzur kalmıştı ne de sevdiklerimin güvenliği artık kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Evet,

hâlâ kaygı duyuyordum, kaygı duymak ne kelime, korkudan ödüm bokuma karışıyordu ama bu şekilde hiçbir sorunu çözemeyeceğimi çok iyi biliyordum. Hem bu işe bulaşmak istemiyorum, desem bile, artık beni kim dinlerdi ki?

Telefonun ahizesini yerine koydum. Bakışlarım üçte ikisini içtiğim kadehe kaydı. O yöne doğru birkaç adım da attım, ama sonra durdum. Hayır, ayık kalmakta fayda vardı. Aklım bu gece bana lazımdı. Yine de hiç değilse kalan içkiyi bitirseydim, diye düşünmekten kendimi alamadım, ama yapmadım. Yeniden telefona yöneldim. Müfit'i arayıp, tehdit edildiğimi söylemeliydim, anında yığardı polisleri buraya. Ama sonra? Ne zamana kadar koruyabilirdi ki beni? Ya Funda ile Umut, artık onlar da tehlikedeydi. Öncelikle onları korumanın bir yolunu bulmalıydım. Telefona yönelmekten vazgeçip, yeniden içki kadehine döndüm. Sanki onu içmezsem kafamdaki soruların yanıtını bulamayacakmışım gibi son damlasına kadar içtim rakıyı. Gerçekten de iyi gelmişti. En azından artık içsem mi içmesem mi, diye kafamı yoracağım bir içki kadehi yoktu gözümün önünde. Pencerenin kenarındaki koltuğa oturarak, olanları tekrar düşünmeye başladım.

Teslimat dedikleri neydi acaba? Para mı yoksa uyuşturucu mu? Belki de başka bir şeydir, ama ne? Dakikalarca kafa patlatmama rağmen akla yakın bir tahmin yapamadım, ama önemli bir şeyi anımsadım: Doğan'ın yolladığı mektupta yer alan adres ve anahtarlar. Belki de adamların yapılmasını istedikleri teslimat o adresteydi. Gerçi Doğan yazdığı notta, evde sadece silah, belge, fotoğraf ve banka cüzdanlarından söz ediyordu, ama belki de üvey kardeşim beni ürkütmemek için uyuşturucu ya da paradan bahsetmemişti-Kalkıp fihristimi açtım, Doğan'ın yolladığı adrese baktım. Sanki evin içinde saklananlar orada yazılıymış gibi Ataköy 9.-10. Kısım, D 25 Blok, X Kapısı, No: 45 adresini tekrar tekrar okudum. Cebimden anahtarlığımı çıkardım Doğan'ın gönderdiği anahtarlara dokunmaya başladım. Başka yolu yoktu, bu adrese gitmek zorundaydım. Ama öncelikle şu sorunun yanıtını vermeliydim: yalnız mı gitmeliydim, yoksa yanıma birilerini mi almalıydım? Yalnız gitmek en doğrusuydu, ama ya evde bekleyenler varsa? Bir sigara yakıp sonra evde neden bekleyen birileri olsun, diye sordum kendime. Düşündükçe kaygımın saçma olduğu kanısına Eğer evde birileri olsaydı, şu anda kimse beni tehdit etmeye falan kalkmazdı. Adamların peşinde oldukları şey büyük olasılıkla bu adreste bulunuyordu. Eğer adresi bilselerdi istediklerini alır ortalığı bulandırmadan sırra kadem basarlardı. Çünkü yapılan her tehdit, işlenen her cinayet onları giderek daha zor durumda bırakıyordu. Ama aklımı kurcalayan önemli bir konu daha vardı, adamlar neden Doğan'ın ölmediğini düşünüyorlardı? Benimle konuşan kişilerin Doğan'ın katili olmaları gerekiyordu... Yoksa Doğan gerçekten de ölmemiş miydi? Ya da Doğan'ın peşine iki farklı grup mu düşmüştü? Bunlardan biri Doğan'ı yakalayıp işkenceyle konuşturup, bana yolladığı adresteki evi öğrendiyse. Şu anda pekâlâ o evde olabilirlerdi. Eğer öyleyse polisten destek almadan gitmek büyük riskti. Diğer yandan polise ne kadar güvenebileceğimi bilmiyordum. Ne Müfit ne de Yalvaç ile Güngör bana güven vermiyordu. Baksanıza beni tehdit eden adamlar, eski karımın yeni sevgilisinin mesleğine kadar hakkımdaki bütün ayrıntıları öğrenmişlerdi. Bu da adamların öyle mahalle çetesi filan olmadığını gösteriyordu. Böyle düşününce Müfit'e ya da Yalvaç ile Güngör'e -ki hangilerini seçeceğim de önemli bir konuydu- adresi vermek aptallık olmaz mıydı? Onlara adresi verdiğimde adresteki delillerin çalınmayacağının hiçbir garantisi yoktu. Başımın üstünde haleler oluşturarak uçuşan sigara dumanının içerisinde derin derin düşünürken telefon yeniden çalmaya başladı. Yine adamlar arıyor olmalıydı. Hiç açmasam, ne olacak yeniden ararlardı. Belki de telefonu açıp, onlara yanıldıklarını söylemeliydim. Zayıf bir olasılıktı, ama belki aileme bulaşmalarını engelleyebilirdim. Ama adam dinlemiyordu ki. Telefon da ısrarla zırıldamayı sürdürüyordu. Belki bu kez anlatırım diyerek, kararlı bir tavırla kaldırdım ahizeyi. "Bakın" dedim, "lütfen önce beni dinleyin." "Alo" dedi karşımdaki ses. Sanki ne söylediğimi anlayamamış gibiydi. Aldırmadım, numara yapıyor olabilirlerdi. "Benim bu işlerle ilgim yok. Tamam ben Doğanla konuştum

"Kusura bakma gardaş, dediklerinden bir şey anlamamışam" diye kesti sözümü adam. "Biz Adnan Abey'le konuşacaktık."

Adamın Kürt aksanı fark edilmeyecek gibi değildi. Demin konuştuğum herif bozuk bir Türkçe'yle konuşuyordu, ama asla Kürt aksanı yoktu. Sormaktan kendimi alamadım:

"Siz az önce arayan kişiler değil misiniz?"

"Yok" dedi, "bizimki ilktir. Biz gazeteci Adnan Abey'le konuşmak isteriz. Adnan Abey orada mıdır?"

"Siz kimsiniz?" dedim, kimliğimi açıklamadan önce.

"Ben Selahattin Kaytan, Bekir Kaytan benim abeyim olur."

Bu, bizim Tolga ile Arif'in görüşmeye gittiği Selahattin olmalıydı, yine de emin olmak istedim.

"Bu telefon numarasını kimden aldınız?"

"Fotoğrafçıdan aldık. Adı Tolga'dır."

Tolga'nın, "Telefonunu Selahattin'e verdim" dediğini anımsıyordum. Kuşku yok, bunlar Kaytan Aşireti'nin adamlarıydı. İyi de benden ne istiyorlardı?

"Peki" dedim, "buyurun, Adnan benim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hakikaten sen misen?" dedi adam. Yitiğini bulmuş biri gibi sevinç içinde çıkmıştı sesi. "Doğan'ın abeyi gazeteci Adnan sen misen?"

"Evet benim" diye yineledim ciddi bir sesle, "ben Adnan Sözmen."

"Seni bulmak ne kadar zormuş gurban. Tam üç gündür seni aramaktayız. Gazeteye haber bırakmışız. Ama sen aramamışsan. Arif adında biri aramıştır bizi. Biz seninle görüşmek istediğimizi söyleyince de önce benimle konuşun sonra ben Adnan'ı bulurum demiştir. Arif bize gelirken cip çarpmıştır. Belki duymuşsundur."

"Duydum" dedim, "Arif benim yakın arkadaşımdı."

“O da bize öyle söylemiştir, Allah rahmet eylesin.”

“Benimle ne hakkında konuşmak istiyordunuz?” diye sordum.

“Doğan’ı ve gazeteciyi öldürenler hakkında konuşacaktık” dedi.

“Kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum. Sesim kendiliğinden fısıltıya dönüşmüştü.

“Yok” dedi. “Ama tahminlerimiz vardır. Sen gazetecisen, belki senin de tahminin vardır. Bir oturup konuşursak, belki...”

Hadi bakalım bir de başımıza, abisinin intikamım almaya çalışan Selahattin çıkmıştı. O anda telefonumuzun dinleniyor olabileceğini hatırladım.

“Benim bu konuda hiçbir tahminim yok” dedim. “Neler olup bittiğini de anlamış değilim. Oturup konuşsak da size bir yardımımın olacağını sanmıyorum.”

Söylediklerim yeterince açıktı, ama Selahattin öyle kolay kolay vazgeçeceğe benzemiyordu.

“Böyle demeyesin Adnan Abey” diye üsteledi. “Senin kaleminden kan damlarmış. Sen bir yazıyla ipe adam gönderir, bir yazıyla da ipten adam alırmışsın.”

“ Kim söyledi bunları?”

“Doğan söylemiştir. Seni çok severdi. Över över bitiremezdi.”

“Doğan’ın söyledikleri eskidendi” dedim, “artık ben gazetecilik de yapmıyorum.”

“Sahi mi söyliysen?” dedi düş kırıklığı içinde, “sen gazeteciliği bırakmış mısan?”

“Bıraktım. Size hiçbir yardımım dokunmaz.”

“Simdi kolumuz kanadımız kırılmıştır işte” dedi yıkılmış bir sesle. “Demek ki bizim işimiz çok zordur.”

Bir süre düşündü.

“Gene de sana telefonumuzu bırakalım. Bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden arayasın. Sen bize Doğan’ın yadigârisan. “

Numarasını yazdırdıktan sonra,

“Allah’a emanet ol Adnan Abey” diyerek kapattı telefonu Selahattin. Nedense sevinmiştim bu genç aşiret reisinin beni aramasına. Tuhaftır, ama daha yüzünü bile görmememe rağmen ona güven duymaya başlamış, bu olayda yalnız olmadığımı hissetmiştim. Fena da mantık yürütmüyordu Selahattin. Sanırım o da, abisini, Doğan’ı ve Arif’i öldürenlerin aynı kişiler olduğunu düşünüyordu. Doğan da farklı gruplardan bahsetmemişti zaten. Korucu-başı Bekir, sevgilisi Nihal ve Yüzbaşı Rıfat’ı öldürenler ile peşindekilerin aynı kişiler olduğunu söylemişti hep. Peki öyleyse bu adamlar, neden inanmıyorlar Doğan’ın öldüğüne? Belki de inanıyorlar da, bana oyun oynamak için inanmazmış gibi görünüyorlar. Doğan’la görüş, diyerek benden imkânsızı istiyorlar, böylece üzerimde ağır bir baskı oluşturup bildiklerimi anlatacağımı düşünüyorlar. Ya da asıl oyun oynayan kişi bizim Doğan. Allah kahretsin yine geldik aynı açmaza. Bu açmazdan kurtulmak için tek çare yeni bilgiler edinmek. Yeni bilgiler ise büyük olasılıkla Doğan’ın gönderdiği adreste. Evet, başka çare yok, o eve gitmeliyim. Ama yalnız gitmek ne kadar doğru? Yanıma bizim gazetecilerden birilerini alsam. Kimi? Şekip İnce’yi mi, yoksa seni işten kovan Bahri Narman’ı mı? Onlar polislerden daha güvenilmez insanlar. Ya Erol? Evet Erol olabilir, ama konuyu duyar duymaz eminim o da hemen Yayın Yönetmeni Nusret Kıvılcım’ı arayacak. Arasın ne olacak? Nusret Kıvılcım’ı tanırım, beni pek sevmez, ama sağlam çocuktur, öyle kolay kolay taşmaz, hepsinden önemlisi hırslıdır. Öyle bir haberin üzerine balıklama atlayacaktır. Yine de olayı parça parça anlatmalı Erol’a. Bu işe girecekse, kimseye haber vermeden, önce benimle daireye gelmeli, oradakileri birlikte incelemeli, tespit etmeliyiz. Sonra yayın yönetmenini aramalı. Silahı banka cüzdanlarını belgelemek için bir de fotoğrafçı lazım. Tolga var ya. İyi de o benim eski gazetemde çalışıyor. Erol’un gazetesi için neden fotoğraf çeksin? Ama Tolga sıkıldığını söylemedi mi? Böylece Erolların gazetesinde başlar işe. İyi bir pazarlık yaparım Tolga için. Erol ile Tolga’nın ev numaraları da cep numaraları da yanımda, ama onları buradan aramamalıyım. Büyük olasılıkla dinleniyordur telefonlarım. Dışarı çıkınca ararım. Tamam da dışarı nasıl çıkacağım? Bizzat Müfit söylemedi mi beni izlediklerini. Arif’in ölümünden sonra eminim daha da yakın takibe almışlardır. Kapıdan adımımı atar atmaz düşeceklerdir peşime. Peki nasıl atlatacağım bu adamları ben?

Sigaramdan derin bir nefes daha çekerken, üç ay önce bir geceyarısı arka apartmanda çıkan yangını anımsadım. Kapıcı dairesinde çıkan yangın büyümüş giriş katma sıçramış, apartman sakinlerini içeride mahsur bırakmıştı. Bunun üzerine apartmandakiler yukarıya çıkıp, bizim çatıya geçmiş, çatı penceresinden merdivenlere inerek tahliye olmuşlardı. Gerçi itfaiye zamanında yetişip, yangını fazla yayılmadan söndürmüştü, ama yine de bizim apartmana geçerek kendilerini sokağa atan komşularımız gereksiz yere korkulu anlar yaşamaktan kurtulmuşlardı. Aynı yolu deneyerek, ben de arka apartmana geçebilirdim. Apartmanın kapısı bizim sokağın paraleline açıldığı için peşimdekilerin ruhu bile duymadan evden çıkmış olurdum. İyi fikirdi. En kötüsü çatı kapısının kilitli olmasıydı. Bizim kapıcı Nazmi Efendi’nin işgüzarlığı üstündeyse, kilitlemeden bırakmazdı çatı kapısını. Yine de Nazmi Efendi’nin ne zaman ne yapacağı belli olmadığından denemeden emin olmak zordu. Peki ışığı ne yapacaktım? Adamlar şu anda beni izliyorsa, ışıkları kapatırsam pirelenmezler miydi? Ya da ışıkları açık bırakırsam -izlemenin sabaha kadar sürdüğünü düşünürsek- yine kuşkuya düşmezler miydi? Kısa bir beyin jimnastiğinden sonra bunun da çaresi buldum. Alt kattaki sevgili komşum Füruzan Hanım yardım edecekti bana. Bulaşıkları makineye koyduğumu, ancak son anda gelen bir telefonla gazeteye çağrıldığımı söyleyecektim ona. Bulaşık makinesi arızalı olduğu için, yıkama süresi bitince kendiliğinden kapanmadığını, birinin kapatma düğmesine basması gerektiğini ileri sürerek, bir buçuk saat sonra evime çıkıp makineyi kapatmasını rica edecektim. Eve rahatça girmesi için ışıkları da açık bıraktığımı bir zahmet onları da

söndürmesini ekleyip, yedek anahtarları verecektim. Daha önce de benzer yardımlar istediğim için Füruzan Hanım'ın beni reddetmeyeceğini çok iyi biliyordum. Böylece geceyarısına doğru ışıklarım sönmüş olacak, beni izleyenler de uyuduğumu zannedeceklerdi. Mantıklıydı, ama yeniden düşünmeliydim. Bir kadeh daha içsem, diye geçirdim aklımdan, ama hemen vazgeçtim. Ayık olmalıydım. Mutfağa geçtim, sağlam bir kahve yapmak için çaydanlığın içine su doldurup ocağın üstüne koydum. Sonra banyoya girdim. Aynaya baktım, gözlerim kan çanağına dönmüştü, sanki biraz daha ağarmış gibi görünen kül rengi saçlarım darmadağınıktı, yüzümü gölgeleyen sakallarım avurtlarımı iyice çökmüş gösteriyordu. Erol ile Tolga beni bu halde görünce, korkup işe bulaşmak istemeyebilirlerdi. Yüzümü yıkadım, saçlarımı taradım, ama aynadaki yorgun adam kaybolmadı. Yok bu böyle olmayacaktı, tıraş olmadan kendime gelemeyecektim. Banyodaki dolabı açıp, tıraş takımlarını çıkarmaya başladım.

Yirmi dördüncü bölüm

Planım tıkır tıkır işliyordu; hatta benim gibi kuşkucu birinin aklına kötü sorular getirecek kadar iyi işliyordu. Eğer kafamın içindekileri başkalarına aktarmadığımı bilmesem, birilerinin beni izlemek için önümdeki bütün pürüzleri teker teker kaldırdığını bile düşünebilirdim. Gerçekten de evden çıkmak tereyağından kıl çeker gibi kolay oldu. Füruzan Hanım, bırakın itiraz etmeyi en küçük bir serzenişte bile bulunmadan kabul etti yardım isteğimi. Ona evimin yedek anahtarlarını verdikten sonra merdivenlerden iner gibi yapıp, kapısı kapanınca da sessizce yukarı süzüldüm. Bu süre içinde ne komşularımdan biriyle ne de başka bir aksilikle karşılaştım. Çatıya çıkınca da kilitli olmasını beklediğim kapıyı ardına kadar açık buldum. Dediğim gibi şans perileri benimleydi bu akşam. Sessizce çıktım dışarı, kiremitlerin üzerine dikkatlice basarak, bitişikteki apartmanın damına atladım. Bu apartmanda kapıdan değil, genişçe bir pencereden çıkılıyordu dama. Pencereye yaklaşınca, ilk aksilikle karşılaştığımı düşündüm. Çünkü pencere kapalıydı. Ama birden pencerenin kanatlarından birinin camla değil naylonla kaplanmış olduğunu fark ettim. Her ne kadar yangın sırasında hepsinin yaşamım kurtarmış olsa da, apartman sakinleri, pek göze çarpmayan bu pencerenin camını yaptırmak için paralarına kıyamamış olmalıydılar. Cam görevi gören naylonu anahtarlığımla yırtıp, elimi içeri sokarak pencereyi açtım. İçeri girmem için yaklaşık bir metrelik bir yükseklikten atlamam gerekti. Bu işi de kazasız belasız hallettikten sonra karanlıkta birkaç dakika ellerimle duvarları yoklayarak elektrik butonunu aradım. Bulamayınca çakmağımı yakarak denedim. Butonu pencerenin açılan kanadının arkasında buldum. Işıkları yaktıktan sonra inşallah birileriyle karşılaşmam diye dualar ederek, karşılaşsam bile, tanıdığım birine geldiğimi söyler, atlatırım diye kendimi rahatlatarak sessiz, ama hızlı adımlarla indim merdivenden. Başta söylediklerimden anlaşılacağı üzere hiç kimseyle karsılaşmadan, meraklı apartman sakinlerine yalanlar uydurmak zorunda kalmadan hızla çıktım dışarı. Dışarı çıkar çıkmaz da gördüğüm ilk taksiye atlayıp, şoföre beni Galatasaray'a götürmesini söyledim. Galatasaray'a gidiş nedenim Tolga ile Erol'u ankesörlu telefondan aramaktı. Benim telefonlar dinleniyor olabilirdi. Gazeteden çıkarken beni kimsenin aramaması için zaten cep telefonumu da kapatmıştım. Gece boyunca kullanmayı da hiç düşünmüyordum. Galatasaray'ı tercih edişim, oradaki ankesörlü telefonların bulunduğu köşenin daha karanlık, Taksim'e göre daha sakin olması hem de Tolga'nın Kurtuluş'taki evi ile Erol'un takıldığını düşündüğüm Beyoğlu'ndaki barlara yakın olmasıydı. Taksiden inince, köşede telefon kartı satan delikanlıya yaklaştım. Delikanlı çevresindeki insanlara aldırmadan, içine kokoreç doldurduğu yarım ekmeği geveleyip duruyordu. İşleri yolunda olmalıydı ki, akşam yemeği için ancak vakit bulmuştu. Önünde dikildiğimi fark edince ekmeği gevelemeyi bırakıp, yüzüme baktı. 60 kontörlük bir kart istediğimi söyledim. Ekmeği sol eline alıp, önündeki tahta kutuda iskambil desteleri gibi düzgünce sıralanan kartlardan birini çekti. Kartı bana uzatırken gözlerinde gergin bir ifade belirmişti. Her ne kadar hâlâ çiğnemekte olduğu lokmalar, yüzüne vermek istediği, her an kavgaya hazırım ifadesini bir parça bozuyorduysa da kartın fiyatım söylerken de benim vereceğim yanıtı beklerken de gerginliğini korumayı bildi. Suratına bu sert ifadeyi takınması, beladan çekinmeyen adam rolünü oynaması işinin bir parçasıydı. Çünkü bu kartları fiyatının çok üstünde satıyordu; bu durum alıcıların tepki göstermesine neden oluyor, sert tartışmalar çıkıyor, bazen de iş kavgaya kadar uzanıyordu. O yüzden daha baştan üstünlüğü rakibine kaptırmamak için, korkutucu olmaya çalışıyordu. İstediği parayı ödediğimi görünce, uysallaştı, parayı cebine koyarken, sarı dişlerim göstererek bana gülümsemeye bile çalıştı, sonra da yeniden iştahla ekmeğini gevelemeye başladı. Ben de kartımı alıp, Galatasaray Lisesi'nin alt kapı girişinin duvarına sırtım vererek yan yana dizilen telefon kulübelerinden, önünde kimsenin beklemediği en uçtakine yöneldim. İçerde hayat kadını olduklarım tahmin ettiğim genç, güzel iki Rus kadın vardı. Sanırım ülkelerindeki yakınlarıyla konuşuyorlardı, telefonun ahizesi önce kızıl saçlısının elindeydi, sonra sarışın, kıvırcık olanı başladı konuşmaya. Hiç sesimi çıkarmadan anlamadığım bir dilde yapılan bu konuşmanın sona ermesini bekleyerek kulübenin önünde dikilmeye başladım. On dakika kadar bekledikten sonra Rus dilberler, beni beklettikleri için bir özür bile dilemeden, çevreye ağır bir parfüm kokusu yayarak geçtiler önümden. Buna da şükür diyerek daldım telefon kulübesine. Tahmin edeceğiniz gibi kulübenin içinde daha da yoğunlaşıyordu koku. Aldırmadan ahizeyi kaldırıp, Erol'un cep numarasını tuşladım. Tuşlara basarken, Erol inşallah telefonunu kapatmamıştır, diye dualar ediyordum. Dualarımın kabul olmasından mı, yoksa eski gecelerde takıldığı hatunlardan biri arar diye zampik arkadaşımın telefonunu hep açık tutmasından mı bilinmez, cep telefonu çalmaya başladı. İki, üç, beş, kahretsin telefon açılmıyordu. Israrla çaldırmayı sürdürdüm. Yok, telefonu açılmıyordu. İşte bu

hesapta yoktu; ne yapacaktım şimdi. Hayır, hayır hemen umutsuzluğa kapılmamalıydım. Belki tuvalete gitmiştir ya da kalabalık bir yerde telefonun zilini duymuyordun Tolga'yla konuştuktan sonra tekrar aramaya karar vererek, genç fotoğrafçının telefon numarasını tuşladım. İkinci çalışında açtı Tolga. Eve gitmişti, dertliydi. Şekip İnce, kazadan sonra "Neden Arif'in fotoğrafını çekmedin" diye azarlamış onu.

"Arif Abi ölüyor, ben ona yardım etmek yerine fotoğrafını çekmeliymişim. Ne biçim adam bu ya" diye söyleniyordu. Bir yandan da, "Belki de beni işten atarlar" diye kaygılanıyordu.

"Artık işi düşünme" diye girdim konuya. "Çok daha iyi bir iş bulacağım sana."

Şaşkınlığını sesindeki değişimden anladım. Nasıl, diye sormasına fırsat vermeden ekledim.

"Hemen görüşmemiz gerek."

"Ne oldu abi? Yeni bir gelişme mi var?" diyecek oldu.

"Uzun mesele, görüştüğümüzde anlatırım. Makineyi kap, gel."

"Şimdimi?"

"Şimdi. İş acil. Bak, şu anda dokuza geliyor. Dokuz buçuk gibi Tepebaşı'ndaki otobüs durağında olabilir misin? Aksaray'a gidiş yönünde."

"Olurum abi" dedi.

Sesinde hâlâ olayı anlayamamanın verdiği bir şaşkınlık ve kaygı vardı, ama çok iyi biliyordum ki Tolga randevusuna tam zamanında gelecekti.

Telefonu kapatırken, kulübenin önünde beklemeye başlayan orta yaşlı bir adam dikkatimi çekti. İlgiyle bana bakıyordu. Derin bir düş kırıklığı duydum bir an. Bütün o numaralarıma rağmen yine de adamlar beni izlemişler miydi? Hayır, adamın zayıf durmadan kıpırdanan iri gözbebekleri gerçeği anlamamı sağladı. Bence bir an önce kulübeyi boşaltmamı isteyen sabırsız bir tel konuşmacısıydı. Adama elimle, bir saniye gibilerden bir işaret yapıp, tepkisini bile beklemeden yeniden Erol'un telefonunu tuşladım. Çalmaya başladı; bir, iki, üç, ha siktir herif yine açmaya diye düşünürken, Erol'un çatlak sesi, "Alo" deyiverdi. Ona çıkışacak halim yoktu. Hemen konuya girdim.

"Buluşmamız lazım Erol, çok önemli gelişmeler var" dedim

Hiçbir şey söylemedi. Az önce Tolga'nın yaşadığı duyguları hissediyor olmalıydı. Ama kendini çabuk toparladı.

"Arifle mi ilgili?" diye sordu.

"Geldiğinde konuşuruz" dedim.

"Tamam. Neredesin?"

Sanki olanı biteni anlamış gibi kararlı çıkmıştı sesi.

"Beyoğlu'ndayım. Sen neredesin?"

"Uzakta değilim. Sıraselviler'deyim. Andon'da."

"Güzel, yarım saat sonra Tepebaşı'ndaki otobüs durağında olabilir misin? Aksaray'a doğru gideceğiz."

"Olurum tabiî. Arabayla mı geleyim."

Bunu hiç düşünmemiştim. Sahi Erol'un beyaz bir Hondası vardı.

"Çok iyi olur" dedim.

Telefonu kapatırken kaygılarımın dağıldığını hissettim, işler yolunda gidiyordu. Dedim ya bu gece şans perileri mesailerini bana ayırmışlardı. Umarım bu durum Doğan'ın yolladığı adresteki eve girdiğimizde de sürerdi.

Önce Tolga geldi durağa, birkaç dakika gecikmeyle Erol'un beyaz Hondası da göründü. Ben ön koltuğa, Tolga da fotoğraf çantasıyla birlikte arkaya yerleşti. Tolga'yı gören Erol yarı şaşkın yarı alaycı bir tavırla:

"Habere gidiyoruz galiba" diye söylendi.

"Hem de ne haber" dedim.

Olayın ayrıntılarını anlatmam için Merter'deki benzin istasyonuna kadar sabretmeleri gerekti. Erol'un beyaz Hondası görece sakinleyen İstanbul'un gece trafiğinde hızla Bakırköy'e ilerlerken, peşimize takılan bir araç var mı diye, yol arkadaşlarıma da çaktırmamaya çalışarak, dikiz aynasından sık sık arkayı kontrol ettim. Kuşku uyandıracak bir araç görmedim. Merter'in girişindeki benzin istasyonunda arabayı park yerine bırakıp, kafeteryada çaylarımızı içerken, Doğan'la ilgili bildiklerimi, ilk kez olayın bütün yönlerini, gideceğimiz evin adresi dışında eksiksiz olarak anlattı ve Tolga önce şaşkınlıkla, sonra dalgın ve düşünceli bir şekilde dinlediler beni. Ardından sorular yağdırmaya başladılar. Günlerdir kendime sorduğum ne varsa, tek tek sıralandı. Bildiklerimi yanıtladım, bilmediklerimin yanıtını birlikte bulacağız, dedim. Ardından can alıcı soruyu sordum:

"Ne diyorsunuz, bu işte birlikte miyiz?"

"Birlikteyiz" dedi Tolga. Bir an bile duraksamamıştı. "Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok."

Erol daha temkinliydi.

"Tabiî birlikteyiz" dedi, "ama şu eve, polise haber vermeden girmemiz doğru mu acaba? Adamlar katil. Üstelik çok da cüretkârlar. Bırakın kendi arkadaşlarını, Arif gibi tanınmış bir gazeteciyi bile gözlerini kırpmadan öldürdüler. Bize daha insaflı davranacaklarını sanmıyorum."

"Ellerine geçersek davranmazlar tabiî" dedim. Erol'un lafı uzatmaya başlaması canımı sıkmıştı.

"Ellerine geçmemek için polisle birlikte çalışmalıyız. Biliyorsun bizim yayın yönetmeninin Emniyetle, istihbaratçılarla arası iyidir. Ona haber versek."

“Onlara güvenenleyiz Erolcuğum” diye atıldım. “Benim de tanıdığım üst düzey polisler var. Ama bu öyle pis bir iş ki, adamların hangisi çeteye bulaştı, hangisi bulaşmadı bilemiyoruz. Bir de bakmışsın, bizi koruması için haber verdiğimiz kişiler Doğan ile Arif’in katilleri çıkmış.”

Erol söylediklerime karşı çıkmaya hazırlanıyordu ki Tolga yetişti yardımıma.

“Adnan Abi haklı. Biz Şekip İnce’yle bu olayı araştırıyorduk. Öldürülen aşiret reisi Bekir Kaytan, eski içişleri bakanıyla bile görüşüyormuş. Yüzbaşı Rıfat’ın ise Jandarma İstihbaratı’na çalıştığına dair söylentiler duyduk.”

“Tamam da...” diyecek oldu Erol.

“Bak Erolcuğum” diyerek kestim sözünü. “Bu konuyu çok düşündüm. İnan bana başka çıkar yol yok. Kuşkusuz sen o eve gelmek zorunda değilsin. Buradan Andon’a dönebilirsin. Geri döndüğün için seni ayıplamam da. Seni zorlamaya hakkım yok. Çünkü gerçekten de risk var. Ama ben o eve gitmek zorundayım. Seninle ya da başka bir gazeteci arkadaşla.”

Başka bir gazeteci arkadaş lafını duyunca Erol’un ürkmüş gözleri canlanır gibi oldu.

“Yok” dedi, “seninle geleceğim. Ben başka bir şey söylüyorum. Birilerini daha yanımıza alsak. Üzerimizde bir çakı bile yok...”

Bu lafların anlamını çok iyi biliyordum. Bal gibi korktu Erol. Geçmişte buna benzer duyguları ben de yaşamıştım Bir de gazetecilik en tehlikeli mesleklerden biriydi. Geçen yıl boyunca yetmişe yakın meslektaşımız, sadece, ama sadece gazeteci olduğu, mesleğini iyi yapmaya çalıştığı için öldürülmüştü. Erol bunları çok iyi biliyordu. Böyle tehlikeli bir durumla ilk kez karsılaşmıyordu. Ama ona hak vermeden de edemiyordum. Can tatlıydı, ne kadar önemli olursa olsun bir haber için ölmeye değer miydi? İşte tam olarak böyle düşünen Erol da sözlerini sürdürüyordu.

“Emniyet’te de temiz kalmış, güvenilecek birileri mutlaka vardır. Yani kendimizi tehlikeye atmadan da bu haberi yapabiliriz “

Hak vermeme rağmen, başka çıkış yolum kalmadığı için tersine ikna etmeye çalıştım.

“Kendimizi tehlikeye atmadan, bu olaydan haber çıkmaz” dedim

Erol’un gözleri korkuyla büyüdü. Galiba bu işten vazgeçecekti. Onu kaybedemezdim. Taktik değiştirip, gizli şantaja başladım.

“Ama sen olmadan da ben bu haberi yaparım” dedim. Son derece sakin bir tavırla söylemiştim bu sözleri. “Senden istediğim, bu işte var mısın yok musun, onu söylemen. Çünkü benim o eve gitmekten başka çarem yok. Sen gelirsen, riski paylaşmış oluruz. Bu da tehlikeyi azaltır. Karşılığında da bomba gibi bir haber yapmış oluruz. Atıldığımız tehlikenin karşılığını alırız. Ama gelmeyeceksen, bunu hemen söylemelisin, ben de vakit kaybetmeden başka bir arkadaşımı arayayım.”

Erol’un gözlerindeki ifadenin değişmeye başladığını gördüm. Bir yandan korkuyor, ama öte yandan manşetlerden günlerce düşmeyecek böyle bir haberi kaçırmak istemiyordu. Deminden beri susan Tolga da Erol’un ruh halini anlamış olacak ki:

“Ben Erol Abi’ye hak veriyorum” diyerek başladı konuşmaya. Eyvah, dedim içimden, Erol’un kararsızlığı Tolga’ya da geçti. Anlaşılan eve tek başıma gitmek zorunda kalacağım. Ama Tolga hiç beklemediğim zekice bir öneriyle, hakkında ne kadar yanıldığımı gösterdi. “Üçümüzün birden içeriye girmesi aptalca olur. Adnan Abi ile ben eve gireriz. Erol Abi, sen bizi aşağıda beklersin. Biz içeri girip, bir tehlike olmadığını anlayınca, cep telefonunu arayıp sana haber veririz. Eğer haber vermezsek, demek ki başımıza bir iş gelmiştir. Sen hemen polisi ararsın. Böylece hem haber hem de biz kurtulmuş oluruz.”

Erol’un gözlerindeki kararsızlık kayboldu.

“İyi fikir” dedi.

Derin bir soluk aldım.

“önce gireceğimiz evin bulunduğu sokakta bir tur atalım” diye sürdürdü sözlerini Erol.

Sanki bizi değil de kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

“Kuşkulu araçlar ya da insanlar var mı, bir bakalım. Eğer kuşkulanırsak, eve girmek yerine polise haber veririz.” İçimden Tolga’ya teşekkürler edip:

“Zaten başka türlü davranamazdık” diye açıkladım. “Göz göre göre heriflerin kucağına gidecek halimiz yok ya.”

İşte o anda sirenler ötmeye başladı, kafede oturan genç çiftlere doğru başımızı çevirince üç polis arabasının otoyolun karşı tarafında durduğunu, yan çıplak insanların koşturduğunu gördük.

“Travestiler” diye açıkladı Tolga. “Polis yine operasyon yapıyor. Ortalık karışacak.”

“O halde kalkalım” dedim. “Bu geceyi anlamsız yere karakolda geçirmek istemem.”

“Ne karakolu abi” dedi Tolga. “Yarına haber yetiştireceksek, kaybedecek dakikamız bile yok.”

“Kaybedecek zamanımız yok, ama eğer bu haberin yarına çıkmasını istiyorsak önce gazeteyi aramalıyım. Gece müdürüne önemli bir haberin peşinde olduğumu, birinci sayfayı bekletmesini söylemeliyim” dedi Erol.

“Tamam” dedim, “sen gazeteyi ararken ben de hesapları ödeyeyim.”

Yeniden beyaz Honda’ya doluşup, Ataköy’e hareket ederken, Erol yarınki nüshada birinci sayfanın Arif’e ayrılmış olduğunu söyledi. Gece müdürü, bizim de aynı haberin peşinde olduğumuzu duyunca çok ilgilenmiş. Son ana kadar bizi bekleyecekmiş. Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü en önemlisi haberin yarınki baskıya yetişmesiydi. Söz açılmışken Yayın Yönetmeni Nusret Kıvılcımla neler konuşacağımızı da kararlaştırdık. Hiç itiraz etmedi Erol. Tolga’yı daha iyi koşullarda işe almaktan, haberin hazırlanışına kadar söylediğim her şeyi kabul etti.

“Seni de işe alırız” diye de ekledi fazladan. “Yeter ki o evde üvey kardeşinin bahsettiği silahları, fotoğrafları, banka cüzdanları bulalım. Bizim Nusret sevinçten havaya uçacak. Aşiret reisi Bekir Kaytan ile eski Yüzbaşı Rıfat Başoğlu’nun ölümü hakkında bir şey yapamadık diye başımın etini yiyordu.” Bir an sustu. “Hem” dedi. Sesine duygusal bir tını gelmişti. “Arif’in intikamını da almış oluruz böylece.”

Ariften bahsedince, ölümünün nasıl yankı yaptığını merak ettim. İşte o anda bu akşam televizyon izlemediğimi anımsadım.

Cep telefonum da kapalı olduğu için olayla ilgili beni arayabilecek olan kişilerle de konuşamamıştım.

“Haberleri izlediniz mi?” diye sordum. “Ariften bahsediyorlar mi?”

“Bahsetmezler mi?” dedi Erol. “Ben yemek yediğim lokantada izledim. Bütün kanallarda ilk haberdi. Başbakan, ana muhalefet partisi başkanı, Avrupa Gazeteciler Birliği Türkiye Temsilci -Gazeteciler Cemiyeti, Basın Konseyi bizim meslekle ilgili akla irili ufaklı hangi kurum ve kuruluş geliyorsa hepsi de olayı kınadı. Yalnız polis kıvırıyor. Cinayet olduğu henüz kesin değil diye açıklama yaptı Emniyet müdürü.”

“Bir de bu adamlara güvenelim diyorsun” dedim Erol’a.

“Ama önceki cinayetlerle bağlantısından söz edenler de var” diye lafa karıştı Tolga.

“Peki, seni nasıl ana habere filan çağırmadılar?” diye sordum Tolga’ya. “Olayın en yakın görgü tanığı sensin.”

“Ana habere Şekip İnce çıktı abi. ‘Biz bu olayın üzerinde Arifle birlikte çalışıyorduk. Ben de tehdit mektupları alıyorum, ama bizi yıldıramazlar’ dedi. Sonra da sanki kendisi görmüş gibi, iki büyük kanalın ana haberinde, gözyaşları dökerek anlattı kazayı.”

“Puşt” diye söylendim, “günahı kadar sevmezdi Arif’i.”

“Bilmem mi ya” dedi Erol, “senin gibi Arif’in de ayağını kaydırmaya çalışıyordu orospu çocuğu. Bizim mesleğin ağzına sıçan işte bu ibneler.”

“Hiç canım sıkma abi” dedi Tolga, “yarın gazeteleri açtığında biz onun ağzına sıçmış olacağız.”

İçimizde bu işe en hevesli olan Tolga gibi görünüyordu. Ona göre, Arif’in intikamını alacaktık, Şekip İnce’ye gününü gösterecektik, ne yaman gazeteciler olduğumuzu herkese kanıtlayacaktık. Bunların hepsine tutkuyla inanıyordu. Erol’un hiç de böyle bir tutkusu yoktu. O çok iyi bir haber yakaladığım düşünüyordu. Kuşkusuz o da Arif’in intikamını almayı, öteki gazetelere haber atlatmayı, gündemi belirlemeyi çok istiyordu, ama Tolga’nın duyduğu ateşli tutkunun yanında bu istek cılız bir ışıltı gibi kalırdı. Bana gelince, hâlâ tam olarak ne istediğimi çözememiş olmama rağmen, ailemi ve çok anlamlı bulmasam da kendi yaşamımı korumak için bu geceki işi yapmak zorunda hissediyordum kendimi. Zorunlu yapılan her iş gibi bu da hiç haz vermiyordu bana. Haz vermeyi bırakın, arkadaşlarıma belli etmemeye çalışsam da açıkça korkutuyordu. Bu yüzden, inancı ve tutkusu yüzünden Tolga’yı kıskanıyordum. Biliyorum, bu noktada, “Ama o atıldığı tehlikenin farkında değil. Gençliğin verdiği cesaret ve ataklıkla durumu da tam olarak kavrayamıyor” denebilir. Doğrudur da, bütün bunlar Tolga’nın yaşadığı coşkuyu, heyecanı, anlamlı şeyler yapmış olmanın verdiği haklılık duygusunu ortadan kaldırmıyor, tersine derinleştiriyor. Şu anda gözlerini kısmış, Honda’nın penceresinden dışarıya bakarken, ne kadar büyük olursa olsun yaşamın getireceği her türlü tehlike ve bilinmezlikle savaşabilecek güçte görüyor kendini. Yani Tolga genç, deneyimsiz, sağduyusuz olduğu için böyle davranıyor desek bile şu anda benden daha mutlu, daha sevinçli, daha heyecanlı, yaşama daha fazla inançlı ve daha fazla bağlı olması gerçeğini değiştirenleyiz. Oysa ben, kimseye belli etmediğim halde hâlâ alttan alta bu işe kalkışmakla hata mı yaptım diye kararsızlığımı sürdürüyordum. Bu halim, durumun ciddiyetini kavramış olmam kadar, kendime duyduğum güvensizlikten de kaynaklanıyor. Hatırlıyorum, bir zamanlar benim de Tolga gibi hissettiğim anlar olmuştu. Yayın yönetmenimiz öldürülmüş, gazetemizin binası kurşunlanmış, arkadaşlarım bıçaklanmış, hakkımda davalar açılmıştı, ama ne gam! Kavga sürüyordu. Ben yazarak, haber yaparak, korkuyu aklıma getirmemeye çalışarak dövüşmeye devam ediyordum. Her ne kadar olaylar durulup, tehlike geçtiğinde, kendime yanlış yaptığımı söylemişsem de, o anda yaşadığım coşkunun ve heyecanın lezzetini unutamamıştım. Yaşadıklarımın sonraki günlere kattığı sevinçten, ataklıktan, sağladığı güven duygusundan söz etmiyorum bile. İşte bu yüzden Tolga’yı kıskanıyordum. İnanın bana, gizliden gizliye bana hayranlık duyan bu çocuğun yerinde olmak için şu anda neler vermezdim. Ama biliyorum, artık çok geç. Ben iyi bir gazeteci olmayı başardım ve nasıl olduysa oldu; başarım, tutkularımı, heyecanımı, umudumu, yaşama bağlılığımı elimden aldı.

Beyaz Hondamız, Ataköy’e gelinceye kadar bunlar geçti kafamdan. Gecenin karanlığında, pencerelerinden yansıyan ışıklarıyla çok gözlü devleri andıran binaların araşma dalınca:

“Aranızda buraları bilen var mı?” diye sordu Erol. “Adresi nasıl bulacağız?”

“Benim ilk gelişim abi” dedi Tolga.

Ben de yıllar önce birkaç kez Ataköy’de oturan arkadaşları ziyarete gelmiştim, ama buralar o kadar değişmişti ki, artık ne caddeleri ne de sokakları tanıyabiliyordum.

Az ileride ardı ardına dizilmiş üç taksiyi işaret ederek:

“Şurada bir taksi durağı var galiba” dedim. “Arabayı yanaştır da soralım.”

Yaklaşınca sokağın köşesindeki küçük kulübeyi de gördük Şoförlerden biri gecenin serinliğine aldırmadan kulübenin önün ki banka oturmuş sigarasını tüttürüyordu. Aracımız yaklaşınca ön camı indirdim, başımı çıkarıp bankta oturan şoföre adresi sordum. Beni dinlerken alıcı gözüyle süzdü arabamızı, sonra hiç nazlanmadan yanıtladı sorumu.

“Yolu düz takip edin. İkinci sokaktan sağa dönün, bir kavşağa çıkacaksınız, sola devam edin, iki yüz metre sonra buralardakinden daha yüksek binalar göreceksiniz. Aradığınız yer orası.”

İyi tarifti. Birkaç dakika sonra yüksek binaların önündeydik Burası 9-10. Kısım olmalıydı. Şimdi D 25 Blok'u bulmalıydık. Gözlerimiz geçtiğimiz bina yığınlarının duvarlarını tarıyordu. Elli metre kadar gitmiştik M:

"İşte" diye söylendi Tolga, " D 25."

Doğru söylüyordu, açık renk duvarın üzerinde kocaman siyah harflerle D 25 Blok yazıyordu.

"İş X kapısını bulmaya kaldı" dedim Erol'a dönerek, "O da buralarda bir yerlerde olmalı. Arabayı uygun bir yere çek. Biz inip bakalım."

"Bir dakika arkadaşlar" diye uyardı Erol. "Ne konuşmuştuk, önce çevreye bir göz atmayacak mıydık?"

"Merak etme abi" diye yanıtladı Tolga. "Adresi ararken ben çevreyi de kolaçan ettim. Kuşkulanacak bir şey yok."

Tolga gibi benim de kulağım kirişteydi. Gerçekten dikkat çekecek bir şey yok gibiydi, ortalık sakin görünüyordu, ama Erol ikna olmadı.

"Yok" dedi başını sallayarak. "Sen geldiğimiz yerlere baktın. Ben buradan söz ediyorum. Arabayı hiçbir yere çekmiyorum. Kimse de inmeyecek. Önce şu D 25'in çevresinde bir tur atalım."

Söyleyecek bir şey yoktu. Hem bir tur atmakla ne kaybederdik ki. Böylece yolumuza devam ettik. Üçümüz de gözümüzü, kulağımızı açmış kuşkulu, bir araç ya da bir insan arıyorduk. Ama Ataköy'ün sakin sokaklarında arada bir geçen binek otolarından ya da evine geç kalmış site sakinlerinden başka kimseyi göremedik. Yeniden Erol'a "Arabayı uygun bir yere çek" dediğim köşeye gelmiştik. Gecikmeli de olsa söylediğimi yaptıktan sonra:

"Çok dikkatli olun" dedi Erol. "Kuşkulandığınız bir şey olursa hemen dönün."

İkimiz de araçtan inerken:

"Boş yere kaygılanıyorsun Erol Abi" dedi Tolga. "Acı patlıcanı kırağı çalmaz."

Tolga gibi düşünmüyordum. Öyle bir kırağı çalardı ki patlıcan olduğunuza da, acı olduğunuza da bin pişman olurdunuz.

Arabadan uzaklaşıp, binaların kapısına yaklaşırken, birazcık olsun iyimser düşünmeme neden olan iki şey vardı; ilki Doğan'ın bu konulardaki profesyonelliğine duyduğum güvendi. Büyük olasılıkla bu evi titizlikle korumuştu üvey kardeşim, ikincisi ise bu gece aldığım tehdit telefonu. Adamlar bu evi biliyor olsalardı, beni niye tehdit etsinlerdi? Ne düşündüğümden habersiz olan Tolga sanki bir casusluk filmi çekiyormuşuz gibi, sessiz ama güvenli adımlarla yanım sıra ilerliyordu. Apartmanı da önce o buldu.

"Bak abi, işte X kapısı."

Sol tarafta yer alan binayı gösteriyordu. Yaklaşık on iki katlı bir binaydı bu. Her katta dört daire olduğunu varsaysak en az kırk daire var demekti. Fark edilmek istemeyen biri için ideal konut seçimi. Dairelerin çoğunun ışıkları yanıyordu, tek tük karanlık olanları da vardı. İyimser bir tahminle gideceğimiz daire de karanlıkta kalanlardan biriydi. Belki de birileri yukarıdan bizi izliyordu. Ama bu düşünceyi hemen uzaklaştırdım kafamdan, birinin bizi izlemesi için hiçbir neden yoktu. Apartman kapısının önünde sağ ve sol duvarda iki sıra halinde üst üste dizilmiş zilleri görünce aklıma bir fikir geldi. Apartmana hiç girmeden, 45 numaralı dairenin zilini çalarak içeride birileri var mı, yok mu anlayabilirdik. Adamlar kapıyı açarsa tabiî. Bence açarlardı. Doğan'ın peşinde olduklarına göre bu eve gelecek herkes onları üvey kardeşime götürecek bir bağlantı olabilirdi. Evet, zili çalmak kesinlikle iyi fikirdi. Peki ya kapı açılırsa ne yapacaktık? Herhalde yukarı çıkmayacaktık. Hızla geriye dönüp, Hondamıza atlayıp, artık kaderimize ne çıkarsa diyerek Emniyette alacaktık soluğu. Bu düşüncelerimden habersiz olan Tolga da:

"Önce zili çalsak mı acaba?" diye sordu. Dönüp yüzüne baktım, ne o yoksa bizim cesur delikanlı da hafiften tırsmaya mı başlamıştı? Bakışlarımı bir tür onay olarak yorumlayan Tolga:

"Kaç numaraydı abi?" diye sordu.

"Kırk beş."

"Üstlerde olmalı" diyerek sağ taraftaki zillere bakmaya başladım. Ben de sol taraftakilere yönelmiştim ki:

'Bunların üzerinde numara yok be abi" diye sıkıntıyla söylendi. "Varsa da silinmiş, bazılarında isimler var, bazıları da boş. Üvey kardeşinin ismi Doğan'dı değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım, ama Doğan'ın gerçek ismini kullanacağını hiç sanmıyordum. Yine de Tolga'yı durdurmadım, üstelik ben de en alttaki zillere kadar tek tek isimlere bakıp durdum. Düşündüğüm gibiydi zillerin üzerinde Doğan'ın adini bulamamıştık. Gerçeği öğrenmek için ejderhanın gözününe bakmaktan başka çaremiz kalmamıştı. Bir an bedenimin titrediğini fark ettim. Korkuyor muydum? Yok canım, alkolden doğrusu alkolsüzlükten. Keşke yanımızda bir şişe getirse Daha neler. Bu aptalca düşünceleri atmalıydım kafamdan. Korktuğum filan yok. Hava soğumuştu, sıcak arabadan inince de üşümüştüm, hepsi buydu. Alkole filan ihtiyacım yoktu benim yapılacak önemli bir işimiz vardı. Üstelik duraksayacak, geri dönecek zaman da kalmamıştı. Konuşmaya bile gerek duymadan Doğan'ın gönderdiği anahtarları çıkarıp, ilk elime geleni kilide soktum. Kolayca döndü anahtar kilidin içinde. İlk denemede açılmasını şansımın hâlâ sürdüğüne yorup, kapıyı iterek içeri girdim Tolga da hiç duraksamadan izledi beni. Giriş katı son derece sakindi. Apartman otomatiğini yakıp, floresanların can sıkıcı ışığıyla aydınlattığımız uzun ve geniş koridorun ortalarında karşılıklı olarak yer alan asansör kapılarından sağdakine yöneldik. Asansöre girerken, bu katta kaç daire olduğuna baktım. Öyle ya hangi kata çıkacağımızı bile bilmiyorduk. Girişte dört kapı saydım. Her katta dört daire olduğunu varsayarsak, 45 numara 12. katta olmalıydı. Asansöre girince soru dolu gözlerle bana bakan Tolga'ya hiçbir açıklama yapmadan, uzanıp 12. katın düğmesine bastım. Neden diye sormadı genç arkadaşım. Yanlış olursa bir kat iner ya da çıkarız diye düşünmüş olmalı. Hızla yükselmeye başladık. Dijital tabloda geçtiğimiz katların sayılan yanıp sönerken, Doğan'ın daha bir hafta önce bu asansörle inip çıkmış olabileceğini düşünüyordum. Doğan'ı

düşünürken artık hiç üzüntü duymadığımı fark ettim. Daha önce duymuş muydum, belki derinden sarsılmamıştım, ama ölümüne yazıklanmıştım. Belki de onun ölmemiş olabileceğim düşünmeye başladığım için artık üzüntü duymuyordum. Aslına bakarsanız Doğan'a üzüntüden çok öfke duymam gerekirdi. Evet, ölmüş olsa bile bu davada kazanan oydu. Bütün itirazlarıma rağmen beni bu işe sokmuş, belki de belamızı bulacağımız şu lanet olası apartmana kadar getirmişti. Sadece beni mi, Tolga ile Erol'u da. Erol'u bilmem, ama Tolga'nın hiç de durumundan şikâyetçiymiş gibi bir hali yoktu. Sırtında çantasıyla herhangi bir habere gidiyormuş gibi sakin sakin asansörün ineceğimiz kata gelmesini bekliyordu. Demek kapıdaki tavrım yanlış değerlendirmiştim. Helal olsun, sıkı çocukmuş. Belki de ölüme gidiyoruz, ama oğlanın umurunda değil. Ya da belli etmiyor olsun, o da maça ister. Baksana yılların gazetecisi Erol anında kazıktı. Bu çocuk, üstelik daha beş altı saat önce yanında Arif öldürülmüş olmasına rağmen korkmuyor.

"Abi" diyen Tolga dağıttı düşüncelerimi, "istersen yine dairenin kapısını çalalım."

"Öyle yapalım Tolga" dedim kendimi toparlayarak. "Hatta sen asansörde kal. Bu işi ben tek başıma yapayım."

Suratı asıldı Tolga'nın.

"Yok abi olmaz öyle, anca beraber kanca beraber."

"Bir dakika dinle" dedim, "ben kapıyı çalacağım, açarlarsa yanlış bir isim verip, onların dairesini arıyorum diyeceğim. Adamlar burası değil derlerse, özür dileyip, asansöre döneceğim."

İnanmamış gözlerle süzdü beni Tolga.

"Bunlar tecrübeli herifler abi, daha seni görür görmez anlarlar neler döndüğünü."

"Ne kaybımız olur? Adamlar ikimizi yakalayacaklarına sadece birimizi ele geçirmiş olurlar. Siz de Erol'la polislere haber verirsiniz."

"Tamam da ya içerde tek kişi varsa? Onunla sen başa çıkamayabilirsin, ama herifi birlikte hallederiz."

Tolga'nın cesareti biraz ileri gitmeye başlamıştı. Böyle devam ederse gazeteciliği bırakıp James Bondculuğa merak saracaktı oğlan.

"Saçmalama" dedim sertçe, "ne olursa olsun onlarla kavga etmeyeceğiz. Eğer ikimizi birden yakalarlarsa onlara gazeteci olduğumuzu söyleyeceğiz. Gazetedekilerin burada olduğumuzu bildiğini de ekleyeceğiz. Ama itiraz yok, sen asansörde bekleyeceksin."

Tartışmamız sürerken asansör önce yavaşladı sonra aniden durdu. Dijital tablo 12. kata geldiğimizi gösteriyordu.

Kararlı bir ifadeyle Tolga'nın yüzüne bakarak:

"Dediğim gibi sen burada bekleyeceksin" dedim kapıya yönelirken, "Eğer zili çaldığımda açmazlarsa, yani içeri anahtarla girmek durumunda kalırsam hemen gelirsin."

İstemeye istemeye razı oldu Tolga. Asansörden çıkınca, tıpkı giriştekine benzer bir katta olduğumu gördüm. Hemen karşı sağdaki dairenin numarasına baktım 46 yazıyordu, sağa yürüdüm, evet işte onu bulmuştum. Kahverengi çelik kapının üzerinde sarı metalden yapılma 4 ve 5 rakamları yan yana durmuş, içerde neler olup bittiği konusunda hiçbir ipucu vermeden bana bakıyordu. Temkinli adımlarla yanaştım. Nefesimi tutarak, kulağımı kapıya dayayıp içeriyi dinledim. Hiç ses yoktu. Zile basmadan önce dönüp, asansöre doğru baktım, Tolga da kapıyı aralamış, dikkatle beni izliyordu. Elimle kapıyı kapamasını işaret ettikten sonra derin bir soluk alarak zile bastım. Zil öfkeli öfkeli çınladı. Yüzüme şaşkın, ama sevimli bir ifade vermeye çalışarak kapının açılmasını, karanlık yüzlü, iriyarı birinin çıkmasını bekledim. Beklerken kapıyı açmaya gelenlerin yapabileceği bir konuşmayı, çıkaracakları bir tıkırtıyı duymak için kulak kesildim. Ama ne bir duydum ne de kapı açıldı. Erken bir sevince kapılmadan önce yeniden zile uzandım, bu kez ilkinden daha uzun süre bastım. Zili daha öfkeli, daha uzun çınladı. Yine kulağım kirişte, yüzümde ayni salak ifadeyle bekledim. Hayır ne içerden bir ses geliyordu ne de kapıyı açmaya yeltenen biri vardı. Emin olmak için zile yeniden bastım, parmağımı da daha uzun süre tuttum butonun üzerinde. Hayır, ev bir mezar kadar sessiz görünüyordu. İş, yine Doğan'ın yolladığı anahtarlara düşmüştü. Anahtarları kilide sokarken, Tolga da asansörden çıkıp yanıma gelmişti. Bana kalsa içeri girip, bir tehlike olmadığını görene kadar, asansörde beklemesini isterdim. Belki de adamlar gerçekten de içerideydiler, ama bir önlem olarak kapıyı açmak istememiş olabilirlerdi. Artık bunları düşünmek için çok geçti. Anahtarı kilide soktuk bir kere. İki kere sola döndürünce kolayca açılıverdi kapı. Kapı açılınca Tolga'ya baktım. Genç yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı. Rahatladığı belliydi oğlanın. Keşke ben de onun kadar rahat olabilseydim. Ama ok yaydan çıkmıştı artık, çelik kapı da aralanmış, daha ne duruyorsunuz dercesine bizi bekliyordu. Önce ben girdim içeri, peşimden de Tolga. Ne yalan söyleyeyim, ona asansörde bekle filan dememe rağmen şu anda yanımda olduğu için büyük bir memnuniyet duyuyordum. Bizim durumumuzda pek bir işe yaramayacağını bilsem de iki kişi olmak yine de cesaret veriyor insana. Kapıdan girince, karardıkta durup bir kez daha çevreyi dinledim. Buzdolabından geldiğini tahmin ettiğim belli belirsiz motor gürültüsünden başka bir ses duyulmuyordu. Gerçekten de içeride kimse yok galiba, diye düşünürken birden ortalık aydınlanıverdi, ben korkuyla olduğum yerde sıçradım. Sıçradığımı fark eden Tolga: "Korkma abi" dedi, "ben yaktım. İçeride hiçbir şey görünmüyor' "Yok yok korkmadım" dedim ama, fısıltıyla konuşuyordum, "sadece hazırlıksız yakalandım."

Ben önümdeki kısa holden içeri yürürken, Tolga da kapıyı kapattı. Hol geniş bir salona açılıyordu. Burnuma keskin bir koku çarpar gibi oldu, ama ben salonun havasızlığıyla değil, içeride birileri var mı, yok mu, onunla ilgileniyordum. Alacakaranlıkta in eşyaları seçebiliyordum, ama her şeyi gördüğümü söyleyemez"

Duvardaki düğmeye basarak ışığını yaktım. Salondaki büyük televizyona göre konumlandırılmış üç koltuk ve bir divansan oturma takımının koyu kahverengi deriyle kaplı olduğunu görünce kokunun nereden geldiğini anladım. Birden bakışlarım yerdeki kıl dokuma Kürt kilimine takıldı. Bu, Kuzguncuk'taki evimizde Doğan'ın odasından alınan

kilimdi. Doğan buraya gelmişti demek. Belki Keriman Abla'nın çeyiz sandığındaki babamın otomobil arşivi de buradadır diye geçirdim bir an içimden, da bakacaktık tabiî, ama önce bu evin güvenli olup olmadığını anlamamız gerekti. Dikkatle salonu taradım, kuşku uyandıracak bir durum yoktu, yine de emin olmak için koltukların arkasına kadar baktım. Evet, burada in cin top oynuyordu. Ya diğer odalar? Tolga'yla birlikte arkadaki iki odayı, banyoyu, mutfağı tek tek kontrol ettikten sonra evde kimsenin bulunmadığına emin olduk. Doğan hakkında yanılmamıştım, üvey kardeşim iğrenç bir adam, bir katil, istihbarat örgütlerinin kullandığı bir piyon, bir zamanlar hükümet için çalışmış acımasız bir tetikçi olabilirdi, ama beceriksiz olduğunu kimse söyleyemezdi. Hiç değilse bu özelliğiyle, bize yardımcı olmuştu. Bu kadar olumsuzluğun yanında olumlu bir tarafı da olsundu artık. Bu arada evi kontrol ederken babamın otomobil arşivini de aramayı ihmal etmemiştim, ama ne o eski sandığı ne de arşivlerin saklanabileceği başka bir kutuyu görmüştüm. Tolga araştırdığımız mutfak dolaplarını kapatırken, ben yeniden salona döndüm. Salona girince bakışlarım televizyona takıldı. Bu, Doğan'ın mektubunda silahları, belgeleri, fotoğrafları sakladım, dediği televizyon olmalıydı. Televizyona yaklaşırken:

"Birkaç gündür bu evde çay, kahve hiçbir şey içilmemiş abi" diyerek Tolga da yanıma geldi.

"Birkaç gün olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum. Elindeki Hürriyet gazetesini göstererek açıkladı: "Üzerindeki tarih üç gün önceye ait."

Hemen kafamda hesap ettim. Doğan'ın arabası üç gün önce yanmıştı. Demek ki o sabah bu evdeymiş. Ama gazeteyi başka biri de almış olabilir tabiî. Bu gazete o sabah Doğan'ın burada olduğunu kanıtlamaz. Düşünceli olduğumu fark eden Tolga:

"Gazete önemli değil mi?" diye sordu sırıtarak.

"Bence o kadar önemli değil" dedim. "Gazetenin üzerindeki tarihten sonra da bu evde birileri kalmış olabilir. Burada kalanlar, mutlaka yanlarında o günün gazetesiyle eve gelecekler diye bir kural olduğunu sanmıyorum." Tolga'nın yüzünde düş kırıklığına benzer bir ifade belirdi.

"Yine de önemli tabiî" dedim, "en azından üç gün önce Doğan'ın burada kaldığını kesin olarak öğrenmiş bulunuyoruz."

Yüzü yeniden ışır gibi oldu Tolga'nın.

"Şimdi silahları mı arayacağız abi?" diye sordu.

"Evet, ama önce Erol'a haber verelim. Meraktan çatlamıştı.

Cep telefonunu çıkaran Tolga:

"Ben ararım" dedi.

O tuşlara basarken ben televizyonu kontrol etmeye başladım. Elimle ekrana dokundum, sabit gibi görünüyordu, televizyonun yanına baktım, arka tarafını inceledim, ama nasıl açacağımı bulamadım. Yeniden ekranı inceledim. Ekran kasasını oynatmaya çalıştım, evet kıpırdamaya başlamıştı. İki yanından dikkatle tutup kasayı kendime doğru çektim, kolayca çıktı. Televizyonun tüpü ustalıkla kesilmiş, büyük bir boş alan yaratılmıştı; bir zamanlar teknik araç gereçlerin, kabloların, bağlantıların olduğu yerde biri büyük, diğeri küçük iki mukavva kutu yer alıyordu. Önce kutulardan büyük olanını çıkardım, oldukça ağırdı. İki elimle güçlükle taşıyabiliyordum. Erol'a evin temiz olduğunu söyleyip, adresi veren Tolga kutuyu taşımakta güçlük çektiğimi anlayınca hemen yardımıma koştu. Kutuyu birlikte divanın üzerine koyduk. Bir süre ikimiz de kutuya bakmakla yetindik.

"Ne var içinde acaba?" diye sordu Tolga. Binlerce yıl önce yaşamış bir kralın mezarını açmak üzere olan bir arkeolog gibi sesi merakla titriyordu. Kutunun içindekileri tahmin etmeme rağmen:

"Aç da görelim" dedim.

Cebinden küçük bir çakı çıkardı. Dikkatle kutunun kapaklarını tutan plastik bandı kesmeye başladı. Bantları kesilince tıka basa doldurulmuş olan kutunun kapağı kendiliğinden açıldı ve kim bilir kaç kişinin ölümüne neden olan en az altı silah soğuk görüntüleriyle gözlerimizin önünde beliriverdi.

"Vay canına şunlara bak" diye mırıldanan Tolga, en üstteki tabancaya uzandı.

"Sakın dokunma" diyerek onu durdurdum. "Üzerindeki parmak izlerini silebilirsin."

Sanki ateşe dokunmuş gibi anında çekti elini. Ama sormadan da edemedi.

"Peki bunların fotoğraflarını, kutunun içindeyken mi çekeceğiz?"

"Evet" dedim. Ama yanıtım beni bile ikna edememişti. "Yeterli olmaz mı?"

"Olmayacağını sen de biliyorsun abi. Kutunun içinde hiçbir ayrıntı ortaya çıkmaz. Fotoğrafın vuruculuğu da kalmaz. silahları tek tek çekmeliyiz, sonra da toplu olarak." doğru söylüyordu.

"O zaman eline bir bez ya da kâğıt mendil al, silahları namlularından tutup başka bir yerine dokunmadan, tek tek kutudan çıkar. Mümkün olduğu kadar az yere sürtünmesine dikkat et."

"Tamam abi" dedi hevesle, "sen hiç merak etme."

Tolga bez bulmak için mutfağa yönelirken ben de televizyonun içindeki ikinci kutuyu çıkardım. Tolga'nın çakısıyla bantlarını kestim.

Kutunun içinde iki video bandı, üç tane de zarf vardı, ilk zarfa baktım, üzerinde Adnan Sözmen'e yazıyordu. Zarfı açıp, mektubu okumaya başladım.

Sevgili Adnan,

Bu eve geleceğini biliyordum. Çünkü, her ne kadar sen artık vazgeçtim desen de çok iyi bir gazetecisin. İyi bir gazeteci de böylesi bir haberin peşini bırakmaz. İstese de bunu yapamaz. Karşılaştığımız zaman anlattıklarımın birer birer gerçekleştiğini görmüş olmalısın. Artık sana yalan söylemediğimi biliyorsun. Çünkü ölüler yalan söylemez. Ölümü kabullenmek tuhaf bir duygu. Yıllardır ölümle kucak kucağa yaşamış, Azrail'in nefesini ensesinde hissetmiş, daha da önemlisi can almış benim gibi biri için bile öyle kolay kolay kabullenilecek bir şey değil. Ama takdiri ilahî diyorum. Cenabı Hak'tan gelene saygı duyuyorum, onun bağışlayıcılığına sığmıyorum. Böyle düşünmek beni rahatlatıyor. Hoş rahatlatmasa ne olacak, kararımız verilmiş, kalemimiz kırılmış artık.

Neyse, uzatmayalım. Savcılığa vermen için bir video bandı doldurdum, bir tane de basın için çoğalttım. Bantta söylediklerimin tüm kanıtları, iki kutunun içindedir. Öldürdüğümüz insanların listesi, kullandığımız silahlar, suç ortaklarımın gerçek isimleri, resimleri, sahte isimleri, bu sahte isimler adına çıkartılmış nüfus cüzdanları, banka kartları, pasaportlar. Yani katillerimi içeri tıkacak her türlü belge... Eğer sen, beni satmazsan -ki bunu yapmayacağından eminim- onları hiçbir şey kurtaramaz. Böylece sağken yapamadığım bir şeyi yapmış, beni yıllarca kullanıp, sonra ortadan kaldıran adamlardan intikamımı almış olacağım.

Öldükten sonra bunun ne anlamı var, diyeceksin. Ben bir dava adamıydım. Bu büyük millet için, bu aziz vatan için vurdum, vuruldum, çimdi de ölümüm bir işe yarasın istiyorum. Biliyorum bu sözlerime banmıyorsun, önce beni ırkçı bir faşist olarak görüyordun, şimdi de eli kanlı bir tetikçi olduğumu düşünüyorsun. Sana göre ben ilimden, irfandan, fikirden uzak sadece silahla, kaba kuvvetle iş gören acımasız biriyim. Kısmen haklısın, ama bu konulan bir kez daha düşünmeni isterim. Soğuk Savaş'ı, Sovyet yayılmacılığını, vatanınızın V durumunu, milletimizi bölmek için fırsat kollayan Batı' de bizi; yani sağcısıyla solcusuyla o dönemlerde yaşayan kurşun sıkmış gençleri bir kez daha düşün. Çünkü ben çok derin düşündükçe de solculara farklı gözlerle bakmayı öğrendiklerini yanlış, düşüncelerini hastalıklı bulmama rağmen onların da az bizim kadar vatanperver olduklarını anladım. Belki de sözlerime gülüp geçiyorsun. Bu sözlerimi öleceğini anlamış birinin gecikmiş itirafları diye değerlendiriyorsun. Olabilir, ama ben sözlerimde samimiyim ve gerek geçmişte gerek bugün yaptıklarım için gönlüm rahat. Gene de, hakkımda kötü bir kanaate sahip olmanı istemem.

O markette seninle konuştuktan sonra keşke senin gibi bir ailem olsaydı diye düşündüm. Ve bir kez daha dünyada yapayalnız olduğu anladım. Yalan söyleyecek değilim, bir zamanlar ben de senden nefret ederdim. Yetişkin bir çocuk için annesinin başka biriyle evlenmesi üstelik o adamın evinde yaşamak zorunda kalması ne kadar zordur bilemezsin. Hiç inkâr etme, babanın o sahte nezaketine rağmen sizin de beni o evde istemediğinizi çok iyi biliyordum. Fırsatım bulur bulmaz da gönderdiniz zaten. Buna sevinmediğimi de söylemeyeceğim. Annemden uzaklaşmak pahasına da olsa kibrinizden kurtulmak güzeldi. Sizden ne kadar nefret ettiğimi anla. Hatta benim ülkücü oluşumda senin sol eğilimli olman bile etkili olmuştur, diye düşünürüm zaman zaman. Ama aradan yıllar geçtikten sonra olayları anlamaya başladım, daha az kızar oldum sana. Önyargılar kalkınca insan durumu daha iyi değerlendiriyor. Aslında sen de benim gibiydin. Yıllardır annesiz yaşamıştın ve birdenbire hiç tanımadığın bir kadın sana annelik yapmaya geliyordu, üstelik oğluyla birlikte. Bize tepki duyman o kadar normaldi ki. Ama o zamanlar ikimiz de çok gençtik. Şimdi geçmişte yaşananları kolayca affedebilecek yaştayız. Umarım sen de benim için, beni senin için olduğum kadar anlayışlı olursun. Beni anlarsın.

Bunları bana acıman için yazmıyorum, benim için fazla üzülmeyeceğini de biliyorum. Ama yine de bunları yazmak zorunda hissettim kendimi. Belki bir daha hiç görüşemeyeceğimizden, belki bu kadar açık kimseyle konuşamayacak oluşumdan, belki de hapishanede kazandığım mektup yazma alışkanlığımın nüksetmesinden. Her neyse söyleyeceklerim bitti zaten. Ama naçizane, son bir şey söylemek istiyorum. Sen benden daha şanslısın, önünde yaşanacak uzun bir hayatin daha da önemlisi bir oğlun var. Bu boşvermiş hallerini filan bir yana bırak, hayata asıl, oğluna sahip çık. Seni bilmem, ama bana kimse sahip çıkmadı. Bu nedenle oğluna sahip çıkmanın çok önemli olduğunu düşünüyorum. Onun rüzgârlara kapılıp, bilinmeyen yerlere gitmesine izin verme. Unutma, ne kadar çilelerle örülü olsa da yasamak güzel.

İnanmamana rağmen, yüce Rabbimin selameti üzerine olsun Allah'a emanet ol. Seni sevgiyle kucaklıyorum.

Küçük kardeşin Doğan

Mektubu bitirince bir an öylece kaldım. Mektup o kadar içtendi ki Doğan'ın kesin olarak öldürüldüğünü düşündüm. Tek bir satırında, tek bir cümlesinde bile sahtelik olmayan bu mektubu yazan kişi oyun oynuyor olamazdı. Olamaz mıydı? Doğan bu işlerde ne kadar usta olduğunu az önce kendime tekrarlamıyor muydum? Bu işlere yatkınlık, ustalık başka, duygularını kadar gerçekçi biçimde kâğıda dökmek başka. Yazar değildi ya bu adam. Yüreğinden geçenleri olduğu gibi dökmüş baksana.

"Kötü bir şey mi var abi?" diyen Tolga'nın sesiyle bitti kafamın içindeki tartışma. "Yüzün allak bullak olmuş."

Elimdeki mektubu göstererek:

"Doğan yazmış" dedim, "veda mektubu gibi bir şey."

Anlamıştı, daha fazla sormadı. Silahların bulunduğu kutuya yönelerek, söylediğim gibi elindeki bezle Uzi'den başlayarak silahlan namlusundan tutup tek tek kutudan çıkarmaya başladı. Çıkardığı silahları divanla televizyonun arasındaki üzeri beyaz bir örtüyle kaplı ince uzun sehpanın üzerine diziyordu.

O böyle çalışırken benim düşüncelerimle baş başa kalacak halim yoktu. Mektubu katlayıp pardösümün cebine yerleştirdikten sonra ikinci zarfı açtım. İçi pasaportlar, nüfus kâğıtları, banka cüzdanlarıyla doluydu. En üstteki

pasaportun kapağım açtım. Doğan'ın sakallı bir fotoğrafı çıktı karşıma. İsim yazılan yerde ise "Muhsin Ardışık" yazıyordu. Alttaki pasaportu çekip onun kapağını açtım, kalın kaşlı, bir at gibi ince, uzun yüzlü, palabıyıklı adamı görür görmez tanıdım. Bu, dün Arif'in yazdığı haberi de süsleyen Bekir Kaytan'ın resmiydi, ama altında başka bir isim vardı. Sabık yüzbaşı Rıfat Başoğlu'nun sahte pasaportunu bulmakta da gecikmedim. Ama bana gereken bunlar değildi, Doğan'ın sözünü ettiği öteki iki kişiyi bulmalıydım. Bir alttakini çekip, heyecanla kapağını açtım. Doğan'ın başka bir sahte pasaportu gelmişti elime. Onu bırakıp başkasının aldım, sayfayı çevirince önce tanıyamadım fotoğraftaki adamı, çünkü saçları simsiyahtı ve kalın dudaklarının özerini incecik bir bıyık süslüyordu, ama bu çıkık elmacıkkemiklerini; derin göz çukurlarının içinden insana soğukkanlı bir vahşilikle bakan gözleri çok iyi tanıyordum. Bu kişi, Doğan'ın katillerini bulmakla görevlendirildiğini söyleyen Başkomiser Yalvaçtan başkası değildi. Pasaportta "Mehmet Boyabat" yazıyordu, ama adam Yalvaç'tı. Gerçekten de o muydu? Emin olmak için başka bir pasaport seçtim. Titreyen ellerim fotoğrafın olduğu sayfayı açınca Yalvaç'ı göremedim, ama yardımcısı Güngör tatlı tatlı sırıtmaya başladı karşımda Onlar da sahte isimler kullanıyorlar belgelerin hiçbirinde Yalvaç ve Güngör'ün isimlerini okuyamadım, ama bir zamanlar Doğan'ın, şimdi ise benim peşime düşen iki kişinin onlar olduğunu anlamıştım. Anlamasam da Doğan'ın videoda anlatmış olduğundan emindim. O anda gözlerim üçüncü zarfa kaydı; peki bunda ne vardı? Zarfı açtım. Birbirine ataçla tutturulmuş iki dosya kâğıdı çıktı. Elime alınca bunun DGM Savcılığı'na yazılmış bir dilekçe olduğunu anladım. Şunlar yazıyordu:

Aşağıda sıralanan cürüm ve suçları ben Doğan Sözmen ve suç ortaklarım Özel Tim'de görevli Komiser Yalvaç Kıroğlu, Özel Tim'de görevli Komiser Yardımcısı Güngör Toprak, Bekir Kaytan ve sabık Yüzbaşı Rıfat Başoğlu ve adını, eşkâlini bilmediğim Binbaşı lakaplı kişiyle birlikte işlediğimi itiraf ederim. Ayrıca Bekir Kaytan, Nihal Uzunel ve sabık Yüzbaşı Rıfat Başoğlu adı geçen suç ortaklarımdan Komiser Yalvaç Kıroğlu ve Komiser Yardımcısı Güngör Toprak ile Binbaşı lakaplı şahıs tarafından öldürülmüşlerdir. Aynı şahısların öldürmek amacıyla benim de peşimde olduklarım bildirir, gereğinin yapılmasını saygılarımla arz ederim.
Konuyla ilgili silahlar ve kanıtlar ektedir.
Doğan Sözmen

Arkadaki kâğıtta ise, aralarında İstanbul ve Ankara'da Kürt kökenli altı işadamının kaçırılıp, sorgulandıktan sonra infaz edilmesi, Güneydoğu Anadolu'nun değişik kentlerinde on bir kişinin sokak ortasında kurşunlanarak öldürülmesi, yurtdışında PKK'ya malî kaynak sağlayan iki kişinin kaçırılıp, sorgulandıktan sonra vurulması, Diyarbakır'da PKK'yı destekleyen yerel bir gazeteye bomba konulması, İstanbul İnsan Hakları Derneği'nin silahla taranması, Laleli'de bir otele silahlı baskın düzenlenmesi, özel bir televizyon kanalının işgal edilmesi, iki çalışanının silahla yaralanması, Kapalıçarşı esnafından Süryanî asıllı bir kuyumcunun tehditle dükkânına el konulması, devlet ihalesine fesat karıştırılması, ihaleden çekilmeleri için iki şirket binasının kurşunlanması, birinci ligdeki futbol kulüplerinden birinin kongresinin basılmasının da yer aldığı toplam yirmi bir suç sıralanıyordu.

Yirmi beşinci bölüm

Yalvaç ile Güngör'ün sahte pasaportlarını, nüfus kâğıtlarını, banka cüzdanlarını gördüğümde çok şaşırmamıştım. Böyle bir durumla karşılaşacağımı tahmin edebiliyordum. Yine de bu kadarım beklemiyordum doğrusu. Adamlardaki cesarete bak, öldürdükleri adamın soruşturmasını yürütüyorlar. Kuşkusuz bu cüretkârlıkları, yalnızca cesur oluşlarından kaynaklanmıyordu, aynı zamanda devletin içinde hâlâ ne kadar güçlü olduklarını da gösteriyordu. Beni korkutan da buydu işte. Elimdeki bütün kanıtla-n, belgeleri sonunda Emniyet'e teslim etmek zorundaydım. Emniyet ise bir gayya kuyusu gibiydi. Kime, ne kadar güvenebileceğim konusunda en küçük bir fikrim yoktu. Elimdekileri onlara vermek, kediye ciğer teslim etmek anlamına da gelebilirdi. Eğer bu silahlar, sahte pasaportlar, nüfus kâğıtları, banka cüzdanları çeteden birilerinin eline geçerse, izleri silmek, belgeleri geçersiz kılmak, işledikleri suçlara kılıf bulmakta iyice uzmanlaşmış olan bu adamlar anında ortadan kaldırırlardı bütün kanıtlan. Ama bu belgeleri onlara vermemezlik de edemezdim artık. Yarın haber Patlayınca başta Müfit olmak üzere, Emniyet, belki de MİT yetkileri üşüşeceklerdi başıma. Onların üşüşmesine fırsat vermeden, belgeleri teslim etmek zorundaydım; Tabiî gazete basılıp, dağıtıma çıktıktan sonra, çünkü hiç belli olmaz, devletin güvenliğini bozduğu gerekçesiyle gazetenin basımını, dağıtımını bile engelleyebilirdi bu adamlar.

Hadi haberi yayımladık, Doğan'ın dilekçesini savcılığa verdik, sonra ne olacaktı? Ne olacağı belliydi; rutin soruşturma başlayacak, Yalvaç ile Güngör tutuklanacaklardı. Tutuklanacaklar mıydı? Yoksa tutuksuz mu yargılanacaklardı? Her ikisi de olabilirdi. Bu tümüyle savcının olaya bakış açısına bağlıydı. Ama her iki durumda da Yalvaç ile Güngör suçu kabullenmeyeceklerdi. Doğan'ın kendilerine iftira ettiğini söyleyecek, henüz öldüğü bile kesinlik kazanmayan, eski bir kanun kaçağının şerefli Türk polisini karalamak için, kendi işlediği suç ve cürümleri üzerlerine yıkmak istediğini ileri süreceklerdi. Eğer şansımız yaver gider de dava karartılmazsa, mahkeme rutin soruşturmasına başlayacak, uzayacaktı. Yalvaç ile Güngör başlarda tutuklanmış olsa bile ' ya da ikinci duruşmada serbest kalacak, böylece, benim katil' olma fırsatını da yakalamış olacaklardı. Bu gece telefonda söyledikleri gibi en

kısa süre içerisinde de beni tahtalı köye yollayacaklardı. Tıpkı Arif'e yaptıkları gibi. Peki Arif'in isimlerini öğrendiğini nereden haber aldı bu herifler? Arif, Rıza Aslan'ın Doğan'ın katili dediği polisleri bana bile söylememişti, önce Emniyetten doğrulatmam gerekir, demişti. Galiba doğrulatmış, ama bu da onun sonu olmuş. Emniyetten kiminle konuştuysa -Müfit benimle konuşmadı diyor, ama doğru mu, yalan mı söylüyor belli değil-o kişi hemen Yalvaç ile Güngör'ü arayıp, gazeteci sizin isminizi tespit etti diye bildirmiştir. Bizim ehliyetli katillerimiz de aynı gün temizlediler çocuğu. Demek ki onlar karar verdikten sonra bugünlük zamanım kalacak benim de. Belki de beni öldürmeden önce, Funda ile Umut'a zarar vermeyi deneyecekler. Çünkü telefonda bir teslimattan söz ediyor, teslim edilecek şey her neyse benim ondan haberli olduğumu düşünüyorlardı.

Bir dakika... Bu adamların teslimat dedikleri televizyonun içinden çıkanlar olmasın. Öyle ya, yolları ayırınca Doğan'dan bu silahları ve belgeleri teslim etmesini istemiş olabilirlerdi, işlerin ters gittiğini fark eden Doğan da yaşamım garanti altına almak için kanıtları kendine saklamıştı. Doğan'ı yakalamışlar, kanıtlan nerede sakladığını öğrenmek için işkence etmişler konuşmayınca da onu öldürmüşlerdi. Dur dur... Kanıtları bulmadan neden öldürsünler? Belki de istemeden ölümüne neden olmuşlardır, yan1 konuşturmak için döverlerken, darbe can alıcı bir yerine gelmiş, hiç istemedikleri halde Doğan ölmüştür. Ölünce de onun irtibatta olduğu insanların peşine düşmüşlerdir. Rıza Aslan bir yolunu bulup ellerinden kaçmış, Demet de aylardır sevgilisiyle görüşmediğini kanıtlamış, böylece sıra beni yoklamaya gelmişti. Ben de aptal gibi Doğanla görüştüğümüzü anlatınca, bütün kuşkulu üzerimde toplanmıştı. Aslında yanılmamışlardı, gerçekten de Doğan teslim edilecek belgeleri, silahları, itiraflarını, hatta savcılığa vereceği dilekçeyi öyle ya da böyle bana ulaştırmayı başarmıştı. Yarın bütün Türkiye silahlardan, belgelerden haberdar olacaktı.

Yalvaç ile Güngör'ün tabiî bir de şu Binbaşı denen adamın tüm istediği tehlikeli malzeme ve evraklar ortaya çıkacaktı. Belki de bu durumda peşime düşmekten vazgeçerlerdi. Neden yarın sabah benden öğrenmek istedikleri hiçbir şey kalmayacaktı Bu durumda Arif'in ardından ikinci bir gazeteciyi de neden bütün dikkatleri üzerilerine çekmek istesinler? ta bu adamlar duygularıyla değil mantıklarıyla hareket profesyoneller değil miydi? Benim ölümüm onlara ne kazancı vardı? Bu sonuca ulaşınca biraz rahatladım. Böylece Funda Umut'a da dokunmayabilirlerdi. Ama rahatlığım uzun sürme-Peki Doğan'a ne olmuştu? Bu adamlar Doğan'ı öldürdülerse eden hâlâ bana onu soruyorlar, neden üvey kardeşimle birlikte bir tezgâh kurduğumuzu düşünüyorlardı? Belki üzerimde ağır bir baskı kurup, her istediklerini yapmam için. Olabilir mi? Neden olmasın, sorguda da bu yöntemi kullandıklarım biliyordum. Zanlıya suçunu itiraf ettirmek için hiç bulaşmadığı olayları da yüklemeye çalışır, böylece bunaltıp kolay bir itiraf elde ederlerdi. Bana da aynı taktiği mi uyguluyorlardı, yoksa Doğan'ın ölmemiş olduğunu düşünürken içten raiydiler? Daha da önemlisi Doğan'a gerçekten ne olmuştu? Dönüp dolaşıp yine aynı açmaza gelmiştim işte. Eğer Doğan'ın ölmediğini düşünüyorlarsa o zaman rahatlamam için de hiçbir neden yoktu. Silahlan, belgeleri benim ortaya çıkardığımı öğrenince Doğanla işbirliği yaptığım konusunda hiçbir kuşkulan kalmayacaktı. Eğer öyleyse, bu gece evden çıkmadan önce yaptığım bütün o ince hesaplar, yarın gazetede çıkacak haberler hiçbir işe yaramayacaktı. Belki bir süre duraksayacaklar, ama asla peşimi bırakmayacaklardı. Hem benim hem Funda'nın hem de oğlumun yaşamı tehlikedeydi. Şimdi tam anlamıyla burnumuza kadar boka batmıştık işte.

Bu pislikten kurtuluş olmadığını bile bile yine de bir çıkış yolu bulmaya çalışırken, mukavva kutudaki son silahı sehpanın üzerine koyan Tolga'nın cep telefonu çalmaya başladı. Arayan Erol'du. Apartmanın önüne gelmiş, dış kapıyı açmamızı istiyordu. Tolga otomatiğe basmak için kapıya yönelirken, bakışlarım yeniden elimdeki sahte kimliklere çevrildi. Amaçsızca karıştırırken, Bekir Kaytan'ın pasaportu geldi yeniden önüme. Kalın kaşlarının altından çapkın bir gülümsemeyle bakıyordu aşiret reisi. İnce, uzun hüzündeki palabıyıklarının ürkütücülüğü de olmasa komik bir görünümü olduğu bile söylenebilirdi. Kardeşi Selahattin de ona benziyor muydu acaba? Sahi bir de Selahattin vardı. Nedense bu pek hesaba katmamıştım onu. Oysa bir anlamda durumumuz benzeşiyordu. Her ne kadar benimki üvey olsa da ikimiz de kardeşimizi kaybetmiştik. Sahi ben neden düşünmedim bunu hiç yahu. Üstelik beni aramasına rağmen.

Rahmetli Tufan Abi'nin çok sık kullandığı bir cümle var:' İlk seferde geneli anlamazsan, her adımda başka bir ayrıntıya takılırsın. Ben bu bulaştığım pisliğin genel mantığını anlamış dun? Anlamıştım herhalde, ama öyle uzun boylu oturup düşünmemiştim üzerinde. Düşünmemiştim değil de bulaşmak ister mistim. Bu yüzden de kafayı olaydan çok nasıl olur da bu işe tartışmam üzerine yormuştum. Ama artık karışmama aşaması geri de kaldığına göre, olay üzerine kafa yorma zamanı gelmiş de geçiyordu. Bu olayda taraflardan biri olarak Kaytan Aşireti ile onun müteveffa reisi Bekir ve abisinin intikamını almaya niyetli görünen yeni reis Selahattin hiç de küçümsenmeyecek bir öneme sahiptiler. Selahattin, katillerin peşinde olduklarını söylememiş miydi telefonda? Üstelik bir tür işbirliği önerisi de getirmişti. Ben ise onlara gereksinimim olmayacağını zannederek, soğuk davranmıştım adama. Oysa şimdi düşününce aynı tarafta olduğumuzu görüyordum. Belki de beni bu işten kurtaracak olan, kurtarmasalar bile koruyacak olan tek grup Kaytan Aşireti'ydi. Ben bunları düşünürken Tolga kapının otomatiğine basıp, dönmüştü salona.

"Baksana Tolga" dedim, "şu Selahattin nasıl bir adam?"

Şimdi bu da nereden çıktı dercesine, şaşkın gözlerle baktı genç fotoğrafçı yüzüme.

"Nasıl derken neyi kastediyorsun?" diye sordu.

Aslında kafamdakileri öğrenmek istiyordu. Buna fırsat veremezdim.

"Yani" diyerek lafı çevirdim, "kuşku uyandıracak bir hareketi, davranışı oldu mu?"

Tolga'nın şaşkınlığı derinleşiyordu.

"Yok abi, niye olsun ki."

Durdu, dikkatle yüzüme baktıktan sonra ekledi:

"Adam bana yardım etti. Eğer merak ettiğin buysa söyleyeyim: bence Selahattin'in, Arif Abi'nin ölümüyle hiçbir ilgisi yoktur."

"Emin gibi konuşuyorsun?"

Temkinli yaklaşımım onun da kafasını karıştırmıştı.

"Kesin olarak öyle demiyorum, ama Arif Abi ölünce o da en az benim kadar üzülmüştü. Selahattin de abisinin kanlılarının peşinde."

Asıl sormak istediğim konuya gelmiştik işte. gerçekten öyle mi? Numara yapıyor olmasın? Bu konuda ne kadar samimi?

"Samimi olmaz mı abi? Adam ölümüz soğumamıştır, diye fotoğraf bile çektirmedi. Samimi olmasa ta Urfa'dan kalkıp buralara gelir mi? Bizimle görüşmeyi ister mi?"

Söyledikleri mantıklıydı daha da önemlisi kafamda oluşmaya başlayan yeni planımın gerçekleşebileceğine ilişkin umutlarımı güçlendiriyordu, ama ben emin olmak istiyordum. '

"Peki bu adam kararlı mı?" diye sordum. "Yani abisinin intikamını almak için her şeyi yapar mı?"

"Yapar" dedi Tolga kesin bir ifadeyle. "Yapmak zorunda. Bırak abisine duyduğu sevgiyi, saygıyı, adamı aşiret reisi seçmişler. Ama reisliği hak edebilmesi için önce abisinin kanlısını bulup temizlemesi lazım. Yoksa aşiret içinde çocuklar bile dinlemez onu."

Tolga'nın söyledikleri o kadar mantıklıydı ki böylesine tutarlı akıl yürüttüğü için, ama daha da önemlisi ulaştığı sonuç, belki de benim bu beladan kazasız belasız kurtulmamı sağlayabilecek bir çözüm yolu sunduğu için ayağa fırlayıp yanaklarından öpebilirdim onu. Yapmadım tabiî. Çünkü planladıklarımı ne Tolga'nın ne de başkasının sezmesini istemiyordum. Sustuğumu gören Tolga, elimdeki belgeleri işaret ederek sordu:

"Selahattin'le niye ilgileniyorsun abi? Yoksa o da mı çetedenmiş?"

"O değil, ama abisi çetedenmiş."

"Onu zaten tahmin ediyorduk abi" dedi. Sonra eliyle sehpayı göstererek konuyu değiştirdi. "Şu pozisyon iyi mi? Fotoğraf çekmeye başlayayım mı?"

Kim bilir kaç kişinin kanma girmiş, markalarını bilmediğim sekiz tabanca masumca sıralanmıştı sehpanın üzerinde.

"Başla" dedim Tolga'ya, "önce toplu olarak, ardından tek tek çekelim fotoğraflarını."

Tolga çantasını açıp, makinesini, flaşı çıkarırken, kapı çalındı. Bu kez ben gittim kapıya. Gelen kişi Erol olmalıydı. Yine de gözetleme deliğinden bakmadan açmadım kapıyı. Balık gözü mercek, görüntüyü deforme etmesine rağmen, yine de anlaşılıyordu Erol'un tedirginliği. Kapıyı açarken, bu işler için yaşlandı, diye düşündüm. Karşısında beni görünce, rahatladı Erol, ama bir anlığına.

"İşler yolunda ha" dedi. Aslında Tolga telefonda evin temiz olduğunu söyledi, ama doğru mu, gerçekten de bir tehlike yok mu, demek istiyordu.

"Yolunda, yolunda" dedim, içeri girmesi için önünden çekilirken. "Evde kimse yok. Üstelik Doğan'ın söylediklerini de birer birer bulduk."

Kaygısının yersiz olduğunu anlayınca gözleri ışıldayarak:

"Şahane Adnancığım" dedi keyifle. "Yarın bütün gazeteleri atlatacağız desene. Hepsi bize küfredecek."

Kapıyı kapattıktan sonra,

"Galiba öyle olacak" dedim. "Tolga silahların fotoğrafların çekmeye başladı bile."

Erol'un yüzü ciddileşti, ama coşkusunu denetleyemiyordu Yine de:

"Tabiî" diye toparlanmaya çalıştı. "Fazla zamanımız yok."

Sesinde uzun zamandır beklediği yemeğin başına oturan obur adamın iştahı seziliyordu. Salona girip, ardı ardına deklanşöre basmakta olan Tolga'yı görünce:

"Kolay gelsin" dedi. Sesi coşku içinde yüzüyordu, işini engelleyecek olmasa, az önce benim yapamadığımı yapacak, genç fotoğrafçıya sarılıp iki yanağından öpecekti. Ama silahlan görünce Tolga'yı unuttu. Gözlerini tabancalardan alamayarak şaşkınlıkla söylendi. "Gerçekten de hepsi burada." Fotoğraf makinesinin kadrajına girmemeye çalışarak, birkaçını yakından inceledi. Sonra bakışları sehpanın üzerindeki kutuya kaydı. Soru dolu gözlerini yüzüme çevirince, kutudakilerin neler olduğunu anlattım. Beni dinlerken gözbebeklerindeki ışık habire çoğalıyordu.

"Abi çok iyi be" dedi açıklamalarım bitince. Kendine mi, bana mı söylüyordu, belli değildi. "Şu Doğan harbiden sıkı herifmiş. Sağlam deliller bırakmış arkasında."

"Evet ama, bu silah ve belgeleri yetkililere bildirmemiz gerekiyor" dedim. Bizimki zafer sarhoşluğundan bir an ayılır gibi oldu. Gözlerini kıstı, ne yapmaya çalışıyorsun gibilerden bir ifade belirdi suratında.

"Eğer bunu yapmazsak, kanıtlan karartmakla suçlayabilirler bizi."

"Haklısın" dedi ama düşünceli çıkmıştı sesi. "Yalnız mümkün olduğu kadar geç haber vermeliyiz polise. Çünkü hemen öteki gazetelere bildirirler. Burası anında ana baba gününe döner. Haber de bizim elimizde patlar."

Dudaklarıma güvenli bir gülümseyiş yerleştirip, dostça vurdum omzuna.

"Hiç merak etme" dedim. "Emniyet'teki bağlantım bu konuda sorun çıkarmadı bana. Eve sabaha karşı girmeyi kabul edecek. O zamana kadar da gazeteler basılıp, dağıtım için çoktan dağıtılmış olacak. Ama benim daha fazla zaman kaybetmeden, adamla konuşmam lazım.

Yüzüne az önce kapının önünde beklerkenki ürkeklik gelip oturdu birden.

“İyi de olayın ayrıntılarım bilen sensin. Haberi kim yazacak?”

Kendisi yazabilirdi, ama bu evde kalmaktan korkuyordu.

“Sana anlattıklarımdan fazla bir şey bilmiyorum” dedim, elimle divanin üzerindeki video kaseti işaret edip ekledim, “Hem video kasette Doğan olayın ayrıntılarını anlatmıştır zaten. Onu izlersen epeyce malzeme çıkar. Benim işim de uzun sürmez. Emniyet’teki bağlantıma sadece video kaseti vereceğim, öteki belgeler için sabaha karşı buluşalım diyeceğim. Sonra da gazeteye gelirim birlikte haberi yazarız.”

“Ya seni tutuklamaya kalkarsa?”

“Niye tutuklasın canım?”

“Yolda gelirken polise güvenenleyiz diyen sen değil miydin?”

“O zaman silahların, belgelerin fotoğrafım çekmemiştik, elimizde iki tane itiraf kaseti yoktu.” Uzanıp divanın üzerindeki kasetlerden birini alarak elimde salladım. “Bu kaseti izleyince bırak tutuklamayı, bana madalya takacaklar.”

Kahverengi gözleri kararsızdı; inanıp inanmama arasında bir yerlerdeydi. İşi yokuşa sürecek diye korktum ama:

“Tamam o zaman” dedi, “biraz bekle Tolga işini bitirsin birlikte çıkarız. Bu arada biz de evi bir kez daha gözden geçirmiş oluruz.”

Tolga titiz çalışırdı, biz evin her köşesini arayıp, işimize yarar başka bir belge ya da silah bulamayacağımızı anlayıp üstüne de birer sigara içtikten sonra ancak tamamladı fotoğraf çekimini. Apartmandan çıktığımızda saat on biri geçmişti. Eve gelirken adres sorduğumuz taksi durağında bıraktılar beni. Erol endişeli bir suratla:

“Sakın geç kalma, sen görmeden haberi basmayacağım” diye uyardıktan sonra onlar hızla gazeteye devam ederken, ben de bir taksiye atlayıp Selahattin’in kaldığı otelin yolunu tuttum. Selahattin’in otelde olması için dua ediyordum. Aslında telefon edip, beni beklemesini de söyleyebilirdim, ama oteli de dinliyor olabilirlerdi. Bu nedenle telefona güvenemezdim. Gerçi oteli dinliyorlarsa büyük olasılıkla, izliyorlardı da. Ama otele onlarca müşteri girip çıkıyor olmalıydı, benim onlardan biri olmadığımı nereden biteceklerdi? İzleme işini bizzat Yalvaç ile Güngör’ün yapacak hali yoktu ya. Peki Selahattin’i otelde bulamazsam ne yapacaktım? Adamları bulurdu herhalde. Selahattin tetikteydi, abisinin intikamını almak için ta Urfa’dan kalkıp gelmiş buraya. Anlaşılan de Bekir’i Pincioğulları’nın öldürdüğüne inanmamış katilleri bulmak için kendi araştırmalarım başlatmışlardı. Beni umutlandıran da bu araştırmaydı. Bir de Doğan hakkındaki olumlu izlenimleri. Belli ki çok güveniyorlar Doğan’a. Ama Doğan aynı ölçüde güvenmiyordu onlara. Güvenseydi, olanları anlatır mıydı? Sahi, Doğan neden Selahattin’e abisini Yalvaç ile Güngör’ün öldürdüğünü söylememişti? Söylemediğini nereden biliyoruz? Söylemiş olsaydı, Selahattin, Yalvaç ile Güngör’ün peşinde olmaz mıydı? Hadi Yalvaç ile Güngör, Doğan’ın yalan söylediğini belirtip, yeni aşiret reisini ikna etti diyelim, o zaman bu kirli polisler bizim Arif’i öldürmeye neden gerek duysunlar? Nasıl olsa abisini öldüren kişilerin kendileri olmadığı konusunda Selahattin’i ikna etmişlerdi, Doğan merkezli bir bilgiyle yeniden katil diye suçlanacak olmalarının ne kıymeti harbiyesi olacaktı ki? Bunun için bir gazeteciyi öldürüp, ülkeyi ayağa kaldırmanın bir anlamı var mıydı? Hayır, hayır Selahattin, abisini öldüren kişilerin Yalvaç ile Güngör olabilecekleri konusunda ne Doğan’dan, ne de bir başkasından duyum almamıştı. İyi ama neden? Neden Doğan onlara, abinizi öldüren bu alçaklar dememişti? Selahattin’e güvenmiyor muydu? Eğer Selahattin’e güvenmese, dahası onu tehlikeli bulsa, beni uyarmaz mıydı? Ayrıca belgeler arasında Selahattin’e ait ne bir nüfus kâğıdı, ne pasaport çıktı. O zaman Doğan neden abisinin katillerini ona söylemedi. Belki de söyledi de Selahattin emin olamadı. Doğan’a o kadar güvenen adam neden emin olamasın? Kafam allak bullak olmuştu. Akıl yürüterek bir sonuca ulaşamayacağımı anlayınca, soruların yanıtını bulmayı aşiret reisiyle görüşmeye bırakarak, taksinin camından serin İstanbul gecesini izlemeye başladım, ama bir süre sonra baktım yine aynı konuyla uğraşıyorum. Artık kendimi engellemeye çalışmadım, çok iyi biliyordum ki, otelin önüne gelip, taksiden inince ye kadar böyle sürecekti bu.

Otele yaklaşınca, şoföre kapının önünde durmasını söyledim, zayıf da olsa tanınma olasılığına karşın pardösümün yakasını kaldırdım, taksiden iner inmez de telaşsız, ama hızlı adımlarla daldım otelin kapısından içeri. Otel sakin görünüyordu. Koltuklarına kurulmuş televizyon izleyen üç kişiden başka kimse yoktu lobide. Onlar da izledikleri dizi filme öyle dalmışlardı ki dönüp bakmadılar bile bana. Ama içeri girdiğimi gören resepsiyondaki genç kız yorgun bir gülümsemeyle ayağa kalkıp, karşılamaya hazırlandı.

“İyi akşamlar” dedim.

“İyi akşamlar” dedi, “buyurun.”

“Ben” dedim, “Ben, Selahattin Kaytanla görüşecektim.”

Hiç şaşırmadı kız bu isteğime.

“Bir saniye” dedi sadece. Çevik bir hareketle arkadaki açık kapıya uzanıp, “Remzi Bey bakar mısınız?” diye içeriye seslendi.

Selahattin Bey’i soruyorlar.” Sonra bana dönerek, “Remzi Bey size yardımcı olacak” diye açıkladı. Bu süre boyunca dudağındaki yorgun, ama tatlı gülümseyişi hiç bozmamıştı. Oysa Remzi Bey için aynı şeyi söylemek ne yazık ki olanaklı değildi. Asık bir suratla çıktı kapıdan Remzi Bey. En az Yalvaç kadar uzundu, ama daha zayıftı. Küçümseyen gözleri, kimmiş o beni rahatsız eden, dercesine bakıyordu yüzüme. Kız açıklamış olmasına rağmen:

“Kimi arıyorsun?” diye sordu kaba bir tavırla. Sözcükleri eksiksiz kullanmıştı, ama vurgusundaki Kürt aksanı gizlenecek gibi değildi.

“Selahattin Bey’i” dedim, “Selahattin Kaytan’ı.”

Tepeden tırnağa süzdü beni.

“Niye?” dedi, “ne yapacaksın Selahattin Bey’i?”

“O beni aramıştı” dedim. Gözlerinin içine bakarak sürdürdüm sözlerimi. “Benimle görüşmek istiyordu.”

Suratındaki tatsızlık henüz kaybolmamıştı, ama düşünmeye de başlamıştı.

“Adın nedir?”

“Adnan Sözmen” dedim. Ama adımın karşımdaki için hiçbir anlam ifade etmediğini görünce, “Gazeteci Adnan Sözmen, Doğan Sözmen’in kardeşi” diye ekledim. Doğan ismini duyunca hemen toparlandı. Az önce bir kabadayı edasıyla hafif öne eğilip, umursamaz, hatta küçümser bir tavırla konuşan adam, anında saygıyla doğrulup hemen önünü iliklediı.

“Kusura bakmayın Adnan Bey, kim olduğunuzu bilmediğimiz için...” diye açıklamaya başladı. “Selahattin Bey’in İstanbul’a geldiğini duyan ne kadar Urfalı varsa yığılıyor otele. Baş edemiyoruz i olsun.”

Onun açıklamalarıyla kaybedecek zamanım yoktu.

“Önemli değil” dedim, “siz görevinizi yapıyorsunuz. Selahattin burada mı?”

Duraksadı. Yüzündeki tedirginlik arttı.

“Burada da...” dedi. “Odasına çekildi. Uyumak için.” Sanki uyumak ayıpmış gibi açıklama gereği hissetti. “Selahattin Bey zor uyur da.

Anlamıştım. Selahattin’i uyandırmaktan çekiniyordu.

“Bak evladım” dedim. Evladımı özellikle söylemiştim. Selahattin’i uyandırması için gerçek konumunu hissettirmem gerekiyordu. “Bu akşam Selahattin Bey beni aradı. Mutlaka konuşmam gerektiğini söyledi. ‘Ne zaman isterseniz gelip beni bulun, sizin] çok önemli konuşacaklarım var’ dedi. Ama sen görüşemezsin r yorsan.”

“Haşa Adnan Abi, ben öyle bir şey demedim” diye anında çark etti. Adnan Abi olduğumuza göre artık kaygılanmama gerek kalmamıştı, Selahattin kesinlikle uyandırılacaktı. “Siz buyurun şöyle rahat edin, ben hemen haber veririm beye.” Sonra telaşla genç kıza döndü,

“Nilüfer Hanım, Adnan Bey’i, müdürün odasına alır mısınız?”

Aslında içi çok rahat değildi Remzi’nin. Belli ki Selahattin uykusuna çok düşkün biriydi, onu uyandırmaya kalkışmak pek akıl kân değildi. Öte yandan eski aşiret reisinin ölümünün soruşturulduğunu biliyordu. Ve benim söyleyeceklerim çok önemli olabilirdi. Söyleyeceklerim önemli olmasa bile ben, bu âlemde adı geçen, sözü yürüyen birinin, Doğan’ın abisiydim. Sadece bu özelliğimden dolayı bile Selahattin, rahatsız edilmesini bağışlayabilir, dahası eğer uyandırılmazsa dünyayı Remzi’nin başına yıkabilirdi. İşte bu zavallı Kürt delikanlısı böylesine bir açmazda kalmıştı. Ancak sonuçta benim de etkimle, beyi uyandırmayı göze alabilmişti.

Konuşmalarımızı başından beri dinleyen Nilüfer Hanım’ın ise minyon yüzünü güzelleştiren o tatlı gülümsemeye şimdi bir de hınzır bir ifade eklenmişti. Remzi’den pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu, belki hoşlanmamaktan daha da ileri bir duyguydu bu. Sanırım henüz yeterince yontulmamış bu genci, hatta onun aşiret reisini, onların bütün davranış biçimlerini alttan altta küçümsüyor, hor görüyordu. Ama Remzi’nin söylediğini tekrarlattırmadan çıktı resepsiyondan.

“Böyle buyurun Adnan Bey” diyerek, lobinin karşısındaki kapıyı gösterdi. Kızla birlikte odaya ilerlerken, benim aklım Remzi’nin korkmasına neden olan ilk seçenekteydi hâlâ. Bunlar cins adamlardır, ya gerçekten de Selahattin beni niye uykudan uyandırdınız diye kızıp, bizimle görüşmeyi istemezse. İşte o zaman hapı yuttuk demekti. Ama korktuğum gibi olmadı. Kız odanın ışıklarını açıp, benim, nakışlı ahşap bir masanın önündeki dört koltuktan en uçtakine yerleşmemi bekleyip, nazik bir tavırla ne içeceğimi sorup, kahve, yanıtını alıp dışarı çıkarken, içeri giren Remzi: ‘Beyimiz az sonra inecek Adnan Abi” dedi. “Çok memnun oldu

Bu haber beni rahatlatmıştı. Arkama yaslanıp, odaya göz atarken yan taraftaki rafların üzerinde 37 ekran bir televizyon gözüme çarptı-”Otelde video var mı?” diye sordum, kapının önünde ayakta dikilen Remzi’ye. “Bize lazım olacak.”

“Olmaz mı Adnan Abi” dedi, “hemen getirteyim.” Kapıya doğru bir adım attı, durdu, “Abi istersen daha büyük ekranlı bir televizyon taşıttırayım buraya.”

“Valla çok iyi olur Remzi” dedim.

Onunla böyle samimi konuşmama sevinmişti. Geceyarısı birdenbire ortaya çıkmamla patlayan fırtınayı, kazasız belasız atlatmanın verdiği mutluluk vardı zeytin karası gözlerinde. Birkaç dakika içinde de 70 ekran televizyon ile video getirilmişti odaya. Selahattin de geç kalmadı zaten. Benim kahve gelmeden, iriyarı iki korumasıyla göründü kapıda. Beni görünce kalın dudakları aralandı, düzgün dişlerini ortaya çıkaran sıcak bir gülümseyişle yaklaşıp:

“Hoş gelmişsen Adnan Abey” diyerek elini uzattı. Ayağa kalkarak sıktım elini. Benden bir baş daha uzundu, kısa saçları şakaklarında kırlaşmaya başlamıştı, içeride ışık az olduğu için çakır gözleri daha koyu görünüyordu, gür bıyıklarının üzerindeki kartal gagasını andıran burnu yüzüne yırtıcı bir hava veriyordu. Durdu alıcı gözüyle bir kez daha baktı bana.

“Boyun, poşun, kaşın gözün Doğan Abey’e pek benzemiyor” dedi.

Benim Adnan olduğuma inanmadı mı diye bir an kararsızlığa kapıldım. Doğan’ın üvey kardeşim olduğunu açıklamayı, dahası kimliğimi çıkarıp göstermeyi düşünüyordum ki:

“Biz de rahmetli Bekir Abeyimle pek benzemezdik” dedi. “Bilmeyenler, dünyada kardaş olduğumuzu anlayamazdı. Allah’ın işidir, ne diyeceksen.”

Bunları söylerken karşımdaki koltuğa oturmuştu. Masanın arkasındaki koltuğa oturmaması bana duyduğu saygının göstergesiydi. O aşiret reisi olduğu halde masaya oturmamış, sanki eşilmiş gibi karşımdaki koltuğa yerleşmişti. Oturduktan sonra da yüzünde aynı sevecen ifadeyle bir süre daha baktı bana.

Yok" dedi, "yanılmışım, sen Doğan Abey'e benzemektesin. Senin bakışlarında da onunkine benzer bir sertlik vardır. Belli ki sen de yiğit bir adamsan."

Ne yiğit ama, diye geçirdim içimden, kendimi tutmasam güler tim. Selahattin ne düşündüğümden habersiz, adamlarına döndü-

"Adnan Abey ne içecek sordunuz mu?"

İnsana kuşkudan çok yaban bir ifadeyle bakan iki koruman yüzünden belli belirsiz bir tedirginlik geçerken, esas duruşa geçen Remzi:

"Adnan Bey kahve içeceğini söyledi" dedi, "hemen geliyor Sen de ister misin ağam."

"İstemem" dedi, "bana bir bardak su getirin yeter."

Selahattin dönüp yine uzun uzun baktı bana.

"Allah seni inandırsın gurban, Doğan Abey'i, öz gardaşım kadar severdim." dedi. Biraz duraksadı. Duygulanmıştı. Ağlıyor mu diye düşündüm, ama o sözlerine devam etti. "Bir ara vurulmuş bizim köye gelmiştir. Hastaneden çıktıktan sonra bir ay kadar istirahat etmiştir bizim evde. Sonra da o beni İsviçre'ye götürmüştür, gezdirmiştir oraları. Ben de onu kirve yapmışımdır. Onun adını küçük oğluma vermişimdir. İyi adamdı Doğan Abey. Özü sözü birdi. Mangal gibi yüreği vardı. Ama puştlar vurmuştur onu. Korktuklarından bir de yakmışlardır. Çünkü Doğan Abey gibi adamlar öyle kolay kolay ölmez. Kim yaptıysa pusuya düşürmüşlerdir onu. Başka türlü Doğan Abey ele geçmez. Kuşkuluyam Doğan Abey'i pusuya düşürenler bizim abeyi de öldürmüşlerdir. İnanmıyam, Bekir Abey'i Pincioğulları'nın öldürdüğüne. Adamlarla yüz yüze konuştum. Yemin billah ettiler. İnandım onlara. Yemin billah ettiklerinden değil. Adamlar korkak, bize bulaşmak istemezler. Yürekleri yemez bize bulaşmayı. Hem Bekir Abeyimin arkadaşları da bu işi Pincioğulları'nın yaptığına inanmamaktadır."

"Şu arkadaşlar dediklerin de kim?"

Durdu, şöyle bir yüzüme baktı. Kararsızdı, benim neyi, ne kadar bildiğimden emin olmak istiyordu.

"Tanıram, ama gerçek isimlerini bilmiyem" dedi. Bunu söylerken bakışlarını kaçırmıştı. "Birini Delice diye çağırıyorlardı, ötekini Atmaca."

Atmaca'yı anlamıştım da

"Delice nedir?" diye sordum.

"Yırtıcı bir kuştur. Atmaca gibidir, Doğan Abey gibidir yücelerde uçar, avını pençeleriyle yakalar, gagasıyla parçalar..."

O sırada kapıdakiler aralandı, Nilüfer Hanım elinde kahve tep-sisiyle girdi içeri. Tepside bir kahve fincanı ile iki su bardağı vardı. Kahve fincanı ile bardaklardan birini benim, öteki su bardağını da Selahattin'in önüne koyup, geldiği gibi çabucak çıktı kız hemen.

Kahvemden bir yudum alıp:

"Demek Atmaca ile Delice ha" dedim. "İki kişiden bahsediyorsun anlaşılan."

"Öyle" dedi Selahattin, "İki kişi."

Bunlar büyük olasılıkla bizim Yalvaç ile Güngör'dü.

Konuşurken gözlerini kaçırmış, hemen su bardağına sarılmıştı.

Yalan söylediğini anlamıştım. Demek ki bana yeterince güvenmiyordu ya da saklayacak bir şeyleri vardı. Ama ben ona güveniyordum. Söylediklerinden değil de bakışında, duruşunda, sözlerini söyleyişinde bir içtenlik vardı. Bardaktaki suyu bitirmesini izledikten sonra:

"Bu Delice ile Atmaca'nın gerçek adları Yalvaç ile Güngör olmasın?" dedim gülümseyerek.

Yakışıklı yüzünü pembe bir dalga kapladı. Şaşılacak şey, koca aşiret reisi bir genç kız gibi utanıyordu. Onun yeni yalanlar uydurmasına fırsat vermeden:

"Bak Selahattin kardeş" dedim. "Seninle yalnız konuşmamız lazım."

Durumun ciddiyetini kavramıştı.

"Tamam Adnan Abey" dedi.

Kapıda dikilmekte olan Remzi ve iriyarı iki korumasına dönerek ekledi.

"Hele burayı boşaltın da Adnan Abey'le iki laf edek" dedi.

Üç adam dışarı çıkıp, kapıyı çektiler. Onlar çıkınca ben de pardösümün cebinden video kaseti çıkardım. Olanlardan hiçbir şey anlamayan Selahattin çakır gözlerini iri iri açmış, benim kaseti videoya yerleştirmeme bakıyordu.

"Doğan ölmeden önce bu video kaseti doldurup yollamış, abini, Yüzbaşı Rıfat'ı ve kendisini öldürecek katilleri açıklıyor. Birlikte seyredelim" diyerek televizyonun düğmesine bastım, sonra koltuğuma döndüm.

Selahattin hiç soru sormadan, gözünü televizyona dikmiş merakla bekliyordu. Ekran aydınlanmaya başladı, önce hızla anlamsız görüntüler, kopuk kopuk çizgiler geçmeye başladı, ardından Doğan'ın yüzü belirdi. Sakin görünüyordu, ama bakışlarında ihanete uğramış birinin derin kırgınlığı okunuyordu.

"Ben Doğan Sözmen" diye başladı. Son derece sakin görünüyordu. "Son on yıldır devletin gizli birimleri adına çalışıyorum, daha önceden de farklı zamanlarda devlet için çalıştım. Ama bunların tarihlerini açıklamayacağım. Çünkü, devlet için yapılan kutsal olduğuna inananlardanım. Uğradığım ihanetlere, bana yapılan tüm haksızlıklara rağmen eğer

ikinci bir yaşamım olsaydı, yüce Türk devleti için gözümü kırpmadan giderdi göreve. Uğradığımız ihanetin de devletimizden değil, onun için yuvalanmış, kendi çıkarlarını aziz milletimizin çıkarlarının üstünde gören, soyunu inkâr eden yöneticilerden kaynaklandığını biliyorum. Ne yazık ki tarihİ konjonktür, bugün onların işine yarıyor, ne yazık ki bugün onlar güçlü, biz zayıfız. Ama devran dönecek, devir değişecek, gerçek bir gün mutlaka su yüzüne çıkacak Buyük Türk milleti, gerçeği işte o zaman anlayacak."

Konuştukça öfkeleniyor gibiydi Doğan. Heyecanı artmış gözleri öfkeyle parıldamaya başlamıştı. Ama, duruşunda, sesinde sözcükleri seçişinde haklı olduğuna inanan adamın kendine duyduğu büyük güven vardı. Göz ucuyla Selahattin'e baktım; kaşlarını çatmış dikkatle Doğan'ın söylediklerini dinliyordu.

"Ben ve arkadaşlarım" diye sürdürdü konuşmasını Doğan "PKK terörünün en azgın zamanlarında, devletin güvenlik güçlerinin geceleri sokağa çıkamadığı zamanlarda Güneydoğu Bölgesi'nde bölücülere karşı amansız bir mücadele verdik. Gerek dağlarda göğüs göğüse, gerekse kentlerde onların yardakçılarına ve destekçilerine karşı korkusuzca dövüştük. Evet, öldük ve öldürdük ama unutmayın vatan için, millet için, devlet için. Sonunda başardık da. Bölücü terörün başını ezdik. Ülkenin her yanına huzurun gelmesini sağladık. İşte ne olduysa o zaman oldu. Bölücüler yenilince bize karşı tavır da değişmeye başladı. Bir zamanlar bizlere büyük yurtseverler gözüyle bakanlar, güneydoğudaki kentlerde silahlarımızın gölgesinin dışına çıkmaya korkanlar, bizi tıpkı solcuların ya da bölücülerin tanımladığı gibi savaşın kirli, acımasız çocukları olarak görmeye başladılar. Sadece gazeteciler, sendikacılar, işadamları, parlamenterler değil, bir zamanlar omuz omuza birlikte savaştığımız Emniyet mensupları, askerler, hatta kimi gizli servis yöneticileri bile varlığımızdan rahatsız olmaya başladılar. Hepsinden kötüsü bize karşı açık davranmadılar. Eğer bize, 'Arkadaşlar, bugüne kadar vatan, millet ve devlet için yaptığınız zor görevler için sizlere teşekkür ederiz, ama dönem değişmiştir, şimdi sizin sessizce ortadan kaybolup, işinizin gücünüzün başına dönme zamanınız gelmiştir. Yeniden göreve çağırıncaya kadar gündemden çıkın deselerdi, inanın bunu yapmaya hazırdık. Ama kimse bize böyle bir şey söylemedi, yüzümüze gülüp arkamızdan kuyumuzu kazmaya çalıştılar. Üsteli alçakça bir planla, kurdu kurda kırdırtma yöntemi kullanarak yaptılar bunu. Gerçek yüzünü görmediğim, gerçek kimliğini bilmediğim ekibimizin sorumlusu olan Binbaşı kod adlı kişi, daha önce Güneydoğuda Özel Tim'de görev yapan, şimdi ise güya Emniyet'in Terörle Mücadele Birimi'nde çalışan, ama asıl görevleri farklı Komiser Yalvaç Kıroğlu ile yardımcısı Güngör Toprak'ı kullanarak, ustaca hazırlanmış hain bir operasyonla, kendisi de Kürt kökenli olmasına rağmen yıllarca mücadelemize destek vermiş değerli silah arkadaşım Bekir Kaytan ile silahlı kuvvetlerimizin şerefli üyelerinden biri olan Yüzbaşı Rıfat Başoğlu'nu öldürttü. Ben aynı operasyondan rastlantı sonucu kurtulduktan sonra lavların mantığım çözümlemeye çalışırken, bu vatanperver arkadaşlarımın ölümü, Pincioğuları'nın üzerine yıkılmaya çalışıldı. Çünkü onlar kamuoyunun, özellikle de Kaytan Aşireti'nin tepkisinden korkuyorlardı.

Bana gelince, arkadaşlarımın öldürülmesinin ardından yaşadığım şoku atlatır atlatmaz, güvenli bir yere çekilip olanları sakin kafayla değerlendirmeye çalıştım. Düşündükçe de ölüm emrimizin Binbaşı'dan çıkmadığını, hakkımızdaki fetvanın daha yukarılardan bir yerlerden geldiğini hissetmeye başladım. Çünkü Binbaşı ne kadar güçlü olursa olsun böyle bir işi yapmaya tek başına cüret edemezdi. Bunu anladığım anda da bu çapta bir operasyondan kurtuluş umudum olmadığını fark ettim. Öldürülmem kaçınılmazdı. Kaçınılmazdı, diyorum, çünkü peşimde olan silah arkadaşlarım benim neler yapabileceğimi, nerelere saklanabileceğimi, nasıl davranacağımı çok iyi biliyorlardı. Bilmedikleri tek şey, yılların bana öğrettiği deneyimle onlardan habersiz tuttuğum ev ve bu evde sakladığım silahlar, belgeler, kanıtlardı. Onlar beni öldüreceklerdi, bundan emindim, ama ben de onların ipliğini pazara çıkaracak, hem benim hem de arkadaşlarımın intikamını alacaktım.

Gazetecilerle bu yüzden bağlantı kurdum. Bu banttaki konuşmayı da bu amaçla hazırladım, sözlerimi, bulduğunuz silahlar, sahte pasaportlar, sahte nüfus kâğıtları, bu sahte kimliklerdeki isimler adına açılmış banka hesapları kanıtlayacaktır. Dileğim haberin hak ettikleri cezaya çarptırılması, Bekir Kaytan, Yüzbaşı Rıfat Başoğlu ve bana yapılan haksızlığın Türk milleti tarafından bilinmesi, bizim durumumuzun adil bir şekilde yeniden değerlendirilmesi gerekir. Belki bizim yaptıklarımızın arasında da yanlışlıklar vardı. Biz de cana kıymakla, yasaların dışına çıkmakla günaha girdik, suç işledik. Ama bunların hiçbirini kendi çıkarımız için yapmadık. Hepsi aziz vatanımızın bölünmemesi, Türk milletinin sonsuza kadar yaşaması ve Türk devletinin yıkılmaması içindi.

Bu uğurda yaptığımız her eylemin vebalini bu dünyada da dünyada da taşımaya, hesabını vermeye hazırız. Bizler geçiciyiz, aslolan vatandır, millettir ve devlettir."

Sözlerini bitirirken Doğan'ın sesi titremeye, gözleri dolmaya başlamıştı. Konuşması biraz daha uzasa sanırım ağlayacaktı. Belki de bu yüzden, insanların önünde ağlamamak için biraz erken bitirmişti konuşmasını.

Doğan'ın söyledikleri benim için yeni değildi, ama Selahattin için aynı şeyi söyleyemezdim. Ekran yeniden siyahlaşıp, çizgiler belirince bile gözlerini televizyondan alamadı genç aşiret reisi. Neye bakıyor, ne düşünüyordu kestirmek zordu. Öylece duruyordu. Sonunda kalkıp, televizyonun düğmesine bastım, videodan kaseti çıkardım. Yeniden gelip karşısına oturunca, yüzüme baktı Ne söyleyeceğini çok merak ediyordum. Elini kaldırdı işaret parmağıyla kahve fincanını göstererek:

"Kahveni iç gurban" dedi, "soğuyacak."

Allah Allah ne diyordu bu adam böyle? Anlamak için gözlerine baktım. İçerisi karanlıktı, üstelik gözlerini de kısmıştı, ama yine de gözbebeklerinde yanan o ürkütücü duyguyu görebiliyordum. Uzanıp fincanı aldım, bir dikişte bitirdim içindeki kahveyi.

"Bu Binbaşı kimdir?" diye sordu.

“Bilmiyorum” dedim, “ben de belki sen biliyorsundur diye umutlanıyordum.”

“Ben de bilmiyem gurban, ama öğreniriz evvel Allah. Yalvaç ile Güngör dürzüsü biliyordur elbet.”

“Onlarla mı konuşacaksın?” diye sordum.

Dudaklarında korkunç bir gülümseme belirdi.

“Bakalım hele, yapacağız bir şeyler” diyerek ayağa kalktı. Ruhunun öfkeyle sarsıldığını biliyordum, ama belli etmemeye çalışıyordu. Yalnız ayağa kalktıktan sonra, “Hepsini öldürüp, paralan almış puştlar” diye nefretle tısladı.

Para da mı vardı işin içinde?

“Ne parası?” diye sordum.

“Yok” dedi, “para demedim. Yanlış duymuşsun abey.”

Yanlış duymamıştım, ama üstelemedim. Ne yapacağımı bilemeden oturmaya devam ettim koltuğumda. Selahattin ise kararını vermiş gibiydi, daha fazla dikilmedi ayakta.

“Sağolasın Adnan Abey” dedi, elini bana uzatarak. “Bize çok büyük faydan dokunmuştur. Sayende Bekir Abeyimizin kanlısı kimdir, öğrendik. Bildik. Artık senin işin bitmiştir. İş bize düşmüştür. İstersen buyur otelimizde konuğumuz ol. İstersen adamlarım seni dilediğin yere götürsünler. Nasıl istersen söyle, öyle yapacaklarını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum, yüzünde öyle katı bir ifade vardı ki cesaret edip soramadım.

“Benim gazeteye uğramam lazım” dedim, “arkadaşlar zahmet etmesinler, kendim giderim”

“Olmaz” diyerek hemen kapıya yöneldi, kapıyı açıp dışarı seslendi- “Remzi, arabayı hazırla, Adnan Abey’i gazeteye götüreceksin.” Yeniden bana döndü. “Allah senden razı olsun” dedi. “Bizim boynumuzu bükük, alnımızı yıkık koymadın, inşallah biz de senin boynunu bükük, alnını yıkık koymayacağız. Şimdi saglıcaklan git gazetene. Kısmetse gene görüşürüz.”

Yirmi altıncı bölüm

Hiç alışık olmadığım bir durumdu, ama görülen o ki şans perileri beni hâlâ terk etmemişti. Doğan’ın verdiği adresi bulmuş, silahlan, belgeleri, video konuşmasını ele geçirmiş, dahası beni bu işten kurtaracak kişi olan Selahattin’le istediğim gibi bir konuşma yapmış, genç aşiret reisinden beklediğim tepkileri almıştım. Üstelik bütün bunları peşimdekilerin ruhu bile duymadan gerçekleştirmiştim. Kendime güvenimi neredeyse tümüyle yitirdiğim, artık benden ne köy olur ne kasaba, diye düşünmeye başladığım dönemde bunları başarmış olmam inanılmazdı. Ama, inanılmazı gerçekleştirmiş birinin rahatlığı içinde, Remzi’nin hoyratça kullanmasına rağmen, yolcularını konforundan yoksun bırakmayan altımızdaki siyah Mercedes’in keyfini çıkarmak varken, ben hâlâ kuşku içinde kıvranıyor, olayların nasıl gelişebileceği üzerine derin olasılık hesapları yapıyordum. Yanıtı bulunmamış sorular, siyah Mercedes’in altından akan beyaz yol çizgileri gibi ardı ardına hızla geçiyordu kafamdan.

Doğan’ın neden Selahattin yerine benden yardım istediğini hâlâ çözebilmiş değildim. Genç aşiret reisinin Doğanla arası çok iyiymis. Açıkça dile getirmedi, ama tavırlarından anladığım kadarla bizim Doğan’ı ölen abisi kadar çok seviyormuş. Kendisine yardım edecek, hatta onu ölümden bile kurtaracak kadar güçlü, gözü kara biri varken Doğan gerçekleri anlatmak için neden onu değil de beni seçti? Selahattin de bu işlerin içinde olmasın? Ne yani, Selahattin kendi öz abisinin öldürülmesine mi karıştı? Olamaz mı? Olamaz, çünkü, her ne kadar eski değer yargıları hızla çözülüyorsa da henüz güneydoğuda, üstelik aşiret içinde, kendi idesini öldürüp, yerine geçme gibi olaylar pek yaygın değildir. Yine de o kadar emin olmamak gerek. Son yirmi yılda Türkiye’de o kadar çok şey değişti ki kökleri saraya kadar uzanan bu kanlı entrikaları artık bizim aşiret yöneticileri de uygulamaya koymuş olabilirler. Bilemiyorum, yine de zayıf bir olasılık gibi geliyor bana. Baksanıza Selahattin, iz peşindeki Afgan tazısı gibi büyük bir istekle abisinin katilini arıyor. Selahattin’e görmesini gerektiren bir neden mi vardı? Eğer öyleyse, ben Selahattin’e gitmekle büyük bir hata yapmış sayılmaz mıydım? İster misin Selahattin de işin içinde olsun! Bu düşünce bile tüylerimi ürpertmeye yetti. Yanımdaki koltukta oturan Remzi’ye baktım. Selahattin, ben farkına varmadan, Remzi’ye bu herifi tenha yere götür, kafasına bir kurşun sık, diye fısıldadıysa. Yok canim daha neler. Selahattin yanımdan hiç ayrılmadı ki. Remzi de öyle. Hem tarif ettiğim İkitelli’ye doğru gidiyorduk işte. Ben böyle düşünürken Remzi kendisine baktığımı fark etmişti, döndü, göz söze geldik. Gülümseyerek sordu.

“Bir şey mi istiyorsun Adnan Abi?”

Hemen toparlandım.

“Sigaran var mı” dedim, “benimki bitmiş de.”

“Camel var abi, içer misin?”

“Fark etmez.”

Ceketinin cebinden paketi çıkarıp, uzattı. Bir tane çektim.

“Paket sende kalsın abi. Geceyarısı nereden bulursun sigarayı.”

“Sağ ol, gazetedeki arkadaşlardan alırım.”

“Olmaz abi, bak yeminle, almazsan gücenirim.”

Remzi, aşiretin lise bitirmiş üyelerinden olmalı, belki de şu dışarıdan devam edilen yüksekokulların birinden mezundur, İstanbul'a ayak uydurmuş gibi görünüyordu. Ama geleneklerinden de henüz vazgeçememiş; belki istese de vazgeçemeyecek, çocukken öğrenilenler kolay kolay çıkmaz insanın aklından. Bu yüzden aşiretine özgü davranışları sürdürüyor, dostlara abartılı cömertlik göstermeyi seviyordu. Bana da uzattığı paketi almak düşüyordu. Bir tane yakıp, paketi cebime attım. İlk nefesi çekerken az önce Remzi'den kuşkulandığım için kendi kendime kızmaya başladım. Tamam, hadi kendimizi korkutmadık diyelim, ama soru da hâlâ ortalıkta duruyordu. Doğan neden uzak durdu, onu el üstünde tutacak, gözbebekleri gibi koruyacak bu adamlardan? Bütün olasılıkları gözden geçirdiğimizde, ulaştığım en mantıklı sonuç; Doğan'ın Selahattin'in izlendiğini, ona yaklaştığında katillerinin kendisini kolayca yakalayacaklarını düşünerek, aşiretten uzak kalması oldu. Ama söyleyeceklerini telefonda da anlatabilirdi. Ya da tıpkı bana yolladığı gibi bu kasetlerden birini kurye aracılığıyla otele gönderebilirdi. Belki Selahattin'e değil de çevresindekilere güvenmiyordu. Veya Selahattin'in yöntemi yerine benim yöntemimi uygulamak, herkese bu olayı duyurmak istiyordu. Öyle ya bana gelmek yerine Selahattin'e gitseydi, abisinin Yalvaç ile Güngör tarafından öldürüldüğünü öğrenen genç aşiret reisi hemen silaha sarılarak onları öldürmeye kalkışacaktı. Onlar öldüğünde bile olay yine açığa çıkmayabilirdi. Ama Doğan bana gelmekle hem çetenin varlığını kamuoyuna duyurmuş olacak, hem de Selahattin yoluyla olayı öğrenmiş olacağından, aşiretin silahşörlerini, Yalvaç ile Güngör'ün üzerine yollamış olacaktı. Akıllıca bir plandı. Çok akıllıca. Yine de aklımın almadığı bir şey var. Bu plan, Doğan'ın öldürülmüş olmasının üzerinde yükseliyor, işte benim anlamakta zorlandığım yer de tam burası: insan, ölümü bu kadar kolay kabul edebilir mi? Hadi etti diyelim, kendi ölümü üzerinde temellenen böyle soğukkanlı ve karmaşık bir plan yapabilir mi? Öldürüleceğinden eminse, hiçbir kurtuluş yolu yoksa, neden yapmasın? Doğan da beni mutlaka öldürecekler, kurtulmam imkânsız demiyor muydu? Evet, diyordu ama, bilemiyorum, belki ben onun kadar cesur olmadığım için ölümü böyle kolayca kabullenmek biraz tuhaf geliyor bana. Gerçi bu adamlar yıllarca Azrail'le yan yana yaşamışlar, can almışlar, ölümün nefesini enselerinde hissetmişler... Tehlike içinde yaşayanlar, ölümü daha mı kolay kabul eder? Böyle şeyler çok duydum. Ama tehlike içinde olanların yaşama sımsıkı sarıldıklarını da duydum. Neyse, aklımı daha fazla zorlamanın anlamı yok. Durum ortada: üvey kardeşim ölümü göze almış gibi görünüyor. En azından tersi ispatlanana kadar buna inanmamız gerekiyor. Zaten inanmasak da elimizden gelen bir şey yok.

Aklımı kurcalayan başka bir mesele de Selahattin'in, abisinin katillerine ne yapacağıydı. Çok istememe rağmen otelde soramadığım soru buydu. Yalvaç ile Güngör'e gidip abimi siz mi öldürdünüz diyecekti? Belki de hiç konuşmadan boşaltacaktı üzerlerine kur-Şunu. Konuşmadan, sorgulamadan olur mu öyle? Önce oturup konuşacaktır, onlar da her şeyi inkâr edecektir tabiî. Doğan'ın sözüne karşılık, onların sözü. Gerçi Selahattin, Doğan'ın söylediklerine banmış görünüyordu. Nasıl inanmasın, mantıklı konuşuyor, üstelik kendi ölümü de dahil söyledikleri bir bir gerçekleşmedi mi? Ayrıca benim bilmediğim, başka konular da olabilir. Mesela, Selahattin ağzından kaçırdığı şu para meselesi. Ne parasıydı acaba? Gecen yıllarda terörle mücadalede kullanılmak üzere örtülü ödenekten ayrılan yüklü miktarda bir paranın kaybolduğundan söz ediliyordu. Paranın nereye harcandığı belli değildi. Başbakan, "İsyan eden Kürtlerin lider kadrosuna yönelik bir operasyonda harcadık" diye açıklama yaptı, ama kimse böyle bir harekâttan haberdar değildi. Üstelik sonuç da alınamamıştı. Söz konusu edilen para, bu örtülü ödenekten alman para olmasın? Olabilir, belki deki ayrılık da bu paranın paylaşımı yüzünden ortaya çıkmış. Gerçi Doğan da hiç paradan bahsetmemişti. Bahsetmemiş olması böyle bir paranın olmadığı anlamına gelmez. Belli ki Selahattin gibi o da bazı konuların sır olarak kalmasını istiyordu. Kim bilir anlatmadıkları daha neler vardır bunların. Selahattin'in, Doğan'a inanmasının altında benim bilmediğim, ama ikisinin çok iyi bildiği bu türden gizli bir konu da olabilirdi. Eğer Yalvaç ile Güngör'ün daha güçlü kanıtları yoksa Selahattin kesinlikle Doğan'ın söylediklerine inanacaktır. İnanınca da, aşiret içindeki saygınlığını koruması için Yalvaç ile Güngör'ü öldürmesi gerekecektir. Başka türlü insan içine çıkamaz. Ama Yalvaç ile Güngör gibi iki polisi öldürmek, çaresizlik içinde dağlara çıkmış, adı sanı belirsiz, yoksul Kürt delikanlılarını öldürmeye benzemez. Büyük gürültü kopar. Belki de Selahattin bunu göze alamaz. Niye alamasın, Kaytanlar yıllardır koruculuk etmiş, bir anlamda güvenlik güçlerinin içinde yer almış devlet yanlısı bir aşiret. Onlar da kendilerini polis gibi hissediyorlar. Bir güvenlik görevlisinin, kendi meslektaşını vurması ise her zaman sıradan bir vatandaşın polisi öldürmesinden daha az tepki çeker, daha kolay kabul edilir. Hele bu işi yapan kişinin ardında yüzlerce eli silahlı adamı, parlamentoda milletvekilleri olan güçlü bir aşiret varsa, sorun dallanıp budaklanmadan kısa sürede çözümlenir, çözümlenmese bile örtbas edilir. Edilsin, benim de istediğim bu değil mi. Hayır, bu değil. Ben hiçbir cinayetin örtbas edilmesini istemiyorum. Ben kimsenin ölmesini istemiyorum. Ben sadece bulaşmak zorunda kaldığım bu pislikten yakamı sıyırmaya çalışıyorum...

Tamam, inkâr edecek değilim, daha Doğan'ın evinde, Tolga'ya, Selahattin'i sormaya başladığımda, kafamda Yalvaç ile Güngör'ü etkisiz hale getirme düşüncesi vardı. Doğru, Selahattin'e kaseti bu yüzden izlettim. Bir anlamda onu motive ettim. Ama bunu onların ölmesini istediğim için değil, çaresiz kaldığım için yaptım. Adamlar beni, ailemi ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Bu durumda ne yapabilirdim? Elimi kolum bağlayıp, kuzu kuzu bizi öldürmeye gelmelerini mi bekleyecektim? Rahmetli babam, İsmet İnönü'yü hiç sevmezdi, ama onun "Bu memlekette namuslular da en az namussuzlar kadar cesur olmazsa işler düzelmez" anlamına gelen deyişini dilinden düşürmezdi. Tamam, farkındayım, buraya cesur sözü yerine zalim sözcüğü daha çok yakışıyor. Ama kendimi başka türlü nasıl koruyabilirdim? Eminim benim yerimde başka biri de olsaydı aynı şeyi yapmaktan çekinmezdi. Hem acele etmeliydim, belki de Selahattin, polisleri öldürmez, belki de onlarla beni ortadan kaldırmaya karar verir. Ortada neler döndüğünü tam olarak bilmiyoruz ki!

“Buradan mı döneceğiz abi?” diyen Remzi dağıttı düşüncelerimi.

“Evet” dedim, “sağdaki köprüden karşıya geçeceğiz.”

Remzi otobandan çıkıp, tali yola girerken:

“Daha önceden de geldim buraya” diye açıkladı, “ama o kadar çok köprü var ki. Hepsi de birbirine benziyor karanlıkta emin olamıyor insan.”

“Gazeteye mi gelmiştin?” diye sordum. Merak ettiğimden filan değil, iş olsun diye.

“Televizyona. Bekir Abi öldükten sonra bir televizyon kanalında abuk sabuk laflar etmişlerdi. Güya Bekir Abi ve arkadaşları Pincioğulları’nın küçük oğlunu kaçırıp, beş milyon dolar fidye istemişler, diye yayın yapmıştı bu televizyon kanalı. Selahattin Bey’i getirdim. Yetkililerle konuştu. Özür diledi. Bir daha da aynı yanlışı tekrar etmediler.”

Remzi konuyu açınca, üvey kardeşim hakkında belki yeni bilgiler edinirim düşüncesiyle:

“Bizim Doğan’ı tanır mıydın?” diye sordum.

“Tanımaz mıyım. Onun şoförlüğünü yapmak da kısmet olmuştu. O da çok konuşmazdı sizin gibi. Ama hakkında duyduklarım bana yeter.”

“Neler duydun?”

“Hangi birini anlatayım abi? Paris’te Ermenilerin toplantı yaptığı salonu basıp, adamları silah elde en kalabalık caddede önüne katıp kovalamasını mı? Bizim aşiretin başına geçip, askerin, özel timin çıkamadığı dağı üç günde PKK’dan temizlemesini mi? Memleketin en ünlü kabadayısını, İstanbul’un göbeğindeki bir kumarhanede, herkesin gözü önünde çatır çatır tokatlamasını mı? Hangi birini anlatayım abi? Ben böyle yiğit bir adam görmedim. Düşman ordusunun içine girer, burnu bile kanamadan adam alıp çıkar. Kimse ona silah sıkmaya cesaret edemez abi.”

“Ama sıktılar” dedim.

“Arkadan vurmuşlardır, oyuna getirmişlerdir. Yoksa gözünün içine baka baka Doğan Abi’yi öldürecek cesaret yoktur kimsede. Bekir Abi, ‘Hazreti Ali cesareti var şu Doğan’da’ derdi. Ki Bekir Abi de öyle yabana atılır yiğit değildi.”

Baktım, şimdi de Bekir Abisini övmeye başlayacak:

“Ne zamandır tanırsın Doğan’ı?” diye sohbeti yeniden k çektim.

“Altı yedi yıl olmuştur. İlk köyde görmüştüm. Rahmetli Bekir Abi ve Yüzbaşı Rıfat’la birlikte gelmişlerdi. Üçü çok iyi arkadaşlardı zaten. Hep beraber gezerlerdi. Bazen yanlarına jandarmadan subayların, özel timden polislerin gelip gittiği olurdu, ama bu üçlü hiç ayrılmazdı. Bir kere de birlikte İsviçre’ye gitmiştik. Doğan Abi, Selahattin Bey filan. Doğan Abi’nin karısı da vardı yanında Demet Hanım.”

Sahi Demet de bahsetmişti bu yolculuktan. Demek Demet’i karim diye tanıtıyormuş Doğan. Dostum, metresim diyecek hali yok ya. Gerçi dostum dese ne olacak, Bekir’in de Nihal’i varmış. Muhtemelen Yüzbaşı Rıfat’ın da vardır böyle bir kadını. Eee adamlar kahraman. Kahramanlar da sevgilisiz olmaz ki. Yine de pervasız değil adam. Karım diye tanıtmış Demet’i. Belki Demet’e duyduğu saygıdan. Çevredekiler kadına orospu gözüyle bakmasın diye. Bekir Kaytan da belki imam nikâhı yaptırmıştır Nihal’e. Beğensek de beğenmesek de bu adamların da kendilerine göre bir ahlak anlayışları var.

“Doğan Abi çok iyi biliyor İsviçre’yi. Bir de güzel Almanca konuşuyor. Sanki anadili gibi. Çok da adam tanıyor orada. Abraham adında bir Yahudi saatçiye gittik. Saatçi dediysem bu bizdeki uyduruk dükkânlardan değil. Üç katlı bina olduğu gibi adama ait. Abraham antika saat satıyor. Elmas işi filan da yapıyormuş. Üst katta da bir bankerlik bürosu var. İsviçre’deki bankaların işlerini filan kovalıyormuş. Anlattılar ama, biraz karışık iş anlamadım, işte bu Abraham ayakta karşıladı bizi. Doğan Abi, Demet Yenge’ye bir saat aldı oradan. Yahudi yalan söylemiyorsa geçen yüzyıl bilmem ne prensesi takmış o saati. Ona şaşmadım da Yahudi para almadı saatten, hayret ettim. Sen de bilirsin abi, pinti adamdır bu Yahudiler. Doğan Abi’nin nasıl bir hatırı var yanında, sen bir düşün. Sonra adam bizi yemeğe davet etti. Selahattin Bey’le ben gitmedik tabiî. Oturduk otelde. Ne gideceğiz abi, dil bilmiyoruz, kös kös oturuyoruz yanlarında.”

“Gezmeye mi gitmiştiniz İsviçre’ye?” diye sordum.

“Hem gezmeye hem de Selahattin Bey’in bir rahatsızlığı vardı diye yanıtladı Remzi, ama sonuna doğru gülmeye başladığını ettim.

“Niye gülüyorsun Remzi?” dedim ben de gülerek.

“Hiç abi, öylesine güldüm.”

“Remzi” dedim, “öylesine gülmedin. Bir iş var bu gülmenin, sen benden bir şey saklıyorsun.”

“Yok abi bir şey saklamıyorum” dedi ama, gülmeyi sürdürüyordu. Kesin bir şey saklıyorsun Remzi” dedim. “Ama ben bunu öğrenirim”

“Nereden öğreneceksin abı?

“Selahattin’e sorarım.”

Gülmesi bir anda kesildi.

“Aman abi sakın sorma” dedi.

“O zaman sen anlat. Anlatırsan söz kimseye söylemem.”

Bir süre duraksadı. Başını salladı. Büyük olasılıkla boşboğazlık edip bana bunları anlattığı için kendine küfrediyordu.

“Ama söz ver abi, kimseye söylemeyeceksin. Zaten önemli de değil, ama Selahattin Bey böyle şeylere çok dikkat eder.”

“Hiç merak etme, benden laf çıkmaz.”

“Selahattin Bey’in bir rahatsızlığı var dedim ya.” Sustu. Yine gülecek gibi oldu, ama bu defa dağılmadı. “Pis bir hastalıktı. Malum bizim oralılar acıyı çok sever. Selahattin Bey’de basur vardı. Basur dediysem öyle böyle değil. Şişti mi elma kadar oluyormuş. O dağ gibi adamı çocuk gibi ağlatıyordu. Bunu en yakınları bilir. Biz amca çocuğuyuz Selahattin Beyle, ben de o yüzden biliyorum. Baktım bu acı dayanılır gibi değil, doktora gitmesini söyledim. Selahattin Bey korktu.

‘Ulan doktora gideriz. Bunun muayanesi kötüymüş, adam parmağını makata sokuyormuş. Bizim dostumuz var, düşmanımız var. Onların kulağına gider, rezil oluruz bir aşirete’ dedi. ‘Ben bu acıyı çeker, doktora gitmem’ dedi. Bir gün gene basuru azmışken, Doğan Abi üstüne gelmiş. Ne oldu deyince de Doğan Abi’ye güvenen Selahattin Bey, durumu anlatmış. Bunun üzerine Doğan Abi, Seni İsviçre’de doktora gösterelim, orada senin Kaytan Aşireti’nin ileri gelenlerinden biri olduğunu kim bilecek’ demiş. Bu düşünce Selahattin Bey’in kafasına yatınca, biz İsviçre’ye gittik.”

“Hay Allah” dedim, “insan hastalıktan utanır mı?”

“Utanmaz, ama aşiret ileri geleni olmak zor. Gözünü seveyim Adnan Abi, bunları sen ne duydun ne işittin.”

“Kaygılanma” diye yatıştırdım Remzi’yi. “Peki, çok kaldınız mı İsviçre’de?”

‘Bir hafta. Zaten Doğan Abi randevuları filan almış. İkinci gün doktora gittik. Doktorlar muayene ettikten sonra ‘Ameliyat olması gerek’ dediler. Dört gün hastanede yattı, çıkınca da Türkiye’ye böndük.”

“Doğan sizin yanınızda mıydı hep?”

“Yok. Selahattin Bey’in isteği üzerine hastalığı Demet Yenge’den de sakladığımız için güya bizim başka şehirde işimiz varmış gibi vedalaşıp ayrıldık otelden. Doğan Abi bizi geçiriyormuş bahanesiyle hastaneye getirdi. Orada Türkçe bilen bir doktor vardı bizi ona emanet etti. Doğan Abi arada bir hastaneye uğruyordu ama Demet Yenge fark etmesin diye sık gelemedi.”

“Âlem adammış şu Selahattin.”

“Sağ olsun, biraz öyledir” dedi Remzi.

O anda Selahattin’den pek hoşlanmadığını anladım. Çünkü Bekir’e “Abi” derken, Selahattin’e, sanki yakın akraba değillermiş gibi “Bey” diyordu. Belki gizli bir çekişme vardı aralarında. Amcaoğulları olduklarına göre, belki de aşiret reisliğinin kendisine geçmesini arzuluyordu Remzi. Bu yüzden alttan alta kin duyuyordu Selahattin’e.

Doğan’ın İsviçre’deki bağlantıları da ilginçti doğrusu. Niye ilginç olsun, adam yıllarca orada yaşamış. Tamam da, birlikte yaşadığı kişiler mülteci olan ülkücüler ya da İsviçre vatandaşı olmuş Türk işçileri değil, şu Musevi bankerle tanışıklığı nereden ileri geliyor acaba? Demet de bahsetmişti adamdan. Üstelik adam, Demet’e gözünü kırpmadan antika saat hediye edecek kadar değer veriyor Doğan’a. Bunu yapması için çok iyi bir nedeni olması gerek? Remzi’nin söylediği gibi Doğan’ın iyi adam olması filan bunu açıklamaya yetmez. Bunların aralarında bir iş ya da para ilişkisi olmalı. Uyuşturucu filan desem, Musevi işadamları bu türden pis işlere pek bulaşmazlar. Selahattin’le yeniden konuşmak gerekecek anlaşılan; belki Demet de bir şeyler biliyordur bu konuda. Ya da bir şeylerden kuşkulanmıştır. Onunla da yeniden görüşmekte yarar var. Bak yine kaptırdım kendimi. Neden onlarla görüşeyim? Doğan’ın İsviçre’deki bağlantılarıyla neden uğraşayım ki? Yoksa Doğan haklı mı? İstesem de bu meslek benim yakamı bırakmayacak mı?

Aklımdan bunlar geçerken, Mercedes’imiz asık suratlı bir fabrika duvarının köşesinden dönerek, Erol’un gazetesinin bilmem kaç katlı binasının bulunduğu sokağa girdi. On beş metre kadar ilerde gecenin karanlığında puslu bir parlaklık yayan gazetenin neon ışıklarını gören Remzi, kendinden memnun söylendi.

“İşte geldik abi.”

Saate baktığımı görünce tedirginleşti.

“Umarım seni zamanında yetiştirmişimdir abi.”

Saat bire geliyordu.

“Tam zamanında” dedim, “Çok teşekkür ederim.”

İnmeden önce elini sıkarken:

“Aman abi, Selahattin Bey bu gece konuştuklarımızı...”

“Kesinlikle duymayacak” diye tamamladım sözlerini. Bana güvendiğini gösteren bir gülümseyiş belirdi dudaklarında. Elini dostça sıkıp indim arabadan.

Gazetenin kapısında biri kız öteki erkek iki görevli duruyordu. Onları tanımıyordum, büyük olasılıkla onlar da beni tanımıyorlardı. Ama işler yolunda gider, Erol’un söyledikleri gerçekleşirse yakında tanımaya başlayacaklardı. İkisinin de suratında bir tatsızlık vardı, ama kızın ki daha çekilmezdi. Bu yüzden delikanlıya yöneldim.

“Erol Cerit beni bekliyor” dedim.

Delikanlı önündeki kâğıda baktı.

“Adnan Sözmen mi?” diye sordu.

Erol kapıya haber bırakmıştı demek.

“Evet” deyince, kimliğimi aldı, bana bir ziyaretçi kartı uzattı. “Sekizinci kat” diyerek, eliyle arkadaki asansörü göstermeye çalışırken:

“Merak etmeyin yolu biliyorum” dedim. Burada hiç çalışmamıştım, ama Erol’u görmek için defalarca gelmiştim.

Sekizinci kata çıktığımda Erol'u bilgisayarın başına oturmuş haberi yazarken buldum. Tolga ortalıkta görünmüyordu, fotoğraf laboratuvarında diaları hazırlıyor olmalıydı. Beni görünce çok sevindi Erol.

"Oh be" dedi koltuğundan kalkarak, "sen gecikince bir terslik oldu diye kaygılanmaya başlamıştım."

"Ne terslik olacak canım?"

"Ne bileyim oğlum, bu iş netameli. Bakarsın iyi saatte olsunlar taş koyar."

"Kimse bir şey yapamaz artık" dedim pardösümü çıkartırken. "Haberi yazdın mı?"

"Yazdım. Düzeltmeleri yapmak için seni bekliyordum. Bir sandalye çek de oku. Yoksa çıkış mı alayım?"

"Yok, yok, ekrandan okurum. Hem de düzeltmeleri üstünde yaparız."

Yandaki boş masadan bir sandalye çekip, ekrana yaklaştım. Gözlerim artık iyi seçemiyordu, yakın gözlüklerimi de evde bıraktığımdan burnumu ekranın dibine kadar sokup okumaya başlamadan önce:

"Video kaseti izledin mi?" diye sordum.

"İzledim. Müthiş" dedi. "İlk kez çeteden biri itirafta bulunuyor. Valla üvey kardeşini sever misin, sevmez misin bilmiyorum adam bu itirafla Türkiye demokrasisine büyük katkıda bulundu."

Remzi'den sonra Erol'un da Doğan'ı övmesi kafamı karıştırmaya başlamıştı. Hadi Remzi cahil bir çocuk diyelim, ama Erol gibi bir haberin ne tür sonuçlar doğurabileceğini daha görür görmez anlayan kurt bir gazeteci Doğan'ı övüyorsa bu boşuna değildi. Acaba üvey kardeşim hakkında karar verirken biraz aceleci davranmıştım, söylediği her sözden, her davranışından kuşkulanmakla ona haksızlık mı etmiştim? İnatla hâlâ eski politik görüşlerini savunmasına rağmen, kendi canını da ortaya koyarak yan tığı bu iş, sağcı ya da solcu olsun ülkesi için kaygı duyan herkesin yararınaydı.

"Bu itiraf çok önemli oğlum" diye sürdürdü Erol konuşmasını "Çocuklar şu anda kaseti deşifre ediyorlar. Konuşmayı olduğu gibi yayımlayacağız. Bizim yazıda da itiraftan alıntılar yaptım."

"Güzel" diyerek, Erol'un yazısını okumaya başladım. "Cinayetler Çete İşi" diye bir başlık atmıştı. Benden duyduklarım, dün Arif'in yazısında yer alan bilgileri, Doğan'ın itiraflarını, bulduğumuz sahte nüfus kâğıtları, pasaportlar, banka cüzdanları ve silahlarla destekleyen sağlam bir metindi. Karşı çıkacağım tek nokta, benim olaydaki rolümün de açıkça yazılmış olmasıydı.

"Eline sağlık harika olmuş" dedim. "Yalnız kaynağın ben olduğumu söylemeyelim. Altta ikimizin birden imzasını kullanmışsın zaten"

"Niye oğlum? Böylece ünün iyice artar."

"Sağol ünümün artmasını istemiyorum."

"Sen bilirsin. O paragrafı çıkartalım istersen, ama ünün artacak. Buna engel olamazsın. Bizim Yayın Yönetmeni Nusret buraya geliyor. Haberi duyunca dudağı uçukladı. 'Adnan'ın gözlerinden öperim, artık bizim gazetede işe başlar' dedi."

"Ya Tolga?" diye sordum Erol'a.

"Merak etme, gelince onu da konuşacağım."

"Konuşacağım filan deme" diye uyardım. "O çocuk bu haber yüzünden işinden olacak. Onu gazeteye almak zorundasınız."

Hemen yavşadı Erol.

"Tamam ya, ne sinirleniyorsun. Tolga da yarın işe başlayacak.

Durdu. Sevinçten ışıl ışıl yanan gözlerini minnetle yüzüme dikerek.

"Sen şimdi bunları boş ver de aşağıya in. Çocuklar bir fotoğrafını çeksinler. Haberde kullanmak için fotoğrafın yok."

Yirmi yedinci bölüm

Haber baskıya girdiğinde saat gecenin üçünü geçmişti. İlk baskılar erken gönderildiği için haberimiz, taşra kentlerinde okunamayacaktı, ama İstanbul, Ankara, İzmir gibi metropollerin hepsi olanı biteni öğrenecekti. Önemli olan da buydu. Gazeteyi okuyan, televizyon kanalları harekete geçecek, flaş haberlerle Doğan'ın açıklamaları tüm Türkiye'ye yayılacaktı.

Sabaha karşı Yayın Yönetmeni Nusret Kıvılcım'ın odasında oturmuş, bir yandan kahvelerimizi içip bir yandan önümüzdeki gazeteye bakıyorduk. Gece boyunca sıkı bir maraton yaşamıştık; korkmuştuk, uykusuz kalmıştık, ama değmişti. Erol'un, Tolga'nın hatta son anda bize katılan Nusret Kıvılcım'ın bile yorgun yüzünde, başarmış olmanın verdiği o tatlı rahatlık, o güzelim doygunluk duygusu okunuyordu. Ne yazık ki ben, aynı duygulan taşımıyordum. İçimde tuhaf bir boşluk, bir hiçlik duygusu vardı. Oysa tasarladıklarımı neredeyse eksiksiz olarak gerçekleştirmiştim. Nusret Kıvılcım sandığımın tersine oldukça iyi davranmıştı bana. Sandığımın tersine diyorum çünkü bundan altı yıl önce aynı gazetede çalışırken, ayağının kaydırılmasına neden olmuştum. Haber müdürlüğü için ikimizden birini seçmeleri gerekiyordu. Nusret Kıvılcım bu konuda benden daha kıdemliydi. Üstelik onun için bu kariyer çok da önemliydi. Ama ben o sıralar oldukça parlak bir gazeteciydim. Gazete sahipleri onun yerine beni seçtiler. Nusret Kıvılcım bu işe çok bozuldu. Ertesi gün istifasını verip ayrıldı gazeteden. Bu olaydan sonra kendimi bir parça suçlu hissettim. Nusret Kıvılcım'ın da bana çok kızdığını artık hiçbir zaman benimle çalışmak istemeyeceğini düşündüm.

Şimdi anlıyorum ki, yanılmışım. Nusret Kıvılcım gerçek bir profesyoneldi. Geçmişte kalan o olayı da kişisel mesele haline getirmemişti. Olması gereken bu diye düşünmeyin. Bizim meslek bu tür olaylar yüzünden birbiriyle kanlı bıçaklı olmuş insanlarla doludur.

Nusret Kıvılcım'ın birlikte çalışma önerisini kabul ettiğimde:

"Bizimle çalışmandan gurur duyarız" demişti. Tolga'yı da işe almıştı, hiç duraksamadan. Benim için de övücü sözler sıralayıp durmuştu. "Bizim gazetede yazacak olman çok önemli. Daha da önemlisi senin gibi usta bir gazetecinin mesleğe yeniden dönmüş olması."

Daha birkaç gün önce kovulduğumu düşünürsek bunları duymak sevinç vericiydi. Hoşuma da gitmiyor değildi, ama aklımı rehin alan kaygılar sevincimi gölgeliyordu. Haber yayımlandıktan sonra ne olacaktı? Yalvaç ile Güngör habere nasıl tepki göstereceklerdi? Üstelik hâlâ Emniyet'e haber vermemiştim. Belki de Emniyet'e hiç gitmemeliydim. Savcılığa çıkıp, Doğan'ın dilekçesini ve evinin adresini vermek yeterli olabilirdi. Yoksa Müfitle bağlantı kurmak daha mı doğruydu? Bu sorularla kendimi yerken:

"Eee artık işimiz bitti" dedi Nusret Kıvılcım. "Eğer uyumazsak yarınki büyük zaferin tadını çıkaramayız. Hadi evlere dağılalım artık."

Bunları söyledikten sonra tepkimizi bile beklemeden ayağa kalktı, önce bana yöneldi. Elimi hararetle sıkıp:

"Çok teşekkür ederim Adnan" dedi. "Aylardır böyle bir haber yakalayamamıştık. İnşallah bundan sonra daha da büyüklerini patlatırız."

İçimden, bundan yakamı kurtarayım yeter, diye geçirmeme rağmen,

"İnşallah" dedim ayıp olmasın diye.

Tolga'yı da kutladıktan sonra Erol'la birlikte çıktılar.

"Pek rahat görünmüyorsun abi" dedi Tolga. Benimle aynı divanda oturuyordu. "Senin kafam kurcalayan bir şey var."

Zoraki gülümsedim.

"Yok" dedim, elimle dizine dostça dokunarak, "yok, ben iyiyim."

Aslında iyi değildim. Gün ışıdığında beni ne bekliyordu bilmiyordum. Nusret Kıvılcım evlere gidelim dediğinde, iyice paniklemiştim. Evim artık güvenli değildi. Ya da birkaç saat içinde güvenli olmayacaktı. Nereye gidecektim? Tolga'nın ya da Erol'un evine gitsem? Hayır bunu yapamazdım. Gazeteyi okuduktan sonra beni arayacakları ilk yer ya Tolga'nın ya da Erol'un evi olurdu. Bu çocukların başını yakmanın da âlemi yoktu. Üstelik Funda ile Umut'u da uyarmamıştım daha. Uyarsam ne olacak? Uçağa atlayıp yurtdışına kaçacak halleri yok herhalde. Funda işe gitmek zorundaydı. Umut'un ise okulu var. Hem aileden birilerini öldürmek bu adamların tarzı değil. İğneyi battığı yerden çıkarmak isteyecekler, yani hedef olarak beni seçeceklerdir. Telefondakiler böyle demiyordu ama. Korkutmak için öyle konuşuyorlardır. Belki de sert çıkınca tırsacak, geri çekileceklerdir. Hem Selahattin faktörünü de unutmamak gerek. Bakalım o ne yapacak?

"Ne düşünüyorsun abi?" dedi Tolga yeniden.

İyiyim demem onu ikna etmemiş olmalıydı.

"Hiiç" dedim, "bu yaptıklarımız bir işe yarayacak mı, diye merak ediyorum."

"Yaramaz mı abi? Bir soruşturma başlatılacak. Adamlar gözaltına alınacak, hatta tutuklanacak."

"Gerçekten tutuklanacaklar mı?"

Durdu, anlaşılan bu konuyu hiç düşünmemişti.

"Tutuklanmayacaklar mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum, ama tutuklamazlarsa şaşmam."

"Neye şaşmıyorsun bakalım?" diyerek Erol girdi içeri.

"Şu çetecileri konuşuyorduk" dedim, "adamları tutuklayacaklar mı sence?"

"Tutuklayacaklar tabiî" diye atıldı hemen. Birden durdu. Kararsız gözlerle bir süre bizi süzdü. Sonra sanki yanıtını ben biliyormuşum gibi sordu: "Tutuklamazlar mı yani?"

"Bilmiyorum" dedim ona da.

Erol'un yüzündeki kararsızlık endişeye dönüştü. İşte yine başarmış; iki meslektaşımın da neşesini kaçırmıştım.

"Olsun" dedi Erol. Kendini toparlaması uzun sürmemişti. "Adamları tutuklamasalar bile millet öğrenecek ne mal olduklarını. Bundan sonra ellerini kollarını sallaya sallaya adam öldüremeyecekler."

Öyle değil mi dercesine yüzüme baktı. Benden olumlu yanıt alamamasına karşın inatla sürdürdü iyimser sözlerini.

"Hem biz görevimizi yaptık. Adamları kollarından tutup içeri atacak halimiz yok ya. Altı üstü gazeteciyiz."

Bu kez onay istemek için Tolga'ya baktı. Tolga benim kadar karamsar değildi.

"Haklısın Erol Abi" dedi başını sallayarak. "Ayrıca bu memlekette dürüst polisler, cesur savcılar da var." Bakışlarını bana çevirdi. "Ben onların gereğini yapacağına inanıyorum."

Keşke ben de sizin kadar iyimser olsam diye geçirdim içimden.

"Ne olursa olsun" diye yeniden Erol aldı lafı. "Bu akşam tarihe geçecek. Yarın bir sürü gazeteci kıskançlıktan geberecek."

Bunları söylerken karşıma geldi.

"Farkında değil misin oğlum, büyük iş başardık."

O kadar neşeliydi ki ben de ona uymayı denedim.

"Farkında olmaz mıyım?" dedim. "Haklısın, büyük iş başardık"

“O zaman bu suratının hali ne? Gül lan biraz.”

“Yoruldum be Erol” dedim. “Şimdi kalkıp eve gitmeyi de gözüm yemiyor.”

Saatine baktı.

“Ooo, üç buçuğa geliyor. Sabah olmuş yahu. İsterseniz burada kalalım.”

“Nasıl yani” diye atıldım, “gazetede misafirhane mi var?”

Erol kahkahaları koyverdi.

“İşte misafirhane oğlum” dedi, eliyle oturmakta olduğum divanı göstererek. “Biz buraya Nusret Palas, diyoruz.”

“Emin misin? Herif bozulmasın?”

“Ne bozulacak? Hem ruhu bile duymaz onun. O gelene kadar sen çoktan uyanmış olursun. Uyanmasan ne olacak? Nusret memnun bile olur, onun odasında uyumandan.”

“Ya siz nerede uyuyacaksınız? Gördüğüm kadarıyla burada bir tane divan var.”

Erol’un rahat gülümsemesi bütün yüzünü doldurdu.

“Düşündüğün şeye bak. Yanda iki oda daha var. Biz de oraya sereriz postu.”

“Abi” diye oturduğu yerde kıpırdandı Tolga, “ben eve gitsem.”

“Niye oğlum” diye yan şaka yarı ciddi çıkıştı Erol, “evde bekleyenin mi var?”

“Evet abi ya” dedi Tolga. Yüzü kızarır gibi olmuştu. “Kız arkadaşımı evde bıraktım.”

“Haa o zaman başka” dedi Erol. “İşin içine hatun girince akan sular durur. Sana bir araba ayarlayalım.”

Erol masanın üzerindeki telefona yönelirken:

“Gitmeseydin be Tolga” dedim. “Kız çoktan uyumuştur.”

Anlayış bekleyen bir ifadeyle baktı Tolga.

“Uyumamıştır abi. Gelirim demiştim, bekler beni.”

“Sen bilirsin. Git o zaman. Ama dikkat et.”

“Ederim. Sağol abi.”

Tolga’ya bir taksi ayarlayıp, yolladıktan sonra Erol erken bir kutlama için, belki içecek bir şey buluruz umuduyla, Nusret Kıvılcım’ın mini buzdolabını açtı. Dudaklarımı yalayarak, hevesle doğruldum; alkol şu sura tam da ihtiyacım olan şeydi; bir duble rakı, bir kadeh cin ya da votka hiç fena olmazdı. Hızla Erol’un yanına gidip, buzdolabını araştırmasına katıldım. Ne yazık ki hevesim kursağımda kaldı. Buzdolabı tamtakırdı. Bırakın alkollü bir şeyi bir damla su bile yoktu. Anlaşılan Nusret Kıvılcım odasının geceleri yol geçen hanına döndüğünün farkındaydı. Bar çoktan kapandığı için, aşağıdan bir şeyler bulmamız da olanaksızdı.

Yatmaktan başka çaremiz kalmamıştı. O, yandaki odaya geçti. Ben de divana uzanıp pardösümü üzerime çektim. Tabiî uyuyamadım. Kaygılar, sorular, beklentiler, görüntüler halinde gözlerimde beliriyor, sese dönüşüp kulaklarıma doluyor, düşünce olup aklıma sızıyordu. Bir süre divanın üstünde dönüp durduktan sonra kalktım. Camdan dışarıyı seyretmeye başladım. Bir zamanlar insanların ava çıktığı, bomboş tarlalardan oluşan kentin bu kısmı şimdi alt alta, üst üste, yan yana sıralanan binlerce sıvasız, şekilsiz konutla, işyeriyle dolmuştu. Gerçi karanlıkta o çirkin görüntülerini yitirmişlerdi, ama ne yazık ki ışıkları bile geceye güzellik katmaktan uzaktı. Bakışlarım, gecenin içinde binaların giderek ölgünleşen ışıkları üzerinde gezinirken, insanda düş kırıklığı yaratan sahte bir mücevheri seyrediyormuş duygusuna kapılıyordum. Üstelik birkaç saat sonra karanlık sıyrılıp, gün ışımaya başlayınca bu çirkinliğin bütün azametiyle çıkacağını bilmek, daha derin bir umutsuzluk, umutsuzluktan öte çaresizlik uyandırıyordu bende. Bazen bu kenti düşünürken, binalardan oluşan bir bataklık geliyordu gözlerimin önüne. İşin kötüsü bu bataklıktan çıkış yolu olup olmadığını da bilmiyordum. Belki de bu düşünceler kötü anlarımda gelip saplanıyordu aklıma. Çünkü bu kente bakıp, dünyada buradan başka yaşamak istediğim bir yer yok dediğim de çok olmuştur. Işıklara baktıkça sigaram acılaşmaya başladı. Daha yarısına yeni gelmiştim, aldırmadım, kül tablasına bastırıp, yeniden divana uzandım.

Ne zaman, nasıl uyuduğumu bilmiyorum, ama bir ara kaymışım. Rüyamda aşiret reisi Selahattin’i gördüm. Her yanı siyahlarla kaplı bir odadaydık. Odanın ne penceresi ne de kapısı vardı. Selahattin yerel giysiler içindeydi. Buna şaşılmıyordum da giysilerin hepsinin beyaz olması beni ürkütüyordu. Ayağındaki yumurta topuk, sivri burun ayakkabılar, bacaklarındaki şalvar, sırtındaki yakasız gömlek, ceket, başındaki poşu beyazlar içindeydi. Yalnızca belindeki silah, kara bir leke gibi duruyordu şalvarı saran ipekten ak kuşağın üstünde. Kartal burnu biraz daha uzamış gibiydi, gözleri vahşi bir parıltıyla bakıyordu insana. Hepsinden daha ürkütücü olanı ise pırıl pırıl bir İstanbul Türkçesi’yle konuşuyor olmasıydı.

“Şaşırdın değil mi?” dedi. “Benim böyle bir insan olabileceğim hiç aklına gelmezdi. Dur bakalım, daha çok şaşıracaksın. Benim adım Selahattin değil. Togay, Binbaşı Togay.”

Bunları söylerken iyice yaklaştı yanıma. Belki de beni yakalamak, belindeki siyah kabzalı tabancayı çıkarıp, kafatasımı kurşunla doldurmak istiyordu. Kaçmam gerek, diyordum kendi bu içinde bulunduğum siyahlarla dolu oda her neresiyse buradan uzaklaşmam gerekti, ama yapamıyordum, sanki büyülenmiş gibi öylece duruyordum dikildiğim köşede. Selahattin yaklaşıyordu. Suratında pis bir gülümseme vardı, elleri uğursuzca hareketleniyordu, şimdi silahını çıkaracak, diye beklerken, işaret parmağım bana doğru salladı:

“Şu senin arayıp da bulamadığın Binbaşı var ya” dedi. “Üvey kardeşinin bahsettiği devletin karanlık adamı, işte o benim.” Şaşırdım ya da şaşırmış olmalıyım ki, “Öyle alık alık bakma suratıma” diye sürdürdü sözlerini. “Sadece seni değil, herkesi kandırdım. Aptal Bekir öz kardeşi zannediyordu beni. Kaytan Aşireti’nin hepsi de inanıyordu buna. Sana da söylemiştim ya, Bekir’le hiç benzemeyiz birbirimize. Benzeseydim belki öldüremezdim, ne yazık ki benzemiyoruz.

Bu yüzden öldürdüm onu. Aşirete de ‘Bu cinayeti başkaları işledi’ dedim. İnandılar; üstelik intikamını almak için de beni yolladı salaklar. Evet, evet, alayı salak.”

Kahkahalarla gülmeye başladı. Çakır gözleri yaşarana kadar güldü. Sonra birden gülmeyi kesti. Yeniden ciddileşti.

“Onlara sen de dahilsin tabiî” dedi.

Söylediklerinin hiçbirini kaçırmamamı istediği için olsa gerek, değme dublajcıya taş çıkartırcasına sözcüklerin üzerine basa basa konuşuyordu.

“Belki de sana baş salak demek gerekir. Çünkü kendi adamlarımı gelip bana ihbar ettin. Aslında bir amatör için kurduğun plan fena değildi; Yalvaç ile Güngör’ü aşirete öldürtecek, böylece başındaki beladan kurtulacaktın. Ama sende istihbarat eksik. Doğan söylemedi mi sana, bu türden operasyonlar doğru bilgilerin üzerinde yükselir. Gerçi Doğan da beni düş kırıklığına uğrattı. Onun gibi bu işlerin içinde pişmiş, yabancı istihbarat örgütleriyle çalışmış birinden daha iyisini beklerdim. En azından senin gib1 kendine bile yararı dokunmayan bir gazeteci yerine, daha aklı başında bir gazeteciyi ortak olarak seçebilirdi. Öyle değil mi?”

Yüzüme baktı. Yanıtımı bile beklemeden kendinden emin bir tavırla yeniden başladı.

“Bana hak verdiğini biliyorum. Çünkü insanı kendinden daha tanıyorsun. Yanılıyor muyum? Sen bitmiş biri değil misin?”

Bu kez suskunluğu biraz daha uzun sürdü. Yanıt alamayınca sesini yükselterek üsteledi: “Söylesene? Niye susuyorsun?”

Sesi yükseldikçe yüzündeki ciddiyet öfkeye dönüştü.

“Yoksa o dilini mi yuttun? Söylesene, karın üçüncü sınıf bir ressam için terk etmedi mi seni? Eski meslektaşların yüzüne gülüp, arkandan siktir et şu alkoliği demiyorlar mı? Ya oğlun? Evet, Umut’tan bahsediyorum. Seninle gurur duymuyordur herhalde? Merak etme o da yakında bırakır seni? Hele kapağı bir yurtdışına atsın.”

Konuşurken sesinin değişmeye başladığını hissettim. Acımasızlığı, sertliği, keskinliği değil sadece sesin tonu değişiyor, başka birinin ses tonuna dönüşüyordu. Ama o başka birinin kim olduğunu çıkaramıyordum.

“Bu memlekete, bu millete ne yararın var senin?” dedi. Evet, bu ses kesinlikle Selahattin’in ya da yeni adıyla Binbaşı Togay’ın değildi, ama kimindi? Sanki bu sorunun yanıtını bulacakmışım gibi yüzüne bakıyordum. Yüzünün de değişmeye başladığını fark ettim. Teni dalgalanıyor, saçları hafiften kırlaşmaya başlıyor, gözleri koyulaşıyor, yüzünde belli belirsiz çizgiler oluşuyordu. Korkudan tüylerim diken diken olmasına rağmen bu değişimin sonunda neyle karşılaşacağımı görmek için büyülenmişçesine yüzüne bakıyordum. O bana aldırmadan sözlerini sürdürüyordu.

“Zaten sen baştan yanlış bir adamsın” dedi. Hâlâ bu sesin kime ait olduğunu çıkarabilmiş değildim, fakat korkumun kaybolduğunu hatta öfkelenmeye başladığımı hissediyordum. Bu öfke tedirginliğimi daha da artırıyordu.

“Belki de sen hiç doğmamalıydın” diye sürdürüyordu karşımdaki adam, içimdeki duyguların değişiminden habersiz fiziki değişimini sürdürerek.

“Doğmasaydın annen de ölmeyecekti.”

Annemin bu işle ne ilgisi var, diye geçirdim aklımdan. Sanki düşündüğümü anlamış gibi:

“Ne yani, annenin senin yüzünden öldüğünü unuttun mu yoksa?” dedi. Dudaklarına pis bir gülümseme yerleştirmişti, vurduğu darbenin etkisini görmek istercesine susmuş, yüzüme bakıyordu. Sonucu doyurucu bulmamış olacak ki:

“Unuttuysan hatırlatayım” dedi, “annen seni doğururken ölmüştü. Hatırladın mı? İlk babaannen söylemişti bunu sana. Kadıncağızın gözü gibi baktığı açelya saksısını balkondan düşürdüğünde, ‘Allah belanı vermesin, zaten annen de senin yüzünden öldü’ dememiş miydi?”

Bunları nereden biliyordu?

“Sen kimsin? Neden bana bunları söylüyorsun?” diye sormayı istedim, ama sesim çıkmadı. Sanki birileri konuşma yetimi elimden almışlardı; öfkemi içimde büyüterek karşımdaki adamın iğrenç suçlamalarını dinliyordum.

“Babaannenin de söylediği gibi zavallı annen seni doğururken kan kaybından öldü. İyice hatırladın mı şimdi.”

Sus, diye bağırmak istiyordum, küfretmek, yalvarmak istiyordum... Yapamıyordum.

“Senin gibi korkak, yeteneksiz bir pislik için kadıncağız canını verdi.”

Adam bunu söylerken biraz daha yakınıma geldi. Yüzündeki değişim sürüyordu; gözlerinin rengi kahverengiye doğru koyulaşmış, saçları iyice beyazlanmış, teni yaşlanmıştı. Bu yüz, artık bana birini anımsatır gibiydi, hatta neredeyse tanıyacaktım ki:

“Anlıyor musun?” diyerek, ellerini uzattı. Ellerini uzatırken sesini de iyice yükseltmişti. “Annen senin yüzünden öldü.”

Ne yapacak diye düşünmeme bile fırsat kalmadan, iri pençeleriyle gırtlağıma sarılıverdi. Ben parmağımı bile kıpırdatamadan öylece kalakaldım. Suskunluğum, hareketsizliğim onu daha da kızdırdı.

“Anlıyor musun annem senin yüzünden öldü?” diye tekrarladı. Sesi artık ulur gibi çıkıyordu. İri elleriyle boynumu sıkmaya başladı; soluğumun kesildiğini hissediyordum. Korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bunları neden yapıyorsun dercesine bakıyordum, beni öldürmekte olan adamın yüzüne. Adamın değişimini hâlâ sürdüren yüzü hiçbir şey söylemiyordu bana. Ta ki o koyu renk gözleri tanıyıncaya kadar. Soluğum kesilmek üzereyken, nefret yüklü kahverengi gözler aynaların içinden çıkıp, belleğimi uyandırdı. Gözleri tanımamla birlikte, her çizgi, her kıvrım, her çukur, her uzantı, her tüy, her renk yerli yerine oturdu ve son nefesimi vermek üzereyken, beni boğmakta olan adamın kendim olduğunu anladım. Bu gerçek, sanki elektriğe tutulmuşum gibi bütün bedenimi tepeden tırnağa titretti. Kendi ellerimi, boğazımdan çekmek, bedenimi kendimden kurtarmak ve kendimden kaçmak için bütün gücümü toparlamaya

çalıştım, ama ne yazık ki beceremedim. Bedenim sanki bu benim korkum değil, sanki bu benim yaşamsal isteğim değilmiş gibi, öldürülüşüne kayıtsız kalmayı sürdürüyordu. Ciğerlerimdeki son hava zerreciği de sönerken:

"Uyan Adnan uyan" dedi bir ses. Birilerinin beni sarstığını hissettim- Gözlerimi açınca Erol'un kaygı yüklü bakışlarıyla karşılaştım. Bitti, kötü bir rüya gördün, demesini bekliyordum fakat o:

"Polisler geldi" dedi gergin bir sesle. "Seni görmek istiyorlar."

Yatağımda doğrulurken Müfit'in öfkeden kapkara olmuş suratı göründü. Erol'un hemen arkasında durmuş, çatık kaşlarının altından bana bakıyordu. Daha ben ne olduğunu anlayamadan, Erol'un omzuna kabaca dokunarak:

"Siz dışarı çıkın" dedi.

Erol kaygılı, daha da çok korkmuş bir tavırla:

"Fakat" diyecek oldu.

"Lütfen dışarı çıkın" dedi Müfit. "Adnan'la özel konuşacağız."

Erol hâlâ ne yapacağına karar vermemişti, bir bana bir Müfit'e bakıyordu. Müfit, sözlerinin etkili olamayacağını anlayınca yanında dikilmekte olan iki sivil polise, "Beyefendiyi dışarı çıkarın" dedi. Sesi, az önce düşümde gördüğüm adamınki gibi keskin ve acımasızdı. Onu daha önce hiç bu kadar sert ve kararlı görmemiştim. Erol suratında çaresiz bir ifadeyle, iki sivilin arasında odayı terk etti. Müfit onların odadan çıkmasını sabırla bekledikten sonra bana dönerek:

"Sen ne yaptığım zannediyorsun?" diye gürledi. Ben divanda oturmuş, olanları anlamaya çalışıyordum.

"Ne yapıyorum?" diye sordum.

"Bilmezden gelme" dedi. Suratı, bakışları, sesi, burnuma doğru uzattığı işaret parmağı tehdit yüklüydü. Şimdi, öfkeden ayaklarının üzerinde tepinecek, diye düşündüm, hayır, yapmadı. "Neden önce bana haber vermedin?" diye bağırdı.

Gazetedeki haberden bahsediyor sandım.

"Haber verecektim" dedim, "ama dün gece çok çalıştık. Haber ancak yetişti. İşimiz geç bitti. Sana haber verecektim, ama uyuyup kalmışım."

"Haberden söz etmiyorum" dedi. "Selahattin'e gitmenden söz ediyorum. Neden ona gittin? Neden önce bana gelmedin?"

Birden ayıldım. Neler oluyordu? Müfit benim Selahattin'e gittiğimi nasıl öğrenmişti?

"Selahattin'e gittiğimi kim söyledi?" dedim.

"Boş ver kimin söylediğini de sen sorumu yanıtla. Neden onun yanına gittin?"

Büyük olayların döndüğü belliydi, ölesiye merak ediyordum, ama kendimi tuttum, habersiz adamı oynayıp Müfit'in baklayı ağzından çıkarmasını bekledim.

"Selahattin günlerdir telefon edip duruyordu" dedim "Doğan'ın arkadaşıymış, mutlaka görüşelim diyordu. Bu haberi yayınlamaya karar verince, onunla da konuşmam kaçınılmaz oldu."

Sen benimle dalga mı geçiyorsun dercesine ters ters yüzüme baktı Müfit.

"Doğan'ın evinde belgeleri bulduktan, Yalvaç ile Güngör'ün ismine ulaştıktan sonra, öyle mi, üstelik geceyarısı."

"Bizim meslekte saatle çalışılmaz" dedim. Kendimden emin sakin bir tarzda konuşuyordum. " Haber ne zaman gelirse biz o zaman işbaşı yaparız." Yüzüme masum bir ifade yerleştirip, gözlerimi iri iri açarak dikkatle ona baktım. "Hem anlayamıyorum Benim Selahattin'e gitmiş olmam neden bu kadar önemli? Neden kızıyorsun?"

Söylediklerim Müfit'i iyice zıvanadan çıkardı.

"Neden mi önemli" dedi. "Neden ha?"

"Evet, neden?" dedim, omzumu silkeleyerek.

"Çünkü Yalvaç ile Güngör öldürüldü" dedi. Bunu söylerken dişlerini sıkmaya başlamıştı. Burun kanatlan öfkeyle açılıp kapanıyordu, ama benim kafamda başka bir görüntü canlanmıştı: Selahattin ve adamları bir kavşakta Yalvaç ile Güngör'ün arabasını kıstırmış, ellerindeki tüfeklerle, tabancalarla üzerlerine kurşun yağdırıyorlardı. Arabanın kaportası delik deşik oluyor, camlan patlıyor, Yalvaç ile Güngör parmaklarını bile kıpırdatamadan kurşunlara hedef oluyordu.

"Anladın mı?" diyen Müfit'in sesiyle kayboldu kafamdaki görüntü. "Sen onunla konuştuktan sonra bu sabah Selahattin adamlarıyla Yalvaç ile Güngör'e gitti. Önce tartıştılar sonra silahlar konuştu. Yalvaç, Güngör, Selahattin ve aşiretin bir adamı öldü, yeğeni Remzi ağır yaralandı. Hastaneye kaldırmışlar, şimdi yoğun bakımda; doktorlar umutsuz, akşama ya çıkar ya çıkmaz diyorlar."

Yeniden sustu, ama gözlerini bir an bile yüzümden ayırmamıştı. O yüzüme bakarken içimde tuhaf duygular oluşmuştu, Yalvaç ile Güngör'ün öldürüldüğünü duyunca, önce büyük bir korkuya kapıldım; bundan beni sorumlu tutacaklar diye. Sonra bir rahatlık duygusu yayıldı içime. Beni suçlamak için ellerinde hiçbir kanıt yoktu. Üstelik, öyle ya da böyle düşmanlarımdan kurtulmuştum.

"Ne yaptığının farkında mısın?" diye yeniden başladı Müfit. Sanki bir zanlıymışım gibi başımda dikilmiş beni sorguluyordu. "Aslında seni tutuklamalıyım. Sürmekte olan bir soruşturmanın bilgilerini gizledin. Suçlulara bir tür yataklık yaptın."

Buna hakkı yoktu. Üstelik onun ne kadar temiz olduğu da belli değildi.

"Hayır ben kimseye yataklık filan yapmadım" dedim. Sesim gerektiği kadar sertti. Artık nasıl davranmam gerektiğine karar vermiştim.

"Ben bir gazeteci olarak görevimi yaptım. Kamuoyunun bilmesi gerekenleri yayımladım."

“Bir gazeteci olarak görevini yapmış” dedi alaycı bir sesle. Sonra birden köpürdü: “Bırak bu ağızları, sen, çocuk mu kandırıyorsun? Ne yaptığını sen de, ben de çok iyi biliyoruz. Selahattin bir hedef arıyordu, sen de ona hedefi gösterdin.”

Beni açıkça suçlaması zaten gergin olan sinirlerimi iyice bozmuştu. Soğukkanlığımı yitirmeye başlamıştım, ama kendimi kaybetmedim.

“Hayır” dedim, “ben kimseyi öldürmedim, kimseye de birilerini öldürün demedim. Ne yaptılarsa onlar kendileri yaptılar.”

“Sayende” dedi. Sustu, öfkeyle başını sağa sola salladı, derin bir soluk aldıktan sonra iğrenç birine bakar gibi gözlerini yüzüme dikerek açıklamasını sürdürdü. “Sayende dört kişi öldü bir kişi de Azrail’le pençeleşiyor.”

Daha fazla dayanamadım:

“Benim sayemde değil” diyerek ayağa fırladım. Bakışlarımı onun gözlerinin içine dikerek, “Sizin sayenizde” diye haykırdım. “Evet, asıl sizin sayenizde, eğer bu adamları kullanmasaydınız bunlar olmayacaktı. Ama kullandınız. Yani kanunları çiğnediniz. Yani görevinizi yerine getirmediniz. Katillerin elini kolunu sallayarak gezmesine izin vermeseydiniz, bunlar olmazdı. Ama yaptınız. Onlara silah verdiniz, onları milletin başına bela ettiniz. Şimdi de karşıma geçmiş, sayende diyorsun. Hayır efendim, sizin sayenizde. Bunların bir sorumlusu varsa o da sizlersiniz...”

Günlerdir içimde biriken gerilim sonunda patlamıştı, sonucunu düşünmeden bağırmaya başlamıştım. İşin tuhafı Müfit de sözlerimden etkilenmiş görünüyordu. Hiç itiraz etmeden onu azarlamamı dinliyordu. Bunu fark edince cesaretim daha da arttı. Hiç ara vermeden çıkışmayı sürdürdüm.

“Ben bir gazeteciyim. Görevim pis işleri ortaya çıkarmaktır. Bunu yaparken kanunları çiğnemişsem bu ülkenin savcıları gerekeni yaparlar, ama siz gelip beni tehdit edemezsiniz...”

Konuşmayı sürdürürken, kapının açıldığını duydum; göz ucuyla bakınca, sivillerin aralıktan başlarını uzattıklarını gördüm. Odanın cam duvarlarından tartıştığımızı görmüş olmalılardı, birilerinin yardıma ihtiyacı var mı, anlamak için başlarını uzatmışlardı. Onları Müfit de fark etmişti, baş işaretiyle dışarı çık, dedi. Benim de susmuş olmamı fırsat bilerek:

“Yanlış anladın” dedi. Ses tonu yumuşamıştı, bakışlarındaki sertlik kırılmıştı. “İkimiz de birbirimizi yanlış anladık. Gel otu şöyle sakin sakin konuşalım.”

“Benim konuşacak bir şeyim yok” dedim. Zorlu bir maçta ilk raundu kazanmış bir boksörün kendine duyduğu güveni hissediyordum.

“Var, var” dedi, kalender bir tavırla. “Gel şöyle oturalım.”

Birlikte koltuklara yürüdük. Yürürken, cebinden sigara paketini çıkarıp bana uzattı.

“İstemem” dedim. “Hem burada sigara içilmez.”

“İçilir içilir” dedi, sigarayı uzatmayı sürdürerek, “Al işte, biliyorum ihtiyacın var.” Bir sigara çektim. Karşılıklı koltuklara oturmadan önce sigaramı yaktı. Dumanı ciğerlerime çekerken, gerçekten ihtiyacım olduğunu anladım.

“Tamam, kusura bakma” diyerek açıklamaya başladı Müfit. “Belki biraz sert çıktım. Ama beni anlamalısın. Sabah gazeteleri açıyorum, üzerinde çalıştığım olay benim bile bilmediğim bütün ayrıntılarıyla karşıma çıkıyor. Bu yetmezmiş gibi olayda yer alan iki polis görevlisi bir çatışmada öldürülüyor. Böyle bir durumda nasıl makul olabilir insan? Sen bana Arif’in yadigârısın. Seni kırmak istemezdim. Fakat bana hiç yardımcı olmuyorsun. Şu öğrendiğin bilgileri gazetede yayımlamak yerine bana getirseydin...”

“Peki sence niye getirmedim?” diye kestim sözünü. “Bunu düşündün mü hiç?”

“Düşündüm tabiî” dedi, “bir sürü ihtimal geldi aklıma, ama hangisi bulamadım. Sahi niye getirmedin?”

“Açık konuşayım, çünkü Emniyet’e güvenmiyorum. Nasıl güvenebilirim ki, kardeşimin ölümünü araştırmak için görevlendirilen polisler, onun katilleri olarak çıkıyor karşıma.”

“Haklısın. Ama insanların yüzüne bakarak, kim çeteci, kim değil anlayamıyorsun ki? Birileri görevi onlara vermiş işte. Olayı araştırdık, Yalvaç ile Güngör’ün amiri dünyanın en namuslu polisi. Hiçbir kasıt yok. Biraz gevşek davranmış. Yalvaç ile Güngör bir tür oldubittiye getirip, almışlar görevi. Yine de hakkında soruşturma başlatıldı tabiî.”

Bakışlarımdaki güvensizliği görünce:

“Buna inanabilirsin” dedi, “sana doğruyu söylüyorum.”

“Kusura bakma, ama inanamam” dedim. “Nasıl inanayım? Ne onların amirini ne de seni yeterince tanıyorum. Evet, seni en güvendiğim bir arkadaşım tanıştırdı bana ama, sen onu bile koruyamadın.” Müfit bakışlarını kaçırdı:

“Öyle olmadı mı?” diye üsteledim. “Doğru değil mi?”

“Doğru, ama bunda benim bir suçum yok” dedi. Başını eğip sigarasından derin bir nefes çekmişti. Dumanı üflerken sıkıntıyla söylendi. “Olayların bu kadar hızlı gelişeceğini kestiremezdim. Gerçekten de bana güvenebilirsin.”

Simdi, Arif’in bana tanıştırdığı anlayışlı, iyi niyetli polis şefi oluştu Müfit yeniden. Ona hâlâ güvenebilir miydim? Hiç sanmıyorum. Bu düşüncemi saklamaya da niyetim yoktu.

“Bundan emin değilim” dedim “Doğan’ın gizli konutunu sana söyleseydim, bugünkü haber gazetelerde yer alır mıydı bilemiyorum.”

“Alırdı” dedi. Sesi kendinden emindi. “Belki bugün yer almazdı, ama mutlaka kamuoyuna duyurulurdu.”

“Bak gördün mü” diye atıldım, “sen de itiraf ettin işte. Demek ki bulduklarımızı kamuoyu öğrenemeyecekti.”

“Söylediklerimi duymadın mı?” dedi. “Biraz geç de olsa yayımlanırdı, diyorum.”

“Biraz geç de olsa demek haberin güncelliğinin kaybolması, yani hiçbir işe yaramaması demektir. Arif dün öldürüldü. Bu haberin bugün yayımlanması gerekiyordu. Yayımlandı da. Hem Doğan’ın isteği de böyleydi. Bulmamızı istediği belge ve silahların bir an önce millete duyurulmasını istiyordu.”

Anlamıyorsun der gibi başını sallayarak:

“Ama bu soruşturmaya büyük zarar verdi” dedi, “bize gelseydin, inan bana, belgeler er ya da geç yayımlanırdı. Üstelik soruşturmaya da engel olmazdı.”

Anlayamamıştım, Müfit bir tür polis oyunu mu oynuyordu?

“Şimdi soruşturmanızı mı engelledi yani?” diye sordum.

“Engelledi tabiî. Sen benim neden küplere bindiğimi zannediyorsun?”

“Bilmem meslektaşların öldürüldü diye kızmış olabilirsin.”

“Mesele o değil.”

“Neymiş peki mesele?”

“Gerçekten farkında değil misin bunun?”

“Yoo, hayır, değilim!” dedim.

Bakışlarında iğneleyici bir ifade belirdi.

‘Hayret” dedi sesi de bakışları gibi alaycıydı, “senin gibi usta °ir gazeteci nasıl olur da bunu düşünmez?”

Kendimi salak yerine konulmuş gibi hissediyordum.

“Neyi?” diye sordum sabırsızlanarak.

“Neyi olacak, bizi sonuca götürecek bütün adamların öldü. Eğer Doğan yaşıyorsa onun hakkında bilgi alacağımız hiç kimse kalmadı artık. Yine eğer Binbaşı diye biri varsa bizi ona götürecek son iki kişi, yani Yalvaç ile Güngör öldü. Söyler misin şimdi bu olayı nasıl aydınlatacağız?”

Oturduğum yerde sendeledim. Suratımda aptalca bir ifade be lirmiş olmalıydı. Bunu gerçekten de hiç düşünmemiştim. Müfit gözlerini dikmiş benden gelecek yanıtı bekliyordu.

“Bilmiyorum” dedim güçlükle.

“Ben de bilmiyorum” dedi. “Şimdi anladın mı sana neden kızdığımı?”

Yirmi sekizinci bölüm

Bazen yaşam aniden hızlanır. Hızlanmanın nedeni bellidir aslında, ama geçen dakikaların, saatlerin, günlerin içinde genellikle farkına varmayız bunun. Ancak, hızdan başımız dönüp de şöyle bir sendeleyince, neler oluyor, buraya nasıl geldik, diye durup geriye bakmaya çalışır, olayları yeniden değerlendirme gereği hissederiz. Bu olayda böyle olmamıştı. Yaşadığım olayların bütün çarpıcılığına, korkutuculuğuna, heyecanına rağmen ipleri hiçbir zaman elimden kaçınmamıştım. Daha doğrusu öyle olduğunu zannediyordum. Oysa planlarımda çok önemli bir noktayı atlamıştım. Müfit, “Söyler misin şimdi bu olayı nasıl aydınlatacağız?” derken işte yaptığım bu büyük yanlışı çarpıyordu suratıma. İtiraf etmek gerekirse, Doğan’ın yaşıyor olup olmaması, Binbaşı’nın bulunup bulunmaması, çetenin çökertilip çökertilmemesi umurumda değildi. Benim bütün derdim, bu pisliğin bana ve aileme bulaşmasına engel olmaktı. Dürüst olmak gerekirse, Yalvaç ve Güngör’ün ölümünden öyle suçluluk filan da duymadım. Selahattin, Remzi ve öteki adam için üzülmüştüm, ama Yalvaç ve Güngör’ün ölümü zerre kadar keder uyandırmadı içimde. Yanlış anlaşılmasın, insanların ölümünden zevk alan biri değilim. Yaşamım boyunca hiç kimseyi öldürmedim, kimsenin yaşamım kaybetmesine neden de olmadım. Aslına bakarsanız Yalvaç ile Güngör’ü de ben değil Selahattin öldürmüştü, ama açık olan şuydu ki; onu ben yönlendirmiştim. Her ne kadar haklı bir gerekçem olsa da -çünkü Selahattin onları öldürmeseydi, eminim onlar beni ortadan kaldıracaktı- insanların ölümüne neden olmak beni sarsar, vicdan azabı duyarım diye düşünüyordum. Hiç de düşündüğüm gibi olmamıştı, tersine, üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi kendimi hafif, huzurlu hissetmiştim. Ta ki Müfit, “Söyler misin şimdi bu olayı nasıl aydınlatacağız?” sorusunu soruncaya kadar. Bana kalırsa Doğan ölmüştü, yani gerçek tehlike Binbaşı denen adamdı. Bu adam sağ olduğu sürece benim ve ailemin güvende olmayacağı kesindi. Yani yeniden başa, dün gece evde tehdit telefonunu aldığım noktaya dönmüştüm. Son yirmi dört saattir kurduğum bütün planlar, çevirdiğim bütün entrikalar boşa gitmişti. Ölenler de boşa ölmüş gibi görünüyordu. Binbaşı denen herif her kimse artık iyice öfke duyacaktı bana karşı, üstelik haksız da sayılmazdı -en yakın iki adamını öldürtmüş, kimliğini hâlâ gizlemeyi basarsa da varlığını bütün kamuoyuna duyurmuştum. Şimdi beni ortadan kaldırmak için çok daha sağlam bir gerekçe vardı elinde. Ve ben ne yapmam gerektiği konusunda en küçük bir fikre sahip değildim. Dün düzenli bir saat gibi tıkır tıkır işleyen zihnim, çözümsüzlüğün ortasında öylece durup kalmıştı. Müfit’in söylediği gibi Binbaşı denen adamın kim olduğu konusunda elimizde ne bir ipucu ne de bir kanıt vardı. Bu açmazı benden önce fark ettiği için olsa gerek şaşkınlıktan da ilk kurtulan Müfit olmuştu.

“Senin güvenliğini sağlamalıyız” dedi. Hâlâ karşımdaki koltukta oturuyordu. “Önümüzdeki günlerin neler getireceği belli olmaz.”

Müfit’e minnetle baktım. Bu adamdan kuşkulanmakla hata mı yapıyordum yoksa?

“Sadece benim değil, ailemin de korunmaya ihtiyacı olacak. Telefondaki adam, eski kanma ve oğluma da zarar vereceklerini söyledi.”

“Telefondaki adam mı?”

“Dün akşam biri evimi arayıp, teslimatı bir an önce yapmamı söyledi. Sanırım, Doğan’ın bıraktığı belgelerden, silahlardan söz ediyordu. Galiba Doğan’ın öldüğüne de inanmıyorlardı. Çünkü, ‘Ne teslimatından söz ediyorsunuz? ‘ deyince , ‘Doğan’a sor, anlatır’ dediler.”

Müfit’in kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı.

“Enteresan, demek Doğan’ın öldüğüne inanmıyorlar. Peki adamın sesini tanıyabildin mi?”

“Hayır, ses boğuk boğuk geliyordu. Konuşan adam ya ses tonunu değiştiren bir cihaz ya da mendil kullanıyordu.”

“O zaman kesinlikle tanıdık biriydi.”

Hemen tamamladım sözünü.

“Büyük olasılıkla Yalvaç ya da Güngör’dü.”

Durdu, yüzüme baktı, açık kahverengi gözlerinde kurnaz bu” ifade belirdi.

“Ya da...”

Sustu, cümleyi benim tamamlamamı istiyordu. Ama ne demek istediğini anlamamıştım.

“Ya da...” diye yineledim sadece.

“Doğan” dedi gizemli bir sesle. “Düşünsene” diye açıklamaya kovuldu- “Adamlar Doğan’ı öldürmüş olsalar neden onun sağ olduğunu düşünsünler?”

“Benim üzerimde baskı kurmak için...”

“Senin üzerinde baskı kurmaya ihtiyaçları yok ki. Eğer o belgelerin yerini bildiğinden emin olsalardı, seni tehdit etmez, kaçırır, işkenceyle söyletir, sonra da ortadan kaldırırlardı. Bence Yalvaç ile Güngör neler olduğunu anlayamamışlardı. Belki gerçekten de Doğan’ın peşindeydiler, ama onu ele geçirememişlerdi. Derken birinin Doğan’ın arabasında yakılarak öldürüldüğünü öğrendiler. İyice şaşırdılar. Binbaşı’yla irtibata geçtiler ve soruşturmayı kendilerinin yürütmesinin doğru olacağına karar verdiler. Bana kalırsa, amaçları neler döndüğünü anlamaktı. Bu noktada senin Doğan’la görüştüğünü öğrendiler. Tavırlarını kuşkulu bulunca, büyük bir yanılgıya düştüler, senin de Doğanla birlikte hareket ettiğini, kendilerine oyun oynadığım sandılar.”

Sustu, yine gözlerini yüzüme dikti.

“Oysa sen oyun filan oynamıyordun.”

Bakışlarındaki suçlayıcı ifade o kadar belirgindi ki sormasa da ne demek istediğim anlamıştım.

“Oynamıyordum” dedim, “dün geceye kadar bu olaya bulaşmaya filan da niyetim yoktu. Doğan’ın bana yolladığı mektubu, içindeki adresi, dairenin anahtarlarını da bu yüzden ne sana ne de onlara söyledim. Çünkü benden kuşkulandıklarını hatta senin de bana güvenmediğini sezinliyordum. Bu mektuptan bahsedersem zanlı durumuna düşmekten korkuyordum. O telefon gelince artık kurtuluşum olmadığını anladım.”

“Ben de bundan söz ediyordum işte” diye heyecanla atıldı. “Bir de şöyle düşünelim; Doğan’ın başı belada. Çete kendi içinde anlaşmazlığa düşmüş. Birbirlerini öldürmeye başlamışlar. Doğan yalnız kalmış. Nasıl kurtulurum, diye düşünüyor. Aklına sen geliyorsun. Gözden düşmüş de olsan basın camiasında hâlâ etkilisin. Yirmi yıl sonra gelip seni buluyor. Tehlikede olduğunu, birilerinin kendisini öldürmek istediğini söylüyor. Bana yardım et, diyor, kabul etmiyorsun, ama aradan yirmi dört saat geçmeden Doğan’ın söyledikleri gerçek oluyor. Arabası yakılıyor, içinde bir ceset bulunuyor. Daha da enteresanı, sana bir mektup geliyor, Doğan düşmanlarını mahkûm ettirecek itiraflar, belgeler ve silahlar açıklanıyor. Ama sen hâlâ bu işe bulaşmaktan yana değilsin. Bunun üzerine biri seni arayıp, tehdit ediyor. Yani bu işten kurtuluşun olmadığını söylüyor. Sen de köşeye sıkışan kedi gibi ne geldiklerini sandığın kişilere karşı saldırıya geçiyorsun”

“Bunları ben de düşündüm” diye kestim sözünü. “Peki DNA sonuçlan açıklanıp da ölen kişinin Doğan olmadığı anlaşılınca olacak?”

Gözlerindeki parıltı söner gibi oldu. Oturduğu koltukta sıkıntıyla kıpırdandı.

“Bu sorunun yanıtını tam olarak bilmiyorum. Belki Doğan zamana kadar düşmanlarından kurtulacağım düşünüyor ki bu da haksız da sayılmaz. Yalvaç ve Güngör öldü.”

“Ama” dedim, “Binbaşı yaşıyor.”

“Emin misin” dedi. Derin bir soluk alarak arkasına yaslandı Bir süre ikimiz de konuşmadık. “Ya Binbaşı diye biri yoksa?” Damdan düşer gibi birden sormuştu bu soruyu. Yüzünde hınzır bir gülümseme belirmişti. Hiçbir açıklama yapmadan, sanki vereceğim tepkiyi beklermiş gibi yine uzun uzun süzmeye başladı beni. Sessiz kalarak onun yorumunu dinlemeyi seçtim.

“Olayları şöyle bir düşünecek olursak, Binbaşı’dan bahseden tek kişi var; o da Doğan. Başka hiç kimse Binbaşı’dan bahsetmiyor, Binbaşı’nın adı başka hiçbir yerde geçmiyor. Gazetede yazıldığı kadarıyla evde bulduğunuz belgelerin arasında da ne böyle birine ait bir resim ne de başka bir iz varmış.”

Son sözleri, öyle değil mi gibilerden bir vurguyla söylemişti.

“Evet” dedim, “Doğan, Yalvaç, Güngör, Bekir ve Rıfat dışında, başka birine ait sahte ya da gerçek bir belge yoktu.”

“Dediğim gibi bize Binbaşı’dan bahseden tek kişi Doğan. Eğer bütün bunların Doğan’ın bir entrikası olduğunu kanıtlarsak, Binbaşı, diye bir adamın var olduğu da kuşkulu hale gelir. Yanlış mı düşünüyorum?”

Söyledikleri doğruydu, ama onu onaylamak istemiyordum.

“Bence, bunları düşünmek için erken” dedim. Yüzündeki gülümseyiş dondu. “Siyah BMW deki cesedin Doğan’a ait olmadığı kanıtlanıncaya kadar, ona inanmak zorundayız. Çünkü söyledikleri bir bir çıkıyor.”

Müfit susuyordu. Tıpkı az önce onun bana baktığı gibi gözlen mi yüzüne dikerek, açıkça sordum:

“Öyle değil mi?”

“Öyle görünüyor, ama farklı seçeneklere de hazır olmakta yarar var. En azından polisin olaya böyle bakması gerekiyor.”

“Sonuç sen haklısın” diye yeniden başladı. “Sağlıklı bir sorma için somut deliller lazım. Tersi ispatlanıncaya kadar biz Binbaşı diye birini aramaya devam edeceğiz. Kim bilir belki de Doğan doğruyu söylüyordur. Belki de onu başkaları, mesela ortağı Rıza Aslan öldürmüştür.”

Demet’in Rıza Aslan hakkında söyledikleri geldi aklıma; “Hiç görmedim onu. İnsanın yüzüne gülen, ama ardından her türlü pisliği yapabilecek biri. Kaç kere aç gözlerle bana bakışını yakaladım. Oysa Doğan’ın yanında yenge yenge diye saygıyla, el pençe divan dururdu” demişti.

“Sahi Rıza Aslan’dan bir haber var mı?” diye sordum Müfit’e.

“Otomobilin yakıldığı gece Yeşilköy Havalimanı’ndan İtalya’ya uçtuğunu tespit ettik.”

“Vay be, o gece ha!” diye söylendim. “Gerçekten de Rıza’nın parmağı olabilir bu işte. Peki, bu Rıza denen adam Interpol aracılığıyla yakalanamaz mı?”

Yüzünü buruşturdu Müfit.

“Yakalanır da, o iş biraz uzun sürer. Adamı suçlamak için elimizde delil yok ki. Hem Rıza Aslan’ın bu işi tek başına yapması imkânsız. Eğer Doğan’ı öldürdüyse mutlaka arkasında birileri vardır.”

“Niye böyle düşünüyorsun?”

“Rıza Aslan’ın dosyasını okudum. PKK’nın dağ kadrosundan alt düzeyde bir eleman. Onun böylesine karmaşık bir plan yapabileceğini sanmıyorum. Ondan olsa olsa basit bir tetikçi olur. İşin içinde başkaları olmalı. Ya da Rıza, Doğan’ın kurduğu planın basit bir uygulayıcısıdır sadece.”

“Ortaklıkları hâlâ sürüyor mu, diyorsun?”

“Neden olmasın? Üvey kardeşin çevresindekileri, kendine bağlamayı bilen biri. İnsanlara güven veriyor, kararlı tavrı onları etkiliyor, hayranlık uyandırıyor. Rıza Aslan gibi zayıf karakterli insanlar çok daha çabuk kapılır bu büyüye.”

Sözü yine dönüp dolaştırıp, Doğan’ın ölmediği olasılığına getirmişti. Bu kez ben ona doğru eğildim.

“Açık olalım Müfit” dedim, “Doğan’ın ölümü hakkında sen ne düşünüyorsun?”

Başını hafifçe geriye çekti.

“Bunu neden soruyorsun ki bildiklerimi anlattım.”

Anlatmadın. Bu odaya girdiğinden beri birbiriyle çelişen şeyler söyleyip duruyorsun. Gerçekte neler düşündüğünü öğrenmek istiyorum.”

Yanıt vermeden önce sigara paketine uzandı. Bir tane dudağına yerleştirmeden önce:

“Bence Doğan sağ” dedi. Birden ciddileşmişti. “Dün bunu söylemekte zorlanabilirdim, ama bu sabah senin haberini okuduğumda, Yalvaç ile Güngör’ün öldürüldüğünü öğrendiğimde bir daha emin oldum.”

Elindeki sigarayla oynamayı sürdürüyordu.

“Emin oldun ha?” dedim.

“Hayır, kesinlikle yaşıyor demiyorum, ama bütün bu olanları düşündüğümde bana mantıklı gelen tek sonuç Doğan’ın yaşıyor olması. Öteki varsayımlar bir yere bağlanmıyor.”

Onun kafa yorduğu varsayımlar üzerine ben de düşündüğümü sanıyordum. Acaba benim aklıma gelmeyen başka bir olasılık mı dikkatini çekmişti? Ben bunları düşünürken sigarasını dudaklarının araşma yerleştirip çakmağı aramaya başladı. Çakmak bana yakındı aldım, sigarasını yakarken sordum:

“Öyleyse, Yalvaç ile Güngör neden Arif’i ortadan kaldırdılar?”

Sigarasından derin bir nefes çekti, dumanı bir süre içinde tutup üfledi. Bunları yaparken, kaşının biri hafifçe yukarı kalkmış bir halde beni süzüyordu.

“Arif’i öldürenlerin Yalvaç ile Güngör olduğunu nereden çıkarıyorsun?” diye sordu. “Onları cipin içinde gören yok ki.”

“Cipi buldunuz mu?”

“Bulduk” dedi. Sıkıntılı hali gözümden kaçmadı. “Cip öldürülen sabık Yüzbaşı Rıfat Başoğlu’na aitmiş.”

İyi ama ben bunu daha önce duymuştum. Nerede, diye belleğimi yoklarken Doğanla yaptığımız konuşmayı anımsadım. Yüzbaşı’nın siyah bir cipi olduğunu, aracına hastalık derecesinde bağlı olduğunu anlatmıştı. Bunu Müfit’e söylemedim.

“Cipi nerede buldunuz?” diye sordum.

“Yalvaç’ın evinin yakınlarında.”

Bak gördün mü, diyecektim, o benden önce davrandı.

“İnan bana bu hiçbir şey kanıtlamaz. Hatta, Yalvaç ile Güngör’ün bu olaya bulaşmadığının kanıtı bile olabilir.”

Şaşkın baktığımı görünce açıklamasını sürdürdü.

“Anlaşana. Birine ciple çarpıyorsun. Herkes de cipi görüyor. İlk yapman gereken şey o cipten kurtulmak olur. Eğer geri zekalı değilsen -ki Yalvaç öyle bir adam değildi- cipi alıp evinin yakınlarına park etmezsin. Yanlış mı düşünüyorum?”

Doğru düşünüyordu. Bu işlerin içinde olan bir polis, suç aletini neden burnunun dibine bıraksın? Hem Tolga da cipin içindekileri görmediğini söylemişti. Arif'i Yalvaç ile ortağının öldürdüğünü düşünmeme neden olan tek şey Doğan'ın suçlamalarıydı.

"Yalvaç değilse cipi kullanan kim olabilir?" diye mırıldandım. «İlk akla gelen Doğan."

Doğan Doğan, Doğan... benim bilmediğim bir şeyler mi biliyordu Müfit?

"Doğan'ın yaşadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum, gergin bir sesle.

Kendinden emin bir gülümseyişle aydınlandı yüzü.

"At yarışı oynadın mı hiç?" diye sordu.

"Ne alakası var?"

"Çok alakası var. At yarışı oynayanlar, genellikle kaybederler. Ama kaybede kaybede bir özellik kazanırlar. Hayır tecrübeden söz etmiyorum. Tecrübe önemlidir tabiî. Ancak sadece tecrübeyle yarış kazanılmaz. Sözünü ettiğim bir tür duygu. İşte o duygu yansı kazanacak atı bilmenizi sağlar. Duygusuna güvenen adam kazanır. Duygusunu aklında sınamaya çalışan adam kaybeder. Çok kurcalamayacaksın. Kurcalarsan yanılırsın. İşte o duygu bana Doğan'ın yaşadığını söylüyor."

İlginçti, ama beni ikna edememişti.

"Doğan yaşıyor mu bilmiyorum, ama söylediklerin pek kafama yatmadı. Eğer dediğin gibi olsaydı, kriminal laboratuvarları kurulmaz, suçla ilgili bilimsel çalışmalar olmazdı. Deneyimli polislerimiz sözünü ettiğin duygularıyla çözerlerdi olayları."

"O laboratuvarlar, bilimsel çalışmalar, bizim bu duygumuzu güçlendirmekten başka işe yaramazlar. Her meslekte olduğu gibi polislikte de sonuçta insan çözer olayı." Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra sürdürdü sözlerini. "Ama şundan emin ol ki, yeterli kanıtlar ortaya çıkmadan ben de kararımı vermem. Bu nedenle açıklamıyordum görüşlerimi, sen zorlamasaydın anlatmazdım zaten."

"Ne zaman anlatırdın peki?"

'Doğan'ın yaşadığı kanıtlanınca. Yani DNA testinin sonuçları açıklanınca."

O düşünceli düşünceli sigarasından derin bir nefes daha çekerken sordum:

Peki, bu testte yanılma payı yok mu?"

"Yoktur" dedi kesin bir tavırla. "Çok güvenli bir yol. Gelişmiş ülkelerdeki polis bunu kullanıyor. Suçluları yakalamak kadar suçları önlemede de önemli rolü var."

'Yani bu test, Doğan sağ derse inanacağız öyle mi?"

"Ölü derse de inanacağız. Başka türlü nasıl olabilir?"

"Ne bileyim, mesela birileri Adlî Tabiplik'teki uzmana verip test sonuçlan üzerinde oynayamaz mı?"

"Yok canım, daha neler. Bu testi bir kişi yapmıyor ki. Belgeler, raporlar kuruldan geçiyor. Adlî Tabiplik'te bugüne kadar böyle bir olayla karşılaşmadık. Hayır, hayır olmaz öyle şey. Ama merak etme işin bu kısmını da düşünürüz."

İkimiz de susmuştuk. Eğer Müfit'in varsayımları doğruysa durum değişiyor demekti. Artık Binbaşı diye biri olmadığına göm bana yönelik bir tehditten söz edilemezdi.

"Şu halde benim korunmama da gerek yok" dedim.

Sanki karşısında dünyadan habersiz bir çocuk varmış gibi küçümser gözlerle süzdü beni.

"Bunu söylediğim için kusura bakma, ama olan bitenden hiçbir şey anlamıyorsun. Senin şimdi her zamankinden daha fazla korunmaya ihtiyacın var."

"Neden? Olaylar senin söylediğin gibi geliştiyse, yani bütün bu olanların arkasında Doğan varsa, neden beni öldürmeye kalkışsın M?"

"Ortalığı karıştırmak için" dedi. "Binbaşı diye gerçekte olmayan bir kahraman yaratmak için. Seni ya da yakınlarını öldürüp, olay mahalline hayalİ Binbaşı'ya ait bir işaret bırakırsa, herkes böyle birinin yaşadığına, dahası suç işlediğine de inanacak. Böylece Doğan unutulacak, dikkatler Binbaşı'nın üzerinde toplanacak."

Kafam iyice karışmıştı, artık mantığımı toparlayamıyordum. Bütün bu olanları gerçekten de Doğan planlamış olabilir miydi? Üstelik planın son halkasında benim ve yakınlarımın öldürülmesi yer alacaktı. Bırakın Doğan'ın o yıkılmış, yenilmiş bugünkü halini, yirmi küsur yıl önce, o en hızlı militanlık döneminde bile bana zarar vereceğini düşünmemiştim. Her gün birkaç genç insanın öldürüldüğü o fırtınalı günlerde, Doğanla her ne kadar yollanınız ayrıda olsa, birbirimizi sevmesek de onun beni öldürmeye ya da öldürtmeye kalkacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu yönde hiçbir girişimi de olmamıştı zaten.

Suskunluğumun uzun sürmesi Müfit'i rahatsız etmişti. Buyurgan gözlerini yüzüme dikerek:

"Ne demek istediğimi anladın mı?" diye sordu.

"Anladım, ama bilemiyorum. Bu söylediklerin çok karmaşık, bir insan bütün bunları düşünebilir mi?"

"Doğan düşünür, inan bana o düşünür." Kararsızlığımın sürdüğünü görünce, "Neyse" dedi, "bunun için iddialaşmayalım şimdi. Sonra anlarız kimin haklı olduğunu. Önemli olan, o ya da bu senin ve ailenin korunmasının gerektiği. Bu konuda anlaştık sanırım."

"Anlaştık" dedim.

"İyi o zaman. Şu belgeleri, silahları ne zaman teslim edeceksin bize." Duraksadığımı fark edince, elini ceketinin cebine atarak:

“Yoksa savcılıktan aldığım kararı mı göstereyim?” dedi. Hayır dememe fırsat vermeden de çıkardı belgeyi. Yasak savmak için söyle bir göz attıktan sonra oturduğum yerden kalktım, pardösünün cebindeki video kaseti, aldım, Doğan’ın yazmış olduğu mektubu ve dairesinin anahtarlarını çıkarıp Müfit’e uzatarak:

“Evin adresi mektupta yazılı” dedim.

O sırada kapının önünde sesler duyulmaya başlandı, ardından da kapı açıldı, Nusret Kıvılcım ile Erol üniformalarından gazetenin güvenlik görevlisi olduğunu tahmin ettiğim iki genç kişiyle birlikte, sivil polislerin engel olmasına aldırmadan içeri girdiler. Anlaşılan Nusret Kıvılcım gazeteye yeni gelmiş aşağıda olanları öğrenince, iki koruma görevlisini de yanına alarak dalmıştı içeriye. Ne diyeyim, bizim Erol gibi tırsık değildi, taşaklı çocuktu. Kapıdan girer girmez, Müfitle karşılıklı oturmuş sakince konuştuğumuzu görünce yaşadığı kısa bir şaşkınlık anından sonra, alı al, moru mor, öfkeyle Müfit’e yöneldi.

“Burada neler oluyor?” diye çıkışmaya başlayacaktı ki:

“Tamam Nusret” dedim, “mesele yok, beyler görevlerini yapıyorlar.”

Şöyle bir yüzüme baktı. Sağ gözümü kırpıp, başımı sallayarak işlerin yolunda olduğunu anlatmaya çalıştım. Anladı, tavrım değiştirerek anında konuksever biri oluverdi.

“Tamam o zaman” dedi. “Buyurun oturun size bir şeyler ikram edelim. Ya da konuşuyorsanız çıkalım.”

“Teşekkür ederiz” dedi Müfit. “Gitmemiz gerek, bu olayda yeterince geride kaldık zaten.”

“Bir kahve içimi daha geç kalsanız kıyamet kopmaz ya” dedi Nusret Kıvılcım.

Ama Müfit’in kararlılığını bozamadı.

“Başka zaman inşallah” dedi Müfit ayağa kalkarak. Sonra bana döndü. “Az kaldı unutuyordum, Emniyet’e, savcılığa ifade vermeniz gerek. Haberde senin, Erol’un ve Tolga’nın ismi geçiyor. Üçümüzden başka eve giren var mı?”

“Yok” dedim, “sadece üçümüzdük.”

“Tamam” diyerek eliyle sivil polislerden birini gösterdi, “Korhan size refakat eder.”

“Boş yere Korhan Bey’i meşgul etmeyelim” diye atıldı Nusret Kıvılcım. “Ben arkadaşları gazetenin avukatıyla Emniyet’e yollarım.”

Müfit’in dudaklarında manidar bir gülümseyiş belirdi.

“Ne Adnan Bey ne de arkadaşları zanlı değil. Tanık olarak ifadelerine başvuracağız.”

“Biliyorum” dedi Nusret Kıvılcım, “ama bizim gazetede prosedür böyledir. Emniyet’e avukatsız gidilmez.”

“Siz bilirsiniz. Önemli olan tanıkların ifade vermesi.”

Yeniden bana döndü. “Birkaç saat sonra Emniyet’te olursanız iyi olur. Bu arada ben de gelmiş olurum. Senin koruma meselesini de o zaman hallederiz.”

Yirmi dokuzuncu bölüm

Emniyet’e ancak öğleden sonra gidebilmiştik. Haber beklediğimiz etkiyi yaratmış, gündemi altüst etmişti. Ana haber bültenine çıkmam için televizyon kanallarından telefonlar yağıyordu. Hiçbiriyle görüşmedim, Erol’a “Sen çık” dedim. Hiç itiraz etmedi, yarım ağızla “Birlikte çıksaydık” dedi. Kesinlikle olmaz deyince üstelemedi. Hatta memnun oldu. Ortalıkta görünmenin kariyerini olumlu yönde etkileyeceğini düşünüyordu. Haksız da sayılmazdı. Ne ki ben can derdine düşmüştüm, şimdi kanal kanal dolaşıp, ahkâm kesemezdim. Sadece yeni başladığım gazeteye daha doğrusu Nusret Kıvılcım’a ayıp olmasın diye, ertesi gün yayımlanmak üzere Yalvaç ile Güngör’ün öldürülmesini yorumlayan bir yazı kaleme aldım. Bu cinayetlerin de çeteyle ilişkili bir hesaplaşma olduğunu yazdım. Ardından Tolga, Erol ve gazetenin avukatı Hayati Bey’le Emniyet’in yolunu tuttuk. İki saate yakın süren ifadelerimizin bitimine doğru Müfit de geldi yanımıza. Erol ile Tolga, gazetenin avukatıyla birlikte Emniyet’ten ayrılırken, koruma sorununu Çözmek için ben Müfitle kaldım. Birlikte, Yalvaç ile Güngör’ün amiri olan İzzet Bey’in odasına çıkmak için asansöre bindik.

“Evde belgelerin, silahların hepsini buldunuz mu?” diye sordum.

Yanıtlamadan önce, eleştiren gözlerle yüzüme baktı, acele etmeden dördüncü katın düğmesine bastıktan sonra,

“Hiç merak etme” dedi. Sesi buz gibiydi. “Ne bir belge ne de bir silah, bir tek kanıt bile kaybolmadı. Ne yazdıysanız hepsini bulduk. İnanmıyorsan aşağıya inelim sana göstereyim.”

“Niye inanmayayım canım. Yanlış anladın.”

Sessizce gülerek, başını salladı.

“Sen de az kuşkucu değilsin” dedi. Sesindeki o insanın kanma

işleyen soğukluk kaybolmuştu. Bunu söylerken koluma yar) dostça sarsmıştı beni. “Ama artık kuşku duyman için bir nen yok. Evet, bütün kanıtları bulduk. Videoyu da izledik. Her zan ki gibi Doğan yine iyi iş çıkarmış, bütün ayrıntıları düşünmüştü. Ama söylediklerinin ne kadarı doğru ne kadarı yanlış anlamak için silahların balistik sonuçlarını almamız gerekiyor.”

“Çok sürer mi?”

“Sürmez, bir iki gün içinde alırız sonuçlan.”

Sustu, birden aklına gelmiş gibi:

“Sahi” dedi, “eve ilk sen mi girmiştin?”

“Tolga ile ben” dedim.

“Yani sizden biri daha önce eve girmedi?”

“Bu imkânsız, anahtar bendeydi.”

İçerden başka belge, silah alınmış mıydı, onu anlamak istiyordu herhalde. Ben nasıl ondan kuşku duyuyorsam, onun da bana güvenmeme hakkı vardı tabiî. Onlardan önce sen girdin mi, diye sormasını bekledim, sormadı.

“Bir şey mi oldu?” dedim.

“Yok, küçük bir ayrıntıydı” diye açıkladı. Ben de üstelemedim, asansörümüz dördüncü kata gelmişti zaten.

İzzet’in odasına gidinceye kadar başka konuşma olmadı aramızda. İzzet orta boylu, tombul, gümüş saçlı, güleç yüzlü bir insandı. Gözkapakları düşük olduğu için, gece iyi uyumamış izlenimini uyandırıyordu. Bu hali sevimliliğini daha da artırıyordu. Sokakta görseniz onun polis şefi olduğunu anlamanız imkânsızdı. Makam odasına girer girmez, masasından kalktı, elimi sıktı.

“Yaptığınız hizmet için size teşekkür ederiz” dedi. Gözlerimin içine bakarak konuşuyordu, sesi pürüzsüzdü, içten olduğunu düşündüm. “Her ne kadar Yalvaç ile Güngör’ün suçluluğu kanıtlanmamış olsa da çetelerin Emniyet’i sardığını biliyoruz. Bu alanda çok zorlu bir mücadele yürüttüğümüzü bilmenizi isterim. Her zaman basının yardımına muhtacız.”

İzzet’in konuşmasından Müfit’in, Yalvaçların ölümündeki rolümden ona bahsetmediğini anladım. Önce Müfit’e minnet duydum bunun için, ama sonra kuşkulanmaya başladım. Müfit bunu niye yapıyordu? Onun dostu değildim, birlikte iş çevirmiyorduk; benim gibi biri için neden bir meslektaşına, belki de amirine eksik bilgi veriyordu?

İzzet bize kahve söyledi. Sonra da Yalvaç ile Güngör hakkında açıklamalar yapmaya başladı.

“Sicillerinde karanlık bir nokta yoktu. Güneydoğuda zorlu operasyonlara katılmışlar, önemli görevler başarmışlar. İstanbul’a tayinleri çıkınca, onları Terörle Mücadele Birimi’ne aldık. O zaman Güngör yanıma geldi, ‘Biz Yalvaç’la iyi bir ekip oluştururuz. Bizi ayırmazsan sevinirim Amirim’ dedi. Ben nereden bile-. adamların yasadışı işler yaptığını, kâğıt üzerinde ikisi de kahraman gözüküyordu. Birlikte çalışmalarında bir sakınca görmedim. Biz de insanız hata yapabiliyoruz tabiî...” Açıklamaları bitince Müfit’e döndü. “Evet, Adnan Bey’in koruma işini nasıl halledeceğiz?” “İki ayrı ekip kurmamız gerekiyor” dedi Müfit. “Eski eşi ve oğlu da tehdit altoda.”

“Anladım. Bu iş için en güvenilir çocukları almakta yarar var. Şu A Timi’ndekiler fena değil.”

“Ben de öyle düşünmüştüm” dedi Müfit. “Ama geçici olarak, Adnan’ın yanına iki kişi vereceğim. A Timi’ni toparlamak yarına kadar sürebilir.”

İzzet’le konuşurken “Amirim” diye hitap etmemesi dikkatimi çekmişti. Sanırım eşit konumdaydılar. Aslına bakarsanız, Müfit hakkında Arif’in söyledikleri dışında hiçbir şey bilmiyordum. Kendisi de istihbaratçı olduğunu söylemişti, ama gerçekte bu adam kimdi, Emniyet’te görevi neydi? Bunları öğrenmekte yarar vardı.

Müfit’i, İzzet’in odasında bırakıp, Emniyet’ten ayrılırken yanıma iki sivil polis vermişlerdi. Bahçedeki yeni Renault’lardan birine bindiğimizde ortalık çoktan kararmıştı. Aracı zayıf, kirli sakallı olanı kullanıyordu. Deri pardösülü onun yaranda oturuyordu, bana yine arka koltuk düşmüştü. İkisi de orta yaşın üzerindeydi. Sıradan polisler oldukları her hallerinden belliydi. Bu görevi aldıklarına hiç de memnun olmuş görünmüyorlardı. Adamların can sıkıcı suskunluklarına, yapaylığı her davranışlarında belli olan göstermelik saygılarına baktıkça, keşke koruma istemeseydim, diye geçiriyordum aklımdan. Bu iş için eğitilmemiş polisler olarak, profesyonel katillere karşı beni nasıl koruyacakları da ayrı bir konuydu. Ama olan olmuştu, biri benimle gelecek, öteki ise Funda’nın evinin önünde bekleyecekti. Renault, Taksim’e yol alırken sıkıntıyla Funda’yla nasıl konuşacağımı düşünüyordum. Ona olan kızgınlığım henüz geçmemişti. Ya onunki? Olanları duymamış olması imkânsızdı. Arif’in öldüğünü öğrenmesine rağmen bir kere bile beni aramamış, Umut’a da aratmamıştı. O anda cep telefonumun dün geceden beri kapalı olduğunu anımsadım. Sevince, heyecana benzer bir duygu kıpırdadı içimde. Belki de ara- da bana ulaşamamışlardı. Cep telefonumu açtım. Açar açmaz da ardı ardına beş mesaj aldım. Hepsi de Umut’ta

“Baba neredesin? Seni bulamıyoruz. Bizi ara!” diyordu.

Saat sekizi geçiyordu. Eve gelmiş olmalılardı. Yine de telefonunu aramaya cesaret edemedim, Umut’un cep telefonu aradım. ilk çalışında açtı Umut.

“Baba iyi misin?” diye sordu hemen. Kaygı içindeydi “N desin?”

“Anlatırım” dedim, “sen neredesin?”

“Evdeyim. Sen, beni boş ver de olanları anlat. Dün geceden beri seni arıyoruz. Eski gazeteni, takıldığın barları aradık, hiç yerde bulamadık. Arif Amca’yı duyduk, senin için kaygılandık”

Umut konuşurken yüreğim gizli bir sevinçle çarpmaya başladı Demek hâlâ benim için kaygılanıyorlardı.

“Ben iyiyim. Hepsini konuşacağız. Annen de evde mi?”

“Evet.”

Bütün cesaretimi toplayıp:

“İyi o zaman, ben de eve geliyorum” dedim.

“Eve mi?”

Umut duraksamıştı.

“Bir sakıncası mı var?” diye sordum. Funda’yla yeniden karşılaşacağım için zaten gergindim. Umut’un sözleri sinirlendirmeye başladı beni. “Zorunlu olmasa gelmezdim. Size anlatmam gereken şeyler var.”

“Hemen alınma be Baba” dedi. Sinirlendiğimi anlamıştı. “Ne sakıncası olacak, ne zaman istersen gel.”

“Yarım saate kadar oradayım.”

Neden öyle duraksamıştı bu çocuk? Her zamanki garipliklerinden biridir. Ya da annesiyle kavgalı olduğumuz için yine tartışma çıkacağından korkmuştur. Ne olursa olsun, o eve gidip Funda ve oğlumla bu konuyu konuşmalıydım. Onların can güvenliği benim onurumun kırılmasından çok daha önemliydi. Bu yüzden kendimi her türlü kötü davranışa hazırlayarak, arabayı kullanmakta olan korumama Cihangir’e gideceğimizi söyledim.

Kapıyı Funda açtı. Yüzünde gergin, tuhaf bir ifade vardı.

“Merhaba” dedim.

“Merhaba” diyerek içeri girmem için yana çekildi. “Buyur, hoş geldin.” Davranışları hem çekingen hem de mesafeliydi. Daha kötüsünü beklediğim için pek şaşırmadım. Sakince içeri girdim. Önce ayakkabımı, sonra pardösümü çıkarmaya başladım, bir yan” dan da Umut’u görmek için kapının aralığından salona bakıyordum. işte o anda beni şoka uğratacak görüntüyle yüz yüze geldim. Yer yer kırlaşmış keçi sakallı, dalgalı uzun saçları, sağlam bir güvenle her zaman benim oturduğum koltuğa yayılmış olan görür görmez, Ressam Ethem olduğunu anladım. Pardösüden bir kolumu çıkarmış, diğeriyle uğraşıyordum. Tıpkı gecen gün eve gelip, ikisini yatakta yakaladığım anki gibi yüreğim atmaya başladı. Sol kolumun kasıldığını hissettim. İçeri girmekten vazgeçip, olanları ayaküzeri anlattıktan sonra çekip gitmek geçti içimden. O an Funda’nın bakışlarıyla karşılaştım. Hiç meydan okur gibi bir hali yoktu. Hatta utangaç bir gülümsemenin izleri görülüyordu dudaklarının kenarında. Yine de gitmeyi tercih edebilirdim, ama Umut’un neşeli sesi yetişti.

“Babam mı geldi?”

Ses salondan geliyordu, Ethem denen adamın tam karşısında oturuyor olmalıydı, bu yüzden onu göremiyordum. Pardösümü çıkarıp, askıya astım. Döndüğümde Umut karşımdaydı. Birden boynuma sarıldı. Ondan böyle bir davranış beklemiyordum. Yüreğimi sıkan pençenin gevşediğini hissettim, ama boğazıma doğru bir düğüm yükseldi. Kendimi tuttum. Oğlumun sırtına sevgiyle vurarak:

“Tamam, tamam Umut, abartma” dedim.

Oğlum biraz uzaklaştı benden.

“Neler oluyor, ya Baba?” diye söylendi. “Önce Doğan Amca ardından Arif Amca...”

“Anlatacağım oğlum” dedim. Funda’ya dönerek, “Ciddi bir durum var Funda. Hemen konuşmamız gerek. Yoksa sizi rahatsız etmezdim” diye açıkladım.

“Bizi rahatsız etmiyorsun” dedi Funda. Ama söylediklerim, yüzündeki gerginliğin yerini endişeli bir ifadenin almasına yetmişti.

O sırada ressam da yaklaştı.

“Merhaba, ben Ethem” diyerek elini uzattı.

“Merhaba” dedim, “ben de Adnan.”

Dudaklarımda zoraki bir gülümseyiş belirmişti. Aynı gülümseyişten Ethem’de de vardı. Funda, sevgilisine döndü.

“Önemli bir mesele varmış. Konuşmamız gerekiyor. Biz içerideki odada olacağız.”

Dudaklarındaki gülümseyişi yitiren Ethem:

“Tabiî” demeye hazırlanıyordu ki:

“Bence Ethem Bey de kalmalı” dedim. “Ne yazık ki konu onu da ilgilendiriyor.”

Funda’nın yüzündeki endişe iyice derinleşti, Umut ve Ethem ise şaşkındı. İlk toparlanan Funda oldu.

“O zaman salona geçelim. Dar odada sıkışmaya gerek

Salona girince Umut’un, benim eve gelmemden neden r olduğunu anlar gibi oldum. İnce, uzun masa birbirinden meze ve salatalarla donatılmıştı. Funda’nın sevdiği markada şişe kırmızı şarap masanın tam ortasında gururla dikiliyordu.

“Bugün Ethem’in doğum günü” diye açıkladı Funda sıkıntılı sesle. Bakışlarım ister istemez Umut’a kaydı. Oğlum, telefonda anlatmak istediğim buydu, dercesine boynunu büktü. Hemen Ethem’e döndüm.

“Kutlarım” dedim. “Nice mutlu yıllara.”

“Teşekkür ederim” dedi ressam. O da benim gibi kibarlığı elden bırakmamaya çalışıyordu ama yaş günü filan umurunda değildi artık, anlatacaklarımın kaygısı onu da sarmıştı.

Oturacak yer seçerken, bu evde ilk kez kendimi yabancı gibi hissettim. Rahmetli babaannem ölümle ilgili şöyle bir hikâye anlatırdı: “İnsan can verdiğinde, ilk başlarda ölümün sıcaklığından mı nedir, ne olduğunu anlamazmış. Ta ki onu mezara koyup üstünü kapadıktan sonra, sıkılıp da başını kaldırmaya çalışınca, alnını tahtalara çarpar, böylece farkına varırmış bu dünyadan göçüp gittiğinin.” İşte ben de alnını tahtaya çarpan ölünün duyduğu acıyı hissediyordum şimdi. Bir zamanlar içinde gönlümce dolaştığım, kendimi en rahat hissettiğim, sırlarımı saklayan bu mekân artık bana yabancılaşıyor, sevdiklerim benden uzaklaşıyordu. Her zaman oturduğum koltuğun başka bir sahibi vardı artık. Nereye oturacağıma karar veremeden öylece duruyordum. Ötekiler de benim oturmamı beklediğinden kısa bir süre hepimiz anlamsızca ayakta kalmıştık. Bu can sıkıcı belirsizliği sona erdirmek bana düşüyordu; fazla ışık aldığından hiç sevmediğim bir köşe olduğu halde, bana yakın olduğu için iri difenbahya’nın devasa saksısı yanındaki koltuğa oturdum. Ethem az önceki yerine geçti, Funda onun sağındaki koltuğa yerleşti. Umut ise masadan bir iskemleyi bana doğru çevirip oturdu. Olayı zaten duydukları için lafa başlamam zor olmadı. Doğan’la karşılaşmamızdan başlayarak olanları birer birer anlattım. Hiç soru sormadan dinlediler beni. Belki de işittiklerinin dehşetinden kurtulamadıkları için konuşmam bittikten sonra da ne söyleyeceklerini bilmeden öylece kalmışlardı karşımda. İlk, Umut söz aldı.

“Bize karışacaklarını sanmıyorum” dedi, “Bu çete olaylarında kimsenin ailesine zarar verdiklerini anımsamıyorum.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye çıkıştı Funda. “Bu adamlar katil ne yapacakları belli mi olur?”

“hiç olmaz, ama bu adamların da bir tarzı var” diye açıklamaya yeltendi Umut.

“Ne tarzından bahsediyorsun sen” diye sesini yükseltti Funda, “bunlar önlerine kim çıkarsa ezip geçerler.”

Sinirleri iyice bozulmuştu. Artık üzüntülü günler sona eriyor, hayatini yeniden yoluna koyuyorum diye düşünmeye başladığı anda eski kocası ortaya çıkıp altüst etmişti her şeyi.

“Aman Allahım şu başımıza gelen işe bak!”

“Sakin ol Funda” dedi Ethem.

Hayret, sandığımdan daha sağlam çıkmıştı herif. Adının tehdit listesinde yer aldığını öğrenince tırsar sanmıştım. Aslına bakarsanız kendime bile itiraf etmesem de böyle bir beklenti içindeydim, ama tırsmamıştı.

“Umut haklı olabilir” diyerek yatıştırmaya çalıştı Funda’yı. “Benim bildiğim kadarıyla da kimsenin ailesine zarar vermediler. Adnan Bey’i korkutup bu işten vazgeçirmek için o tehdidi savurmuş olabilirler. Sonuçta bu adamlar suçlu, ama psikopat değil, işledikleri cinayetlerin bir açıklaması var.”

“Nasıl psikopat değil ya Ethem” dedi Funda ağlamaklı bir sesle. “Bu adamların geçmişte neler yaptıklarını unuttun mu? Ya güneydoğuda yaşananlar? Adamlar öldürdükleri insanların burunlarını, kulaklarını kesip ceplerinde saklıyorlarmış.”

“Yine de” diye iyimser bir konuşma yapmak istedi Ethem, ama Funda ağlamaya başlayarak:

“Nasıl bir belaya bulaştık böyle” diye söylendi.

“Üçünüzden de özür dilerim” dedim. “Elimde olsaydı bu belaya hiç bulaşmak istemezdim, anlattığım gibi tüm karşı çıkışlarıma rağmen birden olayların içinde buldum kendimi.”

Funda eliyle gözyaşlarını kurulayarak bana baktı. Suçlayacağını, bağıracağını, belki de evinden kovacağını düşündüm. Yapmadı.

“Senin ne suçun var? Bu işe bulaşmak istemeyeceğini biliyorum. Boş yere kendini suçlama. Suçlu olan biri varsa bu ülke. Bu topraklar lanetli. Neden hâlâ bu ülkede yaşıyoruz bilmiyorum. O kadar insan öldü, o kadar acı çekildi en ufak bir düzelme bile yok. Gerçekten çok samimiyim, bırakıp gidelim artık bu toprakları.”

Daha önce defalarca tartışmıştık bu konuyu. Ben bir şey söylemedim, ama Ethem:

“Öteki ülkelerin buradan çok mu farklı olduğunu sanıyorsun?” diye sordu.

“En azından insanları sorgusuz sualsiz öldürmüyorlar. En azından oralarda devlet, katillerle işbirliği yapmıyor.”

“Bundan emin olma Anneciğim” diyerek Umut katıldı tartışmaya. “Hele onların da başı bir sıkışsın bak neler oluyor.”

“Umut haklı” dedi ikinci kez Ethem. Görüşlerine katılmakla birlikte oğlumu haklı bulması biraz canımı sıkmıştı. “Amerikalısı da Avrupalısı da gerektiğinde yasaları çiğnemekten çekinmezler. Onların tarihleri de en az bizimki kadar kanlı.”

Ethem doğru söylüyordu, ama bilmediği bir şey vardı, o da Funda’nın gerginleştikçe daha çok inatçı olduğu.

“Hiç katılmıyorum” diye diretti eski karım. “Bizdeki kadar vahşet hiçbir yerde yok.”

Araya gitmesem, belki tartışma daha da uzayacaktı.

“Bu konulan tartışmayı sonraya bıraksak.” Bunu söylerken tek tek üçünün de yüzüne bakmayı ihmal etmedim. Karşı çıkan olmadı, ben de sözlerimi sürdürdüm: “Geçici bir çözüm olarak Emniyet bize koruma verecek. En azından olay aydınlanıncaya kadar.”

Bir anlığına Funda’nın yüzü aydınlanır gibi oldu, ama bu çok sürmedi.

“Ya sonra? Polisler gidince ne yapacağız?”

“Neden bu kadar kötümsersin Anne?” diye atıldı Umut. “Belki kısa sürede olay aydınlanır. Babamın anlattıklarını dinlemedin mi? Önemli ipuçlarına ulaşmışlar.”

Umut ya olanları kavrayamamıştı ya da gençliğin verdiği cahilce bir cesaretle, durumu hafife alıyordu.

“Açık konuşmak gerekirse” dedim, yüzüme ciddi bir ifade takınarak. “Sonra ne olacağını bilmiyorum.” Bunları söylerken Funda’ya bakmıştım. Eski karıma kaygılanın önemsediğimi hissettirmek istiyordum. “Belki Umut’un söylediği gibi olur. Ama olmayabilir de. Sizi kandırmak istemiyorum. Nasıl bir belayla karşı karşıya olduğunuzu bilmeniz gerekiyor. Yani şu dakikadan itibaren çok dikkatli olmalıyız.”

“İyi de” dedi Funda, gerginlikten titreyen ellerini iki yana açarak, “nasıl dikkatli olacağız? Evimiz belli, işyerimiz belli. Ne yapacağız, nereye gideceğiz? Belimize silah takıp dolaşacak halimiz yok herhalde. Hoş taksak ne olacak?”

Funda dünyanın en mantıklı kadınıdır, tek kusuru biraz kötümser olması, öncelikle olumsuz şeyleri akla getirmesidir.

“Silah takamayız, ama bazı önlemler alabiliriz. Şu yurtdışına gitme önerisi bence iyi fikir; geçici olarak tabiî. Belki üçünüz birkaç haftalığına yurtdışına çıkabilirsiniz.”

“Yurtdışına mı?” diye söylendi Funda. Sanki az önce bu ülkeden gidelim diyen kendisi değilmiş gibi gözleri şaşkınlıkla iri in

“Nereye gidebiliriz ki? Hem işyerine ne derim? Umut’un aÇılIT1’”

Ölmektense islerin aksaması iyidir, diyecektim,

“Tehdit altında, korkuyla yaşamaktansa, işlerin, okulun bir süre geri kalması tercih edilebilir” dedim.

“Bilemiyorum” dedi Funda. Dudaklarını ısırmaya başlamıştı, önerimi düşündüğü anlamına geliyordu.

“Aslında fena fikir değil” dedi Ethem. “Siz işlerinizi ayarlarsanız benim için sorun değil. Hem Fransa’da yakın dostlarım var. Onların yanına gidebiliriz.”

“Gidilecek yer belli oldu” dedim. “Sen izin alamaz mısın Funda?”

“Bilemiyorum, gerçi kriz nedeniyle işler pek yoğun değil ama... Umut’un okulu ne olacak?”

“Yaa bana kalırsa siz bu işi abartıyorsunuz” dedi Umut. “Siz isterseniz gidin, ama ben burada kalacağım.”

“Bak oğlum” dedim gözlerimi yüzüne dikerek, “bu olay nedeniyle bir haftada beş kişi öldürüldü. Daha önce de üç kişi öldürülmüştü. Yani olay yeterince ciddi. Annen doğru söylüyor, bu adamların ne yapacağı belli olmaz. En güvenli yol bir süreliğine ülke dışına çıkmak. Ethem Bey’in olanakları da varmış. Gidin işte Fransa’ya. Ortalık yatışınca da dönersiniz.”

Durdu, ters ters yüzüme baktı.

“Yaa olmaz ki böyle” diye söylendi, “ben Burcu’ya ne söyleyeceğim şimdi?”

Burcu da kız arkadaşımız.

“Senin iyiliğin için Fransa’ya gidiyorum, dersin.”

Anlayamamıştı.

“Neden onun iyiliği içinmiş?”

“Çünkü seninle dolaşırken, güzel kıçına bir kurşun yiyebilir de o yüzden.”

Umut’un suratı allak bullak oldu.

“Böyle konuşma Allah aşkına” diye atıldı Funda. “Kimseye bir Şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim.”

“O zaman gitmeniz lazım. Bunun başka yolu yok.”

“Bence Adnan Bey doğru söylüyor” dedi Ressam. “Seni işten atacak halleri yok ya. Hepsi arkadaşımız. Durumun ciddiyetini anlatınca, anlayacaklardır. Hatta destek bile olurlar sana.”

Funda yumuşamaya başlamıştı. Tam zamanıydı ben de saldırıya geçtim.

“İşten atacak olsalar bile, Umut sınıfta kalacak olsa bile gitmelisiniz. Bu riski göze almalıyız.”

Umut iyice sinirlenmişti, ama söylediklerim o kadar makuldü ki karşı çıkmayı göze alamıyordu. Funda’nın yüzünde ise anlam vermeye çalışan bir insanın belirsizliği okunuyordu.

“Hemen bu gece ararım Paris’tekileri. Bizi gördüklerine sevineceklerdir. Mehmet akademiden arkadaşımdır, yıllar önce bir Fransız’la evlenip Paris’te kaldı. Ne zamandır çağırıp duruyordu.” Başını Umut’a çevirdi. Sanki kırk yıllık ahbaplarmış gibi oğluma göz kırptı. “Ophelia adında, senin yaşında çok da güzel bir akrabası var. Arkadaş canlısı biridir. Sana Paris’i gezdirir, iyi anlaşacağınızdan eminim.”

Ne kıl adamdı şu Ethem. Yine de hakkını yemeyeyim canla başla uğraşıyordu bizimkileri ikna etmek için. Ama Funda’nın öyle çabuk karar verdiği nerede görülmüştü?

“Tamam, ben bu konuyu biraz düşüneceğim” dedi. “Umut’la oturup baş başa konuşmamız gerek. Yarın karar veririz.”

Bakışlarını bana çevirdi.

“Peki sen ne yapacaksın? Bu olanlardan sonra adamlar iyice düşman olmuşlardır sana”

Bu soruyla yasak mı savıyordu, yoksa içten miydi? Anlamak için yüzüne baktım. Yok yok, gerçekten de kaygılı görünüyordu. Funda bu soruyu sorarken Ethem’in yüzü gölgelenir gibi oldu, belki de bana öyle gelmişti. Her neyse.

“Ben burada kalmak zorundayım” dedim. “Olayın içindeyim. Böyle bir durumda çekip gitmem yanlış anlaşılır.”

“Olmaz” dedi Umut. “Sen gelmezsen ben de gitmem. Annem gitsin, senin bana ihtiyacın olabilir. Ben seninle kalacağım.”

Gururla baktım ona.

“Aslan oğlum benim” dedim sevgiyle. “Beni düşündüğünü biliyorum, ama bu iş seni de beni de çok aşar. Senin kalmanın bana yarardan çok zararı dokunur, inan bana en doğrusu senin de annenin de Ethem Bey’in de bir an önce kapağı yurtdışına atmanız.

“İsterseniz siz de gelebilirsiniz, gerçekten” dedi Ethem.

Tabiî diye geçirdim içimden, sen Funda’nın üzerinde tepinirken ben de yan odada sesinizi dinlerim. Biliyorum adam bun kastetmemişti, gerçekten de yardım etmek istiyordu. Ama bu kadar iyi olması ondan daha çok nefret etmeme neden oluyordu.

“Teşekkür ederim” dedim duygularımı gizleyerek. “Siz Funda ile Umut’u götürün yeter.”

Otuzuncu bölüm

“Yaşam, kaybetmeyi öğrenmektir” diye başlardı rahmetli Tufan Abi. Genellikle ikinci kadehin dibine dan ektikten sonra felsefe yapma hastalığı tutar, sağ elinin tersiyle dudaklarını kurulayarak, iştahla girişirdi söze: “Kaybetme maceramız daha ana karnından çıktığımızda başlar. Hiç emek harcamadan hüküm sürdüğümüz, dünyanın en güvenli, en yumuşak korunağını, ana rahmini kaybederiz önce. Bizden intikam almak için bekleyen dünya, sanki niye çıktın oradan dercesine, gözlerimizi yakan ışıkları, kulaklarımızı tırmalayan gürültüsü, sıcağı, soğuğu, açlığı, kiri, hastalığıyla saldırır üzerimize. Ama biz de öyle kolay kolay pes etmeyiz. Kaybettiklerimizin yerine anında başka bir şey koyarız.

Hem cennetimizi yitirsek de o kutsal yerin sahibi olan annemiz bizimledir, üstelik yanında bir de baba verilmiştir emrimize. Dışarıdaki dünyaya alışmaya başlayınca kaybettiğimiz cenneti hemen unutuveririz. Ancak büyüdükçe annemiz de babamız da bizden uzaklaşmaya başlar; onları kardeşlerimizle paylaştığımızı anlarız. Kardeşimiz yoksa babayı anneyle, anneyi ise babayla paylaştığımızı fark ederiz. Bize gösterilen ilgi günden güne azalır. Azalan ilgi dünyanın bizden ibaret olmadığını gösteren bir uyandır aslında. Ama bu uyarıyı görmezden geliriz. Düşler kurar, hayaller uydurur, kaybettiklerimizin yerine yenilerini koyarak dünyayı kendimiz sanmayı, bu güzel yalana kanmayı sürdürürüz. Yeniyetmelik çağınızda anne, baba sevgisinin yerini arkadaşlara duyulan bağlılık alır. Arkadaşlarımızla hiç ayrılmayacağımızı düşünürüz. Keşke sonsuza kadar böyle aynı mahallede, aynı okulda yaşasak diye dilekler tutar, birbirimize sözler veririz, ama yıllar birer birer arkadaşlarımızı elimizden. Ancak yeryüzünde ne kadar kötülük varsa bizde de o kadar umut vardır. Ergenlikle birlikte aşk denilen o büyülü, o rezil, o soylu, o kahraman, o korkak utançtan kıpkırmızı olmuş bir yüzle çalar kapımızı. Aklımız birine takılır kalır. Bu kez yaşamın merkezine onu her davranışın, her duygunun, her düşüncenin anlamını anlarız. Kendimizi onun gözlerinde izleyip, bir benzerimizi bulduğumuzu sanarak, dünyanın en güzel, en olmayacak, en aptal düşünü kurarız. Artık mutluluğu yakaladığımızı sanırız. Şansı yol gidenler belki de mutluluğu yakalar, ama kısa süreliğine geçmeden, koca bir kamyonun, küçük bir çocuğun bisikletini çiğneyip geçmesi gibi gerçek dünya, düşlerimizi parçalayıp verir elimize. Yaşam o kahrolası oyunlarından birini daha oynar bize. İlk sevgili ellerimizin arasından kayıp, bilinmeyen sularda kaybolup gider. Bu serüvenden bize düşen ise, dokunduğumuzda içten içe sızlayan bir yara gibi onun anısını sonsuza kadar yüreğimizin en derin yerinde saklamaktır.

İlk sevgiliyi yitiriş de bir uyarıdır aslında. Ömür tanrısı, gençliğin geçici olduğunu sezdirmek istemiştir, ama bunun da farkına varmayız. Yeniden âşık oluruz, olduğumuzu zannederiz, severiz, sevdiğimizi zannederiz ve kaçınılmaz sonuç: evleniriz. Biriyle birlikte yaşarsak, yazgılarımızın birleşeceğini, yazgılarımız birleşince de kaybetmekten kurtulacağımızı zannederiz. Derken, çocuklarımız olur. Yaşam bir yandan alırken bir yandan da vermektedir, diye düşünerek, kurnaz bir tüccar gibi kandırırız kendimizi. Oysa o gözüpek yol arkadaşı, o deli dolu gençlik, bedenimizdeki gücü, tazeliği, ruhlarımızdaki sert fırtınaları toparlayıp çoktan terk etmiştir bizi. Derken annemiz, babamız en büyük ihaneti yapar; hangi yaşta olursak olalım, henüz yeterince büyümediğimiz bir anda tek başımıza bırakıp giderler. Ağlarız, yıkılırız, öfkeleniriz, kahrederiz, ama ne yapsak boşuna, ömür rendesi durmadan bir şeyler eksiltecektir yaşamımızdan. Ta ki artık taşımakta zorlandığımız yorgun bedenimizi, bıkkın ruhumuzu sonsuza dek teslim alana kadar.

Ama tuhaftır kaybedeceğimizi bilsek de yine de yaşamayı sürdürürüz. Çünkü hiçbir yerde yazılı olmayan o büyük yasa böyle demiştir. Çoğumuz kaybettiğimizin bile farkına varmayız; her gün biraz daha azala azala yanmakta olan mum gibi tükeniriz. Bazılarımızsa bu acı gerçeği fark eder. Fark edenlerden bir kısmı kaybetmeye dayanamaz, oyunda yenildiklerini anlayınca mızıkçılık yapan çocuklar gibi, hem kendisinin hem de çevresindekilerin günlerini cehenneme çevirip, mutsuzluk denizinde ağır ağır boğulup gider. Diğerleri ise bir gün yok olacaklarından emin oldukları halde ne heyecanlarından ne umutlarından ne de sevinçten vazgeçerler. Sonunda başlarına neler geleceğini bile bile güzel bu maceranın her evresini, her anını merak eden bir çocuk gibi şaşarak ve hayretler içinde kalarak yaşarlar.

İnsanlar yaşamı asla mutluluğa indirgemezler, çünkü mutluluğa indirgenmiş bir yaşam, yoksul geçirilmiş bir ömürdür. Yaşamı mutluluğa indirgeyenler de ruhsal açıdan yoksul kimselerdir. Ruh bütünlüğünü kazanmış olanlar, yaşamı acısıyla, mutluluğuyla, ihanetiyle çirkinliğiyle kabul edenlerdir. Onlar ki, kaybetme sanatını öğrenmişlerdir, bu yüzden yaşama katlanabilme yeteneğini geliştirmişlerdir."

Tufan Abi bunları söylerdi söylemesine de kendisi de o bilge adamlardan değildi. Olsaydı, alkol denizinde boğulur muydu hiç? Bana gelince, bırakın kaybetme sanatını öğrenmeyi böyle bir sanat var mı, ondan bile emin değildim. Zaten o konuşurken genellikle dinlemekle yetinirdim, sonra da çok düşünmezdim bunların üzerinde. Ama bu gece, "Sen de burada kal, yemeği birlikte yiyelim" davetlerine rağmen, eski karım ile oğlumu, Ethem denilen o ressamla birlikte eski evimde bırakıp, dışarı çıktığımda, yıllar önce Tufan Abi'nin yaptığı bu konuşmayı anımsadım. Koruma polisimin kullandığı arabaya binip, evime gelene kadar da hiç istemediği halde insanın aklına takılıp duran bir şarkı sözü gibi aynı cümleyi tekrarlayıp durdum içimden:

"Yaşam, kaybetme sanatım öğrenmektir... Yaşam, kaybetme sanatını öğrenmektir..."

Bizim sokağa gelince, koruma polisimi sabaha kadar beklemesi için Renault'nun içinde bırakıp -tabiî önce dünden beri görmediğim Anka Kuşuma bakıp, park ettiğim yerde güven içinde beklediğini gördükten sonra- kendimi evimin dört duvarı arasına atıncaya kadar da aklımı meşgul etmişti bu sözler:

"Yaşam, kaybetme sanatını öğrenmektir... Yaşam, kaybetme sanatını öğrenmektir..."

Kendime sağlam bir kadeh rakı doldurup, bir dikişte yarısına kadar içtikten sonra bile susmamıştı beynimdeki nakarat.

'Yaşam, kaybetme sanatını öğrenmektir... Yaşam, kaybetme sanatını öğrenmektir..."

Benim bilge olmaya filan niyetim yoktu. Kaybetmeye dayanacak yürek de yoktu bende. En iyisi benim gerçeklerden uzak kalmamdı. Neler olduğunu hissetsem de o gerçekle yüzleşmemeliydim. O eve gitmemeliydim. Ethem'i benim koltuğumda otururken görmemeliydim. Onunla konuşmamalıydım. Bana iyilik yapmasına izin vermemeliydim. İnsanlardan uzak olmalıydım. Bu gece bir kez daha anlamıştım bunu. Ama yasamın kendi mantığı vardı, ne yazık ki o mantık, benim istekleri dikkate almıyordu.

Yaşamın mantığı deyince, şu tehdit telefonu geldi aklıma yeniden aramışlar mıydı acaba? Rakımdan irice bir yudum çekip, telesekreterin başına oturdum. Kaseti geriye sarıp, düğmeye bastım. Dört mesaj vardı; üçü Umut'tan, biri de

Demet'ten. Arif'in oldurulduğunu haberlerde duymuş. Kaygılanmış, konuşmak istiyordu. Başka da mesaj yoktu. Tehditlerin arkası kesilmiş miydi yani? Sanmıyorum, belki aradılar, telesekreter çıkınca konuşmadılar. Bakalım bu gece ne olacak? Kadehin dibindeki rakıyı kafama diktim. Biraz kendime gelir gibi olmuştum. İçkimi tazelemek için ayağa kalktım. Mutfağa yönelmeden, korumam aşağıda mı diye perdeyi aralayıp baktım. Aşağıdaydı. Zavallı sabaha kadar beni bekleyecekti. Yukarı çağırıp ona da bir kadeh içki ikram etseydim. Ama adamın sıkıntılı suratını hatırlayınca vazgeçtim. Hem büyük olasılıkla görev başında içmem diyecekti. Boş ver beklesin sabaha kadar. Nasıl olsa bunun için maaş alıyordu. Perdeyi kapatırken, aniden sendeledim, gözlerim kararmaya başladı. Yakındaki koltuğa tütündüm. Ne oluyordu bana böyle? Ne olacaktı, dün geceden beri birkaç saatlik uykuyla duruyordum. Üstelik doğru dürüst yemek de yememiştim. Ama canım bir şey yemek de istemiyordu. Koltuğa oturup, başımın dönmesinin geçmesini bekledim. Kendimi biraz iyi hissedince yeniden kalkıp, mutfağa girdim. Poşette bulduğum kuru ekmeğin araşma peynir koyup gevelemeye başladım. Bunu yapmasaydım, yığılıp kalacağımı çok iyi biliyordum. Ağzımdaki son lokmayı da güç bela mideye indirdikten sonra kadehimi doldurup, yeniden salona döndüm. Şu Demet'i arasam iyi olacaktı. Numarasını bulup, telefonu çevirdim.

"Alo buyurun" diyen küçük bir kız açtı telefonu.

Demet'in eski kocası tarafından kaçırılan, bizim Doğan'ın kurtardığı kız olmalıydı bu.

"Merhaba Küçükhanım, annenizle görüşebilir miyim?"

"Siz kimsiniz?" dedi. Sesi yeni bir oyun arkadaşı bulmuş gibi sevinçle çınlıyordu.

"Benim ismim Adnan" dedim, "annenizin arkadaşıyım."

Gerilerden boğuk boğuk sesler geldi, sonra

"Kiminle konuşuyorsun?" diyen Demet'in sesi duyuldu.

"Arkadaşınla konuşuyorum Anneciğim, adı Adnan."

"Tamam, ver bana" dedi Demet. Sesi birden telaşlanmıştı. "Alo

"Evet, benim."

"Doğru mu?" dedi. Titreyen bir sesle konuşuyordu. "Arif Bey'i öldürmüşler."

"Ne yazık ki doğru.

"İnanamıyorum!" diye üzüntüyle söylendi. "Daha dün oturup konuşmuştuk. Hay Allah yaa! Zavallı adam iyi birine benziyordu."

"İyi biriydi" demekle yetindim.

"Ya Selahattin'e ne demeli. Sen adamlarını topla, o iki polisi vurmaya git. Hepsi ölmüş. Ne kadar acı! Gerçekten de anlatıldığı gibi suçlu muydu onlar?"

"Doğan bıraktığı kasette öyle söylüyor."

"Doğan söylüyorsa doğrudur" dedi.

Sesindeki kesinlik nedense beni ürküttü. Bu nasıl bir güvendi? Doğan'ın yalan söylemediğinden ya da yanlış yapmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

"Ne olur siz de kendinize dikkat edin. Bu adamların şakası yok" diye sürdürdü sözlerini.

"Ederim" dedim. Biraz da tepkisini merak ettiğimden sordum. "Bu arada Doğan'dan bir haber yok değil mi?"

"Ne yazık ki yok" dedi. Sonra sanki ondan bilgi saklamışım gibi sitem dolu bir sesle ekledi: "Siz benden daha fazlasını biliyorsunuz."

"Bildiklerimin hepsini haberlerde dinlemişsinizdir. Bildiğim başka bir şey yok."

"Dinledim" dedi. Bir anlık suskunluktan sonra, Müfit'e sorduğum soruyu bana yöneltti. "Sizce Doğan'a ne oldu?"

"Bilmiyorum. Kafam öyle karışık ki inanın bana akıl da yürütemiyorum."

"Ölmemiştir değil mi?" dedi.

"Bilmiyorum. Beklememiz gerekiyor. Biraz daha sabırlı olmalıyız."

"Başka yapacak bir şey yok mu?"

"Yok" dedim, "ama yeni bir şeyler öğrenirseniz bana haber verin."

"Tabiî veririm. Sizden başka güvenecek kimsem yok ki." Sustu. "Ama siz de bana haber verin olur mu? Meraktan çıldırmak üzere olan bir kadının duygularını lütfen küçümsemeyin."

Demet'in sözleri canımı sıktı. O koşturmaca, o gerilim içinde bir de Doğan'ın eski sevgilisine haber vermeyi mi düşünecektim, o da haklıydı, kadıncağız neler yaşadığımı bilmiyordu ki.

"Sizi önemsemediğimi sanmayın" dedim. "Doğan'ın eşi olup olmamanız hiç önemli değil. Yaşadığım olayların şokundan kurtulur kurtulmaz size haber verirdim. Ancak olaylar öyle hızlı gelişti ki ben de ne yapacağımı şaşırdım. İnanın bana hepsi bu. Yeni bir gelişme olduğunda sizi mutlaka arayacağım."

"Teşekkür ederim" derken, sesindeki kırgınlık kaybolmuştu

Telefonu kapatıp, kadehimden bir yudum daha aldım. Yoksa bu kadın da bana oynanan oyunun bir parçası mıydı? Daha neler yakında kapıcı Nazmi Efendi'den de kuşkulanırsın sen. Birden gözlerim kararır gibi oldu. Yoksa bana mı öyle geliyordu. Anlamaya çalışırken, kapının zili çalmaya başladı. Bu da kimdi? Elimdeki rakı kadehini sehpanın üzerine bırakıp, kapıya yöneldim. Mercekten dışarı bakınca kapının önünde dikilmekte olan Füruzan Hanım'ı gördüm.

"Ah evladım" dedi kapıyı açınca, "şükür iyisiniz. Olanı biteni haberlerde izledim, sizin de resminizi gösterdiler. Çok kaygılandım."

Güven veren bir ifade takınmaya çalıştım.

“İyiyim Füruzan Hanım, beni düşündüğünüz için sağolun.”

Ama kadıncağız yatışacak gibi değildi.

“Kaç kişiyi öldürmüşler öyle? Nasıl insanlar bunlar? Size zarar vermezler değil mi?”

“Vermezler, vermezler” dedim, “artık geçti.”

Füruzan Hanım’ın heyecanı yatışmak bilmiyordu.

“Nedir bu olaylar böyle evladım?” diye söylenmeyi sürdürdü. “Nereye gidiyor bu memleket? Her yerde mafya babalan var. Bizim kapıcının hanımı ‘Yakında, şu karşıdaki arsayı da mafya ele geçirir’ diyor. Haksız değil ki kadın, adamlar İstanbul’u parsel parsel bölüşmüşler. Arazi mafyasından tutun da çek-senet mafyasına kadar, olmayan yok. Sanki devlet, işleri bu serseri takımına devretmiş. İnanın bazen Müştak Bey öldü de kurtuldu diyorum. Her geçen gün daha da kötüye gidiyor...”

Füruzan Hanım konuşurken yine gözlerim karardı, düşmemek için kapının kenarına tütündüm.

“Buyurun içeri girin isterseniz” dedim kendimi toparlayarak. “İçeride konuşalım.”

“Hiç girmeyeyim evladım” dedi yaşlı kadın. “Televizyonda görünce, kaygılandım. Bir şeye ihtiyacın varsa çekinme söyle.”

“Çok naziksiniz, teşekkür ederim.”

Geçen gün verdiğim anahtarları teslim ettikten sonra:

“İyi akşamlar” dileyerek gitti kadıncağız.

Kapıyı kapadım, yeniden kadehime doğru yönelirken, gözlerim

kararmaya başladı. Hasta mı oluyordum yoksa? Çok kısa sürdü. Üçüncü kadehtekini de bitirip yatsam iyi olacak, diye düşündüm, ama düşündüğümü gerçekleştiremedim, şiddetli bir baş dönmesiyle dengemi kaybettim. Ama bilincim yerindeydi, dizlerimin üzerine vere çöktüm. Yoksa Umut’u arayıp, eve mi çağırsaydım? Yok canim durup dururken onları da heyecanlandırmanın bir anlamı yoktu. Bu gece zaten yeterince şoka uğratmıştım zavallıları. Bir süre öylece oturdum. Şimdi daha iyiydim. Ama gözüm kadehteki içkiyi bitirmeyi yemiyordu artık. Biraz toparlanınca yatak odasının yolunu tuttum. Üzerimdekileri çıkarmadan, kendimi yatağa bıraktım.

Sabah uyandığımda saat onu geçiyordu. Bu saate kadar deliksiz uyumuştum. Dün geceki baş dönmesi devam edecek korkusuyla usulca kalktım yataktan. Sersem gibiydim, ama göz kararmasından, baş dönmesinden eser kalmamıştı. Banyoya gidip, yüzümü yıkadım. Tıraş olmadan önce çay suyunu koydum. Kapıcıya telefon edip, kahvaltılık bir şeyler ısmarladım.

Yarım saat sonra, kahvaltı masasına otururken dün gece de tehdit telefonunun gemlediğini fark ettim. Ne oluyordu? Adamlar peşimi bırakmış mıydı yoksa? Belki de artık peşimde koşturacak kimse kalmamıştı? İyi de bu nasıl olabilirdi? Eğer Doğan söylediklerinde haklıysa, Binbaşı adında birinin hâlâ sağ olması gerekiyordu. Müfit haklıysa, bu kez Doğan’ın peşimi bırakmaması gerekiyordu. Belki ikisi de yaralıyordu. Gerçekten de Binbaşı diye biri yoktu. Öteki arkadaşlarının üzerinde baskı kurmak için Binbaşı’yı Yalvaç uydurmuştu. Aslında çetenin başında kendisi bulunuyordu. Yalvaç ölünce, Binbaşı da doğal olarak ortadan kalkmıştı. Bu olasılık doğruysa, ben de bütün sorunlarımdan, korkularımdan kurtuluyorum demekti. Ama bu sonuca varmak için henüz çok erkendi. Gelişmeleri beklemek gerekiyordu. Önemli olan gelişmeleri beklerken benim ne yapacağımdı? İki gündür yaşadıklarım olmasa bu sorunun yanıtım daha kolay verir, eskisi gibi kabuğuma çekilir, Nusret Kıvılcım beni işten atana kadar yine suyuna tirit yazılar kaleme alarak durumu kurtarmaya bakardım, ama başımdan geçenler böyle düşünmeme izin vermiyordu. Başkalarının istekleri doğrultusunda sürüklenerek gelmiştim buraya. Eğer bu durumun devam etmesine razı olursam, belki de bu kez kendi ayaklarımla tıpış tıpış ölüme gidecektim. Bunu içimden gelerek yapmasam da artık nasıl hareket edeceğime kendim karar vermeliydim. Gazeteciliğe o kadar zaman ara verdikten sonra Pek kolay olmayacağını bilsem de sorularımın yanıtlarını kendim bulmalıydım. Fundaların Paris’e gidiyor olması da çok iyi gelecekti. Bir de onları düşünmekten kurtulacaktım. Öncelikle Doğan’ı araştırmak gerekiyordu? Türkiye’ye döndükten sonra Doğan’ın karıştığı bilinen olaylar var mıydı? Bağlantı kurduğu İTJ kimlerdi? Ama şu Müfit’i de atlamamak gerekirdi. Neydi o öfkesi öyle? Belki gerçekten de dürüst bir insandır, ama polisler bir kez tongaya düşürmüşlerdi beni, bu kez uyanık olmalıydım. Bütün bunları yapmam için güvenilir bir yardımcıya ihtiyacım olacaktı. Erol başa güreştiği için yardımcılık rolüne asla soyunmazdı. Zaten ben de ona görev veremezdim. Yeni gazetedekilerden tanımadığım için güvenilir birini bulmak da sorun olacaktı. Geriye Tolga kalıyordu. Belki bir süre fotoğrafçılık yerine bana asistanlık yapmayı kabul ederdi. Kahvaltıdan sonra Tolga’yı aradım. Gazetede buluşmak üzere sözleştik.

Bu sabahın en güzel yanı, dünden beri uzak kaldığım Anka Kuşuma yeniden kavuşmuş olmamdı. Sevgili arabamı çalıştırıp yola çıkarken, korumalarım da -bu sabah o asık suratlı polis gitmiş, A Timi dediklerinden sağlam yapılı, güler yüzlü iki genç bekler olmuştu evimin önünde- Renault’larına atlayıp, düştüler peşime. Gazeteye kadar da bir an olsun gözden yitirmediler beni. Meslek yaşamım boyunca ilk kez korumalarım oluyordu. Bundan rahatsızlık duyacağımı düşünürdüm, ama sandığım gibi olmadı. Ne yalan söyleyeyim, sahte bir duygu değilse kendimi biraz önemli bile hissettim.

Gazeteye gelince, önce Nusret Kıvılcım’ın yanına çıktım. Sekreter geldiğimi söyleyince kapıda karşıladı beni.

“Gel Adnancım, gel” dedi. Masasının üzerine yayılmış günlük gazeteleri göstererek, “Hepsinde bizim olay manşet. Çok iyi iş başardık.”

Gösterdiği koltuğa otururken:

“Birer sade kahve içeriz değil mi?” dedi.

“Sağol başka zaman. Biraz acelem var da.”

Nusret Kıvılcım hâlâ ayaktaydı, masasına değil, karşımdaki koltuğa geçip oturdu. Anlat bakalım diye yüzüme bakmasına fırsat vermeden girdim konuya.

“Haberi derinleştirmek istiyorum” dedim. “Hâlâ yanıtını bulamadığımız sorular var.”

Sanki bunları niye soruyorsun dercesine baktı yüzüme.

“Yanıtla o zaman” dedi. “İş senin.” Durdu. Sağ elinin işaret parmağını ölçülü bir şekilde kaldırarak uyardı. “Bu arada Erol’u harcamazsın değil mi? Çünkü seni o getirdi buraya.”

Ne sanıyordu bu adam beni?

“Beni piyasadaki yamyamlarla karıştırıyorsun” diyerek sürdürdü sözünü. “Belki son zamanlarda biraz dağıldım, ama benim asla kazık attığım görülmemiştir, hele bir arkadaşıma asla

Baltayı taşa vurduğunu anladı Nusret Kıvılcım, hemen çark etti. alınma hemen. Ortalık öyle bozuldu ki insan kime güveneceğini bilmiyor.”

“Alınmadım” dedim, “Ama yanlış anlaşılmayı da kabul edemem. İstersen benim bulduklarımı olduğu gibi Erol’a aktarayım, Haberi o yazsın. Hatta sadece onun imzasını kullanalım.”

Manidar bir bakış belirdi gözlerinde.

“Bir de alınmadım, diyorsun.”

“Bak yine yanlış anladın” dedim zoraki de olsa gülümseyerek. “Valla alınmadım. Habere adımın yazılıp yazılmaması umurumda bile değil. Erol’la çalışmaktan da hiçbir şikâyetim yok.”

Rol mü yapıyordum yoksa ciddi miydim anlamak için dikkatle baktı yüzüme.

“Öyle tuhaf tuhaf bakma. Doğruyu söylüyorum. Benim için önemli olan soruların yanıtlarını bulmak.”

“Tamam soruların yanıtını bulun, ama sen olmadan bu haber olmaz. İşin bütün büyüsü kaçar. Erol’la birlikte mükemmel iş çıkarırsınız.”

“Mesele yok o zaman. Yalnız senin kaynaklarına da ihtiyacım olacak.”

Kalın kaşları kalktı, incecik dudakları kuşkuyla büzüldü.

“Benim kaynaklarım mı?”

Olabildiğince açık konuştum.

“Emniyetteki kaynakların, şu Müfit’i araştırmamız gerek.”

Kuşku kayboldu, rahat bir gülümseyiş yayıldı bıyıksız, köşeli yüzüne.

“Emniyette kaynaklarım olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Yapma Nusret, biz kırk kişiyiz, kırkımız da birbirimizi biliriz.”

“Tamam tamam” dedi gülerek. “Aslına bakarsan ben de kuşkulanıyorum heriften. Hakkında neler öğrenebiliriz bilmiyorum, bir şeyler çıkaracağımızdan eminim.”

“Güzeel” dedim, “ama bir şey daha isteyeceğim senden.”

“Neymiş?”

Bir yardımcıya ihtiyacım var. Tolga bir süre fotoğrafçılık yerine bana asistanlık yapsa diyorum?”

“Olur. Benim için sorun yok. Sen mi konuşursun ben mi konuşayım?”

“Ben konuşurum.”

Gözlerinde anlayışlı bir ifade belirmişti.

“Bu arada sizin paraya da ihtiyacınız vardır. Muhasebeye söyledim. Size ödeme yapacaklar.”

“Sağol, gerçekten de vardı.” dedim.

Kalkmaya hazırlanırken,

“Cenazeye birlikte gidelim” dedi.

Yüreğim cız etti. Ariften bahsediyordu. Allah kahretsin, cenazeyi tümüyle unutmuştum. Bozuntuya vermedim.

“Olur” dedim. “Cenaze ne zaman kalkacak, belli oldu mu?”

“Bugün öğle namazında, Teşvikiye Camii’nden.”

Duraksadığımı fark etmişti.

“Ben de çalışmıştım Arifle. Biraz işgüzardı, hep yönetime yakın durmaya çalışırdı, ama iyi çocuktu.” Derinden bir iç geçirdi “Senin yakın arkadaşındı değil mi?” diye sordu.

“İyi arkadaşımdı” dedim.

Dinginliğimi koruyordum.

“İnsan önce neyi kaybettiğini anlamıyor” dedi. Gözleri dalgınlaşmıştı. “Bilirsin işte, olayların sıcaklığı filan. Ama, gün geçtikçe kaybettiğini daha çok arıyor.”

O da benim gibi en yakın arkadaşlarından birini kaybetmiş olmalıydı. Kafa yorsam kim olduğunu çıkarırdım, ama düşünemedim, boğum boğum bir şeylerin gırtlağıma doğru yükseldiğini hissettim, anımsamak istemediğim için derinlere gömdüğüm bir acı içten içe kendini hissettirmeye başladı.

Otuz birinci bölüm

Nusret Kıvılcım'a gözyaşlarımı göstermemek için kendimi güç bela atmıştım dışarı. Sekreterin yarandan hızla geçerken Erol'la burun buruna geldik.

"Ben de seni arıyordum ya" dedi. Ama suratımdaki ifadeyi görünce kaygılandı. "Ne oldu, kötü bir gelişme mi var?"

"Yok, yok bir şey" dedim. Başımı eğip, akmaya hazırlanan gözyaşlarımı elimle kuruladım. "Her şey yolunda Neden arıyordun beni?"

"Sabahtan beri Nejat Gök adında ülkücü bir milletvekili arayıp duruyor gazeteyi. Seninle konuşmak istiyor."

Hoppala, şimdi bir de ülkücüler mi çıktı başımıza?

"Ne konuşacakmış benimle?"

"Doğan bizden değildir, haberinizde yanlışlık var filan diyor. Üstelik, Doğan'ın kardeşi olarak bunu en iyi senin bileceğini söylüyor."

Bu kadar işin gücün arasında bir de onunla uğraşamazdım.

"Adnan gelmedi, deyin, savın gitsin."

"Savılacak gibi değil. Her yarım saate bir gazeteyi arayıp seni soruyor."

"Adı ne demiştin bu herifin?"

"Nejat Gök."

Ben bu ismi daha önce nerede duymuştum? Anımsamaya çalışırken Erol, milletvekili hakkında bilgi vermeyi sürdürüyordu.

"Polemik olsa da, televizyonlara çıkıp boy göstersek diye fırsat kollayan milletvekillerinden biri değil. Pek sesi sedası çıkmazdı. Ama nedense bu olaya fena takmış kafasını. Bence araşan iyi olacak. Ne de olsa iktidar milletvekili."

Tüm zorlamalarıma rağmen adamın ismini nerede duyduğumu hatırlayamamıştım.

"Tamam" dedim, Erol'la ortak kullandığımız odaya yönelirken, "Konuşalım bakalım, neymiş herifin derdi?"

Tolga da odada beni bekliyordu.

"Merhaba" dedim. "Ne haber?"

Beni görünce yüzü ışıdı.

"İyidir abi, sen nasılsın?"

"Nasıl olalım be Tolga, gördüğün gibi."

Biz Tolga'yla konuşurken, Erol, milletvekilinin telefonunu tuşlamış, benim görüşmek istediğimi söylemişti bile. Eliyle ahizeyi kapatarak, telefonu bana doğru uzattı.

"Herif telefonda."

"Alo Nejat Bey" dedim telefonu alınca, "buyurun beni arıyormuşsunuz?"

"Merhaba Adnan Bey" dedi karşımdaki. Sesi yumuşak ve saygılıydı. "Siz beni hatırlamıyorsunuz, ama biz tanışmıştık."

Öfkeli, hırçın biriyle konuşmayı beklerken, karşıma yakınlık kurmak isteyen birinin çıkması doğrusu afallatmıştı beni.

"Öyle mi?" dedim. "Nerede tanışmıştık?"

"Ben Doğan'ın arkadaşıydım. Tabiî yirmi küsur yıl öncesinden söz ediyorum. Birkaç kez evinize gelmiştik. Hatta sizinle ufak tefek tartışmalarımız da olmuştu. Ama en son Maltepe Askerî Tutukevi'nde görüşmüştük. Doğan'ı ziyarete gelmiştiniz. Ben Doğan'la aynı davadan yargılanıyordum."

Demek o üç katilden biri sendin diye geçirdim içimden. Belleğimi yoklayarak görünümünü anımsamaya çalıştım. Başında kalpak, sırtında kürklü bir gocuk olan, pantolonunun paçalarını, giydiği asker botlarının üzerinde toparlayan, geniş alınlı, sert bakışlı birini görür gibi oldum.

"Orta boylu, esmer misiniz?" diye sordum.

"Hayır" dedi, "Siz beni Resul'le karıştırıyorsunuz."

"Resul mü?" dedim. Bu Resul, Keriman Abla'nın evinde bulduğum mektupta adı geçen Resul olmalıydı. Soyadı neydi, diye düşünürken, Nejat söyledi:

"Resul Çoban. Sizin hatırladığınız o, ben orta boylu, kızıl saçlı olanım."

Tel örgülerin ardında, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle bizimle konuşmaya çalışan çocukluk ile gençlik arasında sıkışıp kalmış, zayıf biri geldi gözlerimin önüne.

"Tamam, galiba hatırladım. Siz Balıkesirliydiniz değil mi?

"Bigadiçli" diye tam olarak söyledi. "Eczacılık Fakültesinde okuyordum. Okulu bitiremedik tabiî."

"Resul'e ne oldu?" diye sordum. "Bir ara bizim eve mektup yazıyordu."

Canı sıkılır gibi oldu.

"Resul içeride hastalandı. Ruhsal problemleri çıktı. Şimdi Sapanca'da babasının köyünde yaşıyor. İnzivaya çekildi, Allah adamı oldu, diyelim. Bizler, eş dost yardım ediyoruz işte. Neyse konu bu değil. Sizi rahatsız etmemin nedeni, dün gazetenizde çıkan haberde ve bugünkü yazılarda Doğan'ın ülkücü kimliğinden sık sık söz etmeniz. Bu bilgi yanlış."

"Yanlış mı?" dedim. Şaşkınlıktan sesim adeta bağırırcasına yüksek çıkmıştı. "Siz şimdi Doğan'ın ülkücü olmadığını mı söylüyorsunuz? Ben bu adamı çocukluğundan beri tanırım."

Sakinliğini hiç yitirmedi Nejat.

"Tanırsınız da sizin bilmediğiniz çok şey var."

"Neymiş benim bilmediğim?"

“Bunlar telefonda konuşulmaz Adnan Bey. Buluşalım her şeyi ayrıntılarıyla anlatırım size.”

Buluşma konusunda emin değildim. Benden ses çıkmayınca:

“Çekinmeniz için hiçbir neden yok” dedi Nejat. “Sizin can güvenliğiniz, karımın namusu kadar kutsaldır benim için. Size ülkücü sözü.”

Söylediği laflar rahatsız etmişti beni. Sanki herif benim koruyucummuş gibi konuşuyordu.

“Çekindiğim yok” dedim. “Nasıl bir görüşme yapmamız gerektiğini düşünüyordum sadece. Söylediklerinizi gazetemizde röportaj olarak mı yayımlayalım, yoksa haber mi yapalım?”

“Beni yanlış anladınız, röportaj filan yapmak istemiyorum. Eğer öyleyse hiç görüşmeyelim. Sadece size bilgi vermek istiyorum. Çünkü olayların içyüzünü tam olarak bilmediğiniz belli oluyor.”

Durum giderek daha ilginç bir hal alıyordu. Sanırım benimle görüşme isteği, Nejat’ın kişisel karan değildi, partinin buyruğuydu. Belki de çok önemli şeyler söyleyeceklerdi. Bunu kaçıramazdım.

“Anlaştık” dedim, “röportaj yok.”

“Adımı da kullanmayacaksınız.”

İşi yokuşa sürmeye başlamıştı. Ülkücüler dezenformasyon mu yaymaya çalışıyorlardı?

“O zaman söylediklerinizi de kullanamam” diye itiraz edecek oldum.

“Yapmayın Adnan Bey” dedi gülerek, “başınız sıkışınca hep demez misiniz, gazeteci kaynağını açıklamak zorunda değildir, diye.”

“Ya sizden öğrendiklerim yanlış bilgilerse? Ya kamuoyunu yanıltırsak?”

“Yanıltmazsınız; size söyleyeceklerim her kelimesine kadar gerçek. Konuştuğumuzda siz de anlayacaksınız. Ama eğer yanlış çıkarsa size izin veriyorum, onları benim söylediğimi yazabilirsiniz. Biz sözümün arkasında dururuz. Gerekirse birlikte basın toplantısı bile düzenleriz. Anlayın artık, ben size yardım etmeye çalışıyorum Adnan Bey.”

“Peki” dedim, konuşmamı ilgiyle dinleyen Erol ile Tolga’nın yüzüne bakarak. “Nerede buluşacağız?”

“Saat şu anda on ikiye geliyor, birde Topkapı Eresin Otel’in lobisine gelebilir misiniz?”

“Anlaştık” dedim, “birde orada olacağım.”

O anda Erol’un paniğe kapılarak el kol işaretiyle bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark ettim. Ne var dercesine başımı salladım.

“Arif’in cenazesini unuttun” diye fısıldadı.

Doğru söylüyordu adam size bilgi vereceğim deyince, yine unutmuştum Arif’i.

“Pardon Nejat Bey” dedim telefona dönerek, “şimdi hatırladım saat bir benim için uygun değil.”

“İki yapalım.”

“Ne yazık ki yetişemem. Şunu üç buçuk dört yapsak.”

“İmkânsız. Üç buçuk uçağıyla Ankara’ya dönmem gerekiyor. Saat altıda parti meclisi toplantımız var, ona katılmak zorundayım. Bu yüzden sizi sabahtan beri ısrarla arıyordum.”

“Ankara’dan ne zaman döneceksiniz?”

“Bir hafta sonra.”

Ne yapacağımı bilemeden, bir Erol’un bir Tolga’nın yüzüne baktım. İkisi de ellerini yana açarak, boyunlarını büktüler. Benimle aynı durumda olsa Arif de bunu yapardı diye düşünerek:

“Peki, birde orada olacağım” dedim.

Telefonu kapatınca:

“Ne anlatıyor, o kadar önemli miymiş söyleyecekleri?” diye merakla atıldı Erol.

“Bilmiyorum, ama ülkücülerin Doğan’ı kendilerinden biri gibi göstermemizden rahatsız oldukları anlaşılıyor.”

“Herif seni tanıyor galiba abi” dedi Tolga.

“Doğanla aynı davadan yargılanmış.”

“Dava neydi abi?”

“Bir üniversite öğrencisinin Beyazıt’ta otobüsten kaçırılıp, telle boğularak öldürülmesi. Bunlarla birlikte biri daha vardı, adı Resul Çoban; üçü de mahkûm oldular.”

“Abi bu nasıl iş?” diye söylendi Tolga. “Adam cinayetten hüküm giyiyor sonra çıkıp milletvekili oluyor!”

“Memnu Hakların İadesi, diye bir yasa var” diye açıkladı Erol.

“Hüküm giymiş ülkücüler afla içerden çıkınca, bu hakların iadesi için mahkemeye başvurdular. Mahkeme de çoğuna haklarını iade etti.”

“Katillere politika hakkı ha!” diye öfkeyle söylendi Tolga. Benzer konularda o kadar çok öfkeye kapılmış, o kadar çok söylenmiş; o kadar çok yazmış, o kadar çok uğraşmış, ama hiçbir şeyin değişmediğini görmüş iki gazeteci olarak ne ben ne de Erol, genç meslektaşımız kadar şaşırmamıştık. Benim kafam başka bir noktaya takılmıştı.

“Bu adamlar ne istiyor?” diye Erol’a sordum.

“Nejat’la konuşmadan bunu anlamak çok zor” dedi. O da karar veremiyordu. “Belki de çok işimize yarayacak şeyler söyleyecektir. Bu adamların ne zaman, ne yapacakları belli olmaz.”

Belki de hiçbir sonuç çıkmayacaktı bu görüşmeden. Arif’in cenazesine katılmamaya değer miydi? Yerime Erol’u yollasam. Olmaz, eminim Nejat onunla konuşmazdı. Yok yok, bu görüşmeye gitmeliydim. Hem itiraf etmek gerekirse cenazelere katılmaktan nefret ederdim. İnsanların yaslarını gösterişsiz bir biçimde tutmalarından, acılarım kendi

içlerinde çekmelerinden yanayımdır. Akşam Filiz'i arayıp, babasının cenazesine neden gelemediğimi anlatırım. Akıllı kızdır beni anlayacaktır. Evet mademki karan vermiştim artık kaybedecek zamanımız yok demekti.

Eresin Otel'e gitmek için yola çıkmadan önce, Tolga'ya bu haber üzerinde birlikte çalışacağımızı, foto muhabirliğinin yanı sıra araştırmacı gazeteci gibi çalışması gerektiğini de söyledim. İlk iş olarak da Doğan'ın dilekçesinde sıraladığı olayların yer aldığı gazete kupürlerini bulmasını istedim. Aslında bu işin başında Erol'un durması gerekiyordu, ama onun benimle gelmek istediğini sezinlemiştim. Arif'le yakın olmadığı için kendini cenazeye gitmekle yükümlü de saymıyordu. Nusret Kıvılcım gibi beni yanlış anlamasından korktuğum için karşı çıkmadım. Hem bu konunun uzmanıydı, belki bir iki can alıcı soru sorar, yeni bilgiler edinmemizi sağlardı.

Yirmi dakika sonra, benim Anka Kuşu'na atlayıp, Topkapı'ya doğru yola koyulduk; tabiî korumalarımızla birlikte.

Eresin Otel, İstanbul'un tarihİ surlarının dibinde kurulmuştu, kapıdan girince, resepsiyonun sağ tarafında iki kişinin arasında oturan kızıl saçlı adamı görür görmez Nejat olduğunu anladım. Gerçi yıllar öncesinden hayal meyal anımsadığım o keskin hatlı, incecik çocuk gitmiş, yerine balıketinde, al yanaklı, ay suratlı bir adam gelmişti. Ama kırçıllaşmaya başlayan gür kızıl saçları hâlâ geçmişteki o çocuktan izler taşıyordu. Onu şimdi daha iyi anımsıyordum; Doğan ve Resulle birlikte hafta sonları bizim uğrarlardı. Nejat ile Resul, benimle genellikle konuşmaz, ama ısrarlı gözlerle alttan alta süzerlerdi. Özellikle de Resul, sen Doğan'ın kardeşi olmasaydın, gösterirdim gününü dercesine tehdit dolu bakışlarını eksik etmezdi üzerimden. Yanılmıyorsam bu Nejat bir keresinde de yatıya kalmıştı bizde. Aklımdan bunlar geçerken, Nejat'ın da beni gördüğünü fark ettim. Anında ayağa kalkarak, abartılı bir saygıyla ceketinin önünü ilikledi. Yanındaki iki kişi de onu taklit ettiler. Ben de ölçülü bir gülümsemeyle yaklaştım. Erol nedense beni birkaç adım geriden izlemeyi tercih etmişti. Koruma polislerimiz ise resepsiyonda durmuş, görüşeceğimiz kişileri ölçüp biçiyorlardı.

"Merhaba" diyerek elimi uzattım Nejat'a.

"Merhaba, merhaba..." diyerek sıktı elimi. Sesi dostçaydı. "Demek tanıdınız beni."

"Görür görmez" dedim. Sonra şakayla karışık ekledim: "Kızıl baskın bir renktir."

Şöyle bir duraksadı, gülecek ya da karşılık verecek sandım yapmadı. Ya şakamı anlamamıştı ya da anlamamazlıktan gelmişti.

"Valla bravo" dedi sadece, "hafızanız çok kuvvetli. Ben gazetelerdeki resminizi görmemiş olsam, çıkartamazdım."

"Eee yaşlandık tabiî" dedim.

Sözlerine bozulduğumu sandı.

"Yok canım" diyerek gönlümü almaya çalıştı. "Hiç de yaşlı sayılmazsınız." Yanındakileri işaret ederek, "Partiden arkadaşlar, sohbetimizde bulunmalarında sakınca var mı?" diye sordu.

"Ne sakıncası olacak" dedim. Ben de Erol'u göstererek, "Bu haber üzerinde birlikte çalışıyoruz" diye tanıttım. Başımla arkadaki korumaları işaret ederek, "Memur arkadaşlar da bizimle birlikte" diye ekledim.

"Koruma verdiler ha. İyi yapmışlar, bu iş pis iş. Dikkatli olmak gerek."

Bizim için gerçekten kaygılanıyor gibi bir hali vardı.

"İsterseniz, restorana geçelim" dedi. "Burası ayak altı. İçeride rahat ederiz."

Restoranda gerçekten de rahat edeceğe benziyorduk, içeride bizden başka kimse yoktu. Az sonra iki koruma kapının yanındaki masaya oturarak, boş iskemlelerin keder veren görüntülerini bir parça da olsa gidermeye çalıştılar, ama boşuna çaba. İnsansız iskemlelerin salona yaydığı ıssızlık duygusunu, beyaz örtülü masaların soğukluğunu kıramadılar. Aramızda kimsenin yemek yemeye niyeti yoktu. Ben, korumaların aç olacağını düşündüm. Garsonu onlara yolladım. Ne isterlerse götürmelerini söyledim. Nasıl olsa hesabı gazete ödüyordu. Yanılmamıştım, bana bakıp, rahat olun işaretimi görünce, iki genç polis, iştahla garsona bir şeyler ısmarlamaya başladılar. Biz ise kahve ve çayla yetinecektik. Lafı dolaştırmadan hemen konuya girdi Nejat.

"Telefonda da söylediğim gibi yanlış yapıyorsunuz Adnan Bey" dedi. Ne sesinde ne de yüzündeki ifadede tehdit yoktu, dostça bir uyanda bulunuyor gibi sakin, hatta yumuşaktı. "Bu yanlışın sonunda da hem gerçekler ortaya çıkmıyor hem de bizim camia mağdur oluyor."

"Biz kimsenin mağdur olmasını istemeyiz" diyerek kestim sözünü. "Haber yapma amacımız birilerini mağdur etmek değil. Amacımız kamuoyuna gerçekleri duyurmak."

"Ama duyurduklarınız gerçek değil. Doğan'ın ülkücü camiayla hiçbir ilgisi yok."

"Yapmayın Allah aşkına" diyerek güldüm. "Doğan'dan söz ediyoruz. Yani sizinle aynı davadan yargılanan insandan. Benim bildiğim en az son yirmi beş yıldır Doğan ülkücüdür. Bunu sadece ben söylemiyorum. Emniyet'teki dosyasına bakın, hakkındaki dava tutanaklarına bakın."

"İnanın bana, siz de polis de mahkeme de yanılıyor. Doğan'ın en az yirmi yıldır, yani cezaevinden yanlışlıkla salıverilmesinden beri, ülkücü camiayla ilişkisi kesilmiştir." "Ama yurtdışına çıktığında da ilk gittiği yer ülkücülerin yanı olmuş" diye karşı çıkacak oldum, anında yanıtladı:

"Başka nereye gidebilirdi ki? Kendini gizlemek için ülkücülüğü bir şemsiye olarak kullanıyordu."

Nejat sözlerini sürdürecekti ki içeceklerimizi getiren garsonun yaklaştığım gördü. Kendini tuttu, ama garson servisi yaparken: "İsterseniz, önce ben olanları anlatayım" diye ekledi. "Sonra da sizin merak ettiğiniz konuları tartışırız." "Olur" dedim. Garsonun önüme koyduğu kahve mis gibi kokmuştu. Kahveden bir yudum almadan önce, "Teyp kullanmamızın sakıncası var mı?" diye sordum. Gülmekle yetindi. Garsonlar gider gitmez birden ciddileşti.

“Bakın Adnan Bey, telefonda iyi anlatamadım galiba. Teyp yok. fotoğraf yok. Zorunlu olmadıkça haberde adımı kullanmayacaksınız. Eğer bunlara uyacaksanız sohbetimizi sürdürelim. Yoksa kahvelerimizi, çaylarımızı içip kalkalım.”

“Konuşmamızı kaydetmek, isminizi açıklayacağımız anlamına gelmiyor, ama nasıl isterseniz. Kullanmayın diyorsanız buna uyarız”

“Lütfen, kullanmazsanız sevinirim.”

“Tamam” deyip, kahve fincanına yöneldim. Nejat da çayından bir yudum aldıktan sonra anlatmaya başladı.

“Söylediğiniz doğru. Biz aynı davadan yatıyorduk. Doğan, Resul ve ben. Adımız bir cinayete karışmıştı. Önce üçümüzü de tutukladılar, sonra yeterli delil olmadığı için serbest bıraktılar. Ama sonra biri çıkıp, ben olayı gördüm deyince yeniden tutuklandık. Bu arada Doğan bizim ocak dışında ilişkilere girmişti. Ülkü Ocakları’ndan bahsediyorum. Bir Yüzbaşı’yla görüştüğünü söylüyordu. Onların da komünistlere karşı olduklarını, silah dahil bize her konuda yardımcı olacaklarını anlatıyordu. Bizim teşkilatlarda disiplin esastır. Rahmetli Başbuğumuz, ‘Disiplin yoksa teşkilat kuramazsınız’ derdi. Doğan, bana Yüzbaşı’dan bahsedince, ben de bunu ocak başkanına anlattım. Derhal Doğan’ı çağırdılar, o Yüzbaşı’yla ilişkisini kesmesini söylediler. Doğan ‘Tamam’ dedi, ama kesmedi. Kesmediğini nereden mi anladım? Bizim hapse ikinci girişimizde bu Yüzbaşı, Doğan’ı görmeye geldi. Hem de görüşme gününde değil. Şaşılacak şeydi, bir askerî hapishanede kurallar çiğneniyordu. Görüşmeden sonra Doğan yanımıza geldi. Yakında ülkede önemli gelişmeler olacağını, vatanseverlerin büyük bir hareket başlatacağını, ülkücü yöneticilerin bu değişiklikleri anlamaktan uzak olduklarını, komünistlere karşı pasif bir politika izlediklerini, daha aktif bir mücadele yürütenlerin saflarına geçme zamanının geldiğini söyledi. Resul de ben de ülkücülerin arasına sızmaya çalışan, onların vatana duydukları sevgiden yararlanarak, kendi karanlık amaçlarını gerçekleştirmek isteyen kişi ve kurumların varlığından haberdardık. Rahmetli Başbuğumuz, bunlar tanıdığımız vatansever kişiler olsa dahi onlarla hareket etmememiz, oyuna gelmememiz için teşkilatları sık sık uyarıyordu. Komünistlere karşı mücadelede bizim için tek merkez vardı; o da kendi partimizin, kendi teşkilatımızın yöneticileriydi. Doğan’a onun gibi düşünmediğimizi söyledik. Bozuldu, ‘Aptallık ediyorsunuz’ dedi. Açıkça söylemese de, bizi buradan çıkartacaklar, anlamına gelen sözler sarf etti. Biz de onu karşımıza aldık.

‘Bak ülküdaşım’ dedik, ‘bu adamlar güvenilir değil, yanlış yapıyorsun. Teşkilatın buyruğundan çıkmamamız lazım.’

Bize küçümseyerek bakmaya başladı.

‘Ufkunuz çok dar. İstikbali göremiyorsunuz. Size şu kadarını söyleyeyim, parti buyruğundan çıkmayan, buradan da çıkamaz.’

Biz onun sözlerini gerçekçi bulmadık, güldük geçtik. Ama söyledikleri doğru çıktı. İki ay sonra biz değil de nedense Doğan serbest bırakıldı. On beş gün sonra ise yanlışlıkla salıverildi diye aranmaya başlandı. Ve sizin zannettiğiniz gibi, Doğan hapisten çıkar çıkmaz yurtdışına kaçmadı. Aylarca ülkede kaldı, kendisini hapisten çıkaranların amaçlan doğrultusunda görevler yaptı.”

Nejat’ın konuşması giderek daha ilginç bir hal alıyordu. Sözünü kesmek istemiyordum, ama dayanamadım.

“Ne tür görevler?” diye sordum.

“Tek tek şunları yaptı diyecek halim yok. Ama o günleri hatırlayın, terör çığırından çıkmıştı. Ülke hızla bir iç savaşa yaklaşıyordu. Daha doğrusu biz öyle sanıyorduk. Oysa bir askerî darbenin hazırlıkları yapılıyormuş. Her gün silahlı çatışma, her gün bombalama, her gün ölüm. İşte Doğan bu tür eylemleri çok daha profesyonelce yapmaya başlamıştı.”

Nejat’ın sözünü ettiği Yüzbaşı, bana hemen Binbaşı lakaplı adamı çağrıştırmıştı.

“Şu Doğan’ın görüştüğünü söylediğiniz Yüzbaşı gibi başkaları da var mıydı? Mesela lakabı Binbaşı olan birileri?”

Anımsamaya çalışırmış gibi düşünceli gözlerle bir süre beni süzdükten sonra:

“Yurdun değişik yörelerinde böyle emekli askerlerin ülküdaşlarımızla bağlantı kurmak istedikleri haberlerini alıyorduk. Ama Binbaşı rütbeli biri...”

“Lakabı da Binbaşı olabilir.”

Gözleri ışıdı.

“Lakabı Binbaşı olan kişi sizin kardeşinizdi” dedi.

“Doğan mı?” dedim şaşkınlıkla.

“Tabiî canım, bizim Başbuğ silahlı kuvvetlerde albay olduğu için, Doğan da ona özenir, aramızda şakalaşırken, ‘Benim rütbem de binbaşı’ derdi. Biz de onu aramızda Binbaşı diye çağırırdık.”

Nejat’ı dinlerken, kafamın içinde düşünceler hızla dönmeye başladı. Demek Doğan’ın lakabı Binbaşı’ydı. Bu bir rastlantı mıydı, yoksa Müfit’in söylediği gibi gerçekten de Doğan hepimize korkunç bir oyun mu oynuyordu? Ama ince hesaplara dayanan bu kadar sağlam plan hazırlayan biri, lakabının Binbaşı olduğunu öğreneceğimizi hesap edemez miydi? Bu kadar dikkatsizce davrabilir miydi?

“Doğan’ın silahlı eylemlere katıldığım söylüyorsunuz” diyerek Erol karıştı söze. “Bunları kimlerden öğrendiniz?”

“Kimlerden olacak, Doğan’ın birlikte eylem yapalım, diye gittiği ülkücü arkadaşlarımızdan. Çoğu onu reddetmişti, ama komünistlere karşı yapılan her eylem mubahtır, deyip ona katılanlar da olmuştur. Neyse, sonuçta ülke bir askerî darbeden medet umar hale getirildi. Darbe olduktan iki gün sonra da, dikkatinizi çekerim darbe olduktan iki gün sonra, yani yurtdışına çıkışların en sıkı şekilde kontrol edildiği zamanlarda Doğan ülkeden kaçtı.”

Nejat’ın açıklamaları beni yeniden konuya döndürmüştü.

“Açıkçası bu kaçışı ülkücülerin planladığını düşünüyordum” diye girdim araya.

“Nerede efendim, darbe bizim için gerçek bir şoktu. Biz kendi liderlerimizi bile saklayamadık. Önce milliyetçi askerlerin yönetime el koyduğunu sandık. Ancak Başbuğ’un arandığını öğrenince, uğradığımız ihaneti anladık. Kısa sürede Türk milliyetçilerinin önde gelen isimlerini, fedakâr kadrolarını içeri alıp, zulüm uygulamaya başladılar. O sırada Doğan elini kolunu sallaya sallaya yurtdışına çıkmış, eski ülküdaşlarının yanına gidip, ‘Ülkede aranıyorum, beni saklayın’ demişti. Başlarda ona inanan arkadaşlar, davranışlanndaki tutarsızlıkları görünce uzaklaşmışlar. Türkiye’de ortalığın sakinleşmesiyle birlikte, Doğan’ın son dönemde karanlık işlere bulaştığı bilgisine ulaşınca da onunla bütün bağlantılarım koparmışlardı. Ancak Doğan o günlerde çok zor durumdaydı. Ülke içinde onu kullananlar, artık yardım etmiyorlardı. Avrupa’da kendisi gibi birkaç arkadaşıyla yapayalnız kalmıştı. Bu terk edilmişliğin verdiği öfkeyle, kendisi gibi düşünenleri de yanına alarak, ülküdaşlarına saldırdı. İki taraftan da yaralananlar oldu. Böylece Doğan’ın bizim teşkilatlarla arasına kan girdi. C günden beri de bizim hiçbir teşkilatımızla bağlantısı olmadı.”

“Peki sonra ne yaptı Doğan?” diye sordum.

“Tam olarak bilemiyoruz, ama sararım karanlık işlere bulaştı-

Doğan’ın onların içinden geliyor olmasının, Soğuk Savaş döneminde sosyalizm lehine bir gelişmeden korkarak ülkedeki muhafeleti bastırmak için uygulanan terörde önemli bir rol üstlenmelerinin sanki hiç önemi yokmuş gibi Nejat elini yüzünü yıkayıp kendilerini bir anda sıyırmıştı pisliğin içinden. Bu, biraz haksızlık gibi geliyordu bana. Aynı düşünceyi Erol da paylaşıyor olacak ki;

“Fakat” dedi, “karanlık işlere bulaştığını söylediğiniz adam, daha sonra Türk devletinin isteği üzerine ASALA’ya karşı son derece tehlikeli görevler üstlenmiş.”

“Doğrudur. Pazarlıklar yapılmış, görüşmeler olmuş, ama bunun bizimle hiçbir ilgisi yok.”

“Ama Doğan hâlâ kendini ülkücü olarak görüyor, o da tıpkı sizin gibi, ‘Bir zamanlar yanlışlar yapmış olsak da ben davaya bağlıyım’ diyor. Ülkücülük sizin tekelinizde mi ki, Doğan bizden olamaz, diyorsunuz? Doğan’dan neden bu kadar korkuyorsunuz?”

“Biz Cenabı Hak’tan başka hiç kimseden, hiçbir şeyden korkmayız” diye girdi söze Nejat. Tombul yanakları seğirmeye başlamıştı. “Ülkücülük ona kanıyla, canıyla şeref verenlerindir. Onca şehidin kanıyla sulanan, çilekeş milliyetçilerin fedakâr emekleri üzerinde yükselen geçmişimizi, ne idüğü belirsiz birinin adıyla lekeleyemeyiz.” Derin derin soluduktan sonra önemli bir sır açıklıyormuş gibi sesini alçaltarak ekledi:

“Doğan’ın Alman polisi için çalıştığını biliyor muydunuz? Ya daha sonra CIA tarafından eğitildiğini, Güney Amerika ülkelerinde bazı operasyonlara katıldığını...”

Bu kadarı da fazlaydı.

“Hadi canım” diye atıldım. “Biraz abartmıyor musunuz? Anlattıklarınız 5. sınıf Amerikan aksiyon filmlerinin senaryosuna benziyor.”

Kendinden son derece emin başım salladı.

“Hakikatler ortaya çıktıkça anlattıklarım film mi, gerçek mi anlayacaksınız.”

“Peki ne zaman çıkacak bu hakikatler ortaya?”

“Çıkmaya başladı bile, bakın size anlatıyorum işte.”

“Bu anlattıklarınızdan bir şey çıkmıyor Nejat Bey” dedim. Aslında şu Binbaşı meselesi ilginçti, ama onu kışkırtırsam belki daha fazlasını da söyleyebilir ya da niyetinin ne olduğu konusunda açık verebilirdi. “Doğan’ı ülkeyi karanlığa sürüklemek isteyen güçlerin kullandığını söylüyorsunuz” diye üzerine gittim. “Ama acık olalım, ülkücülerin, düzeltiyorum karanlık güçlerle bağlantısı olmayan ülkücülerin bu terör olaylarında hiç mi parmağı yok? Bakın o günlerin canlı tanığı sizsiniz ve karşımızda oturuyorsunuz. Dürüst ülkücüler olarak siz de cinayetlere bulaşmadınız mı?”

Bize iftira ettiler diyeceğini bekliyordum, yapmadı.

“Sapla samanı birbirine karıştırmayalım lütfen” dedi. Sanki kavgaya hazırlanır gibi oturduğu iskemlede öne doğru çıktı. Kışkırtmam işe yaramıştı, Nejat’ın ateşli mizacı uyanmıştı. “Doğrudur biz de silah kullandık. İnsan öldürdük. Ama bunu durup dururken yapmadık. Bizimki nefsi müdafaaydı.” Güçlükle nefes alıyor gibiydi. “Yine de bunları savunmuyorum tabiî. Solcular da bizim arkadaşlarımızı öldürdüler. Karşılıklı bir durumdu yani. Tamam belki solcular da biz de oyuna geldik. Ancak hiçbirimizi kişisel çıkarı yoktu, ne yaptıysak bu millet, bu ülke için yaptık. Bilerek, isteyerek, asla ülke düşmanlarının emrine girmedik. Dost gibilerle aramızdaki fark bu.”

Sesi iyice yükselmişti. Yemeklerini yiyen korumalar bile çatal kaşığı bırakıp, bir kavga çıkacak korkusuyla, pür dikkat bizi izler olmuşlardı. Nejat’ın yanındaki arkadaşı, eline dokunarak:

“Sakin olun, Nejat Abi, insanlar yanlış anlayacak” diye uyarma gereği hissetti.

“Tamam, ben sakinim” diyerek yeniden iskemlesine yaslandı Gülümsemeye çalışarak açıkladı. “Söz tarihten açılınca insan ister istemez heyecanlanıyor.”

“Sakin olmakta yarar var” dedim sanki onu kışkırtan ben değilmişim gibi. “Size şunu sormak istiyorum. Doğan’ın yabancı ülke istihbaratlarının elinde oyuncak olduğunu söylüyorsunuz, bunun kanıtı var mı?”

Sakinleşmeye çalışan Nejat pişkin bir ifade takınmıştı yüzüne.

“Şu anda yok, ileride çıkar.”

Toparlanmasına izin vermemeliydim. Hemen darbeyi indirdim.

“O zaman söylediklerinizi kanıtları ortaya çıkınca kullanırız. Düşünsenize, ülkücü camiadan bir milletvekili Doğan’ın CIA ajanı olduğunu söylüyor diye yazsak, neler olur?”

Suratındaki kızıllık mora dönüştü.

"Size böyle şey yazın diyen mi var?"diye çıkıştı. "Böyle yazarsanız anında tekzip ederim."

"İyi de o zaman, Doğan'la ilgili haberlerde sizin camianın zarar görmesini nasıl engelleyeceğiz? Söylediklerinizin hiçbir haber değeri yok. Bunları gazetede kullanamam."

Ters ters yüzüme bakmaya başlamıştı, yeniden öne doğru eğil di, şimdi patlayacak diye beklerken, kendini denetlemeyi başararak, uzanıp önündeki fincanı kaptı, içinde kalan çayı bir dikişte bitirdi.

"Haber değeri var mı, yok mu bilmem" dedi fincanı masaya koyarken. "Anlattıklarımı sizlerin bilmesi gerekiyordu. Ben vazifemi yaptım. Söylediklerime inanmasanız bile, anlattıklarım aklınızın bir köşesinde kalacaktır. Kalmasa bile, olanlar için artı vicdan azabı duymayacağım. Çünkü ben size bütün hakikati anlattım."

Onun canını sıkmak için yeni bir girişimde daha bulunmaya Karar verdim.

"Hakikat hakikat diyorsunuz da elinizde ne bir kanıt ne de bir belge var" dedim. "Söyler misiniz size nasıl inanacağız?"

"İnanmayın canım, bu sizin sorununuz."

Bunu söylerken tombul ellerini yana açmış, arkadaşlarına da tatlı tatlı gülümsemişti.

Yok, bu adamı kızdıramayacaktık. Yine de son bir kez daha denemeye karar verdim.

"Farkında mısınız Nejat Bey" dedim, gözlerinin içine bakarak, "şu anda olumsuzlamaya çalıştığınız kişi, bir zamanlar sizin dava arkadaşınızdı. Ve kaderin ne acı bir cilvesidir ki onu size karşı ben savunmak zorunda kalıyorum."

Hiç istifini bozmadı.

"İnsanların ne olacağına ancak Cenabı Allah karar verir. Size şu kadarını söyleyeyim, bence onu savunmakla yanlış yapıyorsunuz."

Benim yerime Erol yanıtladı.

"Biz kimseyi savunmuyoruz Sayın Milletvekili. Bize kanıt verin, belge verin inanalım. Ayrıca benim anlayamadığım bir şey var." Bütün bunları söylerken o kadar sakindi ki takdir ettim ortağımı. "Madem Doğan'a karşısınız, adının sizin camiayla birlikte anılmasını istemiyorsunuz, neden bir basın toplantısı düzenleyerek, bunları kamuoyuna anlatmıyorsunuz?"

Nejat, kızıl kaşlarının altından Erol'a alaycı bir bakış fırlatarak:

"Siz gazeteciler ne kadar da uyanıksınız?" dedi. Öfkesinden tamamen kurtulmuş, işi alaya vurmaya başlamıştı. "Bizi zamansız konuşturup, çıkan gürültüyü haber yapacaksınız. Ama yağma yok, her şeyin bir zamanı var. Zamanı gelince partimiz basın toplantısını da yapacak, Doğan'ın bizimle ilgisi olmadığını da herkese açıklayacak. Ama zamanı gelince. "

Otuz ikinci bölüm

Gazeteye dönerken, yol boyunca Nejat'ın söylediklerini düşündüm. Müfit'in anlattıklarıyla benzeşiyordu. Her ikisi de bir zamanlar ülkücü olsa bile bugün Doğan'ı hiçbir ideale, hiçbir inanca bağlı olmayan, anında güçlülerin dümen suyuna girmeye hazır, kendisi için çalışan, yetenekli bir terörist olarak tanımlıyordu. Gerçi Nejat, eski ülküdaşının ölmediğini, bütün yaşananların onun düzenlediği bir komplo olduğunu iddia etmemişti, ama anlattıkları harfi harfine Müfit'in görüşlerini destekler nitelikteydi. Yoksa Nejat'ı bana yollayan Müfit miydi? Beni yanlış yönlendirmek, söylediklerini bir başka kanaldan doğrulatmak için mi bana bu adamı yollamıştı? Bunu yapabilir miydi? Neden yapmasın, adam istihbaratçı, onlarda bu tür oyunlar çok olur. Son günlerde , yaşadıklarımdan sonra artık en akla gelmeyecek olasılıkların bile gerçek olabileceğine inanmaya başlamıştım. Üstelik geçmişte yaşanan bir ortaklık günümüzde niye tekrarlanmasındı? Bu ülkede güvenlik güçleri son otuz yıldır hep ülkücülere yakın durmamış mıydı? Onları bir tür yedek güç olarak görmemişler miydi? Şu anda da pekâlâ işbirliği içinde bulunabilirlerdi. Ama biraz düşününce Müfit ile Nejat'ın söyledikleri arasındaki farklılıkları bulmaya başladım. İlk çelişki, Müfit'in, Doğan'ı hapisten kaçıranların ülkücüler olduğunu söylemesiydi. Anımsadığım kadarıyla konuşmasında da ülkücüleri alttan alta küçümseyen, yeterince profesyonel bulmayan bir hava vardı. Nejat ise Doğan'ın kaçırılma işini karanlık güçlerin gerçekleştirdiğine, bir anlamda bu eylemi derin devletin yaptığına inanıyordu. Geçmişte sol muhalefete karşı girişilen mücadelenin kontrollerinden çıkmasından rahatsız olduğunu, kendilerine haksızlık yapıldığını da söylemekten çekinmiyordu. Bu durumda Nejat'ı Müfit'in yolladığını düşünmek pek mantıklı değildi. O halde Doğan'ın lakabının Binbaşı olduğunu söylerken hiçbir art niyeti yoktu. Sadece bir gerçeği anlatıyordu. Ama bu gerçek benim için çok önemliydi, çünkü Müfit'in yani BMW'de yanan adamın Doğan olmadığı tezini destekliyordu. Dünden beri yani Yalvaç ile Güngör'ün öldürülmesi ve haberi basın organlarında yer almasından sonra tehdit telefonlarının d kesilmiş olduğunu göz önünde bulundurursak... Hayır, hayır üvey kardeşim hakkında bu kadar kolay karar vermemeliyim. Belki de, en doğrusu şu DNA testinin sonuçları gelinceye kadar bu konuyu hiç düşünmemek. Ama nasıl düşünmezsin? Nusret Kıvılcım işin takibini istiyor, üstelik ben haberi bıraksam bile artık olaylar beni bırakmıyor. Baksana Nejat'a, anında gelip buldu bizi.

"Ne diyorsun bu işe" diyerek yan koltukta oturan Erol'a döndüm. "Ne istiyor bu herifler bizden?"

“Adamlar korkuyor” diye açıkladı Erol. “Aşağı tükürseler sakal, yukarı tükürseler bıyık. Doğan ülkücü camiada, özellikle de vurduya kırdıya düşkün olan tabanlarında sevilen biri. Ama yasadışı işlere bulaştığı da bir gerçek. Doğan hakkında olumsuz açıklamalar yapsalar, tabanlarındaki insanları ürkütecekler. Doğan’dan yana tavır koysalar bu kez de yasayı karşılarına alacaklar. Partilerinin meşruiyeti tartışılır olacak. Eski imajlarını değiştirmeye çalıştıkları böyle bir dönemde, adlarının Doğan’la yan yana geçmesi, onlar için olumsuz puan. Bu yüzden bizim aracılığımızla Doğan’ın kendilerinden olmadığını duyurmak istiyorlar. Öte yandan şöyle bir gerçek de var: bu işin külfetini bu adamlar çekmiş, bir sefası varsa bunu da onlar sürecek. Doğan bir noktada kaymış. Tamam hepsi aynı orijinli, ama Doğan başka merkezlerin çekim alanına girmiş. Şimdi karanlık biri çıkıp ben ülkücüyüm filan deyince kabul edemiyorlar. Bunu söyleyecek cesaretleri de yok. iki arada bir derede kalıyorlar.”

“İyi de Erolcuğum bu bizi ilgilendirmez. Gerçek neyse onu yazacağız. Doğan ülkücü olmasaydı bu işlere bulaşır mıydı?”

“Haklısın, büyük olasılıkla bulaşmazdı. Bence de Doğan’a eski ülkücü dememizde bir yanlışlık yok...”

Erol cümlesini bitirmeden cep telefonum çalmaya başladı. Arabayı sağ şeride çekerek, yavaşladım. Cebimden telefonu çıkardım; ekranda Umut yazıyordu.

“Alo Umut, bir şey mi oldu?”

“Yok, yok Baba bir şey olmadı” dedi. “Kaygılanma. Biz Fransa’ya gitmeye karar verdik. Onu söyleyeyim dedim.”

Ressamın da onlarla birlikte gideceğini bilmeme rağmen, üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi rahatladım. “Çok sevindim oğlum. Bence doğru yapıyorsunuz. Yolculuk ne zaman!

“Vizeyi alır almaz yola çıkacağız.”

“Vize almak ne kadar sürer acaba?”

“Bugün başvuracağız. Biz şu anda Ethem Amca’nın ofisindeyiz. Konsoloslukta tanıdıkları varmış. Ethem Amca, adamlarla konuştu. ‘En kısa sürede veririz’ dediler.”

“Mükemmel” diye mırıldandım. “Ne kadar çabuk giderseniz o kadar iyi.”

“Sen de gelseydin be Baba.”

“Bu konuyu konuşmuştuk” dedim uzlaşmaz bir tavırla.

“Kendine dikkat edeceksin ama.”

“Tamam, söz dikkat ederim.”

“Annemin de Ethem Amca’nın da selamları var.”

Herif iyice cesaretlenmiş artık selam da yolluyordu bize. Canı sağ olsun, yollasın bakalım.

“Sen de onlara söyle” diyerek kapattım.

“Sizinkiler bir yere mi gidiyor?” diye sordu Erol.

“Fransa’ya” dedim, yeniden gaza dokunurken. “Olaylar yatışana kadar, ortalıkta görünmemelerinde fayda var.”

“Bence boşa kaygılanıyorsun” dedi. Umursamaz görünüyordu. “Fırtına geçti. Biz de daha derine inemeyiz zaten.”

“Yani şu Binbaşı denen adamı bulamaz mıyız, diyorsun.”

Söylediğinin doğruluğundan emin, neredeyse kayıtsız bir tavırla mırıldandı.

“Bulamayız.”

“Nusret öyle demiyor ama.”

“Demez tabiî. Bir damar bulmuş, sonuna kadar kullanacak. Biz de yazmaya devam edeceğiz. Olayı kaşıyacağız. Bu da herifleri korkutacak. Bir süre sessiz kalacaklar. Belki de yukardakiler onları tümüyle tasfiye edecek. Çünkü Batılılar böyle görüntülerle karşılaşmak istemiyor artık. Bizimkiler de Batılıları hoş tutmak istiyor. Bu nedenle artık çete lafı duymak, bu işlere bulaşmış asker, polis, istihbaratçı görmek istemiyorlar. Biz, onların bu isteğini biraz daha güçlendirmiş olacağız. Yaptığımız iş küçümsenecek gibi değil, ama bu olayın üzerindeki karanlık örtüyü çekip alacağımızı, olanı biteni ayrıntılarıyla ortaya çıkaracağımızı düşünüyorsan, yanılıyorsun, derim. Biz farkında değiliz, ama birileri yollarımızı çoktan kesmiştir bile. Daha yukarısına tırmanamayacağız.”

Bunları söylerken karamsar bir havası yoktu Erol’un. Tespitleri son derece gerçekçiydi, ona aynen katılıyordum, bir de bize yönelik tehlikenin sona ermiş olduğuna inanabilseydim, sorun kalmayacaktı. Ama bu oyunun senaryosunu yazanlar, ya bizim için trajik bir son kaleme almışlarsa? İşte bu düşünceyi kafamdan atamıyordum. Gerçi koruma verilmesi ve tehdit telefonlarının sona ermesiyle biraz rahatlamıştım, ama asla kendimi güven içinde hissetmiyordum.

Gazeteye döndüğümüzde, masanın üzerinde Nusret Kıvılcım’ın notunu buldum. “Arifle ilgili bir makale yazar mısın? Yarına yetişmesi lazım” diyordu. Haklıydı. Cenazesine gidememiş bile olsam, Arif’in en yakın arkadaşı bendim. Kuşkusuz birçok meslektaşı Arif hakkında yazacaktı, ama onu uğurlayan yazıyı ben kaleme almalıydım. Çünkü onun hakkında yazacak gazeteciler arasında, günün hangi saati olursa olsun, telefonu açıp yüzüne küfredebilen, küçük ayak oyunlarını hiç çekinmeden açığa vuran, çoğu başarısızlıkla biten çapkınlık öykülerini, zaman zaman sıkılsam da sonuna kadar dinleyen, bu kırkım çoktan devirmiş adamın bal rengi gözlerinin içinde kurnaz olduğunu sanan o saf çocuğu görebilen tek kişi bendim. Sanki Arif’in tabutunu taşırmış gibi ağır bir ruh haliyle oturdum bilgisayarın karşısına. Ama elim bir türlü tuşlara gitmiyordu. Oysa Arif’i boşandığı eşlerinden, kızı Filiz’den, değiştirdiği patronlarından çok daha iyi tanıyordum. Ama yazıya nasıl başlayacağıma bir türlü karar veremiyordum.

O büyük bir gazeteci, iyi bir arkadaş, iyi bir babaydı gibi, hamasi sözcükler kullanmak, Arif hakkındaki duygularıma saygısızlık olurdu. Arif hiç de yetenekli bir gazeteci değildi; kelimenin tam anlamıyla vasat biriydi. Ne habercilikte büyük basanlar yakalamıştı ne de bir gazeteyi sıfırdan alıp zirveye çıkarmıştı. Buna rağmen camiada herkes onu

başarılı biri olarak görürdü. Çünkü doğru insanlarla ilişki kurmuştu, tatlı dilliydi, girişkendi. Onun başarısının sırrı, zekâsından, gazetecilik sezgisinden, iyi yazı yazmasından çok işte bu niteliklerinde gizliydi...

Biliyorum, duygudan, övgüden yoksun sözler bunlar. Dahası, ölen bir arkadaşın ardından edilecek laflar hiç değil. Ama ne yazık ki gerçek. Berbat evlilikler yaşamıştı Arif. Kadınlarını aldatmıştı, daha da kötüsü onlara saygısızlık etmekten çekinmemişti. En çok kızı Filiz'i severdi. "Hayatta yaptığım tek doğru iş, Filiz'in dünyaya gelmesine neden olmamdır" derdi. Bu büyük sevgiye rağmen kızına karşı bile sorumluluklarını yerine getirmezdi. Bazen ihmalkârlıktan, bazen dalgınlıktan, bir arkadaşına, bir bara, hatta bazen bir kadına takılıp kızını unuttuğu çok olmuştu. Üstelik son yıllarda Arif'in daha hırslı bir insan olmaya başladığını gözlemliyordum. Medya dünyasında yaşananlar, meslekî değerlerin hızla değişmeye başlaması onun gözünü korkutmuştu. İyi bir konumda bulunmasına rağmen içten içe kendine duyduğu güvensizlik, onu gereksiz bir ataklığa sürüklüyor, önemli işler yaparak yerini sağlamlaştırma kaygısına kapılmasına neden oluyordu. Aslında onun sonunu hazırlayan da bu olmuştu. Treni kaçırmanın verdiği telaşla, yıllardır yapamadığını yapmak istemiş, sıkı haberciliğe soyunmuş, geç kalan bu hırsını da canıyla ödemişti. Evet, durum tam olarak buydu.

Ama çok önemli başka bir olgu daha vardı. O da, bütün olumsuzluklarına rağmen Arif'in benim arkadaşım olmasıydı.

Arkadaşlık açıklanması zor bir ilişkidir; iyi arkadaşlıktan söz ediyorum ama, sahte olmayanından, yalansızından. Duygularla, alışkanlıklarla, masumiyetle ilgili bir şey gibi geliyor arkadaşlık bana. Nitelikleri iyi diye bir insanı arkadaş olarak seçemezsiniz. Her zaman kazançlı çıkabileceğiniz bir alışveriş değildir arkadaşlık. Öyle arkadaşlıklar vardır ki devam etmesi için belki sürekli kaybetmeniz gerekir. Bu kaybedişin verdiği anlam, bazen kazanacaklarınızdan daha doyurucu olabilir. Davranış bilimciler ne derse desin, bence arkadaşlık... uygun sözcüğü bulmakta zorlanıyorum. Bence arkadaşlık sadece arkadaşlıktır. Birini görmek size iyi geliyorsa, onu dinlemekten, ona anlatmaktan hoşlanıyorsanız, çirkinliği, aptallıkları onu küçümsemenize yol açmıyorsa, güzelliği, zekâsı bir parça sizi kıskandırsa da gurur duymanızı sağlıyorsa, onunla abuk sabuk konular hakkında bile sohbet etmek sizi rahatlatıyorsa, onu arama gereği duyuyorsanız, onu düşündüğünüzde yüzünüze rahat, geniş bir gülümseme yayılıyorsa sorun kalmamıştır; o kişi arkadaşımızdır. Onun zeki, aptal, iyi, yetenekli, kötü, zalim, kaba, nazik, güzel, çirkin, ünlü olmasının hiçbir önemi yoktur. Arkadaşlık bütün bu niteliklerin üstündedir çünkü. Yeter ki masumiyet yok olmasın. Evet, bu meselede masumiyetin önemli olduğunu düşünüyorum; çünkü arkadaşlık iki kişinin birbirini etkileyerek çocuklaşabilme yeteneğidir. Arif benim için öyle biriydi; yeri gelmiş birbirimize küçük kazıklar atmış, yeri gelmiş destek olmuş, dert yanmış, küsmüş, sırlarımızı paylaşmıştık...

Yukarıda sıraladığım nedenler yüzünden, düşündüklerimi yansıtacak sözcükler değil, Arif'i yüceltecek tanımlar seçtim makalemi yazarken. Hayır, yalan, yanlış, abartılı cümleler kullanmadım. Onun her zaman iyi bir gazeteci olmak istediğini yazdım; dostluğunu, sabrını, şaşkınlık duyabilme yeteneğini, bir boşanma uzmanı olmasını, kadınlara olan ilgisini, kızma duyduğu sevgiyi, birlikte rakı içmenin keyfini, yağmurlu havalarda açık tribünde futbol maçı izlemenin heyecanını, kızdığı anlarda konuşmakta zorluk çekmesini, geceyarısı bana telefon açıp, o gün barda öğrendiği fıkrayı hevesle anlatmasını yazdım. Başka bir ülkede olsa bir gazeteci olarak Arif'in büyük olasılıkla daha uzun ömür sürebileceğini, ama bu kadar renkli, bu kadar heyecanlı bir yaşama sahip olamayacağım anlattım. Genç sayılacak bir yaşta ölmüş olmasına rağmen arkadaşımın çok da anlamsız bir ömür sürmediğini ekleyerek noktaladım yazımı. Düzeltmeler için yeniden okurken Erol kapıdan başım uzattı.

"Televizyonda Arif'in cenazesini gösteriyorlar" dedi.

Yazıyı bırakıp, salonda televizyonun başına toplanmış meslektaşlarımın yanına koştum. Gazeteciler Cemiyeti başkanının yaptığı konuşmayı gösteriyordu televizyon. Hepimizin saygı duyduğu kır saçlı abimiz; yüzünde derin bir öfke, her gazeteci öldürüldüğünde duymaya alışık olduğumuz sözleri çaresizlik içinde yineliyordu. Ardından Arif'in tabutu göründü ekranda. Büyük bir kalabalık vardı, yine de tabutun arkasında Filiz'i, annesi Bilge'yi seçmeyi başardım. Filiz ağlamıyordu, ama sanki bir robotmuş gibi duygusuz gözlerle süzüyordu çevresini. Zavallıcık hâlâ şoku atlatamamıştı. Yanında cenaze sahibiymiş gibi, yüzlerinde kederli bir vakarla dikilen Şekip İnce ile Bahri Narman çarptı gözüme. Neden orada değildim, diye derin bir acı duydum. Sonra olsam ne olacak, diye düşündüm. Filiz beni görünce, kederi sona mı erecekti, anlamım yitirmiş gibi bakan gözlerine canlılık mı gelecekti? Arif'in tabutunun arkasından yürüsem Şekip İnce ile Bahri Narman utanacaklar mıydı?

Ekrandaki görüntü değişmişti, televizyonun başından ayrılmak üzereydim ki kadın spiker, öldürülen iki polisten söz etmeye başladı. Evet, Arif'in ardından Yalvaç ve Güngör'ün cenaze törenlerini veriyorlardı. İzlemeyi sürdürdüm. Emniyet binasının önünde bayrağa sanlı iki tabut gördüm. Emniyet müdürü değil, ama bir yetkili kısa bir konuşma yaptı. Spiker haberin ayrıntılarını okurken:

"Resmî tören yapıyorlar" diye söylendim.

"Ne yapacaklardı?" dedi Erol.

Benim kadar şaşırmış görünmüyordu.

"Bu adamlar suçlu değil mi?"

"Bizce öyle. Kimilerinin gözünde ise onlar kahraman."

Sinirimden gülmeye başladım.

"Bir de Müfit, 'Emniyeti çetelerden temizlemeye çalışıyoruz' dersti, izzet de kirli polisleri ortaya çıkardığımız için bana teşekkür etmişti- Şu işe bak, kirli polisler için resmî tören yapılıyor."

Ekrana daha fazla bakmak gelmedi içimden. Erol'la odaya doğru yürümeye başladık.

"Neden bu kadar şaşırıyorsun anlamıyorum" dedi Erol. "Unuttun mu burası Türkiye. Burada işler böyle yürür. İyi niyetli birkaç polis şefinin durumu düzeltmeye yönelik girişimleriyle ne sonuç alınabilir ki? Yılların alışkanlıkları bir günde değişmez. Büyük bir reform gerekli. Bunu yapmaya da kimsenin ne niyeti ne de gücü var."

Az önce Arif hakkında o yazıyı yazmamış olsaydım, cenazesinde tabutunu, kızının yüzünü görmemiş olsaydım bu kadar kızmayabilirdim. Ama suçlu polislere resmî tören yapılması, tabutlarının bayrağa sarılması gücüme gitmişti.

"Ama olmalı" diye çıkıştım Erol'a. "Bir şeyler değişmeli artık."

"Bana ne kızıyorsun ya?" dedi Erol. "O zaman aç telefonu Müfit'e sor, neden böyle oluyor diye. Hem Selahattin'in amcaoğlunun durumunu da öğrenirsin. Yoğun bakımdan çıktıysa Nusret onunla bir röportaj yapmamızı istiyor."

Belki biraz düşünsem vazgeçerdim, ama yapmadım odaya girer girmez Müfit'in telefonunu tuşladım.

Yorgun bir "Alo" sesiyle açtı Müfit telefonu.

"Merhaba Müfit" dedim.

"Ooo merhaba Adnan."

Hal hatır sorup konuşmayı uzatmasına engel olmak için:

"Aslında seni bulamayacağımı düşünüyordum" dedim.

"Niye canım buradayım işte."

"Cenazeden dönmemişsindir, diye düşündüm."

Sesimin manidar tonu onu düşünmeye yöneltmişti. Kısa bir duraksamadan sonra:

"Hangi cenazeden?" diye sordu.

"Hangisinden olacak, kahraman meslektaşlarınızın cenaze töreninden söz ediyorum."

"Ben o törene gitmedim."

Sesinden canının sıkılmaya başladığı anlaşılıyordu.

"Ama yetkililer oradaydı."

"Bak Adnan" dedi. Sesi sert ve kendine güven doluydu. "Yalvaç ile Güngör'ün suçlu olduğu henüz kanıtlanmadı. Bu ülkedeki herkes gibi polisler de suçlan kanıtlanıncaya kadar masumdur."

"Öyle mi?" dedim. "Ama dün onların kirli polis olduğuna inanmış görünüyordunuz, şimdi masum olduklarını mı söylüyorsunuz?"

"Olduklarını değil, olabileceklerini" diye düzeltti. "Olay ü çözülmedi. Evde ele geçirdiğimiz silahların, belgelerin üzerinde Yalvaç ile Güngör'ün parmak izlerini buluncaya kadar onları suçlayamayız. Bunun onların polis olmasıyla ilgisi yok. Suçları kanıtlanıncaya kadar onlara suçlu muamelesi yapamayız."

"Tamam suçlu gibi davranmanızı istemiyorum, ama resmî tören de yapmayabilirdiniz. Oysa bütün televizyon kanallarında törenin görüntüleri var."

"Bence abartıyorsun, resmî tören olmuşsa, ne olmuş? Diyelim ki resmî tören yapmadık, Yalvaç ile Güngör de masum çıktı. Onlara, ailelerine haksızlık yapmış olmayacak mıydık? Hem bunu Emniyet Teşkilatındaki arkadaşlara nasıl anlatırdık?"

"Yasanın böyle gerektirdiğini söyleyebilirdiniz."

"Yasa böyle gerektirmiyor Adnan. Olaya tek taraflı bakma lütfen." Sesi yükselmeye başlamıştı. "Sivil vatandaşa bir şey olsa kıyameti koparıyorsunuz, polisin başına bir iş gelse, görevi diye geçiştiriyorsunuz. Bu da yanlış değil mi? Polisin canı yok mu, onların eşleri, çocukları yok mu, onlar ana baba evladı değil mi? Resmî tören yapıldı da ne oldu?"

Soluklanmasını fırsat bilip girdim araya.

"Resmî tören yapılıp yapılmaması umurumda bile değil, ama o bayrağa sarılı tabutlar, yapılan veda konuşmaları sürmekte olan bir davayı yanlış yönlendirebilir."

"Nasıl yani?" dedi sertçe.

Yılmadan açıklamamı sürdürdüm.

"Nasıl olacak, bütün kanıtları size teslim ettik. Arkadaşlarının ölümünden etkilenen polisler, duygusal baskıyla kanıtları karartmaya kalkarsa ne olacak?"

"Kusura bakma, ama sen iyice paranoyaklaştın Adnan." Sesi öfkeyle titremeye başlamıştı. "Ben o kadar güvence verdim, İzzet Beyle konuştun, hâlâ bizden kuşku duyuyorsun. Ne zaman sana işbirliği önersek, yardımcı olmaya kalksak, sen bunun altında bir çapanoğlu arıyorsun. Sana göre Emniyet'teki her polis potansiyel çeteci. Bu kadar olmaz Adnan! Bize hakaret etmeye ne hakkın var?"

"Ben kimseye hakaret etmiyorum" diyebildim güçlükle "Benim de dahil olduğum önemli bir soruşturma için kaygı duyuyorum sadece."

Müfit yatışacak gibi değildi.

"Niye kaygı duyuyorsun kardeşim? Söylediğin her şeyi yaptı , sana koruma bile verdik. Olay bir anda aydınlanmaz ki. Biraz sabırlı ol. Biraz bize güven."

Baktım olacak gibi değil,

"Öfkelenerek bir yere varamayız Müfit" dedim. Geri adım atmayı hiç istemiyordum, ama bu sözleri söylediğim anda alttan almaya başlamıştım. Başka türlüsü de olanaklı değildi galiba. "Ben sana güvenmesem kaygılarımı anlatmazdım. Benim tek derdim, bu soruşturmanın gerektiği gibi yürümesi."

Müfit'in durulacağı yoktu. Günlerdir alttan almış, bana tahammül göstermişti, ama son sözlerim bardağı taşırmıştı anlaşılan.

"Bizim amacımızın ne olduğunu zannediyorsun?"diye bağırdı. "Biz ne için yırtmıyoruz? Çürük bir polis çıktığı zaman biz sizden daha çok üzülüyoruz. Bu tür insanları aramızdan atmaya çalışıyoruz. Ama suçlu oldukları kanıtlanmamış insanları da mahkûm etmeyi beklemeyin bizden. Bu insafsızlık olur."

"Haksız yere insanların suçlanmasını ben de istemem..." diyecek oldum,

"En iyisi sen atla gel kardeşim. Sana tutanakları göstereyim. O evde neler olduğunu gördün, hatta fotoğraflarını çektin. Gel bak, bir tek sayfa, bir tek mermi eksikse istifa edeceğim. Tamam mı? Bu seni tatmin eder mi?"

Herif açıktan azarlamaya başlamıştı beni.

"Bu konuşma bir yere varmayacak Müfit" dedim. "Böyle devam edersen telefonu kapatmak zorunda kalacağım."

Kapatırsan kapat ulan, demesini bekliyordum.

"Telefonu niye kapatıyorsun Adnan" dedi. "Ben sakinim. Sadece beni anlamanı istiyorum. Ben seni anlamaya çalışıyorum. En yakın arkadaşın öldürüldü, kendini tehdit altında hissediyorsun, ailen için endişeleniyorsun. Ama biz de stres altındayız. İki polis vurulmuş. Teşkilat teyakkuzda. Tamam vurulan kişiler suçlu olabilir, biz de bunu araştırıyoruz zaten. Ama daha çok üstümüze gelme. Sen iyi bir gazetecisin, bize yardımcı ol, destek ver. Kötü niyetli insanlar varsa yakalayalım, aramızdan atalım. Ama polisi düşman gibi algılama lütfen. Sizin içinizde hiç mi kötü niyetli gazeteci yok? Herkes sütten çıkmış ak kaşık mı?"

Sustu, hızlı hızlı soluk alışını duyuyordum.

"Haksız mıyım kardeşim?" diye yeniden başladı. Sesi bir perde düşmüştü. "Ne olur elini vicdanına koy, söyle. Görüyorsun işte. Hep birlikte şu çetrefil işi çözmeye çalışıyoruz. Çözeriz de. Ama bize güvenin. Biz de size güvenelim. Hepimiz bu ülkenin iyiliği için çalışıyoruz. Niye birbirimize girelim? Haksız mıyım?"

Haklısın desem olmayacaktı, haksızsın desem yine olmayacaktı. Konuşma çığırından çıkmış, herif bir güzel sıçmıştı ağzıma. Bu telefonu niye açtım, diye kendi kendime kızıyordum.

"Aklına kötü şeyler getirme Adnan" diye konuşmayı yumuşatarak sürdürüyordu Müfit. Söyleyeceklerini söylemiş rahatlamıştı tabiî. "Bu soruşturma dürüstçe yürüyecek. En küçük bir ayrıntı yi bile atlamayacağız. Atlarsak bizi uyar, yanlış yaptığımızı söyle "

"Seni nasıl uyarayım Müfit" dedim sinirli sinirli gülerek. "Ağzımızı açmaya kalktık bizi bir dövmediğin kaldı."

"Estağfurullah, o ne biçim söz öyle" dedi abartılı bir kibarlıkla "Sen benim arkadaşım sayılırsın. Aramızda böyle çirkin bir şey olabilir mi? Eğer seni rencide ettiysem özür dilerim, ben sadece bizim hassasiyetimizi anlamanı istedim. Ne demek kardeşim, beni her zaman arayabilir, uyarabilirsin. Ben bundan rahatsız olmam."

Evet, yine o tanıdığım Müfit olmuştu.

"Sadece bu davayla ilgili değil, başka konularda da arayabilirsin. Biz Arifle çok iyi bir ilişki kurmuştuk. Ama itiraf edeyim o senin kadar kuşkucu değildi." Sustu. "Bu arada yeri gelmişken söyleyeyim; seni görmedim, ama ben Yalvaç ile Güngör'ün değil Arif'in cenaze törenindeydim."

Belki de cenazeye gitmediğimin farkındaydı, arkadaşım filan diyorsun ama, cenazesine bile gelmedin hıyar, demek istiyordu. Ne düşünürse düşünsün umurumda bile değildi, ama bu kadar fırçayı yedik bari boşa gitmesin diye:

"Madem birbirimize yardımcı olacağız" dedim işi pişkinliğe vurarak, "şu Selahattin'in amcaoğlu Remzi'yle görüşmemi sağla bari."

"Duymadın mı?" dedi. Sesi buz gibiydi. "Dün gece öldü?"

"Yaa" dedim, "üzüldüm."

"Ölmeseydi bir şeyler yapardık" dedi telefonu kapatmadan. "Az önceki tartışma için alınmak yok, tamam mı? Unutma biz aynı taraftayız."

"Unutmam, unutmam" diye yineledim.

Telefonu kapattığımda Erol puştu karşımda durmuş, aldın mı ağzının payını dercesine pis pis gülüyordu.

Otuz üçüncü bölüm

O akşam gazeteden erken çıktım. Kendimi yorgun hissettiğimden değil, yapacak işim kalmadığından. Önce araba yıkama bölümü de olan bir benzin istasyonuna uğradım. Havalar güneşli gidiyordu, oysa bizim Plymouth hâlâ iki gün önce yağan yağmurun lekelerini taşıyordu üzerinde. Depoyu doldurduktan sonra pırıl pırıl yıkattım sevgili arabamı. Bahar güneşinin yumuşak ışıkları altında bütün güzelliği ortaya çıkan Anka Kuşumu genç korumalarımla birlikte sevgiyle izledim. Benzin istasyonunda işimiz bitince, altı gün önce Doğanla karşılaştığımız markete uğradım. Evet, üvey kardeşimle karşılaşalı, başıma bu çetrefilli iş sarılan tamı tamına altı gün olmuştu, ama bana altı ay gibi geliyordu. Yeni gazetemden aldığım ilk avansımla alışveriş yaptım. Hayır içki almadım, Doğan'la karşılaştığımda aldığım rakı stokum henüz erimemişti. Yine de Doğan'ın yıllar sonra yüzünde içten bir gülümsemeyle, "Demek hâlâ rakı içiyorsun" diye seslendiği içki reyonuna gitmek zorunda hissettim kendimi. Olayları bir de onun gözüyle görmek istiyordum. Onun seslendiği yere geçip, o gün rakı kolisini kaldırmak için eğildiğim noktaya baktım. Beni burada gördüğünde acaba kafasından neler geçiyordu? Sonra beni ilk burada görmediğini anımsadım. Adam zaten günlerdir beni izliyordu.

Neden bu marketin içki reyonunda, karşılaşmayı tercih etmişti acaba? Beni ezik bir durumda yakalamak için mi? Neden ezik durumda olacakmışım canım, içki içtiğim için utanacak halim yok ya. Güzel de eğer bar sahibi değilsen koliyle rakı almak pek övünülecek bir durum değildir. Tamam, bunu kabul etmiş olalım, ama beni utandırmış olmasının Doğan'a ne yaran olacaktı? Alkolizme eğilimli, düşkünlüğün eşiğinde bir insan olmam, onun önerisini daha kolay kabul edeceğim anlamına mı geliyordu? Doğan, düşkün olduğunun farkındayım, ama bu işi yaparsan yaşamın kaybolur mu demek istiyordu. Sanmıyorum, tersine, senin durum farkındayım, ama ben de tıpkı senin gibi düşmüş, kaybetmiş bir insanım, demek için burada buluşmayı tercih etti. Aramızda tür benzerlik olduğunun farkına varmamı istiyordu. Beni ikna etmek için mükemmel bir başlangıç. Zaten ben de onunla konuş mm ardından, aslında biz birbirimize benziyoruz, diye düşün ye başlamadım mı? Böylece önerisine daha sıcak bakmamı be de yardım etme isteği uyandırmayı amaçlıyordu. Öyle ya da böyle, amacına ulaştı da. Dur, dur... Olaylara yine Müfit'in gözüyle bakmaya başladım. Doğan'ı biraz abartmıyor muyuz? Abartıyor muyuz, abartmıyor muyuz bilmem, ama üvey kardeşimi yeterince tanımadığım da ortada. Gerçi onu kim tanıyor, onun gerçek kişiliğini kim biliyor? Demet onun çok iyi bir insan olduğunu söylüyor. Selahattin yere göğe konduramıyordu, Remzi de öyle, ama Müfit ile Nejat sanki bir şeytanı anlatıyorlar. Hangisi doğru? Kim yalan söylüyor? Belki kimse yalan söylemiyor; herkes gördüğü kadarını anlatıyor. Doğan çok karmaşık bir kişilik olduğu için de birine kahraman, ötekine hain olarak görünüyor... Canım hiç öyle şey olur mu? Ortalıkta yedi ceset, çapraşık bir entrika var. Bu kadar insanı öldüren, birbirine bağlanan yalanlar, aldatmacalar zinciriyle şeytanî bir plan hazırlayan, üstelik bu eylemleri hiçbir vicdan azabı duymadan ustaca uygulayan birine kahraman denemez herhalde, iyi de bu kişinin Doğan olduğu belli değil ki? Peki, lakabının Binbaşı olmasına ne demeli? Doğru, gerçekten de kuşku uyandırıcı bir durum, ama rastlantı da olabilir.

Markette gezinirken, alışverişimi yaparken birbiriyle çelişen, birbirini destekleyen, ama kafamı biraz daha karıştırmaktan başka bir sonuca ulaşamayan bu düşünceler eşlik etmişti bana. Yeni bilgiler gerekli, diye içimden geçirmiş sonra her yeni bilginin içine düştüğüm açmazı derinleştirmekten başka işe yaramadığını anımsayarak, çaresizlik içinde Doğan'a da, Müfit'e de, Nejat'a da küfretmeye başlamıştım. En iyisi hiç düşünmemekti. Nasıl olsa olaylar bir yerlere doğru akmayı sürdürüyordu. Evet, en iyisi bırakalım iş nereye varacaksa varsın. Bu karan alınca rahatladım, ama huzurum uzun sürmedi. Çok değil daha dün sabah, artık olaylara müdahale etmeye niyetlendiğimi anımsadım. Ne biçim biri olmuştum ben böyle? Zayıf, kendine güvenden yoksun, durmadan söylediğinin tersini yapan biri. Ama ne yapabilirdim? Durum ortadaydı, bir adım ileri atıyorum, ardından iki adım geri. Sadi Plymouth'uma binip, otoyola çıkar çıkmaz, o çözümsüz düşünce yanımdan hızla geçen arabalar gibi yeniden üşüştüler kafama.

Eşyalarımı kapının önünde bırakarak, eve girip, telesekreterde Funda'nın mesaj mı -yoksa kısa konuşmasını mı demeliyim- duyuncaya kadar beynimi kemirip durdular.

"Merhaba Adnan" diye başlıyordu Funda. "Bilirsin aslında nefret ederim telesekretere konuşmaktan. Telefonda konuşmaktan bile hoşlanmam. Ama seninle yüz yüze konuşmayı henüz göze alamıyorum. Umut bahsetmiştir. Biz Fransa'ya gitmeye karar verdik Ülkeden ayrılmadan önce, sana şunu açıklamak istedim: ne olursa olsun, sen benim için çok önemlisin. Evet, artık evli değiliz ben başka biriyle birlikteyim, belki ilerde sen de başkalarıyla birlikte olacaksın. Ama sen benim için her zaman özel bir insan olarak kalacaksın. Beni anlamanı istiyorum. Beni anlaman inan çok önemli. Fransa'ya giderken aklım sende kalıyor. Seni düşünüyorum, senin için kaygılanıyorum. Ne olur kendine iyi bak. Seni çok çok öpüyorum. Görüşmek üzere."

Funda'nın söylediklerim dinlerken karmaşık duygular yaşadım. Önce beni düşündüğü, merak ettiği, bu mesajı yolladığı için sevindim, ama sonra kıskançlığım ağır bastı. O demirden pençe yine yüreğimi sıkmaya başladı. Beni bırakıp gittiği için utanıyor, diye düşündüm. Gerçi gitmesini ben söylemiştim, ama yine de kendine yediremiyor olmalıydı. Çünkü ben onu zor zamanlarında hiç terk etmemiştim. Ama bu açıklama yetmedi. Vicdan azabı çekiyor, diye geçirdim içimden. Benim en zor günlerimde o genç kızlık dönemlerindekine benzer tatlı heyecanlara kapılarak, güzel bir aşk yaşıyor. Coşkusunu gölgeleyen tek şey benim mutsuzluğum. Bu yetmezmiş gibi bir de tehlike içindeyim. Funda akıllı kadın, başkalarının acılan üzerine kurulan bir birlikteliğin uzun süremeyeceğini biliyor. Bu nedenle benim ikna olmamı istiyor. Hayır, efendim, bu zevki ona vermeyeceğim. O ressamla gününü gün etmesine razı olmayacağım. Doğru bir davranış değil, biliyorum, ama yapmayacağım. Ben burada can pazarındayken, onların Fransa'da gönül rahatlığıyla gezip tozmalarına razı olmayacağım. Onu arayıp. "Hiç üzülme Fundacığım, seni anlıyorum. Ne yapalım olaylar bizi buraya getirdi. Dostluğumuz sonsuza kadar sürecek, sen beni dert etme, çünkü ben senin mutluluğundan başka bir şey istemem" diyerek onu rahatlatmayacağım.

Öfkemi iyice kışkırtıp, aklımı elinde oyuncak edinceye kadar kendi kendime söylenerek mutfağa gittim. Marketten aldığım malzemelerin paketini bile açmadan kendime kallavi bir rakı doldurdum. İlk kadehi bitirince kıskançlığım, kızgınlığım daha da arttı. Kendimi daha zavallı, Funda'yı daha acımasız biri gösteren kurgular yapıp, onlara inandım. Bir ara öyle abarttım ki başıma gelenlerin tek sorumlusunun o olduğunu düşünmeye başladın. İçmeye ilk başladığım günlerde bana biraz anlayış gösterseydi, destek olsaydı, dağılmama izin vermeseydi, ben mesleğimdeki yerimi korusaydım, belki de Doğan benden yardım isteyecek cesareti bulamazdı. Ben de bu zor durumda kalmazdım

Bu zehirli düşünceleri rakıma katık edip olayları birbirine karıştıracak, aklımı kullanamayacak hale gelinceye kadar içtim Sonra sızmış olmalıyım.

Sabahleyin cep telefonunun sesiyle uyandım. Arayan Erol'du

"Neredesin oğlum?" diyordu. Panik içindeydi. "Unuttun mu on birde Nusret Kıvılcımla toplantımız var."

Hay Allah tümüyle unutmuştum. Hoş unutmasam ne olacak bir büyüğü devirdikten sonra sabah biraz zor kalkardım.

“Şimdi saat kaç?” diye sordum

“Kaç olacak on buçuk” diye azarladı. “Yuh ulan, hâlâ uyuyorsun değil mi?”

“Yok be” diye çıkıştım onu bastırmak için, “yoldayım, merak etme on bire kadar orada olacağım.”

Aceleyle fırladım yataktan, banyoya girip yüzümü yıkadım. Tıraş olmak için vakit yoktu. Gerekirse gazetede olurum, diye düşünerek apar topar giyinip kendimi sokağa attım.

Beni aniden sokağa fırlamış gören korumalarım, bir saldırı filan mı var diye telaşlandılar, arabama gitmeden önce, onlara geç kaldığımı söyledim. Sonra beni bir an önce gazeteye götürmesi için Anka Kuşumun kontağını çevirip, gaz pedalına bastım. On beş dakika sonra otoyola çıkmıştım. Dikkatimi yola verip, en sol şeritten hızla yol alırken, cep telefonum yeniden çalmaya başladı. Allah kahretsin, yahu ben bunu hep kapalı unuturdum. Nasıl olmuş da açık bırakmıştım? Önce aldırmadım, yanıt vermezsem çalar çalar, susar, diye düşündüm. Ama arayan çok ısrarcıydı. Sonra aklıma bizimkiler geldi. Ya başlarına kötü bir iş geldiyse? Bu seçeneği düşününce, ayağımı gaz pedalından çekip, sağ şeride yanaştım. Cebimden telefonu çıkardım. Tanımadığım bir numaraydı. Açtım.

“Alo!”

“Alo Adnan Amca” dedi bir genç kızın üzüntülü sesi. “Ben Filiz.

Demeseydi de anlamıştım zaten. Büyük bir utanç duydum. Dün akşam arayacaktım, onu da unutmuştum.

“Merhaba Filiz” dedim. “Nasılsın kızım?”

“İyi olmaya çalışıyorum Adnan Amca” dedi.

Açıklamalar yapmaya hazırlanıyordum ki:

“Babam hakkındaki yazını okudum” dedi. Sesi boğuklaşmaya başlamıştı. “Duygulandım. Eline sağlık, güzel olmuş.”

“Çok naziksin Filiz” dedim. “Bir şeye ihtiyacın var mı? Yapabileceğim herhangi bir şey...”

“Çok teşekkür ederim Adnan Amca” dedi Gözlerinden süzülen yaşları görebiliyordum. “Yapacak hiçbir şey yok. Kimse bir şey yapamaz.”

“Beni her zaman arayabilirsin. Başın derde girdiğinde, canın sıkıldığında, konuşmak istediğinde” dedim.

“Ararım, kendine dikkat et” diyerek kapattı telefonu.

İyi ki kapatmıştı, çünkü benim sesim de boğuklaşmaya başlamıştı. Biraz daha konuşsa, herhalde karşılıklı ağlayacaktık. Telefonu kapattıktan sonra kendime gelmek için derin bir soluk aldım. Daha işe başlamamın üçüncü gününde geç kalamazdım. Gaz pedalına acımasızca basmaya başladım. Yine de toplantıya zamanında yetişemedim. Nusret Kıvılcım’ın odasına girdiğimde saat on biri çeyrek geçiyordu. İçeri girer girmez:

“Kusura bakmayın” dedim. Nefes nefese kalmıştım. “Büyük bir kaza vardı, trafik yolu kapatmıştı.”

“Önemli değil, gel otur” dedi Nusret Kıvılcım, ama bakışları, yalan söyleme, yine içmeye başlamışsın, böyle devam edersen işimiz var, diyordu. Erol daha da acımasızdı.

“Biraz erken çıksan geç kalmazdın” diye azarladı.

“Tamam, bir daha olmaz” diye kestirip attım. Odaya girer girmez geç kalmış olmanın verdiği eziklikten kurtulmuştum, ikiniz de umurumda değilsiniz tavırlarında geçip Erol’un karşısına oturdum. Belki de bu kayıtsızlığım yüzünden Nusret Kıvılcım alttan alma gereği hissetti.

“Ne içersin Adnan?” diye sordu, ama iğnelemeden de edemedi. “Bir sade kahveye ne dersin? İyi gelir.”

Hiç bozuntuya vermedim.

“Haklısın, çok iyi olur” dedim.

Erol’a ne içeceğini sormadı bile üç sade kahve söyledikten sonra,

“Evet Beyler, elimizde ne var?” diyerek toplantıyı başlattı.

Sorusunu yanıtlamadan önce,

“Tolga yok mu?” diye atıldım.

“Buralardaydı” dedi Erol. Bana kızgınlığı geçmemişti, kaşları çatılmış, sesi gergindi. “Ne yapacaksın Tolga’yı?”

“Tolga bizimle birlikte çalışmıyor mu? Doğan’ın dilekçesin yer alan olayları araştıracaktı. Bakalım ne sonuca ulaştı?”

Erol karşı çıkacaktı ki, Nusret Kıvılcım izin vermedi.

“Tamam” dedi, “Adnan haklı, Tolga’yı da çağıralım.”

Gazetenin içinde Tolga’nın aranması, kahvelerimizin gelmesini beklerken toplantıya başladığımızda saat on bir buçuğu bulmuştu

“Doğan’ın dilekçesinde sıralanan olayların hepsi gerçek” diye anlatmaya başladı araştırmasının sonuçlarını Tolga. “Hiçbirinin faili yakalanamamış, ama saldırılar dilekçede belirtilen zaman saat ve yerlerde gerçekleştirilmiş. En küçük bir çelişki bile yok Galiba Doğan doğru söylüyor.”

“Bundan emin olamayız” diye karşı çıktım. “Şu Binbaşı meselesi olmasa ben de senin gibi düşünürdüm ama...”

“Ne varmış Binbaşı meselesinde?” diye araya girdi Nusret Kıvılcım.

“Erol anlatmadı mı sana?” diyerek, bu sabah bana kıllık yapan arkadaşımdan intikamımı aldım. “Doğan’ın arkadaşları arasındaki lakabı Binbaşı’ymış!”

“Öyle mi?” dedi Nusret Kıvılcım. Aslında pek şaşırmış görünmüyordu. Bakışları bir an önündeki kâğıtlara kaydı, sonra sıkıntıyla söylendi. “Bu çok ilginç işte.”

“Bence de” diye sürdürdüm sözlerimi, “belki de Müfit’in söylediklerine inanmalıyız. Belki gerçekten de Doğan ölmedi, belki bunlar...”

“Karar vermekte acele etme” dedi Nusret Kıvılcım. Yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. Yeni bilgiler edinmiş, diye düşünmeme bile fırsat vermeden açıkladı:

“Müfit’in özgeçmişi” dedi eliyle önündeki kâğıtları göstererek. “İstersen burada yazılanları bir dinle, düşündüklerini sonra söylersin.”

Üçümüz de merakla yüzüne bakmaya başladık.

“Müfit Sönmez 1943 Adapazarı doğumlu. Daha beş yaşındayken annesi ile babasını bir trafik kazasında kaybediyor. Edirne’de edebiyat öğretmenliği yapan, aynı zamanda şiirler yazan orta yaşlı bir amcanın eline kalıyor. Amca iki çocuğuyla zorlukla geçinen biri, ama yeğenine karşı görevlerim yerine getirmekte duraksamıyor. Çocuğu yanına alıyor, Edirne’de ilkokula gönderiyor, sonra Kuleli Askerî Lisesi’nin sınavlarına sokuyor. Küçük Müfit zeki bir çocuk, sınavları kazanıyor. Kuleli’de okumaya başlıyor. Çok başarılı bir öğrenci. Teşekkür, takdir belgeleri, lise 2. sınıfta okul birinciliği bile var. Ardından Harp Okulu, ilk yıllar yine çok iyi, ikinci yıl biraz düşüş var. Akademiden mezun olunca teğmen rütbesindeyken iki yıl komando eğitimi alıyor. Kursu en iyi derece bitiren üç öğrenciden biri. Kıbrıs Harekâtı’na kadar ses gelmiyor Müfit Sönmez’den. Türk Silahlı Kuvvetleri’ndeki hereği bir subay. Ama Kıbrıs Harekâtı başlayınca Müfit birdenbire çıkıyor. Harekâtın ilk günlerinde birliklerin yaşadığı kimi baskınlık anlarında, doğru kararları, cesur davranışlarıyla hem emrindeki askerleri koruyor hem de önemli Rum mevzilerinin ele geçirilmesinde kilit rol oynuyor. Üst düzey komutanlarının dikkatini çekiyor. Müfit o zamanlar yüzbaşı rütbesinde. Kıbrıs’tan sonra Müfit’e ne tür görevler verildiğini bilmiyoruz. Sadece Özel Kuvvetler’e katıldığı söyleniyor. Müfitle ilgili bilgilere ulaşamıyoruz. Adam evli midir, çoluğu çocuğu var mıdır, gibi basit soruların yanıtını bile öğrenemedik. İlk kez baltayı taşa vuruyoruz. Bu Müfit sandığımızdan daha önemli bir adam galiba.” Nusret Kıvılcım, kuşku yüklü bakışlarını yüzüme dikince: “Ne yani Binbaşı, Müfit mi, diyorsun?” diye sordum. “Emin değilim, ama kuşku uyandırıcı bir durum.” Bir süre hiçbirimizden ses çıkmadı.

“Yine de” diyerek bir açıklama gereği hissetti Nusret Kıvılcım. “Bu bilgi, Müfit’in Binbaşı lakaplı adam olduğunu kanıtlamaz. Tıpkı Doğan’ı bir zamanlar Binbaşı diye çağırmalarının, onun sandığımız adam olduğunu kanıtlamaması gibi.”

İpin ucunu iyice kaçırmaya başlamıştım, bu işe bulaşmakla sandığımdan daha büyük bir belaya çatmıştım. Başıma gelebilecek en büyük talihsizlik bu galiba, diye düşünürken: “Öyle değil mi?” diye sordu Nusret Kıvılcım. Suskunluğumuz onu rahatsız etmeye başlamıştı. “Öyle, öyle de” diye mırıldandım, “bu kadar rastlantı çok fazla. Artık bu kadarı normal değil. Sizi bilmem, ama düşünmekte zorlanmaya başladım. Yakında mantığım iyice iflas edecek.” Çok çaresiz görünüyor olmalıydım ki:

“Hiçbir şey olmaz” diye teselli etmeye çalıştı Nusret Kıvılcım. “Hep birlikte bu işin üstesinden geliriz.”

“Olmaz tabiî” diye onu destekledi Erol. Güya bana destek olmaya çalışıyordu hıyar, ama sonraki sözleri tepemi attırmaktan başka işe yaramadı: “Senin mantığın kaya gibi sağlamdır. Ama içkiyi azaltman lazım.”

Az kalsın, ha siktir ulan, diyecektim, dilimin ucuna kadar geldi vazgeçtim. Biz ne konuşuyorduk, herif ne düşünüyordu. Otistik midir nedir, sabah geç gelmeme takılıp kalmıştı. Erol’a ters ters baktığımı fark eden Nusret Kıvılcım, dikkatimi konuya toplamam için;

“Müfit kendisi hakkında hiç açıklama yapmış mıydı?” diye sordu. Sorusunu yanıtlamak yerine:

“Bir sigara içebilir miyim?” dedim.

“Burada yasak olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum da kafamı toparlayamıyorum.”

“Peki, iç ama, kimsenin haberi olmayacak.”

“Merak etme” diyerek sigaramı yaktım. Dumanını içime çekerken kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile.

“İstihbaratçıyım demişti” diye yanıtladım soruyu. “Birçok güvenlik biriminde çalıştığından bahsetmişti. Ama Silahlı Kuvvetler’de bulunduğunu hiçbir zaman söylememişti.”

“Ama sen ona Binbaşı lakaplı adamdan bahsetmiştin.”

“Tabiî, hatta kim olabilir, diye sormuştum bile. Müfit de, Sari Çizmeli Mehmet Ağa, orduda yüzlerce binbaşı var, ara ki bulasın demişti.”

Şaşkınlığını ancak atlatabilen Tolga:

“Vay be” diye mırıldandı. “Müfit bile Binbaşı olabilir ha!”

“Acele karar verme” diye onu da uyardı Nusret Kıvılcım, “Müfit’in ordudan ayrılması bir rastlantı olabilir. Hatta Doğan’a Binbaşı lakabı takılması da rastlantı olabilir. Belki de Binbaşı lakaplı adam bambaşka biridir. Ya da gerçekten de böyle biri yoktur. Yanlış yapmayalım. Bunlar nazik konular.”

Korkuyor muydu? Onu inceledim. Belki biraz çekiniyordu, ama asıl kaygısı yanlış haber yayımlamaktı. Nusret Kıvılcım dürüst bir gazeteciydi, buna rağmen söz konusu kişi Emniyet için çalışan bir üst düzey yetkili olmasaydı, adamı doğrudan itham etmesek de bu konudaki kuşkularımızı kamuoyuyla paylaşmaktan yana tavır koyardı. Şimdi temkinli davranmamız gerektiğini söylüyordu. Olay kesinleşinceye kadar bunu yazmayalım diyeceğinden adım gibi emindim. Onu kınamıyordum da, yerinde olsam, büyük olasılıkla ben de aynı davranışı gösterirdim.

“Sonra ne olmuş” diyerek Erol da katıldı tartışmaya, “Müfit Emniyet’te çalıştığına göre ordudan ayrılmış olmak.”

“Belki de atılmıştır, hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Şu anda Emniyet’teki görevi ne?”

“Antiterör uzmanı olarak geçiyor. İsteyenin istediği anlama çekebileceği bir görev.”

Yine aynı kör noktaya, yine aynı çıkmaz sokağa gelip takılmıştık. Öğrendiğimiz her bilgi, sanki aydınlığa bir kapı açılmış gibi bizi umutlandırıyor, ama biraz ilerleyince eskisinden daha sağlam daha kalın bir duvar çıkıyordu karşımıza. Henüz Doğan'ı çözememişken bir de Müfit problemi konmuştu önümüze. "Evet Beyler" dedi Nusret Kıvılcım. "Söyleyin, ne yapacağız şimdi?"

"Öğrendiklerimizi açıkça yazalım" diye atıldı Tolga. Gençliğin bütün ateşliliği üzerindeydi. Onu hayranlıkla izlerken, sürdürdü sözlerini. "Tersini onlar kanıtlasın. Yazdığımız gibi değilse bize bilgi versinler, yayımlayalım. Gerçek neyse ortaya çıksın."

İlk karşı çıkan Erol oldu. Galiba o da benim gibi Nusret Kıvılcım'ın ruh halini doğru anlamıştı.

"Olur mu hiç öyle? Elimizde kanıt yok, belge yok, insanları nasıl suçlarız? Bence daha sorumlu davranmalıyız. Sessiz ve derinden gitmekte yarar var. Bilgileri toparlamayı sürdürelim, haberle ilgili olayları takip edelim. Adnan biraz daha Doğan'ı anlatsın bize. Gerekirse Müfitle bir kez daha konuşalım. Onunla arayı iyi tutmakta yarar var. Bize yardım eder değil mi?"

"Eder herhalde" dedim. "Birbirimizi desteklememiz gerektiğini söyleyip duruyor."

"Bence haklı" dedi Nusret Kıvılcım. "Müfit hakkında yayın yapıp bu olanağı da elimizden kaçırmayalım."

Tolga duyduklarına inanamamış gibiydi.

"Ama Nusret Bey, adam suçlu olabilir, bizi yanlış yönlendirebilir..."

Nusret Kıvılcım anlamlı anlamlı başını salladı.

"Gazetecilik bir olayı göründüğü biçimiyle aktarmak değil, görüneni, arkasındaki görünmeyenle birlikte aktarmaktır. Müfit, Doğan ya da başka biri bizi yanıltmak isteyebilir, ama biz gerçek olanı, yalan olandan ayırmasını bilmeliyiz. Bunu yapmak için de ne kadar çok bilgiye sahip olursak o kadar iyi olur." Bana döndü. "Erol'un söylediklerine de katılıyorum. Doğan'ın yaşamım anlatan bir yazı dizisi başlatsak. Arif hakkında yazdığın yazı çok beğenildi. O lezzette bir şeyler. Yargıda bulunmayan, yaşanmışlıkları anlatan, Doğan suçlu mu, değil mi, okurun merakını gıdıklayan... Sen daha iyi bilirsin işte. Üç dört gün sürecek bir yazı dizisi..."

Duraksadığımı fark edince:

"Olmaz mı?" diye sordu.

"Olur, niye olmasın" dedim, "sadece neler yazabileceğimi düşünüyordum."

"Anılar filan, çocukluk resimleri de vardır sende. Onlarla da süsleriz."

"Valla çok ilginç olur" diye atıldı Erol, " 'Bir teröristin insan olarak portresi.' Hem de onu yakından tanıyan bir gazeteci tarafından kaleme almıyor. Hiçbir gazete olaya bu şekilde yaklaşmadı. Yine fark atacağız ötekilere."

Bunu söyler söylemez, ikisinin daha önceden buluşup, bu toplantıdan çıkması gereken kararı kendi aralarında aldıklarını düşündüm. Belki de sabahki yazı işleri toplantısında konuşulmuştu bu konu. Normali de buydu, yanlış olan Nusret Kıvılcım'ın odasında eşit insanlar olarak oturup, neler yapılacağına sanki burada karar veriliyormuş gibi bir görüntü ortaya koymaktı. Belki benden çekindikleri için isteklerini doğrudan söyleyememişlerdi Bu olasılığı düşününce keyiflendim. O keyifle ikisinin de yüzlerine baktım. Onlar da en az benim kadar mutlu görünüyorlardı Evet, evet şu anda konuştuklarımızı çok önceden karara bağladıkları açıktı. Olsun, umurumda bile değildi. Küçük entrikalar çevirmek onları mutlu kılıyorsa, ne yapabilirdim. Bunun bana bir zararı yoktu. Belki de bu karar yazı işleri toplantısından çok önce, mesela dün akşam, daha yukarılardan bir yerlerden gelmişti. İyi saatte olsunlar, belki de usulünce çekmişti Nusret Kıvılcım'ın kulağını. Bu daha akla yatkındı. Müfit hakkındaki bilgileri toplarken, birilerine toslamış, onlar da biraz yavaş olun, demişti. Mümkündü. Zaten elimizde Müfit'i suçlayacak hiçbir kanıt da yoktu. Bir zamanlar subaylık yapmış diye adamı zanlılar listesine sokamazdık. Ben de onlardan bunu isteyemezdim. İstemiyordum da, yoksa iş pislik yapmaya kalsa bu haberi el altından başka bir gazeteye sızdırır, Müfit'i rezil etmenin yollarını bulurdum. Ama Müfit'in Binbaşı lakaplı kişi olduğundan ben de emin değildim. Kuşkusuz, Müfit'in bizden bilgi saklamış olması, üzerinde ciddi olarak düşünülmesi gereken bir noktaydı. Bunu neden yapmıştı, bilmiyordum. Sadece tahminlerde bulunabilirdim, artık bunu da yapmak istemiyordum. Hiçbir sonuca ulaşmayan tahminlerde bulunmaktan yorulmuştum. En doğrusu Nusret Kıvılcım'ın istediği yazıyı yazmak, aldığım paranın karşılığını vermekti. Hem Doğan da böyle bir yazı için izin vermişti bana. Hatta daha fazlasını da önermişti. "Anlatacaklarım, seni yeniden zirveye taşıyacak demişti. Benim zirvede filan gözüm yoktu. Ayakta kalmak için gazetecilik oynuyordum, hepsi bu. Ama şu an bakışlarından mutluluk akan iki meslektaşım, eğer duygusal, yapış yapış bir yazı bekliyorlarsa fena halde yaralıyorlardı. Ben, tanıdığım Doğan'ı anlatacak, inandığım, bildiğim gibi yazacaktım. Ne bir eksik ne bir fazla. Yazıma karışacak cesareti ne Nusret Kıvılcım ne de Erol gösterebilirdi nasılsa. Sonra bekleyecektik, yeni gelişmeler oluncaya belki birileri bize makul bir çözüm sununcaya kadar bekleyecektik. Ama genç arkadaşım Tolga benim gibi düşünmüyordu. Nusret Kıvılcım'ın odasından çıkınca, dayanamayıp sordu.

"Abi bu adamlar ne yapıyorlar?"

Neyi kastettiğim çok iyi anlamama rağmen anlamazlığa vurdum.

"Ne yapıyorlar?

"Abi farkında değil misin, haberi öldürecekler."

"Canını sıkma be Tolga" dedim. "Haber belki de başından ölüydü. Gel aşağıya gidip, karnımızı doyuralım."

Tuhaf tuhaf baktı yüzüme genç meslektaşım, ama teklifimi reddetmedi. Ben de, "Bak sen çok gençsin Tolgacığım, bizim meslek şöyledir, böyledir" diye çocuğun kafasını ütülemeye kalkmadım. Yine de hakkımda neler düşündüğünü merak ediyordum. Belki de gazeteler birbirinin aynıysa neden eskisini bırakıp buraya geldik, diye geçiriyordu aklından.

Buna ben neden olduğum için de bana küfrediyordu. Belki de hak veriyordu. Ya da anlamaya çalışıyordu. Her neyse, eğer küfrediyorsa bile canı sağ olsun, şimdi etse bile eminim ileride beni anlayacaktı.

Erol bizimle çıkmamıştı odadan. Bu da toplantı öncesi kendi aralarında anlaştıkları olasılığını güçlendiriyordu. Belki de benim geç kaldığım zaman içerisinde konuşmuşlardı bunları. O kısacık sürede Nusret Kıvılcım, ustalıkla yanına çekmişti Erol'u. Ama kabul etmeliydim ki, yöntemleri adice olsa da aslında benimle aynı kararı almışlardı, bir süre daha bekleyelim, demişlerdi, bakalım olaylar bizi nereye götürecek.

Otuz dördüncü bölüm

Günler geçiyor olaylar bizi hiçbir yere götürmüyordu. Daha doğrusu takip ettiğimiz haberle ilgili yeni bir olay olmuyordu. Oluyorsa da bize yansımıyordu. Doğanla ilgili kaleme aldığım yazı bir hafta sürmüştü. Müfitle görüşmeyi de en aza indirmiştim. Bu da benim kararımla olmuştu, iş Nusret Kıvılcım'a kalsa adamla her gün görüşüyor en azından telefonlaşıyor olurduk. Ama ben, bu kanlı olayları yaratan çetenin başı olabilecek biriyle, yalandan da olsa samimiyet kurmayı istemiyordum. Bu yüzden zorunlu olmadıkça onunla görüşmüyordum. Müfit ise o sert telefon konuşmasının ardından birkaç kez daha aramıştı beni. Eskisi kadar ilgili ve içten davranmaya çalışıyordu. En son bundan iki hafta önce aramış, mahcup bir tavırla:

"Haklı çıktın Adnan" demişti. Balistikten gelen sonuçlara göre silahlarda, pasaportlarda, öteki belgelerde daha da önemlisi Arif'e çarpan siyah cipte Yalvaç ile Güngör'ün parmak izleri bulunduğunu söylemişti. Doğan'ın söyledikleri bir kez daha doğrulanıyordu. Ama Müfit'in üstüne daha fazla gitmek istemedim. Tümüyle haklı çıktığıma inanmıyordum. Düşüncelerim kısmen doğrulanmıştı. Emniyet'e güvenmiyordum, dolayısıyla bu parmak izlerinin dürüstçe araştırılacağına da çok inanmıyordum. Onların delilleri karartacağını düşünüyordum. Düşündüğüm gibi olmamıştı. Demek ki benim bakış açımda da bir terslik vardı. Ama bu konuda yanılıyor olmam bile Müfit'e yeniden güven duymamı sağlayamamıştı. Daha güçlü kanıtlar ortaya çıkıncaya, en azından Şu DNA testinin sonuçları gelene kadar ona güvenemezdim.

İşin en güzel yanı bu üç hafta boyunca bana yönelik hiçbir tehdit mesajının gelmemesiydi. Etrafımda kuşkulu olaylar da olmuyordu. Bu arada korumalarımla dostluğu da epeyce ilerletmiştim.

Onları bizim gazetecilerin takıldığı bara hiç götürmemiştim bazı geceler yukarı çıkıp benimle birer tek attıkları, polis ak misinde okurken takıldıkları kızları anlattıkları bile oluyor. Belki dostluğumuz daha da ilerleyecekti ki Müfit beni arayı

"Adama ihtiyacımız var. Artık korumalarını kaldırmayı düşünüyoruz. Senin için de uygunsa çocukları çekeceğiz" dedi. Ne diyebilirdim? Görünürde hiçbir tehlike yok gibiydi. Eğer adam beni öldürmek için, bugüne kadar korumaların kaldırılmasını beklediyseler o başka. Ama beni neden öldürsünlerdi ki? Ol kapanmasa da tıkanıp kalmıştı. Silahların üzerinde Yalvaç ile Güngör'ün parmak izlerinin bulunmasından bu yana bizimki de içlerinde olmak üzere gazeteler olay hakkında ayrıntılı haber yapamıyordu. Ben de eski gazetemdekine benzer bir rutine geri dönmüştüm zaten. Dönmeyip, yine o hızlı gazetecilik günlerinde olduğu gibi işe heyecanla sarılsaydım, sanırım şu kıvırcık saçlı otomobil yarışçısı yine çıkacaktı ortaya. Bunu bildiğimden çok gecikmeden ipe un sermeye başladım, geceleri de sadık dostum alkolle avuttum kendimi. Gerçi her sabah mutlaka gazeteye gidiyor, Erol'la günlük tartışmalarımı yapıyordum, ama haberle filan uğraştığım yoktu. Bendeki verimin giderek düştüğünü gören Nusret Kıvılcım birkaç kez terbiyeli bir üslupla beni uyarmış takmadığımı görünce üstüme gelmekten vazgeçmişti. Sadece benimle görüşmemeye dikkat ediyordu o kadar. Burada Arif gibi bir koruyucum olmadığından, daha kısa sürede kapıya konmayı bekleyerek günlerimi geçiriyordum..Umurumda değildi, eski gazetemden yüklüce bir tazminat almıştım. Beni bugün kapıya koysalar bile üç dört ay idare edecek param vardı ki DNA testinin sonuçlan açıklanıncaya kadar beni atamayacaklarını da iyi biliyordum. Öteki gazeteler gibi bizimkiler de Doğan olayının sonuçlanması için DNA testinin açıklanmasını bekliyorlardı. Sonuç ister negatif, ister pozitif olsun bana işleri düşecekti, sonrası ise belirsizdi. Gazetede tek sevindirici olay, Tolga'nın kendine iyi bir yer edinmeye başlamasıydı. Çektiği fotoğraflar haftada en az bir kez birinci sayfada yayımlanıyor, foto muhabirleri ondan kıskançlıkla, haber merkezindekiler ise övgüyle söz ediyorlardı.

Fundalar henüz Fransa'dan dönmemişlerdi. Telesekreterime bıraktığı mesaja yanıt vermediğim için Funda benimle konuşmayı tercih etmiyor, Umutla telefonlaşıyorduk. Gelişmeleri ona aktarıyordum. Tehlikenin kalmadığını ya da en azından öyle göründüğünü biliyorlardı. Dünkü konuşmamızda Umut, bir iki gün içinde döneceklerini söylüyordu. Anladığım kadarıyla, konuk gittikleri evin kızı Ophelia'yla arası iyiydi hergelenin. Her telefon açımda Ophelia'sız bir konuşma geçmiyordu aramızda. Türkiye'deki sevgili de beklesin dursun. Kime benzemiş bu oğlan böyle? Bana benzemediği kesin. Aman boş ver böylesi daha iyi, oğlum da mı yaşasın benim çektiklerimi.

Öte yandan Doğan'ın ölü mü, sağ mı olduğu, Binbaşı'nın kim olduğu kim olmadığı soruları kafamı hâlâ kurcalamayı sürdürüyor ancak hem elimde izlenecek bir ipucu, somut bir kanıt olmayışından hem de açık konuşmak gerekirse başıma geleceklerden korktuğumdan artık bu konuda adım atmak, öne çıkmak istemiyordum. Gerçi harekete geçsem, adım atsam da bir sonuca ulaşabileceğim çok kuşkuluydu. Bu yüzden aldığımız karara canı gönülden uyuyor, gündüzleri gazetede ense yaparak, geceleri ise içkime sığınarak zamanı bir mirasyedi gibi harcıyordum. Ta ki, Demet'ten o telefon gelinceye kadar.

Telefon çaldığında ben gazeteye yeni gelmiş, odamda tek başıma oturmuş, sabah kahvemin tadını çıkartıyordum. Demet daha önceden de bir kez aramış, Doğan hakkında yeni bilgiler var mı, diye sormuştu. Yine aynı nedenle arıyor sandım. Ama Demet ürkmüş bir sesle:

"Bugünkü gazeteleri okudunuz mu?" diye sorunca, yeni gelişmeler olduğunu anladım.

"Okudum, ne oldu?"

Bir çırpıda döküldü sözcükler ağzından.

"Abraham Avriel öldürülmüş."

O da kimdi yahu?

"Hem de İstanbul'da" diye açıklamayı sürdürüyordu genç kadın. Adam hakkında hiçbir bilgi vermediğine göre Abraham'ı tanıyor olmalıydım, ama çıkaramıyordum. Sonunda sordum tabiî.

"Kusura bakmayın, ama bu adamın öldürülmüş olmasının bizimle ne ilgisi var?"

"Olmaz mı" dedi? Sesi azarlayıcı bir tona bürünmüştü. "Abraham Avriel, Doğan'ın İsviçre'den arkadaşı. İsviçre'ye gittiğimizde Doğan mutlaka onun yanına uğrardı."

Belleğimin pası silinir gibi oldu. Hem Demet'in, hem de Remzi'nin Abraham'dan bahsetmiş olduğunu anımsadım.

"Şu antika saatler satan Musevî" diye mırıldandım.

"Evet" diye onayladı Demet.

Onun heyecanı bana geçmişti.

"Hangi gazetede var bu haber?" diye sordum telaşla.

"Sizinki dahil hemen hepsinde var."

"Peki, ben bir göz atıp sizi arayacağım."

Duraksadı,

"Tamam" dedi, "ama aramamazlık etmeyin lütfen. Çok kaygılanıyorum."

"Hiç merak etmeyin on dakikaya kadar arıyorum sizi."

Telefonu kapatır kapatmaz, odadan dışarı fırlayıp bir gazete buldum.

İlk sayfada böyle bir habere rastlamadım Ama üçüncü sav fanin alt sıralarında, "Esrarengiz Cinayet" başlığını görünce aradığım haberi bulduğumu anladım. Ayrıntılara girilmeyen haberde şunları yazıyordu: "Musevî işadamı ölü bulundu. Dün sabah saatlerinde Belgrad Ormanı'nın bekçileri elli yaşlarında bir erkek cesedi buldular. Bekçilerin Emniyet'e haber vermesi üzerine olay yerine gelen güvenlik güçleri, cesedin üzerinde Abraham Avriel adına düzenlenmiş bir pasaport buldular. İsviçre tarafından verilen pasaporttaki damgalara göre talihsiz adamın İstanbul'a üç gün önce giriş yaptığı sanılıyor. Cesedin çeşitli yerlerinde darp izlerine rastlayan polis, Abraham Avriel adındaki şahsın 'Domuz Bağı' tabir edilen yöntemle elleri ile ayaklarının bağlandığı, ensesinden sıkılan bir kurşunla öldürüldüğünü tespit etti. Maktulün öldürülmeden önce işkence görmüş olabileceğini açıklayan bir yetkili, 'Olayın siyasî boyutunun olup olmadığını araştırıyoruz' dedi. Interpol ve İsviçre Büyükelçiliği'yle irtibata geçen Türk Emniyeti'ne, İsrail gizli servisi MOSSAD'dan yardım çağrısı yapıldığı söyleniyor."

Yazının yanına Abraham Avriel'in, pasaporttan alındığını sandığım kötü bir vesikalık fotoğrafım koymuşlardı. Geniş alınlı, sarışın bir adamdı; insana derin derin bakan koyu renk gözleri de olmasa insan onu kolaylıkla Musevî'den çok bir Alman'a benzetebilirdi. Neler oluyordu; günler süren sessizlikten sonra Doğan'ın davası bir cinayetle yeniden gündeme geliyordu. Abraham'ın Doğan'ın tanıdığı biri olması, ister istemez üvey kardeşimi akla getiriyordu. Sadece söz verdiğim için değil, daha da çok, bilgi alırım umuduyla Demet'i aradım. Numarayı çevirmeden önce, konuşmamızı kaydetmesi için telefonu teybe bağlamıştım. Demet telefonu açar açmaz:

"Abraham daha önceden de İstanbul'a gelmiş miydi?" diye sordum.

Hiç duraksamadan yanıtladı:

"Bir defa geldiğini hatırlıyorum. Kireçburnu'na balık yemeye götürmüştük onu. Zavallı adam, Boğaz'a hayran kalmıştı. İstanbul'a ilk kez geldiğini söylüyordu. Daha sonra geldi mi bilmem."

"Bu Abraham ile Doğan'ın aralarında bir iş ilişkisi filan var mıydı? Yanılmıyorsam bir ara Doğan onlar için çalışmış."

"Doğru, bir ara Doğan korumalık yapmış Abraham'a, ama sonra dost olmuşlar. İş ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Varsa da benim yanımda bir şey konuşmadılar."

"Abraham'ın antikacılık dışında bir mesleği var mıydı?"

"Galiba bir banka için mi ne çalışıyormuş."

Bu bilgi belki işimize yarayabilirdi.

"Adı neymiş bankanın?"

"Bilmiyorum, bir ara Doğan bahsetmişti. Abraham'ın bankadaki konumu nedir, ne iş yapar onları da bilmiyorum."

İsviçre'de güvenilir bir gazeteci bulup öğrenmeli diye geçirdim kafamdan, ama Demet'e:

"İstanbul'a geldiğinde nerede kalıyordu?" diye sordum.

"Sultanahmet'te Yeşil Ev adında eski köşkten bozma bir otel var, orada kalıyordu."

"Yani Doğan'ın evinde filan kalmıyordu."

"Hayır, biz onu otelinden alıyorduk."

"İstanbul'da tanıdıkları var mıydı?"

"Yoktu, sadece Doğan'ı tanıyordu. Zaten onu davet eden de Doğan'dı."

“Şu balık yemeye gittiğinizde size eşlik eden kimse olmadı mı?”

“Hayır, Abraham Türkiye’ye yalnız gelmişti.”

“Doğan’ın arkadaşlarından diyorum.”

“Yok, sadece üçümüzdük.”

“Abraham bekâr mıydı?”

“Evliydi, Mila adında çok tatlı bir eşi vardı; iki de kızı. Zavallılar haberi öğrendiklerinde nasıl yıkılmışlardır.”

“Peki, daha önce geldiğinde eşi ve çocuklarını neden getirmemişti.”

“Sanırım çocukların okulu vardı, eşi de kızları bırakamadığı için gelememişti.”

Ara vermemi fırsat bilip bu kez Demet sordu.

“Neler oluyor Adnan Bey? Niye soruyorsunuz bana bu sorulan?”

“Olanları anlamaya çalışıyorum.”

“Doğan’ın kaybolmasıyla Abraham’ın öldürülmesi arasında bir ilişki mi var?”

“Olmalı, eğer büyük bir rastlantı değilse, Abraham’ın öldürülmesi ile Doğan’ın kaybolması arasında bir bağlantı olmalı.”

“Ben de öyle düşünmüştüm” diye itiraf etti Demet, “Doğan çağırmamışsa Abraham’ın Türkiye’ye geleceğini sanmıyorum. Zavallı pek cesur bir insan değildi...”

O bunları söylerken Doğan’ın sağ olduğunu, Abraham’la kar yüzdesi yüksek bir para işine girdiklerini, ancak anlaşamadıkları için üvey kardeşimin onu öldürdüğünü düşünüyordum. Demet’in ağzını yoklamak için:

“Bu durumda” dedim, “Doğan’ın sağ olma olasılığı artıyor. Abraham’la bir ay önce konuşmuş olamaz. tabiî Abraham, Türkiye’ye Doğan için geldiyse. Hiç bilmediğimiz başka bir amaçla da gelmiş olabilir.”

“Belki de...” diye mırıldandı Demet ama sözünü tamamlayamadı

“Belki de” diye yineledim.

“Doğan’dan haber alamadı. Onu bulmak için İstanbul’a geldi Belki de gelişmeleri öğrenmek için beni arıyordu.”

“Öyleyse size neden telefon etmedi?”

“Telefon numaramı bildiğini sanmıyorum. Belki Doğan’ı aramıştır, ama cep telefonu da yandığı için...” Duraksadı. “Cep telefonu da yanmıştı değil mi?”

“O kadarını bilmiyorum” dedim. Aklım hâlâ Abraham’ın İstanbul’a neden gelmiş olabileceğindeydi. “Geçen sefer geldiğinde birileriyle iş bağlantısı filan yapmış mıydı? Ne bileyim Kapalıçarşı’ya filan gitmiş miydiniz?”

Hemen yanıtlamadı, bir süre düşündükten sonra:

“Biz beraberken gitmedik” dedi. “Ama ben olmadan da Doğan’la sık sık buluşuyorlardı. O sıralar gittilerse bilmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, Doğan benim yanımda iş konuşmamaya özen gösterirdi. Bir iki kez sormaya kalktım, ‘Birbirimizden ayrımız gayrımız yoksa neden anlatmıyorsun’ dedim. Beni tersledi. ‘Bunları bilmemen senin yararına’ dedi.”

“Anlıyorum” dedim Demet’e, “yine de sizden ricam, Abraham’la ilgili aklınıza başka bir şey gelirse ne olur bana bildirin.’

“Bildiririm tabiî” dedi. “Ama nereye varacak bu işin sonu Adnan Bey? Belki Doğan’ı da Abraham gibi öldürdüler. Onu bile bilmiyoruz. Bu adamlardan hesap soracak birileri yok mu?”

Adamların kim oldukları belli değil ki hesap sorulsun, diyecektim vazgeçtim. Kadıncağız zaten yeterince üzülmüştü.

“Merak etmeyin yalanda her şey düzelir” dedim. Sonra konuşmamızın başından beri öğrenmek istediğim konuya geçtim. “Şimdi size bir şey soracağım. Bunun için beni bağışlayın, ama sormak zorundayım. Abraham’ın öldürülmesiyle ilgili bir röportaj yapmak ister misiniz?”

“Kesinlikle istemem” dedi Demet. Bu soru bile onu tedirgin etmeye yetmişti. “Beni bu işlere bulaştırmayın ne olur.”

“İnanın hiç niyetim yok” dedim güven veren bir sesle. “Ama gazetedekilerin benden bunu isteyeceğini bildiğim için peşinen sordum. Merak etmeyin gazetede sizin adınız geçmeyecek.”

Teşekkür ederek kapattı kadıncağız telefonu. Ben de her olasılığa karşı, teybin içindeki kaseti alıp cebime koydum. Bu cinayetin de bizi bir yerlere götüreceğini sanmıyordum, ama işte yeniden başlıyorduk. Gazetedekilere haber vermeden önce Müfit’i aradım. Bakalım onun bu olaydan haberi var mıydı? Sesimi duyunca şaşırdı Müfit.

“Sen bizi arar miydin?” dedi manidar bir ifadeyle.

“Niye aramayayım canım, kaç kere konuştuk ya.”

“Doğru konuştuk, ama hep ben seni aradım. O tartışmadan sonra aramıza kara kedi girdiğini düşünüyordum.”

Bu adam kendisi hakkında bildiklerimizin farkında mıydı acaba?

“Hiç olur mu öyle şey” dedim, “biz birbirimize muhtacız.”

“Bunda haklısın” dedi.

“Doğan olayında önemli bir gelişme oldu” diye başlayarak Abraham Avriel’in öldürülmesini anlattım.

“İşte bu çok ilginç” dedi, söylediklerim bitince. Olayı duymamış gibiydi.

“Bunu sana kim söyledi?” diye sordu.

Demet’in ismini vermek istemedim.

“Selahattin’in amcaoğlu Remzi anlatmıştı. Gazetede haberi okurken, Abraham Avriel ismini görünce hatırladım.”

Olayın ayrıntılarım öğrenmek için birkaç soru daha sordu. Bildiklerimi saklamadan anlattım.

“Aradığın için teşekkür ederim” dedi. Aramızdaki soğukluğun kırıldığını düşünüyordu, bundan mutlu olmuş gibi bir hali vardı. “Olaya cinayet masası ya da yabancılar masası bakıyor olmalı” dedi, “Ben onlarla irtibata geçip, olayın ayrıntılarını öğrenir, seni ararım.”

Ahizeyi yerine koyarken, birden büyük bir yanlış yapmış olabileceğimi fark ettim. Belki de bütün bu cinayetleri işleyen ya da işleten kişiyle konuşmuştum az önce. Müfit’in bu işlerin içinde olmadığı kanıtlanmamıştı ki henüz. Ama konuşmayıp ne yapacaktım? Eğer bu olayı yarın gazeteden öğrenirse, kendisinden kuşkulandığımızın farkına varacaktı. Oysa hem kendi güvenliğim açısından hem de soruşturmanın sağlığı açısından bunu hiç istemiyordum. Biraz düşününce, ilk kaygımın yanlış olduğunu onu aramakla doğru olanı yaptığıma karar verdim. Eğer Binbaşı dediğimiz kişi Müfit’se bile ona karşı açık olmalı, elimdeki bilgileri sürekli sergilemeliydim. Benim kendisine karşı bir numara çevirdiğimi sanmamalıydı. Zaten numara filan çevirdiğim yoktu. Ben sadece haber peşindeydim. Böyle düşünerek kendimi rahatlattıktan sonra gazetede Erol’u aramaya başladım Bulmak zor olmadı. Nusret Kıvılcım’ın odasında gevezelik yapıyorlardı. Daha odaya girer girmez, Nusret Kıvılcım bir gelişme olduğunu anladı. Olayı duyunca da gözlerinin içi ışımaya başladı puştun. İlk sorusu:

“Bunu senden başka bilen var mı?” oldu.

“Haber kaynağım, bir de Müfit” dedim.

“Öteki gazetelerin haberi yok yani” diye sordu iştahla.

“Yok” dedim, “sanmıyorum.”

Hemen haber merkezindekileri arayıp, cinayet hakkında bilgi aldı. Telefonu kapattıktan sonra neşeyle bize döndü.

“Adamın biri gazeteleri arayıp, ben Hizbullah’ın temsilcisiyim, Filistinli kardeşlerimizle dayanışma için cinayeti biz işledik. Abraham Avriel MOSSAD’ın kasasıydı, onu cezalandırdık, diyormuş. Yarınki gazeteler bu başlığı atacaklar.”

Yüzümü görmemek için günlerdir benden kaçtığını unutan Nusret Kıvılcım yanıma gelip elimi sıkarak:

“Harikasın Adnan” dedi, “sayende yine haber atlatacağız herkese. Galiba bu iş sandığımızdan da büyük. Baksanıza yurtdışı bağlantıları ortaya çıkmaya başladı. Şu senin üvey kardeş acayip bir herifmiş anlaşılan. Hemen bilgisayarların başına geçin, ben de çocukları yollayıp, şu Musevî’nin fotoğrafını çektireyim.”

Boş bulunup sordum.

“Nasıl çektireceksin, adam morgda?”

Küçümseyen gözlerle baktı yüzüme.

“Bağlantı Adnancığım, bağlantı; günümüzün sihirli sözcüğü budur. İyi bir gazetecinin Cumhurbaşkanlığı Köşkü’nden şehir morguna kadar her yerde adamları olmalı. Yoksa nal toplarsın. Ama sen şu sıralar işe soğuk durduğun için farkında değilsin bunların.” Yaklaşmakta olan başarının verdiği cesaretle olacak, “Ya sahi” dedi, “Neden kendini işe vermiyorsun Adnan? Senin ayarında kaç gazeteci var bu memlekette?”

Canım sıkılmaya başlamıştı.

“Boş ver bunları” dedim.

“Niye boş verelim abi? Yazık değil mi sana? Ben çok üzülüyorum valla. Şöyle bir silkinsen, içkiyi azaltsan, el ele verip acayip işler yaparız.”

Kötü niyetli değildi, ama sözleri giderek daha ağır gelmeye başlamıştı. Biraz daha dinlersem, yakasına yapışıp, sen kim oluyorsun da bana akil veriyorsun, diye ana avrat küfretmekten koruyordum.

“Bunları başka zaman konuşuruz” dedim kapıya yönelerek, “şimdi işimiz var.”

Ama Nusret Kıvılcım bırakmadı peşimi.

“Tamam. Bir akşam yemeğe çıkıp konuşalım. Senin gibi bir adamı kaybedemeyiz abi.”

Kalsam daha da sürdürecekti, kendimi çabucak attım dışarıya. Erol da benimle çıkmıştı. Büroya girince, ben bilgisayarın başına geçtim, o da İsviçre’de güvenilir bir Türk gazetecisi aramaya koyuldu.

Akşama doğru ayrıntılar gelmeye başladı. Erol İsviçre’de güvenilir, yani haberi öteki gazetelere sızdırmayacak bir Türk muhabiri bulamayınca, Lübnanlı bir meslektaşımızdan yardım almıştı. Lübnanlının bildirdiğine göre, Abraham Avriel antika saat alımının yanı sıra İsviçre’nin en büyük bankalarından birinin Ortadoğu mutemetliğini de yapıyordu. İsviçre’deki birçok banka gibi Abraham’ın patronları da müşterilerinin mahremiyetine aşın saygılı davranıyorlardı. Yani başka bir deyimle paranızın kaynağını sormuyor, alacakları komisyonun yüzdesiyle ilgileniyorlardı. Bu da ilk tahminlerimizi doğru çıkartıyor, Doğan’ın eski patronu Abraham’ı bir tür kara para trafiğinde kullandığı olasılığını güçlendiriyordu. Üç hafta önce beni arayıp tehdit eden kişilerin, teslimat dediği şey, belki de bu paraydı. Ama paranın kaynağı neresiydi? Para Doğan’a mı, yoksa çeteye mi aitti? Abraham Avriel’i öldürenler, elinden parayı almışlar mıydı? Yoksa parayı bulamadıkları için mi adamı öldürmüşlerdi? Bu soruların hepsi yanıt bekliyordu. İlginç olan bizim elde ettiğimiz bilgiler arasında Abraham’ı MOSSAD’la bağlantılı gösterecek en küçük bir söylentinin bile bulunmamasıydı. Musevî bankacıyı öldürenler, işi Hizbullah yaptı gibi gösterip hedef mi şaşırtmak istiyorlardı? Yoksa Abraham gerçekten de İsrail gizli servisi için mi çalışıyordu? Doğan’ın Almanlar, Amerikalılar tarafından angaje edildiği düşünüldüğünde alında bu da uzak bir ihtimal değildi. Kaleme aldığım yazıda aynen değil, ama usulünce belirttim bütün bu ayrıntıları. Yazıma son noktayı koymuştum ki, Müfit aradı. Telefonda sesini duyunca tam zamanında, diye aklımdan geçirdim. Ondan öğreneceklerimi yazıma eklemek için hâlâ vaktim vardı. Ne yazık ki Müfit bilgi vermek yerine:

“Nargile içer misin?” diye sordu.

Ne yapmak istiyordu bu adam anlayamamıştım ama:

“Evet” demekte bir sakınca görmedim. Yalan söylemiyordum son zamanlarda pek fırsat bulamasam da nargile içmeye bayılırdım

“O zaman Çorlulu Ali Paşa Medresesi’ni bilirsin” dedi.

Beyazıt semtinde bir zamanlar medrese olarak kullanılan, şimdi ise halıcı dükkânlarıyla çevrelenen avlunun ortasındaki kahve haneden bahsediyordu. İstanbul’da nargile içilen mekânların başında geliyordu Çorlulu Ali Paşa Medresesi.

“Bilirim” dedim.

“İki saat sonra orada buluşalım mı?”

“Neden?” diye sormadım. Müfit’in denetlemeye çalıştığı sesindeki bozgun havasını sezmiştim. Anlaşılan önemli gelişmeler olmuştu. Müfit bunu telefonda değil de yüz yüze konuşmak istiyordu. Ondan kuşkulandığımı sezmesini istemiyordum.

“Olur” dedim, “iki saat sonra oradayım.”

Onunla buluşacağımı Erol’a söyledim.

“Ben de geleyim” diye tutturdu. Kabul etmedim. Adam beni çağırmıştı, tek başıma gitmeliydim.

Buluşma vaktine bir saat kala çıktım gazeteden, yine de ucu ucuna yetiştim. Arabamı Çemberlitaş’a yakın bir otoparka bırakıp, çoğu işlerinden eve dönmekte olan insanlardan oluşan kalabalığa karışıp, hızlı adımlarla medreseye yürüdüm. Kapıya gelince, karanlığın içinde dikilen iki kişi dikkatimi çekti. Yaklaşınca, bunların bir haftadır görmediğim korumalarım olduğunu anladım. Beni tanımışlardı, ama hiç oralı olmadılar. Bunun üzerine ben de tanımazlıktan gelerek, medresenin kapısına yöneldim. İlginç, demek benden aldığı korumaları kendisi için kullanıyordu Müfit.

Medresenin kapısından içeri girince, karşıdaki halıcı dükkânının önündeki sedirde oturmuş nargilesini fokurdatmakta olan Müfit’i gördüm.

“Ooo başlamışsın bile” dedim yaklaşınca.

“Kusura bakma biraz erken geldim. Çevremde nargile içenleri görünce dayanamayıp ısmarladım.”

Yorgun görünüyordu, belki de düşünceli demeliyim. Yüzüne, bakışlarına, tavrına bir ağırlık gelip oturmuştu.

“İyi yapmışsın” dedim yanına yerleşirken, “galiba ben de biraz geciktim.”

Sırtımı duvara verirken, pardösümün önünü kapattım. Gözünden kaçmamıştı.

“Dışarıda oturdum ama” dedi nazik bir tavırla, “hava serin dersen içeri geçeriz.”

“Yo, yoo, bu havayı ben de severim. Serin ama, insanı üşütmeyen bir hava. İçinde kışın sona erdiğini belli eden bir şeyler var.”

Durdu, esmekte olan hafif rüzgârı hissetmek için gözlerini yumdu.

“Valla doğru, aynen dediğin gibi, rüzgârın içinde sanla yaz aylarını çağrıştıran bir ılıklık, bir koku var.”

Nargilesini üfleyip, çektiği dumanı dışarı savurduktan sonra sürdürdü. “Ben daha çok sonbaharda kapılırım bu duyguya. Ortalık henüz sıcaktır, ama belli belirsiz esen bir yel, kışın kapıda olduğunu hatırlatır insana.”

O sırada garson yaklaştı yanımıza, ben de Müfit’inkinden bir nargile söyledim, bir de sade kahve. Nargilem gelene kadar, sanki işi gücü olmayan iki dostun aylak buluşmalarından birini gerçekleştirmişiz gibi, Çorlulu Ali Paşa Medresesi’nin tarihçesini anlattı Müfit.

“Bu medreseyi Padişah II. Mustafa’nın damadı ve III. Ahmed’in sadrazamı olan Çorlulu Ali Paşa yaptırmış. Yaklaşık bundan üç yüzyıl önce filan. Arkadaki caminin yanı sıra burada bir sübyan mektebi ile medresenin dershanesi varmış. Öğrencileri, onlara ders veren âlimleri gözünde canlandırabiliyor musun? Ben yapamıyorum. Artık onlar yok. Ama yine de gönül gözüyle bakacak olursan o günlerden kalan esintileri fark edebilirsin. Bu, yaklaşmakta olan mevsimi fark etmekten daha kolaydır...”

Hevesli bir rehber gibi medresenin tarihçesini anlatırken bile dalgınlaşan Müfit’in kafasında başka bir düşüncenin ağırlığını seziyordum. Onu dinlerken garsonumuz önce nargileyi ardından da kahvemi getirmişti. Garson uzaklaştıktan sonra da konuya girmek için acele etmedi. Ancak kahvemden son yudumu aldığımı görünce:

“Meslek hayatında hiç yanıldığın oldu mu Adnan?” diye sordu. Sesi de, yüzü de ciddileşmişti.

“Olmaz mı?” dedim. “Çook.”

Sözün nereye geleceğini merak ediyordum, ama bunu belli etmemek için açıkça ne demek istiyorsun, diye sormuyor, Müfit’in oyununa uymayı sürdürüyordum.

“Benim yanıldığım çok azdır” dedi. Artık nargile fokurdatmayı bırakmıştı. “Diyebilirim ki, belki de hiç olmamıştır. Daha doğrusu bugün Doğan’ın DNA testinin sonuçlarını öğreninceye kadar hiç olmamıştı.”

Nargilenin marpucu ağzımda öylece kaldı. Demek DNA sonuçları belli olmuştu. Yanıldım dediğine göre, sonuçlar da pozitif çıkmıştı. Öyle miydi? Bunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum kendimi tutup, sormadım. Dikkatle yüzüne baktım. Söyleyeceklerinden çok, yüzünde saklamaya çalıştığı bir ifade var mı merak ediyordum. Ama yüzündeki o düşünceli ifade hiç dağılmadı, en yetenekli ustaların elinden çıkmış bir mask gibi sahibinin gerçek ruh halini gizlemeyi başardı. Belki de ortalıkta ne mask vardı, ne de gizlenen, saklanan duygular. Belki de ben artık süreğen hale gelen paranoyalarımdan birini yaşıyordum.

“Evet” diye başladı açıklamaya, “Adlî Tabiplik’ten gelen rapora göre siyah BMW’deki adam ile Keriman Hanım’ın mezarındaki cesedin DNA’ları uyuşuyor. Yani Doğan’ın öldüğü resmî olarak tescil ediliyor.”

Bunları söylemesine rağmen kuşkusunun tümüyle yok olmadığını hissediyordum.

“Ama” dedim, “sen buna pek inanmıyorsun.”

Sorumu yanıtlamakta acele etmedi, yeniden nargilesini fokurdatmaya çalıştı, ama ateşi zayıflamış, adeta sönmüştü. Garsona ateş getirmesi için işaret ettikten sonra bana döndü.

“İnanmamam gerekir. Ama gerçek ortada.” Duraksadı. “Ha bu arada merak etme. Testi yapan ekibi de kontrol ettirdim. Hepsi dürüst çocuklar. Daha da önemlisi Doğan’la bir bağlantılarının olması imkânsız. Yani rapor kesinlikle düzmece değil.”

O halde Doğan’ın söylediklerine inanmamız gerekiyordu. Onun ardından Abraham da öldürüldüğüne göre gerçekten de Binbaşı diye biri vardı. Bakışlarım yeniden Müfit’e kaydı. Belki de şu anda karşımda oturuyordu. Müfit’in Binbaşı olabileceği varsayımı üzerine kafa yormuş olmama rağmen, şimdi onun yanında yeniden bu olasılığı düşünürken tüylerim diken diken oluyordu. Yanında iki korumayla dolaşmaya başlaması da kuşkularımı artırıyordu. Öte yandan DNA testinin sonuçlarını açıklaması, dahası buna inandığını söylemesi ise kuşkularımla çelişiyordu. DNA testi ne derse desin, Doğan ölmedi, Abraham’ı temizleyen de odur, diyebilirdi. Ama dememişti. Aklından bunlar geçerken ikimiz de konuşmamıştık. Çünkü garson elinde küçük bir mangalla gelip, maşayla iri iki köz parçası koymuştu nargilenin üstüne. Müfit ardı ardına nargilesinden nefes çekmeye başlarken, aklımı kurcalayan başka bir soruyu dile getirdim:

“Ya Abraham Avriel cinayeti?”

“Duymuşsundur, olayı Hizbullah üstlendi” dedi, buna inanmış görünüyordu.

“Bir aldatmaca olamaz mı? Sonuçta biri telefon açıp, bu işi biz yaptık, diyerek, eylemi Hizbullah’ın üzerine atabilir.”

“Olabilir tabiî ama açıklama polise mantıklı geldi. Yine de araştırıyoruz olayı.”

“Peki bir ipucu, kanıt, görgü tanığı filan bulabildiniz mi?” diye sorunca:

“Elimizde hemen hemen hiçbir şey yok” diyerek adamın üç gün önce İstanbul’a geldiğini, Demet’in söylediği gibi Yeşil Ev adlı otele yerleştiğini, ancak iki gün önce gezmek için dışarı çıktığını, bir daha da ondan haber alınamadığını anlattı. Eşyaları hâlâ oteldeymiş. Müfit de otele gitmiş, küçük bir inceleme yapmıştı. Eşyalarının arasında olayı aydınlatacak hiçbir ipucu ya da kanıta rastlanamamış, ancak adamın cep telefonunda Doğan’ın eski numarasının kayıtlı olduğu görülmüştü. Abraham’ın iki kez, Üsküdar civarındaki bir ankesörlü telefondan arandığı saptanmış, ama arayan kişi ya da kişiler hakkında hiçbir bilgi edinilememişti. İki gün önce otelden ayrılışından, cesedinin bulunuşuna kadar geçen sürede Musevî işadamını gören kimse de olmamıştı. Olduysa da Emniyet’e başvurmamıştı. Ancak bu gece televizyonlarda Abraham’ın resmi yayımlanacak ve halktan polise yardım etmesi istenecekti.

“Sen ne düşünüyorsun” diye sordum. “Abraham ile Doğan’ın tanışıyor olması sadece bir rastlantı mı?”

“Neden olmasın? Adam daha önceden de birkaç kez gelmiş Türkiye’ye. Buradan İsviçre’ye para transferleri yapmış. Belki de senin söylediğin gibi Hizbullah değil de müşterilerinden biri öldürmüştür onu. Ama müşterileri kimdir, kimlerle görüşür bu konuda da hiçbir bilgimiz yok. Çünkü aralarında yazılı belge düzenlemiyorlar. Düzenliyorlarsa da bunları, yasal bir bankanın kayıtları arasında bulamazsın. Müşterileriyle güvene dayanan bir ilişki sistemi var. Belki de müşterilerinden birinin canını yaktı, adam da çekti öldürdü onu. Belki de gerçekten Hizbullah öldürdü. Bu cinayetin üvey kardeşinle ilgili olmadığını gösteren en önemli nokta ise bizim olayda hiç kimsenin paradan söz etmiyor oluşu. Yanılıyor muyum? Ne Doğan’ın video konuşmasında ne de savcılık dilekçesinde para lafı geçmiyor. Ortalıkta böyle bir para olsaydı, çetenin ipliğini pazara çıkarmaya çalışan Doğan bunu söylemez miydi?”

Doğru söylüyordu; Doğan bunu neden gizlesin? Ama söyledikleri ne kadar mantıklı olursa olsun, ben Abraham Avriel cinayetinin Doğan’la bağlantılı olduğuna inanıyordum.

Otuz beşinci bölüm

Doğan ölmüştü, ama tam olmasa bile amacını da gerçekleştirmiş; Yalvaç ile Güngör’ün en ağır biçimde cezalandırılmasını sağlamış, Binbaşı lakaplı herifi de güç durumda bırakmıştı. Binbaşı’nın gerçek kimliği belirlenememiş, kendisi yakalanamamış olsa da yönettiği çete ortaya çıkarılmış, emekli Yüzbaşı Rıfat Başoğlu, Bekir Kaytan ve sevgilisinin öldürülmesinin ardındaki sır perdesi aralanmıştı. Olayların böyle sonuçlanmasında her ne kadar bu işi gönüllü olarak yapmamış olsam da benim de katkım olmuş, Doğan’ın önerdiği rolü başarıyla oynamıştım. Şimdi geriye baktığımda yaptığım işten hiçbir pişmanlık duymadığımı fark ediyordum. Düşüncelerini yanlış, hatta insanlık için tehlikeli bulsam da o bir katil olsa da üvey kardeşime yararımın dokunmuş olması beni bir parça huzurlu bile kılıyordu. Doğan’ı anımsadığımda eski çocukluğu, ilk gençliği değil, marketteki yenilmiş, yılgın, pişman hali geliyordu gözlerimin önüne. Eğer Doğan’ı o halde görmemiş olsaydım, sanırım öldüğünü duyduğumda onun için hiç üzülmezdim. Yaşadıklarını bilemeyeceğim için onu bir faşist eskisi, istihbarat örgütlerinin eli kanlı bir kuklası olarak düşünür, su testisi su yolunda kırılmış, deyip geçerdim. Ama onunla karşılaşmış,, konuşmuş, dertleşmiştim. Son otuz yılda ülkede yaşanan olayların onun yüz çizgilerine, bakışlarına, davranışlarına yansıdığını görmüş, acı çektiğine tanık olmuştum. Tanıdığımdan çok farklı bir Doğan çıkmıştı karşıma. Buna rağmen üvey kardeşimi düşündüğüm için kendime kızıyordum. O çıplak elle, hem de kurbanının gözlerinin içine baka baka adam öldürmekten çekinmeyen bir katildi. Savcılığa verdiği dilekçede onlarca kişinin ölümünden sorumlu olduğunu bizzat kendisi itiraf ediyordu. Öte yandan Doğan da bir kurbandı. Doğan gibilerin de yazgılarını belirleyen en büyük olay yıllarca süren Soğuk Savaş,

özellikle de ABD'nin bu savaşta ülkemiz üzerindeki ince oyunları olmuştu. İki kutuplu dünyanın amansız kapışma sürecinde, Türk milliyetçiliğinin ülkemizde yaşanan bütün sorunları çözeceğine inanan henüz kimliğini bulamamış, yeterince okumamış, yeterince yaşamamış gencecik idealist adamlar, gözü kara, eli kanlı katillere dönüştürülmüştü. Aradan yıllar geçtikten sonra, birçok yönetici kanlı ellerini yıkayıp, saygın insanlar olarak yaşamlarını sürdürürken, öldürülen kurbanların kemikleri çoktan çürümüş, katiller ise silahlarına daha sıkı sarılıp, ne türden olursa olsun karanlık işlere bulaşarak ayakta kalmaya çalışmışlardı, işte Doğan da onlardan biriydi. Ama başaramamıştı, emrinde çalıştığı güçler henüz tam olarak bilemediğim belki de hiçbir zaman öğrenemeyeceğim bir nedenle onu ortadan kaldırmaya karar vermişlerdi. Bunca yıl yaptığı hizmet bir anda yok sayılmış, bu kirli savaşçının ölmesinin, yaşamasından daha yararlı olduğu düşüncesi üvey kardeşimin sonunu hazırlamıştı. Doğan'ın pek de uzun olmayan ömrünün özeti buydu işte. Onun bana verdiği görev de DNA raporuyla ölümünün tescil edilmesiyle son buluyordu. Olay her geçen gün biraz daha karanlığa gömüldüğünden, artık ne bana ne de benden daha zeki, daha istekli, daha girişken başka bir gazeteciye yapacak iş kalmıyordu. Doğrusunu söylemem gerekirse bu durum vicdanımdan çok merakımı rahatsız ediyordu. Çünkü bırakın Binbaşı'nın yakalanmamış olmasını, daha birçok soru yanıtlanmamış olarak duruyordu. Ama ben ne yürekli bir gazeteciydim ne de demokrasi kahramanı olmaya aday biri. Hoş, olsaydım ne yapabilirdim ki? Bütün yollar kapanmıştı. Abraham Avriel cinayetiyle ilgili ne bir ipucu ne bir kanıt ne de bir tanık bulunabilmişti. Zaten ertesi gün bizim sansasyon gazetelerinden biri, adamın eşcinsel olduğunu, Belgrad Ormanı'na da bu yüzden gittiği, orada partneri tarafından boğularak öldürüldüğünü, katilin, olayın gerçek nedenini gizlemek için Hizbullah'ı olayın içine karıştırdığını yazacak kadar işi ileri götürmüştü. Öte yandan polis kaynaklarından sızan söylentilere göre MOSSAD da olayı incelemeye başlamıştı. Cinayetin Doğanla bağlantısını vurgulayan sadece bizim gazete olmuştu, ama işin arkası gelmeyince, bizimkiler de olayın peşini bırakmışlardı. Dediğim gibi, her ne kadar merakım beni rahat uyutmuyorsa da, galiba Doğan dosyasını artık tümüyle kapatmanın zamanı gelmişti. Ama önce üvey kardeşime son görevimi yerine getirmeliydim; yaşayan tek yakını olarak, cenaze törenini yapmalı, onun yanmış bedenini toprağa teslim etmeliydim. Ondan da önce daha zor bir görevi yerine getirmem gerekiyordu: Doğan'ın ölümünü Demet'e söylemeliydim. Yüz yüze gelmeyi göze alamadım. Acı haberi telefonda söylemeyi seçtim. Hiç beklemediğim halde, son derece metin davrandı Demet.

"Demek kesinleşti" dedi. Sesi biraz boğuklaşmıştı, ama ne çığlık atmış ne de ağlamaya başlamıştı. "Zaten benim umudum yoktu" diye mırıldandı. "Kendimi kandırmaya çalışsam da onun öldüğüne inanmıştım."

"Kötü bir durum" dedim, bir şeyler söylemek için, "ama hiç değilse artık öldüğünü biliyoruz. Daha önce bundan bile emin değildik."

"Haklısınız Adnan Bey. En azından artık bir mezarı olacak."

Bu zor görevi de yerine getirip telefonu kapattıktan sonra, cenazeyle ilgilenmeye başladım. Aslında çok insanın katılacağını düşünmüyordum. Eski ülküdaşları onunla bağlantılı görünmek istemiyorlardı, istihbarat örgütlerinin de çelenk gönderecek halleri olmadığına göre, cenazeye benimle Demet'ten başka kimsenin katılmayacağını sanıyordum. Ama fena halde yanılıyordum. Doğan'ın ölüm haberinin bizim gazetede yine manşet olduğu gün, Nusret Kıvılcım, "Üvey kardeşinin ölüm ilanını da yayımlayalım" dedi. Bunu bana kıyak olsun diye mi, yoksa son bir aydır gazetemize kazandırdığı prestij yüzünden Doğan'a bir vefa borcu olduğu için mi söylüyordu kestiremedim. "Yayımlanmasa da olur" dedim. Ama dinlemediler. Gazetenin arka sayfalarından birinde ilanı yayımladılar, altına da kardeşi olarak benim adımı yazdılar. İşte ne olduysa ilandan sonra oldu. Ardı ardına telefonlar yağmaya . başladı. Sadece İstanbul'dan değil, Ankara'dan Malatya'ya kadar memlekette ne kadar ülkücü kökenli baba varsa, beni arayıp, başsağlığında bulunmaya, kendilerine düşen bir görev var mı diye, sormaya başladılar. Hepsi Doğan'ın çok mert, çok yiğit bir adam olduğundan bahsediyordu. İki tanesi Doğan'a borçları olduğunu bunu nereye ödeyeceklerini bile sordu. Bir tanesi İstanbul'da mezar bulmanın sorun olduğunu, ama kendisinin Zincirlikuyu Mezarlığı'nda yer bulabileceğini söyledi. İşte bu gerçekten de önemliydi. Çünkü iki gündür mezar aramamıza rağmen henüz bir yer bulamamıştık. Adamın yardımını kabul ettim.

Telefonlar yağmaya başladığında Doğan hakkında yanıldığımı bir kez daha anladım, her ne kadar benim tümüyle yanlış bulduğum, yaşam tarzlarını onaylamadığım, dahası toplum için zararlı saydığım insanlardan oluşsa da onu seven çok geniş bir çevre vardı. Bunu cenaze günü daha iyi anlayacaktım.

O sabah gökyüzü kül rengine bürünmüştü. Cenaze töreni için ideal bir renk diye düşündüm evden çıkarken. Cenaze Şişli Camii'nden öğle namazında kalkacaktı. Önce gazeteye gittim Doğan'ın ölümünün arkasındaki sır perdesiyle ilgili önemli bilgiler verirmiş gibi yapan, ama aslında hiçbir bilgi vermeyen, daha doğrusu veremeyen yazımı yazdım, sonra Tolga, Erol ve yanımıza bir muhabir daha alarak Şişli Camii'ne doğru yola çıktık. Cenaze Nusret Kıvılcım'ın görevlendirdiği gazetenin idarî işlerine bakan becerikli iki arkadaşımız tarafından morgdan alınıp, doğruca camiye getirilecekti. Şişli Camii'nin önündeki trafiği gördüğümde önce bunun her zamanki sıkışıklık olduğunu zannettim. Ama caminin önüne park eden, Mercedes'lerin, BMW'lerin bolluğunu gören Tolga:

"Abi, bu sıkışıklık bizim cenaze yüzünden" dedi.

On beş dakika boyunca on beş santim kadar ilerleyemeyince Tolga'nın doğru söylediğine inandım. Baktım ilerleyemiyoruz, onları trafiğin kilitlendiği caddede indirdim. Güçbela ara sokaklardan birine sapıp, Plymouth'umu park ettikten sonra camiye döndüm. Davudî bir sesle ezan okuyan hoca kulaklarımın pasını silerken kapıdan içeri girdim. Sık görmeye alışık olmadığım tiplerle doluydu caminin bahçesi; sarkık bıyıklı, sert bakışlı, koyu renk giysili, orta yaşın üzerindeki insanlar, arkalarında ise daha genç olanları yer alıyordu. Cenaze çoktan gelmişti, musalla taşının

üzerindeki tabutun arkasında yüze yakın çelenk vardı. Tabutun sol tarafımda bir ara Demet'i görür gibi oldum, kalabalığı yararak ona yöneldim. Birkaç adım atmıştım ki:

"Adnan Bey" diye seslendi biri. Döndüm, uzunca boylu, esmer, bıyıklı bir adam dikiliyordu karşımda. Abartılı bir saygıyla önünü ilikledi, sonra uzanıp iki eliyle sağ elimi kavrayarak sertçe salladı.

"Başınız sağ olsun" dedi. "Ben Süleyman Caner."

Bu ismi daha Önce duymuştum, konuşurken başını hafifçe çevirip, istemeden de olsa, sol kaşının ucundan üst dudağının kıvrımına kadar uzanan ustura yarasını gösterince anımsadım. Çek-senet tahsilatını yürüten ülkücü babaların en ünlüsüydü.

"Doğan iyi arkadaşımdı" diye sürdürdü Süleyman Caner. "Onun hakkında yazdıklarınızı okudum. İyi bir yazıydı. Gazeteci takımı sevmez bizi, belki siz de sevmiyorsunuz, ama olaya tarafsız yaklaşmışsınız. Takdir ettim. Sizin için yapacağım bir şey olursa çekinmeyin arayın."

"Hepimizin başı sağ olsun. Teşekkür ederim" diyerek adamı savdıktan sonra yoluma devam ettim. Daha doğrusu etmek istedim, ama fısıltı gazetesi kalabalıkta yayılmış, isimlerine gazete sayfalarındaki cinayet, gasp, silahlı saldırı olaylarından aşina olduğum ülkücü babalar, onların yakın adamlarından oluşan kalabalık üzerime gelmiş, tek tek elimi sıkıp, başsağlığı dilemeye başlamışlardı. Kendimi güneydoğulu bir aşiret reisi ya da hemşerileriyle bayramlaşmaya gelen bir milletvekili gibi hissettim. Bu arada Demet'i gözden yitirmiştim. Kalabalığın arasında Müfit'i görür gibi oldum, sonra o da kayboldu. Belki de yanılıyordum. Müfit'in burada ne işi olabilirdi? O anda caminin avlusunda bir sessizlik oldu. Hocanın, "Allahuekber" deyişini duydum. Anlaşılan cenaze namazı başlamıştı. Birkaç kez daha "Allahuekber" sesiyle yankılandı avlu, sonra yine hocanın kesik kesik konuşmaları geldi kulağıma. Ardından, kalabalıktan koro halinde "İyi biliriz" sesleri yükseldi. Yine hocanın ne söylediği anlaşılmayan sesini duydum, sonra koronun güçlü sesi "Helal olsun" diye haykırdı. Konuşmalar biter bitmez kalabalık dalgalanmaya başladı. Tabutun eller üzerinde yükseldiğini, nereden çıktığını göremediğim kocaman bir Türk bayrağına sarıldığım gördüm. Ardından da kalabalık, "Ya Allah Bismillah, Allahuekber" sesleri arasında çıkış kapısına akmaya başladı. Ben de akıntıya kapılarak, çıkışa sürüklenmiştim. Bir yandan da kafamı çevirebildiğim kadarıyla sağıma soluma bakınıp, tanıdık birilerini görmeye çalışıyordum, ama ne Tolga'yı ne Erol'u ne de Demet'i görebiliyordum. Beş dakika kadar kalabalıkla cebelleştikten sonra caminin dar kapısından kendimi dışarı atabildim. Hemen caddenin karşısına geçtim. Tanıdık birilerini bulmak umuduyla dikkatli gözlerle kalabalığı taradım, ama kimseyi bulamadım. Bu arada tabut tekbir sesleri arasında cenaze arabasına konulmuş, kalabalık fazla taşkınlık göstermeden ağır ağır arabalara yönelmişti. Cenaze arabasının ardından onlar da hareketlendi. Bense ne yapmam gerektiğine karar veremeden, sanki hiç tanımadığım birinin cenazesindeymişim gibi bir süre öylece kaldım. Mezarlığa gitmesem mi, diye bile düşündüm. Ama kendime yediremedim. Mademki bu işe bulaşmıştım, sonuna kadar, üvey kardeşimi toprağa verinceye kadar gitmek zorundaydım. Bu kararla arka sokakta beni bekleyen Plymouth'uma yöneldim. Yürürken, cenazeye gelip, park yeri bulamadıkları için araçlarını benim gibi arka sokaklara bırakanlarla da karşılaştım. Tanıyanlar, o abartılı saygılarıyla selamladılar beni.

Neyse sonunda kendimi Anka Kuşumun güvenli kanatlarının altına atabilmiştim. Artık mezarlığın yolunu tutabilirdim. Bunu söylemek kolaydı da gerçekleştirmek oldukça güçtü. Zaten tıkış tıkış olan trafik, cenazeye katılan en az yüz arabadan oluşan kortejin hareket etmesiyle Arap saçına dönmüştü. Üstelik bizi Plymouth korteje yetişemediği için iyice arkada kalmıştım. Çünkü trafik polisi, normal araç akışım durdurmuş, cenaze kortejin öncelik tanımıştı. Çaresiz, bir sigara yakıp, normal araç trafiğin^ açılmasını bekledim. Belki de böylesi daha iyi olmuştu. Camide yaşananların daha da katmerlisinin mezarlıkta yaşanacağından emindim. Konuşmalar yapılacak, tekbirler getirilecek, bizim Doğan vatan şehidi ilan edilip, intikam yeminleri içilecekti. Yani mezarlığa ne kadar geç gidersem o kadar iyiydi. Öyle de oldu zaten Zincirlikuyu Mezarlığı'nın kapısından girerken neredeyse bir saat geç kalmıştım. Ne olur ne olmaz diye -çünkü bu adamlarda âdettendi en azından bir iki gazeteci, televizyoncu pataklamadan gösteri sona ermezdi- Plymouth'umu kuytu bir yere çekip, mezara yürürken, kalabalığın dağılmaya başladığını fark ettim. Görürüm diye yine bizim çocuklara bakındım, ama boşuna, hiçbiri yoktu. Anlaşılan onlar da ülkücülerin gazabından korktuğundan birkaç kare fotoğraf çekip, kısa yoldan tüymüşlerdi.

Mezara yaklaşınca hâlâ küçük bir topluluğun beklemekte olduğunu gördüm. Onların da dağılmasını umarak adımlarımı yavaşlattım. Ama kısa sürede dağılmaya pek niyetleri yoktu. Mezara yirmi adım kala, görkemli bir selvi ağacının altında durdum. Rüzgâr Arapça sözcükler getiriyordu kulağıma. Biri Kuran okuyor olmalıydı. Kalabalık ellerini gökyüzüne doğru açmış öylece bekliyordu. Sonunda Arapça sözcükler rüzgârda uçuşmaktan vazgeçtiler, aynı anda koro halinde bir mırıltı yükseldi ve kalabalıktakiler ellerini yüzüne sürerek kımıldanmaya başladılar. Sanırım bu törenin sonu anlamına geliyordu. İnsanlar dağılınca Demet'i gördüm yeniden, tam karşımdaydı, aramızda mezar duruyordu. O da mezara en az benim kadar uzaktı. Ortalık sakinleşince Demet de benim gibi, çelenklerin üst üste yığılmasıyla, çiçekten bir katafalka dönüşen mezara yaklaştı. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Demek ki cenazede, dün gösterdiği metaneti sürdürememişti. Beni fark etmeden ellerini gökyüzüne açıp, dua okudu, sonra yaşlı gözlerini çelenklerin altındaki mezara dikerek, öylece kaldı. Eninde sonunda beni göreceğini biliyordum. O beni fark etmeden, ben ona yöneldim, ama ellerindeki su testileriyle çevremi saran çocuklar Demet'e yaklaşmama engel oldular. Ancak cebimdeki bozuklukların hepsini dağıttıktan sonra Demet'e ulaşmama izin verdiler.

"Başınız sağ olsun" dedim.

Dönüp bana baktı. Kim olduğumu görünce hiç beklemediğim bir davranışta bulunup, bana sarılarak ağlamaya başladı. Şaşkınlıkla ne yapacağımı bilemedim. Güzel kokuyordu, Funda'nınkinden daha hafif bir parfüm kullanıyor olmalıydı. Bir an elimle saçlarına dokunmayı, onu teselli etmeyi düşündüm, ama yadırgayan bakışlarla bizi süzmekte olan kadınları görünce vazgeçtim. Belki de kadınların bakışlarında hiçbir kötü anlam yoktu. Belki de ben kendimden korktuğum için böyle yorumluyordum onların bakışlarını. Demet güzel kadındı, yalnızdı, teselli edilmeye ihtiyacı vardı. Bana güveniyor, en azından benden zarar gelmeyeceğini anlıyordu. Bir dostluğun, hadi dürüstçe davranayım belki de bir ilişkinin başlangıcı olabilirdi bu. Eşlerini kaybeden ya da ayrılan kadınların psikologlarıyla birlikte olduklarını çok duymuştum. Ben de Demet için bir tür psikolog sayılabilirdim. Çünkü bana derdini açıkça anlatabiliyor, benimle konuşabiliyordu. Beni Doğan'ın yerine koyması hiç de zor olmayacaktı. Bunları ne zaman düşündüğümü anımsamıyorum. Ama düşündüğümü şimdi fark ediyorum. Eğer kadınların bakışlarını da görmesem ya da kötüye yormasam, bu düşüncelerimi daha da ileri götürme cesaretini bulabilirdim. Biliyorum, doğru bir davranış değil bu. Üvey de olsa Doğan benim kardeşimdi. Üstelik onu dakikalar önce toprağa vermiştik. Böyle bir anda aklımdan bunların geçmesi alçakçaydı. Ama geçiyordu. Allah'tan bu kadınların bakışları var. Benim onların bakışlarını yadırgamam var. İşte o bakışlar, benim alçaklığım kadar, Demetle aramızdaki o gizli uçurumu da gösteriyordu. Bu nedenle Demet'in hoş kokulu saçlarını okşamadım, yardım isteyen bedenine dokunmadım. Teselli sözcükleri bile dökülmedi ağzımdan. Zaten bu gibi durumlarda ağlayan bir kadım teselli etmenin yararsız olduğunu biliyordum. Ben konuştukça yarası iyice depreşecekti. Hiç kıpırdamadan öylece durdum. O başını omzuma yaslamış ağlarken, ben de boş gözlerle çelenklere bakıyordum. İçimde hiçbir duygu yoktu. O toprağın altında yatan kişinin bir zamanlar tanıdığım biri olması, günlerdir onu düşünüyor olmam, onun yüzünden son bir aydır yaşadığım korku, heyecan şu anda bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Demet'in bedeni hıçkırıklarla sarsılırken, belki de buraya hiç gelmemeliydim, diye düşünüyordum. O anda anladım ki aslında Doğan'ın benimle hiçbir yakınlığı yoktu, ruhlarımızın benzerliği filan düpedüz palavraydı; üzerinde yeterince kafa yormadan yaptığım aptalca bir tespitti. Doğan bu kalabalığın bir parçasıydı; onların kahramanı, onların ihanete uğramış insanı, onlardan biriydi. Aklımdan bunlar geçerken Demet hâlâ ağlıyordu. Sonunda yanındaki kadınlardan biri yardımıma yetişti de beni Demet'ten kopardı.

"Yeter kızım" dedi, "kendini mahvedeceksin. Hadi gidelim artık"

Demet kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikerek:

"Beni bırakma" ya da "böyle olmamalıydı" gibilerden bir şeyle mırıldandı, ama tam olarak ne söylediğini anlayamadım. Yanındaki kadınlar onu adeta sürükleyerek götürdüler. İyi de ettiler. Giderek anlamsızlaşan bu tören, Demet'in gözyaşlarıyla iyice çekilmez bir hal alıyordu. Onlar uzaklaştıktan sonra, ben de gitmeye hazırlanıyordum ki:

"Selamünaleyküm" diyerek biri yaklaştı yanıma. Başında kahverengi ucuz bir bere, sırtında tiftiği çıkmış balıksırtı bir ceket bacaklarında kalın kadifeden yeşil bir pantolon, ayaklarında siyah lastikten pabuçlar vardı. Neredeyse göğsüne kadar uzanan sakalları ile elindeki yeşil tespih görüntüyü tamamlıyordu. Adamın yüzünde beni tek şaşırtan yer, ağarmaya başlamış kara sakallarının yüzüne verdiği ciddiyetle hiç alakası olmayan, çocuksu iri, siyah gözleriydi. Bu gözlerin öyle masum bir bakışı vardı ki insanın içinde ister istemez güzel duygular uyandırıyordu. Bu da az önceki çocuklar gibi mezarlıklardan geçinen garibanlardan biri olmalıydı. Benim cenaze sahibi olduğumu öğrenmiş, para istemeye gelmişti. Elimi cebime atıp, ne kadar vereceğimi düşünmeye başlamıştım ki:

"Beni tanımadın değil mi?" diye sordu.

Adamın yüzüne baktım, bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yanıtlamamı beklemeden:

"Ben Resul" dedi, "Resul Çoban. Gençken sizin eve gelir giderdik. Doğan, Nejat ve ben."

Ancak bu açıklamadan sonra bir zamanlar insanı tehdit edermiş gibi bakan o sivri delikanlının, karşımda durmakta olan bu masum bakışlı adam olduğunu anlayabildim.

"Merhaba" dedim, "çok değişmişsin, gerçekten tanıyamadım."

"Bir tek Allah değişmez" dedi, "hepimiz değişeceğiz."

"Öyle de" dedim yüzünü incelemeyi sürdürerek, "sende epeyce değişiklik var. Senin gözlerin daha açık renk değil miydi? Sanki koyulaşmış gibiler."

"Kuyuya bakmaktandır."

"Ne kuyusu?" dedim.

"İçimin kuyusu."

Nejat'ın onun için ruhsal sorunları çıktı, dediğini anımsadım-Anlaşılan adamakıllı yemişti kafayı Resul.

"Niye bakıyorsun içindeki kuyuya?"

"Kendi karanlığımı görmek için."

"Kusura bakma, ama anlayamadım."

"Anlayamayacak ne var, bildiğin karanlıktan bahsediyorum. Sen hiç karanlığını görmek istemez misin? Orada kaybolmaz mısın?"

Çatmıştık belaya.

"Sen neden bahsediyorsun Resul" dedim, "Neden kaybolayım karanlıkta?"

"Kendini bulmak için. İnsan karanlığını görmezse kendini nasıl bulabilir?"

"Şart mı karanlıkta araman? Başka yerlere baksan?"

“Başka yerde kendini bulamazsın” dedi. Kesin bir ifadeyle konuşuyordu. “Kendi karanlığını tanımayan insan, kendini de tanıyamaz.”

“Güzel sözler” dedim. Konuyu geçiştirmek, bir an önce, aklını yitirmiş bu zavallının yanından ayrılmak istiyordum.

“Benim değil, bunlar Yunus’un sözleri.”

“Yunus Emre’nin mi? Duyduğumu sanmıyorum.”

“Duymuşsundur, ama düşünmemişsin. ‘Bir ben vardır bende benden içeri’ der Yunus. O ben dediği sadece ışık mıdır, iyilik midir sanıyorsun? O ben, aynı zamanda karanlıktır, kötülüktür. Karanlığı tanımazsan, kötülüğü bilmezsen nasıl iyi olursun?”

Hatırlamıştım. Gerçekten de Yunus Emre’nin sözleriydi. Bir kez daha şaşırtmıştı Resul beni. Karşımda bir filozof mu vardı, yoksa kafadan çatlak biri mi? Anlamak için dikkatle yüzüne baktım. O da bana bakıyordu. Tuhaf bir durumdu. Mezarlığın ortasın-, da durmuş gözlerimizi dikmiş birbirimize bakıyorduk, ama öfke yoktu içimizde, gerginlik yoktu, her an gülümseyebilir, her an sevinçli bir şeyler söyleyebilirdik.

“Hay Allah beni çok şaşırttın” diye mırıldandım.

“Şaşkınlıkların iyiliklerin habercisi olsun” dedi.

“Peki sen iyi misin?” diye sordum.

“İyiyim. İyilikle Allahıma duacıyım” dedi yüzünde mutlu bir ifadeyle. “Doğan’ın gittiği yere gidinceye kadar da duacı kalmayı sürdüreceğim inşallah.”

Sanki Doğan’ın ölmüş olmasına hiç şaşırmamış gibi bir hali vardı. Ne, bu olay nasıl oldu, onu kimler öldürdü diye sormuş, ne de başın sağ olsun, demişti karşılaştığımızdan beri.

“Seni burada gördüğüme sevindim” dedi. Yüzündeki her mimik, bakışlarındaki pırıltı doğru söylediğine tanıklık ediyordu. “Keriman Anne seni sevmezdi. Doğan hakkında hep kötü düşündüğünü söylerdi. Oysa senin içinde de bir gönül kapısı varmış.

Demek ki Keriman Anne bakmasını bilememiş. Cenabı Allah nefes verdiği varlıklardan hiçbirini basit, göründüğü gibi yaratmıştır. Her kulun gizlisinde bir cevher vardır. Doğan da hakkında kötü konuşmazdı zaten.”

Hangi zamandan bahsediyordu Resul, gençlik yıllarımızdan mı, yoksa günümüzden mi? Gençlik yıllarımızda Doğan’ın ben’ için olumlu duygular beslediğini sanmıyordum. Merakla sordum

“Doğan’ı en son ne zaman görmüştün?”

“Gönül gözüyle mi, dünya gözüyle mi?”

“İkisinin arasındaki fark nedir?”

“Dünya gözüyle görmek, şu an seni gördüğüm gibi görmektir. Gönül gözü o kişi yanında değilken, hatta ahirete intikal etmişken bile görebilmek demektir.”

“Ben dünya gözüyle olanı soruyorum” dedim. Bunu söylerken de ister istemez gülümsedim. Hiç alınmadı tersine, kar gibi bembeyaz dişlerini göstererek ö da bana gülümsedi.

“Bir buçuk, iki ay önce görmüştüm.”

İşte bu ilginçti. Anlaşılan Resulle bağını kesmemişti Doğan. Demet’e de bahsetmemişti bundan.

“Seni nasıl bulmuştu Doğan?”

“O da senin gibi vefalı adamdı. Bizim Sapanca’daki köyü bilirdi, hiç üşenmemiş kalkmış gelmiş. Ağabeyime sormuş. Ağabeyim de onu alıp benim yanıma getirdi. Çok sevindim onu gördüğüme. Zaten o gelmeden önce, rahmetli Keriman Anne’yle de mektuplaşırdık. O da bana yiyecek, giyecek gönderirdi. Kendi elceğiziyle işlediği üç hırka yolladı bana. Mübarek bir insandı, mekânı cennet olmuştur inşallah.”

“Doğan sık gelir miydi yanına?”

“Üç, bilemedin dört ayda bir uğrardı, ama son altı aydır, daha sık uğramaya başlamıştı. Bana armağanlar getirirdi. Battaniye, yiyecek, giyecek gibi şeyler. Cenabı Hak günahlarını affetsin iyi adamdı.”

Resul bunları açıklarken, her ne kadar bu dosyaya artık kapanmış gözüyle baksam da merakım yavaştan depreşmeye başlamıştı. Belki de Resul’den Doğan hakkında hiç bilmediğim bilgiler edinebilirdim.

“Seni gördüğüme çok sevindim” diyerek Resul’ün koluna girdim. Hiç şaşırmadı bu tavrıma. Birlikte yürümeye başladık. “Aslında seninle sohbet etmek istiyorum” diye sürdürdüm sözlerimi. “İşin yoksa, gidip bir yerlere oturalım. Doğan’dan, geçmişten konuşalım biraz.”

“Bir işim yok” dedi. “Benim işim Allah istediği sürece yaşamak ona layık bir kul olabilmek. Sapanca’dan buraya Doğan’ın cenazesi için geldim. Onu da rastlantı sonucu öğrendim zaten. Benim yaşadığım yerde ne radyo ne de televizyon var. Kimse gazete de getirmez bana. Doğan’ın ölüm haberini bizim yeğen duymuş köyde. Önce emin olamamış, bu vefat eden kişi amcamızın arkadaşı Doğan mı, yoksa başka biri mi diye, sonra fotoğrafından tanımışlar. Gelip bana söyledi. Otobüse binip geldim. İki yıldır ilk kez iniyorum İstanbul’a. Sapanca’ya da inmem, Adapazarı’na da. Bir işim yok benim bu dünyayla. Cenazeyi duymasaydım gene gelmezdim. Belki sonra, Doğan’ın öldüğünden haberdar olunca seni bulmak için gelmem gerekirdi.”

“Beni bulmak için mi?”

“Evet, Doğan’ın bende bir emaneti vardı. Senden başka akrabasının olmadığını biliyorum. Onun bana bıraktığını, benim de sana vermem gerekirdi.”

“Ne bıraktı Doğan sana?”

“Aslında Doğan değil, Keriman Anne bıraktı. Bir sandık, işlemeli ceviz bir sandık.”

Yüreğimin hızla çarpmaya başladığını hissettim. Resul babamın arşivini sakladığı sandıktan bahsediyordu. Benim aylardır arayıp da bulamadığım sandığın kendisinde olduğunu söylüyordu. Kolundan çıkıp karşısına geçtim. Emin olmak için sordum:

"Sandığın içinde araba fotoğrafları mı var?"

"Varmış" dedi. Önemsiz bir ayrıntıdan bahseder gibiydi. Oysa söylediği o tek sözcük bile beni sevinçten çılgına çevirmeye yetmişti. Resul benim durumumdan habersiz anlatmayı sürdürüyordu.

"Ama ben hiç bakmadım sandığın içine. Çünkü Keriman Anne bu sandığı 'Doğan'a teslim et' demişti. Ben de kapağını bile kaldırmadan sakladım. İçinde araba resimleri olduğunu da Doğan söyledi zaten. Beni bulmaya gelince sandığı teslim ettim ya ona. Bendeki kilidi alıp, sandığı açtı. İçine baktıktan sonra, 'Bizim rahmetli pederin otomobil arşivi' dedi. Dergiler, otomobil resimleri, firmaların armaları varmış içinde."

Bir an kaygıya kapıldım ya Doğan babamın arşivini yok ettiyse diye.

"Onlar hâlâ sandığın içinde mi?"

"İçindedir herhalde. Doğan atmadıysa, ama neden atsın? Çünkü ne zaman bana gelse, sandığın olduğu odaya gider, o dergilere bakardı. Hem atacak olsaydı görürdüm mutlaka."

Sözleri yüreğime su serpmişti. Artık merakımı giderebilirdim.

"Keriman Abla ne zaman verdi bu sandığı sana?"

"İki yıl önce filan. Bir mektubunda beni Kuzguncuk'a Zaten o İstanbul'a son gelişim olmuştu. Doğan henüz yoktu. Kuzguncuk'taki eve gidince, Keriman Anne beni karşısına aldı. 'Sen de benim evladım sayılırsın, Doğan bir gün çıkıp gelecek. Gelince de seni mutlaka bulur. Bu sandığı ona ver' dedi. Ben de 'Tamam' dedim. Sandığı kilidiyle birlikte sırtlayıp evime geldim. Sonra da Keriman Anne'nin dedikleri çıktı. Doğan gelip beni buldu. Ben de sandığı ona verdim."

"Ama sandık hâlâ bende diyorsun."

"Bende. Doğan sadece sandığın kilidini aldı. 'Bu sandık bana annemden yadigâr, bekâr evlerinde ziyan olmasın, sence bir sakıncası yoksa, burada kalsın, evlenince alırım' dedi. Ama mukadderat, vadesi yetmedi, sandık sana kaldı."

Böyle kötü bir günde, ansızın karşıma çıkan bu tuhaf adama onun beni sevinçten deliye döndüren sözlerine inanmakta güçlük çekiyordum.

"Yani şimdi senin evinde mi bu sandık?" diye sordum.

"Benim evimde, istediğin zaman gel. Hem misafirim ol, hem de emanetini al."

"Resul çok teşekkür ederim" dedim, "bu sandığın benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsin. Babamdan bana kalan en değerli miras bu sandıktı. Aylardır onu arıyordum ben."

Yine art niyetsiz, yalansız sımsıcak bir gülümseme belirdi dudaklarında. Gülümseyince gözlerindeki masumiyet iyice ortaya çıktı.

"Ben sadece Cenabı Hakk'ın dediklerim yerine getiriyorum. Sen teşekkür edeceksen, ona et. Bir kapıyı kaparken, öteki kapıyı açan odur."

"Ona da teşekkür olsun" dedim. Resul'ün hoşuna gitsin diye konuşmamı onunkine benzetmeye çalışarak ellerimi gökyüzüne doğru açtım. "Allah'a sonsuz şükür ve hamdolsun." Bunu alay olsun diye yapmadım. Sevincimden, içimden öyle geldiği için yaptım. Sonra Resul'e döndüm. "Benim zaman geçirmeden bu sandığı almam lazım. Sen Sapanca'ya ne zaman döneceksin?"

"Sohbetimiz ne zaman biterse."

"Şöyle yapalım mı? Benim arabam hemen şuracıkta. Sapanca'ya birlikte gidelim. Hem seni götürmüş hem de sandığı almış olurum."

Duraksadı, yok diyeceğini sanarak korktum.

"Ben giderdim, sana zahmet olmasın."

"Ne zahmeti canım. Hem nasıl olsa sandığı almaya gelmeyecek fiydim? Böylece iki işi birden görmüş oluruz."

"Tamam" dedi ama eklemeden edemedi: "Bak, iyi olan nasıl kendiliğinden çıkıyor ortaya. Kuşkusuz ki en doğrusunu Allah bilir. Bizi yöneten ve yönlendiren O'dur."

Otuz altıncı bölüm

Zincirlikuyu Mezarlığı'ndan çıkıp Boğaz Köprüsü'ne ilerlerken, gökyüzünü kaplayan kül rengi bulutlar iyice yakınlaşmış, bir serpinti, yaşlı Plymouth'umun ön camına şöyle bir dokunup geçmişti. Günün bu saatinde çok da kalabalık olmayan Boğaz Köprüsü'nü geride bırakıp, Anadolu topraklarında yol almaya başlarken, yan koltukta oturan Resul isteğim üzerine hiç nazlanmadan yaşam hikâyesini anlatmaya başlamıştı.

Resul'ün babası Musa, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, Bulgaristan'dan kaçıp gelmiş Türkiye'ye. Ana, babası çok yaşlı oldukları için yola çıkmaya korktuklarından, belki de artık yeni bir yaşama başlamayı göze alamadıklarından oğullarını yalnız bırakıp, kıran kırana bir iç savaşın yaşandığı Bulgaristan'da kalmışlar. Devlet, Musa gibi Türk asıllı Müslüman göçmenlere yerleşmeleri için Bursa'da arazi göstermiş. Ama İstanbul'u gören genç Musa, bu büyük kentin ihtişamına kanıp, devletin gösterdiği araziye yerleşmek istememiş. Bulgaristan'dan birlikte geldikleri komşularından

ayrılıp Sofya'dan bile daha büyük, daha güzel olan bu kentte kalmış. Kalmış, ama cebindeki üç beş kuruş kısa sürede suyunu çekmiş. Savaş yıllarında İstanbul'un yerleşik halkı bile açlıktan kırılırken Bulgaristan göçmeni, deneyimsiz Musa'nın geçimini sağlaması imkânsızmış. Bizim genç Musa da birkaç hafta içinde açlık sınırına gelmiş dayanmış. Üstelik mevsim kış; ne iş bulabiliyormuş ne yatacak yer ne de yiyecek ekmek. Soğuğu insanın içine işleyen İstanbul'un dondurucu kış gecelerinden birinde, eski bir konağın sundurmasının altında donmak üzereyken -ki o sırada rüyasında Bulgaristan'da koyun otlattığı dağları görüyormuş- onu bir Mevlevi derviş bulmuş. Alıp, Yenikapı'daki dergâha götürmüş. Musa'ya yemek verip, yatacak yer göstermiş.

O günden sonra Musa ayrılmamış Mevlevihane'den. Bu kan gibi çalışkan, taş gibi sessiz delikanlıyı kısa sürede benimsemiş. Mevlevi canlar. Kendilerinden biri sayıp, Mevlevihane'de kalmasına izin vermişler. Musa sadece Mevlevihane'nin işlerini görmekle kalmamış, aynı zamanda gözünü kulağını açmış, edep erkân, bilgi, görgü edinmiş. Ama hepsinden önemlisi, dünyaya nasıl bakacağını öğrenmiş. Tam on iki yıl bu dergâhta kalmış Musa. Normalde bir can bin gün çile doldurursa Mevlevi dedesi olurmuş, ama Musa kendini öyle bir yerde görmediği için, Mevlevihane'nin bir çalışanı olarak kalmış. Su gerekmiş su taşımış, odun gerekmiş odun kesmiş, onarım gerekmiş tamirat yapmış, bahçeyi düzenlemiş, sizin anlayacağınız ne iş olsa koşmuş. Bu hoşgörülü insanların sıradan, ama huzurlu yaşamını pek sevmiş Bulgar muhaciri Musa. Ama bir gece, büyük bir yangın çıkmış, ahşap Mevlevihane çıra gibi yanmış. Mevlevihane'de yaşayan, buradan sorumlu olan Musa kendini zor atmış dışarı. Herkes bunun bir kaza olduğunu düşünmüş, ama her yerde olduğu gibi bu Mevlevihane'de de kem gözlü insanlar varmış. Mevlevi dedesinin Musa'ya iyi davranmasını çekemeyen birkaç kişi,

"Mevlevîhanemiz onun dikkatsizliği yüzünden yandı" diye söylentiler çıkarmışlar. Bu söylentiler Musa'nın kulağına gelmekte gecikmemiş. Zaten içten içe kendini suçlu hisseden Musa bunları duyunca derinden sarsılmış. Hemen Mevlevi dedesinin huzuruna varmış.

"Canlar doğru söyler. Bu kutsal yerden ben sorumluydum. Sorumluluğumu yerine getiremedim. Artık burada kalmam doğru değildir. Ruhsat verirsen, ben ayrılmak isterim" demiş.

Mevlevi dedesi, Musa'yı bırakmayacak olmuş, ama bizimki ısrar edince başka çaresi kalmamış. Fakat, Musa'nın Mevlevihane'den adımını dışarı atar atmaz, sudan çıkmış balığa döneceğini biliyormuş dede; bu yüzden, şart koşmuş:

"Bak Musa Can, sana ruhsat veririm, lakin Mevlevihane'den ayrılınca benim dediğim yere gidecek, istediğimi yapacaksın. Biliyorum, sen tam on iki yıldır buradasın. Yıllardır bizler gibi çile doldurmaktasın. Ama çilen bitmemiştir. Çileni tamamlamak için Sapanca'daki köyüme gidecek oradaki caminin hocası olacaksın. Oradaki canların sana ihtiyacı var" demiş.

Musa da bu isteği memnuniyetle kabul etmiş. Birkaç gün sonra da dedeyle birlikte Sapanca'daki Yolağzı Köyü'ne gitmişler. Dede, Musa'yı köyün ileri gelenleriyle tanıştırmış:

"İşte caminizin yeni hocası" demiş.

Dede böyle deyince köylüler Musa'yı kabul etmişler ve tanıdıkça da daha çok sevmişler. Köyün muhtarı, Musa'yı kendi kızı Esra'yla evlendirmiş. Güzel bir kız değilmiş Esma, ama çalışkanmış, daha da önemlisi akıllıymış. Zaten bizim Musa'nın kalender gönlünde de dünya güzeli bir eş yatmıyormuş. Böylece kırkından sonra dünyaevine giren Musa'nın iki oğlu olmuş; büyüğünün adını Eyüp koymuş, küçüğününkini Resul. Eyüp'ün okumaya hevesi yokmuş, ama bizim Resul kitaba kaleme pek meraklıymış. İlkokuldan sonra Resul'ü Sapanca'ya ortaokula yollamış Musa. Oğlan hiç sektirmeden sınıflan birer birer geçip, liseyi bitirince de, muhtar kayınpederden miras kalan köyün altındaki sulu tarlayı satıp, avukat olsun diye üniversiteye yollamış. İşte ne olduysa o zaman olmuş. Üniversite için İstanbul'a gelen Resul kalacak yer bulamamış. Ucuz otel köşelerinde günlerim geçirirken, bir gün Sapanca'daki liseden bir arkadaşına rastlamış. Kalacak yeri olmadığını öğrenen arkadaşı onu Ülkü Ocağı'na götürmüş. Daha önce defalarca başvurduğu halde, resmî makamlardan hep olumsuz yanıt alan Resul daha o gece Edirnekapı Öğrenci Yurdu'na yerleşmiş. Eski arkadaşıyla karşılaşması barınacak bir yuva, geniş bir çevrenin yanı sıra ataklığını, cesaretini sınayacağı bir dava da kazandırmış ona. Hiç düşünmeden taraf olmuş davaya, ta ki, bir gün soluğu hapishanede alıncaya kadar. Ancak o zaman düşünmeye başlamış. Düşününce de işin içinden çıkamamış. Çıkamayınca babasının her zaman gülen yüzü, kendiyle barışık hali aklına gelmiş. Babasının ne kadar mutlu bir adam olduğunu anlayınca, biraz geç de olsa onun yolunu tutmuş.

Sapanca'ya ulaşıncaya kadar, bunları anlattı Resul. Sapanca'nın içinden geçip, iki yanı ağaçlarla kaplı tali bir yola girip, "Yolağzı Köyü 15 km" yazan gösterişsiz tabelayı görünce:

"Baban hâlâ köyün imamı mı?" diye sordum. Yanıt vermedi, boş gözlerle önümüzde akmakta olan yola bakmayı sürdürdü. Beni duymadığını sanarak, sorumu yineledim.

"Tekrar etmene gerek yok" dedi. Öfkeli değildi, durumun farkındayım dercesine doğaldı sesi. "Seni duydum. Babam yıllar önce ahrete intikal etti."

Bunu söylerken bakışlarını yoldan ayırmamıştı. Yüzünü yandan görüyordum, gözlerinde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum, ama sorumun onu rahatsız ettiğini anlamıştım. Üstüne gitmedim. Ben sormayınca o da suskunluğunu sürdürdü. On beş dakika kadar sonra yol çatallaştı.

"Bu, köye gider" diye sola dönen yolu gösterdi Resul. "Biz doğru gideceğiz. Benim fakirhane biraz daha yukarıda."

Giderek daha da engebeli bir hal alan yolda ilerlerken, baba mm arşivini alacağız derken, yaşlı Plymouth'umuzu kaybetmesek bari, diye kaygılanmaya başlamıştım.

"Neden köyde oturmuyorsun?" sıkıntıyla sordum.

“İnsanlar dikkatimi dağıtıyor. Onların yanında Cenabı Hakk’a yakın olamıyorum. Onun nurundan yoksun kalınca da sinirli bir adam oluyorum. Kimse benimle konuşmak istemiyor.”

Karşılaştığımızdan beri dilinden bal damlayan bu adam mı çekilmez biri oluyordu. İnanamadım.

Ama son derece ciddi bir tavırla sözlerini sürdürdü:

“Eğer benimle birkaç gün kalsaydın, ne demek istediğimi daha iyi anlardın. Sen, neredeyse bir aydır, bu kadar uzun sohbet ettiğim tek adamsın.”

Şaka mı yapıyordu, ciddi mi söylüyordu anlayamadım. Ama yukarı doğru tırmandıkça bizim Plymouth daha sık ve daha sert biçimde sarsılıyordu. Keşke arabayı aşağıda bıraksaydım diye düşünmeye başlamıştım ki:

“İşte geldik” dedi Resul. Eliyle yolun kenarındaki kiraz bahçesini gösteriyordu. Gösterdiği yere baktım, ev filan göremedim.

“Bak işte, benim fakirhane şurada” diye eğilip göstermeseydi yine de göremeyecektim. Dediği yöne bakınca, kiraz bahçesinin sonunda, devasa bir çınar ağacının altındaki ahşap binayı gördüm.

“Arabayı burada bırakmalıyız” dedi, inmeye hazırlanırken. “Bundan sonrasını yürüyerek gitmemiz lazım.”

Arabadan inince İstanbul’da hiç alışık olmadığım, nemli, temiz bir hava çarptı yüzüme. Başım döner gibi oldu, ama uzun sürmedi. Hiçbir açıklama yapmadan, çiçeğe durmuş kiraz, ayva, erik ağaçlarının altından geçerek derme çatma ahşap binaya yürüyen Resul’ü takip ettim. Bir gün önce yağan yağmur toprağı yumuşatmış, yüzeyde çamurlar oluşturmuştu. Tek katlı ahşap evin önüne geldiğimizde ayakkabılarımın altı neredeyse onar santimlik çamur tabakalarıyla kaplanmıştı. Benimle aynı durumda olan Resul, evin hemen önündeki su kuyusuna yöneldi. Lastik bir kovayla su çekerek, kara taştan oyulmuş yalağa boşalttı. Yalakta ayakkabılarının altını temizlemeye başladı. Ben de aynısını yapmaya çalıştım. Bir yandan da göz ucuyla etrafı süzüyordum. Kuyunun beş metre kadar ilerisinde bir çardak yer alıyordu. Çardağın altında çam ağacından, kaba ama sağlam bir masa duruyordu. Masanın hemen gerisinde taştan bir ocak vardı. Hepsi bu. Bu ahşap evin üzerine kol kanat geren çınar ağacının dallarına tüneyerek cırtlak sesleriyle bağırıp duran iki kargayı da saymazsak, insana can yoldaşı olabilecek ne bir kümes hayvanı ne bir köpek göze çarpıyordu.

“Hadi” dedi Resul. Alışkın olduğu için lastik ayakkabılarını hemencecik temizleyerek, evin ahşap kapışma yönelmişti. Çamura bulanan elimi kuyunun soğuk suyunda temizledikten sonra komutuna uydum. Ahşap evin kapısını açmış, beni bekliyordu.

“Buyur” dedi, “hoş geldin bizim fakirhaneye.”

Önce ben girdim, ardımdan “Bismillahirrahmanirrahim” diyerek Resul adımını attı içeriye. İçerisi karanlıktı. Kurumuş ot, küf, toprak karışımı bir koku vardı. Ama koku rahatsız edecek kadar ağır değildi; insan kısa sürede alışıyordu. Resul küçük pencereleri kapatan siyah perdeleri açınca içerisi aydınlanır gibi oldu, yine de eşyaları görmekte zorlanıyordum. Bu evde yaşamaya alışkın olduğu halde o da zorlanmış olacak ki bir gaz lambası bulup yaktı. Şimdi iyice aydınlanmıştı içerisi. Tam ortada sacdan yapılma kocaman bir odun sobası yer alıyordu. Sobanın arkasında, az önce çardağın altında gördüğüm masanın bir benzeri duvara yaslanmış olarak duruyordu. Oda gibi masanın üzeri de derli topluydu. Ne kirli bir tabak ne ekmek kırıntısı ne toz, burada sanki titiz bir ev kadını yaşıyormuş gibi temizdi. Odanın zemini de duvarları gibi ahşaptı. Pencerelerin yer aldığı sağ ve sol duvarlar boştu ama masanın yaslandığı duvara, 20X30 cm ebatlarında bir fotoğraf asılmıştı. Eski bir fotoğraftı, uzun süredir asılı olmalıydı, kahverengi çerçevesi çizilmiş, nem, zemin kâğıdını yer yer kabartmıştı. Genç bir adam vardı fotoğrafta. Kaygısız, rahat, karşılıksız bir gülümseyişle aydınlanmıştı yüzü. Fotoğrafın karşısındaki duvarda ise, içinde Kuranıkerim olduğunu tahmin ettiğim yeşil kadifeden yapılmış bir çanta asılıydı. Eliyle iskemlelerden birini göstererek:

“Otursana” dedi Resul, “şimdi sobayı tutuşturur sana bir çay demlerim.”

Aslında sandığı görmek için yanıp tutuşuyordum, ama acele etmenin saygısızlık olacağını düşünerek kendimi tutup, ev sahibimin isteğine uydum. Resim çerçevesinin karşısındaki iskemleye oturdum. Fotoğraftaki genç adam gözlerini yüzüme dikmiş gülümsemeyi sürdürüyordu. Bu arada Resul büyük bir beceriyle sobanın kapağını açmış, daha önceden doldurmuş olduğu odunları tutuşturmuştu. Önce hafif bir duman hissettim, ardından gümbürdeyerek yanan sobanın erken sıcaklığı çarptı yüzüme. Sobanın üzerine çaydanlığı koyduktan sonra yanıma gelen Resul’e, karşımda gülümseyen delikanlının resmini göstererek sordum.

“Yeğenin mi?”

Yanıtlamadan önce sanki o da ilk kez görüyormuş gibi baktı resme. Sonra yanımdaki iskemleye çöktü. Gözlerini resimden ayırmadan:

“Yeğenim değil, daha yakın. O benim yol arkadaşım” dedi

“Onunla önemli bir yolculuk yapacağız. En zorlu yolu birlikte PP n öleceğiz.

Anlamamıştım, neden bahsediyordu bu adam?

“Hangi yolu?”

Hiç duraksamadan yanıtladı.

“Sırat köprüsünü.”

Şaşkınlığım bir tür ürküntüye dönüşmek üzereydi.

“Sırat köprüsü mü?”

“Sırat köprüsü... sırat köprüsünü bilirsin değil mi? Hani kıldan ince, kılıçtan keskin, hani öteki dünyada insanın iyi mi kötü mü olduğunu belli eden zorlu geçit...”

“Biliyorum da, bunun fotoğraftaki çocukla ne ilgisi var?”

“Çok ilgisi var. Eğer onun rızası olmazsa, eğer onu taşıyamazsam, Cenabı Hakk’ın inayetini alamam. Cenabı Hakk’ın inayetini alamazsam köprüden geçemem.”

O kadar sakin, söylediklerinin mantıklı olduğundan o kadar emindi ki sanki az sonra çayı demleyeceğim, der gibi doğallıkla konuşuyordu.

“Valla kusura bakma, ama Resul, söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. Kimdir bu çocuk, seninle ne ilgisi var?”

Gözlerinde garip bir ifade belirdi. Başını hafifçe eğmiş, kaşlarının altından, daha derin bakmaya başlamıştı.

“Aslında onu tanıyorsun” dedi. Önemli bir itirafta bulunuyormuş gibi gözleri parıldıyordu. “Onun ismini daha önce de duydun. Cenabı Allah yıllar önce onu sizin hayatınıza da soktu.”

Yeniden fotoğrafa baktım, hayır kesinlikle onu tanımıyordum. Nejat’ın söylediği gibi Resul gerçekten de kafayı yemiş olmalıydı. Birden korkuya kapıldım. Yoksa buraya gelmekle yanlış mı yapmıştım?

“Yanılıyorsun” diye mırıldandım, çekingen bir sesle.

“Yanılmıyorum” dedi. Kendinden o kadar emindi ki cesaret edip karşı çıkamadım. “Biraz kendini zorlaşan sen de bulursun. Levent Oytun adını hatırlamıyor musun?”

Levent adında hiçbir arkadaşım olmamıştı. Bildiğim Levent isimli gazetecileri düşündüm, hayır bu isimde birisi yoktu.

“Doğan yaşıyor olsaydı hatırlatırdı sana deyince” anlar gibi oldum, ama aklıma gelen olasılığa inanamadığım için konuşmakta acele etmedim.

“Evet” dedi Resul. “Levent Oytun, yıllar önce bir belediye otobüsünden silah zoruyla kaçırıp, Edirnekapı Öğrenci Yurdu’nda işkence ederek sorguladığımız, ardından da telle boğarak öldürdüğümüz üniversiteli.”

Ne sesinde bir heyecan vardı ne de acı çekiyordu. Yüzünde ilk karşılaştığımız andakine benzer rahat bir ifadeyle anlatıyordu.

“Onu ben boğmuştum, biliyor musun?”

İri ellerini, masanın üzerine koymuştu. İster istemez bakışlarım ellerine kaydı. Elleri nasır bağlamıştı, parmaklarının ucu yer yer çatlamıştı. O zaman ellerinde ne bu nasırlar ne de bu çatlaklar vardı herhalde, diye düşündüm. Resul düşündüklerimden habersiz, sanki biri onu buna zorlamış gibi açıklamayı sürdürüyordu:

“Doğan elindeki tabancayı öğrencinin başına dayamıştı. Oysa delikanlının elleri, ayakları bağlıydı. Nejat küfrediyor, arada bir kendini kaybedip yüzüne tükürüyordu çocuğun. Nejat’ı itekleyip, delikanlının önüne geldim. Elimdeki boğma telini görmesini istedim. Gördü, anında yeşile yakın bir sarıya büründü yüzü.

‘Beni bırakın. Size söz, dernekten yarın ayrılacağım. Bir daha olaylara bulaşmayacağım. Zaten ben kimseyi öldürmedim. Ben hiçbir ülkücüye zarar vermedim’ diye yalvarmaya başladı.

‘Sen vermedin, ama yoldaşların verdi, orospu çocuğu’ diyerek tabancanın kabzasını kafasına indirdi Doğan. Daha iki gün önce onun okulundan bir ülkücüyü toprağa vermiştik. Yakın arkadaşımız değildi, ama bizden biriydi. Yarası içimizdeydi, o öfkeyle vurdu delikanlının kafasına. Delikanlının başı öne düştü, bayılmıştı, ayıltalım diye uğraşırken kafasından sızan kan Nejat’ın eline bulaştı. Nejat panikledi, tiksintiyle elindeki kanı çocuğun gömleğine sildi. Belki de bir an önce bu gerginlikten kurtulmak için:

‘Bitir şunun işini’ diye seslendi bana.

Ama ben yaptığımız eziyeti yeterli bulmuyordum. İçimdeki iblis uyanmıştı bir kere.

‘Baygınken olmaz’ dedim, ‘ayılsın, öyle.’

Ayıldı zavallı çocuk. Yeniden teli görmesini sağladım. Karşısında sakin sakin durup bir dakika kadar teli salladım. Sonra ağır adımlarla arkasına geçtim. Korkusu depreşsin diye, biraz daha bekledim. Ardından, ‘Ya bismillah’ deyip - evet, Allah’ın verdiği canı alırken onun adını kullanmaktan çekinmiyordum- sağ dizimi sırtına dayayarak teli boğazına geçirdim. Bütün gücümle sıktım, nefessiz kaldı. Baktım kendini kaybetmeye başlıyor, teli gevşettim. Öksürerek, panik içinde nefes almaya başladı. Bir yandan da yalvarmayı sürdürüyordu. Nefesi yeniden düzgün hale gelinceye kadar hiç dokunmadım. Normale dönünce yeniden yalvarmaya başladı. Bir süre Doğan’la ikimiz alay ettik onunla. Nejat bodrum katının en ucuna gitmişti. Artık dayanamıyor:

‘Bitirin şu komünistin işini’ diye bağırıyordu.

Ama ne benim ne Doğan’ın ne de içimizdeki şeytanın acelesi vardı. Yeniden teli sıkmaya başladım. Boğulmaya yakın yine gevşettim. Nejat’ın sinirleri iyice bozulup:

‘Öldürün artık şunu!’ diye üzerimize saldırıncaya kadar sürdü bu. Artık ben de sıkılmaya başlamıştım. Dizimi kürek kemiklerinin tam ortasına yerleştirdim, bütün gücümle teli sıkmaya başladım. Çok sürmedi, delikanlının başı öne düştü. Ama ben bırakmadım, öldüğünden emin oluncaya, ciğerlerindeki hava onu zehirleyinceye kadar sıktım.”

Resul’ü dinlerken tüylerim diken diken olmuştu. O yıllarda sık sık bu tür cinayetleri duymuş, gazetelerde ayrıntılı haberlerini okumuştuk, ama ilk kez bir katilin ağzından, doğrudan olayı duyuyordum. Resul bunları anlatırken hiç duygulanmamıştı. Neredeyse yüzünde bir mimik bile belirmemişti. Bu adam kesinlikle kafayı yemiş olmalıydı. Bir an önce sandığı alıp buradan uzaklaşmakta yarar vardı. Resul benim korkumdan habersiz anlatmayı sürdürüyordu.

“Öldüğünden emin olunca, cesedini bir torbaya koyup, yurttan çıkardık. Yedikule yakınlarında surların dibine bıraktık. Sonra yurda döndük, hiç unutmuyorum ertesi gün Ceza Hukuku sınavım vardı, bütün gece ona çalıştım.”

Durdu, yüzüme baktı. Şaşkınlığım, korkum biraz daha derinleşti; çünkü bunları anlatırken bakışlarındaki masumiyet kaybolmamıştı. Bunu ancak bir deli başarabilirdi. İkimiz de susuyorduk. Sobada yanmakta olan odunların çıtırtılarıyla, kaynamakta olan çaydanlığın fokurtusundan başka ses duyulmuyordu.

"Neden sormuyorsun?" dedi birdenbire.

"Neyi?" dedim.

Cılız çıkan sesim iyice ürküttü beni.

"Bu resmi neden buraya astığımı mı? Doğan anlattı mı yoksa sana?"

"Yok" dedim, normal görünmeye çalışarak, "Doğan'la senin hakkında hiç konuşmadık."

"Peki merak etmiyor musun?"

"Ediyorum, ama anlatırsın diye sormadım."

Gözlerini kapayarak, başını salladı.

"Doğru düşünmüşsün, anlatırım. Bu odaya giren herkese anlatıyorum zaten. Kimse gelmezse de..." başıyla resmi gösterdi. "Ona anlatıyorum. Bazen o da bana anlatıyor. Onu öldürürken neler hissettiğini, nasıl korktuğunu..." yine duraksadı. "Önceleri nasıl nefret ettiğini de anlatırdı, ama artık bundan söz etmiyor. Bazen içeri girdiğimde onu bu masanın başında otururken buluyorum. Tam burada işte, senin oturduğun iskemlede."

Durdu, başını çevirdi. Kalkıp gitmemek için kendimi güç tutuyordum. Ama ister merak deyin, ister şartlanma ben de sanki bir hayalet görecekmiş gibi onunla birlikte çevirdim başımı. Ama baktığım yerde hayalet yoktu, sobanın üzerinde buharlar çıkararak fokurdayan çaydanlık vardı sadece.

"Kaynıyor" dedi gülümseyerek, "önce çayı demleyelim. Sohbetimize sonra devam ederiz."

Kalktı, hiç acele etmeden çayı demledi. Odaya yeni demlenmiş çayın kekre kokusu yayılırken, çaydanlığı daha az ısı alan, sobanın kenarına yerleştirdi. Yanıma otururken:

"Biraz bekleyeceğiz ama çok güzel olacak" dedi. Söze başlamadan önce, sanki bu oyunun en önemli aksesuarları bunlardır, demek ister gibi ellerini yeniden masanın üstüne koydu. "Aslında bu fotoğrafı duvara asmak benim değil babamın fikriydi."

Söyledikleri, yüzündeki o tuhaf ifade beni korkutuyordu, ama yine de merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Babam öldü sanıyordum" dedim.

"Ölmüştü, ama ne fark eder ki. İnsan gönülden istedi mi, ölü ya da sağ herkesle konuşabilir. Herkesle dertleşebilir. Herkesten öğrenebilir, öğretebilir." Tatlı bir anıyı anımsamış gibi dalgın gülümsedi. "Ben hapishaneye düştüğümde, daha doğrusu bu delikanlıyı öldürdüğüm için cezam kesinleştiğinde babam benimle konuşmamaya başlamıştı.

'Allah'ın verdiği canı alan biri benim oğlum olamaz' diye reddetmişti beni. Dedim ya, Mevlevihane'de ilim irfan öğrenmişti. Öğrendikleri ölene kadar benimle konuşmasına engel oldu. Doğan üvey kardeşin olduğu halde, sen bile bizi görmeye geldin, ama babam adımını atmadı hapishaneye. Önceleri annem ile abim gelirdi beni görmeye. Hapishaneye girdiğimin ikinci yılı annem öldü, abim tek başına gelmeye başladı. Babamı sorardım, iyi derdi. Başkaca bir şey yok; ne bir selam getirirdi ne de babamın iyi dileklerini. Onu bir daha dünya gözüyle göremeden öldü zaten. Ama ölürken abime:

'Resul'e çok kızdım, yanlış yaptım. Ona gidince benim için af dile, o da öldürdüğü çocuktan, Allah'tan af dilesin' demiş. Son şu duvarda asılı olan Kuran-ı Kerimi Azimüşşan'ı bana yollamış

'Bunu okusun, bilsin, bunu okusun, bulsun, bunu okusun adam olsun' demiş.

Abim bunu söyleyince ağlamaya başladım. Görüş yerindeki herkes bana bakıyor, ama kendime engel olamıyorum. Ağlamam geçince oturup Kuran'ı okumaya başladım. Arapça'ydı önce hiçbir şey anlamadım, ama okudukça yazıların ardındaki anlamlar bana görünmeye başladı. Anlamlan ilk gördüğüm günün gecesi babam rüyama geldi.

'Öldürdüğün çocuğun resmini bul, duvarına as. Her gün onunla konuş, herkese onu nasıl öldürdüğünü anlat, ama anlatırken ağlayıp, üzülüp insanları kendine acındırma. Sakince, abartmadan, insanları yönlendirmeden anlat. Ve insanlar sana ne derse desin, hakaret de etse, küfür de etse dinleyeceksin, hatta seni dövmeye kalksalar onlara karşılık vermeyeceksin, elini bile kaldırmayacaksın. Bu çileyi çekeceksin. Günahlarını ancak böyle azaltabilirsin, sırat köprüsünden ancak böyle geçebilirsin. Unutma köprünün başında o delikanlı seni bekliyor olacak. Melekler onu senin sırtına bindirecekler, hem kendini hem onu taşıyacaksın kıldan ince, kılıçtan keskin, o mübarek köprüde.'

Babamın söylediklerini anlamıştım. Abim yeniden görüşe geldiğinde ne yapıp edip o çocuğun resmini bulmasını istedim. Ama abim buna razı gelmedi.

'Sen aklını kaçırmışsın. Ben o adamların evine gidip, sana resim filan isteyemem' dedi. Bunun üzerine ben başka yollar düşünmeye başladım. Bizim hapishanede cepcilikten yatan, Sako Kâmil diye anasının gözü, çok uyanık biri vardı. Dilekçelerini yazmış, iyi kötü yararım dokunmuştu ona. Yakında çıkacaktı isteğimi ona anlattım.

'Sen hiç merak etme abi, ben bu işi hallederim' dedi. Hakikaten de bir hafta sonra çerçevelettirmiş olarak bu resmi getirdi. Hiç sormadım nasıl bulduğunu. Getirmişti ya önemli olan buydu. Resmi yatağın dayandığı duvara astım. Nejat görünce çok kızdı:

'Sen delirmişsin oğlum. Niye onun resmini duvara asıyorsun' dedi. Hiç aldırmadım. Nejat bağırır bağırır, sonra sakinleşirdi. Öyle de oldu, ama her gün resmi görmeye dayanamadı. Bir hafta sonra koğuşu değiştirdi. Resim hep benimle kaldı. İşte o gün bugündür, ben bu resimle birlikte yaşarım."

Söyledikleri bitince, ne diyorsun, dercesine ciddi bir ifadeyle beklemeye başlamıştı. Ona ne söyleyebilirdim? Yaptıkları hiç de normal değildi. Günlerini iki ölüyü memnun etmek için geçiriyordu bu çok saçmaydı, delilikti, çılgınlıktı, ama öte yandan belki de çoğumuzun yaşamından daha anlamlıydı.

"Çok kötü zamanlar geçirmişsin" demekle yetindim. "Umarım istediğin gibi olur, umarım babanın dilekleri gerçekleşir."

"Peki sen beni affediyor musun?" diye sordu.

Sorusunu yanıtlamak yerine:

"Bu soruyu Doğan'a da sormuş olmalısın. O ne dedi?"

"Sordum. O da 'Bence baban, senin kendini affetmem istiyor. Sen vicdanlı bir adamsın, kendini affettiğin zaman çilen dolmuş anlamına gelir' dedi."

Bütün bu belaları başıma açan üvey kardeşim, bu kez zor bir durumdan kurtarıyordu beni.

"Ben de Doğan'a katılıyorum, doğru söylemiş" dedim. "Önemli olan senin kendini affetmen, başkalarının seni affetmesi değil."

Gözlerinde ilk kez kaygıya benzer bir ifade görür gibi oldum. Yüzü, dışarıda çökmekte olan akşam gibi gölgelendi.

"İşte bu çok zor. İnsan kendi hakkında nasıl karar verebilir?"

"O zaman daha çilen dolmamış" dedim.

"Dolmamış" dedi. Sesi düş kırıklığına batmış gibiydi. Sonra sanki yüzünü benden kaçırmak ister gibi aniden kalktı. Ayakta durdu.

"Yine de Allah bilir" dedi.

"Öyle, Allah bilir."

Yüzündeki gölgeler dağılır gibi oldu. Çaydanlığa gideceğini sandım, ama içeri yöneldi. Orada ne olduğunu bilmiyordum. Bu odada yatak olmadığına göre, Resul içeride uyuyor olmalıydı. Az sonra ahşap zemine sürünen ağır bir kütlenin sesini işittim. Bu eve girdiğimden beri ilk kez bir rahatlama yayıldı yüreğime. Resul sandığı getiriyordu. Gerçekten de az sonra Resul, babamın arşivini sakladığı koyu kahverengi sandığı sürükleyerek odaya girdi. Sandığı görünce önce düş kırıklığına uğradım. Benim anımsadığım sandık sanki daha büyük gibiydi. Ama dikkatli bakınca yanıldığımı anladım; siyaha yakın kahverengisiyle, ince oymalarıyla, büyüklüğüyle bu babamın arşivini sakladığı, Keriman Abla'nın kör bir inat yüzünden benden köşe bucak kaçırdığı sandıktı.

"İşte emanetin" diyerek sandığı sürüklemeyi sürdüren Resul'e yardım ettim. Masanın yanına kadar taşıdık. Sevgiyle sandığa dokundum, oymalarını okşamaya başladım.

"Bu sandığın içindekiler babanındı değil mi?" diye sordu, beni izlemekte olan Resul.

"Onundu" dedim.

"Babanı seviyorsun. Ben de babamı severdim, insanın kanını sevmesi ne güzel bir şey."

Konuşmasını sürdürecek zannettim, ama yapmadı. Yeniden arka odaya gitti. O gidince sandığın kapağını kaldırmaya çalıştı ama olmadı; kilitliydi. Resul, üstünde iki çay bardağı, şekerlik ve süzgeç bulunan tepsiyle odaya döndüğünde:

"Sende sandığın anahtarı var mı?" diye sordum.

"Yok, dedim ya, Doğan'a vermiştim."

Bir an, Resul'den tornavida filan isteyip, sandığı açmak üzerinde hâlâ babamın ellerinin izi olan resimlere, broşürlere, armalara dokunmak geçti içimden, ama sonra bu değerli mirası zedelememem gerektiğini düşünerek vazgeçtim. Resul çayları koyarken üvey kardeşim hakkında ondan bilgi almak istedim.

"Doğan'ın aranızdaki lakabı Binbaşı'ymış, senin de lakabın var mıydı?" diye sordum.

"Benim lakabım yoktu, ama Doğan'a Binbaşı derdik. Daha doğrusu o kendisine böyle dememizi isterdi..."

Daha fazla konuşmadı, dalgınlaşmıştı.

"Doğan hakkında hiç soru sormadın" diye üstelemek zorunda kaldım. "Ona ne olduğunu, onu kimin öldürmüş olabileceğini merak etmiyor musun?"

"Etmiyorum. Mukadderat, farklı suretlerle, farklı sebeplerle gerçekleşir. Beni ilgilendiren mukadderattır, teferruat değil."

"Ama" dedim, "ortalıkta sanki bir sır perdesi var."

Bardaklarımızı doldurduktan sonra

"Sır perdesi ha" diye elinde çaydanlıkla doğruldu. Bir şeyi anımsamaya çalışıyor gibiydi. "Sır perdesi ha" diye yineleyerek çaydanlığı sobanın üzerine koydu. Masaya dönerken:

"Sırlarla, perdelerle ilgili en güzel sözü Ömer Havyam söylemiştir. Eğer onunla yetinmeye söz verirsen, sana da söylerim. Yoksa söylemem."

"Yetinirim" deyince şu dörtlüğü okudu:

Ezel sırlarını ne sen bilirsin, ne ben.
Bu muammayı ne sen okursun ne ben.
Perde arkasında var seninle benim dedikodum.
Perde düştü mü ne sen kalırsın ne ben.

Otuz yedinci bölüm

Yaşam, beklenmedik kötü olaylar kadar beklenmedik iyi olaylarla da doludur. Beklenmedik iyi olaylar, ansızın kapınızı çalan hoşluklar da olmasa, bizim Tufan Abi'nin bahsettiği şu kaybetmeyi öğrenenlerin en bilgesi bile, "Her mihnet kabulüm, yeter ki gün eksilmesin penceremden" diyerek yaşamın entrikalarına, ihanetlerine, kahpeliklerine katlanmayı sürdüremez, hadi eyvallah deyip kısa yoldan atardı kendini sonsuz huzurun karanlık kollarına. Ben bilge kişilerden biri değildim, ama yaşam o beklenmeyen, güzel olaylarından biriyle taçlandırmaktan geri durmamıştı beni. Artık aramaktan vazgeçmişken, en olmayacak zamanda, en olmayacak yerde üvey kardeşimin cenaze töreninde bulmamı sağlamıştı babamın arşivim.

Resul'ü Sapanca'da o ıssız tepedeki ahşap evinde kendi gariplikleriyle baş başa bırakıp İstanbul'a döner dönmez ilk işim bir çilingir aramak oldu. Gecenin o saatinde çilingir bulmak sandığım kadar kolay olmayacaktı. Beşiktaş'ta bildiğim bir çilingir vardı, arabamı onun dükkânının önüne çektim, ama vakit geç olduğu için adam çoktan gitmişti. Umutsuzluğa kapılmak üzereydim ki, bakışlarım yanındaki çerezciye takıldı, dükkâna girdim, bir kilo karışık çerez aldıktan sonra acilen bir çilingire ihtiyacım olduğunu, komşusunun telefonunu bilip bilmediğini sordum.

"Biliyorum, ama ekâbir adamdır, gelmez, arka sokakta başka bir çilingir var. Sen ona git" dedi.

"Ya o da kapalıysa?"

"Kapalı olmaz, o senin gibi başı sıkışanların işini yapar. Biraz fazla para alır, ama işini görür."

Çerezci doğru söylüyordu, arka sokaktaki tek açık dükkân çilingirinkiydi. Genç bir adamdı çilingir ustası.

"Buyurun ne istiyorsunuz?" dedi dükkâna girince.

Konuşurken ağzının bira koktuğunu fark ettim, tezgâhınının sıra sıra bira şişeleriyle dolu olduğundan emindim. Onu kınamadım, gece vardiyasına başka türlü katlanmak zor oluyordu herhalde. Ona sandığımdan bahsettim. Önce işi yokuşa sürdü.

"Sandığı bırak yarın alırsın abi" dedi.

Başka zaman olsa ustanın teklifini kabul ederdim, ama babamın arşiv sandığına yıllar sonra kavuşmuştum, başına bir kaza gelsin istemiyordum.

"Bu akşam yola çıkacağım, sandıkta önemli belgelerim var. Şimdi açamaz mısın? Ücretin neyse öderim."

Paranın kokusunu alınca çok uzatmadı usta. Sandığı birlikte dükkâna taşıdık. Ama dükkâna taşıyıncaya kadar da kollarımız koptu.

"Uff eşek ölüsü gibi" diye söylenmeye başladı genç usta. "Abi ne var bunun içinde böyle?"

"Kitaplar, dergiler, dosyalar."

Daha fazla sormadı, alet edevatı toplayıp, sandığın başına geçti. On dakika kadar uğraştıktan sonra da açtı sandığın kilidini. Kapağı kaldırıp, araba resimleriyle dolu olan kitapları, dergileri, afişleri, görünce:

"Sizin araba galeriniz var galiba?" dedi.

Lafı uzatmamak için:

"Öyle sayılır" dedim. İstediği parayı avucuna sayıp, evimin yolunu tuttum. Çilingir kapağı kaldırdığında bir anlığına gördüğüm, kitaplara, dergilere, afişlere bakmak, armalara, bayraklara dokunmak, bir zamanlar babamın gözü gibi koruduğu bu eşyaları koklamak, göğsüme bastırmak istiyordum. Onları çok iyi korumalıydım. Salona bir kitaplık yaptırsam fena olmayacaktı. yanına da camlı bir dolap koymalıydım, armaları, bayrakları filan oraya yerleştirirdim. Evin önüne gelince, sandığı taşımak için kapıcı Nazmi Efendi'yi yardıma çağırdım. Daireme geldiğimizde zavallı adamcağız kan ter içinde kalmıştı, benim de ondan geri kalır yanım yoktu, ama sandığı bulmuş olmanın mutluluğu yorgunluğumu unutturuyordu. Nazmi Efendi'nin de unutması için, tıpkı çilingirde olduğu gibi biraz para dökmem gerekiyordu. Hiç düşünmeden yüklüce bir bahşiş verdim. Ama Nazmi Efendi yine de oflamayı puflamayı sürdürdü. Aldırmadım, ben yapacağımı yapmıştım. Onu kısa yoldan savıp, babamın sandığının başına geçtim. Yıllardır peşinde koşturduğu defineyi bulmuş bir adamın sarhoşluğu içinde, kapağı açtım. 1950'li yıllardan beri babamın biriktirdiği arşive bakmaya başladım. Kitapların, dergilerin kapaklarında, afişlerde rengârenk Chevrolet'ler, Plymouth'lar, Cadillac'lar, Chrysler'ler, Ford'lar, Pontiac'lar, İmperial'lar, Nash'lar, Mercury'ler, Lincoln'ler bana bakıyordu. Kitapların, dergilerin birini bırakıyor, ötekini alıyordum. Sonra onları teker teker sandıktan çıkarıp, düzenli olarak istiflemeye başladım. Kısa sürede masamın üzeri kitaplar, dergiler, broşürler, afişler, bayraklar, flamalar ve armalarla dolmuştu, oysa daha sandığın yarısını bile boşaltmamıştım. Bunların arasında beni en çok duygulandıran, babamın ömrü boyunca edindiği sekiz Amerikan arabasıyla -ki, bunlardan üçü Chevrolet, ikisi Cadillac, ikisi Pontiac, biri de benim Plymouth'tu.-birlikte çektirdiği fotoğraflardı. Bu fotoğraflar babamın nasıl yaşlandığım gösteren bir takvim görevi de görüyorlardı. İlk Chevrolet'siyle çektirdiği resimde babam henüz otuzlarında ya var ya yoktu. İkinci Chevrolet'de kırklara yaklaşmıştı. Üçüncüsünde de öyle; iki arabayı değiştirdiği zaman aralığı fazla uzun olmasa gerekti. Cadillac'larda kırklı yaşlarım sürmüştü, Pontiac'larda ellili. Altmışlardan sonra ise benim Anka Kuşuma takılıp kalmıştı. Heyecanı durulmaya başladığından mı, yoksa benim Plymouth'a onulmaz biçimde bağlandığından mı bilinmez, ölene kadar onu değiştirmemişti.

Babamın fotoğraflarını masanın üzerine bırakıp, yeniden sandığın başına geçtiğimde altta kalan iki broşür ile, Ford'un amblemini taşıyan bezden armayı kaldırınca sandığın içini olduğu gibi kaplayan mukavva bir zemin çarptı gözüme. Sanki bu mukavvayla sandık ikiye bölünmek istenmişti. Belki de babam, arşivini belirli tarihlere göre iki ayrı

bölüme ayırmıştı. Mukavva da bu ayrımın sınırını göstermiş oluyordu. Daha fazla tahmin yürütmek yerine mukavva kartonu çıkarmaya çalıştım. Ama karton o kadar düzgün kesilmişti ki, sandığın ölçülerine tam olarak oturuyordu; bu da benim işimi zorlaştırıyordu. Sonunda çıplak elle mukavvayı çıkaramayacağımı anladım. Mutfaktan sivri uçlu, bir bıçakla, büyükçe bir çatal alıp, onların yardımıyla kartonu çıkarmaya çalıştım. İşe yaramıştı; bıçakla kenarını kaldırıp, çatalı altına doğru kaydırınca, kartonun bir ucu benim tutmama fırsat verecek kadar havaya kalktı. Ben de ucundan tuttuğum gibi mukavva kartonu sandığın dışına aldım. Yeniden sandığa baktığımda, şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Yan yana sıralanan yüzer dolarlık destelerle doluydu. Önce yanlış gördüğümü sandım, babamın topladığı arşivin neredeyse tümü Amerikan kaynaklıydı. Belki gördüğüm dolarlar da Amerikan arabalarının reklamı için yapılmış afişten başka bir şey değildi. Sandığın içine doğru eğildim dokundum; desteler kımıldıyordu. Hayır, bunlar afiş filan deşil' gerçekten de yüz dolarlık destelerdi. Uzanıp destelerden birini c kardım. Banknotları karıştırdım, gerçekten de yüzlük dolarlar dan oluşan bir desteydi bu. Her destede yüz adet banknot olduğuna göre, elimde on bin dolar tutuyorum demekti. Bunun gibi kaç deste vardı acaba? Yeniden sandığın içine eğildim, ilk sırada elli deste saydım. Böyle kaç sıra vardı, sandığa eğilip desteleri çıkarmaya başladım, on sıra vardı. Elli ile onu çarptım: kolayca beş yüzü buldum. Beş yüz ile on bini çarpınca da beş milyon sayısına ulaştım, Tabiî bu sayının ardına dolan da ekleyince, nefesim kesilecek gibi oldu. "Beş milyon dolar" diye mırıldandım. Türk lirasına çevirmeye çalıştım, sayı trilyonlara ulaşınca, baktım hesabın içinden çıkamayacağım bıraktım. Ama gerçek şuydu ki, babamın arşiv sandığında büyük bir hazine yatıyordu. Bir an, çok kısa bir an panikledim. Sanki biri beni gözetliyormuş gibi pencerelere atıldım, perdeleri çektim, kapı kapalı mı diye kontrol ettim. Odanın içinde korkuyla sağa sola bakındım, ama biraz düşününce bu kaygının yersiz olduğunu anladım. Bu paranın peşinde olanlar, günlerdir beni izlemiş, Doğanla işbirliği yapmadığımı anlayınca da çoktan peşimi bırakmış olmalılardı. Bir rastlantı sonucu bu paranın elime geçeceğini nereden bilebilirlerdi ki?

Elimde yüzlük deste, en yalan koltuğa yığılıp, düşünmeye başladım. Parayı sandığa Doğan koymuştu. Böyle düşündüğüm için kendime güldüm. Keriman Abla'nın koyacak hali yoktu ya! Tabiî ki Doğan koymuştu. Kimin parasıydı acaba? Kimin olacak çetenin. Sanırım çetedeki çatışma da bu yüzden çıkmıştı. Doğan parayı kaçırınca, Binbaşı, Yalvaç ve Güngör peşine düşmüştü. Peşine mi düşmüştü? İyi ama öyleyse neden önce Bekir ile sevgilisini öldürsünler, niye Yüzbaşı Rıfat'ı ortadan kaldırıp, suçu Pincioğulları'nın üzerine atmaya kalkışsınlardı? Doğrudan Doğan'ın peşine düşmeleri daha mantıklı değil miydi? Belki bu işi Doğan, Bekir ve Rıfat birlikte tezgâhlamışlardı. Yani çete ikiye bölünmüştü. Bunu fark eden Binbaşı da onları temizlemeye başlamıştı. Evet, evet bu daha mantıklıydı. Ama hâlâ yanıtsız kalan önemli bir soru vardı. Doğan öldürüleceğini bildiği halde neden video kasette ve savcılık dilekçesinde paradan söz etmemişti? Doğan ölmemiş olsa, Müfit'in tezini kabullenir, aslında Binbaşı diye birinin olmadığını, parayı ele geçirmek isteyen üvey kardeşimin bütün bu olayları tek başına tezgâhladığını düşünürdüm. Ama Doğan ölmüştü, Adlî Tıp'ın raporlarıyla kanıtlanmıştı bu. Belki de, içinde bulunduğu çaresiz duruma rağmen Doğan'ın hâlâ kurtulma umudu vardı. Kurtulmak için de bu paraya ihtiyacı olacaktı. Bu yüzden paradan bahsetmemişti. Ölürsem de para, düşmanlarımın eline geçmez, arkadaşım Resul'e kalır, o da fakire fukaraya dağıtır, diye düşünmüş olabilirdi. Yoksa Resul gibi bir meczubun gelip beni bulacağım, bu sandık sana Doğan'dan miras kaldı diyeceğini nasıl tahmin etsin? Evet, taşlar tek tek yerine oturuyordu. Abraham Avriel'in ölümünün de bu parayla ilgili olduğu açıktı. Belki de daha önceden Doğan onunla beş milyon doların transferi için konuşmuş, ama öldürüldüğü için, yeniden bağlantı kuramamıştı. Neler olup bittiğini merak eden Abraham da, uçağa atlayıp, Türkiye'ye gelmişti, iyi de bu adam gazete okumuyor muydu? Doğan'ın arabasında bulunan cesedinden haberi yok muydu? Türkiye'de yayımlanan gazeteleri neden okusun ki? Adamın Türkçe bildiğini de sanmıyorum. Hem BMW'deki cesedi duymuş olsa bile, olayı yerinde araştırmak, neler olup bittiğini öğrenmek için İstanbul'a gelmiş de olabilir. Demet'i bulup ondan Doğan hakkında daha doğru bilgiler edinmek istemiştir. Bu riske girer mi? Neden girmesin, transfer ettikleri paradan dünyanın komisyonunu alıyorlardır. Hem onu öldüreceklerim nereden bilsin? Elini kolunu sallaya sallaya inmiştir uçaktan. Hâlâ paranın peşinde olan Binbaşı, büyük olasılıkla, Abraham'ın gelmesini bekliyordu. Çünkü daha önceki transferlerde Doğan'ın onu kullandığını biliyor olmalıydı. Abraham'ı kıstırdı, belki de onu ankesörlü telefondan arayarak Doğanla buluşturacağım söyledi. Ele geçirince de işkence yapıp, paranın yerini öğrenmek istedi, ama zavallı Abraham'ın bundan haberi yoktu. Bilgi edinemeyen Binbaşı, onu öldürmekten çekinmedi. Bu sonuca ulaşınca midem bulanır gibi oldu. Demek ki Binbaşı hâlâ bu işin peşini bırakmamıştı. Benim şu anda yaşıyor olmamın tek nedeni, Doğanla bağlantım olmadığına inanmasıydı. Ama bu uzun sürmeyecekti, olan bitenlerden anında haberdar olan bu adam er ya da geç Resul'ü bulacak, sandıktan haberdar olacak ve yeniden peşime düşecekti. Bu kaçınılmazdı. Kâbuslarım geri dönüyordu. Az önce sevinçle açtığım sandığa, içinden çıkardığım babamın arşivine şimdi lanet okuyarak bakıyordum. Belki de sandığı olduğu gibi gazeteye götürmeli, yarın sekiz sütuna manşet olarak başsayfada haber yapmalıydık. Bu beni kurtarır mıydı? Binbaşı, önce adamlarının ölümüne neden olan, takma da olsa adını gazete sütunlarına taşıyan şimdi ise onun olabilecek bu serveti gözlerinin içine baka baka elinden alan gazeteciyi bağışlar mıydı? Onun yerinde ben olsam, bağışlamazdım. Binbaşı da bağışlamayacaktı. O bağışlamayacaktı ben ne yapacaktım? Doğan'la son karşılaşmamızdan sonra kendime sorduğum bu soru, yaşadığımız onca olaya, tehlikeli serüvene, aradan geçen bir aylık süreye rağmen hâlâ geçerliliğini koruyordu. Ölesiye korkuyordum, ama aklıma eğlenceli seçenekler de gelmiyor değildi. Şu paralan alıp, yurtdışına kaçmak, ömrümün geri kalanını mutlu sonla biten Amerikan aksiyon filmlerinde olduğu gibi Karayipler'de ya da Seyşel Adaları'nda güzel kadınlar arasında geçirmek gibi. Ama bu komikliklerin bile tadını yeterince çıkaramıyor, üzerime kara bir bulut gibi çöken gerçeğime dönüyordum. Yok, artık inanmaya

başlamıştım, bu iş çözümsüzdü. Ben ölünceye kadar devam edecekti. Her insanı ölüme sürükleyen bir neden vardır ya, sanırım benimki de bu olacaktı. Belki de bunu kabul ederek, sessizce yazgımın gerçekleşmesini beklemeliydim. Çünkü olayları değiştirmek için attığım her adım, beni daha beter bir durumun içine sokmaktan başka işe yaramamıştı. Umutsuzca kalktım oturduğum koltuktan, hiçbir şeye dokunmadan, mutfağa, yazgıma katlanmayı kolaylaştıran büyülü sıvıya yöneldim. Sonrası belli, sızmışım.

Ertesi sabah, artık zamanının geldiğim göstermek isteyen bahar güneşinin ısrarla yüzümde gezinen çiğ ışıkları uyandırdı beni. Uyanır uyanmaz parayı anımsamadım, zaten uyurken de hep aklımdaydı. Ama düşünmenin hiçbir yararını görmediğim için kafamı artık bu konuyla meşgul etmek istemiyordum. Her yanı ağrılar içinde kıvranan bir hasta gibi usulca kalktım yataktan. Pencereden karşıdaki arsaya baktım, herkes arabasına atlayıp işe gittiğinden benim Anka Kuşu, bahar güneşinin tadını tek başına çıkartıyordu. Banyoya giderken, gözlerim akşam öylece bıraktığım masanın üzerindeki babamın arşivine, sandığa, koltuğun önüne düşen on bin dolarlık desteye takıldı. Ne yapacaktım ben bu parayı? Bulduğum gibi sandığa koyup saklasam, yok olmazdı. Belki evimin anahtarlan vardı adamlarda. Girer girmez bulurlardı sandığı. Onların işlerini kolaylaştırmanın bir anlamı var mıydı? Belki de paralan başka bir yere taşımalıydım. Beni bulurlarsa sandıkta para olduğunu inkâr eder, sadece babamın arşivinin olduğunu söylerdim. Nasıl olsa Resul de para olduğunu bilmiyordu sandığın içinde. Yani Binbaşı ona ulaştığında sandıkta araba arşivinin olduğunu söyleyecekti. Binbaşı inanmayacaktı tabiî ona. Kendi gözleriyle görmek isteyecek, ben buradayken ya da yokken eve girip, sandığa bakacaktı. Eğer şansım yaver gider de ben burada değilken bakmak isterse, sandığı açacak, ama parayı göremeyecek, zayıf olasılık, ama belki böylece paranın bende olmadığına inanacaktı. Evet, hiç değilse bunu yapmalı, parayı evden götürmeliydim. Ama nereye? Ben böyle düşünürken telefonum çalmaya başladı. Açtım. Arayan Filiz'di. Bu kız beni her aradığında neden hep eziklik duygusu hissediyordum?

"Merhaba Filiz" dedim, "nasılsın kızım. Kusura bakma seni de arayamadım."

"Daha iyiyim Adnan Amca. Sen nasılsın?"

Boktan, diyecektim, sonra kızın moralini bozmanın ne yararı var, diyerek vazgeçtim,

"Ben de iyiyim" dedim.

"Adnan Amca seni rahatsız ediyorum ama, babamın evini toparlıyoruz. Ev sahibi bu ay sonu boşaltmamızı istiyor. Yeniden kiraya verecekmiş. Bazı dosyalar var. Onları ne yapacağımı bilmiyorum. Belki önemlidir, belki senin işine yarar, gelip bir bakar mısın?"

Aslında bakamam, demem gerekirdi. Hem Arif'in belgeleri arasından bir şey çıkmayacağını biliyordum -hoş çıksa da bundan bana neydi- hem de bu ruh haliyle, ölmüş bir arkadaşımın eşyalarıyla karşılaşmayı istemiyordum. Ama hastaneden bu yana Filiz'i görmemiştim. Belki kızcağız farkında değildi, ama babasının cenazesine bile gitmemiştim. Gelemem, diyemedim.

"Hemen geliyorum" dedim, "Sen şimdi Salacak'ta mısın?"

"Yaran saat sonra orada olacağım. Evde buluşuruz."

"Tamam" diyerek telefonu kapattım, ama aklım hâlâ parayı nereye götüreceğimdeydi. Birden aklıma Kuzguncuk'taki ev geldi. Hazır Arif'in Salacak'taki evine gidecekken, önce Kuzguncuk'a uğrar, parayı oraya biralar, öyle geçerdim Salacak'a. Kuzguncuk'taki evi bilen kimse yoktu. Biliyor olsalar bile bu benim işime gelirdi. Düşünsenize, Binbaşı Kuzguncuk'taki eve gidiyor ve orada paralan buluyor, "Demek Doğan buraya saklamış" diye düşünmez miydi? Düşünse bile, ben Binbaşı'yla yüzleşmek zorunda kalmazdım. Ona bulaşmak istemediğimi anlamış olurdu. Olur muydu? Bu sorunun yanıtını aramadım. Çünkü biraz kafa yoracak olsam, yine karamsar düşüncelere kapılacağımı çok iyi biliyordum. "Evet, evet" diye söylendim, "bulunabilecek çözümlerin en iyisi bu."

Kuzguncuk'taki evde hiçbir olağanüstülük göze çarpmıyordu. Aynı bir ay Önce bıraktığım gibi, ıssız ve hiç gelmeyecekmiş birilerini beklermiş gibi kederliydi. Ama benim evin ruhsal durumuyla ilgilenecek halim yoktu. Plymouth'umun bagajından aldığım, dolarlarla dolu iki siyah çöp poşetini, sanki biri her an kapıda başını uzatacakmış gibi aceleyle Doğan'ın odasındaki yatağın a tına sokuşturdum. Sonra da hızla ayrıldım baba yadigârı evden.

Salacak'a giderken, güneşin altında yer yer süt mavisi gölgeler oluşturarak usulca kıpırdanan lacivert denizi, üzerinden büyük yük kalkmış birinin rahatlığı içinde izliyordum. Biliyorum, aldığım önlem çocukçaydı, Binbaşı parayı Kuzguncuk'taki evde bulursa büyük olasılıkla benden kuşkulanmaktan vazgeçmeyecekti Ama en azından ben yapmam gerekeni yapmış, kararsızlıktan nasıl davranacağını bilememenin verdiği o lanet olası duygudan kurtulmuştum. Bundan sonrası yaşama kalmıştı. Hayır, hayır kendimi teselli etmek için uydurduğum bir bahane değildi bu gerçeğin ta kendisiydi.

Bu iyimser ruh haliyle çaldım Arif'in kapısını. Beklerken de sanki kızı değil de eski günlerdeki gibi kendisi açacakmış duygusuna kapıldım bir an. Ama kapıyı Filiz açtı. Yüzündeki keder dağılmıştı. Gözlerindeki ışıltı, beni de olumlu yönde etkiledi. Sanki kendi kızımmış gibi sımsıkı sarıldı bana. Gözlerim yine dolacak gibi oldu, saçmalamayı kes, kızcağızın yarasını yeniden mi kanatacaksın, diyerek toparladım kendimi. İçeri geçince gözlerim eşyalara, mobilyalara takıldı. Arifsiz onları düşünemiyordum. Bunu yapmayı istemesem de dalgınlaştım; Filiz'in gözünden kaçmamıştı bu halim.

"Her yerde babam var değil mi?"

"Onsuzluğa alışmak zor olacak" diye mırıldandım.

"Tuhaf şey" dedi. "Babamın ölümü, üzüntüden çok öfke yarattı bende. Sanki birileri en değerli şeyimi çalmış gibi geliyor bana. Çok zoruma gidiyor bu. İşin kötüsü, çalan kim bilmiyorum. Yanlış anlama, babamı öldüren o iki polisten

söz etmiyorum, yaşamdan söz ediyorum, olayların bu biçimde kurulmasından, bu kurgunun babama ölüm götürmesinden."

Genç kız konuşurken aklıma Tufan Abi geldi yine. "Yaşamda hiçbir şey rastlantı değildir. Rastlantı denilen şey, doğadaki yasaların gerçekleşmesidir. Ölüm bir yasadır, ama bunun tek tek insanlarda gerçekleşme hali bir rastlantıdır" diye konuşmaya başladı, ama babasını yitiren bir kızın ağırbaşlı kederi, dünyayı açıklamaya çalışan bilge sözlerden daha anlamlı geldi bana. Tufan Abi'den özürler dileyerek, görüntüsünü de konuşmasını da çabucak uzaklaştırdım kafamdan.

"Bazı olayların önüne geçilmiyor" dedim, "Çünkü neler olabileceğini göremiyorsun."

Sadece başını salladı Filiz. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Baktım hava daha da ağırlaşacak:

"Sahi Filizciğim, nerede sözünü ettiğin dosyalar?" diyerek konuyu dağıtmaya çalıştım. Dalgınlığından sıyrıldı genç kız; belli ki üzüntü çekmekten o da yorulmuştu.

"Şurada" diyerek kitaplığı gösterdi, "ikinci rafa koydum hepsini."

Tam tahmin ettiğim gibi, hiçbir işe yaramazdı Arif'in dosyaladığı olaylar. Beş altı yıl öncesine ait hayalî ihracatla ilgili kupürler, araştırma yazıları, belgelerin fotokopileri filan. Anladığım kadarıyla hayalî ihracatçılarla ilgili bir yazı dizisi hazırlamaya çalışmıştı. Her zaman yaptığı gibi işe heyecanla koyulmuş, ama olay çetrefilleşmeye başlayınca ipin ucunu bırakmıştı. Onun bıraktığı ipi başka gazeteciler yakalamış, sonuna kadar da götürmüşlerdi. Olayların çoğu çözülmüştü. Karanlıkta kalanlar haber olacak değerde bile değillerdi.

"Bunlar işe yaramaz, atabilirsin Filizciğim" diyerek, babasının kitaplarını kutulara yerleştirmekte olan genç kıza döndüm. "Bana göstermek istediğin başka bir şey var mı?"

"Bir şeyler daha olacaktı" diyerek bakışlarıyla çevreyi taramayı başladı. "Tamam, telefon sehpasının üzerinde not defteri var, istersen ona bak. Bir de telefonun yanında bir kaset var. Konuşmalar filan kaydedilmiş. Ben dinledim anlayamadım. Belki önemli bir şeydir, diye ayırdım."

Önemli olduğunu sanmıyordum, yine de defteri alıp baktım, ne anlama geldiğini bile çözemediğim isimler, randevular, bir sürü ıvır zıvır şey yazılmıştı sayfalara. Defteri bıraktım, kaseti telesekretere takıp, dinlemeye başladım. Ne bir ses ne bir müzik, kasette kayıt yoktu.

"Bunda bir şey yok. Bu kaset boş" dedim.

"Doluydu, sanırım biraz başa sarman gerek."

Söylediğini yaptım, yeniden tuşuna bastım. Önce Arif'in sesi duyuldu. Merak doluydu, heyecanlandığı anlarda hep yaptığı gibi harfleri yutarak hızla konuşuyordu.

"Doğan'ı, Yalvaç ile Güngör'ün öldürdüğünü nereden biliyorsunuz?"

"Nasıl bilmem" dedi karşıdaki ses. "Doğan benim ortağımdı. O iki polis beni de öldürmek istiyordu."

Telefondaki adam Rıza Aslan olmalıydı, ama ben bu sesi tanıyordum. Oysa Rıza Aslan'la hiç karşılaşmamıştık. Onun sesini nasıl duymuş olabilirdim ki? Hem Rıza Aslan PKK itirafçısı değil miydi? Kürt kökenli biri için çok düzgün bir Türkçe'yle konuşuyordu. En küçük bir aksan bile yoktu dilinde.

"Yurtdışına kaçmasaydım öldürecekti de. Ama Doğan'ın öldürüldüğünü anlar anlamaz soluğu havaalanında aldım..." diye sürdürüyordu adam. Yoksa bu beni telefonda arayanlardan biri miydi?

"Ne yapabilirdim?" dedi adam.

Hayır ben bu sesi telefonda duymamıştım. Daha iyi tanıdığım bir sesti.

"Kaçmaktan başka şansım yoktu. Beni anlamalısınız..." derken sesi tanır gibi oldum.

"Bu... bu imkânsız" diye söylendim. "Bu olamaz."

Ne söylediğimi anlayamayan Filiz elinde kitaplarla odanın ortasında durmuş, yüzüme bakıyordu.

"Adnan Amca neyiniz var?" diyerek sordu. "Yüzünüz sapsarı oldu. Oturun size bir bardak su getireyim."

"Sağol" dedim, "istemem."

Ama iyi değildim. Şoka uğramıştım, ürkmüştüm, paniklemiş-tim, aklımı kaçırmak üzereydim. Telefondaki ses... Belki de yanılıyordum. Belki de sadece ses tonları benziyordu.

Kasette Arif konuşmaya başlamıştı.

"Bu söylediklerinizi kanıtlayabilir misiniz?" diyordu.

Sabırsızlıkla karşıdaki adamın konuşmasını beklemeye başladım.

"Emniyet, güvenliğimi sağlarsa kanıtlayabilirim" dedi karşıdaki adam. "Size belgeleri vermem için Türkiye'ye gelmem lazım. Belki sizin yazı dizisi işe yarar, Emniyet harekete geçer, ben de döner, sözlerimi kanıtlarım..."

Soluğumu tutmuş, tek bir vurgusunu, tek bir perdesini, tek bir tonlamasını bile kaçırmamak için pür dikkat dinliyordum.

"Ama şundan emin olun ki" dedi ses, "Doğan'ı öldüren Yalvaç Kıroğlu ile Güngör Toprak'tır."

Ve ben o anda bu sesin kesinlikle Doğan'a ait olduğuna emin oldum. Kafamı toparlamaya çalıştım. Ama toparlanacak bir şey yoktu. Olay, gün gibi ortadaydı. BMW'de yandığını sandığımız Doğan iki gün sonra Arif'i arıyor, kendisinin Rıza Aslan olduğunu söyleyip, ihbarda bulunuyordu. Yani üvey kardeşim yaşıyordu. Bunu nasıl yapmıştı bilmiyorum, ama yalnızca beni değil, Adlî Tabiplik'i de, Emniyeti de yanıltmayı başarmış, hepimize korkunç bir oyun oynamıştı. Müfit ta başından beri haklıymış, diye düşündüm. Binbaşı da, bu olayları tezgâhlayan kişi de Doğan'mış. Müfit'in üvey kardeşim için söylediği şu inanılması güç sözleri anımsadım:

“Bu kadar hırslı, bu kadar sakin, bu kadar cesur ve bu kadar zeki biriyle ilk kez karşılaşıyordum. Müthiş bir yetenekti. Cesaretin en büyük düşmanı zekâdır, soğukkanlılığınla ise hırs. Bunlar ateş ve buz gibidirler. Birbirlerini yok ederler. Çok cesur adam gördüm, ama inan bana hiçbiri yeterince akıllı değildi. Akıllıların çoğu ise cesaretin aptallık olduğunu düşünüyordu. Çevremde pek çok hırslı insan vardı, ama hemen hepsi, onları isteklerine ulaştıracak olan asıl özellikten, sabırdan, serinkanlılıktan yoksundular. Serinkanlı olanlar ise hırslı olamayacak kadar uyuşuk ve tembeldiler. Eğer bu dört özellik aynı kişide buluşmuşsa, ben o adama dikkat etmek gerekir, derim. Doğan işte böyle biriydi.”

Hâlâ şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakmakta olan Filiz’e döndüm.

“Baban müthiş bir iş yapmış” dedim, “bu kasette belki onu da öldüren adamın kimliğim açığa çıkaran bilgiler var.”

Filiz’in kafası karışmıştı.

“Yani babamı öldürenler o iki polis değil miymiş?”

Öyle görünüyordu, ama şimdi bunları düşünmek istemiyordum.

“Kesin bir sonuca varmak için taşların yerine oturması gerek” dedim. Artık onunla konuşmak istemiyordum. Yanıtını henüz benim de bilmediğim sorular sormasını istemiyordum, onun yüzüne bakmak, onu teselli etmeye çalışmak istemiyordum. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Olanların hepsini yeniden düşünmem gerekiyordu.

“Filizciğim biraz yalnız kalmalıyım” dedim, “Son derece çetrefil bir işin içindeyim. Kafamı toparlamam gerekiyor.”

“Tabiî Adnan Amca” dedi kızcağız, “siz burada oturun, ben arkaya babamın yatak odasına geçeyim.”

“Yok, sen çalışmana bak, ben arkaya geçerim.”

Gözlerindeki soru işaretleri henüz silinmemişti, ama artık hiçbir şey sormuyordu. Arif’in yatak odasına geçtim. Bir sigara yaktım, çok değil bundan bir ay öncesine kadar arkadaşımın uyuduğu yatağın üzerine oturup, şimdi ne bok yiyeceğim, diye düşünmeye başladım. Doğan’ın sağ olduğunu, bütün bunları beş milyon dolar için yaptığını yazsam, millet benimle alay ederdi. Çünkü Doğan düpedüz oynamıştı benimle. Milletin alay etmesini bırak, haberin yayımlanmasıyla birlikte Doğan sırra kadem basardı. Sırra kadem basmadan önce, bütün planını bozduğum için kafama bir kurşun sıkmayı da ihmal etmezdi. Peki ben ne yapacaktım? Müfit’e gitsem. Ona güvenebilir miydim? Doğan’ın ölmediğini öğrenmeden önce adama potansiyel çeteci gözüyle bakıyordum. Hatta Binbaşı olduğundan neredeyse emin gibiydim. Ama şimdi durum tümüyle değişmişti. Müfit’i yeniden düşünmeye başladım.

Onun hakkındaki kuşkularımın neredeyse hepsi Doğan kaynaklıydı. Doğan’a inandığım için Müfit’ten kuşkulanmış, onun söylediklerinin arkasında hep bir çapanoğlu aramıştım. Kuşkusuz Emniyet içinde çetecilerin hâlâ varlığını sürdürmesi de böyle düşünmemde etkili olmuştu. Saydamlık olmadığı için oralarda neler döndüğünü göremiyor, kime güveneceğimizi bilmiyordum. Bunların dışında Müfit’in ne kuşkulu bir davranışını ne de çeteyle bir bağlantısını görmüştüm. Tersine adam hep bana yardımcı olmuştu. Belki gerçekten de Emniyet içindeki çeteleri temizlemeye çalışıyordu. Sanırım ona güvenebilirdim. Ona güvenmesem ne yapacaktım? Doğan’ı tek başıma yakalayıp, polise teslim edecek halim yoktu ya! Daha ilk girişimimde öldürürdü üvey kardeşim beni. Evet, başka çare yoktu, Müfit’i aramalıydım. Doğan’ı yakalamanın, aylardır içinden çıkamadığım bu lanet labirentten kurtulmanın tek yolu buydu. Cep telefonumu çıkardım. Müfit’in numarasını tuşladım.

“Alo” der demez tanıdı beni Müfit.

Konuşmasına bile fırsat vermeden açıkladım:

“Hemen görüşmemiz gerek. Doğan ölmemiş.”

Otuz sekizinci bölüm

Boğaz Köprüsü’nün Anadolu yakası çıkışında Müfit’i bekliyordum. Doğan’ın yaşadığını duyar duymaz, hiç düşünmeden kabul etmişti görüşme çağrımı. Ne şaşkınlığa kapılmış ne açıklama beklemiş ne de bir kanıt istemişti. Bu konudaki açıklamaların en doyurucu olanlarını kendisi çok daha önceden yaptığından dinginlik içinde dinlemişti söylediklerimi. Tespitlerinin gerçek olduğunu şimdi benden, ona her zaman kuşkuyla yaklaşmış, tezlerini mantıklı bulmamış bir gazeteciden duymak, şaşkınlıktan çok gurur uyandırmış olmalıydı onda. Bir polis şefi için bundan daha büyük bir meslekî başarı olabilir miydi? Yüzünü görmesem de soluk alışından, konuşmasındaki heyecandan, sözcükleri söyleyişinden gururunu sezebiliyordum. Ama bunu belli etmemeye çalıştı. Ben söylemiştim, diyerek yanılgımı yüzüme vurmadı.

“Neden Anadolu yakasında buluşuyoruz?” diye sordu sadece.

“Telefonda açıklaması uzun sürer” dedim, “Hemen gelmen gerek. Birinin yaşamı tehlikede.”

Üstelememişti. Telefonu kapattıktan sonra, daha fazla beklemeden, Filiz’e de:

“Merak etme her şey yoluna girecek, olanları da en kısa zamanda açıklayacağım sana” diyerek çıkmıştım evden. Plymouth’uma binerken, bir an sanki biri beni gözlüyormuş hissine kapılmıştım, ama sokakta kimseyi göremeyince, şu anda korkması gereken kişinin ben değil Resul olduğunu anladım. Doğan her an sandığı almak için Resul’e gidebilirdi. Sandığı bulamayınca da onu öldürmekten başka seçeneği kalmazdı. Gerçi sandığı bulsaydı da onu öldürmeyeceğini kimse garanti edemezdi, ama belki öyle olsaydı, eski arkadaşına kıyamaz, Resul zaten meczup biri olarak bilindiği için, onun Doğan’ı gördüm, gelip benden sandığı aldı, diye konuşmasının inandırıcı bulunmayacağını, bu nedenle kendisine zarar vermeyeceğini düşünebilirdi. Fakat, ok yaydan çıkmış, sandık benim elime geçmişti. Resul’ün yaşamasına artık

izin vereceğini sanmıyordum. Bu yüzden Resul'ü Doğan'dan önce bulmalı, onu bir an önce o ıssız evden güvenli bir yere almalıydık. Fazla oyalanmadan çıktım evden.

Boğaz Köprüsü'nün çıkışında beklerken uğradığım şoku hâlâ atlatabilmiş değildim. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynamıştı Doğan benimle. Planını aylar öncesinden hazırlamış olmalıydı. Müfit ne kadar da iyi tanıyordu onu. Ama onu bile kandırmıştı: DNA testlerinin sonuçlan pozitif çıkınca o bile inanmıştı Doğan'ın öldüğüne. Peki neden yapmıştı Doğan bütün bunları? Neden olacak, beş milyon dolara tek başına konmak için. Nasıl da numara yapıyordu? Bakışlarındaki yılgınlık, yüzündeki o ezik ifade neydi öyle! Ya içini döküyormuş gibi, "Ben bu işten kurtulamam. Ne yaparsam yapayım beni öldürecekler" diye uydurduğu yalanlara ne demeli. Adam gerçekten de tam bir profesyonelmiş. Onu eğitenler iyi eğitmiş doğrusu. Eski ülkücü arkadaşı Nejat CIA'den bahsediyordu değil mi? Ben salak da, canım olur mu hiç öyle şey, demiştim. Allahım ne kadar aptalmışım! Bu olayda doğru bildiğim ne varsa hepsi yanlış, yanlış bildiğim ne varsa da hepsi doğru çıktı. Nasıl keyfince kullandı adam beni ya! Buna nasıl izin verebildim. Bir de halime bakmadan meslektaşlarımı küçümsüyor; onların küçük ayak oyunlarına, birbirlerinin kuyularını kazmalarına, mevki için patronlarının kıçlarını yalamalarına nefretle bakıyordum. Şu düştüğüm hale bak! Meslektaşlarımın küçük dalavereleri, yalakalıkları, yolsuzlukları bile benimkinin yanında onurlu davranışlar olarak kalırdı. Bir faşist eskisinin, bir katilin, bir çetecinin elinde oyuncak olmuş, onun büyük entrikasının baş uygulayıcısı olarak görev yapmıştım. Belki de benim yüzümden suçsuz insanlar yaşamını kaybetmişti. Olan biteni yeniden düşünmemiz, elimize geçen bütün o belgeleri, silahlan, kanıtlan yeniden gözden geçirmemiz gerekiyordu.

Benim iç karartıcı ruhumla karşıtlık oluşturmak istermiş gibi inadına güzeldi dışarıdaki hava. Yaşlı Plymouth'umun içi de giderek ısınıyordu. Karamsarlığıma bu ısı da eklenince iyice çekilmez bir hal aldı. Sonunda çıktım arabadan. Hoş kokulu ılık bir yel, merhaba dercesine usulca gezindi yüzümde. Gökyüzü masmaviydi, uzaklarda, karşı tepelerde tek tük beyaz bulutlar, ipi kopmuş uçurtmalar gibi süzülüyordu. Şimdi o bulutların yerinde olmak için neler vermezdim, diye geçirirken, bir klakson sesi çalındı kulağıma. Bakışlarımı gökyüzünün mavisinden, asfalt yolun siyahlığına indirince, beyaz bir Renault'nun yaklaşmakta olduğunu gördüm. Arabayı daha önce bana korumalık yapan A Timi'nin genç polislerinden biri kullanıyordu, yanında da arkadaşı vardı. Renault yanıma gelince durdu. Ön ve arka kapılar aynı anda açıldı; Müfitle birlikte iki genç polis de indi. Ama genç polisler aracın başında kaldı, Müfit yüzünde ciddi bir ifade, kararlı adımlarla bana yaklaştı.

"Merhaba" dedim. Elini sıktıktan sonra, "benim arabayla gidelim. Onlar bizi takip etsin."

Bu kez hemen uymadı önerime.

"Nereye gidiyoruz?"

Sorusunun yanıtı söyleyeceklerimde değil de yüzümdeymiş gibi dikkatle bakıyordu.

"Arabada anlatırım" dedim, "kaybedecek zamanımız yok. Her saniye altın değerinde."

Kısa bir duraksamadan sonra, eliyle, genç polislere bizi izleyin komutunu verip, bindi arabama. Olanları ayrıntılarıyla anlattım ona. Hiç sesini çıkarmadan, adeta soluk bile almadan dinledi.

"Biliyordum" diye mırıldandı sonra. Hırslanmıştı, başını sallayarak ekledi: "Doğan'ın yaşadığını biliyordum. Bütün varsayımlar bu sonuca çıkıyordu. Başka türlü olamazdı. Ama adam öldüğüne ikna etti bizi."

O da benim gibi Doğan'ın oyununa gelmeyi kabul edemiyordu.

"Yapacak bir şey yoktu" diye teselli etmeye çalıştım. "DNA testi öldüğünü söylüyordu... Sahi, şu DNA testinin bizi aldatmasını nasıl açıklıyorsun?"

"Açıklayamıyorum, Doğan'ı ele geçirirsek öğreniriz neler döndüğünü."

"Bence ele geçirebiliriz" dedim. Umutlu olduğumdan değil, kendimi bu adama karşı suçlu hissettiğimden böyle iyimser konuşuyordum. "Doğan paranın peşinde, er ya da geç Sapanca'daki eve gelecek. Orada beklenirse Doğan mutlaka yakalanır."

Müfit benim kadar iyimser değildi.

"Söylediklerin mantıklı. Resul'ün güvenliğini sağlarız, Sapanca'daki eve karakol da kurarız, ama Doğan'ı küçümseme."

Acı acı güldüm.

"Artık asla küçümsemem, ama Arif'in kaydettiği kaset, bizi onun önüne geçirdi. Bu avantajı iyi kullanırsak onu yakalayabiliriz."

"Şansımız yaver giderse..."

"Niye bu kadar temkinlisin?" diye sordum.

"Bu tür operasyonlarda inanamadığın kadar çok aksilik olur Karakol kurduğun eve hiç beklemediğin birileri gelir. Köylülerin senden kuşkulanacağı tutar. Zaten içlerinden biri o evde karakol kurduğumuzu öğrenirse, en kısa zamanda civarda ne kadar köy varsa hepsi de duyar."

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Müfit iyice dalgınlaşmıştı. Doğan'ı nasıl ele geçirebileceğine dair planlar yapıyor olmalıydı. Kafasını karıştırmamak için ben de soru sormuyordum.

"Yeri gelmişken senden özür dilemeliyim" diyerek Müfit bozdu sessizliği. "Bir ara, Doğan'la işbirliği yaptığını sanmıştım."

Gergin bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Başını çevirip yüzüme bakınca açıkladım.

"Ben de senin Binbaşı olduğunu sanmıştım."

Ne şaşırdı ne de bozuldu hatta galiba neşelendi.

“Ordudan ayrıldığımı da öğrenmişsindir” dedi.

“Öğrendim” dedim.

“İyice emin olmuşsundur o zaman Binbaşı olduğuma.”

“Emin oldum diyemem, ama DNA testinin pozitif çıkmasından sonra kuşkularım epeyce güçlenmişti.”

“Böyle düşündüğünü anlamıştım” dedi. Küçümseme yoktu sesinde, görmüş geçirmiş birinin kalenderliği vardı. “Keşke gelip sorsaydın. Benim gizlim saklım yoktur.”

“Seni fazla tanımıyordum. Nasıl tepki vereceğini bilemezdim.”

“Doğru, bunun için seni suçlamıyorum zaten. Birini tanımak için insanın bu türden belalar yaşaması gerekir. Bir meslektaşım, insanın en samimi olduğu anlar, ölüme ya da paraya çok yaklaştığı anlardır, derdi. Gerçek karakterlerimiz o zaman ortaya çıkarmış.”

“Beylik bir laf, ama galiba doğru” dedim.

Sapanca’dan köye dönen sapağa geldiğimizde Plymouth’umu o boktan yollara vuracağım diye içim yine cız etti. Keşke arabamı İstanbul’da bıraksaydım da bizi izlemekte olan genç polislerin Renault’suyla gelseydik buraya, diye düşündüm, ama bunun için artık çok geçti. Direksiyonu yokuşa doğru çevirip, vites değiştirdim. Toprak yol dünkü gibi sakindi. Köyü geçip, çiçeğe durmuş kiraz ağaçlarının arasından Resul’ün evine ulaşıncaya kadar da kuşku uyandıracak bir görüntüyle karşılaşmadık. Arabaları kiraz bahçesinin yanında bırakıp, ahşap eve yürümeye başladık. Genç polislerin ikisi de öne geçmişti. Eve yaklaşınca, silahlarını çıkardılar, başımı çevirince Müfit’in de aynı şeyi yapmış olduğunu gördüm. Tek silahsız olan bendim aralarında. Genç polisler eve yaklaşmadan önce çevreyi kolaçan ettiler. Tehlikeli bir durum görmeyince eve yöneldik. Resul ortalıkta görünmüyordu, ama evin kapısı aralıktı. Genç polislerden biri duvara yaslanarak pencereden içeriye baktı. Ama bir şey görememiş olacak ki yüzünü buruşturarak başını salladı. İki genç polis aralık duran kapının iki yanına geçtiler. Müfit ile ben biraz daha uzaktaydık. Müfit’in işaretiyle birlikte hızla içeri daldılar. Silahların patlamasını ya da teslim olun diye bağırmalarını bekledim, ama içerden hiçbir ses gelmedi. Az sonra polislerden biri dışarı çıktı.

“Evde kimse yok Amirim” dedi.

“Tamam biz de geliyoruz” dedi Müfit. Birlikte eve girdik. İçerisi günün bu saatinde bile alacakaranlıktı. Resul’ün dün yaktığı gaz lambasını buldum. Lambanın ışığıyla ortalık aydınlandı. Oturma odası dünkü gibiydi: boş bir masa, insana gülerek bakmayı sürdüren üniversitelinin fotoğrafı, yeşil kadife kabındaki Kuranıkerim. İçeri geçtik. Köşesinde demir karyola bulunan küçük bir oda vardı. Tahmin ettiğim gibi Resul burayı yatak odası olarak kullanıyordu. Odayı geçince de mutfak kiler karışımı bir başka bölüm karşıladı bizi. İki genç polisten sonra Müfit de, ben de içeriyi kolaçan ettik, ama Resul’ü göremedik.

“Belki de köye inmiştir” dedim.

Hiçbir yorumda bulunmadı Müfit. Kapıya yürüdü. Ben de onu izledim. Genç polislerden biri Kuranıkerim’in bulunduğu çantayı duvardan indirmiş, içine bakıyordu. Öteki ise elinde tabancasıyla öylece dikiliyordu odanın ortasında. Biz dışarı çıkınca da odada kaldılar. Müfit sanki ne aradığından eminmiş gibi doğruca çardağın altındaki masaya yöneldi. Masayı inceledi, sonra yere eğildi. Birden dikkat kesildi, çömeldi, daha yakından baktı. Bir ipucu mu bulmuştu, izler mi görmüştü? Ben de yaklaştım.

“Burada bir boğuşma olmuş” dedi, başım yerden kaldırmadan. “Büyük bir kapışma değil. Ama biri yere diz çökmüş.” Eliyle topraktaki diz izlerini gösterdi. “Sonra biri sürüklenmiş. Görüyor musun?” Toprakta birbirine paralel uzanan iki kalın çizgi görülmeyecek gibi değildi. Birlikte çizgiyi izlemeye başladık. Çizgi kuyunun yarımda son buluyordu. Ben cesaret edemedim, ama Müfit hiç duraksamadan başını uzatıp kuyunun içine baktı. Bakması uzadıkça, Resul’ün ölmediğine dair umudum da artıyordu. Ama yanılıyordum az sonra Müfit:

“Sanırım uzun bir süre bu kuyudan kimse su içmeyecek” diyerek bana döndü. Yüzünde kötü bir ifade vardı. “Geç kalmışız. Üvey kardeşin buradaymış.” Sonra içerdekilere seslendi. “Hey, buraya gelin çabuk.”

İki genç polis, boğulduktan sonra kuyunun ipiyle aşağı sallandırılan Resul’ün cesedini oflaya puflaya dışarı çıkardılar. Yüzü kireç gibi bembeyazdı Resul’ün, dili dışarı sarkmıştı. Arkadaşı onu kuyuya sallandırırken, belki de içindeki karanlıkla yüzleşme fırsatını bulmuş, babasının onu affetmesinin tek yolunun bu olduğunu anlamış, son nefesini mutlu bir insan olarak vermişti. Doğan neler hissetmişti, en yakın arkadaşının canını alırken neler düşünmüştü acaba? Bu cinayeti işleyebileceğini tahmin etmeme rağmen yine de kendimi tutamadım.

“Bir insan bunu nasıl yapar?” diye söylendim. “Onun en yakın arkadaşıydı.”

İki genç polis üzgün üzgün yüzüme baktılar, Müfit ise:

“Bunu yapmak zorundaydı” diye açıkladı. Sanki kalesinin önüne gelen karşı takımın oyuncusunu düşürerek penaltı yapan bir futbolcudan söz eder gibi sakin bir tavırla söylemişti bunu. “O bir profesyonel arkasında hiçbir iz bırakamazdı.”

Yanındaki polise döndü:

“İçeriden bir şeyler getir de şu zavallının üstüne ört” dedi.

Genç polis hemen içeri daldı, az sonra da elinde çizgili bir nevresimle geri döndü, nevresimi Resul’ün üzerine örttü.

“Bizim burada yapacak işimiz kalmadı” dedi Müfit. Nevresimle örtülü cesede bakarak. “İstanbul’a dönelim.” Polisler de hareketlenecek gibi oldu.

“Siz nereye? Görevliler gelene kadar burada kalacaksınız. Telsizle merkezi arayın, rapor verin. Birkaç saat içinde burada olurlar.”

Sıkıntıyla asıldı genç polislerin yüzü, ama karşı çıkmadılar. Onları Resul'ün cesediyle baş başa bırakıp, bizim Plymouth'a döndük. Arabaya binmeden önce:

"Neden böyle apar topar dönüyoruz?" diye sordum.

"Parayı bir an önce Kuzguncuk'tan almamız lazım. Doğan'ın o evi bildiğini söyledin. Anahtarı bile varmış."

Sahi bunu hiç düşünmemiştim. Ya Doğan Kuzguncuk'a gider de parayı bulursa? Plymouth'uma binerken hızla geçti bu düşünceler kafamdan.

"Ama neden gitsin ki?" diye söylendim, kontak anahtarını çevirmeden önce. "Parayı oraya koyacağım aklının ucundan bile geçmez."

"Geçmeyebilir, ama orası güvenli bir yer değil. Rastlantı sonucu bile parayı bulabilir. Parayı o evden almamız lazım."

İşte bunda haklıydı. Arabayı çalıştırıp, burnunu geldiğimiz yöne çevirdikten sonra sanki önemsemezsem, konunun ciddiyeti azalacakmış gibi gülümseyerek sordum:

"Peki ne diyorsun, şimdi sıra bende mi? Doğan beni mi öldürmeye çalışacak?"

"Bilmiyorum" dedi. Gülümsemiyordu. Gözlerini kısmış, çenesini sağ avucunun içine almıştı. "Düşünmem gerek."

Yanıtı beni düş kırıklığına uğratmıştı.

"Düşünmen mi gerek?"

"Evet, şu anda Doğan da düşünüyor."

Sesimi çıkarmadan, arabayı kullanmayı sürdürdüm.

Köyü geçinceye kadar düşündü. Çenesini avucundan kurtarınca,

"Düşündün mü?" diye sordum.

"Evet."

"Ne yapacağız?"

"Doğan'ın hamlesini bekleyeceğiz." Kendinden emin başını salladı. "İki seçeneği var. Ya senin parayı bulduğunu ve hemen bizi aradığını düşünecek, böyle olduğuna inanırsa, her şeyi bırakıp kaçacaktır. Ya da parayı bulmadığını, bulmuş olsan bile polise gitmemiş olabileceğim düşünecek. Bu seçenekte seninle ilişkiye geçmeyi hedefleyecektir."

"Benimle nasıl irtibat kurmayı deneyecek?"

"Eğer vakti olsaydı, başta yaptığı gibi yine seni izler en uygun zamanda çıkardı karşına, ama fazla zamanı kalmadığını biliyor. Eğer ikinci seçeneği deneyecekse bunu bir an önce yapmaya çalışacaktır. Sandığın anahtarının kendisinde olduğunu düşünürsek, senin sandığı açmak için çilingir bulman gerektiğini biliyordur. Resul'den dün akşam ayrıldığını öğrenmiştir. Yani bu sabaha kadar çilingire gitmeye fırsat bulamadığını düşünmüş olabilir."

"Olabilir" dedim, "babamın arşivine ne kadar önem verdiğimi de bilmiyordu."

"Güzel, o halde sandığı açmak için fazla acele etmeyeceğini sanabilir. Eğer tahminimiz doğruysa önümüzdeki birkaç saat içinde seni arayacaktır."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Başka çaresi yok."

Durdu, önemli bir konuyu atlamış gibi panik içinde bana baktı.

"Cep telefonun açık mı?"

"Açık" dedim, "niye sordun?"

"Hemen kapat" dedi gergin bir sesle.

Cep telefonumu çıkarırken sormadan edemedim.

"Neden?"

"Bizi hazırlıksız yakalamasını istemiyorum."

Telefonumu kapattım, ama Müfit'in ne yapmaya çalıştığın, t olarak anlayamamıştım.

"Yani bütün bu olanlardan sonra Doğan'ın beni cep telefonu dan arayıp, kusura bakma Adnancığım, ben ayıp ettim, sandığı da sende kalmış demesini mi bekliyorsun?"

Müfit'in sinirlenmeye başladığını seziyordum, ama belli etme meye çalıştı. Derin bir soluk alarak, yüzüme baktı.

"Başka ne yapabilir?" Yanıt vermemi bile beklemeden açıkladı. "Senin sandıktaki parayı bulup bulmadığını merak ediyor. Bunu nasıl öğrenebilir?"

"Benim göstereceğim tepkiden çekinmez mi?"

Sanki çok salakça bir soru sormuşum gibi:

"Neden çekinsin" diye çıkıştı. "Elde etmek için aylardır inceden inceye planlar kurduğu, uğruna çevresindeki insanları öldürmekten çekinmediği parayı kaybetmek üzere. O para olmadan kaçamaz, kendine yeni bir hayat kuramaz. Şansını denemek zorunda, seni mutlaka arayacaktır. Bundan eminim. Önemli olan o seni aradığında göstereceğin tepki, vereceğin yanıt."

Sesi titremeye başlamıştı. Sanki azarlar gibi konuşmuştu benimle. Biraz da bu tonda konuşmasına bozulduğum için, işi alaya vurdum.

"Nasıl yani, ah Doğancığım sertin sağ olduğunu öğrenmek ne güzel mi diyeceğim?"

"Arabayı sağa çek" dedi sertçe.

Dönüp yüzüne baktım. İşaret parmağını suratıma doğru uzatarak,

"Sana söylüyorum arabayı sağa çek" diye yineledi.

Yapmasaydım parmağı yerine silahının namlusunu dayardı suratıma herhalde. Çaresiz yaptım, araba durunca:

"Bana bak Adnan, burada oyun oynamıyoruz" diye başladı azarlamaya. "Benim Doğan'ı yakalamam da senin kıçını kurtarman da önümüzdeki birkaç saatte yanlış yapmamamıza bağlı. Anlıyor musun?"

Gözlerinde şimşekler çakıyordu.

"Anlıyorum" dedim.

"Bu işin şaka kaldırır tarafı yok. Onunla öyle konuşmalısın M, seni hâlâ hiçbir şey bilmiyor zannetmeli. Bu çok önemli, anlıyor musun?"

"Anlıyor musun diye sorma artık" dedim. Beni azarlamasından sıkılmıştım. "Anlıyorum."

Eliyle omzuma dokundu:

"Kusura bakma, biraz gerginim, ama rolünü iyi oynaman çok önemli."

"Merak etme oynarım" dedim, öfkeyle arabanın gaz pedalına dokunurken. Onun gerginliği bana geçmişti.

"Önce şaşırmalısın" diye ne yapmam gerektiğini söylemeyi sürdürdü. "Bağırmalı, hatta küfretmelisin. Öfkeden çıldırmış gibi konuş. O seni ikna etmeye çalışacak. Başka çarem yoktu, diyecek. Oturup konuşursak sana bütün bunların nedenini anlatırım, diyecek. Bu arada, parayı bulup bulmadığını anlamak için, tuzak sorular soracak. O sorulara kesinlikle doğru yanıtlar vermen gerekiyor. Önce görüşme talebini reddetmelisin, eminim o seni ikna etmek için çok güzel nedenler bulacaktır. Randevuya istemeye istemeye geldiğinden kuşkusu kalmamalı. Doğan'ı ancak o zaman yakalarız."

Allah Doğan'ın da, senin de belanı versin, diye geçiyordu içimden. Ama hepsinden önce benim belamı vermeliydi. Nasıl bulaşmıştım ben bu işe? Bu aptallığı nasıl yapabilmiştim? Gözlerimi hızla akmakta olan asfalta dikip, bir süre hiç konuşmadım. Doğanla yapacağım olası konuşmaya hazırlandığımı zanneden Müfit de susuyordu. Ama suskunluğum uzun sürünce ruh halimi anlar gibi oldu.

"Kaygı duyduğunu biliyorum" dedi. Yatıştırıcı bir tonda konuşuyordu. "Ben de gerginim hatta korkuyorum, ama onu yakalayabiliriz. Sakin olursak, oyunu kuralına göre oynarsak onu yakalayabiliriz. Böylece hem arkadaşının intikamını almış olursun hem de yarıda kalan yaşamına geri dönersin."

Benden yanıt alamayınca,

"İnan bana bu işten başka çıkış yolu yok" diye sürdürdü konuşmasını. "Ya Doğan'ı yakalayıp bu kâbusa son vereceğiz ya da hep arkamıza bakarak yaşayacağız. Çünkü Doğan ne senin ne de benim yanıma bırakır bunu."

Söylediklerinin hepsine katılıyordum aslında, üstelik istediklerini de yapacaktım, ama canım konuşmak istemiyordu.

"Öyle değil mi?" diye yineledi.

Döndüm,

"Bir sigara versene" dedim.

Yüzü ışıdı.

"Tamam" dedi, ama sigara paketini çıkartırken ekledi. "Sen de şu telefonu aç artık, tabiî hazırsan."

"Sigaramı içeyim de öyle" dedim.

Telefonumu açtığımda İzmit'i çoktan geçmiştik. Artık konuşmuyorduk. Benim gözüm yoldaydı, Müfit etrafa bakıyordu, ama yeşilin dinmez bir hevesle kaplamakta olduğu doğayı, beyazlı kırmızılı çiçeklerle süslenmiş ağaçları gördüğünden emin değildim. Benim gibi onun kafasında da Doğan'ın edeceği telefon vardı. Ancak beklediğimiz telefon bir türlü gelmiyordu. İstanbul girişinde otoyol ücretini ödediğimiz gişelere kadar da gelmedi. Gişelerden çıkmıştık ki telefonum çalmaya başladı. Hemen ekranda çıkan numaraya baktık. Tanımıyordum, başında Avrupa yakasının kodu vardı.

"Alo" diye açtım. Kimse yanıt vermedi. "Alo? Alo?" karşı taraf sessiz kalmayı sürdürdü. Telefonu kapattım. Plymouth'um yavaşlamıştı.

"O olabilir" dedi Müfit, "dikkatli ol."

Heyecanlanmaya başlamıştım.

Bir süre yolun sağından en düşük hızda ilerledim, gaza basmak üzereydim ki telefon yeniden çaldı.

"Alo?"

"Alo" der demez karşımdakinin Doğan olduğunu anlamıştım. Ama anlamazlıktan geldim.

"Alo, buyurun?" dedim

"Merhaba Adnan" dedi.

"Merhaba" dedim kararsız bir sesle, "kiminle görüşüyorum?"

"Aşkolsun" dedi gülerek, "bir ay uzak kalıyoruz hemen unutuyorsun kardeşini."

"Ne... Ne saçmalıyorsunuz?" dedim şaşkınlıkla. "Kimsiniz? Kimin kardeşinden bahsediyorsunuz?"

Kiminle konuştuğumu anlayan Müfit gözlerini dikmiş, dikkatle beni izliyordu.

"Yapma Adnan benim" dedi karşıdaki. "Sesimi tanımadığını söyleme. Benim, ben Doğan."

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diye bağırdım. "Benim kardeşim öldü."

"Onların hepsi bir oyundu" dedi. "Ben ölmedim. Sesimi hatırlamıyor musun gerçekten?"

Müfit karşıma geçmiş, eliyle çok iyi gidiyorsun, devam et, diyerek bana cesaret veriyordu.

"Bakın" dedim, "kim olduğunuzu bilmiyorum, ama şaka kaldıracak halim yok. Ben kapatıyorum."

Küt diye kapattım telefonu.

“Mükemmel” diye bağırdı Müfit. “Çok iyiydin. Aynı şekilde sürdür. Şimdi yeniden arayacak. Doğan olduğunu kanıtlayacak bilgiler verecek sana.”

Aynı anda telefonum çalmaya başladı.

“Alo” diye sıkılmış bir tavırla yeniden açtım telefonu. “Bakın Beyefendi...”

Sözümü bitirmeme izin vermedi.

“Adnan beni dinlemelisin” dedi. Yalvarır gibi konuşuyordu. “Ben gerçekten de Doğan’ım. Bunu kanıtlayabilirim. Seninle ilk kez bundan bir ay önce markette karşılaştık. Sana önemli bilgiler verdim...”

“Bunları benim yazılarımı okuyan herkes bilir.”

“Ama dün Resul’e gittiğim, ondan babanın arşivinin saklı olduğu sandığı aldığını kimse bilmez.”

Duraksamam gerekiyordu duraksadım.

“Resul’ü nereden tanıyorsunuz?”

“Nasıl tanımam, o benim en iyi arkadaşım, en yakın dostumdur.” Bugün öldürdüğü adamdan söz ediyordu, ama sesi titrememişti bile. “İnan bana, ben Doğan’ım. İstersen çocukluğumuzda yaptığımız o kavgayı anlatayım sana. Ya da ikimizin bildiği başka bir şeyi.”

“Peki öyleyse” dedim. “Bu kadar ısrarcı olduğun için sana bir şans vereceğim. Eğer sen Doğan’san yatılı okula giderken, babamın arabasının hangi marka olduğunu da bilirsin.”

“Bilirim tabiî, 56 Chevrolet.”

“Bunu nasıl bildin?” diye söylendim.

“Çünkü ben Doğan’ım.”

“Siz ciddisiniz.”

“Çok ciddiyim.”

Bir süre bekledim. Müfit gergin, ama yaşamından memnun bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Sen... sen gerçekten de Doğan’sın...” dedim.

“Evet, ben Doğan’ım.”

“Arabanda bulunan ceset?”

“Hepsini anlatacağım.”

“DNA testinin pozitif çıkması...”

“Hepsini açıklayacağım...”

Sanki olanları şimdi kavramış gibi:

“Bir dakika, bir dakika” dedim, sesimdeki heyecan beni bile şaşırtacak kadar sahiciydi. “Sen gerçekten de Doğan’sın...”

“Şaşırmakta haklısın, ama hepsini açıklayacağım.”

“Neyi açıklayacaksın lan” diye bağırmaya başladım. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? İnsanlarla oynayamazsın! Kendini ölmüş gibi gösterip, sonra karşıma çıkamazsın.”

“Ne söylesen haklısın.”

“O kadar insanı öldürdün.”

“Lütfen” dedi. Katil olduğunu hatırlatmam zoruna gitmişti. “Ben kimseyi öldürmedim. Hepsi birbirini vurdu. İnan bana “

“Sana inanmamı nasıl beklersin? Başından beri bana hep yalan söyledin.”

“Mecburdum. Başka çarem yoktu.”

“Allah belanı versin Doğan” dedim, “Sen ne biçim insansın?”

“Kendimi savunacak değilim ama...” diyecek oldu:

“Bir de savunsaydın” diye bağırdım. “Başıma ne işler açtığını biliyor musun?”

“Çok özür dilerim. Ama anlatınca bana hak vereceksin.”

“Seni dinlemek istemiyorum” dedim. “Senin yüzünden ailemin huzuru kalmadı, en yakın arkadaşımı kaybettim.”

“Ben de çok üzüldüm öyle olmasını istemezdim. Bir yerlerde buluşalım. Söyleyeceklerimi dinlersen her şeyi anlayacaksın.”

“Hayır, seninle buluşmak istemiyorum. Bir daha da beni arama” diyerek yeniden kapattım telefonu.

“Harikasın” dedi Müfit. “Sen doğuştan oyuncusun. Ama şimdi daha dikkatli olmalıyız. Randevu yerini onun belirlemesine izin vermeyelim. Yeri biz söyleyelim.”

“Nereyi söyleyebiliriz ki?”

“Kuzguncuk’taki eve gelmesini söyle. Nasıl olsa Doğan’dan önce varırız oraya.”

Daha Müfit’in sözleri bitmeden telefon yeniden çalmaya başlamıştı.

“Bak Doğan, artık peşimi bırak” diye açtım telefonu.

“Bırakamam. Seninle mutlaka konuşmam lazım. Sana söylemem gereken çok önemli şeyler var.”

“Söyleyeceklerin beni ilgilendirmiyor.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun ki. Bütün hayatın değişecek.”

“Telefonda söyle o zaman.”

“Telefonda olmaz. Uzun uzun anlatmam gerekiyor. Hem arşiv sandığının anahtarı da bende. Açmadın değil mi sandığı?”

“Çilingire götürecektim, ama fırsat olmadı. Sandık hâlâ arabanın arkasında.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“İyi işte” dedi. Sesi rahatlamıştı. “Anahtarı da veririm örselemeden açarsın; yazık olmasın güzelim sandığa. Hem de konuşmuş oluruz.”

Artık yumuşama zamanı gelmişti. Yine de işi ağırdan almakta yarar vardı.

“Bak Doğan yine pis işlerine beni bulaştırmayı düşünüyorsan...”

Sesi canlanmıştı üvey kardeşimin. Bana inanmıştı; işlerin yolunda gittiğini düşünüyordu.

“Kesinlikle hayır, senden hiçbir şey istemiyorum. Ama duyman gereken gerçekler var.”

Derin bir of çektim.

“Bu görüşmeden sonra beni aramayacaksın ama.”

Gülmeye başladı.

“Niye gülüyorsun?”

“Tuhaf adamsın, başka bir gazeteci olsa, bu olaydan ne biçim haber çıkartır. Sense benimle görüşmek bile istemiyorsun.”

“Lafı uzatma, bu son görüşmemiz olacak tamam mı?”

“Tamam, adımı bile duymayacaksın.”

“Ben şimdi Salacak’tayım. Bir saat sonra Kuzguncuk’taki evde buluşalım.”

“Şunu iki saat yapalım. Olur mu?”

Tam duymak istediğim sözlerdi bunlar yine tersliğimi sürdürdüm.

“Olur, ama daha fazla gecikirsen çekip giderim.”

“Hiç merak etme” dedi. Sesi sevinç içinde yüzüyordu. “Tam zamanında orada olacağım.”

Otuz dokuzuncu bölüm

Kuzguncuk’a gitmeden önce, Müfit’in isteği üzerine Beylerbeyi Karakolu’na uğradık.

“Merkezi arayıp uzman bir ekip göndermelerini isteyeceğim” dedi, “çok sürmez hemen dönerim.”

Onun arabadan inmesini fırsat bilip, Erol’un numarasını tuşladım. Müfit operasyon bitinceye kadar kimseye haber verme, diye beni uyarmıştı. Mesleği bunu söylemesini gerektiriyordu, haklıydı, saygı duyardım, ama benim mesleğim de arkadaşlarımı aramamı gerektiriyordu. “Önemli gelişmeler var” deyince Erol’un burnu kokuyu aldı, ayrıntı öğrenmek istedi. Ama bunun için zamanım yoktu.

“Uzun konuşamam” diye kestirip atım. “Birinci sayfayı boş bıraksınlar. Babamın Kuzguncuk’taki evini biliyorsun. Ben orada olacağım. Tolga’yı da al, iki saat sonra Kuzguncuk’taki Çınaraltı kahvesine gel. Sakın beni arama. Ben size haber vereceğim. Orada telefonumu bekleyin.”

İşin ciddiyetini anlamıştı Erol. isteklerime uydu. Müfit’in işi de çok sürmedi zaten. Hızla Kuzguncuk’a yöneldik. Bizim evin bulunduğu sokağın başına geldiğimizde Doğan’la konuşmamızın üzerinden ancak yarım saat geçmişti. Ama Müfit temkinli olmakta yarar görüyordu. Sokağa girmeden önce:

“Ben burada ineyim, sen eve tek başına git. Doğan’ın gelmiş olabileceğini sanmıyorum, ama belli de olmaz. Uyanık olmakta yarar var. Evde durum normalse telefonla bana bildirirsin. Hem böylece evin etrafını da kontrol etmiş olurum.”

Bu operasyonda patron oydu, isteklerini itirazsız kabul ettim. Sokağa dönmeden, köşe başında, kilisenin önünde indi arabadan. Ben Plymouth’umun burnunu sokağa çevirdim. Sokakta ağır ağır ilerlerken çevreye bakınıyordum. Bizim evin yanındaki apartmanın ikinci katında bir kadın, balkona serdiği halısını yıkıyordu, ilerdeki boş arsada çocuklar top oynuyordu. Plymouth’umu evin tam karşısına bıraktım. Arabadan inince, dikkatle baktım eve. Pencereleri örtülü, perdeleri kıpırtısız, kapı kapalıydı. Kapıya geldim, anahtarımı çıkardım, kilidi açtım. Kapıyı itekledim, gıcırdayarak açıldı. Kısa bir duraksamadan sonra girdim içeri. Sanki eskisinden daha yoğun bir küf kokusu çarpar gibi oldu burnuma. Kapıyı kapadım, gözlerimin karanlığa alışmasını beklemek yerine sol taraftaki elektrik düğmesine dokundum. İçtenliği kuşkulu bir gülümseme gibi aydınlandı ev. Bir süre dinledim; ne bir tıkırtı ne de başka bir ses, ev ıssızlığını koruyordu. Yetinmedim; bütün ışıkları yakıp önce alttaki sonra yukarıdaki odaları, tek tek kontrol ettim. Hayır, Doğan henüz gelmemişti. Müfit’e haber verdim, evi tarif ettim. Beklerken, Müfit’i nereye saklayabileceğimizi düşünmeye başladım. Üst kata çıksa, orada saklanabileceği bir yer yoktu, hem büyük olasılıkla Doğan’la aşağıda konuşacaktık. En iyisi mutfakta, kiler dolabının arkasındaki boşluktu. Babam, Keriman Abla’yla evlenmeden önce kilerde anlamsız bir alan olarak duran merdivenin altındaki bu boşluğun önüne bir perde çekmiştik. Yedek tüp gazları, yiyecek kutularını, salça kavanozlarını, yağ tenekelerini, filan koyuyorduk. Keriman Abla gelince mutfağı kendine göre yeniden düzenledi. O boşluğa da ahşap bir dolap aldı. Ancak dolap küçük gelince yanlarında, özellikle de arkasında yine epeyce bir boşluk kalmıştı. Doğan orayı biliyor muydu acaba? Bilse de hatırlaması zordu. Müfit şişman değildi, istediği an, aralıktan süzülüp, yardımıma gelebilirdi. Müfit gelmeden önce Doğan’ın odasına girip, yatağın altına bıraktığım, çöp torbalarının içindeki dolarlara da baktım. Hepsi yerindeydi. Odadan çıkmıştım ki kapı çalındı, gelen Müfit’ti. Onu içeri aldım.

“Etrafta kuşku uyandıracak kimseyi görmedim” dedi, gözleriyle evin içini araştırmayı sürdürürken. “Doğan henüz gelmemiş anlaşılan. Ama bence iki saat beklenmeyecektir. Çok daha önce gelecektir buraya.”

“Yalnız mı gelecek sence?”

“Kiminle gelebilir ki?”

“Mesela Rıza Aslan’la.”

Aptalca bir şey söylemişim gibi küçümseyen gözlerle baktı yüzüme.

“Sence siyah BMW’deki ceset kime ait?”

“Rıza Aslan’a mı, ama o yurtdışına çıkmamış mıydı?” diye soracakken, anladım. “Doğan, onun pasaportunu kullanıyordu değil mi?”

“Günaydın” dedi. Alay etmeyi sürdürecek sandım yapmadı. “Doğan yalnız gelecektir” diye görüşünü açıkladı. “Onun planı tek kişilik.”

“Neden öyle?”

“Doğan paranoyaktır, kimseye güvenmez.”

Yeniden evin içini araştırmaya başlamıştı. Gözüne kestirecek bir yer ararken sordu: “Her neyse, ben nerede saklanacağım?”

Ona mutfaktaki yeri gösterdim. Hiç yorumda bulunmadan, aradan geçip kiler dolabının arkasına saklandı.

“Görünmüyorum değil mi?” diye sordu.

Benden olumlu yanıt alınca dışarı çıktı.

“Evet, burası olabilir. Mutfağa girse bile onu rahatlıkla görebilirim.”

Yanıma geldi, gözlerimin içine bakarak:

“Nasıl hissediyorsun kendini? Olacaklara hazır mısın?”

Sanki hazır değilim, desem bu işten vazgeçip, evlerimize gidecektik.

“Hazırım” dedim kısaca.

“İyi. Hadi halledelim şu işi artık.”

Belinden silahım çıkardı, mekanizmayı çekerek namluya kurşun sürdü, kalkan horozu yavaşça indirdi. Bakışlarım silaha takılıp kalmıştı. Sorunun aptalca olduğunu bile bile:

“Silah kullanmaya gerek kalacak mı?” dedim.

Bugün salaklığım üzerimdeydi galiba benim, ama Müfit alay etmedi.

“Umarım hiç ateş etmeyiz, ama hazırlıklı olmalıyız.”

“Peki senin merkezden istediğin ekip, onlar dışarıda mı bekleyecek?”

“Tabiî onları içeri alamayız. Buna zaman yok. İçeride bir terslik olur da Doğan kaçmaya kalkarsa, kapıda yakalarlar onu.”

“İçeride ne gibi bir terslik olabilir?” derken, kilide sokulan anahtarın çekingen sesini duydum.

Müfit de duymuştu sesi.

“Geliyor galiba” diye fısıldadım.

Müfit işaret parmağını dudaklarına götürerek, kendini kiler dolabının arkasına attı. Anahtarın kilidin içinde döndüğünü duydum, ardından kapı gıcırtıyla açıldı. Doğan içeri girerken, ben de mutfak kapısından sofaya çıkmıştım. Aynı anda gördük birbirimizi. Yılışık bir gülümseme belirdi Doğan’ın dudaklarında.

“Merhaba Adnan” dedi ayağıyla kapıyı kapatırken, “seni gördüğüme şevindim.”

“Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim” dedim suratımı asarak. “Morgda yanmış cesedi gördüğümde sen sanıp üzülmüştüm, ama artık senin yaşıyor olmana sevinemiyorum.”

Bana doğru birkaç adım attı.

“Bunun için seni suçlayamam” dedi. O da tıpkı Müfit’in yaptığı gibi gözleriyle evin içini tarıyordu. Sağ elinin, uzun deri ceketinin cebinde olduğunu o anda fark ettim. Ürperdim.

“Yaptıklarım bağışlanır gibi değildi” dedi, ama bunları söylerken yüzüme bakmıyor, gözleriyle mutfağı, merdivenleri tarıyordu. Yalnız olmadığımı anlamış mıydı yoksa? Cesaretimi toplayarak, karşısına dikildim:

“Ne arıyorsun? Benimle konuşurken yüzüme bak.”

“Olur” dedi, ama aynı davranışını sürdürdü. Beni hiç umursamadan, yanımdan geçip mutfağa girdi. Yoksa Müfit’i görmüş, nereye saklandığını tespit mi etmişti? Öyleyse onu uyarmalıydım.

“Ne yaptığını söyler misin?” diye yüksek sesle söylendim. “Niye mutfağa giriyorsun?”

Tedirginlik, tüm bedenimi kaplamaya başlamıştı, her an Müfit’in “Teslim ol” uyarısını hatta silahların patlamasını, Doğan’ın kanlar içinde yere yığılmasını bekliyordum. Ama beklediğim gibi olmadı; mutfakta oyalanmayan Doğan temkinli adımlarla yeniden sofaya çıktı. Rahat ve derin bir soluk aldım. Kendi odasına yöneldi. Başını içeri uzattı, sonra odaya girdi, eğildi yatağın altına baktı. Şimdi paralan görecek, sandığı açtığımı anlayacak diye yüreğim yeniden ağzıma geldi. Ama o, insan arıyordu, çöp poşetlerine doldurulmuş, ıvır zıvırla ilgilenecek hali yoktu, poşetleri gördü, ama önemsemedi. Orada da fazla oyalanmadı. Gelip karşımda durdu. Başıyla merdivenleri işaret ederek:

“Hadi bir de yukarı bakalım” dedi.

“Yukarıya neden bakıyoruz?”

“Bir tuzak var mı, yok mu, diye.”

Neden bu kadar ısrar ediyordu? Onu kuşkulandıracak bir davranışta mı bulunmuştum? Yok canım, sadece emin olmak istiyordu. Yine de bu kattan ayrılmasam iyi olurdu.

"Tuzak mı?" diye bağırdım. Gerginliğimi dışa vurmak işime yarıyor, korkumu gizlememe fırsat veriyordu. "Bunu neden yapayım?"

"Belli mi olur" dedi kurnazca göz kırparak, "ben gazetecilere güvenmem."

"İyi o zaman çık bak yukarı."

"Sensiz olmaz, birlikte çıkacağız."

"Ya çıkmak istemezsem..."

Sağ elini deri ceketinin cebinden çıkardı, tahmin ettiğim gibi kocaman bir tabanca tutuyordu. Silahı alnımın hizasına kadar kaldırdı. Ne bakışları ne de sözleri tehditkâr değildi, ama son derece ciddi olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Düş kırıklığına uğramış gibi davrandım.

"Silah ha!" dedim. "Beni buraya çağırıyorsun ve silahla geliyorsun, bunun anlamı ne?"

Hiç bozuntuya vermedi.

"Bunları sonra konuşuruz, şimdi yukarıya bakalım."

İstediğini yapmak, Müfitten uzaklaşmak demekti. Bunu kabul edemezdim.

"Önce şu silahını yerine koy. Kazara mazara patlayacak, komşuları başımıza toplayacaksın."

"Merak etme bu silah susturuculu. Sen komşuları düşüneceğine benim söylediğimi yap. Çıkıp bakalım şu yukarıya."

Kiler dolabının arkasından hiç ses çıkmıyordu. Müfit duymuyor muydu acaba bizi?

"Yoksa yukarıda korktuğun bir şey mi var?" diye sordu Doğan. Gözlerinin yeşili kuşkuyla parıldamaya başlamıştı. Biraz daha üstelersem evde birinin olduğunu anlayabilirdi.

"Madem istiyorsun" dedim, "gel çıkalım yukarı. Ne bulacaksan?"

Ben önde, o arkada merdivenleri tırmanmaya başladık. Belki de böylesi daha iyi oldu, diye düşünüyordum, Müfit arkasından gelip Doğan'ı kolayca etkisiz hale getirebilirdi. Ama ne biz yukarıdaki odaları dolaşırken ne de yeniden aşağıya inerken Müfit harekete geçmedi. Belki de henüz uygun anın gelmediğini düşünüyordu. Sofaya dönünce:

"Sana tuzak kurmadığımı öğrendin" dedim. İki elimi göğsümde kavuşturmuş, hesap sorar gibi konuşuyordum. "Şimdi anlat bakalım, ne söyleyeceksin?"

Rahatlamış görünüyordu, artık silahı yüzüme tutmaktan vazgeçmişti.

"Gel şöyle oturalım" diyerek mutfak kapısının sağında yer alan yemek masasını gösterdi. "Anlatacaklarım uzun sürer."

Eğer kaldıysa kafasındaki son kuşku kırıntılarını da ortadan kaldırmak için:

"Bak Doğan" dedim, "benim oturup seninle saatlerce sohbet edecek vaktim yok. Gazeteye dönmem lazım. Şu söyleyeceklerin neyse söyle de gideyim artık."

Aldırmaz bir tavırla başını salladı.

"Gidersin gidersin." Elindeki tabancayla, mutfak duvarına bakan iskemlelerden birini göstererek, "Geç şöyle karşıma otur" dedi.

Gösterdiği iskemleye balonca bunun Müfit ile benim için önemli bir şans olduğunu anladım. Evde kimsenin olmadığını sanması Doğan'ın temkinliliğini azaltsa da adım gibi biliyordum ki, hareketlerimi denetim altında tutmak için karşıma oturacaktı. Bu, Doğan'ın sırtını mutfağa dönmesi anlamına geliyordu, yani Müfit'in işini epeyce kolaylaştırmış olacaktı. Düşündüğüm gibi de oldu, Doğan sırtı mutfağa dönük olarak, tam karşıma gelip oturdu. Silahı önüne bıraktı, cebinden sigara paketini çıkardı.

"İçer misin?" diye uzattı.

"İstemem."

Kendisi bir tane yaktı.

"Bana bu kadar kızma" dedi birkaç nefes çektikten sonra, "olayları bir de iyi tarafından al. Son haftalarda hayatına bir heyecan geldi."

"Bak Doğan" dedim, gözlerimi yüzüne dikerek, "heyecan filan istemiyorum ben. Yakamı bırak artık benim."

Gevrek gevrek güldü.

"Ne tuhaf adamsın sen ya?"

"Niye tuhafmışım?"

"O kadar olay oldu bitti, hiçbirini merak etmiyor musun?"

O anda Doğan'ın yaptıklarını anlatmak için yanıp tutuştuğunu, ustaca hazırlayıp, titizlikle uyguladığı planının yarattığı etkiyi yüzümde görmek istediğini anladım. Olanları öğrenmek için sabırsızlıktan ölmek üzere olmama rağmen, inadına kayıtsız davrandım.

"Markette de söylemiştim. Bunlar beni ilgilendirmiyor. Kendi iç hesaplaşmanız, kendi pisliğiniz, ne haliniz varsa görün."

Sessizce güldü.

"Sen bilirsin" dedi. "Ama şunu da söylemeden geçemeyeceğim. Allah için, çok tutarlı adamsın, ilk gün ne dediysen bugün hâlâ aynı şeyi söylüyorsun."

"Boş ver benim tutarlılığımı filan, sadede gel. Neymiş söyleyeceklerin?"

Birden ciddileşti:

“Önce sandığı görmek istiyorum” dedi. “Nerede o?”

Anlamaya çalışırmış gibi şaşkın gözlerle baktım yüzüne.

“Sandık da nereden çıktı şimdi? Bırak şimdi sandığı da ne söyleyeceksen söyle.”

“Söyleyeceğim, ama önce sandığın yerini öğrenmeliyim. Yoksa hâlâ arabanın bagajında mı?”

“Sen neler çeviriyorsun gene?” diye homurdandım. “Yeter artık, benim başımı belaya sokma.”

Durdu, tabancayı yeniden eline aldı.

“Sesini yükseltme” dedi, “seni duyabiliyorum.”

“Beni duyman için değil, sinirlendiğim için sesimi yükseltiyorum” diye bağırdım.

Silahını sol eline aldığım fark ettim, ne yapacak diye bakarken yumruğunu aniden masaya indirdi.

“Bana bak Adnan” diye tısladı. “Karşında bir zamanlar evinize sığdıramadığınız o küçük çocuk yok. O devirler çoktan geçti. Şimdi efendi efendi söyle bakalım sandık nerede?”

Demek eski defterleri açmak istiyordu Doğan. Sadece mecbur olduğu için burada bulunmuyordu demek, geçmişin intikamını da almak istiyordu. Bu kez umduğunu bulamayacaktı, çok büyük bir yanlış yapmıştı. Biraz da bunun rahatlığı içinde ortalığı gerginleştirmemeye çalıştım.

“Ne yapacaksın sandığı?” dedim. Sesimi bir perde düşürmüştüm. “O sandık bana ait. İçinde babamın arşivleri var.”

Silahım laubali biçimde yüzüme doğru sallayarak:

“Senin babansa, benim de babam” dedi. “O arşiv senin olduğu kadar benim de.”

“Yapma Doğan, neden sorun çıkarıyorsun anlamıyorum? Sen babanım arşiviyle ilgilenmezsin ki.”

“Niye ilgilenmezmişim, rahmetli beni evden kovduğu için mi?”

Alay etmeyi bırakmış, gözlerini kısmıştı.

“Yanlış hatırlıyorsun. Babam seni evden kovmadı.”

“Doğru, kovmaktan beter etti.” Tükürür gibi baktı suratıma. “El kadar çocuktum be. Baba oğul yapmadığınız kalmadı bana. Bakışlarınızla, davranışlarınızla döverdiniz beni. Şu sofradan her kalkışımda biraz daha aşağılanmış hissederdim kendimi.”

Söylediklerinde haklılık payı vardı. Şu anda karşımdaki kişi katil de olsa, canavar da olsa, sözleri beni utandırmaya yetmişti.

“Sana haksızlık yaptıysak özür dilerim” dedim, “ama o zamanlar ben de çocuktum.”

“Özür dilemeyle olmaz... Neyse, biz konumuza dönelim. Nerede şu sandık?”

“Boşuna sorma o sandığı sana vermeyeceğim.”

Başını hafifçe yana yatırarak, alaycı gözlerle beni süzdü.

“Vay be, ne kadar cesurmuşsun sen böyle!”

“Cesaret meselesi değil, o sandıktakiler benim için çok değerli.”

“Benim için de değerli. Bayılırım Amerikan yapımı malzemelere.”

“Dalga geçme Doğan.”

“Dalga geçen kim?” Yeniden ciddileşmişti. “Hadi uzatma da söyle nerede sandık?”

“Önce sen söyle” dedim. “Bu sandık neden bu kadar önemli?”

Yüz hatları gevşedi; gülmeye başladı.

“Ooo sonunda merakın uyandı demek.”

“Sandıkta önemli belgeler var değil mi?” diyerek aptalı oynamayı sürdürdüm. Böylece bu eve girdiğinden beri istediği açıklama fırsatım ona vermiş oluyordum.

“Dünyanın en önemli belgeleri var” dedi. Gözleri keyiften ışıl ışıl yanıyordu. “Herkesin ele geçirmek isteyeceği belgeler. Yeşil yeşil Amerikan dolarları. Her ülkede her kapıyı açan beş milyon Amerikan dolan.”

“Beş milyon dolar mı?”

“Evet, tamı tamına beş milyon dolar.”

“Cinayetlerin, aldatmacaların nedeni buydu değil mi?” diye mırıldandım. “Beş milyon dolar için öldürdün değil mi o insanları?”

Gözlerindeki ışıltılar söndü, yüzü gerginleşti.

“Hayır, para için yapmadım. Kendimi korumak için öldürdüm. Bir daha kazık yememek, ayakta kalmak, ölmemek için yaptım. Bana oyun oynamaya kalkmasalardı, bunları yapmazdım. Ama bana oyun oynadılar. Kuyumu kazmaya çalıştılar.”

“Yalvaç ile Güngör mü?”

“Bekir ile Rıfat da, hepsi birlikteydi. Karar almışlardı beni öldüreceklerdi.”

Müfit’in, Doğan için paranoyak dediğini anımsadım.

“Bundan emin misin?” diye sordum, “Seni neden öldürmek istesinler?”

Dünyadan haberin yok dercesine baktı yüzüme.

“Olayların yabancısı olduğun nasıl da belli. Bu adamlar bana ve arkadaşlarıma tam üç kez kazık attılar.”

“Bu adamlar kim?”

“İstihbaratçılar, polisler, askerler yani devletin içindeki birtakım adamlar. Tam üç kez aldattılar bizi. Darbe öncesi komünistleri ezmek için kullandılar. Kullanılmaya da razıydık, kendi devletimiz, kendi ordumuz, kendi polisimizdi. Tek isteğimiz bize karşı dürüst olmaları adil davranmalarıydı, davranmadılar. Darbe olana kadar bizi desteklediler.

Ama darbeden sonra bizi solcularla aynı kefeye koydular, onlarla birlikte yargıladılar, aynı hapishanelerde yatırdılar, arkadaşlarımızı idam ettiler, bize vatan haini muamelesi yaptılar. Zamanı geldi yine bize ihtiyaç duydular. ASALA'ya karşı mücadele etmemiz için kapımızı çaldılar. Devlet dedik, millet dedik, vatana küsülmez dedik, bazı şartlar öne sürerek kabul ettik. O dönemde de elimizden ne geliyorsa yaptık; ASALA'yı bitirdik, ama onlar yine kaypaklık ettiler, verdikleri sözlerin hiçbirini yerine getirmediler. Yıllar geçti, gene geldiler. Yine bize, silahlarımıza, bileğimize, yüreğimize ihtiyaçları vardı. PKK'yla mücadelenin görünmeyen ayağında saf tutmamızı istiyorlardı. Yine yanıldık, yine kendimizi aldattık, eski yöneticiler kötüydü, bunlar iyi, dedik, devlet sonunda gerçeği anladı, dedik, önerilerini kabul ettik. Üzerimize düşen ne ise canla başla yaptık. Başardık da, ama PKK yenilip, Kürt ayaklanması bastırılınca yine aynı Bizans oyunları oynanmaya, kahpe işi tezgâhlar çevrilmeye başlandı. Susurluk Kazası denilen olay bu tezgâhın bir sonucuydu. Susurluk bir kaza değil, bir suikasttı."

Buna benzer yorumları daha önceden de duymuştum, üzerinde durmadım.

"Peki neden herkesin sana karşı olduğunu düşünüyorsun? Eğer devlet böyle bir temizliğe kalkıştıysa, ekipteki herkesi ortadan kaldırmayı düşünmez mi?"

Sinirli sinirli güldü.

"Onların içinde en kolay harcanacak kişi bendim. Bekir aşiret reisiydi, korucuydu, devletin gayriresmî adamıydı, Rıfat eski askerdi, istihbaratçılarla bağlantılıydı, Yalvaç ile Güngör ise zaten teşkilatın içindeydiler. Ama ben böyle bir disiplin içinde değildim, yani denetlenmesi güç biriydim. Daha önce bana kazık attıkları için tehlikeliydim de. En iyi çözüm benim ortadan kaldırılmamdı. Benim yokluğumda ekibi dağıtmak daha kolay olacaktı."

"Bunların hepsi varsayım" dedim, "yanılmış olamaz mısın?"

"Olamam, çünkü başka olaylar da vardı: ekibin işleyişinde birtakım değişiklikler olmuştu. Daha önce yukarıda ilişkiye geçtiğimiz kişinin kimliğini bilirdim. Ama sonra bu kişinin kim olduğunu saklamaya başladılar. Yalvaç, 'Binbaşı' lakaplı birinden bahsediyordu."

Binbaşı lafını duyunca kanım çekilir gibi oldu; ben artık böyle birinin olmadığını düşünmeye başlamıştım. Ama Doğan, Binbaşı'nın varlığından söz ediyordu. Emin olmam gerekiyordu.

"Senin lakabının da Binbaşı olduğunu söylüyorlar."

Kahkahalarla gülmeye başladı.

"O çok eskidendi, aptalca bir heves."

"Peki sen şu Binbaşı lakaplı herifi gördün mü?" diye sordum.

"Görmedim. Onunla Yalvaç ilişki kuruyordu. Görmemin de adamın isminin 'Binbaşı' olmasının da bir önemi yok zaten. Önemli olan bir güvensizliğin başlamış olmasıydı. Daha önce ekipteki herkes birbirini gerçek kimliğiyle tanırdı. Ama birdenbire yüzünü görmediğimiz 'Binbaşı' diye biri çıkmıştı ortaya. Bu da gösteriyordu ki, temizlik zamanı yaklaşıyordu."

Konuyu derinleştirmek için:

"Bence biraz abartmışsın, belki de bunlar rutin güvenlik önemleridir" dedim.

"Eğer bu konuyu Rıza'yla açıkça konuşmamış olsalardı, ben de senin gibi düşünecektim. Ama Rıza'yı yanlarına çağırıp, 'Doğan ne yapıyor, ne ediyor bize bilgi vereceksin, sen onun değil bizim adamımızsın' demişler. Bunu öğrenince bana karşı bir komplo kurduklarından kesinlikle emin oldum."

"Bunun üzerine sen de onlara karşı komplo kurdun."

"Ne yapacaktım yani. Gelip beni öldürmelerini mi bekleyecektim? Eğer biraz gecikseydim onlar beni çoktan ortadan kaldırmış olacaklardı. Oturup kâğıt üzerinde planımı yapmaya başladım. Bu ülkeden kaçmalıydım, ama peşimi bırakmayabilirlerdi. Üstelik kaçmak için paraya da ihtiyacım vardı. Planımı buna göre yaptım. Her parçasını, her bölümünü tek tek gözden geçirdim."

"Yabancı istihbarat örgütlerinden edindiğin deneyimleri, bilgileri de kullanmışsındır herhalde."

Bir an yüzüme baktı. Kızacağını sandım.

"Ne biliyorsam onu uyguladım" demekle yetindi. "Her neyse planımı hazırlayınca uygulama anının gelmesini bekledim. İşte en kötüsü bu beklemeyle geçen süreydi. Ekip tarafından her toplantıya çağrıldığımda, her görüşmeye gittiğimde öldürüleceğimi sanarak cehennem azabı yaşadım. Altı ay sürdü bu. Altı ayın sonunda planı uygulamak için koşullar olgunlaşmıştı. Beklediğim fırsat ayağıma geldi. Bizim PKK yanlılarına karşı yürüttüğümüz mücadele sonunda, uyuşturucu ticaretinde Kürt kökenli satıcıların etkinliği kırılmış, Pincioğulları bundan önemli çıkarlar sağlamıştı. Onlara bir ceza kesmemiz kararlaştırıldı. Pincioğulları'yla ben görüştüm. Beş milyon dolar borçları olduğunu söyledim. Baba Pincioğlu, ödemeyeceğini söyledi. Bunun üzerine oğlunu üç gün misafir ettik. Adam tırstı, parayı vermeye razı oldu. Onlarla ilişkiyi kuran bendim, parayı da ben alacaktım. Parayı aldıktan sonra Bekir'in evine götürecektim. Ekip beni orada bekleyecekti. Paranın teslimat günü için onlara yanlış tarih söyleyerek, Bekir'in evindeki randevuyu parayı aldıktan bir gün sonrasına verdim. Böylece Rıza'nın da yardımıyla Rıfat'ı temizlemeye fırsatım oldu. Bekir'in evine randevudan iki saat önce gittim. Ne yazık ki sevgilisi de evdeydi, ikisini birden öldürmek zorunda kaldım. Buraya kadar işler yolunda gitmişti, şimdi kafaları karıştırmak gerekiyordu; yoksa ekibin öteki elemanları yaptıklarımı fitil fitil burnumdan getirirlerdi. İsim vermeden gazeteleri arayıp, cinayetleri Pincioğulları'nın işlediğini, ama arkadaşlarımızın intikamını alacağımızı söyledim. Oğullarını kaçırdığımızda olay başına yansıdığından, gazeteciler mal bulmuş Mağribî gibi atıldılar sözlerimin üzerine. Dikkatleri onlara çektikten sonra ortalıktan kayboldum. Böylece ekiptekilerin teker teker öldürüldüğünü gören Yalvaç ile Güngör tam bir şoka uğradılar. Önce onlar da Pincioğulları'ndan kuşkulandılar.

Ama adamları sorguya çekip, parayı aldığımı öğrenince bana yöneldiler. Olayların bu şekilde gelişeceğini çok iyi biliyordum. Bu yüzden seninle bağlantı kurdum."

"Ama plan yapmaya başladığın ilk günden beri beni düşünüyordun değil mi?"

Neşesi yerine gelmiş gibiydi,

"Bravo" dedi. "Doğru bildin. En başından beri sen aklımdaydın. Bu kurguda işime en çok yarayacak elemanın sen olduğunu düşünüyordum; yanılmadım da. Her ne kadar sen bulaşmamaya çalışsan da öyle entrikalar kurdum ki, işin dışında kalamadın. Olan zavallı Arif'e oldu tabiî."

Arif deyince kendime gelir gibi oldum. Az sonra sen de belanı bulacaksın eşşoğlueşek, diye geçirdim içimden, ama sakinliğimi koruyarak sordum:

"Onu da sen öldürdün değil mi?"

Ne bir pişmanlık ne de bir utanç belirdi suratında.

"Senin yüzünden" dedi pişkin bir ifadeyle. "Sen başından işe girseydin, onu öldürmek zorunda kalmayacaktım. Ama sen yan çizince mecburen biletini kesmek zorunda kaldım zavallının."

"Benim yüzümden ha" diye mırıldandım acıyla. "Peki arabada yaktığın ceset kimindi."

"Toprağı bol olsun bizim Rıza'ydı."

"Demek onu da öldürdün?"

"Başka ne yapabilirdim? Çaresizdim. Üzülmek boşuna. Rıza'nın kaderinde varmış. Gerçi Bekir'i, sevgilisini, Rıfat'ı öldürme işinde bana çok yardımı dokundu. Ama, o da kara kaşıma kara gözüme meraklı değildi, alacağı bir milyon doları düşünüyordu.

Ama ona güvenemezdim, hem bana yakabileceğim bir ceset lazımdı."

Günlerdir merak ettiğim konuya gelmişti sıra, dayanamayıp sordum.

"Bunların hepsini anlıyorum da, şu DNA testinin pozitif çıkmasını nasıl sağladın?"

Keyifle kıkırdadı.

"Çok basit. Bir yıl önce Rıza'nın da annesi ölmüştü. Cesetlerin yerlerini değiştirdim. Polisler benim cesedim diye Rıza'yı buldular, annem diye de onun annesinden DNA örneği aldılar. Sonuç tabiî ki pozitif çıkacaktı."

O konuşurken DNA testi için mezarlığa gittiğimizde, oradaki görevlinin, Doğan bir arkadaşının annesi için de mezar yaptırdı, dediğini anımsadım. Anlaşılan o sırada değiştirmişti cesetleri.

"Ama itiraf edeyim" diyerek sürdürdü sözlerini, "çok yardımın dokundu bana. Sen olmasaydın, Selahattin'i Yalvaç ile Güngör'ün üzerine salamazdım, kafaları karıştıramazdım, bu olayı bir demokrasi mücadelesiymiş gibi gösteremezdim. Gerçi son anda bizim deli Resul ortalığı karıştırdı, ama senin uyuşukluğun sayesinde, yine kurtardım. Sandığı dün gece ya da bu sabah açsaydın, şimdi avucumu yalıyor olacaktım."

"Resul'e ne oldu? Onu da mı öldürdün yoksa?"

İlk kez yüzü gölgelenir gibi oldu, ama uzun sürmedi bu, bakışlarında arsız bir ifade belirdi yeniden.

"Başka ne yapabilirdim?" dedi, "Hem Resul de ölmeyi istiyordu aslında Güçsüz biriydi o. Gençken bana özenip sert adamı oynamaya kalktı, ama beceremedi, kafayı yedi sonunda. Resul delirmişti; görmedin mi, öldürdüğümüz çocuğun resmini asmış odasına?"

Hadi ötekiler neyse de, çıkar için kendi arkadaşını öldürmek, bu nasıl bir duyguydu? Bunu yapan insan nasıl bir mahluktu? Nefretle baktım yüzüne.

"Hiç öyle bakma" dedi, "biz seninle suç ortağıyız. Benim kadar senin de bu işte sorumluluğun var."

Elinde silah olduğunu bile bile üzerine atılmamak için kendimi güç tutuyordum.

"Benim sorumluluğum filan yok" diye bağırdım.

"Nasıl sorumlu değilsin, Yalvaç, Güngör, Selahattin, Remzi ve aşiretin bir adamı senin yüzünden ölmedi mi? Onları ölüme sen yollamadın mı?"

Kan beynime sıçradı.

"Ben kimseyi ölüme yollamadım. Sen benimle oynadın, istemediğim halde beni pis işlerine bulaştırdın. Bütün bunlardan sorumlu olan sensin, katil olan, yalancı olan, onursuz olan, annesinin mezarına bile saygı duymayacak kadar adi olan sensin. En yalan arkadaşını kendi ellerinle öldürmekten bile çekinmeyecek kadar canavar olan sensin."

Hiç kızmamış gibi dinliyordu sözlerimi.

"Bunların hepsi boş laf" dedi sonunda. "En yakın arkadaş, teşkilat, devlet hepsi palavra. İnsan yalnızdır. Dünyaya yalnız gelir, yalnız gideriz. Yalnız olduğumuz için de güçlü olmak zorundayız. Güçlü olmayan insan bir hiçtir. Sistemin çarkları arasında ezilir gider. Dağ ya da şehir, hayvan ya da insan hiç fark etmez güçlü olan ayakta kalır. Temel kanun budur. Allah da güçlü olanları sever zaten; yoksa onların kazanmasına neden izin versin. Kitaplardan değil, sokaktan öğrendim ben bunu. Bana ihanet eden dostlarımın, ucu zehirli hançerinden öğrendim. Yattığım hapishanelerden öğrendim. Kendilerini öldürmemem için ayağımı öpmeye kalkışan mevkileri büyük kendileri küçük kurbanlarımın, sönmekte olan gözlerindeki son parıltıdan öğrendim. Evet, ben bir katilim, evet ağır bedeller ödedim, ağır bedeller ödettim, ama yaşamın mantığını öğrendim. Sen katil değilsin, kötü de değilsin, bırak annenin cesedini başka bir mezara taşımayı, sen annenin ölüsüne bile bakamayacak kadar duyarlısın, ama ne öğrendin hayattan? Neyi basardın? Şu haline bak, dökülüyorsun, işe bile benim sayemde girdin, karma başkası atlıyor, sen zor durumdasın, oğlun yanında değil. Bu mu onur? Bu mu saygınlık? Bırak bu işleri. Onur, saygınlık, insanlık filan bunlar palavra oğlum..."

Sanırım öfkelenmeye başlamıştı. Ama beni rahatsız eden onun ruh hali değil, hâlâ Müfit'in ortaya çıkmamış olmasıydı. İtirafsa itiraf Doğan bütün soruların yanıtını vermişti. Bu adam daha ne bekliyordu?

"Şairin dediği gibi medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar. Marifet bu tek dişli canavara yem olmamak, hangi devirde, hangi ülkede olursan ol güçlü kalmaktır. Güçlü kalmak da zekâ ister, bilek ister, yürek ister, çelik gibi sağlam sinirler ister."

Kendini böyle övmesi canımı sıkmıştı. Sırf pislik olsun diye:

"Tamam da" dedim, "senin planının da o kadar mükemmel olduğu söylenemez. Resul paranı olduğu gibi bana teslim etti."

"Çünkü biri Abraham Avriel'i öldürdü" dedi. Yeşil gözleri dalgınlaşmıştı. "Şu Binbaşı ya da adı her ne ise Yalvaç'ın amiri olan puşt yaptı o işi. Parayı nasıl yurtdışına çıkaracağımı kestirmişti. Daha önceden de aynı yolu kullandığımızı biliyordu. Zavallı Yahudi'yi izlemiş, kaçırıp sorgulamış. Abraham'ın kaldığı Yeşil Ev'i arayıp da iki kez boşa düşünce anladım olanları. Bağlantıyı hemen kestim. Sandığı bu yüzden alamadım. Yoksa cenaze törenimden önce kapağı çoktan yurtdışına atmış olurdum. Hem Resul'ün o işgüzar yeğeninin, ölüm haberimi bütün köye yayacağını nereden bilebilirdim."

Kuşkularımda yanılmamıştım, Abraham'ın ölümü de bu olayla ilgiliydi. Müfit'in Abraham cinayetini geçiştirmeye çalıştığını anımsayınca, şu anda ortaya çıkmıyor oluşu daha da kaygılandırıyordu beni.

"Ayrıca kusursuz plan yoktur, kusursuz uygulayıcı vardır. Her planda sorun çıkar, ama uygulayıcı devreye girip işi çözer. Şu anda yaptığım gibi."

O kendinden emin, küstah gülümseyiş yeniden yerleşmişti yüzüne. Bir süre hiç konuşmadan beni süzdü.

"Zavallı kardeşim" dedi sonra alaycı bir tavırla gözlerini iri iri açarak. "Keşke sana yardım edebilseydim."

"Yardımını isteyen yok. Bence sen kendine yardım et."

"Edeceğim zaten, evet gelelim asıl meseleye şu bizim sandık nerede?"

Suskunluğumu koruyunca, silahını yine yüzüme doğrulttu.

"Beni kardeş katili yapma" dedi.

Artık Müfit'in ortaya çıkması gerekiyordu.

"Sen benim kardeşim değilsin" dedim. Müfit'e daha ne bekliyorsun demek için sesimi öyle yükseltmiştim ki Doğan bile rahatsız oldu.

"Bağırma. Bunun bir yaran olmaz."

Kurnaz, yırtıcı bir gülümseme süslüyordu dudaklarını.

"Buraya hiç gelmemeliydim" dedim. Aslında beni öldüreceksin değil mi, demek istiyordum.

"Kesinlikle gelmemeliydin" dedi, sanırım o da seni öldürmek zorundayım demek istiyordu. "Geldiğine göre şu sandığın yerini söyle de bitsin bu iş."

Bu işin bitmesi için Müfit'in gizlendiği delikten çıkması gerekiyordu, ama orospu çocuğu nedense bunu yapmak istemiyordu.

"Hadi söyle artık" diye üsteledi Doğan, "nerede sandık?"

Hâlâ arabanın bagajında desem, anahtarları alıp, kafama bir kurşun sıkması birkaç saniye sürerdi. Ama onu daha fazla oyalayamayacağımı da biliyordum.

"Gel göstereyim" diyerek ayağa kalktım.

"Yavaş ol" diye uyardı. "Ani hareketler yapma."

Gözlerini üzerimden ayırmadan o da usulca ayağa kalktı. aslında ne yapacağımı tam olarak ben de bilmiyordum. Ama bir şekilde Müfit'i uyarmalı, artık müdahale etmesini sağlamalıydım. Yoksa Doğan beni göz göre göre öldürecekti. Mutfağa yöneldim.

"Demek sandığı oraya koydun ha" dedi. Konuşurken adımlarımı hızlandırmıştım.

"Hızlı yürüme" dedi Doğan; hemen yanımda bitivermişti. Yavaşlamak benim de işime gelirdi. Mutfağın ortasına doğru ilerledik. Artık Müfit'in müdahale etmesini, beni bu soğukkanlı katilden kurtarmasını bekliyordum. Birkaç adım daha attım, sanki dans edermişiz gibi Doğan da beni taklit etti. Bakışları mutfak dolaplarını tarıyordu.

"Nereye soktun o kocaman sandığı?" diye söylenmeye başlamıştı.

Müfit'ten ses seda çıkmıyordu, eğer acilen bir şeyler yapmazsam pek çıkacağa da benzemiyordu. Doğanla birlikte mutfağın ortasında dikiliyorduk, o hemen sağımda, biraz geride duruyordu; silahı üzerime çevriliydi. İyice sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Ee söyle artık, nereye sakladın şu sandığı?" diye tabancasıyla omzuma sertçe dokundu.

"Şurada" diyerek, sağ elimi kaldırdım, Müfit'in saklandığı dolabı gösterdim. başını oraya çevirince, aniden döndüm, elindeki silaha vurup düşürmek istedim. Ama ona dokunamadım bile. Benden daha çevikti, saldırımı fark etti, anında geri çekilip, tabancanın kabzasını suratıma indirdi. Dengemi kaybederek, yere düştüm. Doğrulmaya çalışıyordum ki, mantarla tıkalı bir şişenin açılışına benzer bir ses duydum aynı anda sol omzumda bir yanma hissetim. Başımı kaldırınca, acımasız gözlerle bana bakan Doğan'ı gördüm.

"Seni uyarmıştım" dedi, "benimle oyun oynama!"

Ne olduğunu daha tam olarak anlayamamıştım, omzuma bakınca alttan pardösümün üstüne kızıl bir lekenin yayılmakta olduğunu gördüm. Doğan gerçekten de beni vurmuştu.

“Vuruldum... beni vurdu” diye bağırdım. Artık ip kopmuştu. Müfit artık sesimi duysun, yardımıma gelsin istiyordum. Ama Müfit ibnesinden hiç ses seda çıkmıyordu. Doğan da bir tuhaflık olduğunu sezmişti.

“Ne yapmaya çalışıyorsun sen?”diye bağırdı. Ama bana bakmıyordu, her an ateş edecekmiş gibi silahını doğrultmuş, gözleriyle etrafı tarayarak gizli düşmanını tespit etmeye çalışıyordu. Buyandan da bana çıkışıyordu. “Anlat çabuk neler oluyor burada? Söyle, yoksa ikinci kurşunu kafana yiyeceksin.”

Vurulmuştum, ölesiye korkuyordum, Müfit ortaya çıkmıyordu Bakışlarım kendiliğinden kiler dolabının arkasına takılıp kalmıştı. Doğan fark etmekte gecikmedi bunu. Belki de o fark etsin diye özellikle bakıyordum dolaba.

“Ne? O dolapta ne var?” diye sordu, iyice gerilmişti.

“Orada” diyebildim. Omzumdaki acı artmaya başlamıştı. “Orada.”

“Evet, ne var orada?” dedi

Bir an, çok kısa bir an bakışları bana kaydı. Müfit’in silahı o anda patladı. Doğan kendini yana atmaya çalıştı, ama başaramadı kurşun göğsüne saplandı. Üvey kardeşimin sırtüstü düştüğünü gördüm. Düşerken silahını ateşlemişti, onun kurşunu dolaba çarptı. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede Müfit’in dolabın arasından çıktığını, Doğan’a bir kez daha ateş ettiğini gördüm. Çatışma devam edecek korkusuyla, başımı eğip kendimi korumaya çalıştım. Ama bir daha ateş edilmedi. Başımı kaldırınca, ayakta dikilen Müfit’i gördüm. Doğan yerdeydi, silahını düşürmüştü; iki eliyle göğsünü tutuyordu. Parmaklarının arasından fışkıran kan mavi gömleğinde giderek büyüyen lacivert bir leke oluşturuyordu. Müfit yavaşça yaklaştı, eğilip, sol eliyle Doğan’ın silahını aldı. Doğan onu görmüştü. Kısa bir şaşkınlıktan sonra:

“Merhaba...” diye mırıldandı. “Merhaba Müfit Abi...” Acı çekiyordu, ama sesine alaycı bir tonlama vermeyi başarmıştı. “Demek başımızdaki kişi sendin.”

Kuşkularımın boşa olmadığını kanıtlıyordu Doğan’ın sözleri. Dehşet içinde Müfit’e baktım. Bir kaya gibi sessizdi; gözlerini kurbanına dikmiş öylece duruyordu. Doğan bir öksürük krizine tutuldu. Öksürmesi geçince:

“Bak şimdi alındım” diye sürdürdü, “o kadar hukukumuz var, insan bunu benden gizler mi?”

Soluğumu tutmuş olacakları izliyordum, omzumun ağrısını bile unutur gibi olmuştum.

Müfit’in konuşmayacağını anlayınca.

“İlk eğitimimi Müfit Binbaşı’dan almıştım” diyerek bana döndü Doğan. “O benim ustamdır.”

Müfit’in bana yardım etmek için neden acele etmediğini, neden Doğan’ın beni öldürmesini beklediğini şimdi anlıyordum. Yine de sormadan edemedim.

“Ne demek oluyor bütün bunlar?”

Az önce beni yaraladığında Doğan’ın yüzünde beliren o ruhsuz, kansız, nefret dolu ifadeyle baktı Müfit, ama konuşma zahmetinde bulunmadı. Onun yerine Doğan açıkladı.

“Hâlâ anlamadın mı?” dedi. Güçlükle konuşuyordu. “Binbaşı denen adam karşında duruyor.”

O anda Müfit silahım yeniden Doğan’a doğrulttu, tek söz bile etmeden, ateş etti. Doğan’ın bedeni yerde zıpladı, titremeye başladı, sonra hareketsiz kaldı. Müfit ayağıyla, Doğan’ın bedenini dürtükledi. Hiçbir tepki yoktu. Bana döndü.

“Demek sen de benimle oynadın?” dedim.

Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Sorumu duymamazlıktan geldi.

“Bıktım bu tür manyaklarla uğraşmaktan” diye söylendi. Kümesine dadanan tilkiyi öldüren bir köylü gibi sinirliydi. “Her şeye zarar veriyorlar, hayatı çekilmez kılıyorlar.”

Bana mı anlatıyordu, kendi kendine mi konuşuyordu belli değildi. Peşini bırakmadım.

“Başından beri inanmamıştın değil mi Doğan’ın öldüğüne?” diye sordum.

Durdu yüzüme baktı, sonunda konuşmaya karar vermişti.

“Arif’in öldürülmesi kafamı iyice karıştırmıştı. Ama Yalvaç ile Güngör ölünce olanları anladım. Bu işten çıkarı olabilecek tek kişi üvey kardeşindi. O andan itibaren Doğan’ın yaşadığına inanmaya başladım. Eğer Abraham’ı sorgulamasaydım, DNA testinin sonuçları beni yanlış yönlendirebilirdi, ama Abraham, Doğanla buluşacağını itiraf edince emin oldum.”

“Fakat bana tersini söyledin.”

“Artık senin bu olayla ilginin kalmadığını düşünüyordum.”

“Anlayamadığım bir konu daha var. Neden Yalvaç ile Güngör sana karşıymış gibi davrandı. Senin çeteden biri olabileceğini bile ima etmişlerdi. Sen de onlara güvenmediğim söylüyordun.”

İlk kez gülümseyecek gibi oldu, ama vazgeçti.

“Onların açığını yakalar da Doğanla birlikte çalıştıklarını öğrenirsen, bana yönelmen için. Tabiî tersi de geçerli olabilirdi. Bana güvenim yitirebilirdin, o zaman da Yalvaç’a yönelmen için aramızdaki bağlantıdan haberin olmamalıydı. Hepimizin aynı tarafta olduğunu bilmen bize bir yarar sağlamazdı. Aslında sana da sağlamazdı. Ne kadar az şey bilirsen, o kadar iyiydi.”

“Ama şimdi çok şey biliyorum.”

“Ne yazık ki öyle” dedi. Bakışlarını kaçırmıştı.

“Beş milyon dolar için beni öldürecek misin?” diye sordum.

“Konu beş milyon dolar değil.”

“Yani o parayı cebine atmayacak mısın?”

Küçümser bir ifade belirdi yüzünde.

“Siz gazeteciler hep ayrıntılarla uğraşırsınız. Ormana baktığınızda sadece bir ağaca takılır kalırsınız. Bu yüzden vatan sevgisinin ne olduğunu da hiçbir zaman bilemeyeceksiniz. Benim bu ülkeye yaptığım hizmetin değeri parayla ölçülemez.”

“İnsanları öldürmek, uyuşturucu tacirlerinden alman haracı cebine atmak, bu mu vatan sevgisi?”

“Parayı kendime alacağımı nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum” dedim. Umudu tükenmiş birinin çaresizliği içinde gülümsedim. “Sanırım hiçbir zaman da öğrenemeyeceğim.”

Ne demek istediğimi anlamıştı.

“Böyle olmasını istemezdim” diyerek onayladı, düşüncelerimi. Gerçekten de üzüntülü bir ifade belirmişti yüzünde. “Aslında seni sevmiştim. Boşvermişliğin, umursamazlığın hoşuma gidiyordu, sürünüyordun, ama bunu erdem sayıyordun. Severim böyle insanları.”

“Ama yine de öldüreceksin beni.”

“Başka yolu var mı?”. dedi. Sanki var, desem beni dinleyecekmiş gibi.

“Galiba yok” dedim, ama bunu söylerken bile ölmeye hazır değildim, bu gerçekle tam olarak yüzleşmemiştim henüz. Omzumun ağrısı yeniden hissettirdi kendini. Yüzümün acıyla kasıldığım görünce, kendi silahını beline soktu, Doğan’ınkini sağ eline alıp bana doğrulttu. Anlamıştım, beni Doğan’ın vurduğunu, kendisinin de onu öldürmek zorunda kaldığım söyleyecekti. Canımı alırken bu kadar hesaplı davranmasına karşın, sanki bana iyilik yapmaya çalışıyor gibi:

“Merak etme” diye mırıldandı yumuşak bir sesle. İnanılmaz şey, bakışlarında da şefkat vardı. “Acı çekmeyeceksin, her şey bir anda olacak.”

Böyle söyleyince kelimenin tam anlamıyla panikledim. Müfit gerçekten de beni öldürecekti? Bir an ona yalvarmayı, bütün bunlardan hiç kimseye söz etmeyeceğim diye yeminler ederek beni bağışlamasını istemeyi düşündüm. Onurum değil, ama aklım buna engel oldu. Yalvarsam da, ayaklarına kapansam da, salya sümük ağlasam da çaresiz, Müfit beni öldürecekti; buna mecburdu. Belki de son söylediği doğruydu, bunu ne kadar çabuk yaparsa, benim için o kadar iyiydi. Böylece korkmaktan, acı çekmekten, düşünmekten bir an önce kurtulurdum. Peki, ben hazırım diyemedim, ama cesur görünmeye çalışarak yüzüne baktım. Anlamıştı, tabancanın kabzasını daha sıkı kavradı. Namlunun ucunu alnıma doğru usulca kaldırdı, parmağının tetiğe uzandığını gördüm. Daha fazlasına bakamayacaktım, gözlerimi kapadım, ama aklım şişeden çıkan mantar sesindeydi. Ölmeden önce duyacağım son ses o olacaktı. Funda’nın şampanya patlatırken çok korktuğunu anımsadım. Onu, oğlumu bir daha göremeyeceğimi anladım, yüreğim sızladı. Böyle olamazdı, böyle bitemezdi; yalvarmak, bildiklerimi kimseye söylemem, yazmam, istediklerinizi yaparım demek için gözümü açtım, aynı anda ardı ardına iki patlama duydum. Müfit karşımda sallandı sonra üzerime yıkıldı. Gözleri şaşkınlıkla donmuş, neler oldu dercesine bana bakıyordu. Müfit’in cansız bedenini itekleyince, Doğan’ın doğrulmaya çalıştığını gördüm. Yüzünde yine o küstah ifade vardı.

“Müfit Binbaşım yaşlanmış” dedi. Elinde silahı sürünerek bana yaklaşmaya başladı, bir yandan da kesik kesik konuşmayı sürdürüyordu.

“Belleği zayıflamış. Bize, ‘Hep iki silah taşıyın, yedeğe ihtiyacınız olabilir’ derdi. Bunu söylediğini unutmuş.” Sürünürken mutfak zemininde kandan bir şerit bırakıyordu. Neden bana yaklaşmaya çalışıyordu?

“Filler...” dedi soluk soluğa kalmıştı. “Filler yaşlanınca ölüm vaktinin geldiğini bilirmiş...” Soluğu hırıltı halinde çıkmaya başlamıştı, ama bana doğru yaklaşmayı sürdürüyordu.

“İnsanlar” dedi, “filler kadar akıllı değil.”

Artık çok yavaş ilerliyordu, ama aramızdaki mesafe de iyice kısalmıştı. Yine durdu.

“Binbaşı’nın çoktan ölmesi... kendini öldürmesi... kendini öldürtmesi lazımdı...”

Gözkapakları düşmeye başlamıştı, başını yukarıda tutmakta güçlük çekiyordu. Yine de sürünmeye çalıştı. Aramızda bir metrelik mesafe ya var ya yoktu. Durdu, başını dik tutmaya çalışarak, tabancayı üzerime doğrulttu. Gözlerim kararır gibi oldu. Doğan’ın görüntüsü şöyle bir titreyip, sonra netleşti.

“Hâlâ beni vurmaya mı çalışıyorsun?” dedim.

“Niye” dedi. Sözcükler güçlükle çıkıyordu ağzından. “Ne değişti ki?”

“Ölmek üzeresin.”

Gülümsemeye çalıştı, beceremedi, fısıltıya dönüşmüş bir sesle:

“Sen de” diyerek tabancayı kaldırdı. Yarı aralık gözlerine yine o nefret yeşili gelip yerleşmişti. Ateş edemeyeceğini düşündüm, ama hiç duraksamadan bastı tetiğe. Korkuyla gözlerimi kısarak, sanki başımı saklayabilirmişim gibi boynumu içine çektim. Vurulmayı, yaralanmayı, kafatasımın parça parça olmasını bekliyordum, olmadı. Ne bir sarsıntı ne de bir acı, hiçbir şey hissetmiyordum. Dikkatle bedenimi dinledim, omzumdaki keskin ağrıdan başka bir şey duymuyordum. Karavana attı, diye düşündüm sevinçle. Ama sevincim çok sürmedi, gözlerimi açınca Doğan’ın silahının hâlâ üzerime çevrili olduğunu gördüm.

“Öl” diyordu, “öl... öl...”

Yeniden ateş edecek sandım, yapamadı; önce elindeki silah düştü, sonra başı. Ölmüş müydü? Ayaklarımı Müfit’in bedeninden kurtararak, doğrulmaya çalıştım. Ölmediyse, kendine gelmeden silahı almalıydım. Duvara tutunarak

kalkmayı becerdim, ancak yine başım dönmeye başladı. Duvara dayanmaya çalıştım olmadı, birileri ayağımın altındaki yeri çekiyor, ayakta duramıyordum. Kendimi karanlığın içinde buldum...

Karanlık ne kadar sürdü bilmiyorum. Önce:

"Ne olmuş burada böyle" diye söylenen bir kadın sesi duydum. Gözlerimi aralayınca, kapıda durmuş yerdeki cesetlere bakmakta olan, uzun saçlı, zayıf bir kadın gördüm. Eyvah Keriman Abla, diye geçirdim içimden. Doğan'ın öldüğünü nasıl söylerdim ben ona? Belki de oğlunu benim öldürdüğümü düşünecekti.

"Her taraf kan olmuş" dedi. "Nasıl temizleyeceğim ben burayı şimdi?"

Yüzüme bakmıyordu, ama herhalde bana söylüyordu. Açıklama yapmak istedim, yapamadım. Yerdeki kana basmamak için, dikkatli adımlarla yaklaştı. Tuhaf Doğan'a hiç bakmamıştı, Müfit'le de ilgilenmemişti doğruca yanıma geldi. Hayır, Keriman Abla değildi bu kadın. Yüzü ışıl ısıldı, sevgiyle bakıyordu bana. Kim olduğunu çıkaramıyordum, ama tanıdık biriydi.

"Ne yaptın oğlum?"dedi. "Nereden bulaştın bu adamlara."

Bana oğlum diyordu, ama benden daha gençti. Sahi kimdi bu kadın? İyice yaklaşmıştı yanıma. Sıcaklığını hissediyordum, soluğu lavanta kokuyordu.

"Görmeyeli ne kadar büyümüşsün" dedi. Bana bakarken gözlerinde beliren yaşları gördüm. Hiç çekinmeden uzanıp saçlarımı okşamaya başladı. Saçlarıma dokunur dokunmaz anladım kim olduğunu. Bu kadın, beni doğururken ölen annemdi. Dikkatle yüzüne baktım, evet oydu, işte karşımdaydı. Onca gerginlikten sonra sinirlerim boşanmıştı. Kendimi onun kollarına bıraktım.

"Anne" diyerek ağlamaya başladım.

"Korkma" dedi. Elimi tutmuştu. "Korkma, seni kurtarmaya geldim."

Kırkıncı bölüm

Ama annemin beni kurtarmasına izin vermediler. Bir yerlerden konuşmalar girdi aramıza, annemden yayılan lavanta kokusunun yerini acı bir ilaç kokusu aldı, çiğ bir ışık gözlerimi yakmaya başladı; renkler değişti, yumuşaklığını kaybetti, tatsız bir beyazlık kapladı her yanı. Farkındaydım, annem yine gidiyordu, beni yine terk ediyordu. Hayır bu kez yapamayacaktı, bu kez beni bırakıp gidemeyecekti. Sımsıkı sarıldım eline.

"Gitme" dedim, "beni bırakma."

"Bakın, bakın galiba gözleri kıpırdadı" dedi bir ses. Bu annemin sesi değildi. Yoksa gitmiş miydi? Ama hâlâ elimi tutuyordu, bunu hissediyordum. Rahatlayarak gözlerimi açtım. Annem değil, oğlum karşımdaydı.

"Baba" dedi Umut, "nasılsın Baba?"

Annem yine bırakıp gitmişti beni. Bakışlarım elime kaydı, oğlum tutuyordu. Düş kırıklığı içinde gözlerimi kapadım.

"Baba" dedi Umut yeniden. Sesi telaşlıydı, kaygı doluydu, "iyi misin Baba?"

Korkuyordu çocuk, benim için kaygılanıyordu. Onu daha fazla tasa içinde bırakamazdım; gözlerimi açtım. Gülümsemeye çalıştım.

"İyiyim oğlum" dedim. Bakışlarım, Umut gibi üzerime eğilmiş olan Funda'yı yakaladı.

"Merhaba Adnan" dedi. Gözlerinde tıpkı annemde olduğu gibi yaşlar vardı. Benim için üzüldüğünü görmek ne güzeldi.

"Merhaba Funda, nasılsın?"

"Biz iyiyiz, sen nasılsın, ağrın var mı?"

"Yok" dedim, "hiçbir şey hissetmiyorum."

"Haberi bu sabah aldık. Paris'ten dün geç saatlerde dönmüştük."

"Çoktan beri mi buradayım?" diye sordum.

"Dün geceden beri" dedi Umut. "Seni Erol Amca ile Tolga bulmuş. Senden haber alamayınca eve girmişler. Müfit diye bir adamla Doğan Amcamın cesedi varmış evde. Çok miktarda da para bulmuşlar. Hemen hastaneye kaldırmışlar seni. Ameliyata almışlar."

Erol ile Tolga'nın nasıl korktuklarını tahmin edebiliyordum, olayı öğrenen Nusret Kıvılcım'ın yine büyük balık yakaladık diye nasıl mutlu olduğunu da. Kendi kendime gülümsedim.

"Geçmiş olsun" dedi yatağın ayak ucundan biri. Başımı kaldırınca Ethem'i gördüm. Elini kaldırmış, içten bir gülümsemeyle beni selamlıyordu. "Duyunca çok üzüldük."

"Teşekkür ederim" dedim, onunki kadar aydınlık bir gülümseyişle, "eksik olmayın."

Bu kez rol yapmıyordum, onu görmek canımı sıkmamıştı. İşte bu iyiye işaretti. Artık onu görmek beni kıskandırmıyor, öfkelendirmiyor, üzmüyordu. Kaybetmeyi sindirmeye, öğrenmeye, yadırgamamaya başlamıştım. Bilgeleşiyor muydum ne? Şaka bir yana Funda'yı kıskanmadığım için mutluydum. Annem yoktu, ama yaşadığım için mutluydum. Son günlerde başımdan geçenler hiçbir şey kazandırmamıştı bana, ama her şeye rağmen mutluydum. Rahmetli Tufan Abi'nin de söylediği gibi: "Zaten kaybetmeyi öğrenmekten başka neydi ki yaşam?"

Bilgisi ve görüşüne başvurulan bir kısım kişiler komisyonumuza; olayların 1970'li yıllarda başladığını ve o dönemde devlette bazı güçlerin, sağ-sol kavgasını başlattıklarını, bundan devletin içindeki bazı kurumların haberdar olduğunu ve yönlendirdiğini, sabah sol görüşlü kişilere sıkılan silahın akşam sağ görüşlü kişilere sıkıldığını söylemişlerdir. Bu olaylar 12 Eylül 1980'e kadar devam etmiştir. 12 Eylül'den sonra da bir kısım ülkücü olarak bilinen ve aranılan şahıslardan olan bazılarının devlet tarafından yurtiçinde ve yurtdışında bazı operasyonlarda kullanıldığı, Komisyonumuza verilen beyanlar ve intikal eden birtakım bilgilerden anlaşılmıştır.

TBMM Susurluk Araştırma
Komisyonu Sonuç Raporu'ndan
Susurluk Belgeleri II. cilt,
sayfa 380, Scala Yayıncılık,
yayına hazırlayan: Veli Özdemir

Ahmet Ümit _ Kukla
www.kitapsevenler.com
Merhabalar
Buraya Yüklediğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden
Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır
Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz
Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir
Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından
Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda
Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler
Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem
Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz
Bilgi Paylaştıkça Çoğalır
Yaşar Mutlu
Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim
ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü
bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill
alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde
satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması
ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.
T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı
Ankara
Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.
Ahmet Ümit _ Kukla